DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Papatya Prenses ve Seçkinler yazarı

JUDITH KRANTZ

ALTIN KİTAPLAR

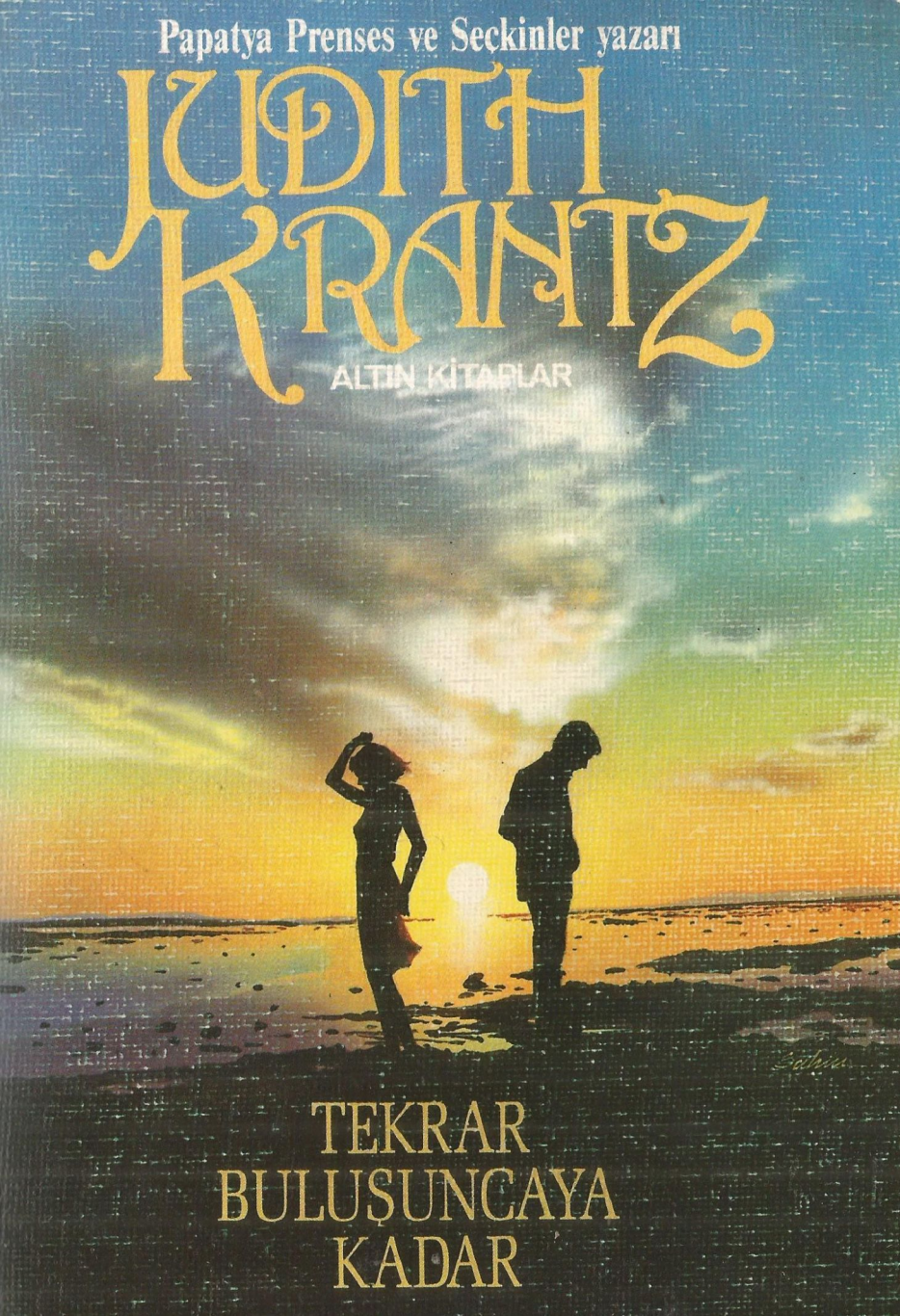

TEKRAR BULUŞUNCAYA KADAR

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

ISBN 975 - 405 - 052 - X

Kitabın Orijinal Adı TILL WE MEET AGAIN
Yayın Hakları (c) JUDITH KRANTZ
KESİM AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Kapak Resmi ŞAHİN KARAKOÇ
Kapak Düzenlemesi ORAL ORHON
Kapak Filmi KOMBİ GRAFİK
Dizgi ve Baskı ALTIN KİTAPLAR BASIMEVİ
1. BASIM / 1988

Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri kanunu gereğince
Altın Kitaplar Yayınevi'ne aittir.

Adres
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul
Tel : 522 40 45
526 80 12

Papatya Prenses ve Seçkinler yazarı

JUDITH KRANTZ

TEKRAR BULUŞUNCAYA KADAR

TÜRKÇESİ:

OYA ALPAR

GİRİŞ

Champagne bölgesinin ünlü hanımefendisi Eve Vikontes Paul-Sebastian de Lancel o sabah büyük bir neşe içinde uyandı. Kendini tıpkı tatlı bir esintiyle dalında salınan yeni açmış bir orkide gibi hissediyordu. Bugün doğum günüydü. Nasıl olmuş da göz açıp kapayana dek altmış yaşına gelivermişti?

Kahvaltıdan önce, her sabah yaptığı gibi usulca dışarıya çıkıp, Lancel'leri barındıran Château Valmont'un çevresindeki üzüm bağlarını dolaşmıştı. 1956 ilkbaharı olağanüstü ılık geçiyordu. Nisan ayında asma dallarının üstü pıtırak gibi koruklarla dolmuştu. Küçük bağlardan ünlü şampanya markaları üreten Lancel, Moet et Chadon ve Bollinger gibi büyük holdinglerin dönüm dönüm asma bahçelerine kadar bütün tepeler yeşildi.

Eve Lancel akşamüstü gece şerefine verilecek doğum günü yemeğine hazırlanırken, duyduğu sevincin bereketli bir bağbozumu olasılığından kaynaklanmadığını düşündü. Bağbozumlarında hep bir sorun ortaya çıkardı. İlkbaharın verimliliği, sonbaharın bereketli olacağını kanıtlamazdı. Eve'in bugün sevinçten yerinde duramamasının nedeni tüm ailesinin doğum gününü birlikte kutlamak için Valmont'da toplanmasıydı.

Dün gece yarısına bir dakika kala elli dokuz yaşındaydı. Bir dakika sonra altmışına basmıştı. Neden yaşım elli dokuz

artı birkaç saat değil, diye kendi kendine sordu. Hemen altmış yaşında mı olmalıydı? Başkaları için ne anlama gelirse gelsin, insan kendine altmış yaşı yakıştıramıyordu değil mi?

Acaba dünyada altmış yaşına basan herkes aynı sırrı paylaşıyor muydu? Yani herkes kendini... oh belki de otuz iki yaşında mı hissediyordu? Yoksa Eve kendini daha mı genç... yirmi beş yaşında filan mı hissediyordu? Tuvalet masasının iyi aydınlanmış aynasında kendini inceleyen Eve, evet yirmi beş tam bana uygun bir yaş diye karar verdi. Hemen aklından bir hesap yaptı. Yirmi beş yaşındayken, kocası Avustralya'daki Fransız Elçiliğinde birinci kâtipti. Büyük kızı Delphine üç yaşında, adını Freddy diye kısalttıkları Marie-Frederique ise yalnızca bir buçuk yaşındaydı. Çocuklarının bin bir türlü sorunlarıyla uğraştığı bir dönemdi. Tanrıya şükür o yılları tekrar yaşamak istemiyordu.

Freddy ve Delphine büyümüşlerdi. Her ikisi de bu sabah kocaları, çocukları, dadılar ve bir alay valizle şatoya gelmişlerdi. Freddy Los Angeles'den, Delphine ise Paris'den gelip Valmont Şatosuna yerleşmişlerdi. Eve'in damatları çocukları ellerinden geldiğince oyalamaya söz verip alıp götürmüşlerdi. Bu anda Lancel ailesinin yalnızca kadınları şatodaydı.

Eve içinden gelen ani bir dürtüyle kızlarıyla birlikte olmak istedi. Odasının zilini çaldı ve kapıda beliren hizmetçiye, «Josette, lütfen kızlarıma söyle oturma odama gelsinler,» dedi. «Henri de 1947 ürünü pembe şampanya getirsin.»

Kızların her ikisi de 1947 yılı ürünü pembe şampanyanın ne olduğunun farkına varamazlardı, ama yeryüzünde en ender üründen elde edilen şampanya olduğunu onlara açıklamaya gerek yoktu.

Bütün torunlarının partiye katılabilmeleri için akşam yemeği servisi her zamankinden daha önce başlayacaktı. Şimdi saat beşte gürültücü çocuklar eve dönmeden bir kadeh pembe şampanya içmenin tam sırasıydı.

Eve geniş etekli, pembe tafta sabahlığının belini sıktı. Sabahlığının rengi saçlarının birkaç yıl önceki çilek pembesini yansıtıyordu.

Yaşlanmıştı... İnsanın sinirine dokunan bu sözcüğü gözardı edemeyeceğinin farkındaydı. Vücudu hâlâ dimdikti. Onun yetiştiği günlerde vücudun duruşu güzellik kadar önemliydi. Eve kaşlarını hafifçe kaldırıp kendi kendine alayla gülümsedi. Birinci Dünya Savaşından önce yitirdiği masumiyetinin acı tatlı anılarını düşündü.

«Anne?» Delphine'nin sesi oturma odasının kapısından duyuldu.

Telaşla yatak odasından oturma odasına çıkan Eve, «İçeriye gel yavrum,» diye seslendi. Delphine bütün giysileri gibi Dior Modaevinde hazırlanmış göz kamaştırıcı sabahlığının içinde salınarak odaya girdi, brokar kaplı koltuğa oturup derin bir nefes aldı.

«Oh, burada olmak ne güzel,» diyerek içini çekti.

«Sevgilim, biraz yorgun gibi görünüyorsun.»

Delphine yanıt beklemediği halde, «Ah, anne neden bu kadar çok çocuğum var?» diye yakındı. «Tanrıya şükür, ikizler on yaşına girdi, kendi kendilerini oyalayabiliyorlar... ama öbürleri! Paul-Sebastian ve Jean-Luc bütün gün kedi köpek gibi kavga ediyorlar. Ah, keşke yeni doğacak bebek kız olsa!» Umutla karnını tıpışladı. «Artık bir kız çocuğu hak etmedim mi, bir kız annesi olmak benim hakkım değil mi?»

Sanki bu sorunun kesin yanıtını annesi verebilirmiş gibi ümit le Eve'in yüzüne baktı. Yorgunluk Delphine'nin olağanüstü güzelliğini bozmamıştı. Hiçbir şey o manyetik çekiciliği, o iri gözleri ve geniş alnı bozamazdı. Hiçbir şey gizemli bir şeye gülüyormuş gibi uçları hafifçe yukarıya kıvrık dudakların güzelliğine, minicik çenesine, milyonlarca kişinin hayran olduğu o oval yüze gölge düşüremezdi. Delphine Fransa'nın en ünlü sinema yıldızlarından biriydi. Otuz sekiz yaşında mesleğinin doruğundaydı,

çünkü aklı başında her Fransız otuz beşin üstündeki kadınları, toy gençlerden daha çekici bulurdu.

Delphine'nin ipek gibi kahverengi saçlarını hafifçe okşayan Eve, «Evet, artık bir kız çocuğun olmalı,» diye yanıt verdi.

Henri bir tepsinin içinde şampanya şişesiyle kadehleri getirdi. «Madam, şampanyayı açmamı ister misiniz?» diye Eve'e sordu.

«Hayır, teşekkür ederim. Ben açarım.» Eve uşağa eliyle uzaklaşmasını işaret etti. Geleneklere göre kutlanılan olayın ilk şampanya şişesini Valmont Şatosunun sahibesi açmalıydı. Ve kızlarıyla birlikte baş başa olabilmek, Eve için bu geceki doğum günü yemeğinden daha değerli bir olaydı.

Brokar döşemeli koltukta başıyla kollarını arkaya atıp yorgunluğunun keyfini çıkaran Delphine'e, «Freddy nerede?» diye sordu.

«Çocuklarını yıkıyor. Freddy'nin iki yıldan az bir zaman içinde iki oğlan doğurduğuna inanamıyorum. Herhalde çocuksuz olduğu yılların acısını çıkarmaya çalışıyor.»

Eve, «Çocukları dadı yıkayamaz mı?» diye sordu.

Delphine gülerek yanıt verdi. «Aslında, yıkayabilir. O zavallı kadını California'dan altı bin mil uzağa sürükledikten sonra, şimdi Freddy yavrularını ona emanet edemiyor.»

Telaşla ayaklarının ucunda sekerek odadan içeriye giren Freddy, «Kim bana iftira ediyor?» diye sordu. Otuz altı yaşında, tıpkı bir kadın şövalyeye benziyordu. Muzip ışıltılar yanan gözlerinden dürüstlük, ona meydan okumaya kalkışacaklara karşı da saldırı akıyordu. Dudaklarının ucundaki gülümsemede ay ışığının parlaklığı uçuşuyordu. Elindeki saç fırçasını salladı. «Delphine, bana acı. Şu saçlarıma ne yaparsan yap! Biliyorsun, ben beceriksizin biriyim, sense çok yeteneklisin.»

Freddy diğer koltuğa çöktü. Beyaz keten pantolonunun paçalarına sular sıçramıştı. Bacaklarını koltuğun kenarından yana sallandırdı. Freddy'nin hareketlerini izleyen Eve, onun her türlü uçağı kullanmaya doğuştan yetenekli olduğunu düşündü.

Küçük kızının saçları iyi parlatılmış eski zaman bakır tencereleri gibi kıpkırmızıydı. Öylesine parlaktı ki, Freddy nereye gitse herkes dönüp ona bakardı. Ayrıca saçları hiçbir berberin biçim veremeyeceği kadar asiydi. Freddy'nin düzene girmez inatçı saçlarını yalnızca Ikinci Dünya Savaşının o ele avuca sığmaz, gözüpek pilotlarının taktıkları başlıklar ehlileştirebilmişti.

Eve birbirlerinden çok farklı, ama hiçbir kurala boyun eğmeyen, cesur kızlarına baktı. Lancel 47'nin tıpasını açıp, «Benimle birlikte bir kadeh şampanya içer misiniz?» dedi. Kadehlere şampanya doldurdu, kadehinden bir yudum alıp tattı. Sonra diğer kadehleri Freddy'yle Delphine'e uzattı.

Freddy, «İlk şampanya içtiğim günü asla unutamam,» dedi. «Burada, dışardaki terastaydık. California'dan hep birlikte ilk kez şatoyu ziyarete geldiğimiz gündü. Anne, hangi yıldı?» Gözlerine alışılmamış bir özlem doldu. Freddy'nin gözleri öylesine derin bir maviydi ki, sanki o rengi gökyüzünden almıştı.

Eve, «Bin dokuz yüz otuz üç,» diye yanıt verdi. «Sen on üç yaşındaydın. Ama büyükannene göre şampanya içebilecek yaştaydın.»

Freddy'nin on dört yaşındaki kızı kapıdan içeriye girerken, «Büyükanne ne demişti?» diye sordu. Sırtında kolları yukarıya sıvalı bir erkek gömleği ve kot pantolonla odaya giren Annie, «Neden ben bu partiye davet edilmedim?» diye yakındı.

Freddy otoriter anne edasıyla, «Annie, neden diğerleriyle birlikte gitmedin?» diye sordu.

Hafif küstah bir tavırla gülümseyen Annie, «Benim babama ya da iğrenç bir erkek çocuğuna benzer halim var mı?» dedi. «Bu ailede benim yaşımda başka bir kız yok. O güruhun arasında ne işim var? Odamdaydım. Aslında yarım saat uyudum. Bütün gece oturmak niyetindeyim... tabii akraba olmayan birisiyle dans edebilirsem oturacağım.» Annie karşısındaki üç kadına neşeyle baktı. Lancel kadınları arasında kendini en akıllı,

en olgun ve bazı bakımlardan taparcasına sevdiği anneannesinden daha bilgili hissediyordu.

Eve, «Annie, akşam yemeğinde ne giyeceksin?» diye sordu.

Annie kıvırcık saçlı başını üzüntüyle sallayıp, «Sırtıma giyecek hiçbir şeyim yok,» diye yanıt verdi.

Freddy güldü. «Iki valiz giyecekle geldin.»

«Ama hiçbiri bu olaya uygun değil. Anneanne, sizin dolabınıza bakabilir miyim?»

Eve, «Önce bir kadeh şampanya iç,» diye önerdi. Annie'nin istediği hiçbir şeye karşı koyamazdı. Hatta ne kadar uygunsuz olursa olsun Balenciaga'nın hazırladığı giysisini istese bile verebilirdi.

Annie merakla şarap şişesinin yanına yaklaştı. Daha önce hiç şampanya içmemişti, ilk kez tadacaktı. Fransız geleneklerine göre ilk defa şampanya içerken bir dilek dilenirdi. O güzel burnunu kıvırıp içinden bir dilek tuttu ve diğerlerinin yaptığı gibi kadehinden bir yudum aldı.

«Mmmm...» Sessizce bir kez daha dilek dileyip tekrar bir yudum içti.

Eve, «Özel bir şey fark ettin mi?» diye sordu.

«Evet. Damağımda başka bir tadı vardı, sonra yutunca boğazımda yakıcı bir tat hissettim.»

«Işte bu yalnızca kusursuz bir şampanyada fark edilir. Adına Elveda denir.»

Annie kadehinden kocaman bir yudum daha aldı. Sonra yatak odasındaki büyük dolaba doğru yürüdü.

Eve kızlarına, «Aranızda sadece bu çocuğun damak tadı var,» dedi heyecanla.

«Bunca yıldır ikiniz de Elveda'yı fark edemediniz. Freddy... gelecek yaz Annie'yi buraya yollayıp şampanyanın nasıl yapıldığını öğrenmesine ne dersin? Günün birinde Lancel markasının adını sürdürecek birisi olmalı.»

«Sanırım gelecek yaz Annie uçak kullanmayı öğrenecek, ama eğer isterse... neden olmasın?»

Annie yatak odasından elindeki askıdan sarkan incecik askılı, vücudu sımsıkı saran kırmızı bir şifon giysiyle çıktı. Giysinin omuz askıları ve belindeki kemeri parlak taşlardan oluşuyordu. Taşlar öylesine canlı parlıyordu ki, sahne ışıkları üzerlerine vurmuş gibiydi. Kırmızı şifon giysinin kat kat değişik boylarda kesilmiş etekleri de sanki havada dans ediyordu. Askının ucundan sallanan giysinin bambaşka bir hayat yaşamış gibi gizemli bir havası vardı. Sanki yıllarca masal dünyasında yaşamıştı ve binlerce kişiliğe sahip birine aitti.

«Anneanne, şuna bak. Bunu daha önce görmemiştim... Harika! Ve bahse girerim, tıpa tıp üstüme uyacak,» dedi Annie.

Şaşkına dönen Eve, «O giysiyi nerede buldun?» diye sordu.

«Dolabın en arkasından bana göz kırpıyordu.»

«Onu... onun orada olduğunu unutmuştum. Annie, o çok eski bir giysi... herhalde... oh, kırk yıldan daha eski.»

«Eski oluşu umurumda değil, yeniden daha iyi. Onu nerede giymiştin?»

«Annie, onu ben giymedim... Maddy'nin giysisiydi.»

Freddy ve Delphine büyülenmiş gibi öne doğru eğildiler. Demek Maddy'nin giydiği ünlü giysi buydu, diye aklından geçirdi Delphine. Bu giysi yıllarca önce öğrendiği aile skandalının bir parçasıydı. Ondan söz edildiğini belki bin kez duymuştu, ama bugüne dek o giysiyi asla görmemişti. Freddy de meraklanmıştı. Tabii, Maddy'i o da duymuştu, ama giysinin bu derece canlı olacağını hiç düşünmemişti. Sanki odanın içine başka bir insan girmiş gibiydi. Kendisinin de atmaya kıyamadığı kırmızı bir giysisi vardı, ama annesinin, Maddy'nin giysisini saklayacak kadar duygusal olduğunu tahmin etmemişti.

Eve dört kadehe tekrar şampanya doldurdu. Gözlerinde muzip ışıltılar vardı. Yanakları hafifçe kızarmıştı. «Hepimiz Maddy'nin şerefine içelim,» dedi. Kızları Maddy hakkında ne

bilirlerse bilsinler, bu giysiyi neden sakladığını asla anlayamazlardı. İnsan bazı duygularını tam anlamıyla açıklayamazdı... ya da açıklamak istemezdi.

Lancel kadınları kadehlerini kaldırdılar ve hep bir ağızdan, «Maddy'nin şerefine!» diye bağırdılar.

Kadehini kaldıran Annie de, «Tabii o her kimse...» diye söylendi.

BİRİNCİ BÖLÜM

Eve Coudert elindeki beş frangı bilet satan adama uzattı. 1910 yılında Dijon'nun dışındaki La Maladiere adındaki alanda yapılan hava gösterilerinin son gününde sıcak havayla doldurulmuş uçan balonla gökyüzünde geziye çıkmak için bilet satan adama Eve cesurca gülümsedi.

Bilet satan adam şaşkınlık içinde, «Matmazel, yalnız mısınız?» diye sordu. Böylesine güzel ve genç bir kızın yalnız dolaşması çok ender görülen bir olaydı. Kızı merakla, alıcı gözüyle iyice inceledi. Kız hasır şapkasının altından şeytanı bile baştan çıkaracak güzellikteki gri gözleriyle ona bakıyordu. Kaşları da kalem gibiydi. Ensesindeki kocaman topuzu saçlarının hiçbir biçime girmediğini belli ediyordu, ama kırmızı altın rengindeki saçlar insanı büyülüyordu. Gülümseyen dudakları da yanakları gibi pespembeydi.

«Kocam yükseklerden korkar, bayım,» diye yanıt verirken, bilet satıcısına sizin yükseklerden korkmadığınızı biliyorum, cesaretinize hayranım dercesine gülümsedi.

Adam, vay canına, büyüleyici güzellikteki bu taşra gelini göründüğü kadar masum değil, diye zevkle içinden geçirdi ve özlem dolu bir bakışla kıza baktı. Fazla soru sormadan biletini

uzattı, kızın eldivenli elinden tutup, beş kişilik gondol şeklindeki örülmüş sepete doğru yürüttü.

Eve bir eliyle beyaz dar pike etekliğini, diğer eliyle de üstü kocaman güllerle süslü, geniş kenarlı şık şapkasını tutup hasır gondola bindi. Kocaman balonu yerde tutan düzinelerce kum torbasının kaldırılmasını beklerken, sabırsızca ayağını yere vuruyor, birlikte havalanacakları yolcularla göz göze gelmemeye çalışıyordu. Onlara arkasını dönerek gondolun kenarına dayandı, çenesini dik yakasının içine gömüp yüzünü saklamaya çalıştı.

25 Ağustos pazar günü hava çok sıcaktı, ama Eve balonun etrafında koşuşan işçilere bakarken sabırsızlıktan titriyordu. Birdenbire kocaman kırmızı balon hiç beklenmedik bir hız ve sessizlikle gökyüzüne doğru yükselmeye başladı.

Gökyüzüne yükselmenin büyüsüne kapılan Eve, Kral I. Francois'nın, «Ah! Yüzlerce kilise kulesi olan güzel kent!» diye bağırdığı Burgundy hanedanlığının eski başkentine bakmayı bile unuttu. Dosdoğru uzaktaki mavi ufka bakıyordu. Her saniye biraz daha uzaklaşan yeşil ve sarı renkli tarlaları şaşkınlıkla izliyordu.

Dünyanın sonu yok, diye düşündü. Gondolun içindeki bütün yolcular gibi büyük şaşkınlık içindeydi. Onun gibi bilet alıp balona binen üç adamdan uzakta durmayı bir an unuttu ve etrafını çevreleyen büyüleyici manzaraya kendini kaptırdı.

Farkında olmadan gökyüzünü kucaklamak istercesine kollarını iki yana açtı. Tam o sırada balon beklenmedik bir şiddetle ansızın sallandı. Eve'in başındaki şapka rüzgârla uçup gitti.

Eve yüksek sesle, «Ah, hayır!» diye bağırınca, balonun içindeki erkekler dönüp ona baktılar. Karşılarında beceriksizce topuz halinde topladığı saçları rüzgârda uçuşan bir kız gördüler. Kızın yüzü ve beline dek uzanan saçları, şapkanın sakladığı yaşını ortaya koyuyordu.

«Matmazel Coudert!»

«Eve!»

«İyi günler, Bay Blondel, iyi günler Bay Martinaux...» diye Eve titreyen dudaklarıyla adamları selamlamaya çabaladı. Zaman zaman babasının arkadaşlarını kapıda karşılardı. Eve Coudert henüz on dört yaşındaydı, annesinin çay partilerinde pasta ikramı yapacak yaşta bile değildi. Kendini toparlayıp sakin bir sesle, «Ne harika değil mi?» diye sordu.

Blondel öfkeyle söylendi. «Eve, bu saçmalığa bir son ver. Burada ne işin var? Dadın nerede? Annenin babanın haberi var mı,... hayır, tabii ki yok!»

Eve başını salladı. Hava gösterisini üç gündür anlatılmaz bir heyecanla beklediğini, her ne pahasına olursa olsun bu balona binmeyi aklına koyduğunu onlara açıklamaya gerek yoktu. Babasının bir hastaya çağrılmasını, annesinin de öğlenden sonra uykuya yatmasını fırsat bilip, dadısı Helene'i atlatarak kaçtığını onlara söylemesi gerekmezdi.

Yaptığı işin bedelini fena ödeyeceğini bilerek sakin sakin, «Buradayım,» dedi. «Çünkü Fransızların sonunda atmosferi feth ettiğini kimse dilinden düşürmüyordu, ben de bunu gözlerimle görmek istedim.»

Blondel'in ağzı bir karış açık kaldı, diğer iki erkek bu sözlere güldüler. Martineaux, Doktor Didier Coudert'in tek evladı biraz yılışık, diye düşündü, ama onun varlığı bu olağanüstü dakikalara özel bir çekicilik veriyordu. Kızın ince beli, zarif ayak bilekleri, yeni yeni belirmeye başlayan göğüsleri gözünden kaçmamıştı.

Blondel otoriter bir sesle, «Matmazel Coudert'e burada zarar gelmez. Yere inince, onu kendi elimle götürüp evine teslim ederim,» dedi.

«Bayım, acaba önce annemin... şey şapkamı arayabilir miyiz?» diye Eve sordu.

«Sanırım şapkanız hâlâ rüzgârlara kapılmış uçuyordur, matmazel. Eğer yanılmıyorsam, güneye, Nuit-Saint-George'a doğru uçtu. Ama yine de bir bakarız.»

Eve minnetle, «Teşekkür ederim, bayım,» dedi. Eğer şapkayı bulabilirlerse belki annesi ona daha az kızardı. Ama şapkayı bir keçi bile yemiş olsa, balona binmesi işiteceği bütün azarlara değerdi doğrusu. Havada uçmuş ve dünyanın ne kadar büyük olduğunu görmüştü.

Fransa'nın dört bir yanından Dijon Hava Gösterisine gelen Marcel Hanriot gibi pilot olmayı ne kadar isterdi. Marcel de henüz on altı yaşındaydı, ama birçok yarışmada ödül kazanmıştı. O korkusuz hergele dakikada bir kilometreden daha hızlı uçmuştu. Balon aşağıya inerken Eve, her neyse, diye düşündü. O da atmosfere yükselmiş, çocukluğundan beri hayalinde yaşattığı ufukları yakından görmüştü. Havada geçirdiği bu dakikaları asla unutmayacaktı, gökyüzünün fatihleriyle kendi arasında çok yakın bir bağ olduğunu hissediyordu.

Eve'in babası Doktor Didier Coudert çok meşgul bir adamdı. Ciğer hastalıkları üstüne ihtisas yapmıştı. Eve'i çok seviyordu, ama bir oğlan babası olmadığına da çok üzülüyordu. Kızının eğitimiyle uğraşmaya zaman bulmayacak kadar meşguldü. Kızlarının eğitimi ve yetiştirilmesiyle karısı ilgileniyordu. Eve'in evden kaçarak hava gösterisine gidip balona binmesi olayından sonra, karısının kızın dünya hakkında merakını uyandıracak bütün kitaplarını kilitlemesi önerisine de karşı çıkmadı.

Coudert ailesi Dijon kentinin merkezindeki Buffon Sokağında, güzel bir evde oturuyordu. Doktor Coudert modern bir erkekti. Kentte ilk Dion-Bouton marka otomobile o sahip olmuştu. Ayrıca karısı Chantal'ın ziyaretlere gidebilmesi için evlendikleri günden beri iki güzel atın çektiği koyu yeşil bir kupa arabayla arabacısı vardı.

Büyük bir mirasın vârisi olan Chantal Coudert evini sıkı bir disiplin içinde yönetirdi. Daha on dört yaşına girmeden dedikodulara neden olan Eve tek başına bir yere gidebilmeyi hayalinden bile geçiremezdi. O akıl almaz macerasından sonra da-

dısı bir an bile onu gözünün önünden ayırmıyordu. Bir arkadaşıyla birlikte öğlenden sonra tek başına oturup kakao içmesine de izin vermiyorlardı. Eve diğer kız arkadaşlarıyla birlikte Colombiere Parkında bile yanında biri olmadan dolaşamıyordu. Arada sırada tenis oynadığı zamanlar da sıkı gözaltındaydı. Mahallenin kilisesine günah çıkartmaya bile yalnız gidemiyordu. Yaradılışından dolayı sürekli tehlike içinde yaşadığı düşünülüyordu.

Ait olduğu sınıfının bütün kızları gibi Eve de kadınların dünyasında yaşıyordu. Okulda çok sıkı çalışmasına gerek yoktu. Zaten öğretmenlerin çoğu eve ders vermeye geliyorlardı. Fransızca, matamatik, tarih ve coğrafya öğretmeni vardı. Ayrıca müzik ve resim dersleri de alıyordu. Bütün öğretmenler dadısı Helene'nin keskin bakışları altında Eve'e ders veriyorlardı. Sadece müzik konservatuvarında ders veren saygıdeğer Profesör Dotour, Buffon Sokağındaki eve gelmiyordu.

1912 yılının sonbaharında bir gün Chantal Coudert lüks döşeli oturma odasında sıcak kakosunu yudumlarken, Paris'ten ziyaretine gelen kız kardeşi Barones Marie-France de Courtizot'yla kızı Eve'in bitip tükenmek bilmeyen sorunlarını tartışıyordu.

Eve'in annesi, Tanrının ona bir çocuk vermediği halde Marie-France çocuk terbiyesi konusunda kendini neden otorite sanıyor, diye aklından geçirdi. «Sevgili yeğenim» dediği **Eve'** den söz ederken sanki bir düzine çocuğun arasından en sevdiğini seçmiş gibi kurumla konuşuyordu. Tabii Marie-France'ın kendine havalar vermesi doğaldı... çünkü zengin bir burjuva kızı bir baronla evlenip aristokratlar sınıfına yükselmişti... Evet, bu havalar Marie-France'a yakışıyordu, ama yalnızca bir annenin deneyimiyle elde edilebilecek bilgilerde kendini uzman saması çok saçmaydı.

Barones ince keten peçeteyi dudaklarının ucunda gezdirip,

«Sevgili Chantal, kendini boş yere üzüyorsun,» dedi ve ağzına minik çöreklerden bir tane daha attı. «Eve harika bir kız. Çocukluğundaki o deli bozukluğunu da yendiğini sanıyorum.»

Chantal Coudert, «Keşke ben de senin kadar emin olabilseydim,» dedi. «Özellikle onun aklından neler geçtiğini hiçbirimiz bilmiyoruz. Marie-France, annemiz bizim aklımızdan geçenleri bilir miydi? Sen de eski günleri ne çabuk unuttun...»

«Saçma. Annemiz çok sert ve disiplinli bir kadındı. Tabii biz aklımızdan geçenleri asla söylemezdik... zaten söylenecek de bir şey yoktu ki.»

«Eve'i aldığım terbiyeye göre yetiştirmeye çabaladım. Ama ne de olsa insan fazla özen gösteremiyor.»

Barones hayretle bağırdı. «Chantal, yani Eve'e, evli bir kadın olarak 'yalnızca kocanın senden istediklerini yerine getir' öğüdünü mü verdin?»

«Daha fazla bilmesine gerek var mı? Bu yeterince iyi bir öğüt değil mi? Marie-France, sen de hemen Paris'li oluverdin.»

Barones telaşla fincanını alıp kakaosunu içti. Kurallara sımsıkı bağlı ablasının aşırı erdem taslamasını çok komik buluyordu.

«Eve on sekiz yaşına basınca onun şerefine Paris'te bir balo vermeme izin vermelisin,» diye önerdi.

«Tabii Marie-France. Ama önce bu baloyu Dijon'da vermeliyiz. Buradaki insanları gücendiremem. Amiots'ları, Bouchards'ları, Chavots'ları...»

«Gauvins'leri, Clegets'leri, Courtois'leri ve Marizots'ları düşünmen gerek... Şekerim, o baloya kimleri çağıracağını biliyorum, aslında hepsinin yüzünü teker teker gözlerimin önünde canlandırıyorum. St. Francois de Salles Okulundan mezun, bıyıkları yeni terlemiş temiz aile çocuğu bir dizi genç. Ve bunun ardından ancak Dijon'da düzenlenebilecek şekilde olağanüstü eğlenceli kış balosu izleyecek. St. Cyr balosu! Çılgın bir eğlence! Tabii bağış satışları, konserler, hatta Eve iyi ata bindiği için Chatillon ormanındaki av partisine bir davetiye. Zavallı kız

böylesine hareketli ve eğlenceli bir hayata nasıl dayanabilecek?»

Madam Coudert horgören bir tavırla, «Marie-France, istediğin kadar alay edip gülebilirsin. Eve'in yerinde olmaya can atan bir alay kız var,» dedi. İkisinden hangisinin kız çocuğu vardı?

Pencereden kararmakta olan havaya bakan barones, «Eve ne zaman eve gelecek?» diye sordu.

«Hemen hemen şimdi. Matmazel Helene'e, Profesör Dutour'un hava kararmadan onları eve göndermesini tembih ettim.»

«Müzik hocası hâlâ Eve'in bulunmaz güzellikte sese sahip olduğuna inanıyor mu?»

«Evet. Gerçekten sesi çok güzel, ama piyanonun başında yalnızca kendini eğlendirmek için şarkı söyleyecek. Onun için ona boşuna müzik dersi aldırdığımızı sanıyorum. Ama Didier müzik dersi almasında ısrar ediyor.» Madame Coudert sanki bir despotla evliymiş gibi konuşuyordu. İki kız kardeş aralarında konuşurlarken fazla disiplinli kocalarından birer canavar gibi söz etmekten hoşlanırlardı.

Odadan içeriye dalan Eve, «Marie-France Teyze!» diye bağırıp, kadının boyuna sarılarak coşkuyla yanaklarından defalarca öptü. Paris'li kadın yeğeninin doğal renklerinin koket kadınların kullandığı en son moda renkler olduğunu fark etti. Omuzlarından beline doğru uzanan gür kıvırcık saçlarının rengi eşi bulunmaz güzellikteydi. Ne öyle çoğu kızıl saçlılar gibi rengi solacak, ne de koyu kumrallar gibi zamanla donuklaşacaktı. Yeğeninin saçları çilek pembesi sarıydı. Çirkin bir kızı bile güzelleştirecek kadar gür ve parlaktı. Ve gözleri! Koyu renk gözleri âdeta kor gibi yanıyordu.

Eve son iki ay içinde hızla boy atmıştı. Marie-France onu incelemeye devam ederken annesinin tepesinden baktığını fark etti. Kızın özbenliğinde insanı baştan çıkaran bir aşırılık, görmezden gelinmeyecek bir rahatlık vardı. Eve etekleri ayak bileklerine dek uzanan giysisi içinde öylesine doğal bir güvenle du-

ruyordu ki, onu gören on altı yaşında bir çocuk değil de çok genç bir düşeş sanırdı. On sekizine varmadan onu kesinlikle Paris'e götürmeliyim, diye aklından geçirdi. Paquin kızın tüm güzelliğini ortaya koyacak giysiler hazırlamalıydı. Balo elbiselerini ise Worth dikerdi. Eve neden harika bir evlilik yapmasındı? Evet, kendi evliliğinden çok daha iyi bir koca bulurdu. Yeğeninin bu boğucu, tutucu eski Dijon sosyetesinde ziyan olacağını düşündü.

Kızın yanaklarından öpüp, «Sevgilim, çok güzelsin sana bakmaya doyamıyorum,» dedi.

Kız kardeşi, «Onu şımartma, Marie-France» diye uyardı. «Eve, teyzen burada olduğu için bu gece bizimle birlikte yemek yiyebilirsin, ama yalnızca bu gece.»

Eve gözlerini yere indirip, «Teşekkür ederim, anne,» diye mırıldandı.

Madam Coudert sinir bozucu kız kardeşine gösteriş yapmak için, «Haydi Eve, bize biraz şarkı söyle,» dedi.

Eve annesinin odanın köşesinde yerleştirdiği piyanonun başına gitti, bir iki dakika düşündükten sonra dudaklarının ucunda muzip bir gülüşle, alçak sesle şarkı söyleyerek, piyano çalmaya başladı.

«Güzel kadınların
Senin sinsi müziğine ayak uydurduğu
Arjantin semalarına dön
Ve dans et, tango yap.»

«Eve! Profesör Dutour sana bunları mı öğretiyor?» diye teyzesi şaşkınlıkla bağırdı. Eve'in şehvet dolu boğuk sesi, ham ipek gibi güzel, koyu bal gibi tatlıydı.

«Tabii ki bu şarkıları öğretmiyor. La Boheme operasından aryalar söylememi istiyor, ama o tür müziği çok sıkıcı buluyorum. Bu şarkıyı eve gelirken yolda duydum. Teyzeceğim, beğenmedin mi?»

Barones, «Hayır, hayır hiç beğenmedim,» diye yanıt verdi.

İtiraf etmek istemiyordu, ama belki de Chantal kızı hakkında endişelenmekte haklıydı. Bir bakirenin değil tango söylemesi, bu şarkıları duyması bile korkunçtu! Ve hem de öyle bir sesle... imalarla dolu... bir sesle!

1913 yılının ilkbaharında bir cumartesi günü öğlenden sonra katedralin arkasındaki, Botanik bahçesinde dolaşırlarken, Coudert'lerin orta hizmetçisi Louise şişine şişine Eve'e övünüyordu. «Ve en iyi cins ketenlerden düzinelerce, düzinelerce mendilin köşesine evleneceği erkeğin soyadı işlenmiş.»

«Peki, ya hiç nezle olup hapşırmazsa?» diye Eve onun sözünü kesip, Coudert'lerin komşusu Gauvin'lerin pek yakında evlenecek olan kızları Diane Gauvin için ısmarlanan çeyizin ayrıntılarını anlatmasına son verdi.

Louise onun davranışına hiç aldırmadı. Matmazel Helene'nin kentin en büyük mağazası olan Pauvre Diable'deki dul bir tezgâhtarla evlenip herkesi şaşkına çevirmesinden sonra Eve'in bakıcılığı görevi Louise'ye verilmişti.

«Altı düzine tabak kurulama bezi, altı düzine kristal kurulama bezi, hizmetkârlar için dört düzine önlük masa örtülerine gelince... dünyada tahmin edemezsin...»

Eve sabırla, «Evet edebilirim,» dedi. On yıl önce yanlarında çalışmaya başlayan Louise evdeki en sevdiği hizmetkârdı. On yıl önce Louise, Coudert'lerin evinde çalışmaya başvurduğu zaman, Eve'in bugünkü yaşında, yani on yedisindeydi. İşe girebilmek için yalan söyleyip yirmi dört yaşında olduğunu belirtmişti. Asık ve ablak yüzü yıpranmıştı, ama bedeni güçlüydü, hiç yorulmadan günde on altı saat çalışabiliyordu.

Asık yüzüne rağmen Eve onun yumuşak kalbini, sıcak, sevecen kişiliğini hemen fark etmişti. Çalışmaya başladığı ilk günden beri ikisinin arasında büyük bir yakınlık doğmuştu. Zaten evin içinde ana babalarını pek fazla göremeyen çocukların yalnız dünyasında bu kaçınılmaz bir durumdu. Katı disiplinli mat-

mazel Helene'e karşı birleşmişler, evin içinde sürekli ne yapmaları gerektiği söylendiği için birbirlerinin sırdaşı olmuşlardı. Ve aradan geçen yıllar iyice yaklaşmalarını sağlamıştı. Şimdi her ikisi de hiç kimseyle konuşamadıkları konuları en açık biçimde tartışabiliyorlardı.

Eve yolunun üstündeki güzel çiçeğe hafifçe dokunup, «Diane'nin neden evlendiğini hiç anlayamıyorum. Nişanlısı çok çirkin,» dedi.

«Matmazel Diane akıllı bir kız, yakışıklılığın önemli olmadığını, iyi bir koca bulmanın önemli olduğunu biliyor.»

«Sen de mi! Louise, senin böyle düşüneceğine inanamıyorum. Adamın babasının servetinden başka iyi olan nedir? Yani yüzünde kocaman benleri olmayan, iki kollu, iki bacaklı ve cebinde parası olan her erkeğin arzulanacak bir koca olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?»

Louise yüzünü komikçe kırıştırıp, «Keşke ben yüzü benli bir koca bulabilsem,» dedi. Yirmi yedi yaşındaki bir orta hizmetçisinin artık koca bulacağından ümidini kesmişti.

«Benim kocayla filan ilgim yok. Ya rahibe veya hemşire ya da ona benzer bir şey olmak istiyorum... a... a... işte bilemiyorum!» diye Eve öfkeyle söylendi.

«Sen istesen de, istemesen de evleneceksin, çünkü on dokuzuna girmeden annen seni evlendirecek, eğer bu işi annen beceremezse, teyzen sana koca bulmaya çalışacak, onun için benim zavallı matmazelim ne olmak istediğine çabuk karar ver.»

«Neden? Neden?» diye bağıran Eve önündeki ağaçtan hırsla bir dal kırdı. Kızın duyduğu öfke Louise'yi şaşkına çevirdi. «Eğer evlenmek istemiyorsam neden evlenecekmişim? Niçin beni rahat bırakmıyorlar?»

«Eğer beş altı kardeşli bir aileden gelseydin, belki senin arzularına göz yumarlardı... Her ailenin kimsenin vakit bulup da yapamadığı işleri yaptıracak birine ihtiyacı vardır... Ama sen tek çocuksun, eğer evlenmezsen annen baban torun sahibi

olamazlar, onun için kaçınılmaz bir şey için neden direniyorsun?»

«Ah, Louise, annem gibi bir yaşamım olacağını düşündükçe çok korkuyorum... Ya komşulara ziyarete gidiyor ya da onlar bize ziyarete geliyorlar, yapacak başka bir şey yok, ayakkabıların modasından başka hiçbir şey değişmiyor. Böyle bir yaşam çekilmez, geleceğe ümitle bakabileceğim bir şey yok, sadece çocuk doğurup anne ve babamı mutlu etmek... ben bunun için mi dünyaya geldim?»

«Evlenince bütün bu söylediklerini unutup çocuk doğurup anne olacaksın, tıpkı diğer kadınlar gibi hiç halinden yakınmayacaksın,» dedi Louise. «Bundan üç yıl sonra bana bugün söylediklerini anımsatacak olsam, inanmayacaksın. Doğrusunu istersen bugün söylediklerinin hepsini unutacaksın.»

«Hayır, bu haksızlık. Eğer zaman ilerledikçe nefret ettiğin şeylerden mutluluk duyacaksan büyümek çok kötü bir şey! Ben çok harika, olağanüstü bir şeyler yapmalıyım... çok heyecanlı ve cesur... şöyle çılgınca bir şeyler. Louise, hiç tahmin edemeyeceğim kadar çılgınca bir şey yapmalıyım!»

«Matmazel Eve, ben de zaman zaman böyle şeyler hissediyorum... ama buna ilkbahar havasının neden olduğunu düşünüyorum. Hele bu gece dolunay var... ama hemen eve dönmezsek annen bizi merak etmeye başlayacak.»

Eve bağırdı. «Hiç olmazsa eve koşarak gidelim. Haydi yarışalım bakalım, eve kim daha çabuk varacak... Eğer koşmazsam öleceğim!»

«Koşma... Madam Blanche ve kocası köşeyi döndüler, hemen arkamızdalar,» diye Louise onu uyardı, ama Eve bir kısrak gibi fırlayıp gözden kayboldu.

Eve doymak bilmeyen hayal gücü açlığını annesinin okumasına izin verdiği kitaplarla gidermeye çalışıyordu. Madam Coudert'in okumasına izin verdiği moda dergisi La Gazette de

Bon Ton başka bir dunyanın kadınlarını yansıtıyordu. Poiret ve Doucet'in fantastik renkli kostümleri içindeki o süslü kadınlar, ekzotik kuşlar gibi gerçek dışıydılar.

Eve babasının okuduğu Dijon'nun bir numaralı gazetesi **Le Bien Public**'i her sabah şöyle bir göz attıktan sonra çalışma odasında bıraktığını fark etmişti. Işte bu gazete Eve'in dünyaya açılan penceresi oldu. Geliştirdiği bir teknikle her sabah babasının çalışma odası temizlenmeden önce gazeteyi usulca odadan alıp kendi odasına götürüyor ve tek başına kaldığı zamanlar okuyordu.

1913 yılının yaz aylarında Dijon neşeli günlere ev sahipliği etmeye hazırlanıyordu. 14 Temmuzda Bastille Günü Bayramı hareketli olaylarla kutlanacaktı. Kent tıpkı kocaman bir müzik dolabına benziyor, her köşeden ayrı sesler çınlıyordu. Her sokağın köşesinde bir şarkıcı vardı. Düzinelerce kafeden piyano ve şarkı sesleri sokaklara taşıyordu. Restoranlar insanlarla dolup taşıyordu. Meydanlardaki bandolar neşeli melodiler çalıyorlardı.

Eve ve Louise haftada üç kez Coudert'lerin evinden Profesör Dotour'un evine gidip gelirken, her seferinde bu müzik şöleninin verildiği başka bir yoldan geçiyorlardı. Ve Eve fark etmeden çalınan her türlü müziğe ayak uyduruyordu. Bir an vals adımlarıyla yürüyor, bir an askeri marşın temposuna kendini kaptırıyordu. Bazen kafelerin teraslarından dışarıya taşan şarkıların melodilerine takılıyordu. Tıpkı Paris'de doğup büyümüş gibiydi. Yürürken duyduğu şarkıları mırıldanıyordu.

Eve'in doyumsuzluğu ve yaşamından zevk almaması ilkbahardan beri her gün biraz daha artıyordu. Louise, Eve'in on sekiz yaşına basacağı günü iple çekiyordu. O zaman kızın yepyeni arkadaşlar edinerek, genç erkeklerin ilgisini çekip giyim kuşama dalarak mutsuzluğu ve huzursuzluğu unutacağını sanıyordu. Sonunda Eve'in çocukluktan çıkıp hayatında yeni bir sayfa açacağı günlerin sinirli ve sabırsız beklentisi sona erecekti. Louise, kızcağız büyümeye çok hevesli, onun için böy-

lesine bir fırtına gibi patlamaya hazır bekliyor, diye aklından geçirdi.

Eve'in yaşamındaki yerinin sona ereceğini biliyordu, ama sorumluluk duygusu öylesine ağır basmaya başlamıştı ki, zaman zaman Matmazel Helene'in tekrar eve dönmesini diliyordu. Kısa süre sonra görevi sona erecek, birkaç ay sonra yeniden eski rahatına kavuşacaktı.

3 Temmuz 1913 sabahı Eve, **Le Bien Public** gazetesinin sayfalarına telaşla göz gezdirdi, sonra kentin eğlence programlarını yazan sayfayı açtı. Sonunda uzun süredir dört gözle beklenilen Paris'li müzikhol grubunun Alcazar Tiyatrosunda gösterilere başlayacağını ilan ediyordu. Bu Dijon'un sosyal yaşamında büyük bir olaydı.

Eve büyük bir sevinç çığlığı attı. Grubun Dijon'a geleceğine asla inanmamıştı.

Aylarca önce bu olağanüstü olayı duvarlara asılan posterlerle ilan etmişlerdi. Eve gibi büyük bir disiplin içinde büyüyen her genç kız Avrupa'da modern eğlence merkezinin Paris müzikholleri olduğunu bilirdi. 1900 yılında büyük bir başarıyla Olympia açılmış, sonra bu eğlence yerini Moulin Rouge, Grande Hippodrome, Alhambra ve diğerleri izlemişti.

Bu müzikhollerin ikinci derecede en önemlisi Riviera'ydı. Ve şimdi Alcazar Tiyatrosunda Riviera, Dijon'da gösterilere başlayacaktı. Eve'in doğduğu yıl kente gelen Buffalo Bill ve Sirki bile eğlence düşkünü kentlilerin arasında bu kadar merak uyandırmamıştı.

Eve yatağını düzelten Louise'nin üstüne saldırdı. Zevkten yanakları kızararak, «Geliyor, bir hafta sonra burada olacaklar!» diye bağırdı.

«Sana dün de söyledim, geçen hafta da belki yüz kez tekrarladım, annen oraya gitmene asla izin vermez. Geçen yıl baban seni operaya götürmek istediği zaman bile daha ya-

şının çok küçük olduğunu söylemişti. Müzikhole mi... asla! Senin sınıfından bir kız asla öyle yerlere gidemez. Komedyenlerin nasıl bir dille konuştuğunu Tanrı bilir. Söyledikleri şarkıların kim bilir ne kadar yakası paçası açılmamıştır?»

Eve, Louise'yi şiddetle sarstı. «Louise, böyle konuşma. Bu şarkıların hepsini yolda gidip gelirken duyduğumu pekâlâ biliyorsun!»

«Ben yalnızca annenin düşüncelerini tekrarlıyorum.»

«Ama oraya gitmeliyim. Sana haftalardır bunu söylüyorum.»

«Matmazel Eve, sizi anlamıyorum. Mantığa kulak vermiyorsunuz. Yakında yetişkin bir kadın olacaksınız. Evlendiğiniz zaman istediğinizi yapabilirsiniz, tabii kocanız yanınızda olduğu sürece, tabii o zavallı adam her kim olacaksa, ya da bir hanım arkadaşınızla... tabii sizin kafanızda birini bulabilirseniz. Eğer canınız istiyorsa haftanın her günü müzikhole gidebilirsiniz. Ama şimdi siz de benim kadar biliyorsunuz ki, istediğiniz olanaksız, onun için beni tartaklamayı bırakın da yatağınızı düzelteyim.»

«Demek sen benimle gelmeyeceksin, Louise, öyle mi?»

«Akılınıza bu fikri soktuğunuzdan beri aynı yanıtı vermiyor muyum?»

«Riviera grubunun gelmesi kesinleşince fikrini değiştireceğini sanmıştım.»

Bakışlarından uzlaşmaya hiç niyetli olmadığını belli eden Louise, «Eskisinden daha kararlıyım,» dedi.

«Öyleyse ben tek başıma giderim.»

«Gerçekten mi? Nasıl gideceksiniz sorabilir miyim?»

Eve kurumla, «Sana söylemek niyetinde değilim,» dedi. «Üç yıl önce on dört yaşımdayken balonla uçtuğumu unutma. Eğer onu yapabildiysem, benim zavallı dostum, Godran Sokağına kadar giderek bir bilet alıp Alcazar Tiyatrosundan içeri giremeyeceğimi mi sanıyorsun? Sanırım beni gözünde fazla küçültüyorsun.»

Yüzünde karamsar ifadeyle oturan Louise en kısa zaman-

da karar vermesi gerektiğini biliyordu. Bir seçim hakkı vardı. Ya Madam Coudert'in koyduğu kurallara itaat etmeyip, Eve'le gizlice müzikhol matinesine gidecek ya da bu görevinden istifa edecekti. O zamanda nasıl geçineceğini Tanrı bilirdi.

İki seçenekten sonuncusunun daha kötü olduğunu düşündü. Alcazar Tiyatrosuna tek başına giden bir genç kız çirkin bakışlara hedef olacak, hakkında dedikodu yapılacak, daha kötüsü belki de iğrenç teklifler alacaktı. Aklı başında saygıdeğer bir kadın, isterse bakire olsun, tek başına müzikhol gösterisine gidemezdi. Aslında Louise seçimini çoktan yaptığını fark etti. Eve de karşısında durmuş, dudaklarında alaycı gülüşle onu seyrediyordu.

Parlak renkli perde açılmadan yarım saat önce yerlerine oturdular. Eve'in dillere destan saçlarını sıkıca bağlayıp topuz yapmışlardı. Başına da Louise'nin ödünç vermek zorunda kaldığı şapkayı giymişti. Orkestra şimdiye dek duymadıkları **Irving Berlin** tarafından yazılan «Senin İçin» adlı melodiyi çalmaya başladı. Herkes ayaklarını yere vurup tempo tutuyor, sabırsızlık içinde bekleşiyordu. Salon tıklım tıklım doluydu, tek bir boş koltuk yoktu. Etrafına bakınan Louise, yanlarında çocuklarıyla birlikte gelmiş birkaç kadın daha görünce içine su serpildi.

Eve öylesine heyecanlıydı ki, tiyatro salonunun dayanılmaz sıcağına rağmen eli ayağı buz kesmişti. Elindeki programı dikkatle inceledi, uzun süredir hayalini kurduğu şarkıcılar, her tür şarkıcı gösteride yer alıyordu.

Profesör Dotour sık sık karısına Eve Coudert'in kalbini kırdığından yakınırdı. Kız çok yetenekliydi, kontralto sesler için yazılmış her aryayı kolayca söyleyebilirdi, olağanüstü güzel bir sese sahipti, hiçbir zorluk çekmeden mezzo sopranoya dek yükselebilecek zengin bir sesti. Gelgelelim onun arya söylemektense halk için yazılmış, sıradan kalitesiz şarkıları söylemekte neden ısrar ettiğini profesör bir türlü anlayamıyordu.

Profesöre göre bu tutum bir tür sapıklıktı, çaba harcamadan kolayı seçmekti. Onu sabırla dinleyen karısına, «Evet, basit, adi şarkıları söylemekten hoşlanıyor,» diye yakındı. Kaba değillerdi, hayır, Eve Coudert onun ders verdiği stüdyoda asla kaba şarkılar söyleyemezdi. Ama kızın yeğlediği şarkılar söylemek zahmetine değmeyecek türdendi.

Eve gündelik şarkıları çok sevdiğini öğretmenine açıklamaktan vazgeçmişti. Tek dinleyicisi müzik öğretmeniydi, ama Eve başka dinleyicilerin karşısında şarkı söylemek için yanıp tutuşuyordu.

Sokaklarda duyup öğrendiği melodileri söyledikçe, bu şarkıları söyleyen profesyonel sanatçıları görmek, onların sahnedeki hareketlerini izleyebilmek, dinleyicilerle nasıl iletişim kurabildiklerini anlamak, sahne giysilerini görmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu.

Annesi babası evde olmadıkları zamanlar bu şarkıları sık sık kendi kendine söylerdi. Önce çok alçak sesle sözcüklerin sıcak anlamlarını mırıldanıyor, sonra sesi kontrol edemez halde yükseliyordu. Sonunda aynı melodiyi bir oktav daha yükseltiyordu. Ağzından çıkan sözcüklerin çılgınca kanat çırpar gibi havaya uçtuklarını hissediyordu. Kulaktan duyma bu şarkıları söylerken sonsuz bir özgürlük duyuyor, hayalleri melodileri etkiliyordu.

Şimdi program başlamak üzereydi, Eve ciddi ve asık yüzle yanında oturan Louise'yi, tiyatroyu, diğer seyircilerin heyecanlı mırıltılarının farkına varmıyordu. Bütün dikkatini sahneye vermişti.

Müzikhol revüsü bilinçli olarak iki tempoda hazırlanmıştı. Böylece birinci gösteri hoşa gitmezse, seyirciler durumun farkına varıncaya dek ikinci gösteri sahnede yer alıyordu. Sahnede yarım daire şeklinde duran dört adamın birbirlerine inanılmaz hızla fırlattıkları sarı yaldızlı halklar gösterisinin hemen ardından, paslı gıcırtıları andıran bir sesle yarı şarkı söyleyip yarı konuşarak acıklı ve dramatik monogları canlandıran, par-

lak yeşil giysili, zayıf bir kadın sahneye çıktı. Onun ardından pembe fırfırlı, kocaman şapkalı, kürk yakalı ve uzun kuyruklu giysileriyle on dört dansçı kız sahnede gösteri yaptıktan sonra, şişman bir adam sahneye çıkıp kulakları tırmalayan bir sesle ve akıl almaz bir hızla anlaşılmaz şarkılar söylemeye başladı. Bir yandan yüzündeki terleri beyaz mendile silerken öte yandan da daha önce gözünü kırparak şarkılarındaki imaları belli ettiği halde ancak dinleyicilerden birkaç tanesi bunları anlayabiliyordu.

Kat kat tüllere sarılı akrobatik dansöz hareketlerini yaparken bir yandan da üstündeki kat kat tülleri çıkarıp Dijon halkının soluğunu kesen ten rengi bir mayoyla kalıverdi sahnede. Yarı çıplak kadın sahneden koşarak çıktıktan sonra asker üniforması giymiş güzel altı kız sahneye çıkıp bacaklarını sallayarak marşlar söylediler. Orkestra bir an bile ara vermeden çaldı. Sahnedeki dekor da hiç değişmedi.

Eve şaşkınlık içinde hayal kırıklığına uğramaya başladığını hissetti. Daha önce müzikhol gösterilerini geride bırakan sirklere gitmişti. Müzikhol gösterilerinde hayal ettiklerini bulamamıştı... zaten pek de neler beklediğini bilmiyordu, ama hiç olmazsa birbiri ardına baş döndürücü hızla sahneye girip çıkan gösteriler beklemiyordu. Bunlar çok neşeli, gürültücü ve akıl karıştırıcı numaralardı.

Birdenbire orkestra sustu ve perde bir an kapandı. Yeniden açıldığında karanlık sahnede tek bir spotun aydınlattığı piyano gözüktü. Sol taraftan genç bir adam sahneye doğru yürüdü, piyanonun önündeki tabureye oturdu. Dinleyicilere döndü, eğilip başıyla selam verdi, sonra da ciddi bir tavırla şarkısının adını açıkladı.

«Ölümsüz Fysher'in en sevdiğim eseri, 'Çılgınlık'.»

Sonra rüyada gibi şarkıyı söylemeye başladı. «Yalnızca, onun onun onun hayalini kuruyorum...» Derin bir duyguyla titreyen bariton ses Alcazar Tiyatrosunun içinde çınlayınca salonu derin bir sessizlik kapladı. Herkes kendini bu gizemli sesin

büyüsüne kaptırınca, müzikholün o çılgınca gürültülü havası sona erdi. Bu adam Fysher'in klasik şarkısındaki karşılıksız aşkların acısını çok duygulu bir biçimde dile getiriyordu. Ona eşlik eden piyanonun da büyük etkisi vardı.

«Çılgınlık»tan sonra ağır bir vals olan «Rüya»yı söyledi. «Geri dön sevgilim, yitirdiğim neşem, geri dön, geri dön sevgilim,» diye yalvarırcasına nakaratını tekrarladıktan sonra dudaklarının ucunda hafif bir gülümsemeyle «Bir Sarışın Tanıyorum» adlı şarkıyı bitirince, tüm Alcazar Tiyatrosu alkıştan inlemeye başladı. Şarkı söyleyen adam ayağa kalkıp selam verdi. Üstüne hokka gibi oturmuş koyu renk kostümü, gömleğinin bembeyaz kolalı yakası ve düğmeleri ilikli yeleğinin cebinden sarkan altın kösteğiyle çok şıktı. Giysilerinin koyu rengi ve gömleğinin beyaz yakası, kısacık kesilmiş saçlarının koyuluğunu vurguluyordu.

Eve ve Louise şarkıcının yüzünü rahatça seçemeyecek kadar geride oturuyorlar, yalnızca siyah beyaz karışımını görebiliyorlardı. Şarkıcı dinleyicilerin ısrarı üzerine üç kez daha şarkı söyledikten sonra sahneyi terk etti. Ve orkestra hızlı bir polka çalmaya başladı, birkaç tane sahne görevlisi koşup piyanoyu itekleyerek sahneden çıkardılar.

«Evet, Matmazel, Eve, itiraf ederim ki, buraya geldiğimize değdi. Unutulmayacak bir an. Size hak veriyorum...» diyen Louise dönüp Eve'den yana baktı. Kızın oturduğu koltuk boştu. Şok geçiren Louise, «Eve!» diye haykırdı. Programa ara verilmiş, dinleyiciler biraz nefes alabilmek için dışarıya çıkıyorlardı.

Eve öylesine coşku ve hevesle doluydu ki, bir an olsun kararsızlığa kapılmadan dinleyicilerden bir ikisi lobiye çıkmak üzere ayağa kalkınca, kendini sahnenin arkasına açılan kapının önünde buluverdi. Elindeki programa bir kez daha göz atıp aradığı ismi buldu, kapıyı iterek açtı ve gözleriyle yetkili birisini araştırdı. Elinde bir levha tutan adama doğru yürüdü.

Kendisi farkında değildi ama tıpkı görmüş geçirmiş teyzesi Marie-France gibi konuşarak, «Bayım, Mösyö Marais beni bekliyor. Lütfen soyunma odasını gösterir misiniz?» dedi.

«Şurada, soldan ikinci kapı, madam... ah... matmazel... adınız?»

«Bu sizi ilgilendirmez, mösyö.» Adamla böyle konuşması sahnenin arkasına geçmeye hakkı olduğunu gösteriyordu.

Soldan ikinci kapıyı çaldı.

Alain Marais, «İçeriye gelin,» diye seslendi. Eve de ok gibi içeri daldı, arkasından kapıyı çarpıp kapattı ve olduğu yerde donakaldı. Alain Marais terden sırılsıklam ıslanan ceketini, gömleğini çıkarıp koltuğun üstüne atmış, belden yukarısı çırılçıplak, elindeki havluyla ensesini kuruluyordu.

«Jules, bana doğru dürüst bir havlu ver. O hamam sıcağında bir şarkı daha söyleseydim terden eriyecektim. Tanrım, Dijon cehennem gibi yanıyor... idare bana iki misli para ödemeli.»

Bakışlarını yerden kaldıramayan Eve, «Mösyö bir harikaydınız,» diyiverdi.

Şarkıcı olduğu yerde hızla dönüp bir şaşkınlık iniltisi koyverdi. Sonra sırıttı. Büyük bir havlu bulup kurulanmaya devam etti. Erkeğin iki memesinin arasından karnına doğru inen siyah kıllarla kaplı adaleli göğsünü gören Eve yere düşmemek için sırtını odanın kapısına dayadı. Adam kolunu kaldırıp koltuk altlarını kuruladı. Eve hayatında o güne dek çıplak bir erkek göğsü görmemişti. En sıcak günlerde bile Dijon'da çalışan işçiler sokakta sırtlarına bir fanila giyerlerdi. Ayrıca o güne dek böylesine terleyen bir erkeğe bu kadar yakın olmamıştı. Adamın gücü, terinin, çıplak cinselliği, küçücük odada şaşırtıcı bir darbeydi. Eve adamakıllı saldırıya uğradığını hissediyordu, ama uğradığı saldırı sözlü değil, bilinçaltındaydı. Bütün bildiği yanaklarının korkunç şekilde kızarmış olmasıydı.

«Harika. Bu kadar mı iyiydim? Teşekkür ederim, matmazel... yoksa madam mı?»

«Matmazel. Size söylemem gerek... sizi rahatsız etmek istemedim. Giysilerinizi değiştirdiğinizi bilmiyordum... ama ah, öyle güzel şarkı söylüyorsunuz ki! Bugüne dek hiç bu kadar harika, şahane bir şey duymadım!»

«Biliyorsunuz, Paris Operası şarkıcılarından değilim, beni utandırıyorsunuz, yalnızca bir müzikhol şarkıcısıyım.» Alain kızın onu beğenmesinden pek hoşlanmıştı, içinden gizlice onunla aynı fikirleri paylaşıyordu. Sahne arkasında onu ziyarete gelen kadınlara alışıktı. Bunlar genelde gruplar halinde kıkır kıkır gülerek odasına gelirlerdi. Ve aralarında odasına girmeye cesaret edip edemeyeceklerine bahse tutuşurlardı. Ama başında çirkin şapkasıyla bu Dijon'lu kız onun merakını uyandırdı. Sırtına hemen temiz bir gömlek geçirip yeni kolalı bir yaka taktı.

«Ben giyininceye kadar siz de otursanıza. İşte burada bir iskemle var,» diye kapının önünden ayrılmamaya niyetli Eve'i tatlı bir dille ikna etmeye çalıştı. Makyaj masasının yanında duran sandalyeyi çekip kendi iskemlesine yaklaştırdı.

Eve oturdu ve o güne dek gömleğine yaka takan bir erkek görmediğinden büyülenmişcesine baktı. Adamın gömleğinin yakasının düğmelerini iliklemesini seyretmek onu yarı çıplak görmek kadar yakın bir ilişkiydi. Alain yakasını takıp kravatını bağladıktan sonra masanın üstünde duran sürahiden tek bardağa su doldurup Eve'e ikram etti.

«Buna alışmanız gerek, Alcazar'da pek fazla lüks sağlayamıyorlar,» diyerek sanki bir yabancının bardağından su içmek en doğal olaymış gibi bardağı ona uzattı. Eve suyu kana kana içti ve odaya girdiğinden beri ilk kez adamın yüzüne dikkatle baktı. Saçları siyah, gözleri de koyu renkti, yüzünde neşeli bir haydut ifadesi vardı. Gururlu, biraz sert havalı ama her an gülmeye hazırdı. Eve'in uzaktan gördüğünden çok daha gençti, her halde yirmi yaşlarında olmalıydı. Arzulu bakışları şehvet dolu merakla bakıyordu. Bir kadının önünde hiç utanmadan yarı çıplak durabilen, kendi bardağından bir kadına su ikram eden, şarkı söyleyen... Eve'in düşlerinde bile yaşatmadığı şekilde

şarkı söyleyen... bu erkekle beraberliğinin her dakikasına sımsıkı yapışmalıyım, diye düşündü. Az sonra programın ikinci kısmının başlayacağını düşündükçe aklını kaçıracak gibi oluyordu.

Alain Marais, «Şapkanı çıkar,» diye emir verircesine konuştu. «O Kara Orman pastasına benzeyen şeyin altından yüzünü göremiyorum.» Eve, Louis'den ödünç aldığı siyah pelerinle şapkayı odaya girdiğinden beri çıkarmamıştı. Alain onun giysilerinden Eve'in öğleden sonra işinden çıkıp müzikhole geldiğini tahmin etti. Herhalde bir dükkânda tezgâhtar olmalıydı.

Eve üstü kanat tüyleriyle süslü şapkasının iğnesini çıkardı. Kulaklarının üstüne dek düşen şapka tüm alnını kaplıyordu. Onu başından çıkarınca birdenbire çok rahatladı ve sırtındaki pelerinin de aynı şekilde dayanılmaz olduğunu fark etti. Pelerini arkasından fırlattı. Gücünün farkında olmayan bir kadın edasıyla, gençliğinin ve güzelliğin verdiği cesaretle erkeğin yüzüne baktı.

Aynaya bakmadan büyümüş bir vahşi gibi Eve de yarattığı etkinin farkında değildi. Güzelliğini, ne annesi babası, ne hizmetkârlar, ne de eve ders vermeye gelen öğretmenleri takdir etmişti. Dijon törelerine göre bir kız ancak on sekizine vardığında güzelliğinin farkına varmalıydı.

«Aman Tanrım!» diye heyecanla bağıran Alain Marais şaşkınlık içinde sustu. Eve'in basit bir hareketiyle küf kokan çirkin odası birdenbire yok oldu. Beklenmedik bir anda sıradan bir sokağın köşesinde çiçekler açmış bir leylak ağacı bulduğunu sandı. Gizemli bir bahçeye ait olan bu kızın büyüleyici güzelliği karşısında ağzı bir karış açık kaldı. Sandalyesini ona doğru yakınlaştırdı, öne doğru eğilip daha iyi görebilmek için bir eliyle çenesini tutup kaldırdı ve ilk kez onun gözlerinin içine baktı. Kızın bakışlarında aklını karıştıran, dilini bağlayan büyüleyici masumiyetin yanında çılgın ihtirasın alevlerini gördü.

Alain'nin parmakları kızın çenesinden kulaklarının ucuna, sonra yanağından terlemiş saçlarının diplerine doğru dolaştı.

Sonra içinden gelen karşı konmaz dürtüye uyarak diğer elini de kaldırıp parmaklarını Eve'in terden nemlenen saçlarının içine daldırıp başını sıkıca tuttu. Eve ürperdi, ama karşı koymadı. O güne dek hiçbir erkeğin eli bu kadar yakından ona değmemişti çünkü. Zaten istese de başını oynatamazdı, onun ellerinin arasında tutsak kalmıştı.

Alain usulca, «Böylesi daha iyi değil mi?» diye sordu. Eve yanıt vermek için başını bile sallayamadı.

Alain, «Evet, Alain de,» diye ısrar etti.

Dudaklarının uyuştuğunu hisseden Eve, «Evet, mösyö,» diye yanıtladı.

Kendisini tek başına görmeye geldiği gibi bir erkeğe küçük adıyla hitap etmenin onun için tabu olduğunu fark etmeyen Alain, «Alain,» diye tekrarladı.

Bütün cesaretini toplayan Eve, içini çekip, «Alain, Alain... Alain... Evet, Alain, şimdi daha iyi,» dedi.

Alain onun saçlarının telleriyle oynayıp küçük küçük perçemleri yüzüne döktü. «Ama matmazel, siz adınızı söylemeden bana nasıl Alain dersiniz?»

«Adım Eve,» derken birdenbire soyunma odasının kapısı açılınca deli gibi yerinden fırladı.

«Alain, Claudette yine kafayı üşüttü... her zamanki kaprislerinden... sahneye çıkmayacağını söylüyor. Sanırım onun aklını başına toplamasına yardımcı olursun,» diye sahne amiri telaşla konuştu. «Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama bu cehennem sıcağında onun ne hallere girdiğini bilirsin. Seyirciler öylesine gürültü yapıyorlar ki, duysan onları hayvan sürüsü sanırsın.»

«Jules, Tanrı aşkına, onu yatıştıracak benden başka kimse yok mu?» diye Alain öfkeyle homurdandı. «Ayrıca kapı çalmayı hiç öğrenmeyecek misin?»

«Onu senden başka kimse yatıştıramaz. Haydi Alain, biraz kıpırda. Sana ihtiyacım var, yoksa sahne arası akşam yemeğine dek uzayacak.»

Eve, «Claudette kim?» diye sordu.

«Zavallı bir şarkıcı. Tanrı belasını versin.»

«Yeşil giysili sıska bayan mı?»

«Ta kendisi. Ne yazık ki, ona uzun yıllar önce yitirdiği oğlunu anımsatıyormuşum. Eve, bu gece tekrar buraya gelip sahne arasında beni ziyaret eder misin?»

«Evet.»

«İyi.»

Jules, «Alain, elini çabuk tutsana!» diye bağırdı.

Alain, «Bu gece görüşürüz,» dedikten sonra sahne amirinin arkasından gözden kayboldu.

Eve şaşkınlık içinde soyunma odasını inceledi. Bu gece tekrar buraya gelmek için söz vermiş olamazdı. Böyle bir şeye söz veremezdi. Böyle bir şey asla olamazdı. Zaten herhalde gerçek değildi, hayal görüyordu. Etrafındaki bütün dünya yavaş yavaş yok oluyordu.

Korkarak makyaj masasının üstündeki eşyalara dokundu. Bir saç fırçası, talk pudrası, jilet, kravat iğnesi, Alain'nin telaşla takmaya unuttuğu köstekli saat, onu ilk gördüğü an ensesini sildiği yüz havlusu. Havluyu eline alıp yüzüne kapattı. Erkeğin teriyle karışık kokusu sinmişti. Nemli kumaşı dudaklarına değdirip derin derin içine çekti. Kokuyu duyunca özlemle bayılacak hale geldi, duyduğu özlemden de öteydi. O güne dek asla duymadığı fiziksel arzunun ilk dalgası Eve'i alıp bilinmeyen sulara sürükledi. Sular da onu boğarcasına dibe çekti.

Yaşam savaşı veren birisinin sezileriyle, yerden şapkasını alıp başına oturttu ve pelerinini koluna sardı, soyunma odasından deli gibi dışarıya fırladı. Tiyatronun lobisinden geçip arasına ermeden koltuğuna oturdu. İki dakika sonra, öfkeden çılgına dönen Louise homurdanarak geri döndü.

«Matmazel Eve, nasıl yaparsınız bunu! Beni böyle nasıl korkutursunuz? Aklımı kaçırdım. Sizi her yerde aradım... ele avuca sığmaz kız, neredeydin?»

«Ah, Louise, özür dilerim! Son şarkının tam ortasında mi-

dem buianmaya başladı... tuvalete koşmak zorunda kaldım, acil bir durumdu. Hemen eve gidebilir miyiz? Kendimi hâlâ çok kötü hissediyorum. Burası çok kalabalık. Bu sıcağa dayanamıyorum. Haydi gel, perde açılmadan çıkalım.»

«Yüzün solmuş ve titriyorsun... kendini iyi hissetmediğin belli. Haydi kalk gidelim. Şimdi artık burasının sana göre bir yer olmadığını anladın. Ümit ederim bu çılgın macera sana iyi bir ders olmuştur.»

«Oldu Louise, seni temin ederim ki oldu.»

İKİNCİ BÖLÜM

Alain Marais sahne arkası maceralara yabancı değildi. Şarkı söylediği her kentte şehvet düşkünü adamın arzularını tatmin etmeye hazır, kendisine hayran birkaç kadın bulurdu. Ama Eve'le tanışana kadar hiçbir kadın gösteriden sonra birlikte yemek yeme davetini reddetmemişti.

Jules onunla alay ederek, «Senin gibi bir damızlık onun gibi bir kızla boş yere zaman kaybediyor, Alain,» dedi. «Bu hafta her gece pansiyona tek başına döndün... Senin bu kadar uzun süre kadınsız yaşadığını hiç görmemiştim. Senin yeni küçük hayranın sahnede son selamını verip perdenin inmesini beklemeden sahne kapısından fırlayıp gidiyor. Bahse girerim, gece geç saatlere dek çalışan kıskanç bir kocası vardır. Tanrıya dua et de, adam günün birinde karısını buralara dek takip etmesin.»

Alain göz kırpıp, «Onun için hiç endişelenmiyorum. Çünkü bugüne dek eline erkek eli değmemiş.»

«Bana başka bir masal anlatsana!»

«Doğru söylüyorum. Kızın en ufacık bir deneyimi yok. Hiç el sürülmemiş. Bir bakire, Jules. Dostum, bakire diye bir sözcük duydun değil mi? Yoksa sefil yaşamında böyle bir fırsat eline geçmedi mi?»

«Onun için mi bu kadar ateşli ve endişelisin? Sabrının nedenini merak ediyordum. Bakireler benim zevkime uymaz.»

«Benim zavallı Jules'im bir kızın yaşamında ilk erkeği olma şansını hiç ele geçirmedin mi? Bu işin ehline sor, beklemeye değer doğrusu.»

«Alain, bir şeytan kadar yüzsüzsün. Ama içimden bir ses bu pilicin tadına bakamayacağını fısıldıyor.»

«Dostum, bahse girer misin?»

«Tabii. Dijon'dan ayrılana dek başaramazsan elli frank isterim.»

Alain güvenle gülerek, «Oldu,» dedi. Arkadaşı Jules bunun gibi çok bahis kaybetmişti. Şimdiye dek aklını başına alıp Alain'le bahse tutuşmamalıydı, çünkü parasını kaybedeceği kesindi.

Alain, Jules'in bakirelerden zevk almamasına şaşmamak gerek, diye düşündü. Bir çok erkekler gibi, sahne amiri de çok kaba ve aceleciydi. Bir başka erkeğin ellerinin ve dudaklarının değmediğini bilmenin basit bir seks oyununa ne gibi heyecanlar kattığından haberi yoktu. Sadece bekleme fikri bile Alain'nin arzuyla yanmasına neden oluyordu.

Müzikhol dünyasında bakirelere yer yoktu. Ancak Riviera grubu turneye çıktığı zaman Alain bir bakireyle tanışmayı hayal ederdi ve arada sırada hayalleri gerçekleşirdi, ama daha çok onu sahne arkasında ziyarete gelen kadınların yüzde doksanı evliydi. Hepsi de feleğin çemberinden geçmiş ne istediklerini ve karşılığında ne alacaklarını bilen kişilerdi. Çeşni sağlıyorlardı ama daha kovalamacanın başından sonuç belli olduğundan işin çekiciliği pek yoktu.

Alain, insan hayatta çok ender süprizlerle karşılaşır ve bunları ele geçirince tadını iyi çıkarmalı, diye düşündü. Dijon'lu esrarengiz bakire pek tatlıydı, özellikle o masumiyeti çok çekiciydi. Alain onun masumiyetini korumasına izin vermişti. Çünkü acele bir davranışın kızı ürkütüp kaçıracağına ve oyunun başlamadan sona ereceğine inanıyordu.

Jules'le bahse giriştiğinin üçüncü günü Alain hâlâ harekete geçmemişti. Gösterdiği sabra kendi de şaşıyordu. Eve her gece onu sahnenin arkasında ziyarete geldiğinde, tozlu parfüm kokuları içindeki kulis birdenbire gözlerinin önünden yok oluyordu. Birkaç adım ötede yüzleri gözleri bir karış boyalı dansöz kızların, akrobatların sahne ışıkları altında yer almak için kuliste itişip kakıştıklarını unutuyordu. Bütün gün boyunca onlarla paylaştığı kaba şakalar, hakaretler, kadın ve erkeklerin boğuk sesleri aklından siliniyordu. Eve'le oturduğu küçücük oda gerçek dünyası oluyordu. Onu ilk kez gizemli bir bahçede gördüğünü düşlüyordu. Eve'e duyduğu arzu ona hem acı veriyor, hem de bundan doyuma ulaşmış kadar zevk alıyordu.

Ah keşke, deneyimli koketler de bu büyük özenle korunan ahlakı bozulmamış güzel taşralı küçük kadar beni uyarabilseler, diye düşünüyordu. O zaman hayat ne kadar tatlı olurdu. Böylesine eşi görülmemiş bekleme bir tür teslimiyet gibi müthiş heyecan vericiydi. Ama Riviera grubu birkaç gün sonra Dijon'dan ayrılacaktı ve Jules'le giriştiği bahsi kazanması gerekti. Alain, keşke o Tanrının belası bahse girmeseydim, diye düşündü. Eve'i bulduğu gibi el değmemiş, masumuyeti kirlenmemiş şekilde bırakıp Paris'e dönebilmeyi diledi. Ama kız öylesine arzu uyandırıcı ve çekiciydi ki... Ayrıca Alain şöhretini gözetmek zorundaydı.

Coudert'lerin evini çevreleyen yüksek duvarların gece kilitlenen kalın oymalı tahta kapıları vardı. Gündüzleri bekçi Emil ve karısı Jeanne bahçe kapısının yanındaki küçük kulübede otururlar, dışardan gelenlere ya da dışarıya çıkanlara bu kocaman oymalı tahta kapıları açıp kapatırlardı. Yürüyerek gidip gelenlerse bahçe duvarının yanındaki küçük kapının zilini çalarlardı. Yayaların kullandığı bu kapı da geceleri kilitlenirdi, anahtarı Emil ve Jeanne'nin oturduğu küçük kulübenin ön kapısında asılıydı. Evin yapıldığı günden bu yana bu kulübenin kapısı

kilitlenmemişti, zaten kilitlemeye ne gerek vardı?

Coudert'lerin evinde gece onda herkes yatardı. Dr. Coudert sabah altıda kalkıp hastaneye giderdi. Madam Coudert de ev işlerini kocasına göre ayarlardı. Yaz aylarında hemen hemen bütün geceleri evde geçirirlerdi. Çünkü dayanılmaz sıcaklar günlük sosyal yaşamı büyük ölçüde etkilerdi. Her neyse, Eve yaşının küçüklüğünden henüz anne ve babasının bu gece gezmelerine katılmıyordu.

Eve için gece yatıyormuş gibi numara yapıp, ortalıktan el ayak çekildikten sonra usulca odasından sıvaşarak kulübenin kapısını açmak ve küçük kapının anahtarını alıp koşarak Alcazar'a gitmek işten bile değildi. Kızın evden kaçmayı göze alacağını hiç kimse düşünmediği için, onun bu davranışını engelleyecek hiçbir önlem alınmamıştı.

Alain, Jules'e Eve'i yandaki çıkmaz sokağa açılan sahne kapısından içeriye almasını tembih etmişti. Böylece kızcağız ikinci yarıdaki gösterileri kulisten izleme olanağını bulacaktı. Birinci gece Eve, Alcazar'a geldiğinde gösteriler devam ediyordu. Eve'le Alain makyaj masasından başka soyunma odasındaki tek eşya olan iki iskemleye oturup sohbet ettiler. Eve elinden geldiğince ondan uzağa oturup, Alain'nin kendisine dokunmasına izin vermeyeceğini anlatmak istedi.

Alain, «Gösteriden sonra neden benimle birlikte kafeye gelmiyorsun? Niçin hemen eve dönmek zorundasın?» diye sordu.

Eve hiç tereddüt etmeden daha önce hazırladığı hikâyeyi anlattı. «Oturduğum yer buradan çok uzakta. Kentin öbür ucunda. Kadın ayakkabıları satan bir dükkânda çalışıyorum. Dükkanın sahibesi Matmazel Gabrielle, çalışmamın karşılığında bana para verdiği gibi, ayrıca evinde yatıp kalkmamı ve yiyip içmemi sağlıyor. Evde kalmış yaşlı, koyu dindar, memnun edilmesi çok zor, huysuz ve eski kafalı biridir. Gece yarısı bütün kapıları kilitler, eğer gece yarısından önce eve dönmezsem sadece işimi kaybetmekle kalmam.»

«Senin ailen yok mu?»

Eve hiç vicdanı sızlamadan, «Ben yetimim,» yanıtını verdi. Nedenini bilmediği halde, kendi hakkında Alain'e ne kadar az bilgi verirse o kadar iyi olacağını hissediyordu.

Eve kendisine neler olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Aklı tümüyle karışmış, beyniyle bedeni arasındaki bağlantı altüst olmuştu. Tüm benliği korkunç bir heyecanla titriyordu.

Alcazar'dan döndükten sonra Louise'le birlikte akşam yemeği yemek yeni bir dil öğrenmeğe benziyordu. O gece tekrar tiyatroya döneceğini bilmek, ona Eve Coudert adındaki kızın varlığını bile unutturmuştu. Çatalını bıçağını elinden düşürmeden tutabiliyor, tuzluğu karşısındakine uzatabiliyordu, ama gündelik yaşamla bağlantısı ancak burada son buluyordu. Bütün gücü ölçüsüz sarhoşluğa dönüşmüş, tüm düşünceleri bu sarhoşluğun kaynağı Alain Marais üstünde toplanmıştı.

Ertesi gün akşama dek karmaşık sis bulutu içinde geçti. Bütün yaşamı boyunca oğlanlarla kızlar arasında düzenlenen tenis maçlarına, iki kez de Dijon'nun dışındaki ormana kızlı oğlanlı pikniğe gitmişti. Bütün gençlerin yanında aile arabalarını kullanan aileleri, hizmetkârları vardı. İştah açıcı yiyecekler gündelik resmiyetten biraz daha uzak ikram edilmişti. Eve bu anılardan otomatik olarak sıyrılıp, düşünceleri geçmiş zamanda kalan gecelerin içinde kilitlenmiş ve gelecek zamandaki geceye dönmüştü. Profesör Doutour'dan aldığı derslere son verdi. Aklında yalnızca Alain'in şarkıları yer etmişken, kendini klasik müzik parçaları söylemeye nasıl zorlayabilirdi? Louise'le aralarında gelişen büyük dostluk bir anda çocukluk anıları gibi siliniverdi. Çünkü onunla aklından çıkaramadığı kişiyi konuşamıyordu. Her şeyden uzaklaşıp elini eteğini çekmiş, yalnızca Eve Coudert'in yumuşak, nazik, itaatkâr, sessiz ve soluk bir kopyasına dönüşmüştü.

Geceleri küçük kapıdan usulca sıvışıp, Dijon'nu bir baştan öbür başa koşarak geçip Alcazar'a vardığı zaman öylesine vahşi, öylesine çılgın bir bekleyişle dolu oluyordu ki, Alain'in soyunma odasının kapısını tıkladığı zaman normal sesle konuşmakta,

düzenli soluk almakta bin bir zorluk çekiyordu. Hemen her gece onu gösterisinin ikinci bölümü için sahneye çıkmaya hazır, giyinmiş buluyordu.

Eve anne ve babasının yatak odasının ışıkları sönünceye dek, yani saat ona kadar evden kaçmayı göze alamıyordu. Gösterinin son numarası, Alain'in ikinci kez sahneye çıkıp şarkı söylemesiyse saat on birden az önce başlıyordu. Eve bir saniye bile durmadan koşarak gittiği halde tiyatroya ancak on beş dakikada ulaşabiliyordu. Böylece her gece ancak yarım saat baş başa kalabiliyorlardı. Eve hâlâ bilemediği bir nedenle Matmazel Gabrielle'in kapıyı gece yarısı kilitleyeceği kâbusuna sarılmıştı. Alain ise bu saçmasapan korkuya bir anlam veremiyordu.

Madam Chantal Coudert kız kardeşinden gelen mektubu okuduktan sonra yüzünde anlaşılmaz ifadeyle kocasına uzattı.

«Al şunu oku, canım.»

Kocası mektubu okuyup ona uzattı. «Harika. Zamanı ayarlayabilirim. Asistanım hastaneyi idare edebilir, ben de randevularımı ertelerim. Birkaç gün içinde hiç kimse karaciğer hastalığından ölmez. Buradan bir süre uzaklaşmamız ikimiz içinde çok iyi olacak... doğru dürüst tatil yapabilmek için yanlış koca seçtin sanırım, ama birkaç gün işimden uzak kalabilirim.»

«Belki, ama Eve'i düşünsene.»

«Kızımız da davetli, neden zorluk çıkarıyorsun?»

Chantal Coudert somurttu. «Oh, sadece çok karışık. Birincisi, Eve'in Deauville'e uygun giysileri yok. Kızımızın giysilerini diken Madam Clotilde eylül ayına dek tatile çıktı. Hem son dakikada hiçbir şeyi hazırlayamayız.»

Chantal Coudert büyük düş kırıklığı içinde elindeki mektubun sayfalarına baktı. «Eve'in doğru dürüst giysileri olsa bile,» diyerek içini çekti. «Onu beraberimizde götürmenin yakışık almayacağını düşünüyorum. Marie-France gruptakilerin hepsinin

bizim yaşıtlarımız olduğunu yazıyor. Eve'i davet etmesi büyük bir nezaket, ama kulakları delik, meraklı bir genç kızın varlığı partiyi berbat eder. Erkekler onunla nasıl konuşacaklarını bilemezler ya da genç bir kızla hangi konularda konuşulacağını bilmediklerinden yanlış şeyler söylerler, kadınlarsa rahatça dedikodu yapmak isterler. Eve'in böyle bir toplulukta işi yok. Bunu benden çok daha iyi biliyorsun. Eğer akranları başka gençler de olsaydı... Hayır, biz gidemeyiz.» Boynunu büküp elindeki mektubu zarfına yerleştirdi.

«Sevgilim, yanılıyorsun. Eve burada Louise'le kalabilir. Onun için tenis partileri düzenledik, sanırım bir iki piknik de ayarlayabiliriz değil mi? Öyleyse neden pek yakında bütün yaşamı randevular ve yeni giysilerle dolacak genç bir kız için tatlı rüzgârların estiği deniz kenarındaki temiz havada birkaç gün geçirmekten yoksun kalalım?»

Madam Coudert inandırıcılıktan uzak ifadeyle, «Ona karşı çok sert davranıyorsun,» dedi.

«Saçmalama. Hemen kardeşine mektup yazıp yarın orada olacağımızı bildir. Ben şimdi Deuaville'e tren biletlerini ayırtıyorum.»

«Sen nasıl istersen, Didier.»

«Evet, gitmek istiyorum. Işte bu kadar.» Karısının yanağından öpüp büyük bir neşe içinde sürücü eldivenlerini giydi. Bu tür huysuzluklar Chantal'a yakışıyordu tabii. Ama zaman zaman biraz aşırıya kaçıyordu. Tanrıya şükür, Didier Coudert aklı biraz kıt kadınlardan hoşlanırdı. Uzun ve yorucu bir günün sonunda evde kuşbeyinli bir kadının bulunması, akıllı bir kadının bulunmasından çok daha iyiydi.

Alain'nin soyunma odasından içeriye giren Eve kurumla, «Bu gece eve koşuşturmak zorunda değilim,» dedi. Annesiyle babasının beklenmedik yolculuğu, Matmazel Gabrielle'i kentten uzaklaştırmak için iyi bir bahaneydi.

Alain, «Ihtiyar timsah büyük bir lokma yutarken boğulup öldü mü?» diye sordu. «Yoksa sonunda Kül Kedisi rolü oynamaktan usandın mı?»

«İkisi de değil. Matmazel Cabrielle birkaç günlüğüne kız kardeşini ziyarete gitti. Evin anahtarlarını bana bıraktı. Tabii çok geç kalamam, çünkü komşuların dikkatini çeker ve gelince hemen ona yetiştirirler. Ama hiç değilse kapı bu gece yarısı kilitlenmeyecek.» Eve büyük neşe içinde Buffon Sokağına açılan küçük kapının anahtarını Alain'e gösterdi.

Alain anahtara bakıp şüpheli bakışlarını yere indirdi. Eve'in büyük beceriyle uydurduğu Matmazel Gabrielle öyküsünün tek kelimesine bile inanmıyordu. Gecelerdir baş başa kalıp konuşuyorlardı. Alain kısa sürede Eve'in kendisini göstermek istediğinden çok daha farklı biri olduğunu anlamıştı.

Kulise gelmeye başladığından beri Eve ilk kez bu gece yepyeni, iyi cins kumaştan yapılmış, siyah kadife kurdeleyle süslü şık bir şapka giymişti. Annesi Normandiya'ya hareket eder etmez onun şapkalarından birisini almıştı. Eve farkında değildi, ama bu şapka Alain'in onun hakkında duyduğu tüm kuşkularını güçlendiriyordu.

Alain konuşurken kullandığı sözcüklerden onun zengin bir kız olduğunu anlıyordu. Ne kadar sıkı disiplin altında büyütülürse büyütülsün, duruşundan, yürüyüşünden, havasından ayrıcalıklı bir sınıfa ait olduğu belliydi. Kendine göre bazı nedenlerden dolayı yüksek sınıfa ait olduğunu açıklamak istemiyordu. Ama şimdi başında bu şapka ve heyecandan kıpkırmızı kesilen yüzüyle Eve bulunduğu sınıfı yadsımıyordu. Alain, Eve'in ayakkabı satan dükkânlara sadece müşteri olarak girip çıktığından emindi. Ama bu konuyu kurcalamaya hiç niyeti yoktu. Eve'in sırrı kendine kalmalıydı... böylesi daha iyiydi. Kadınlardan hiç çekinmezdi, ama onların günlük yaşamlarını paylaşmaktan korkardı. Her ne pahasına olursa olsun onların günlük yaşamlarından uzak durmaya çalışırdı. Gönüllerini çaldığı kadınların sorunlarını asla dinlemez, onların kocalarından ya da çocukların-

dan yakınmalarına hiç fırsat vermezdi. Tuzağa düşmekten korkuyordu.

«Bu gece gösteriden sonra benimle birlikte kafede akşam yemeği yer misin?» diye kendinden emin bir tavırla sordu. Eve'in bu teklifi kabul edeceğinden hiç kuşkusu yoktu. Jules'le tutuştuğu bahsi kazanması gerekti. Ayrıca insanın ağzının suyunu akıtan bu tatlı kızla ayaküstü soyunma odasında buluşmaktan bıkmıştı.

«Çok sessiz ve gözlerden uzak bir köşeye gidebiliriz. Burasının ne küçük bir kent olduğunu biliyorsunuz... Matmazel Gabrielle kentte olmadığı halde, gece geç saatlerde sokaklarda görünmem çok tehlikeli. Eğer müşterileri beni görecek olurlarsa kesinlikle ona haber verirler. Gözlerden çok uzak kuytu bir yer biliyor musun?»

«Sana söz veriyorum, istediğin gibi bir yer bulacağım.»

Alain gözlerini alçak tavanlı, kalın duvarlı, çalışmaya başladığından beri gidip geldiği sevimsiz kafenin içinde dolaştırdı. Sonra Eve'e, «Aklından böyle bir yer mi geçiyordu?» diye sordu. Ve menüdeki en iyi yemekle, en iyi cins şarabı ısmarladı.

Eve, «Harika,» dedi. Hayatında ilk kez gece bir kafede bir erkekle birlikte oturmuş, herkesin gözleri önünde şarabını yudumluyordu. Bakışlarını salonun içinde dolaştırıp tanıdık bir yüz aradı. Anne babasının dostlarından hiçbirine rastlamayınca rahat bir soluk aldı.

Alain, «Şarabını iç,» dedi.

Eve kısık bir sesle, «Lütfen senin kadehinden içmeme izin ver,» deyince arzu dalgasına kapılan Alain'in soluğu kesildi. Bu tür sözcüklerin bir erkeğin aklını başından alacağını Eve bilmiyor muydu. Kuşkusuz bilmiyor, diye düşündü. İçinden geldiği gibi hareket edip konuşmanın böylesine yakıcı olduğunu bilse çok daha temkinli davranırdı.

Alain kadehini ona ikram etti, Eve'in bir dikişte şarabı

içmesini hayranlıkla izledi. Eve gece yarısı bir erkekle kafeye gitme cesaretini göstermişti Ama biraz daha fazla cesarete ihtiyacı vardı.

Ona Paris'i, işçi sınıfından gelen ailesinin bütün karşı koymalarına ve doğru dürüst bir müzik eğitimi görmemesine Riviera'da nasıl yıldızlığa yükseldiğini anlatan kulisteki Alain'i tanıyordu. Sahnenin kenarından seyrettiği, söylediği aşk şarkılarıyla kendisini tutsak eden Alain Marais'yi tanıyordu. Ama şimdi birdenbire bir üçüncü Alain Marais'nin varlığını keşfetmişti. Bu yeni Alain Marais başında hasır şapkası, sırtında vücuduna hokka gibi oturan yazlık kostümü ve ipek gömleğiyle pek şık bir erkekti. Tiyatrodan çıktıktan sonra yolda yürürlerken, tüm kadınlar dönüp dönüp bu yakışıklı erkeğe bakmışlardı.

Dijon'nun günlük yaşamında Eve onun gibi bir erkekle hiç karşılaşmamıştı. Buralara çok yabancı biriydi. Kendi dünyasından kopup çok daha ilkel ve ekzotik bir ülkede yolculuk eden bir yabancıydı. Onun gibi bir erkeğin kendisinde ne bulduğunu, her gün ziyaretine gelmesinin neden istediğini asla anlayamıyordu. Eve soyunma odasına ziyarete geldiği zaman hiç kimseyi odasına sokmaması için Jules kesin emir vermişti. Eve birdenbire yeni fark ettiği, başka dünyadan gelen bu yabancıyla başa çıkamayacağını hissetti. Onunla ne bulup konuşacaktı? Soyunma odasında baş başa kaldıkları yarım saat göz açıp kapayana dek geçiyordu. Çünkü saat tam on bire çeyrek kala Jules kapıyı tıklatıp Alain'e ikinci kez sahneye çıkıp şarkı söyleme zamanının geldiğini haber veriyordu. Böylece birbirlerine telaşla veda edip ayrılıyorlardı. Ama bu gece kolayca ayrılmaları olanaksızdı.

«Bir yudum daha şarap içebilir miyim?» diye soran Eve açgözlülükle kadehi başına dikti.

Alain, «Matmazel Gabrielle hiç olmazsa eve iyi cins şarap alıyor mu?» diye sordu. Eve icat ettiği bu oyunu bakalım daha ne kadar sürdürecekti? Böylesine saf bir yaratığa göre Eve şarabı büyük bir zevkle içiyordu.

«Oh, çok iyi. Onun tek lüksü şaraptır. Hayır, ona haksızlık edemem. Ayrıca yemekten çok iyi anlar ve zevk alır. Onun yanında çalışmaya başladığımdan beri bir gün aç kaldığımı bilmem.»

«Her neyse, senin gençliğinin bedeli iyi yiyecek ve iyi şaraplar değil. Eve, hayatta bundan daha iyi bir şeyin özlemini çekmiyor musun? Bütün hayatın boyunca ayakkabı satarak yaşamak niyetinde değilsin, değil mi?»

Eve kurumla başını dikleştirip, «Tabii bütün yaşamım boyunca ayakkabı satacak değilim,» diye yanıt verdi. Sanki neden meslek olarak kendine çok daha güzel ve görkemli bir yalan uydurmamıştı? Telaşla konuşmaya başladı. «Biliyorsun çalıştığım yer kentin en gözde ayakkabı salonu. Müşterilerimizin hepsi çok iyi ve çok kaliteli insanlar.»

«Evlenmeye niyetin yok mu? Yoksa Matmazel Gabrielle mi sana koca bulacak?» Eve'in söylediği yalanlar o kadar hoşuna gidiyordu ki, Alain ona sorular sormaya devam etti.

«Oh!» Eve'in soluğu kesildi. Yaşamında her şey kendisinin insanlığın değerli bir parçası olduğunu öğrenmesine yönelikti. Günün birinde iyi bir eş olmak üzere yetiştiriliyordu. Ama Eve büyüklerinin kendisine bağladıkları ümitlerini ve planlarını yerine getirmek niyetinde değildi. Başkalarının istekleri uğruna bağımsızlığını yitirmek istemiyordu. Her ne pahasına olursa olsun büyüklerinin isteklerine boyun eğmeyecekti.

Eve'in öfkelendiğini gören Alain telaşla, «Özür dilerim sana bu soruyu sormamalıydım,» dedi. «Ama öğrenmek istedim.»

Eve, «Neden? Öğrensen ne fark edecek,» diye huysuzca yanıt verdi.

Alain fazla üstünde durmadan, «Yalnızca merak ettim,» dedi. «Her zaman benden söz ediyoruz. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Aramızdaki bu dostluk tek taraflı gibi.»

«Oh!» Eve birdenbire yanında oturan Alain'i soyunma odasındaki Alain'den farklı bulmasının nedeninin sırtındaki giysiler olmadığını fark etti. Ona yan gözle baktı.

«Demek öyle... Her gece Dijon'u bir baştan bir başa koşarak senin şarkı söylemeni dinlemeye gelen kızla aranda arkadaşlıktan başka bir şey yok öyle mi?»

«Peki, her gece iskemlesinde dimdik oturan, ona biraz yanaşmaya kalkışsam avaz avaz bağıracakmış gibi tavır takınan, parmağımın ucuyla bile dokunmadığım bir kız için başka ne diyebilirim ki?»

Eve, «Bilmiyorum,» diye mırıldandı. Uzanıp elini Alain'in elinin üstüne koyup usulca okşadı. «Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum, ama sen benden çok daha deneyimlisin. Eğer aramızdaki ilişkinin arkadaşlıktan öteye gitmediğini söylüyorsan öyledir.»

Alain elini Eve'in avucunun içinden çekip, «Yapma!» diye bağırdı.

Eve, «Neyi yapmayayım?» diye fısıldadı.

. «Aman Tanrım, sen yeryüzündeki en fettan kadından daha kötüsün.» Eve'in elini yakaladı. «Bak ne yaptın! İşte burada, kalbime bak nasıl atıyor... her zaman kalbimin böyle attığını mı sanıyorsun? Seni öpmeme izin vermeden bana istediğin an dokunabileceğini mi sanıyorsun?»

Eve usulca, «Ben... belki... beni öpmene izin verirdim, ama sen beni hiç öpmek istemedin ki...» dedi.

«Tabii istemedim. Kollarını göğsünün üstünde kavuşturup ellerini koltukaltlarında saklayan, ayakbileklerini sımsıkı birbirine dolayıp sanki üstüne saldıracakmış korkusuyla dizlerini birbirine bastırarak oturan bir kızı öpmeyi düşünemezdim herhalde.»

Eve yanağından aşağıya yuvarlanan gözyaşını silmeye cesaret edemedi. Kalbi... çılgınca atan kalbi, diye düşündü. Beni bağışlamayacak kadar kızgın olamaz... Eve kendi kalbinin de neredeyse çatlayacağını hissetti. Çılgın bir hızla erkeğe doğru kaydı, vücudunu ondan yana çevirip ellerini omuzlarına koyarak öne doğru eğildi, dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. Masanın önünden geçen garsonu görünce telaşla geri çekildi.

Adamın yaptığı hareketi görmezlikten gelişiyle kalabalığın içinde olduğunu, salonda başka müşterilerinde bulunduğunu fark etmişti. Diğer insanlar gizlemeye gerek duymadan alev alev yanan yüzüne bakıyorlardı.

Alain cebinden para çıkarıp masanın üstüne bıraktı. Tabaklarındaki yemeklere dokunmamışlardı. Eve'in dirseğinden tutup, «Haydi buradan gidelim,» dedi. Eve karşı koymadan onun peşine takılıp kafeden çıktı. Dijon'luların akşam gezmesine çıktıkları kalabalık sokaklarda yürümeye başladılar. Eve yoldaki insanları fark etmiyordu bile, ilk öpücüğünü tadan kız büyülenmiş gibiydi. Geçmişteki bütün yaşamı silinmişti, fiziksel arzu denizinin tehlikeli dalgalarına kapılmış gidiyordu. Alain'le karşılaştığı geceden beri kendini kaptırmamaya çalıştığı tehlikeli dalgalar onu sürüklüyordu.

Aç karnına içtiği iki bardak sert kırmızı şarap Eve'in başını korkunç döndürüyor, yollarda uyurgezer gibi ilerliyordu. Sanki rengârenk boyanmış bir dünyadaydı. Yanından gelip geçen kalabalık cansız hayaletlere benziyordu.

Eve, «Seni tekrar öpmek istiyorum,» dedi. «İstiyorum... istiyorum...»

Alain kabaca, «Burada olmaz,» diye kanıtladı. «Gidebileceğimiz bir yer yok. Baş başa kalabileceğimiz yerimiz yok. Benimle birlikte kaldığım pansiyona gel. Çok uzakta değil. Orada iki odam var. Çok saygıdeğer bir yer.»

Eve büyülenmiş gibi uysalca başını salladı. Bir an eğer duyacak olurlarsa annesinin, teyzesinin ve Louise'in neler söyleyebileceklerini aklından geçirdi. Hiç bilmediğim bir diyardayım, diye düşündü. Sonra her şeyi unutup Alain'le birlikte hızlı adımlarla Riviera grubunun kaldığı pansiyona doğru yürüdüler.

Paris'ten uzakta turneye çıktıkları zaman Alain'e assolist olarak iki oda verirlerdi. Pansiyondaki ikinci odası koyu kırmızı kadife kaplı, Viktorya devri eşyalarıyla döşeliydi. Eve bir hayli yıpranmış geniş divanın üstüne yerleşti. Bir dostunu ziya-

rete gelmiş gibi oturuyordu, ama merak ve korkudan nerdeyse bayılacağını hissediyordu.

Alain başından şapkasını çıkarıp bir kenara fırlattı. Ceketini de koltuğun üzerine bıraktı. Divanda oturan Eve'e heyecan ve dayanılmaz arzuyla baktı. Eve hâlâ kafeden çıkarlarken giydiği eldivenlerini elinden çıkarmamıştı. Alain onun yanına oturup gözlerinin içine bakınca, kızın duyduğu korkunun gerisinde onu buraya kadar sürükleyen dayanılmaz arzuyu gördü.

Telaşla onun şapkasını çıkardı, başındaki tokaları çözüp saçlarını omuzlarının üstüne dağıttı. Sonra yine telaşla elindeki eldivenleri çıkardı. Aceleyle bluzunun düğmelerini açtı. Yere eğilip ayağındaki yüksek ökçeli sivri burunlu ayakkabıları çıkarırken bile Eve karşı koymadı. Sonra kollarını onun beline dolayıp divanın üstüne uzanmasına yardım ederken de sesini çıkarmadı. Eğer onun sık sık, kesik kesik soluk alışını duymasa, yaptıklarına aldırmadığını sanacaktı.

Tâ ki onu öpene dek. Eve'in ihtiras dolu öpücüğü Alain'nin yüzünde âdeta bir tokat gibi patladı. Eve'in dudakları kapalıydı, ama büyük bir hevesle dudaklarını Alain'nin dudaklarının üstüne bastırıyordu, dünyada en çok istediği şeyin öpülmek olduğuna kuşku yoktu. Ve bir çocuk kadar öpüşmeyi bilmediği de belliydi. Eve kollarını öylesine sıkı Alain'nin boynuna sarmıştı ki, erkeğin kımıldaması olanaksızdı.

Alain, «Dur,» diye fısıldadı. Eve isteksizce boyun eğip dudaklarını erkeğin dudaklarından çekti. Alain şefkatle onun kollarını boynundan çözüp hafifçe geri çekildi. «Eve, yüzüme bak.»

Eve gözlerini aralayıp ona baktı. Ama bir an önce dudaklarını onun dudaklarına bastırmak için sabırsızlanıyordu. Gözlerini kapatıp yalnızca onun dudaklarının tadını duymak istiyordu. Alain'nin dudaklarına dokunmak o güne dek bildiği her şeyden çok başkaydı. Sert, dolgun, yumuşak ve erkeksiydi.

Alain, «Sana nasıl öpüşüleceğini göstermek istiyorum,» dedi ve parmağını elinden geldiğince yumuşak bir şekilde Eve'

in dudaklarının kenarında gezindirdi. Erkeğin ateş gibi yanan parmakları kalemle çizgi çizer gibi dudaklarının etrafında dolaşıyordu. Sonra Alain parmağını geri çekip onun dudakları arasında ileri geri dolaştırdı. Dudaklarını açmaya uğraşmadan onları okşuyordu. Önce üst dudağını, sonra alt dudağını hafif hafif okşadı, sonunda birbirine kilitlenmiş dudaklar hafifçe aralandı.

Alain, «Şimdi,» diyerek başını ona doğru eğdi. «Sıkı dur.» Dilini az önce parmağının dolaştığı çizgilere değdirdi ve iki üç kez Eve'in dudaklarının etrafında gezdirdi. Kız soluk almak için zorlandı, ama Alain ona sımsıkı sarılmıştı. Böylece Eve başını bile kıpırdatamıyordu. Eve kendini gevşek bırakınca Alain onu bildiği gibi öpmeye başladı. Eve sabırsızlık içinde kollarının arasında tekrar kımıldayınca yine dilini kullandı. Öylesine hafif ve sinsice hareket ediyordu ki, hiç beklenmedik bir anda dilini Eve'in ağzının içine sokunca, kız zevkle inledi.

«Dilini ağzımın içinde hissetmek istiyorum» diye buyurdu Alain. «Ağzımın içinde hissetmek istiyorum.»

«Yapamam! Ah yapamam!»

«Evet, yapabilirsin, bir kez dene. Bak, sana nasıl yapacağını göstereyim,» diye Alain ısrar etti ve usul usul diliyle Eve'in diline dokundu. Eve hafifçe dilini oynatınca Alain onun cesaretini toplayıp istediğini yapacağını anladı. Alain, Eve'in dilinin ucunun kendi dilinin ucuna değdiğini fark etmemiş gibi davranınca, Eve bu kez daha cesur hareket etmeye başladı. Ama Alain yine tepki göstermedi. Eve üçüncü kez dilini onun ağzında gezdirdiğinde, Alain onun dilini dudaklarının arasına alıp öpmeye başladı.

Alain doymak bilmiyordu, ama kendisini sıkı bir kontrol altında tutuyordu. Sadece onun dudaklarını, dilini öpeceğim, diye kendi kendine yinelerken, umutsuzca çileden çıktığını fark ediyordu. Bir saat önce Eve öpüşmesini bile bilmiyordu. Şimdiyse onun farkında olmadan bedeninin alt kısmını oynatışından bu gece ona her istediğini yapabileceğini anlıyordu. Bir süre son-

ra isteksizce kendini Eve'in kollarının arasından çekti. İhtirasın ne olduğunu bile bilmeyen Eve nerdeyse ihtirastan bayılmak üzereydi. Gereksinmenin ne olduğunu bilmediği halde büyük bir ihtiyaç içinde kıvranıyordu.

«Hayır, Alain, sakın durma...» diye yalvardı.

«Burada bekle şimdi geleceğim,» diyen Alain yatak odasına geçip gözden kayboldu. Pantolonunun düğmelerini açarken, bu işin ancak tek kesin çaresi var, diye düşünerek aynanın önünde durdu ve Eve'in çıplak vücudunun hayalini kurup kendi kendini doyuma ulaştırdı. Birkaç saniye içinde işi bitiverdi. Şimdi artık gecelerdir yoksun kaldığı zevkin tadını doyasıya çıkarabilecekti. Elleri titriyerek ibrikten su döküp yıkanıp kurulandı. Eve'in hâlâ divanın üstünde yattığı odaya döndü.

Sevgiyle kızı kollarının arasına alıp şefkatle onu öpmeye başladı. Artık usul usul şefkatle davranabilirdi. Kendisini kontrol edebildiğine seviniyordu. İkinci kez birincisinden çok daha zevkli olacaktı. Ve çok daha uzun sürecekti. Alain ne yaptığını bilen deneyimli kadınlarla birlikteyken bile aynı yöntemi uygulardı. Kısa aralarla yatak odasından kaçması ona eşi bulunmaz bir erkek şöhretini kazandırmıştı.

Alain becerikli ve deneyimli parmaklarıyla Eve'in bluzunun önündeki minicik düğmeleri bir çırpıda açıverdi. Şimdi bluzun bütün düğmeleri açılmıştı. Belini sıkıca saran kemeri de çözdü. Öpücükler arasında onu yavaş yavaş soyarken Eve, Alain'nin kolları arasında hiç kımıldamadan yatıyordu. Bilgisizliği ve peş peşe yuvarladığı şarapların etkisiyle ona yardım edemiyordu. Ayrıca onu durdurmak da istemiyordu. Erkeğin kendisine ne yaptığını bilmediği halde, ona hiç sorgusuz sualsiz itaat etmesi gerektiğini hissediyordu.

Eve başını eğip kendisine bakamayacak kadar utanıyordu, ama sırtında düğmeleri açılmış bluzundan başka bir şey kalmadığını, göğüslerini tutan dantelli iç çamaşırlarının bir kenara atıldığının farkındaydı. İncecik bluzunun altından çıplak göğüs başlarının göründüğünü bilmiyordu. Etekliği ve iç gömle-

ğinin üstünden sıyrılıp yere kayarken gözlerini sıkıca kapattı. Kendini Alain'nin ellerine teslim etmiş, soymasını bekliyordu. Sırtında yalnızca bluzu kalmıştı. Alain onu yavaş yavaş soyup genç diri vücudun tadını çıkarıyor ve her an biraz daha heyecanlanıyordu.

Ayrıca Eve'i uzun uzun öpmeye özen gösteriyor, sırtındaki tüm giysileri çıkarıp çırılçıplak kalmasını istiyordu. Acele edersе işin zevkini yitireceğinin farkındaydı. Eve'in çok tutucu büyütüldüğünü anlamış, öpücükleriyle onun başını döndürüp büyülemeye çabalıyordu. Böylece çıplaklığın bağışlanmaz günah şartlandırılmasının farkına varmayacaktı. Ona aşırı güven vermek için kızın sırtından bluzunu çıkarmıyordu. Kollarının ve omuzlarının örtülü oluşu Eve'i rahatlatacaktı çünkü. Oysa Alain onun dolgun göğüslerini pembe dik başlarını rahatça görebiliyordu. Genç kızın diri güzel vücudunu ateşli bakışlarla inceledi. Gözleri Eve'in tatlı bir kıvrımla yuvarlaklaşan karnından aşağıya inip biçimli bacaklarına, kasıklarının arasındaki sarı tüylere takıldı. Kız tam Alain'nin ağzına layık bir lokmaydı.

Alain, «Ne kadar güzelsin, ne kadar güzelsin,» diye mırıldandı.

Eve fısıldadı. «Alain...»

«Hiçbir şey söyleme. Söz veriyorum canını acıtmıyacağım. Dur sana göstereyim... Hiçbir şey bilmediğini anladım... anlıyorum... bırak seni seveyim.»

Alain tekrar onun kasıklarının arasına baktı. Farkında olmadan Eve öne arkaya kalçalarını oynatıp uyluklarını birbirine sürtüyordu. Alain, hayır bunu yapmasına izin veremem, diye düşündü. Yoksa kendini yine başka bir zevkten yoksun bırakacaktı. «Hiç kımıldamadan yat sevgilim,» diye mırıldandı. Ne istediğini anlaması için elini birkaç saniye onun kasığına bastırdı. Eve gevşedi ve yanakları kızardı. Onun kulağına, «Sen aşk için yaratılmışsın,» diye fısıldadı Alain. «Bunca zamandır aşksız nasıl yaşadın? Hayır, hiçbir şey söyleme... bırak sana öğreteyim.» Avuçlarını Eve'in göğüslerinin üstüne bastırıp ok-

şadı. Arada sırada parmaklarıyla göğüs başlarını hafifçe çekiştiriyordu. Ve böylece acımasızca kendini kontrol altında tutmanın zevkini çıkarıyordu. Göğüslerinin uçlarını her çekişinde Eve'in soluğu kesiliyordu. Bilmiyor ama dudaklarımı göğüslerine değdirmemi istiyor, diye içinden geçirdi Alain. Henüz farkında değil.

Alain parmaklarının ucunu ıslatıp insanı çıldırtan hafif okşamalarla minik uçlarına tekrar tekrar dokunup diğer eliyle kasıklarını okşarken Eve'in kulağına, «Göğüslerini öpmemi ister misin?» diye fısıldadı. «Eğer istemezsen öpmem.» Eve şaşkınlık içinde başını salladı. Alain sonunda dudaklarını onun bakire tenine değdirmek üzere başını eğdi.

Eve'in dudakları tatlıydı, ama göğüs uçları çok daha tatlıydı. Eğer Dijon'da birkaç gün daha fazla kalırsa, bundan sonra olacakları birkaç gün daha erteleyip zevk içinde kıvranarak bekleyebilirdi. Dudaklarını Eve'in göğüslerine dokundurunca, her ikisinin de tarifsiz bir çılgınlığın kucağına atılacaklarını ve artık heyecandan bekleyemez hale geleceklerini biliyordu.

Alain bir eliyle Eve'in sağ göğsünü tuttu, ve dilinin ucuyla dokundu. Bu arada diğer elini usul usul karnının üstünde dolaştırıp yavaşça sarı tüylere doğru uzandı. Göğüslerinin üstünde dolaşan dudakların onu büyüleyeceğini biliyordu. Eve diğer elin nerede dolaştığının farkına bile varmayacaktı. Çünkü aşağılara doğru kayan elin hareketleri çok yavaştı. Eve'i bu hareketlere alıştırmalıydı. Onu kabul edecek kadar uysallaştırmalıydı. Yoksa kendini kasıp geri çekilirdi. Ve Alain duyacağı zevki anında yitirirdi. Önceleri Eve bacaklarının arasında dolaşan elin varlığını hissedince karın kaslarını ve bacaklarını kastı. Ama şimdi harikulade güzel ve yakıcı bir duygunun pençesinde kıvranıyordu. Öylesine sarhoş edici, büyüleyici bir duyguydu ki, Alain'nin elini çeker korkusuyla yanlış bir hareket yapmaktan sakınıyordu. O elin amacının ne olduğunu bilmiyordu ama Alain'nin ona her dokunuşunda bilinmez bir davetle bacaklarını iyice açmak istiyordu.

Alain onu tekrar uzun uzun okşadı. Sonra başını kaldırıp ona baktı. Eve'in gözleri hâlâ kapalıydı. Dudakları aralanmış yatıyordu. Alain bir an onun bayıldığını sandı.

«Eğer istemiyorsan yapmam, sevgilim,» diye fısıldadı. Eve hiç tepki göstermedi. Ama Alain onun devam etmesini istediğini biliyordu. Elini uzattı, dokunulması istenen noktayı buldu. Eve'i kışkırtırcasına okşamaya başladı. Bir yandan da büyük bir açgözlülükle kızın yüzüne bakıyordu. Eve duyduğu zevkten zaman zaman dudaklarını ısırıyor, zaman zaman derin derin soluk alıyordu. Tüm vücudu zevk içinde titriyordu. Sonunda o güne dek tatmamış olduğu büyük bir zevk seline kapılıp gitti ve bakire yaşamında ilk kez çılgınca bir doyuma ulaştı. Artık bu anı ve ona bu eşsiz zevki tattıran erkeği asla unutamazdı.

Alain sahne amirini kolundan yakalayıp soyunma odasına soktu. Böylece hiç kimse duymadan konuşabileceklerdi. «Jules, Tanrı aşkına, bana yardım etmelisin, can dostum, başım belada!»

«Ne oldu?» Jules hayatında bir kez olsun Alain'in tiyatroya böylesine bakımsız, traş olmadan geldiğini görmemişti. Ayrıca Alain'in sabahın kör karanlığında tiyatroya gelmesi de alışılmışın dışındaydı.

«Tanrım, Jules, neden o bahse giriştim sanki?»

«Kazandım mı, yoksa kayıp mı ettim?»

«İkisi de değil... yani ikisi... ne fark eder, al şu Tanrının belası parayı. Jules, Dijon'dan ilk hareket eden trenle Paris'e gitmem gerek.»

«Sakin ol, Alain! Bugün matine ve gece gösterin var ve pazartesine dek Dijon'dan ayrılmıyoruz, bunu çok iyi biliyorsun. Bugün çekip gidemezsin. Daha dört günlük gösterimiz var.»

«Bütün bunları biliyorum, Jules... ama hiçbir şeyi değiştirmez. Jules, akşam olmadan önce arkamda hiçbir iz bırak-

madan ortadan kaybolmalıyım. Beni, Eve'e ve tiyatroya karşı idare etmelisin.»

«Haydi oradan sen de! Kızı idare edebilirim, ama tiyatro idaresi... onlara ne söyleyebilirim? Sersemleşme, sen yıldızsın... işimi kaybetmek istemem. Ne oldu? Kızın zorla ırzına geçtin değil mi?»

«Hayır. Onunla yatmadım bile... yalnızca onu sevişmeye hazırladım. Bak sana söyleyeyim, tam istediğim kıvama geldi, duyduğu zevkten ağlamaya başlayınca, beni sevdiğini söyledi. Ne kadar harika bir erkek olduğumu tekrarladı durdu. Bütün yaşamı boyunca böylesine çılgın bir olayın başına gelmesini beklediğini söyledi. Sonra bana gerçek kimliğini açıkladı. Babası kentin en ünlü doktoruymuş... benim canıma okurlar, Jules, böylesine güçlü kişiler kızlarını kirlettiğimi iddia edip tiyatro idaresine şikâyet ederler... Ne kadar ileriye gidebileceklerini kim bilir? Kirletmek... Hiç kuşkusuz kızlarını kirlettiğimi söyleyeceklerdir. Sen bile bir dakika önce böyle sandın. Kızın canı gönülden sevişmek istediğine kimse inanmaz. Oh Tanrım! Jules, Tanrı aşkına bana yardım et!»

Sahne amiri külçe gibi koltuğa yığıldı. Bitkin görünen arkadaşının yüzüne baktı. «Canın cehenneme. Sen ve bakireler. Başka ne bekliyordun ki?»

«Aklımı yitirmiştim, Jules. Başka ne söyleyebilirim? Başıma nasıl bir bela sardığımı anlayınca onu hemen evine götürdüm. Eğer bir an önce buradan tüymezsem, işim bitik demektir.»

Jules bir süre düşündükten sonra, «Hiç olmazsa anlatabileceğim bir mazeret hazırladın mı?» diye sordu.

«Bütün gece gözümü kırpmadan oturup bir şeyler hazırladım. Annemin ansızın öldüğünü anlat. Tiyatroya gelen telgrafta annemin beklenmedik ölüm haberini aldığımı söyle. Sen de bu haberi kendi gözlerinle gördün. Cenaze töreni için hemen kentten ayrılmak zorunda kaldım. Tiyatro idaresi bu mazerete karşı koyamaz. Bir annenin cenazesi kutsaldır. Paris'e döndüğünüz

gün işbaşı yapacağımı onlara bildir. Eve'e de yalnızca annemin öldüğünü söyle. Paris'te nerede yaşadığımı bilmiyor. Beni nasıl bulabileceğini sorarsa sakın adresimi ona verme, biliyorsun bizim meslekte insanlar durmadan adres değiştirirler. Onu asla unutmayacağımı söyleyecek kadar zaman bulabildiğimi anlat... evet, ona bunları söylemelisin, onu hayatımın sonuna dek unutmayacağımı söyle. Ve inan bana onu hayatımın sonuna dek unutmayacağım!»

«Peki, kız ya kalkıp Paris'teki tiyatronun kapısına dayanırsa ne olacak?»

«Hayır, gelemez. Bütün gün boyunca nasıl sıkı bir disiplin altında tutulduğunu bana anlattı. Hiçbir özgürlüğe sahip değil... yanında biri olmadan tek başına sokağa çıkamıyormuş. Dikkatini çekerim, yanında biri olmadan sokağa çıkamıyor... Nereye giderse gitsin. Bir dükkânda tezgâhtarlık yaptığını anlatırken yalan söylediğini biliyordum, ama bu kadarını tahmin edememiştim...»

«Alain, hiç olmazsa matinedeki gösteriye çıkmalısın. Paris treni gece geç saatte hareket ediyor. Tiyatro idaresine telgrafın matinede sen sahnedeyken geldiğini söylerim.»

«Nasıl istersen, Jules. Gerçek bir dostsun. Sen olmazsan ben ne yapardım?»

«Dizlerinin üstüne çök ve mucize olması için Tanrıya yakar.»

Eve bütün gün annesinin oturma odasındaki piyanonun başında oturdu. Dalga dalga bedenini saran erotik duygulara inanamıyordu. Alain'nin ona verdiği, düşlerinde bile tatmadığı zevklerin içinde yoğruluyordu. Henüz tam anlamıyla başına gelenlerin farkına varmamıştı. Ama hayatta tek değer verilmesi gereken bu duyduğu zevklerdi. Alain, Alain, Alain... Onu tekrar görene dek etrafındaki eşyaları dişleriyle parçalamak, kendini yerlere atıp sürünmek, soluğu tıkanana dek koşmak, koş-

mak istiyordu. Ama yerinden kıpırdayamıyordu. Hırsından dudaklarını kanatıncaya dek ısırıyordu... Karanlığın basıp gecenin gelmesini iple çekiyordu! Louise'le karşılaşmak istemiyor, başına gelen olağanüstü olayların yüzünden belli olacağından korkuyordu. Saatlerce piyanonun başında oturup sokaklardan duyup öğrendiği melodileri birbiri ardına çaldı. Ama şarkı söylemeye çekiniyordu, eğer ağzını açıp şarkı söyleyecek olursa sinirlerinin buna dayanamayacağını ve ağlayacağını biliyordu. Alain'in söylediği melodileri de piyanoda çalmaya cesaret edemiyordu. Çünkü ona karşı duyduğu özlem öylesine acı veriyordu ki, yaralı bir hayvan gibi ulumaktan çekiniyordu.

Sonunda bitip tükenmek bilmeyen yaz gününe gecenin karanlığı inmeye başladı. Garipti ama Louise de yerinde duramıyordu. Aşçıyla dedikodu yapmak için erkenden mutfağa çekildi. Sonunda her zamankinden daha geç odasına çıktı. Eve, Buffon Sokağına açılan kapıyı arkasından kapatıp uçarcasına Alcazar'a koşmaya başladığında saat on buçuğa yaklaşıyordu.

Evden koşarak geldiği gibi, aynı çılgın hızla tiyatrodan içeriye girdi. Alain'in kapısını tıklatmaya gerek duymadan rüzgâr gibi içeriye daldı. Minicik oda bomboştu. Alain'in giysilerinin yerinde yeller esiyordu. Yanlış odaya girdiğini düşünerek uzun dar koridora çıktı. Koridorun diğer tarafında her gece görmeye alıştığı başka sanatçılara ait soyunma odalarını gördü.

Sahne amiri kendisine doğru yaklaşırken, «Jules,» diye ona seslendi. «Alain nerede? Niçin odasında yok?»

«Alain gitti. Annesi ansızın ölmüş... bugün öğlenden sonra bir telgraf geldi. Paris'e cenaze törenine gitmek zorunda kaldı... bu gece sahneye çıkmadı. Senin için bana bir mesaj bıraktı.»

«Mesaj mı? Çabuk söyle!»

«Seni asla unutmayacağını söyledi. Bütün yaşamı boyunca seni unutmayacakmış...»

«Hepsi bu kadar mı? Başka bir şey yok mu?»

«Hepsi bu kadar.» Jules kıza çok acıdı. Söylediği şarkılarla şarkıcıyı birbirine karıştıran ilk kadın değildi, ama hiç kuşkusuz o kadınların en güzeli ve en genciydi.

«Jules, evi nerede, nerde yaşıyor? Bana onun adresini ver, oh lütfen, onu nerede bulabileceğimi bana söylemelisin!»

«Ben de bilmiyorum... bana nerede yaşadığını söylemedi, hiçbir fikrim yok.»

Eve arkasını dönüp ok gibi tiyatrodan dışarıya fırladı. Hareket ettiğinin bile farkında değildi. Kısa süre sonra kendini Dijon tren istasyonuna giden Gar Sokağında buldu. Birkaç dakika içinde gara girdi, ve kentten gelip geçen trenleri gösteren levhaya bakmaya başladı. Gece Dijon'dan Paris'e yalnızca bir tren kalktığını biliyordu.

Hızla ona doğru gelen hamallardan birisine sert bir sesle, «Paris'e giden tren hangisi?» diye sordu.

Adam, «Dört numaralı perondan kalkacak. Acele edin, neredeyse hareket etmek üzere,» diye bağırdı.

Eve uzun peronun giriş kapısına doğru koşup henüz hareket etmemiş olan trenin son vagonuna atladı. Vagonun sahanlığına ayak basınca bir süre durup soluk almaya çalıştı. Trenin düdüğünün sesini dinledi. Sonunda vagonlar sallanıp tekerlekler döndü. Tren gardan çıkıp Dijon'nun varoşlarına varıncaya dek bacaklarına derman gelmesini bekledi. Sonra treni boydan boya aramaya başladı.

Alain'i ikinci mevkii vagonların en sonuncusunda, koridorda buldu. Ellerini cebine sokmuş, başını öne eğmiş, asık suratla yol yatağındaki demir parmaklıklara bakıyordu. Eve onu uzaktan görür görmez, hemen yalpalayarak ilerlemeye başladı. Trenin şiddetli sarsıntısından iki yana sendelemekten ona seslenemiyordu. Son bir kez daha öne doğru atıldı ve yere düşmemek için Alain'e sarıldı. Alain şiddetle yerinden fırladı.

Onun kollarının arasından sıyrılıp, «Sen aklını yitirmişsin!» diye bağırdı.

«Tanrıya şükür, seni buldum!»

«Ilk istasyonda bu trenden ineceksin!»

«Seni asla terk etmem.»

«Inmelisin. Ailen...»

«Ailemin bununla ne ilgisi var? Beni hiç kimse senden ayıramaz.»

Alain kabaca, «Hiçbir şey anlamıyorsun,» dedi. «Ben evlenecek adam değilim. Evlenip durulamam.»

«Ben evlilik hakkında bir şey söyledim mi? Tek kelime ettim mi?»

«Hayır, ama aklından geçiriyorsun. Benim kadınları tanımadığımı mı sanıyorsun?»

Eve gözlerinden kıvılcımlar çakarak evlilik hakkındaki gerçek duygularını açıkladı. «Ben evlilikten nefret ederim. Evlilik sözünden bile nefret ederim.» Başını gururla havaya kaldırdı. Bu davranışıyla erkeğe gerçeği söylediğini ifade ediyordu.

Eve'in genç vücudunun baştan çıkarıcı hayalini gözlerinin önünde canlandıran Alain birdenbire, «Beni izlediğini kimse biliyor mu?» diye sordu.

«Hiç kimse bilmiyor. Hiç kimse. Benim dünyamda senin varlığını bilen kimse yok.»

«Bu duruma göre... bu iş yalnızca senin kafanın altından çıktı,» diyerek kızı sertçe kendine doğru çekti. Artık ondan vazgeçemeyecekti. Onu bekleyen heyecan dolu dakikaları düşününce vazgeçemeyeceğini anladı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Eve'in ilk mektubu evden kaçtığının ikinci günü geldi. Zarfın üstünde anne ve babasının adı yazılı olduğu halde, meraktan deliye dönen Louise zarfı hemen yırtıp açtı. Eve mektubunda sadece emin bir yerde inanılmayacak kadar mutlu olduğundan, kendi isteğiyle sevdiği adamla birlikte yaşadığından söz ediyordu. Orta hizmetçisi öyle korktu ki, başlarına gelen bu korkunç felaketi evde çalışan diğer işçilere duyurmadı. Postaneye gidip Coudert'lere derhal eve dönmelerini bildiren bir telgraf çekti.

Coudert'ler eve döner dönmez Madam Coudert, «Louise, seni sefil yaratık!» diye çığlığı bastı. «Bütün bildiklerini bana anlat. Yoksa seni hapse attırırım!»

«Chantal, sakin ol,» diye Doktor Coudert sabırsızca karısının sözünü kesti. «Mektubun üç ayrı yerinde Louise'nin bu olaydan haberi olmadığı yazılı. Louise'ye yalan söylemiş. Olanlardan Louise'yi suçlu tutamayacağımızı yazıyor.» Eve eve dönünceye dek bu olayı gizli tutmalarında orta hizmetçisinin yardımına muhtaç olduklarını karısı anlamıyor muydu?

Doktor Coudert konuşmaya devam etti. «Şimdi Louise, dikkatle düşün. Matmazel Eve'in hangi erkekle kaçtığını sanıyorsun? Sana söz veriyorum. Eğer, bize doğruyu söylersen seni cezalandırmayacağız. Ama Eve'in başına bir bela gelmeden onu bulmamız gerek. Louise, sana yalvarıyorum, bu adamla nasıl

tanıştığını bize anlat, onunla Eve'in konuştuğunu ne zaman gördün? Ne biçim biri... onun hakkında anımsadıklarını bize anlat.»

«Matmazel Eve'le yabancı bir erkek asla konuşmadı. Kutsal Kitabın, Meryem Ananın üstüne yemin ederim ki, hiç kimseyle konuşurken görmedim. Hayatında günah çıkarmanın dışında Eve hiçbir erkekle tek başına kalmadı. Günah çıkardığı zamanlar bile ben dışarda, kapının önünde onu beklerdim. Tabii benden önce de Matmazel Helene beklerdi. Benimle birlikteyken erkeklerden hiç söz etmezdi, bir kez olsun genç kızlar evlendikten sonra neler olduğunu sormamıştır... sadece asla evlenmek istemediğini söylerdi.» Birkaç ay önce soğuk bir ilkbahar sabahında parkta birlikte yürüdükleri günü anımsayan Louise ağlamaya başladı. «Yemin ederim, erkekler hakkında hiçbir şey bilmiyordu.»

Chantal Coudert, «Hiçbir şey bilmiyor demek,» diye homurdandı. «Şu mektuba bir bak! Bir erkeğin peşine takılıp kaçmış! Bir şey ya bilinir ya bilinmez. İkisi aynı anda olamaz!»

«Lütfen Chantal, sakin olmaya çalış.» Doktor Coudert karısının elini avucunun içine aldı. «Eğer şansımız varsa, Eve bir iki güne dek eve dönecektir. Yaptığı bir tür çılgınlık ya da büyüme çağındaki kızların geçirdiği bir tür kriz. Neler olup bittiğini ancak, Eve eve döndükten sonra öğrenebileceğiz. Ama bu arada en önemli nokta, Eve geri gelinceye dek üçümüzden başka hiç kimsenin onun evden kaçtığını bilmemesi. Louise, beni dikkatle dinliyor musun?»

«Evet, mösyö.»

«Louise, aşçıya Matmazel Eve'in hasta olduğunu, kabakulağa yakalandığını söyle. Hizmetkârlardan hiçbirinin onun odasına girmesine kesinlikle izin vermediğimi, Eve'in karantinada olduğunu anlat. Onun odasına yiyecek tepsisini yalnızca sen taşıyacaksın. Ona sadece etsuyu, ekmek ve bal getireceksin. İştahı olmadığını söyleyeceksin. Ben günde dört beş kez gidip odasında yoklayacağım. Eğer hizmetkârlardan biri gerçeği öğrenecek olursa seni derhal işten kovarım. Eline referans da vermem, Dijon'da başka bir kapıda asla iş bulamazsın. Anlaşıldı mı?»

«Evet, mösyö.»

«Chantal, eğer bir aksilik çıkar da, tahminlerimizde yanılırsak, eve dönmezse, Marie France, Deauville'den Paris'e geçmeden önce onu hemen yanımıza çağıralım. Onun önerilerine ihtiyacımız var. Ve iş bu duruma düşerse onun yardımlarına çok ihtiyacımız olacak.»

«Didier, ne demek istiyorsun? Sen nelerden söz ediyorsun... onun yardımına ihtiyacımız olacak ne demek?»

«Sevgilim, bu dünyada neler olup bittiğinden doktorların haberi yok mu sanıyorsun? Dijon'dan birkaç ay uzakta yaşayıp da evine el değmeden dönen ilk kız Eve olmayacaktır.»

«Aman Tanrım, kızın hakkında böyle acımasızca nasıl konuşabilirsin? Nasıl kızımızın birkaç ay evden uzak kalacağını düşünebilirsin, Didier?»

«Ben mantıklı olmaya çalışıyorum, senin de aklını başına toplamanı, gerçekle yüzleşmeni tavsiye ederim. Eğer gerçekleri daha önce düşünürsek başımıza gelecek skandalı önleyebiliriz. En önemlisi de bu. Sonra Eve'i eve döndürmenin çarelerini aramalıyız. Günün birinde onun iyiliği için gösterdiğimiz çabalara teşekkür edecektir. Bak görürsün. Haydi Louise, şimdi odana git ve ağlamayı kes. Yüzünü yıka, önlüğünü değiştir. Biliyorsun Eve sadece kabakulak oldu. Dünyanın sonu gelmedi.» Doktor Coudert orta hizmetçisini teselli ettiği kadar kendini de teselli etmek için konuşuyordu.

Barones de Courtizot'un Paris'ten Dijon'a geldiği gün Eve'in ikinci mektubu da ailesinin eline geçti. Zarfın üstünde Paris damgası vardı ama birinci mektuptan daha fazla açıklama yapmıyordu. Eve bu mektupları yalnızca anne ve babasının üzülmemeleri için yazdığını belirtiyordu, ama adresini açıklarsa başına neler geleceğini çok iyi biliyordu.

Doktor Coudert asık suratla, «Marie-France, al şu mektubu oku,» dedi. «Ve bana ne düşündüğünü açıkla.»

Barones kâğıttaki birkaç satırı okuduktan sonra, «Her istediğin an dedektif tutabilirsin,» dedi. «Ama onun izini bulabileceklerinden şüpheliyim. En ufacık bir ipucu yok. Paris uçsuz bucaksız büyük bir kenttir.»

«Tam benim düşündüğüm gibi. Dedektif tutacağım ama hiç ümidim yok.»

Chantal Coudert çaresizce, «Peki ne yapacağız?» diye bağırdı.

«Eğer Eve önümüzdeki hafta sonu eve dönmezse artık kabakulak numarasını daha fazla uzatamam. Biliyorsun kabakulak hastalığı bir ömür sürmez. Marie-France, Eve iyileşinceye kadar burada bizimle kalmak nezaketini gösterecek, sonra da hava değişikliğin iyi geleceğini söyleyerek bizi ikna edip yeğenini Paris'e götürecek. Louise, Eve'in sandıklarını toplayacak, hiç beklenmedik bir anda buradan gidecekler. Chantal senden başka hiç kimseye veda etmeyecekler. Onları ben kendi elimle istasyona gece trenine götüreceğim.»

Marie-France, «Peki, sonra ne olacak, Didier?» diye sordu.

«Ve sonra Eve eve dönene dek Paris'te seninle kalacak. Bundan daha normal bir şey olabilir mi? Biz böyle açıklama yapınca dostlarımızdan hiçbiri soru sorma cesaretini bulamaz. Kızımızın eski sağlığına kavuştuğunu onlara müjdeleyeceğiz. Onlara da Eve'in Paris'in nimetlerinden yararlanıp eğlendiğini duydukça sevinecekler. Kızımızın bir süre senin yanında kalmasının iyi olacağına inandığımızı söyleyeceğiz... tabii Eve eve dönene dek... ki er veya geç dönecektir.»

Karısı, «Döneceğinden neden bu kadar eminsin?» diye sordu.

«Çünkü Eve gibi bir kızla kaçan erkek aslında çok kötü biri oimaii. Ve Eve zamanla onun değersiz biri olduğunu anlayacak. Ya da adam ondan bıkacak. Söylediklerimi kulakardı etme. Bunca yıllık doktorluk deneyimlerine dayanarak konuşuyorum. Hayat şartları zorlaşınca, Eve ait olduğu yere dönecektir. Ne de olsa cebinde parası yok, hayatını kazanmak için bir becerisi yok, bir yeteneği yok. O hâlâ bir bebek. Eğer biz rollerimizi yeterince oynarsak kızımızın adını dile düşürmeyiz. Bak göreceksin geri dönecektir. Bunun için hayat boyu sana minnettar kalacağız, Marie-France.»

«Ah, canım bir şey değil. Sizin için elimden gelen her şeyi seve seve yaparım. Zavallı küçük Eve'im... oh, her zaman ona

karşı fazla sert ve tutucu davrandığını düşünürdüm, Chantal, ama yanıldığımı şimdi anladım. Tanrıya şükür, benim çocuklarım yok.»

Eve büyük bir tembellik içinde keten çarşafların altında gerinip keyifle inledi. Uykulu gözlerle etrafına bakınıp Alain'i araştırdı, ama perdenin aralığından içeriye sızan güneş ışıklarından vaktin öğleye yaklaştığını, yine uykuyu fazla kaçırdığını ve Alain'in onu uyandırmadan provaya gittiğini anladı. Sabahın geç saatlerinde yataktan kalkmak Eve için hâlâ büyük bir lükstü. Ama Paris'e geldiğinden beri günlük yaşamı Dijon'dakinden çok farklıydı.

Eve, Alain'e duyduğu cinsel ihtirasın esiri olmuştu. Birçok yönden bencil bir erkek olduğu halde, deneyimsiz saf bir kızın cinsel iştahını nasıl canlandıracağını biliyordu. Yeryüzünde ancak bir avuç erkek bu sabrı gösterip genç bir kızı kusursuz bir yatak arkadaşı yapardı. Birbirini izleyen geceler boyunca yaşadıkları soluk kesici zevkli dakikalar Eve'e yeni bir şey öğretiyordu. Bütün yaşamları boyunca sokak kadınları bile Eve'in öğrendiği erotik bilgilere sahip olamazlardı.

Eve neredeyse tekrar uykuya dalacaktı. Ama tam gözlerini kapatırken, bugün yeni arkadaşıyla birlikte öğle yemeğine çıkmaya söz verdiğini anımsadı. Aynı apartmanın karşı komşusuydu. Vivianne de Biron adında bir kadındı. Alain kadının adını pek beğeniyordu. Ne öyle fazla cicili bicili, ne de fazla iddialı, soylu bir isimdi. Müzikhol dünyasında hiç kimse bu adı kullanmamıştı. Eve de Madelaine Laforet adıyla tanınıyordu. Çünkü anne ve babasının hâlâ onu aradıklarından emindi.

Esneyerek geniş yataktan kalkıp sırtına yumuşak havludan sabahlığını geçirdi. Yıkanıp giyinirken yeni teninden pek hoşlandığını hissetti, sanki kabuğundan çıkan yepyeni başka bir canlıydı.

Alain'in beşinci katında oturduğu apartman Bulvar des Capucine'den bir sokak ötedeki Offenbach ve Mistinguett mahallesinde eski asansörlü bir apartmandı. İlgiden yoksun ama rahat döşenmişti. Küçük bir salon, bir yatak odası, mutfak ve

banyodan oluşuyordu. Yarım daire şeklindeki yemek odasına Alain piyanosunu yerleştirmişti. Salonun tavandan aşağıya inen pencereleri küçük bir balkona açılıyordu. Eve bu balkonu çok seviyordu. Alain'in sabah erkenden kaynattığı kahveyi fincana doldurup bir gece önce alınmış hafif bayat ekmeğe sürdüğü tereyağlı dilimi bu balkonda oturup yiyordu. Bazı kez balkonda oturup Paris semalarını kaplayan pembe bulutlara, akşamın mor karanlığına bakıyordu. Kimi kez piyanonun başına geçip bir yandan çalıp bir yandan şarkı söyleyerek saatlerce oyalanıyordu. Müzik anımsamak istediği geçmişiyle arasındaki tek bağdı. Her hafta anne ve babasına mektup yazdığı halde onlara nerede olduğunu bildirmiyordu.

Eve'in ev işleriyle de pek ilgisi yoktu. Yıllardır Alain'in yanında çalışan hizmetçi, her gün öğlenden sonra gelip evi temizleyerek yatağı topluyordu. Eve kadınla pek fazla konuşmuyordu. Yalnızca Alain'in sahnede giydiği kostümlerini hazırlıyor, her gün onun pahalı gömleklerini, iyi cins kumaşlardan dikilmiş kostümlerini ütücüye götürüyordu.

Alain giysileriyle dikkati çekerek herkesten farklı olmak istediğini Eve'e açıklamıştı. Bunun için beş yıl önce şarkı yazan bir firmadan iki orijinal şarkı satın alıp, giysilerini de ona göre düzenledikten sonra sahneye çıkmıştı. Eve onun mesleğinde nasıl yükseldiğini dinlemeye doyamıyordu. Alain en basit olayları, en saçmasapan şeyleri bile öyle güzel süsleyip püsleyerek anlatıyordu ki, sonunda ağzından çıkan kelimeler Eve için romantik bir gizem taşıyordu.

Eve Paris'te hiç kimseyi tanımıyordu. Alain'in bütün günleri provalar, gösteriler ve kendi meslekdaşlarıyla geçiyordu. Eve onunla gösteriden sonra buluşuyordu. Alain'in diğer arkadaşları da onu hemen aralarına kabul etmişlerdi. Alain'in yeni sevgilisiydi. Biraz sessiz, uysal, çok genç ve güzel Madelaine. Onun hakkında fazla bilgi edinmelerine gerek yoktu. Gösteriden sonra kafelerde, lokantalarda toplanıp eğlenirlerken Eve de onlardan biri oluyordu.

Bütün günü tek başına geçirdiği halde Eve yalnızlık çekmiyordu. Müzikhol dünyasında önem taşıyan herkes sokaklardaydı. Eve sokağa çıkıp geniş caddelerdeki kaldırımlardaki gös-

terileri izliyordu. Amerika'da salgın haline gelen yeni müzik ve danslar artık tangonun pabucunu dama atmak üzereydi. Eve kaldırımlarda bu yeni müziğin ritmine ayak uydurup dans edenleri izliyordu. Bir kafeye oturup bir fincan kahve ısmarlamaya çekiniyordu. Çünkü Alain tek başına kafede oturan bir kadının yanlış anlaşılacağını söylemişti. Teyzesi Marie-France'a rastlarım korkusuyla Champs Elysees ve Paix Sokağındaki şık gezi yerlerinde dolaşmıyordu. Gerçekten modayı izleyen şık bir kadının gündüzleri Grand Bulvarda dolaşmayacağından emindi.

Vakit öğleye yaklaşmıştı. Eve yeni giysilerinin asılı bulunduğu dolabın önünde durdu. Ve bugün en şık sonbahar giysisini giymeye karar verdi. Şimdiye dek yeni aldığı bu giysiyi yalnızca yabancı gözlerden uzak yatak odasında denemişti. Ayak bileklerine dek uzanan dar eteklere daha alışamamıştı. Yürümeyi kolaylaştırmak için etekliğin önünde uzun bir yırtmaç vardı. Bol etekli giysiler içinde hareket etmeğe alışık biri için dar etekle yürümek kolay değildi. Ama Eve yeni giysilerini pek seviyor ve kendine çok yakıştırıyordu.

Dışarda hava ne kadar sıcak olursa olsun, parlak yeşil giysisini giymeye karar verdi. Eve'in tahminine göre, Paris'in çok şık kadınlarından biri olan Vivianne de Biron otuz beş yaşlarındaydı. Eve'in yeni giysilerinin ona vereceği bütün güvene ihtiyacı vardı. Çünkü Dijon'dan kaçtığı günden beri ilk kez Alain'den başka birisiyle baş başa kalacaktı.

Eve bu olaydan fazlasıyla etkilenip heyecanlandığını fark etti. Alain dostlarının yanında doğru dürüst giyinmesi için Eve'e para veriyordu. Ev işleri yapmasını istemiyordu. Sabahları evden çıkıp tiyatrodaki provaya gittiği zaman Eve'i tümüyle unutuyordu. Alışık olmadığı bu yaşam tarzında Eve akşama dek Alain'i düşünüp vakit geçiriyordu.

Alain Marais'e gelince, Eve'den hâlâ hoşlanıyordu. Hem de fazlasıyla hoşlanıyordu. Onu istediği şekilde eğitinceye dek öğrenmesi gereken çok şey vardı. Ve Alain de bütün bildiklerini ona öğretmeye niyetliydi. Her zaman olduğu gibi ancak o zaman Eve'den bıkacaktı.

Asıl adı Jeanne Sans olan Vivianne de Biron, Nantes kentinin içsıkıcı bir kasabasında, orta direğin alt tabakasındaki bir ailenin içinde gözlerini dünyaya açmıştı. Şahane vücuduyla daha ilk denemede müzikhol sahnesinde yer almıştı. Adımlarını müziğin ritmine bile uyduramıyor ama bir imparatoriçe edasıyla yürüyordu.

Tam yirmi yıl göz kamaştırıcı taşlarla, pullarla işlenmiş ağır sahne kostümleriyle büyük bir asalet ve zerafetle sahnede boy gösterdi. Müzikhol dünyasında kendinin ve diğer meslekdaşlarının Raca'nın filleri gibi yarasız hale geldikleri zaman baştan atılmadıklarının bilincindeydi. Vivianne «kendisinin satabildiğince» sahnedeki yürüyen kızların en ünlüsü olmakla gurur duyuyordu.

Şimdi şerefiyle beş yıldır emekliydi. Vivianne de Biron üç amacından birini gerçekleştirip, emekli bir sahne hocası olmuştu. Unlü bir yıldız olamamış (isteseydi olabilirdi) ya da çok zengin bir adamla evlenmemişti (zengin birisinin karısı olmak gerçekten ona çok yakışırdı), ama orta yaşlı, fazla talepleri olmayan, çok sağlam iki koruyucusunun önerilerini dinleyip, onların verdiği çok değerli armağanlarla iyi yatırımlar yapmıştı.

Geliriyle Paris'in göbeğinde sakin, lüks bir yaşam sürebiliyordu. Müzikholler Vivianne'nın tüm hayatıydı. Sahneye yeni çıkan hiçbir sanatçının gösterisini kaçırmazdı. Müzikhol dünyasına ait bilgisi sonsuzdu. Hele kulislerde geçirdiği binlerce binlerce saat içinde duyup öğrendiklerini asla unutmazdı. Kırk beşine gelince, belki beş yıl sonra koruyucu meleklerine veda edip, haftanın yedi günü, yedi gece yatağında tek başına yatmayı planlıyordu. Bu arada yandaki daireye yerleşen genç kadın merakını uyandırmıştı. Alain Marais'nin o güne dek ilişki kurduğu diğer kadınlardan çok farklıydı. Güzel olduğu kadar göze batan bir özelliği de vardı. Biraz safçaydı ama kibar bir aileden geldiği her halinden anlaşılıyordu. Tabii biraz da taşralı havası vardı.

Kafe de la Paix'de öğle yemeğinde buluştukları zaman Eve'e, «Paris'i nasıl buldunuz?» diye sordu.

Eve'in kaşları heyecanla havaya kalktı. «Dünyadaki en güzel yer. Bayılıyorum!»

Vivianne yeni komşusunu kurnazca inceledi. Eve son moda göre giyinmişti. Başındaki minik şapkanın altından yanaklarına doğru küçük bukleler sallanıyordu. Bu saç biçimi de henüz moda olmuştu. Ama Vivianne tecrübelerine dayanarak şık Madelaine Laforet'in pazarda yumurta satmaya gelen köylü kızı kadar saf olduğunu anlamıştı. Kibarlıktan ona «madam» diye hitap ediyordu ama eğer o madamsa Vivianne da birkaç çocuk annesiydi. Ama mesele... evet mesele... müzikti.

«Madam, şarkı söylemenizi ne kadar beğeniyorum anlatamam.»

«Benim şarkı söylememi mi!»

«Mutfakta söylediğiniz şarkıları dinlediğimi bilmiyor musunuz?»

«Hayır, hiç bilmiyordum.» Eve'in dili tutuldu. «Sanıyordum ki, aslında hiç kimseyi rahatsız etmediğini sanıyordum. Duvarlar yeterince kalın... özür dilerim, herhalde sizi çok rahatsız ettim. Beni uyardığınıza sevindim,» diyerek büyük bir üzüntüyle özür diledi. Sokaklardan oradan buradan duyup öğrendiği şarkıları kendi kendine söylerken, yemeğini pişirmeye çabalayan birini rahatsız etmesi çok utanç vericiydi. Eve nasıl özür dileyeceğini bilemiyordu.

«Bu apartmanlarda duvarlar çok incedir. Yanınızdaki komşuların ne yaptıklarını duyabilirsiniz. Ama izin verin de, sizin şarkılarınızı zevkle dinlediğimi söyleyeyim. Ayrıca Mösyö Marais'yı da şarkı söylerken defalarca dinledim, tıpkı özel bir konser verir gibi.»

Eve, «Ama onu dinlediğinizi açıklamadınız mı?» diye sordu.

«Tabii ki hayır. Onun yeni şarkıları çalışması gerek. Tabii bunu anlayabilirim. Onun sesini pek beğeniyorum. Ama siz madam... sakıncası yoksa sizin profesyonel olmadığınızı söyleyebilirim.»

«Hayır, tabii sakıncası yok Madam de Biron. Şarkı söylediğimi duyan herkes benim profesyonel olmadığımı anlayabilir değil mi?»

«Hiç de değil. Ben yalnızca sizi daha önce dinlemediğim için anladım. Eğer profesyonel olsaydınız sizi tanırdım. Daha doğrusu bütün Fransa sizi tanırdı. Müzikhol dünyasında olup

bitenler benim gözümden kaçmaz. Günlerimi müzikhol dünyasıyla doldururum. Müzikhol benim tüm yaşamımdı, şimdiyse hobim, tutkum. O dünyayı benden daha iyi bilen birini bulamazsınız.»

«Bütün Fransa tanır mıydı... Neden böyle dediniz?»

«Görünen köy kılavuz istemez! Sesinizin büyüleyici olduğunun farkındasınız... Hayır, büyüleyiciden de öte. Yorumunuz harika! Belki binlerce kez duyduğum saçmasapan şarkıları dinlerken gözlerimi yaşarttınız. Ama kuşkusuz bunu ilk kez benden duymuyorsunuz.»

Bu Eve'in hayatında aldığı ilk yapmacıksız iltifattı. Profesör Dotour her zaman memnun olmamış gibi ağzının içinden homurdanırdı. Annesi de şarkı söylemeyi iyi bir etki yaratmak için hanımefendilerin kullandığı bir beceri olarak görürdü. Şimdi bu iltifata nasıl yanıt vereceğini bilemiyordu. Onun bocaladığını gören Vivianne de Biron konuyu değiştirmenin zamanı geldiğini anladı. «Madam Laforet, Paris'deki müzikhollere gittiniz mi?»

«Ne yazık ki hayır. Biliyorsunuz, Mösyö Marais pazarın dışında her gece Riviera'da sahneye çıkıyor. Ben de tek başıma müzikhollere gitmek istemiyorum. Acaba pek sersemce mi düşünüyorum?»

«Tam tersine, çok akıllıca. Ama ya matinelere ne dersiniz?»

«Matineler hiç aklıma gelmedi.»

«Eğer ben biletleri ayarlarsam... benim için bütün müzikhol idareleri davetiye verir... bir gün benimle birlikte gelir misiniz?»

«Ah evet, zevkle. Çok hoşuma gider, Madam de Biron. Çok garip ama Mösyö Marais'yı ilk tanıdığım zaman kulise gitmekte pek sakınca görmüyordum, ama şimdi o sahnedeyken kuliste beklemek hoşuma gitmiyor... benim orada işim yok... Ama müzikholleri özledim.»

Vivianne, «Ah, ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum,» dedi. Yıllarca önce genç bir şarkıcıya âşık olmuştu. İki bacağının kırılmasına, binlerce arının burnunun ucunu sokmasına, ömür boyu kaşıntıya tutulmaya razıydı ama o günleri yeniden yaşa-

maktansa ölmeyi yeğlerdi! O erişilmez mutluluk ve çektiği acılar... Sonunda karşılaştığı korkunç ihanet...

Eve'in birinci sınıf müzikhollerle tanışması böylece başladı. Yalnızca Fransızlara özgü, içki içilip şarkı söylenen kafeler müşterilere yeterince hizmet verememeye başlayınca 1858'de Eldorada adındaki ilk görkemli müzikhol inşa edilmişti. Eve'le Vivianne de Biron kısa süre içinde samimiyeti ilerletip birbirlerine ilk adlarıyla hitap etmeye başladılar. Orta yaşlı kadın La Scala'dan Varietes, Bobino'dan Casino de Paris'ye dek bütün müzikhollerin öykülerini ve yirmi yılda edindiği sahne tecrübelerini anlatarak genç kadını büyülüyordu.

«Şimdi gelelim Dranem'e. Onun gibi beni kahkahalara boğan çok az şarkıcı bulunur. Ayağında o kocaman galoşlar, kafasında limon kabuğu gibi o minicik şapka... O şapka altındandır... Hiç de yakışıklı olmadığı halde bir tiyatro salonunu tek başına doldurabilir, inan bana. Başındaki şapkasına Rupet adını takmış. Paris'te o şapkayı satın alabilecek zenginlikte insan yok. Nasıl şarkı söylediğine dikkat et. Hiç yerinden kımıldamaz, burnun ucuna ve çenesine allık sürer, gözlerini kapatır... bu özelliği kendisi icat etmiştir, ondan daha iyi yapan birini bulamazsın, yıllarca onu taklit etmeye uğraştılar ama beceremediler. Dranem, Polin ve Mayol, bunlar büyük orijinallerdir, canım ve binlerce genç şarkıcı onları taklit etmiştir. Polin çok tatlı bir insandır, ama reklamdan hiç anlamaz. 'Başarının sırrı halkın senin sahneden çekilmeni beklediği andan beş dakika önce programı bitirmektir,' diye açıklar. Ve her gece postane kâtibi gibi dosdoğru evine gider. Onun hakkında tek kelime duymamışsındır. Kendisinindeki yeteneğin yarısından azına sahip olanlardan daha az para kazanmasına hiç şaşmıyorum. Mayo'ya gelince, o iriyarı, pembe beyaz yaratık erkeklerden çok kadınlardan hoşlansa daha ünlü olabilir... ama kadın dinleyiciler onun kendileri için şarkı söylemediğini hemen anlıyorlar.

«Ah, şimdi dikkatle bak, soldan üçüncü kız, kırmızı saçlı, mor tüylerle bezenmiş kıza bak. Dün biri kulağıma onun empre-

zaryosundan dört aylık hamile olduğunu fısıldadı, ama karnı tahta gibi dümdüz. Demek ki, duyduğun her dedikoduya inanmıyacaksın. Ah, Max Dearly'i beğendiğini anladım. Ben ona taparım... ona benim sevgili Max'ım derim. Suratını palyaço gibi boyayıp sırtına gülünç giysiler giymeyen ilk komik şarkıcıdır... şık giysilerle komik şarkılar söylemesini düşün, ayrıca çok da iyi dans eder, diğerleri dans etmesini bilmezler. Kadınlar onun için deli olurlar, o da atları sevdiği kadar kadınları da sever. Onun at yarışlarında yitirdiği paralar keşke bende olsaydı.»

Eve, Vivianne'nın anlattıklarının tek kelimesini kaçırmadan dinliyordu. Ilgisini yalnızca kadının bilgisi çekmiyordu, pek yakından dikkatle izlediği insan davranışları da ilgisini çekiyordu. Emprezaryosundan hamile kalmak... erkeklerden hoşlanmak... at yarışlarında para yitirmek... müzikhol dünyasındaki insanlar kendi yaşadığı renksiz yaşama dayanabilirler miydi?

Vivianne, «Şu genç Chevalier'e bak,» dedi. «Bana göre Dearly'den ilham alıyor ama o günlerin üstünden çok zaman geçti. Onun meşhur ettiği parçayı hiç dinledin mi? Mistinguette'le birlikte La Vals Renversante adlı bir parça yapmışlardı... sahnedeki bütün profesyonelleri yere düşürdüler ve ikisi birlikte bir halının içine sarıldılar. Tabii bu olay bir diğerine yol açtı ve Chevalier, Mistinguett'in aşığı oldu. Şuna bak, Madeliene! Programdaki sıraya göre şimdi sahneye Vivianne Romance çıkacak. Bu adı benden çaldığını düşünüyorum. Doğrusunu istersen, cesur kızdır. Mistinguett'le saçsaça başbaşa kavgaya tutuşmuştur. Miss onu cezalandırınca, onun artık büyükanne olduğunu ve ölünce mezarının üstünde dans edeceğini söylemeye cesaret edip Mistinguett'ten tokat yemiştir. Bunun üzerine onun üstüne saldırıp saçını başını yolmaya kalkışmış, iki erkek onları zor ayırabilmişler... onları dövüşürken görmek isterdim!

«Gelecek hafta Polaire izlemeye gideriz... onun belinin şöhretini duydun değil mi? Hayır mı? Öylesine ince bir beli vardır ki, kırk numara erkek yakasını beline dolar. Benim zevkime göre burnu biraz büyük, teni de çok esmer, bana küçük Arap çocuğunu anımsatıyor. Ama gözlerine hayranım. Kosko-

caman, ürkütücü gözleri var. Düşünsene, Amerika'da turnede dinleyiciler ona 'Dünyanın en çirkin kadını' adını takmak cesaretini göstermişler. Ve çılgın Amerikalılar onu öylesine çirkin bulmuşlar ki, paralarını geri istemişler! Paulette Darty'yle aynı programda. İşte bak bana sorarsan, o kadın gerçek güzel. Olması gereken yerleri iri ve olması gereken yerleri pembe beyaz. Ona 'Ağır Valsin Kraliçesi' adını boş yere takmamışlar. Rodolphe Berger adında gerçek bir Viyana'lı buldu, şarkılarını ona yazdırıyor... akıllıca değil mi?»

Eve onun sözünü kesti. «Vivianne, merak ediyorum, belki bilet bulmak zordur, ama ben Olympia'yı görmeye can atıyorum.»

«Polaire'i görmek istemiyor musun?»

«Tabii istiyorum. Ama Olympia'daki yeni gösteri hakkında çok şey okudum. Dolly Sisters ve Vernon, Irene Castle ve Al Jolson... hakkında kıyametler kopuyor. Bütün gazetelerde onların çılgınca başarılarından söz ediliyor. Onları görmek istemez misin?»

«Pah, Bir Avuç Amerikalı. Göz boyamacılıktan başka bir şey değil. Eski patronum Jacques Charles, Broadway'e gidip her önüne geleni tutup buraya getirmiş. Doğrusunu istersen, pek milliyetçi değilmiş. Ben şahsen onu boykot ediyorum. Beni oraya sürükleyerek bile götüremezsin,» diye Vivianne burun kıvırınca konu kapandı.

Ama Vivianne'nın karşı koymasına rağmen Eve, Olympia'ya gitmeyi kafaya takmıştı. Artık büyük tiyatro salonlarına tek başına gidebilecek kadar kendini rahat hissediyordu. Kasım ayının sonuna gelmişlerdi. Ekim ayının tatlı serin günleri sona ermişti. Havalar soğumuş, yağmurlar başlamıştı. Ama Eve'in yepyeni kalın güzel paltosu, başındaki minik kürk kalpağına uygun kocaman bir manşonu vardı. Alain kumarda biraz para kazanınca, Eve'e karşı her zamankinden biraz daha eliaçık davranmıştı. Eve ona ne kadar para kazandığını sormaya cesaret edememişti. Alain tüm arkadaşlarını şampanya ve istiridye partisine davet etmişti. Ve her gece bir başka parti sürüp gittiğine göre Eve onun çok yüklü para kazandığına inanıyordu.

Aslında yeni gösterinin provaları sona ermişti ve öğlenden sonra gösterisi olmadığı zamanlar Alain vaktini kumar oynayarak geçiriyordu. Eve bunu fark etmişti ama üstünde durmamaya gayret ediyordu. Alain öylesine sıkı çalışıyordu ki, arada sırada böyle dinlenmeye ihtiyacı vardı. Eve bunları düşünürken bir yandan da giyinip matineye gitmeye hazırlanıyordu.

Milliyetçi olsun olmasın Vivianne bu gösteriye gelmeliydi, diye düşündü. Castle tam on kez sahneye çağrılmış, Vivianne bunları kaçırmıştı! Sahnede uçar gibi yürüyen o zarif yaratığı görmekten yoksun kalmıştı! Alkışlamaktan Eve'in avuçları yanıyordu. Birinci aradan önce programda Fragson adında bir şarkıcı daha vardı.

Bunca zamandır Vivianne bu yıldızın adından hiç söz etmemişti. Ama her neyse dinleyiciler koltuklarına yaslanmış, sessizlik ve heyecan içinde yıldızın sahneye çıkmasını bekliyorlardı. Eve tecrübelerine dayanarak sahneye çıkacak olan bu yeni sanatçının çok sevilen, yerine oturmuş biri olduğunu anladı.

Perde kalktı, karanlık sahneyi kuvvetli bir spot aydınlattı. Sahnenin ortasında uzun boylu, siyah saçlı İngiliz giysileri içinde, gömleğinin yakası kolalı, kravatının altından yelek cebindeki saatin altın kösteği görünen bir adam duruyordu. Onu karşılayan alkış çığına hafifçe selam verdi. Piyanonun başına oturur oturmaz «Çılgınlık» adlı melodinin ilk notalarını çalmaya başladı. Dinleyiciler onu çılgınca alkışlarla müziği yarıda kestiler. Sonunda şarkı söylemeye başlayınca alkışlar durudu. Eve, Alain'nin bir numaralı şarkısının çok iyi tanıdığı sözlerini duydu. «Ben sadece onu düşledim, onu onu, onu...» Eve karabasanın içindeymiş gibi hiçbir şey anlamadan duruyordu. Fragson adındaki adamın şarkısını çaldığını Alain biliyor muydu? Bu adamın bu şarkıyı söylemesine nasıl izin verirdi? Birkaç adım ötedeki Riviera'da Alain aynı şarkıları söylerken, Olympia bu adama aynı şarkıları nasıl söyletebilirdi?

Eve duyduğu dehşetle gözlerini salonun içinde dolaştırdı. Sanki bir polisin çıkagelip Fragson'u tutuklamasını bekliyordu.

Ama etrafında zevk içinde sahnedeki şarkıcıyı dinleyen insanlardan başkasını göremedi. Ve dinleyiciler bu şarkıları öylesine iyi biliyorlardı ki, isimlerini bile takdim etmeye gerek yoktu. Eve'in yanındaki koltukta oturan kadın sahnedeki adamın söylediği şarkıların hepsini ezbere biliyor, Fragson'la birlikte söylüyordu. Eve bunları fark edince dehşetten donakaldı. Elinden geldiğince tüm dikkatini sahnedeki şarkıcıya vermeye çalıştı. Adam aşağı yukarı Alain'nin yaşındaydı ya da belki birkaç yaş daha büyüktü. Başındaki saçlar seyrelmiş, burnu da biraz iriceydi. Şarkıları İngiliz aksanıyla söylemese, Olympia sahnesinde Alain Marais'nin şarkı söylediği sanılabilirdi.

Alkışlar sona erip programa ara verilince, Eve hemen yerinden fırladı; elinden geldiğince hızla, kendinden geçmiş bir şekilde eve doğru yürüdü. Fragson... Fragson... evet, bu adam Polin'den, Dranem'den ya da Chevalier'den çok daha ünlüydü. Eve diğer şarkıcıların hepsini dinlemiş ve hiçbirinin böylesine etkisi altında kalmamıştı. Fragson, Alain'nin şarkılarını onun stilinde söylüyordu. Ve Eve bu stili diğer müzikhollerin hiçbirinde duymamıştı.

Fragson, Fragson... sonunda Eve gerçeği kendi kendine itiraf edinceye dek bu ad kulaklarında çınlayıp durdu. Fragson'un şarkılarını söyleyen Alain Marais'ydi. Onun stilini taklit eden de Alain Marais'ydi. Hatta Alain Marais, Fragson gibi giyiniyordu. Eve eğer Fragson'un gömleklerinin etiketlerine bakacak olsa, Alain'nin gömlekçisinin etiketini göreceğinden emindi. Giysilerini de aynı dükkândan aldığına kuşkusu yoktu.

Vivianne'la haftada iki kez müzikhollere gitmeye başladıklarından beri, Eve'in sessizce merak ettiği gerçek ortaya çıkmıştı. Fragson'un varlığı Alain'nin neden ikinci, hatta şimdi Eve'in üçüncü sınıf olduğunu fark ettiği müzikhollerde çalışmakta ısrar ettiğini açıklıyordu. Fragson'un sahne gösterisi, Alain gibi harika bir sese sahip bir adamın neden büyük emprezaryolar tarafından keşfedilmediğini açıklıyordu. Fragson'u gördüğü an geçirdiği şoku atlatan Eve, adamın büyük bir otoriteyle sahnede şarkı söylediğini kendi kendine itiraf etti. Sahneyi dolduran güçlü bir kişiliğe sahipti. Ayrıca asla ve asla taklit edilmeyecek bir kişiliğe sahipti. Fragson gerçekti.

Fragson, Alain'nin mesleğindeki her şeyi açıklıyordu ama neden onun bir kopyası olma yolunu seçtiğini açıklamıyordu. Orijinallik yeteneğine mi sahip değildi? Eve bu kuşkusunu cesaret edip ona soramıyordu. Fragson'u dinlediğini ona asla belli etmeyecekti. Neden Fransa'nın en büyük şarkıcılarından birisinin kopyası olma ihtiyacını duyduğunu Alain'e asla soramazdı. Ama tahmin edebiliyordu... herhalde büyük sanatçıyı taklit ederek ilk işini kolayca bulmuştu, sonra da her nedense elde ettiği başarıdan dolayı taklitçilikten vazgeçememişti. Yine Eve ona bunun nedenini hiçbir zaman sormayacaktı.

Alain'nin Fragson usulü şarkı söylemeyi nasıl icat ettiğini anlatışını anımsayınca, Eve ona çok acıdı. Onun anlattıklarına körü körüne inandığı için de kendine acıdı. Bu olayların birkaç ay önce meydana geldiği doğru muydu? Kendini şimdi on yaş daha ihtiyarlamış sanıyordu. Vivianne boşuna onu Olympia'dan uzak tutmaya çabalamıyordu. Müzikholler hakkındaki ansiklopedik bilgisiyle Alain'nin Fragson'u taklit ettiğini başından beri biliyordu.

Eve uyurgezer gibi asansöre binip beşinci kata çıktı. Onun geri döndüğünü duyan Vivianne kapısını aralayıp başını uzattı. «Yürüyüş baş ağrına iyi geldi mi, küçüğüm?»

«Pek iyi gelmedi, Vivianne. Ama yakında geçer. Baş ağrısı sonsuza dek sürmez,» diye Eve yanıt verdi.

Yağışlı geçen kasım ayı Paris'in üstüne çöken aralık ayının yanında bahar gibi kaldı. Hava öylesine karanlık ve içkapatıcıydı ki, yalnızca vitrinlerdeki mallar ortalığa biraz renk katıyordu. Sokaklarda yürümek âdeta bir işkence olmuştu. İnsanlar birbirlerine Paris'in asla böylesine soğuk, rüzgârlı, karanlık ve iğrenç olmadığını anlatıyorlardı.

Sanki meteorolojik gerçekleri etkileyecekmiş gibi herkes Paris'in eski yaşanır haline gelmesi için Noel'i iple çekiyordu. Paris'in dillere destan ünlü gökyüzü griye boyanmıştı. Koyu renk binaların üstünde âdeta bir örtü gibi çökmüş, hiç kalkmıyordu. Kentin içkarartıcı rengini görmek istemeyen Paris'li-

ler perdelerini açmadan sabahtan akşama kadar lamba yakarak aydınlanıyorlardı.

Noel'e iki gün kala Alain, Riviera'daki tüm grubu kasıp kavuran gribe yakalandı. O gün her zamanki gibi tiyatroya gidip sahneye çıktı, gösteriden sonra yürüyerek eve dönerken üşütüp hastalandı. Sabaha karşı ateşi öylesine yükseldi ki, bütün gece ona bakan Eve, sırtında sabahlığıyla antreye çıkıp komşu kapının zilini çaldı ve Vivianne'dan tanıdık bir doktorun ismini istedi.

«Yaşlı Doktor James'e çok güvenirim. Alain'i kısa sürede iyileştirir. Onu hemen çağırırım sen üzülme. Sende Riviera'ya telefon edip Alain'nin işbaşı yapamayacağını haber ver. Hiç olmazsa bir hafta çalışamayacağını söyle. Bu Noel gripleri ünlüdür.»

Alain'i tepeden tırnağa muayene eden Doktor James başını salladı. «Madam, belki grupun diğer sanatçıları soğukalgınlığına tutulmuş olabilirler, ama korkarım mösyö zatürreeye yakalanmış. Onu hemen hastaneye kaldırmalıyız. Burada hastaya tek başınıza bakamazsınız.»

Zatürree sözcüğünü duyan Eve korkudan donakaldı. Babası defalarca ciğerlerde başka tahribatlara yol açan bu korkunç hastalıktan birçok hastasını yitirmişti. Alain'nin bir an önce bu hastalıktan kurtulması için dua etmekten başka çare var mıydı?

Eve'in yüzünün aldığı hali gören Doktor James, «Haydi, haydi, üzülmeyin bakayım, üzüntünün bir yararı yok,» dedi. «Kendinize iyi bakmalısınız. Beslenmenize dikkat edip gücünüzü yitirmemelisiniz.» Alain'e bakıp ekledi. «Bu genç adam aşırı yorulmuş, çok da zayıf. Evet, bu hastalığı atlatınca ona daha iyi bakmalı. Ah, hastalarıma hep bu öğüdü veririm, ama onlar benim sözümü tutarlar mı bilmem... Her neyse madam, ben hemen gerekli işlemleri yapıp hastaneyi ayarlarım.»

Eve kendini zorlayıp sordu. «Hastane... hastane çok pahalı mıdır, doktor?»

«Madam, herkes pahalı olduğundan yakınıyor. Ama herhalde bir kenarda birikmiş paranız vardır?»

«Evet, evet. Sadece şey için sordum, bilirsiniz hastalık...»

«Fazla endişe etmeyin, madam. Gençtir, çabuk atlatır. Ben her zaman zayıflığı şişmanlığa yeğlerim. Şimdi izninizle gitmeliyim. Öğle yemeğinden önce daha beş hasta ziyaret edeceğim... Tanrıya şükür, doktorlar zatürreeye yakalanmıyorlar. İyi günler, madam, eğer başka bir şeye ihtiyacınız olursa beni hemen arayın. Tabii hastalarımı dolaşırken onu hastanede göreceğim.»

«Vivianne, bir çocuk gibi konuştuğumu biliyorum, ama Alain'nin kazandığı parayı ne yaptığını bilmiyorum. Giysi almam için bana yeterince para veriyor. Hizmetçinin aylığını da ödüyor. Kahvaltı dışında hemen hemen evde hiç yemek yemeyiz. Onun bankasının adını bile bilmiyorum,» diye Eve, Alain'i hastaneye yerleştirdikten sonra arkadaşına itiraf etti. Artık Alain için fazla bir şey yapamazdı.

«Küçüğüm, ona sorman gerek. Üzülme, yıllardır iyi para kazanıyordu. Ve ayrıca Alain aptal değildir.» Vivianne bir yandan da iyi yatırımlar yaptığı için içinden kendini kutladı. Madelaine nasıl sevgilisinin parasını ne yaptığını bilmiyorsa, iki koruyucusunun karılarının da mali konularda genç arkadaşı kadar bilgisiz olduklarından hiç kuşkusu yoktu.

Ama aradan bir ay geçtiği halde Alain'nin durumunda bir iyileşme olmadığı için ne para konusu, ne de başka konulardan konuşabildiler. Alain hastaneye yattıktan sonra tam üç kez ölümün eşiğinden döndü. Pişirdiği iştah açıcı yemeklerle Vivianne, Eve'in sağlığını koruyordu. Ayrıca Eve'e zorla para vermeseydi, Alain'i Paris'te yoksulların yattığı hastaneye atacaklardı.

Sonunda ocak ayının son günlerinde Alain iyileşmeye yüz tuttu. Endişeden harap olan Eve büyük bir kararlılıkla Alain'e bankasından nasıl para çekebileceğini sordu.

Alain cansızca, «Banka mı!» diyerek güldü. «Banka! İşte gerçek bir zengin kızının konuşması.»

«Alain, ben normal bir soru sordum. Neden böyle konuşuyorsun?»

«Eğer sen zengin bir kız olarak doğmasaydın, kazandığım

her kuruşu harcadığımı anlardın, her zaman kazandıklarımı yedim ve yiyeceğim... yıllarca önce bu yaşam tarzını benimsedim. Her küçük burjuva bunun farkındadır. Ekonomi! Bunlar güvence içinde yaşayan küçük adamlar ve küçük karıları için geçerlidir. Tanrı onlara yardımcı olsun... bir sürü de güvence içinde yaşayan çocukları vardır. Pah! Kazandığım paraları bankaya yığacağıma, esaslı bir kumarda yitirmeyi yeğlerim. Şikâyet edemezsin değil mi? Param olduğu zaman harcarım... ve bütün paramı kumarda yitirdiğim zaman da gelip sana yakınmadım değil mi?»

«Hepsini yitirdin mi?»

«Evet, hastalanmadan az önce. Şansızlık.» Alain omuzlarını silkti.

«Noel için yeterince paramız olmalıydı, ama şansımın döneceğinden emindim... ya da aylığımı alacağım günü bekleyecektim, tabii hangisi daha önce olursa. Asla endişe etmiyordum. Endişe etmeyi de kabul etmiyorum, bak görürsün, artık bu Tanrının belası zatürree geçmek üzere, göz açıp kapayana dek Riviera'ya sahneye döneceğim.»

«Ama Alain, ben Doktor Jammes'e hastaneden ne zaman çıkabileceğini sordum, belki birkaç hafta ya da... birkaç ay sonra çıkabileceğini söyledi. Tümüyle iyileşip Riviera'ya dönmen için aradan aylar geçmesi gerekmiş...»

«Ukala sersem.» Alain, Eve'in yüzüne bakmadan başını çevirip pencereden dışarıya, Paris kentinin üstüne yağan kara baktı.

«Ukala olabilir, ama sersem olmadığına yemin edebilirim. Ayrıca sanırım senin hayatını da kurtardı,» diye Eve öfkeyle söylendi.

Alain acı acı, «Dinle, sana bir tavsiyem var. Evine dön. Dijon'a dön.»

«Alain!»

«Gerçekten söylüyorum. Böyle bir yaşam için yaratılmadığını senin de bilmen gerek. İstediğin maceraya yaşadın, ama artık onun sona erdiğinin farkında değil misin? Trenin seni götürebileceği kadar hızlı, anne ve babanın yanına dön. Sen buraya ait değilsin. Tanrı da biliyor ya, buraya benimle gel-

meni aklımdan bile geçirmedim, hatırlıyor musun bu bütünüyle senin fikrindi... Kendime çizdiğim yaşam tarzı bana uygun, ama uzun süre bir başkasının sorumluluğunu taşıyamam. Doğrusunu istersen, taşımak da istemiyorum. Sen kendi kendini davet ettin. Artık geri dönme zamanı geldi. Eve, veda et ve trene bin.»

«Şimdi seni yalnız bırakacağım. Çok yoruldun. Yarın yine gelirim, sevgilim. Dinlenmeye gayret et.» Eve arkasına bakmadan hastaneden kaçtı. Yanaklarından aşağıya yuvarlanan gözyaşlarını kimsenin görmemesine dua ediyordu.

Vivianne, «Söyledikleri bu kadar mı?» diye sordu.

«Yetmez mi? Yeter de artar bile değil mi?»

Vivianne ağır ağır, «Belki o haklı,» dedi.

«Sen de gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Sen de mi?»

«Evet, küçüğüm. Durumu sağlam olmayan bir kız için Paris yaşanılacak yer değildir. Madelaine, Mösyö Alain Marais da sana asla bu sağlamlığı veremez. Onu düşündükçe buna daha çok inanıyorum. Dediği gibi... Dijon'a dönmen hakkında... buna olanak var mı?»

«Hayır! Kesinlikle hayır! Onu seviyorum, Vivianne, sen ve o ne söylerseniz söyleyin ondan ayrılamam. Eğer geri dönecek olursam... eve... sanırlar ki... Tanrım, neler sanacaklarını bilemem. Ama düşünemiyorum bile.»

«Öyleyse bir başka çaresi var. Sadece bir çaresi var.»

Eve birdenbire dikleşip, «Neden bana öyle bakıyorsun?» diye sordu.

«Düşünüyordum. Acaba başarabilir misin?»

«Tanrı aşkına söylesene neyi?»

«Çalışmayı.»

«Tabii çalışabilirim. Beni ne sandın? Bir mağazada tezgâhtarlık yapabilirim. Daktilo yazmasını öğrenebilirim. Telefon şirketinde çalışabilirim ya da ya da...»

«Madelaine. Sus. Senin bir mağazada tezgâhtarlık veya bir büroda sekreterlik yaptığını düşünemiyorum. Bu işlere senin kadar uyabilecek milyonlarca başka kız var. Hayır, küçüğüm,

senin yeteneklerine uygun bir iş düşünüyorum. Müzikhollerin birinde sahneye çıkmanı düşündüm.»

«Ciddi olamazsın!»

«Tam tersi. Aylardır bunu düşünüyorum. Aslında seni ilk şarkı söylediğini duyduğum günden beri bunu düşünüyorum. Mösyö Marais'nin neden bunu akıl etmediğini çok merak ettim. Ama sonra o evdeyken hiç şarkı söylemediğini fark ettim. Senin şarkı söyleyebildiğini biliyor mu? Hayır mı? Tam şüphelendiğim gibi. Ona öylesine hayransın ki... kendi yeteneklerini ortaya koymak pek önemli değildi, zavallı cırtlak bir ses... öyle değil mi?»

«Benimle istediğin kadar alay et, Vivianne, umurumda değil. Ona şarkı söylemedim, çünkü düşündüm ki belki... oh pek emin değilim, belki benim şarkı söylememden hoşlanmazdı... belki onunla birlikte sahneye çıkıp düetler söylemek istediğimi sanırdı ya da buna benzer aptalca bir şey.»

«Ya da eline ondan daha başarılı olma fırsatı geçerdi değil mi? Öyle mi? Böyle mi düşündün?»

«Asla!»

«Doğru olduğuna göre neden düşünmedin? Yadsımaya kalkışma. Ben biliyorum, senin de bildiğine inanıyorum.»

Aralarına garip bir sessizlik çöktü. O güne dek tartışmayı akıllarından geçirmedikleri bir konunun sınırlarını zorladıklarının ikisi de farkındaydı. Aynı zamanda her biri de öbürünün bu gerçeği ne kadar bilip bilmediğini düşünüyordu. Ama şimdi bunları tartışmanın sırası değildi. Eve, Vivianne'nın son sorusunu yanıtlamadan konuşmaya başladı.

«Sahnede şarkı söyleyebileceğimi neden düşündün? Ben başkalarının karşısında hiç şarkı söylemedim. Hep kendi kendime söyledim... evimde... ve şarkı söylediğimi öğrendiğinden beri de sana söyledim.»

«Bunun iki nedeni var. Birincisi, sesin var. Paris'in en büyük tiyatro salonunun balkonundaki en arka sıradan bile duyulabilecek güçte sesin var. Ayrıca sesinin tonundaki duygusallık... dinleyicinin kalbiyle senin dudakların birleşmiş gibi. İsim veremediğim özel bir kalitesi var. Bunun için bıkıp usanmadan senin şarkı söylemeni defalarca dinlemek istiyorum. En önemlisi

de aşk şarkıları söylerken şarkının sözlerine inanıp kapılıyorum. Bildiğin gibi ben aşka pek inanmam... Ikincisi, bir tarzın, bir tipin var. Müzikholde yalnızca yetenek ve ses güzelliği yeterli değildir... başarıya ulaşmak için bir tipin olmalı.»

«Benim tipim nedir?» diye Eve aşırı bir merakla sordu.

«Kendin. En iyisi küçüğüm, en iyisi! Mistinguett'in bana söylediği şu sözleri hiç unutmam: 'Önemli olan benim yeteneğim değil ama Mistinguett olmamdır... Bir figüran da sadece yetenekli olabilir.' Ah, Mistinguett kendinden söz etmeye nasıl bayılırdı. Küçüğüm, büyük bir yeteneğe sahipsin, üstüne üstlük eşi bulunmaz birisin, sen Madelaine'sin! İşte bu iki varlığınla bütün müzikholleri fethedeceksin.»

«Peki, ya yanılıyorsan?»

«Olanaksız. Böyle konularda asla yanılmam. Ama sen de bir kez olsun denemek cesaretini göster.»

Eve, «Cesaret... tabii cesaret gösteririm. Ben her zaman gözü karayımdır,» diye gözlerinden ateş saçarak bağırdı.

«Öyleyse senin için en uygun şarkılardan bir demet seçip hemen bir deneme provası ayarlamalıyım. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyidir. Tanrıya şükür sağda solda hâlâ bazı bağlantılarım var. Olympia... Jacques Charles ben götürünce seni dinleyecektir.»

«Olympia mı?»

«Tabii başka neresi olabilir? Her aklı başında insan gibi en yüksekten başlayacağız.»

Henüz otuz iki yaşında olmasına rağmen müzikhol dünyasının tüm girdi çıktısını bilen Jacques Charles enerjik, hırslı ve hayal gücü olan bir insandı. Olympia'nın ikinci balkonun en arka sırasında yerine oturmuş, sahne denemesi yapacak kişiyi beklerken, bir yandan siyah bıyıklarını sıvazlıyor, bir yandan da her zamanki meraklı bakışlarını etrafta dolaştırıyordu. Ne kadar yetenekli olursa olsun sahnede gösteri yapan kişinin sesi ikinci balkonun arka sırasından duyulmazsa ilgi göstermezdi.

Normalde öğlenden sonraki provalara ayrılan bir günde

yeni yetenek denemesi yapılmasına çok şaşıran yardımcılarından Maurice Appel, «Patron bugün ne var?» diye sordu.

«Maurice, birine iyilik yapacağım. Vivianne de Biron'u hatırladın mı, Folies Bergere'deki benim yürüyen kızlarımın asıydı? Şu Vivianne ne harika bir kadındı, bir gün işine geç gelmemiştir. asla hamile kalmamıştır, asla âşık olmamıştır ve asla yorulmamıştır. Dahası, memeleri torba gibi sarkmadan sahneden ayrılma akıllılığını göstermiştir. Müzikhol dünyasına veda ettiğinden beri, başında bir ton ağırlığındaki tüylerle yarı çıplak sahnede onun gibi yürüyebilen kimse yok. Şarkı söylemesini bilen bir arkadaşını dinlememi rica edince onu nasıl kırabilirdim?»

«Sevgilisi mi?»

«Hayır, bir kız arkadaşıymış. İşte sahneye çıktı.»

İki erkek Paris'in en son modası Jeanne Lanvin'nin yeni çizgilerinin kopyası giysiyle sahneye çıkan Eve'e dikkatle baktılar: Vivianne'nın terzisi aslı lacivert yünlü kumaştan olan giysiyi Eve'in çilek pembesi saçlarını vurgulayan kırmızı krep kumaşa kopya etmişti. Karanlık sahnenin ortasında Eve sanki yaz güneşi gibi parlıyordu. Bir eli piyanonun üstünde, dimdik ayakta duruyordu. Duruşu öylesine doğaldı ki, uzaktan bakılınca çok rahat olduğu anlaşılıyordu. Oysa hayatında hiç bu kadar gergin ve sinirli olmamıştı.

Jacques Charles, «Hiç olmazsa sahnede göze batıyor,» dedi.

«Patron, seninle bahse tutuşalım mı? Bu kızda Polaire'nin havası var.»

«Başlamışken neden Mistinguette'in tarzında demiyorsun?»

«Yvonne Printemps diyebilir miyiz?»

«Alice de Tender'i unuttun.»

«Tabii Eugenie Buffett'ten söz eden yok.»

«Bütün olanakları gözden geçirdik. Ama bu kız Paulette Darty'nin kısacık etekli giysisiyle sahneye çıkmaya cesaret edemez. Ben Alice de Tender'e şans tanıyorum, ya sen Maurice?»

«Sezilerim bana Printemps oynamamı fısıldıyor.»

«Beş frank mı?»

«Oldu.»

Jacques Charles «Matmazel, lütfen başlayın,» diye seslendi.

Eve iki şarkı hazırlamıştı. Kentteki her şarkı sözü yazarı ünlü şarkıcılara beste yapmakla meşguldüler. Eve denemede yeni şarkı bulmak için çırpınmıştı. Ama bu sorunu yine Vivianne çözümlemişti.

«Küçüğüm, bana göre orijinal şarkı söyleme. Şarkıya değil sana dikkat etmeliler. Sadece sen ve senin tarzına dikkat çekmeli. İnsanların şarkılarla söyleyenleri birbirinden ayırt edemedikleri iki parça seçmelisin. Mistinguette'in ve Yvonne Printemps'in meşhur ettiği 'Benim Erkeğim' ve 'Bana Aşktan Söz Et' adlı parçaları söyle. Böylece onların alanında onlara meydan okumuş olacaksın, ayrıca şarkıların değil de şarkıcının önemli olduğunu göstereceksin.»

«Ulu Tanrım, Vivianne, böylesi işleri benim için daha da zorlaştırmaz mı? Sanki kafamın içinde beyin yokmuş gibi görüneceğim,» diye Eve karşı koydu.

«Sevgilim, sahnedeyken senin beyin gücün hiç kimsenin umurunda olmaz. Kendini unutulmaz yap.»

Eve sahnenin ortasında spotların ışıkları gözlerini kamaştırırken, unutulmaz, diye düşündü. Beni unutmamalarını sağlamalıyım. Ve bunu başarmak içinde yalnızca beş dakikam var. Derin bir nefes alıp, kırmızı balonun içinde havada uçarken gördüğü sonsuz ufukları anımsadı. Hava gösterilerine katılan o yerinde duramayan gözüpek pilotları anımsadı. Kendi kendine, evet neden olmasın ki, dedi. Unutulmamak harika bir şey. Hiç olmazsa denemeye cesaret etmeliyim.

Eve piyanonun başında oturan adama başlaması için işaret verdi. Ve «Bana Aşktan Söz Et»in ilk notaları boş tiyatro salonunda çınlayınca Maurice avucunu patronuna uzattı. Jacques Charles'de kaybettiği bahsin parasını ödemek için ceplerini karıştırdı. Ama sahneden yükselen sesi duyunca şaşırdı. Öylesine güçlü ve güzel bir sesti ki, sanki sahneyle ikinci balkonun arasındaki mesafe yoktu. Şarkı kulağının dibinde yalnız ona söyleniyordu. Dikkatle dinlemeye başladı.

Jacques Charles daha önce hiç hissetmediği büyük bir açlık içinde şarkı söyleyen sesi dinledi. Bu ses hem duyduğu açlığı dindiriyor, hem de doyurmak bilmiyordu. Sanki bir sevgilinin kalbi avuçlarının içinde atıyordu. Bilinmeyen değerleri ve öğrenilmeyen dersleri içinde tutan bir sesti. Emperazaryo bu güzel melodiyi Printemps'in hüzünlü soprano sesinden dinlemeye o kadar alışmıştı ki, şarkının sözlerine bugüne dek hiç dikkat etmediğini fark etti. Sevgi dolu lirikler, kafasında sevgi dolu düşüncelere yol açtı. Tatlı anıları hatırlattı. Tatlı ümitleri dile getirdi. Bir dakika içinde sahnedeki kırmızı giysili kızın boğazından yükselen aşk ve acı dolu sözler tüm benliğini sevgiyle sardı.

Eve birinci şarkısı sona erince Maurice bir şeyler söylemek istedi, ama yapımcı parmağını dudaklarının üstüne dayayıp susmasını işaret etti. «Lütfen devam edin, Matmazel,» diye seslendi. Ve Eve «Benim Erkeğim» şarkısını söylemeye başladı. İkisi de bu şarkıları çok iyi biliyorlardı. Bu şarkı da öfkelendiği zaman dünyayı gözü görmeyen, herkesi korkudan tir tir titreten ünlü Mistinguette'indi. Maurice, Tanrıya şükür Mistinguette bugün burada yok, diye aklından geçirdi. Yoksa onun şarkısını böylesine güzel ve içten söylemek cesaretini gösteren bu kahraman kızı görse yer yerinden oynardı. Ama daha önce olduğu gibi artık bu şarkı onun olmayacaktı, işte o zaman da kıyamet kopacaktı. Jacques Charles, Mistinguette'le fırtınalı bir aşk hayatı yaşayan genç Chevalier'e acıyordu. İçinden, keşke bugün burada olup bu şarkıyı dinleme fırsatını bulsaydı, diye düşündü. Başka tür bir tutkunun esiri olacaktı. Çünkü kırmızı giysili kızı dinleyen her erkek tiyatroya girdiği gibi aynı duygularla dışarıya çıkamayacaktı.

Eve'in şarkısı sona erince iki adam da çılgın gibi alkışlayıp, «Tekrar!» diye bağrıştılar, sonra utançla birbirlerinin yüzüne baktılar. Müşteriler gibi bağırmak onlara yakışmazdı. Ne de olsa tiyatroyu yönetiyorlardı.

Vivianne zaferle, tabii tekrar, diye düşündü. Madelaine vakti gelince onlara tekrar tekrar şarkı söyleyecekti, ama önce şartlarının görüşülmesi gereken bir sözleşme vardı. Eğer ken-

dilerini böylesine kaptırırlarsa bu iş onlara pahalıya gelirdi. Şimdi... ele alınması gereken en önemli konu anlaşmaydı.

Jacques Charles, «Haydi iş başına, Maurice,» diye mırıldandı. «Belki kız bizim kibar davranıp alkışladığımızı düşünür.»

«Patron, sen hep böyle dersin.»

«Ama Vivianne de Biron için bunu düşünemem. Denemeyi bile aklımdan geçirmem.»

«Sahnede ondan daha iyi yürüyen olmadığı için mi?»

«Sersem, çünkü benim yüzüme gülüp alay eder. Onun asla gebe kalmadığını söyledim. Aptal olduğundan söz ettim mi?»

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Alain Marais ümit edildiği gibi hemen iyileşip hastaneden çıkamadı. Belki kalpsiz ve kötü olduğu düşünülebilir, ama Alain'nin hastanede kalmasına en çok Vivianne de Biron sevindi. Doktorlar onun bir süre daha hastanede yatmasında ısrar ediyorlardı. Zaten kış bütün şiddetiyle hüküm sürüyordu. Hava yağışlı ve dondurucu soğuktu. Tipik Paris havasına göre soğuğun temmuz ayına dek devam edeceği söyleniyordu. Bunun için Alain'nin hastaneden çıkıp eve gelmesi ve Madeleine'nin Olympia'da sahneye çıktığını öğrenmesi olanaksızdı. Görkemli Olympia'da Alain'nin sahneye çıkmasına en ufacık bir ümit bile yoktu. O binadan içeriye ancak elinde bir biletle dinleyici olarak girebilirdi.

Vivianne, Madelaine'i uyarmış, yeni işi hakkında Alain'e tek kelime söylememesini tembih etmişti. Eve de nedenini sormadan onun önerisini kabul etmişti. Sonunda Fragson'u provada şarkı söylerken dinlemişti. Zaten ikisi de aynı sahnede aynı gösteride çalıştıklarından birbirleriyle karşılaşmaları kaçınılmazdı. Madelaine her gün tiyatroda yeni şarkılarının provasını yapıyordu. Vivianne, ama bana hâlâ bir şey söylemedi, diye düşündü. Bazı konular hakkında yorum yapmaya gerek yoktu, özellikle dostlar arasında.

Viviane omuzlarını silkip Maddy'nin geleceğini düşündü. Tiyatro idaresi onu sahnede bu isimle tanıtmaya karar vermişti. Jacques Charles'in düşündüğü gibi, Madelaine pek din-

dar bir isimdi ve Madelaine'i dinlerken Bakire Meryem'den değil de Aşk Tanrıçası Venüs'ten ilham aldığı anlaşılıyordu.

Jacques Charles yeni yıldızını yaz aylarına kadar devam edecek programdaki revüsünün birinci yarısında sahneye çıkarmayı düşünüyordu.

Sözleşme imzalandıktan sonra Vivianne'a, «Onu daha önce sahneye çıkarmak istemiyorum,» dedi. «Aslında sahneye çıkmaya hazır, ama halkın önüne ilk çıktığı gün bütün eleştirmenleri buraya toplayacağım. Yeni yıldızı sezonun ortasında eleştirmenlere tanıtmak iyi sonuç verir. Hoffan kızlarıyla sihirbazın gösterileri arasındaki boşlukta Maddy'i sahneye çıkaracağım. İlk aradan önce Fragson şarkılarıyla onu izleyecek.»

Vivianne hemen, «Onu nasıl giydireceksin?» diye sordu. Gerekirse bu konuda kavgaya hazırdı.

«Tabii kırmızı giysilerle sahneye çıkacak. Senin sezgilerin doğru. Sahnede yarı çıplak dolaşmış olman, sahne giysilerinden anlamadığın anlamına gelmez. Onun saçlarının rengine ancak kırmızı yakışır, ama yarı çıplak sahneye çıkamaz. Bundan böyle hiçbir kadının benim sahneme yarı çıplak çıkıp şöhretime leke sürdürmesine izin veremem. Yarı çıplak sahneye çıkmak bir yastık kılıfı kadar baştan çıkarıcı. Tanrıya şükür, Maddy'nin sesi kadar vücudu da güzel. Vivianne, profesyonel menajer olmadan önce sana nasıl adil davrandıysam Maddy'ye de haksızlık etmeyeceğim.»

«Nankör!»

«Ah, klasik bir sahne anası.» Jacques Charles gülerek onun elini öptü. «Diğer dansöz kızlara ayak uyduramaman çok kötüydü, ama şimdi başka yeteneklerin olduğunu anladım. Vivianne, sana derin bir minnet duyduğumu biliyorsun değil mi?»

«Duyman gerek. Onun giysilerinin üstünden gözümü ayırmayacağımı bilmeni isterim.»

«Sana güveniyorum.»

Vivianne sert bir sesle, «Ayrıca gözüm senin de hep üstünde olacak.»

«Çok haklısın. Tiyatro tarihinde bir yapımcıya güvenen neden ilk sen olasın?»

Mart ayının ortasında sahneye ilk çıktığı gecenin ertesi günü Eve soyunma odasından içeriye girdiği zaman Jacques Charles, «Şimdi çalışmaya hazırsın,» dedi.

Eve şaşkınlık içinde onun yüzüne baktı. «Ama... anlamıyorum...»

«Dün gece Paris'in kalbini fethettin. Dinleyicilerin hepsi benim Maddy'e âşık oldu. Böyle bir sevgiyi ancak dinleyiciler verebilir ve bir kez sevdiler mi, bu sevgi asla sönmez. Bir zaferdi. Kayıtsız şartsız bir zaferdi. Şu eleştirilere bir göz at... büyük bir zafer. Maddy, büyük bir zaferden de öte bir başarı. Bunun için artık çalışmaya başlayabileceğini söyledim.»

«Hâlâ bir şey anlamış değilim.» Sahneye ilk çıkışının ardından gelen coşkunca alkışlardan, odasını dolduran çiçeklerden, tebrik notlarından sonra sahneyi paylaştığı diğer sanatçıların iltifatlarını dinlemişti. Şimdi Jacques Charles'ın söylediklerinden bir şey anlamıyordu.

«Seni sahnede ilk gördüğüm an, Maddy, yalnızca bir şarkıcı olarak düşünmedim. Birkaç kez sahneye çıkıp şarkı söylemek mesleğinin ilk basamağı. Tabii bu kesinlikle çok gerekli. Eğer sahneye çıkıp şarkı söylemezsen halkı avucunun içinde tutamazsın. Ama senin gibi değerli bir yetenek için yalnızca şarkı söylemeye mahkûm olmak korkunç bir cinayet. Sen de yıllardır rastlamadığım bir potansiyel var. Büyük bir yıldız olabilirsin. Adına revüler yaratılacak, sadece senin için revüler yapılacak bir yıldız olabilirsin. Yani bu demek ki, şarkı söylediğin kadar da rol yapıp dans etmelisin. Dersler alacaksın, kızım, dersler!»

«Ama...»

«Yıldız olmak istemiyor musun?»

Soyunma odasındaki divanın üstüne oturan Eve şaşkınlıkla genç emprezaryonun yüzüne baktı.

Jacques Charles, «Anladım,» dedi. «Sen kendini yıldız sanıyorsun. Tabii dinleyicilerin aşırı coşkusundan sonra böyle düşünmen doğal. Ama Maddy, yıldız var, yıldızcık var. Şimdi sen gerçekte bir yıldızcıksın, büyük bir yıldız değilsin, henüz değilsin, ama öylesine ışıltılısın ki, gökyüzünde senin kadar parlak başka bir yıldız daha olmayacak. Olympia sahnelerine

dinleyicileri senin gibi avucunun içine alabilen başka bir yıldız daha çıkmayacak.»

Jacques dikkatle kızın yüzüne baktı ve sözleriyle onu incittiğini anladı. Telaşla, «Beni yanlış anlama, Maddy» dedi. «Kendini yıldız sanmakta haklısın, ama eğer senin için yıldız demek, programdaki diğer sanatçılarının isminin arasında bir isim olmaksa başka. Eğer başka hayallerin varsa, eğer günün birinde Maddy'i bütün dünyanın tanıyacağını, turistlerin akın akın seni dinlemeye geleceklerini, bilet bulmak için gişelerin önünde dideceklerini düşünüyorsan, bu kentin her köşesinde Maddy posterlerini görmek istiyorsan... ikimiz de aynı hayali paylaşıyoruz demektir. Ve bu da senin ünlü büyük bir yıldız olman anlamına gelir. Öyleyse! Bana ne yanıt vereceksin?» Eve onun gözlerinin içinde kendisine bütün dünyayı ayaklarının dibine seren gerçek heyecanı gördü. Elini salladığı zaman istediği her sanatçıyı sahneye çıkarabilecek bir yapımcıydı o. Eve'in başına konan eşsiz bir talih kuşu olduğunu biliyordu. Bu şanstan da öte bir şeydi.

«Hiçbir şey. Şimdilik hiçbir şey istemiyorum. Çok teşekkür ederim, patron, ama söyleyecek başka sözüm yok.»

Jacques Charles kulaklarına inanmıyordu. Hayretle, «Söyleyecek sözün yok mu?» diye sordu.

«Lütfen, benim nankör ve aptal olduğumu düşünmeyin. Ben... hâlâ öylesine şaşkınım ki... Dün geceden sonra öylesine heyecanlandım ki, bütün gece uyuyamadım. Ben... ben... şimdilik ne istediğimi bilmiyorum.»

«Anlıyorum, Maddy... bu çok doğal. Bak, düşünmen için sana istediğin kadar zaman tanıyorum. Bir gün, iki gün düşün ve hazır olduğun zaman, gel beni ofisimde gör. Konuşacağımız çok şey var.»

Eve'i yüreklendirmek istercesine gülümseyip yanından uzaklaştı. Ne istediğini bilmemek, hiçbir şey istememek kadar kötü, diye kara kara düşündü. Eğer Maddy gerçekten bir yıldız olmak istiyorsa, Jacques Charles'ın yaptığı teklifi bir saniye bile düşünmemesi gerekirdi. Eğer gerçekten ünlü bir yıldız olmak isteseydi, bu sabah erkenden tiyatroya gelir gelmez

hemen Jacques Charles'ın ofisinin kapısına dayanıp kendi hakkındaki planlarını öğrenmek isterdi.

Eve o gün akşamüstü geç vakit hazırlanıp tiyatroya gitmeden, daha birkaç ay öncesine dek pencerenin önünde akşam güneşinin batışını seyrettiği koltuğa büzülüp yarım saat oyalandı. Güneşli pırıl pırıl gün sona ermekte, hava kararmaktaydı. Bütün kış evlerine kapanan Paris'liler kendilerini kaldırımlardaki açık hava kafelerine atmışlardı. Mart havası hiç belli olmuyordu. Kâh güneş çıkıyor, kah yağmur yağıyordu.

Eve hafifçe ürperdi ve ellerini ısıtmak için çay fincanını avuçlarının içine aldı. Bütün gün öğlenden sonra piyanistle yaptığı provalar sırasında tiyatronun sıcak havasına rağmen iliklerine dek donmuştu. Şimdi bile en kalın sabahlığını giydiği halde bir türlü ısınamıyordu.

Belki yüzüncü kez kendi kendine Jacques Charles'ın o sözleri neden söylediğini soruyordu. Neden erkeğin sesindeki içtenliği duymuştu? Neden, ah neden onun çok ünlü bir yıldız olacağını söylediği zaman damarlarındaki kanın tutuştuğunu hissetmişti? Küçük bir yıldızcık olmaktan sevgiyle söz etmişti... daha fazlasını hayal etmek suç muydu? Daha fazlasını hiç düşlemiş miydi? Olympia da sahneye çıkmak yeterli değil miydi? Daha fazlasını istiyor mu diye neden sorguya çekiliyordu? Kazandığından daha fazla başarı kazanması Alain'i kaybetmesi demekti. Neden böylesine acımasızca tahrik edilmişti?

Eve koltuktan kalkıp boynuna dolamak için kalın bir atkı aradı.

Yatak odasında bir süre oyalanıp Alain'nin düzgün bir sıra halinde asılı kostümlerinin durduğu dolaba baktı. Sonra dolabın kapısını açıp pahalı yün kumaşların kokusunu içine çekti. Iki buçuk aydır evde tek başına yaşıyordu. Apartmanın içinde yalnızca sevgilisinin kokusu kalmıştı. Onu elinden geldiğince sık ziyaret ediyordu, ama birlikte yaşamaya benzemiyordu. Tütünün, kolonyasının, briyantinin, vücudunun kokusu birbirine karışmıştı. Eve'e kendini her zamankinden daha yalnız ve hüzünlü hissettiren harika bir koku oluşturuyordu. Soğuk elini sabahlığından içeriye sokup parmaklarını göğsünün üstünde dolaştırarak Alain'nin okşayışlarının anısını canlandırmaya ça-

lıştı. Bütün vücudu ona duyduğu özlemle yanıyordu.

Yatak odasının kapısından, «Eve!» diye seslenen sesi duyunca korkudan çığlık atıp deli gibi yerinden sıçrayarak döndü.

«Alain! Aman Tanrım, Alain! Oh, beni çok korkuttun. Böyle birdenbire içeri girince çok korktum. Burada ne arıyorsun?»

Eve'in hayretten donup kalışına gülen Alain onu kollarının arasına alıp sımsıkı sarıldı. «Bir saat önce doktorlar beni taburcu ettiler. Sana sürpriz yapmak istedim. Bana bir öpücük ver. Ah, işte bu çok güzel. Öyle güzel ki... hasta yatağında hiç bu kadar tatlı değildi. Sana söylemeye unuttuğumu sanıyordum. Sevgilim, seni Dijon'a kovalamama izin vermediğine sevindim.» Eve'i omuzlarından tutup yüzüne baktı. «Eve, sen değişmişsin. Daha önce gözlerini asla boyamazdın. Makyaj seni olduğundan yaşlı gösteriyor. Hoşuma gitmedi. Bunu sana kim öğretti? Vivianne mi?»

Eve telaşla başını evet anlamında salladı. «Alain sevgilim, eve dönecek kadar iyileştiğine emin misin? Doktorlar seni taburcu etmeden önce iyice muayene ettiler mi?.. Çok zayıfsın.»

«Sen de tıpkı annem gibi konuşuyorsun. Ne kadar güçlü olduğumu sana kanıtlayacağım.» Eve'i kucaklayıp yatağa doğru taşıdı. «Dudaklarını ver. Önce bana dudaklarını ver, sonra... sonra sana sahip olacağım... o zaman ne kadar güçlü olduğumu göreceksin.»

Eve'i yatağın üstüne yatırıp başına dikilip baktı. Alain ceketini çıkarırken Eve'in gözü komodinin üstünde duran saatte ilişti. On dakika sonra tiyatroya gitmek üzere evden çıkmalıydı, yoksa geç kalmak tehlikesi vardı. Doğrulup oturdu.

«Alain sevgilim, şimdi olmaz.»

«Ne demek istiyorsun? Şimdi olmaz mı? Eve, beni böyle mi karşılayacaksın?»

«Ben... Benim dışarıya çıkmam gerek. Randevum var... Geç kalamam. Eve dönünce... daha sonra... biz...»

«Sonra biz ne? Randevum var da ne demek? Ne zamandan beri geceleri tek başına sokağa çıkıyorsun?» Alain öfkeyle tekrar kolunu ceketine soktu. Konyak şişesinin durduğu salona doğru yürürken, omzunun üstünden, «Keşke eve geleceğimi sana önceden haber verseydim,» diye bağırdı. «Ama

randevun her neyse benden daha önemli... Eve, buraya gel! Hemen şimdi buraya gel!»

Eve çılgın gibi salona koştu, birden duyduğu korkuyla elini ağzına kapattı. Alain bu sabah gelen içi güllerle dolu çiçek sepetinin önünde duruyordu.

«Kendine yüzlerce frank değerinde çiçekler alıp paraları sokağa saçacak kadar zenginsin demek! Hem de en pahalı çiçekçiden aşağı kurtarmıyor. Burada ne boklar dönüyor? Sana bu çiçekleri kim gönderdi?» Sağ yanağındaki kas kasılmış, dudakları titriyordu. Eve'in pek yakından tanıdığı sevgi ve neşe içinde yüzen esmer yüzü tehlikeli bir yabancıya dönüşmüştü. Alain masanın üstündeki çiçek sepetinin önünde duran beyaz karta uzanınca Eve'in dili damağı kurudu. Kartta çiçekleri gönderen Jacques Charles'ın adı yazılıydı, ama aralarındaki samimiyete dayanarak soyadının üzerini çizmişti.

«Dün gece için, teşekkürler, Maddy. Umduğumdan iyiydi. Bu gece için sakın endişe etme. Tekrar görüşünceye kadar. Jacques.»

Alain bu kelimeleri yüksek sesle okudu. Aralarındaki mesafeyi bir adımda aşıp Eve'in iki elini bir avucunun içine alıp, diğer eliyle onun yüzünü tokatladı.

«Orospu!» Seni orospu kaltak! Umduğumdan iyiymiş... Sana öğrettiklerimden sonra tabii iyi olacaksın. Onunla nasıl tanıştın? Vivianne. Tabii Vivianne aracılığıyla! Karı pezevenk. Onu da, seni de öldüreceğim.» Eve'in yüzüne bir tokat daha attı.

«Dur, senin sandığın gibi değil, Tanrı aşkına dur da sana açıklayayım!» diye bağıran Eve onun elinden kurtulmaya çabaladı.

«Tanrım, beni gerçekten salak mı sanıyorsun? Açıklamak mı? Kartı ikinci kez okumama gerek var mı? Herifle yatmışsın, hepsi bu kadar. Dijon'lu Maddy, Paris'in en yeni orospusu!» Alain yanağındaki kasların kasılmasından güçlükle soluk alıyordu. Tekrar Eve'in üstüne saldırıp onu tokatlamak istedi.

«Şarkı söylüyorum. Dün gece ilk kez sahneye çıktım!» diye ümitsizce çığlık attı Eve. Bu deli saçması sözleri duyan Alain olduğu yerde kaldı, elini aşağıya indirdi.

«Defol. Seni dövmeye bile değmez. Orospu başka şey, çılgın bir kadın başka şey. Yürüyebildiğine şükür edip hemen buradan defol git.»

«Hayır, Alain, hayır, yalvarırım beni dinle. Gerçeği söylüyorum. Sana daha önce söylemem gerekti ama... Gizlemekle hata ettim... yeterince para kazanmak için bir şeyler yapmalıydım... böylece... Mösyö Charles beni dinledi... bir şey değil... sadece birkaç şarkı...»

«Sahneye mi çıkıyorsun? Olympia'da mı? Jacques Charles'ın tiyatrosunda ha? Orospu, sen şarkı söylemeyi bile bilmezsin. Sen sadece erkekle yatmasını bilirsin. Beni enayi durumuna düşürdün. Beni aptal yerine mi koyuyorsun? Bu evden defolup gitmen için tam beş dakikan var.» Eve'e tiksintiyle arkasını dönüp büfenin üstünde duran konyak şişesine doğru yürüdü. «Bok canına, bu da nesi? Yine çiçek mi? Bu kez orkideler. Eh, demek gerçekten mesleğe iyi adım atmışsın, öyle mi? Tabii birincisi olunca ikincisi ne fark eder? Ikincisi olunca düzinesi ne fark eder? Sana minnet duyan bu müşterin kim.» Çatık kaşlarla ikinci kartı eline alıp okudu.

Eve onun sessizce okuduklarını ezbere biliyordu.

«Binlerce bravo, Maddy. Dün gece seninle iftihar ettim. Sahne meslekdaşın, Fragson.»

Eve yediği darbeden omuzları düşen Alain'e çaresizce baktı.

Alain başını çevirip onun yüzüne bakmadı, kartı büfenin üstüne bırakarak tek kelime söylemeden apartmandan çıkıp gitti.

Hıçkırıklarla ağlayan Eve koşarak yatak odasına girdi ve tiyatroya gitmek için giyinmeye başladı. Kendi kendine, başka ne yapabilirim, başka ne yapabilirim, diye soruyordu. Apartmanın kapısından çıkarken çok sevdiği bu eve asla dönmeyeceğini düşünüyordu.

«Şey... Maddy, bana bir iyilik yapar mısın? Ben sahnedeyken şu küçüğe bakar mısın? Hizmetçim bu sabah gelmedi.» Dansöz kızlardan Suzu kucağındaki bebeği Eve'in kolları arasına bırakıverdi. Eve ağzını açıp evet veya hayır diyemeden Suzu bir tüy yığını arasında gözden kayboluverdi. Olympia'nın

kulisindeki herkes Maddy'nin ne kadar yumuşak kalpli olduğunu bilirdi.

Sahneye çıktığından bu yana aradan iki ay geçtiği halde şöhret Maddy'nin başını döndürmemişti. İyi huyluydu, öyle büyük yıldız havalarına girip burun büyüklüğü yapmıyordu. Sahnedeki sanatçıları giydirenlerden akrobatlara kadar karnını doyurmak isteyen herkesle köşedeki kafede oturup biftek ve patates kızartması yerdi. Dinleyici hayranlarından her gün çiçek çiçek sepetlerin yanında lüks restoranlara yemek daveti, galalara, balolara, gece kulüplerine davetiyeler aldığı halde hiçbirini neden kabul etmediğini sahne arkadaşları çok merak ediyordu. Maddy hayranlarının soyunma odasına gelmelerine bile izin vermiyordu. Dansöz kızlar başlarını merakla sallayıp bunun nedenini çözmeye çabalıyorlardı. Ya çok kıskanç bir adamın metresiydi, ama hiç mücevheri olmadığına göre bu olanaksızdı. Ya da erkeklerden hoşlanmıyordu, ki bu daha olanaksızdı.

Eve şaşkınlık içinde korkuyla kucağındaki bebeği sıkı sıkı tuttu. Şimdilik uyuyordu, ama ya Suzu sahneden dönene dek uyanıp da ağlamaya başlarsa ne yapacaktı?

«Julie,» diye seslendi. «Çabuk buraya gel, bana yardım et.» Ama diğer üç terzi kadınla birlikte çalışan Julie sahneye çıkan dansöz kızların üstlerinde tek bir pul veya tüyün eksik olmamasına dikkat ediyordu.

Eve yerinden kalkıp onu aramaya çıkamıyordu. «Julie,» diye tekrar seslendi. «Oh Julie, neredesin?» Eve ümitsizce kuliste kopan kıyameti dinledi. Boğuk kahkahalar, sonu gelmez dedikodular, her zamanki keşmekeş ve dansöz kızların sahnede bulunduğu sürece orkestranın çaldığı müziğin gürültüsünden sesini kimseye duyuramayacağını fark etti.

«Maddy, giyinik misin? Bir ziyaretçin var,» diye sahne amirinin yardımcısı Marcel neşeyle seslendi ve seremoniye gerek duymadan kapıyı ardına dek açıverdi.

Korkuyla bakan Eve, «Bebeği uyandıracaksın!» diye fısıldadı.

Dehşet dolu bir kadın sesi, «Bebek,» diye soludu.

Eve çok yakından tanıdığı bu sesi duyunca yerinden sıç-

radı. Bebek de gözlerini açıp ağlamaya başladı. «Marie-France Teyze!»

«Bir bebek! Tahmin ettiğimden daha da kötü. Aman Tanrım, zavallı annene şimdi ben ne diyeceğim?»

«Benim olmadığını söyle.» Eve katıla katıla gülerken kucağındaki bebeği sahne amiri yardımcısının kucağına bıraktı. «Marcel, sen öyle uyanıksın ki, buyrun dememi beklemeden kapıyı açıp içeriye daldın... Çabuk bu bebeği alıp Julie'ye götür, anladın mı? Sakın yere düşürme. Sanırım, birazdan Suzu gelip onu alacak. Otur, Marie-France Teyze, rahatına bak. Hey Marcel, bebeği bıraktıktan sonra bize kahve getir haydi canım.»

Jacques Charles'in dışında herkesle senli benli olan Marcel, «Meleğim, bana dünden iki frank borcun var,» dedi.

Eve, «Sevgili aşkım, benim kredim iyi değil mi?» diye sordu.

«Maddy, senin kredin her zaman var. Her zaman, ne zaman istersen. Kalbim kadar vücudumu da arzu ediyor musun? Benden sadece iste. Şeker ister misiniz, madamlar? Ayrıca minik pastalardan?» Bir koluyla bebeğe sarılıp, diğer eliyle onlara öpücükler göndererek neşeyle gözden kayboldu.

«Ona aldırma, Marie-France Teyze. Kendini dayanılmaz sanıyor. Neden onun hayallerini bozayım?»

«Eve, lütfen iç çamaşırlarının üstüne bir şey giyer misin? Hayatımda hiç böyle bir edepsizlik görmedim. Şu korkunç sırnaşık adamla senlibenli konuşmanı duyan olsa hakkında neler düşünür?»

«Hiç olmazsa bebek benim değildi. Otur ve beni nasıl bulduğunu anlat.»

«Enişten buldu. Bu sabah Sem'in çizdiği karikatürü görmüş, tıpkı sana benzetmiş. Karikatürün altında 'Olympia Üniversitesinin yeni öğrencisi Güzel Maddy' yazıyordu. Böylece nereye geleceğimi anladım. Henüz anne ve babana haber vermedim. Onları üzmek istemiyorum. Annenin oturma odasında o tangoyu söylediğinden beri başına kötü bir şeyler geleceğinden korkuyordum... ama bu tahminimden de kötü.» Barones inledi. «Bu haberi anne ve babana nasıl vereceğim?»

«Çok kötü olan nedir? Bu geceki gösteri için sana iki bilet

vereyim... benim saygıdeğer olduğumu göreceksin. Sahneye tamamen giyinik çıkıp şarkı söylüyorum.»

Barones elinde olmadan tiksintiyle, «Müzikholde sahneye çıkıp şarkı söylemek... buna saygıdeğer mi diyorsun?»

«Müzikhol değil, Fransa'nın en iyi müzikholü, dünyanın en iyi müzikholü. Ve ben bir anda zafere ulaştım. Marie-France Teyze, benimle birazcık olsun gurur duymayı dene.»

«Gurur mu? Sen bitmişsin. Kesinlikle bitmişsin! Aptal kız, bunun ne demek olduğunu anlamıyor musun? Günah içinde yaşadığını bilmiyor musun?»

Eve buz gibi sesle, «Artık tek başıma yaşıyorum,» dedi.

«Bunun hiç önemi yok... zaten buna hiç kimse inanmaz. Şimdi ünlü karikatüristin çizdiği karikatürü gören herkes, Doktor Didier Coudert'in kızı Eve Coudert'in müzikhol sahnesinde şarkı söylediğini öğrenecek. İyi aileden gelen bir kızın bu derece aşağıya düşmesi, bir erkekle birlikte günah içinde yaşamasından çok daha kötü. Rezalet.»

Kapı birden açıldı. Suzu, «Benim velet nerede?» diye sordu. «Ah, iyi günler madam.» Baronese elini uzattı. Onun çıplak memelerine hayretle bakan Barones de otomatik olarak uzatılan eli sıktı.

«Bebeğini Julie'ye yolladım. O bu konuları benden çok daha iyi biliyor. Çocuklardan pek anlamam. Lütfen şekerim, bundan sonra çocuk bakmasını bilmediğimi aklından çıkarma.»

«Tabii, Maddy.»

O sırada soyunma odasının hemen önünde, koridorda korkunç bir ses çığlık çığlığa bağırdı.

«Ah, iğrenç kaldırım yosmaları, bunun acısını sizden çıkaracağım, kıçınızı zımpara kağıdıyla sileceğim. Kafalarınızı kenefin deliğine sokacağım! Maddy? Maddy! Tanrının belası hangi kaltak bunu yaptı biliyor musun?»

Eve, «Ne yapmışlar Baldy?» diye seslendi.

«Ayakkabılarımı yere çivilemişler. Buna ne dersin? Geçen hafta yine aynı yerde aynı haltı yemişlerdi. Kimin yaptığını bildiğine yemin ederim.»

Kahkahalarla gülen Eve, «Eğer ayakkabılarını koridorda çıkarmazsan ve sahneye çıkmaya hazırlanırken onları orada bı-

rakmazsan, bu işler başına gelmez,» diye yanıt verdi.

«Bekle bakalım, güzelim, senin de ayağında nasırlar çıksın görüşürüz. O zaman beni anlarsın. Julie, çabuk bir çift ayakkabı getir ama çabuk ol. Tanrı aşkına iki dakika sonra sahnede olmam gerek!»

Bir kolunun altında bebeği tutan Julie, «Geliyorum, geliyorum,» diyerek telaşla koşturup odaya girdi. «Al şu çocuğuna meme ver, yoksa patron ağladığını duyacak.» Baldy'e ayakkabılarını verdi ve koşarak uzaklaştı. Onun hemen arkasından yuvarlak bir tepsinin içinde küçük pastalar ve iki fincan kahveyle Marcel çıkageldi.

«Buyrun madamlar, Konuğun olduğuna göre kahveler ve pastalar beden.» diyerek Eve'in yanaklarına birer öpücük kondurdu.

«Çok tatlısın. Ah, nezaket kurallarını unuttum. Marcel, bu bayan Barones de Cortizot.» Marcel, Marie-France de Cortizot'un isteksizce uzattığı elini eğilip öptü.

Coşkuyla, «Tanıştığımıza sevindim, madam barones, size kendimi takdim edeyim. Ben Dük de Saint Cloud.»

Taş kesilen barones ne yanıt verebildi, ne de başını salladı.

«Marcel, seninle daha sonra görüşürüz olur mu?» Eve kapıya doğru başını salladı. Durumu anlayan Marcel hemen gitti.

Teyzesi telaşla, «Eve, henüz geç değil! Eğer bugün, gece treniyle eve dönersen ben de seninle birlikte gelirim. Ve yarın sabah Dijon'da herkes karikatürdeki kızın sen olmadığını anlar. Eğer karikatürden söz edecek olurlarsa bile hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranırsın. Annen ve baban da sana çok benzeyen birinin resmi olduğunu söylerler. Hiç kimse bunun aksini kanıtlayamaz. Tanrıya şükür, gerçek adını kullanmamışsın. Ayrıca yüzündeki bir karış makyajla seni kimse tanımaz. Hiç kimsenin bilmesine gerek yok!» Sesinin tonu emir vericiydi.

Eve, «Peki neden eve dönmek isteyeyim?» diye sordu.

«Neden mi? Çünkü eğer eve dönmezsen kızım, bitersin. İşte bu yüzden. Eve, kendini rezil etmişsin. Şerefini, namusunu yitirdin. Ama kendini namuslu bir toplumdan dışlayamazsın! Bu-

nu anlamıyor musun? Hâlâ bir kurtuluş yolu var.»

«Aslında anlamayan sensin, teyzeciğim. Ben ağustos ayında evinden ayrılan aynı kız değilim. Bildiğin gibi, her hafta eve mektup yazdım, ama bütün önemli olan şeyleri sakladım.»

«Yalnızca bir erkekle yaşadığının mı önemi var sanıyorsun? Yine de aranızdaki ilişkinin sona ermesine sevindim.» Barones konuşmasını öfkeyle sürdürdü. «Olanları unut. Tabii hep ailenin koruması altındaydın, birisinin senden yararlanmaya kalkışmasına hiç şaşmadım. Ama bir erkekle tanışacak kadar nasıl kurnazlık ettiğini hiç birimiz anlayamadık. Kızım, aptallık etme. Geleceğini uçuruma sürükleme.»

Eve, «Ya geleceğimin burası olduğunu düşünüyorsam?» diye sordu.

«Burası mı? Bu perişan, sefil oda mı? Bu adi, kaba insanlar mı? Olamaz. Ben buna kesinlikle izin veremem.»

Barones konuşurken tekrar kapı tıklatılmadan açıldı ve dansöz kızlardan biri dört ayak üstünde içeriye girdi. Çıplak memeleri iki yana sallanıyordu. Odanın içinde köpek gibi havlayarak iki yana koşuşturdu. Etrafı ilgiyle koklamaya başladı ve baronesin ayağının dibine gelip, köpek gibi çiş yapmak üzere bacağını havaya kaldırınca Eve yerinden sıçradı.

«Yeter! Morton, bu kez çok ileriye gittin!» diye bağırdı. «Hemen bu zavallı kızı dışarıya çıkar, beni duyuyor musun, Morton?»

Fransa'nın en ünlü sihirbazı ve ipnotizmacısı utançla başını odadan içeriye uzattı. «Sevgilim, seni yalnız sanıyordum. Binlerce özür dilerim, madam. Alice köpek olduğuna inanıyor. Gel bakalım, Alice, uslu köpek, gel bakalım, güzel bayanı rahatsız etme.»

«Özür dilerim, Marie-France Teyze. Morton bir dâhidir, ama zaman zaman çocuk gibi davranıyor. Hiç kimseye zararı dokunmaz.»

Marie-France'ın gözleri duyduğu şoktan iri iri açılmıştı. «Eve, seni burada bu... iğrenç yerde bırakamam. Benimle birlikte eve dönmelisin.»

«Sevgili teyzeciğim, beni bırakamazsın, kesinlikle izin veremezsin gibi sözler... Sen beni ne sanıyorsun? Artık bana buy-

ruklar verip istediğinizi yaptıramazsınız. Ben minicik bir kız çocuğu değilim. Gerçekten Dijon'a geri dönüp seçkin genç kızların arasında yerimi alacağımı ve benimle evlenecek saygıdeğer bir erkeğin karşıma çıkmasını bekleyeceğimi mi sanıyorsun? Olympia sahnesinde şarkı söylemenin tadını alıp başarıya ulaştıktan sonra annemin sürdürdüğü o can sıkıcı tekdüze yaşama katlanmaya razı olacağımı mı düşünüyorsun?»

«Başarı mı? Boş başarı! Kendini beğenmişlik! Senin başarı dediğin bu şey iğrençlik, namussuzluk ve rezillik,» diye Marie-France öfkeyle söylendi. «On yıl sonra bir anlık kapris için hayattaki önemli değerleri bir kenara fırlatıp attığını anlayacaksın. Şimdilik ucuz alkışlar, bayağılık içindeki yaşam... gözlerini boyamış.»

Eve ayağa kalktı. Yüzündeki ifadeden ne denli hırslandığı belliydi. «Lütfen arkadaşlarımdan böyle söz etme. Marie-France Teyze, gitsen iyi olacak. Kendi çevrenden uzaklaşman sana yakışmıyor.»

Barones de Cortizot ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. «Eğer fikrini değiştirecek olursan, eğer aklını başına toplarsan, bugün bütün gün ve yarın hep evde olacağım. Sonra iş işten geçecek. Şimdi eve dönüp bu haberi zavallı annene nasıl açıklayacağıma karar vermeliyim.»

«Ona gerçeği söyle. Mutlu olduğumu anlat. Paris'e gelip beni görmelerini söyle. Utanılacak bir şeyim yok.»

«Sen peşine takılıp gittiğin o adamın düşündüğünden daha aptalsın!» Barones odadan çıktı ve arkasına bakmadan uzaklaştı.

Ertesi gün Eve erken bir saatte Jacques Charles'dan bir randevu aldı.

«Patron, iki ay önce benim gerçek bir yıldız olabileceğimi söylemiştin. Ve düşünmem için bana iki gün vermiştin.»

Jacques Charles asık suratla, «Evet hatırlıyorum. Senin hatırladığına da çok şaştım,» diye yanıt verdi.

«O zaman hazır değildim. Sana daha açık anlatamam. Ama şimdi eğer hâlâ ilgileniyorsan...»

«Evet...»

«Yıldız olmak istiyorum. Bütün gücümle yirmi dört saat çalışmaya hazırım. İster aylarca, ister yıllarca, ne kadar sürerse sürsün umurumda değil. Yeter ki bana bir şans tanı.»

Eve susup gözlerini yere indirdi. Bütün vücudu müthiş bir özlemle titriyordu. Sahnede yıldız olmak için doğmuştu. Belki de yanlış bir zamanda karşısına çıktığı için hayatındaki tek şansını yitirmişti. Alain'e hâlâ âşıktı. Alain onu terk ettikten sonra, ondan yediği darbeler, işittiği acı sözler ruhunun coşkusunu kırmıştı. Onun kendisinden nefret etmesine dayanamıyordu.

Eğer gösterdiği isteksizlik yüzünden yapımcı ona olan ilgisini yitirmişse, teklif edildiği dakikada o fırsatı yakalayamadığı için kendini asla bağışlamayacaktı. Marie-France Teyzesi istemeden ona sahne dünyasının ne kadar önemli olduğunu göstermişti. Eve artık sahneden uzakta yaşamayı düşünemiyordu. Bir zamanlar Jacques Charles'ın önüne uzattığı, parlak, ışığı hiç sönmeyecek geleceğini tekrar nasıl yakalayacağını düşünüyordu. Eve müzikhole aitti. Müzikholün de kendisine ait olması gerekiyordu.

Gelgelelim emprezaryo ona yanıt vermemekte diretiyordu. Eve başını kaldırıp masanın arkasında oturan ve önündeki kâğıda dikkatle bir şeyler yazan adama baktı. Yoksa odadan çıkıp gitmesini mi ima ediyordu? Jacques Charles yazısını bitirdi. Elinden kalemi bıraktı. Ve yazılı kâğıdı Eve'e uzattı.

«Alacağın derslerin programı burada yazılı. İlk derse geç bile kaldın. Haydi sallanma,» dedi.

Tatlı esintiler, yumuşacık bulutlar, gelip geçici sağanaklarla dolu bir ilkbahardı. Krallık Avrupasının kaygısız geçen son ilkbaharı. Eve'in ne havayla, ne de değişiklik rüzgârlarıyla ilgilenecek zamanı ve hali vardı. Dans, akrobasi ve drama derslerinden birinden çıkıp öbürüne girdikten sonra çılgın gibi tiyatroya koşuşturuyor, sahneye çıkmadan önce makyajını yapıp giysisini değiştirmeye ancak birkaç dakikalık zaman ayırabiliyordu. Artık gazete okuyacak vakit bile bulamıyordu. Kulisteki arkadaşlarıyla gülüp eğlenmeyi onlarla yemeğe gitmeyi, dedi-

kodu yapıp şakalaşmayı unutmuştu. Nerede ve ne zaman yiyecek bir şeyler bulursa ayaküstü birkaç lokma atıştırıyordu. Perde kapandıktan sonra hemen möbleli kiraladığı küçük evine gidip külçe gibi yatağa yığılıyordu.

Kayzer Wilhelm Temmuz ayında yirmi gün kraliyet yatı Hohenzollern'de tatil yapıp dinlenirken, herkes gibi Eve de kendi yaşamına gömülmüştü. Bir aydır Belgrad'la Viyana arasında infilak etmeye hazır saatli bomba 28 Temmuz 1914 tarihinde patladı ve Avusturya-Macaristan, Sırbistan'a savaş ilan etti. Bu olayı izleyen haftalarda Avrupa'nın büyük güçleri diplomatlar, askeri strateji uzmanları, yalanlar dolanlar, cehalet, huzursuzluk, yeteneksizlik, ikiyüzlülük, bilgisizlik, hepsi de birbirinden ayrı niyetlerle çılgın gibi çalışmaya koyuldular. Sonunda birkaç aşırı milliyetçiden başka hiç kimsenin taraftar olmadığı bir savaşın içine yuvarlandılar. 1 Ağustos tarihinde Ingiltere Dışişleri Bakanı Sir Edward Grey, «Avrupa'nın ışıkları sönüyor. Yaşadığımız sürece bu ışıkların tekrar yandığını göremiyeceğiz,» dedi. Ve dünya savaşa tutuştu.

Sahne amiri yardımcısı Marcel, Jacques Charles ve Maurice Chevalier ağustosun ilk haftasında silah altına alınan dört milyon erkekten yalnızca üçüydü. Ulkenin iş hayatı felce uğradı, eli ayağı tutan her erkek askere çağrıldı. Her yedi dakika bir vagonlar dolusu kötü silahlandırılmış askerler neşeyle birliklerine hareket ediyorlardı.

Eylülün ortasındaki Marne Savaşından sonra Almanların Paris'e girmelerini önleyen Fransızlar, geçici bir coşkuya kapıldılar ve ülkedeki bütün tiyatrolar, kafeler, müzikholler yeniden açıldı. Bununla birlikte bu bir ay içinde iki yüz bin Fransız askeri öldü. Ordunun çoğu 1830'lardan kalan parlak kırmızı üniformaları giymişlerdi. Bundan da ülkenin kısa süreli, zafer dolu bir savaşa girdiğine ve her şeyin kısa süre sonra normale döneceğine inanıldığı anlaşılıyordu.

Eylüldeki ilk savaşın sona ermesiyie, Almanlar ve Müttefikler Champagne bölgesindeki Aisne ırmağı kıyılarında siperler kazıp yığınak yapmaya başladılar. Kazılan bu hendekler batı Cephesinin ilk istihkâmlarıydı ve üç yıl süreyle bu sınırlar on

mil geriye ya da ileriye gidip gelecek, milyonlarca askerin ölümüne neden olacaktı.

Champange bölgesinin alçak tepelerinin üstünde Vikont de Lancel ailesini barındıran Valmont Şatosu yükseliyordu. Şato şampanya üreten üzümlerin yetiştiği kireçli toprakların üstünde, kuzey rüzgârlarını tutan Rheims dağlarının eteklerinden ikiye ayrılıp doğuya ve batıya uzanan kırsal kesimin iki büyük kenti Rheims ve Epernay'in ortasındaydı.

Valmont, Champange bölgesindeki diğer şatolardan daha şanslı bir geçmişe sahipti. İhtilalde, işgallerde ve savaşta ayakta kalabilmişti. Bir masal dünyasının içinden birdenbire çıkmışcasına, küçük ama sık ağaçlıklı bir ormanın ortasından sivri damları kırmızı kiremit kaplı üç büyük yuvarlak kule yükseliyordu. Küçük kareli camlarla çevrili düzinelerce odası, ortaca çiçeklerinin, taştan oyulmuş testilerin yüzyıllardır durduğu yarım daire şekildeki taşlarla döşeli terasa bakıyordu. Valmont şatosu yeryüzündeki yalnızca şampanya adı verilen köpüklü şarapların yapıldığı değerli üzüm bağlarıyla çevriliydi.

Tarih boyunca süregelen şarapçılığın gizemi bağbozumunda toplanan bu üzümlerde yatardı. Nuh Peygamber bile gemisinden indikten sonra topraklarına asmalar dikmişti. Onun bile şampanya üretme iddiasında olduğu anlaşılıyor.

Baştan başa Fransa'ya yayılan şatolar ailelerin tarihçelerini gösteren birer müzeden başka bir şey değillerdi. Ama büyük savaş başladıktan sonra ihtilal öncesi günlere duyulan ilgi azaldı. Valmont ise tam tersine, her zaman konukseverliğiyle tanınan, refah içinde yaşanan bir evdi. Champange bölgesi kontlarıyla, Fransa kralları arasındaki çatışmalarda Lancel ailesi kontlara sadık kalmıştı. Bu çatışmalar 1284 yılında Champange'yalı Joan Navarre'nın Fransa'nın gelecekteki kralı Güzel Philip'le evlenmesine dek sürmüştü. Şato o günden bu yana türlü değişikliklere tanık olmuştu.

XXVII. yüzyılda Vikont de Lancel'ler de komşuları gibi üzüm yetiştirip şarap üretmeye başlamışlardı. Kendi uçsuz bucaksız üzüm bağlarının dışında, çevredeki çiftçilerin yetiştirdikleri üzümleri de satın alıyorlardı. Ve kısa sürede ticaret yapabile-

cek kadar şampanya üretmeyi başarmışlardı. Ve bin sekiz yüzlerin ortalarında, kalkan şeklindeki altın renkli etiketin üstünde büyük harflerle «Lancel» yazısının altında küçük harflerle «Châeau de Valmont» yazan yeşil şişeler ünlü markalar arasına katılmıştı. Moetand Chandon, Mumm, Veuve Clicquot Ponsardin ve diğer birkaç ünlü ismin yanında, buz gibi soğutulmuş Lancel şişeleri de uygar kadın ve erkeklerin kutladıkları festivallerde aranılan markalar arasına girmişti.

Şimdiki Lancel ailesinin başı Vikont Jean-Luc de Lancel'in iki oğlu vardı. Büyük oğul Guillaume Lancel şampanya üretimini yönetecekti. Küçük oğul Paul-Sebastian, Quai d'Orsay'ın emrinde diplomatik göreve başlamıştı. Avrupa'daki düşmanlığın ilk başladığı günlerde henüz otuz yaşında yoktu. Fransa'nın Londra Elçiliğinde birinci kâtipti ve kısa sürede dışişlerinde çok daha yüksek mevkilere çıkacağı belliydi.

1 Ağustos 1914 tarihinde herkesi askere çağırdıkları ilk gün, diplomatların savaşa katılmamaları fırsatını gözardı edip orduya gönüllü yazıldı. Böylece yüzbaşı yirmi iki yaşındaki, çıtı pıtı, genç güzel karısını ilk çocuğunun doğumunu beklerken tek başına bırakıp askere gitti.

Kadın kocasının onu terk etmemesini istemişti. «Çocuk beş ay sonra doğacak ve herkes bu saçmasapan savaşın o zamana kadar sona ereceğini söylüyor,» Laure de Lancel korku içinde ağlıyordu. «Yanımda kalman için sana yalvarıyorum, lütfen benimle kal... sana ihtiyacım var.»

Oysa Paul bir an önce savaşa gitmek için zorlandığını hissediyordu. Çok iyi silahlandırılmış ve sayıca kendilerinden çok üstün olan Alman ordularına karşı koymak için Fransa'nın her erkeğe ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Paul de Lancel diplomatlığı sırasında yaklaşmakta olan savaş ağlarının nasıl örüldüğünü gözlemlemişti. Fransız generallerinin üstünlük kompleksiyle şaşkına döndüklerini biliyordu. Fransız askerinin kahramanlığı ve gözüpekliği, ordudaki profesyonellerin savaş gücünden daha fazla inandıkları bir gerçekti. Ama sıradan bir Fransız gibi düşünmeyen Paul bu savaşa bir gün bile dayanabileceklerinden kuşkuluydu. Ne var ki, diğer in-

sanlar gibi 1914 yazının kendilerine daha ne gibi sürprizler sakladığından habersizdi.

Paul de Lancel karmaşık bir erkekti. Sık sık, ailenin şarapçılık işini yürütseydim, dışişlerinde çalışmaktan çok daha mutlu olurdum, diye düşünürdü. Şarapçılık mesleğinde kesinlikle daha mutlu olacağına inanıyordu. Annesi Anette de Lancel'in sık sık kendisine söylediği gibi, bir masa başında oturup çalışmaktansa, üzüm bağlarında çalışmak ona daha yakışacaktı. Çünkü Paul geniş omuzlu, uzun boylu, iriyarı bir adamdı. Elleriyle çalışan insanlar gibi güçlü kaslara sahipti. Sarı saçları da açık havada çalışırken güneşten açılmış gibiydi. Ailede kuşaklardan kuşaklara geçen kızıl saçların izi bile yoktu. Ama koyu mavi gözleri şatonun duvarlarında asılı aile portrelerindeki Lancel gözlerine benziyordu. Ayrıca elmacık kemikleri çıkıktı ama yüzünün diğer kısmı Lancel'lerin zarif kemik yapısını taşımıyordu. Paul'ün iri ve düzgün burnu Lancel'lerin zarif ince burunlarından farklıydı. Ağzı ve çenesi de sert ifadeliydi.

Her neyse, Paul de Lancel'in aklı zaman zaman bu sorulara takılır, sık sık yağmur ve güneş altında daha basit işlerle uğraşmayı dilerdi. Aslında üzüm yetiştiricisi ve şarap yapımcısı olarak her sabah havanın nasıl olacağını düşünerek endişeyle uyanırdı. Ama bunun kontrolü kendi elinde olmadığından, bir tür bıkkınlık ve filozoflukla bu düşünceleri aklından uzaklaştırmaya çalışır, sağlam ve rahat bir meslek sahibi olmanın Tanrının büyük lütfu olduğunu düşünürdü.

Öte yandan bir diplomat profesyonel bir kuşkucu olmak zorundaydı; eğer tedbirli olmaz, her olayın çift yüzünü göremezse kendini koruyamaz ve sürekli sersem durumuna düşerek ülkesine hiç yararı dokunmazdı. Paul de Lancel dünyadaki her gerçeği kesinlikle emin olana dek kendine bile söylemekten çekinirdi. Yalnızca Fransa'ya ve karısına duyduğu sevgiden şüphe etmezdi. Ve bu iki sevgiden ülkesine duyduğu sevgi daha güçlüydü.

Seferberlik ilan edilmesi Eve'i çok sarstı. Olympia'nın lobisinde program satarak kuruş kuruş para biriktiren Leon Vol-

terra'yla birlikte eski orkestra şefi Beretta'nın yönetiminde yeniden açılan Olympia'ya dönmemeye karar verdi. Bu savaş sona erene dek kişisel hırsları bir süre bekleyebilirdi.

Eğer Jacques Charles orduda görev alabiliyorsa, Eve de kendine göre bir hizmette bulunabilirdi. Kısa sürede organize edilen ve bir savaş alanından diğerine göçerek cephede çarpışan askerleri eğlendirmeye çalışan Cumhuriyet Ordusu Tiyatrosuna katıldı. Aralarından Charles Dullin gibi bazıları Lorraine cephesindeki gerçek siperlerin içinde gösteri yapıyorlardı. Eve Olympia'daki komedyenlerden birisi olan Lucien Gilly'nin trupuna katıldı.

Marne Savaşından bir yıl sonra 1915'de Champange bölgesinde yeni bir saldırı başladı. İyimserliğini asla yitirmeyen General Joffre emrindeki askerlere, «Sizin cesaretiniz karşısında kimse duramaz, ileri!» emrini verdi ve şiddetli yağan yağmur altında askerler bandonun çaldığı Marseillaise marşına ayak uydurarak yürüyüşe geçtiler. On gün sonra bir karışlık stratejik avantaj kazanılmadan yüz kırk bin Fransız askeri öldü.

Saldırının son gününde Yüzbaşı Paul de Lancel kolundan ciddi biçimde yaralanmıştı. Hastanede yatarken kendini değil, son on iki aydır tanık olduğu ölümleri düşünüyordu. Birinci Orduya bağlı kendi adamları ilk ölenler arasındaydı. Karısı da oğlu Bronu'yu doğururken ölmüştü. Çocuğuna şimdi Paris'te Laure'nin anne ve babası bakıyordu. Laure'nin cenaze törenine katılması için Paul'e birkaç gün izin vermişlerdi. Oğlunu da o kısa süre içinde bir kez görebilmişti. Dokuz aylık bir oğlan çocuğu sahibi olduğuna ne seviniyor, ne de üzülüyordu. Yalnızca ona karşı ilgisizlik duyuyordu. Bu savaştan sağsalim çıkacağı kuşkuluydu. Her gerçekçi insan gibi fazla şansı olmadığını biliyordu, kendisi için aldırmıyordu ama sadece... ve bu duygusal değil de akılcı bir duyguydu... çocuğun öksüz ve yetim olarak büyüyeceğini düşünüyordu. Paul de Lancel sabaha karşı idam edilecek bir mahkûm gibi kendine ölmüş gözüyle bakıyordu. Diğer insanları ölüme sürükleyene dek yaşayacaktı. Ölüm fikri onu hayata karşı ilgisiz yapmıştı. Yalnızca emrindeki adamları düşünüyordu. Hâlâ ümitlerini yitirmeyen, hâlâ sevebilecek kadar şanslı, bir geleceğin olduğuna inanacak ka-

dar cahil ve basit adamlarını düşünüyordu.

Kolundaki yara iyileşir iyileşmez tekrar birliğine katıldı. Adamlarının hemen hepsi Festubert kentinde toplanmışlardı.

Festubert düşman ordularının bir yıl önce durdurulduğu kentlerden biriydi. Şimdi sonbaharın son günleriydi; ilkbaharda yeni ve daha vahşi savaş silahları getirilecekti, ama şimdilik her iki tarafın askerleri de en şiddetli savaşlarda bile görülebilen bir uyuşukluk içindeydiler. Ölülerini gömecek zaman buluyorlardı. Sırtlarındaki gömleklerini tamir ediyorlar, ayrıca Kuzeydoğu Fransa'nın soğuk sonbahar gecelerinde gruplar halinde toplanıp, Lucien Gilly'nin bayatlamış espirilerine kahkahalarla gülmeye, akordiyoncunun çaldığı melodileri mırıldanmaya, altı dansöz kızla dans etmeye gönüllü altı askeri seyretmeye ve sonunda Maddy'nin şarkılarını dinlemeye sefil tiyatro binasına gidiyorlardı. Maddy Ordu Tiyatrosunda efsane haline gelmişti. Kırmızı giysisi, kırmızı ayakkabıları ve güneş gibi parlayan kızıl saçlarıyla, Fransa'nın neresinden gelmiş olurlarsa olsunlar, hepsini kendine hayran bırakıyordu.

Eve her geçen dakika biraz daha endişeleniyordu. Cephenin çok gerisindeki St. Omer'de kaldığı evden ayrılıp Festubert'e doğru yola çıktığında henüz hava kararmamıştı. Gilly'nin grubundaki diğer sanatçılar onlara tahsis edilen askeri araçlarla önden gitmişlerdi. Eve giysisinin eteklerindeki sökükleri tamir etmek zorunda olduğundan gecikmişti.

Şimdi çocuk denecek yaştaki askeri şoförle birlikte uzun süredir yoldaydı. Gilly'nin söylediğine göre pek yakındaki Festubert henüz görünürlerde yoktu.

Eve endişeyle, «Doğru yolda ilerlediğimize emin misin?» diye sordu.

Asker, «Onbaşım bu yolu izlememi söyledi. Daha önce hiç bu yollardan geçmemiştim. Tabii buna yol derseniz,» diye yanıt verdi. Gerçekten her geçen dakika karanlık bastırdıkça yol iyileşeceğine kötüleşiyordu.

Eve, «Neden arabayı durdurup haritaya bakmıyorsun?» diye önerdi.

«Haritam yok. Generallerin haritası var... Zaten olsa da yararı dokunmaz, baksanıza yolda bir tek işaret levhası bile yok değil mi?»

Eve öfkeyle, «Yolda gördüğün ilk çiftlik evinin önünde dur ve yolu sor,» dedi. Birçok kez en ufacık korku duymadan ateş hattında, düşmanların gözü önünde şarkı söylemişti. Ama bu ıssız yol, terkedilmiş kıraç ve bomboş topraklar sinirini bozuyordu. Keşke elbisemin eteğini tamir etmeseydim, diye düşünüp huzursuzca kalın paltosuna sarıldı.

Sonra, «Bak yolun aşağısında bir çiftlik evi var!» diye bağırdı.

«Görünüşünden bombalandığı anlaşılıyor,» dedi asker. Gerçekten en ufak yaşam belirtisi yoktu. Ne bacadan duman tütüyor, ne de insan ve hayvan sesleri duyuluyordu. Şoför ilgisizce, «Herhalde geçen yıl Almaniar buraya girmiş,» diye ekledi. Daha sözünü tamamlamadan sağ taraftaki tarladan bir alev yükseldi ve havan topunun gürültüsü havayı sardı.

Asker, «Tanrım!» diye çığlık attı. Aynı anda gürültüyle titreyen havada ikinci bir şarapnel patladı. Parçaları arabanın üstüne düştü. Genç asker neredeyse direksiyonun kontrolünü yitiriyordu, ama güçlükle yolun ortasında kalmayı başardı. Arabayı elverdiğince hızla çiftlik evine doğru sürdü, çiftliğin avlusundaki su gölünün ortasında acı bir fren yapıp durdu.

«Dışarıya fırla!» diye Eve'e bağırdı, ama o zaten arabadan fırlayıp ikibüklüm olmuş, açık kapıya doğru rüzgâr gibi koşuyordu. Ikisi birlikte dörtayak üstünde kapıya ulaştılar. Başlarını sokacak bir yer aradılar. Eve'in tüm duyuları jilet gibi keskinleşmişti. Bir saniye içinde odanın boş olduğu, yalnızca yerde birkaç tahta parçasıyla çanak çömleğin durduğunu gördü. Çiftlik evinin ağır bir top ateşine tutulduğu anlaşılıyordu. Dam yerinde durduğu halde, taş duvarların hepsinde kurşun delikleri vardı. Eve, artık buraya çiftlik evi denecek hal kalmamış, diye düşündü. Dışarda yere düşüp patlamadan önce ıslık çalarak geçen kurşun sesini duydular. Kurşunun yakına mı, uzağa mı düştüğünü kestirmek olanaksızdı. Sığınacak daha iyi bir yer bulamamışlardı. İkisi yan yana, boş şöminenin yanına bü-

zülüp oturdular. Eğer biraz daha büyük olsa, şöminenin içine girip saklanacaklardı.

Eve elinden geldiğince sakin, «Oraya asla varamayacağız. Sen yanlış yola saptın,» dedi.

Şoför ağlamaklı bir sesle karşı koydu. «Nasıl olduğunu anlayamadım.»

«Tanrı aşkına bu bölgede savaş olmamalıydı. Yoksa bize bu yolu izlememizi söylemezlerdi.»

Asker suratını asıp, «Belki,» diye yanıt verdi. «Ama etrafa sessizlik çökünce, Almanlar pusu kurmuş gibi bekliyor demektir. Sonra da bizi yakalayacaklar. Onbaşım bana böyle söyledi.»

«Keşke onbaşın şimdi burada olsaydı. Ona düşündüğümü söylerdim!» En iyisi gün ağarıncaya dek burada beklemeliydiler. Belki birileri onları kurtarmaya gelirdi. Daha kötüsünü düşünmenin âlemi yoktu. Eve paltosunun eteklerini sıkıca ayak bileklerine sardı ve yerdeki taşların üstüne oturdu. Korkusuna rağmen, bu salak askere sonsuz öfke duyuyordu. Yeni kırmızı papuçlarının ayağını korkunç şekilde vurmasına aldırmazlık edemedi. Eğer serseri bir kurşuna hedef olup ölecekse hiç olmazsa rahat ölmeliydi. Ayağından ayakkabılarını çıkardı.

Asker, «Sigaran var mı?» diye sordu.

«Ben kullanmam. Al,» diyerek askerler istediği zaman ikram etmek için yanında taşıdığı paketi ona uzattı.

«KIBRİTİ ÇABUK SÖNDÜR!»

ve çığlık atıp yerinden fırladı. Bir grup asker hızla çiftlik evinden içeriye girdi. Öylesine usul usul sürünerek gelmişlerdi ki, ne genç asker, ne de Eve onların yaklaştıklarını duymuştu. Eve geçirdiği şoktan taş kesildi. Sırtını duvara dayamış, heykel gibi duruyordu. Bir süngünün saplanıp kalbini deşmesini bekliyordu. Sonra aklı biraz başına geldi. Söylenilen sözleri anladığına göre emir Fransızca verilmişti.

«Tanrıya şükür, Tanrıya şükür, bizim burada olduğumuzu nasıl bildiniz? Oh Tanrıya şükür, bizi kurtarmaya geldiniz,» diye fısıldadı.

«Kurtarmak mı? Allah kahretsin siz kimsiniz? Burda kadının ne işi var?»

«Festubert'e gidiyordum... gösteri için...»

«Aklınızı kaçırmışsınız. Delisiniz siz! Ne aptal kadınsın! Festubert diğer yönde. Siz hemen hemen Lens'in karşısındaki cephenin üstündesiniz.»

«Lens... Orası neresi?»

«Son duyduğumda, Lens Alman tarafındaki cepheydi,» diye Paul de Lancel kabaca yanıtladı. Sonra Eve'e arkasını dönüp emrindeki adamlara buyruklar verdi. Alman cephanesinin saklandığı cephelerden birinde sürprizle karşılaşıp makineli tüfek ateşine tutulmuşlardı.

Dört adam yaralanmış, üçü yürüyecek durumda değildi. Diğer üçüne bir şey olmamıştı. Paul adamlarının arasında dolaşıp soru sorarken, durumun ilk bakıştan daha vahim olduğunu fark etti. Dolunay her tarafı aydınlatıyordu, bu durum karşısında yaralıları siperlere taşıyıp tıbbi müdahele yaptırmasına olanak yoktu. Sabah gün doğarken alacakaranlıkta birisini yollayıp burada tuzağa düştükleri haberini siperlere ulaştıracaktı. Bu arada bekleyip onlara geceyi elinden geldiğince iyi geçirtmekten başka çaresi yoktu.

Yerde yatan adamların arasında dikkatle yürüyen Eve, yüzbaşının yanına yaklaşıp, «Yardım edebilir miyim?» diye sordu.

Derin düşüncelere dalan Paul dalgınlıkla, onu başından savarcasına, «Eğer hemşireyseniz yardım edebilirsiniz,» dedi.

Eve soğuk şöminenin yanına çekildi. Birçok kadının yaptığı gibi Kızılhaç kurslarına devam etmemişti. Çeşitli cephelerde şarkı söyleyip askerleri eğlendirmekle meşguldü. Bu yolculukların sırasında ona iş teklif eden her tiyatroda sahneye çıkarak evinin kirasını denkleştirmeye çabalıyordu.

Sessizlikte adamların homurdandığı sözleri dinledi. Bu sözcükler öylesine kısaltılmış, öylesine bıkkınlık doluydu ki, hemen yabancı bir dil konuştukları sanılırdı. Sağlam olanlar kısa sürede ellerinden geldiğince yaralılara yardım ettiler, yüzbaşıları dahil sekiz adamdan kimi yere uzandı, kimi de oturdu. Eve, hiç kuşkusuz burası bir zamanlar ev sahibesinin gurur duydu-

ğu, pırıl pırıl temiz bir çiftlik eviydi, diye aklından geçirdi.

Ekim gecesinin soğuğunu kırmak için şöminede odunların yandığını, çocukların da neşeyle ateşin etrafında toplanıp okul ödevlerini yaptıklarını düşledi. Ocaktaki tencerede lezzetli bir çorba kaynıyor, tavandan jambonlar ve sucuklar sarkıyordu. Ve dışarda çiftçi hayvanlarını ağıla kapatmış, bir an önce evine dönmek hevesindeydi. Birkaç hafta sonra ekin kaldırılacak, önünde çocukları ve karısıyle birlikte geçireceği uzun, tembel kış başlayacaktı.

Eve böylesine sıradan bir yaşamı kaba ve basit buluyordu. Köylülerin yaşantısı değişiklikten yoksundu. Doğumdan ölüme dek kısacık üç cümleyle özetlenebilirdi. O yaşamın içinde göze alma cesareti isteyen fırsatlar yoktu, kırmızı büyük bir balonun içinde gökyüzüne uçmak yoktu, ilk öpüştüğü erkekle Paris'e kaçma fırsatı yoktu, hızlı caz müziğine ayak uydurup Büyük Bulvarlarda gezintiye çıkma olanağı yoktu, Olympia'da yıldız olma şansı da, kazanmak için cüret etme şansı da yoktu.

Ne kadar şanslıydı! O güne dek talih kuşunun omzuna konduğunu fark etmemişti. Şimdi fark ettiği gibi tam anlamıyla bilincine varamamıştı. Tıpkı çiftçiyle karısının sürdükleri sakin yaşamın rahatlığını, iki büyük ülkenin askerleri savaşa tutuşarak çiftlik evini top ateşiyle yerle bir edip tarlalarını çöplüğe çevirene dek anlamadıkları gibi.

Zaman ilerledikçe ay ışığı onların gizlendiği taş yığınını daha fazla aydınlatmaya başladı. Eve askerleri eskisinden daha net görebiliyordu. Hiçbiri uyumuyordu. Yaralılar öylesine acı çekiyorlardı ki, iniltileri bir an olsun diğerlerinin gözlerini kapamalarına fırsat vermiyordu. Eve saatin kaç olduğunu bilmediği halde günün ilk ışıklarını ancak birkaç saat sonra görebileceklerini tahmin ediyordu.

Hasta bakmayı bilmesem de yapabileceğim bir şeyler olmalı, dedi kendi kendine. Burada oturup onların ıstırap içinde kıvranmalarına seyirci kalamazdı. Bir şeyler yapıp onların acılarını dindirmeliydi. O tatsız subay yardım edemeyeceğini söylemişti. Yaralarını nasıl saracağını bilmemesi, hiçbir şey bilmiyor anlamına gelmezdi. Ne de olsa, Vincent Scotto'nun yazdığı şarkı çok meşhur olmuştu. «Askerlerin Çığlığı» adını taşı-

yan bu şarkının nakaratı şöyleydi: «Cephedeki askerlerimiz ne isterler, kadın! kadın!»

Belki çok basit düşünüyorum ama yeterince açık ve dürüst, diye içinden geçirdi. Ve izin almaya gerek duymadan, en alçak sesiyle şarkı söylemeye başladı. Sesinde üçüncü balkonun en arka sırasından duyulmasını arzu ettiği bir ilkbahar yıldırımını anımsatan ton vardı. Ama bu gece küçücük odada sadece karşısındaki askerlerin duyabileceği sesle söylüyordu. Dudaklarının ucuna gelen ilk şarkıyı, talih kuşu şarkısını, tiyatroda ilk denemeye gittiği günkü «Bana Aşktan Söz Et» adlı parçayı söylemeye başladı. Onun sesini duyan subay şaşkınlık içinde ağzının içinden lanetler savurdu. Ama Eve ona aldırmadan şarkı söylemeye devam etti. Birinci şarkı bitince «Benim Erkeğim» adlı parçaya geçti. «Bana dokununca bitiyorum. Çünkü ben bir kadınım, o adam benim kanıma girdi...»

Mistinguette'in âşık bir kadının çaresizliğini ve sevdiği erkeğin gücünü dile getiren ölümsüz melodisi sona erince Eve, «İstekleriniz beyler?» dedi. Ve yedi adam ona yanıt verdi. Kimi duyamadığı kadar cılız sesle, kimisi hevesle dinlemek istedikleri şarkıların adlarını söylediler.

Eve odanın ortasında oturup bütün gece hiç durmadan peş peşe şarkı söyledi. Dijon sokaklarında müzik derslerine gidip gelirken duyup öğrendiği şarkıları hatırladığına şükür edip şarkı söylemeye devam etti. Çünkü istenen parçaların çoğu genç kızlık günlerinde meşhur olan şarkılardı. Duvardaki deliklerden içeriye sızan ay ışığında adamları görebiliyordu. Konuşacak kadar gücü olmayanlar istedikleri şarkıyı arkadaşlarının kulaklarına fısıldıyorlardı. Beceriksizliği yüzünden yolu kaybedip buraya düşmesine neden olan asker için bile şarkı söyledi.

Paul de Lancel subay şapkasını gözlerinin üstüne indirmiş, bacaklarından ağır yaralı bir askeri kucağına almış, sessizce oturuyordu. Kadının söylediği her şarkıyla birlikte içindeki yaraların yavaş yavaş iyileştiğini hissetti. Bu ses kalbini genişletti, bir an geçmişine döndü. Aşkın ve neşenin bulunabileceği geride kalan günlere baktı. Kadının sesinin okşayıcı niteliği, insancıl zenginliği, yoğun dişiliği ve cephede hiçbir yerde bulunmayan yakıcı sıcaklığının savaşla uzaktan yakından

ilişkisi yoktu. Bu tatlı ses sayesinde uzun süredir unuttuğu anıları canlandı. Geçici bir hayal miydi bu? Hiç kuşkusuz, ama onun her şarkısı, sıradan insanların ihtiyaçlarını, umutlarını, aşk ihanetlerini, aşk neşelerini dile getiren sözleri, uzun süre önce yitirdiği inançlarının hâlâ devam ettiğine onu inandırmaya başlamıştı. Bu saatleri daha sonra anımsıyabilecek miydi? Bu kadının sihirli sesiyle kucakladığı dünyada uzun zamandır uyuyan duygularının kımıldamaya başlaması diğer gecelerde devam edecek miydi? Herhalde etmeyecek, diye düşündü. Ama unutulan duyguların sevgiyle canlandığı bu dakikalar ne hoştu...

Paul de Lancel adamları gibi Eve'den kendisi için şarkı söylemesini istemedi. Sonunda uyumadıkları halde askerlerin istekleri azalınca, «Ingiliz askerlerinin şarkılarını da biliyor musunuz?» diye sordu.

«Tabii, Picardy'nin Gülleri ve Tipperary... İngilizce konuşmayanlar bile bu şarkıları bilir.»

«'Bir Süre Gülümse'... o şarkıyı da biliyor musunuz?»

«'Üzüntüyle veda edip beni öperken bir süre gülümse... Öyle değil mi?»

Paul hevesle, «Evet, lütfen,» dedi.

«Üzüntüyle veda edip beni öperken biraz gülümse,
Bulutlar uçuşurken sana döneceğim
O zaman gökyüzü masmaviye boyanacak
Aşıklar Parkında buluşalım sevgilim...
Düğün çanları neşeyle çalacak,
Her gözyaşı bir anı olacak,
Onun için bekle ve her gece bana dua et
Tekrar buluşuncaya kadar.»

Eve son satıra gelince kaldırıp başını erkeğin yüzüne baktı. Paul «Tekrar... bir kez daha söyleyin,» dedi. Eve bu kısacık, basit ama unutulmaz melodiyi bitirmeden, yüzbaşının gülümseyerek uykuya daldığını gördü.

BEŞİNCİ BÖLÜM

1916 yılının Aralık ayının son haftasında bir gün Vivianne de Biron'nun mutfağında karşılıklı oturmuş, çay içerlerken Vivianne, «Bazı insanların İsviçre gibi bir ülkede doğmaları ne şans,» diyerek dalgınlıkla içini çekti.

Eve kulaklarına inanamıyordu. «O ülkenin huzur evinden farksız olduğunu söylerdin,» diye öfkeyle karşı koydu. İki buçuk yıl süren savaş her zaman bakımlı olan arkadaşının dış görünüşünü pek az etkilemişti. Vivianne «Parizyenliği»nden bir nebze olsun yitirmemişti. Tıpkı daha fazla güzelleştirilmeyecek bir metale benziyordu.

«Sakin bir tarafsızlık. İşte Schultess İsviçrelilere bu sözü verdi. Ve tabii hiç kuşkusuz kahvelerine taze krema koyuyorlar. Onlar böyle can sıkıcı otlardan oluşan çay içmiyorlar.»

«Schultess mi?» Eve'in kızıl altın rengi saçlarını saklayan küçük siyah astragan şapkasının altında kaşları hayretle yukarıya kalktı. Uç buçuk yıl önce Paris'e geldiğinden çok daha zayıf ve şıktı. Sokaklarda öylesine güven içinde alımla yürüyordu ki, onu görenler bu kadının bu kente, kentin de bu kadına ait olduğunu düşünüyordu. «Schultess de kim?»

«Maddy, eğer gazete okumak zahmetine katlansaydın, İsviçre'nin yeni Başkanının adını öğrenirdin. Bizim hükümetimizin zina cezalarını artırmaktan başka bir şey yaptığı yok! Ah hayır, sakın gülme, kızım, çok ciddiyim. Bu sefil savaştan önce

zina cezası yirmi beş franktı. Bugün yüz franga çıktı. Ayrıca birkaç gün de hapis cezası var! Sana soruyorum, bunda mantık var mı? Akla uygun mu? Ya da Fransızlara yakışır mı? Gazımızı, elektriğimizi ve yiyeceklerimizi kısıtlamalarına bir diyeceğim yok... ama küçücük bir zinanın savaşı kazanmakla ne ilgisi var? Benim düşünceme göre bu yeni uygulamanın vatanseverlikle ilgisi yok.»

Vivianne kendine bir fincan daha çay doldururken çaydanlıktan akan sıvıya hoşnutsuzlukla baktı. «Düşünsene, Maddy. Eğer evinden uzaktaki bir asker, karısı olmayan bir kadının kolları arasında biraz huzur ararsa ya da yokluğunda onu özleyen karısı yalnızlığını dindirmekten küçük bir zevk alırsa, bunun için neden para cezası ödesin? Ve yatakların altını arayan gözcü neden cephede gidip dövüşeceği yerde yatakların altında zina yapanları arıyor, söyler misin bana?»

Eve, «Vivianne sorunu yanıtlamak benim kapasitem dışında. Benim hayal gücüm fazla çalışmaz,» diyerek kahkahalarını bastırmaya çalıştı.

Vivianne burnunu kıvırdı. «Ah Maddy, hiçbir şeyi ciddiye almıyorsun. Pekâlâ, ne yapalım, senin huyun da böyle... Sanırım, hükümet halkın ancak sokak kıyafetleriyle tiyatroya gelebileceklerini şart koşsa, bunu bile pek akılcı bulacaksın değil mi? Bundan böyle tuvaletler, fraklar yok... sanki bu kural Almanları pek etkileyecek. Kendi zehirli gazlarından birkaç nefes çekip koşarak Berlin'e döneceklerini sanıyorlar.»

Eve dalgınlıkla, «Denemeye değer doğrusu,» dedi. Gazeteleri okuyordu, olup bitenin Vivianne kadar farkındaydı. 1916 yılında Somme ve Verdun savaşlarının insanlık tarihinde görülen en korkunç savaş yılı olduğunu biliyordu, bu savaşlarda insan aklının alamayacağı kadar can kaybı verilmişti.

Birdenbire düşüncelerinden sıyrılıp arkadaşına karşılık vermeye çalıştı. «Müttefiklerimiz ellerinden geleni yapıyorlar. Bunu senin bile itiraf etmen gerek, Vivianne. Savaşın kazanılmasına yardım etmek için İngiltere Kralı ağzına bir damla alkol koymayacağına yemin etti. Ne bira, ne de şarap içecek. Düşünsene, eğer ülkedeki diğer insanlar da onu kendilerine ör-

nek alırlarsa... İngilizlerin viski içmediklerini düşünsene... Bunun sonu neye varır?»

Vivianne öfkeyle, «Kesin bir zafere... Almanlar için,» diye yanıtladı. «Hiç olmazsa şimdilik kimse müzikhollerden vazgeçmekten söz etmiyor, Paris'deki tiyatrolarda bir tek boş koltuk yok. Izine gelen bütün askerler eğlence peşinde.»

«Biliyorum. Jacques Charles askeri hastaneden taburcu olup Casino de Paris'i yönetmeye başladığından beri eskisinden daha dinamik Olympia'da böylesine görkemli giysilerimiz yoktu. Dekorlar da çok gösterişli. Bir düzine kızın yarı çıplak sahneye çıkmalarını bekle. Orkestra bugüne dek duymadığım bir Amerikan müziği çalıyor... adına ragtime diyorlar.»

Vivianne ikna olmamıştı. Casino de Paris'in, zafer dolu günler yaşadığı kendi tiyatrosundan daha görkemli olmasından da hoşlanmamıştı.

«Ve sen de bu ragtime denilen şarkıları mı söyleyeceksin?»

«Şarkı söylemekten daha çok dans ediyorsun, Vivianne şekerim, şimdi gitmem gerek. Biraz çalışmalıyım. Hiç olmazsa şimdi ortalık biraz yatışmışken seni ziyarete gelebiliyorum...» Eve başıyla eskiden yaşadığı daireyi işaret etti. Alain Marais geçirdiği zatürree sayesinde silah altına alınıp cepheye gitmekten kurtulmuş, ama Paris'den çok uzaktaki bir malzeme deposundaki göreve atanmıştı.

Eve gitmek üzere ayağa kalktı. Yakası ve kol ağızları astragan kürkle süslü menekşe rengindeki paltosunun ona çok yakıştığını ve eskisinden çok daha göz kamaştırıcı ve zarif olduğunu düşündü. Arkasını dönüp mutfak kapısına doğru yürüdü, sonra fikrini değiştirip geri dönerek Vivianne'a baktı.

«Sana bir şey sormak istiyorum, Vivianne. Sesimi dinletmek için beni Olympia'ya götürdüğün zaman, Fragson'u sahnede görüp Alain hakkındaki gerçeği öğreneceğimi aklından geçirdin mi?»

«Söylediğin olay üç yıl önceydi.»

«Bu sorduğum sorunun yanıtı değil.»

«Sanırım aklımdan geçmiştir... belki geçmiştir de ben farkına varmamışımdır... ya da belki... pekâlâ senin Mösyö

Marais'nin pek bir matah olmadığını öğrenmen fikri aklımdan geçmişse ne olmuş yani? Belki kendini onun uğruna uzun süre feda etmemeni ummuşumdur. Her neyse, bunu kötü kalpli ya da vicdansız olduğum için yapmadım... eğer yapmış olsam bile kendimden utanmazdım.»

«Sesimi dinletmeye gitmeden aylarca önce Fragson'u biliyordum. Bir gün tek başıma Olympia'ya gitmiştim.»

«Ya...»

«Evet, öyle. Vivianne, âşık olan kadınlar zavallı birer aptal. Sanki kendilerini büyük bir istekle sersemleşiyorlar. Ve aşkları sona erince, göz göre göre böylesine ahmakça hataya nasıl düştüklerini, nasıl karşısındaki kişiyi anlayamadıklarını kendi kendilerine soruyor ama asla yanıt alamıyorlardı. Alain'den sonra aklımı kullanıp asla âşık olmamaya karar verdim... ve hiç kimseye en küçük sevgi duymadım. O zamanlar pek öyle düşünmesem de, kalbimi kırmakla bana büyük bir iyilik yaptı.»

«Ya...»

«Ya... Bütün söyleyeceğin bu kadar mı?»

«Aşağı yukarı yirmi bir yaşındasın. Bugünkü yaşının üç katı olduğun zaman da bana aynı sözleri tekrarlayabilirsen, sana inanacağıma söz veriyorum.»

«Vivianne, senin profesyonel bir şüpheci olduğunu düşünüyorum.»

«Öyleyimdir. Erkekler hakkında şüpheciyim... kadınlar hakkında ise çok romantiğim.»

«Seni tanıdığını iddia ediyor, Maddy. Ama adını bilmediğini söyledi. İçeri alayım mı?» Casino de Paris'in sahne kapısındaki bekçi perde kapandıktan sonra kulise girmeye çalışan kalabalığa alışıktı. Savaşta ya da barışta insanların kulis kapısının önüne yığılmaları doğaldı. Bekçi de onlara Maddy dışarıya çıkıncaya kadar beklemelerini söylerdi. Ama bu adam Eve'e yanaşmak için ona yüklüce bir bahşiş vermişti.

Eve dalgınlıkla, «Ne tip bir adam?» diye sordu. Yüzündeki sahne makyajını silmiş, kollarını havaya kaldırmış saçlarını fırçalıyordu. 1917 yılının Mayıs ayı çok sıcaktı, sırtında açık

sarı ipek bir sabahlık vardı. Yüzünün etrafını hale gibi çevreleyen çilek pembesi sarı saçlarıyla bir yaz günü kadar sıcak, ama bir ilkbahar günü gibi kararsızdı. Güneşten mest olup açılan bir goncaya benziyordu.

«Göğsü kurdelalarla dolu bir subay. Anladığım kadarıyla çok da yakışıklı.»

«Fransız mı, İngiliz mi yoksa Amerikalı mı?»

«Tabii Fransız, yoksa seni rahatsız eder miydim? Ne de olsa Amerikalılar buraya daha yeni geldiler. Ama Paris'te yollarını kaybetmeden dolaşıyorlar, doğrusu onlara bravo derim.»

«Onu içeriye al,» diye Eve kararını bildirdi. «Sırtıma elbisemi geçirene dek bekle.»

Bir dakika sonra bekçi peşinde sabırsızca onu izleyen, albay üniforması giymiş, şapkasını koltuğunun altında taşıyan, uzun boylu bir adamla birlikte geri döndü.

«Sizi rahatsız etmediğimi umarım, madam.» Bu geleneksel nezaket sözlerini yoğun bir içtenlikle söylemişti.

«Hayır, albayım.» Eve'in sesinde soru gizliydi. Bu iriyarı, sarışın, yüzü rüzgârlardan yanmış, koyu mavi gözlü erkeği tanıdığını sanmıyordu. Ama sanki onu çok yakından tanıyor gibi rahatsız edici duyguya kapıldı. Onu düşlerinde görüp, gördüğü düşü unutmuş da şimdi anımsıyormuş gibi.

Albay, «Bu geceye kadar sizin kim olduğunuzu bilmiyorum,» dedi. «Ayrıca sizi nerede bulacağımı da bilmiyordum... ama şarkı söylemeye başladığınız zaman... daha ilk notada o gece...» Sonra söyleyeceklerini unutmuş gibi sustu. Sanki Eve'e söylemek istediği pek karışık sözleri kelimelere dökemiyordu.

Eve, «O gece mi?» diye sordu. Savaş başladığından beri geceler bitip tükenmemişti.

«Aşağı yukarı aradan iki yıl geçtiği halde siz de unutmadınız herhalde...»

«O gece mi? Evet, ah evet, çiftlik evindeki gece! Siz... tabii subay... evet, anımsadım... tabii anımsadım... o geceyi nasıl unutabilirim? Şimdi sizin sesinizi de anımsadım, ama yüzünüzü hatırlayamadım. Ben şarkı söylerken uykuya dalmıştınız.»

«Ve uykumda barışı düşledim. Güzel bir düştü... onu günlerce unutmadım. Eğer siz olmasaydınız adamlarımdan ikisi o gece sağ çıkmazlardı. Bunu size söylemem gerek.»

«Adınız ne, albayım?»

«Paul de Lancel. Benimle akşam yemeğine çıkar mısınız, madam?»

«Büyük bir zevkle.»

Paul de Lancel ümit dolu sesle, «Bu gece olur mu?» diye sordu.

«Neden olmasın? Hatırladığım kadarıyla, ilk tanıştığımız gece aç kaldık. Ve ben akşam yemeğimi hak etmek için şarkı söylemiştim... hatta sabah kahvaltımı bile hak etmiştim. Evet, bana bir yemek borcunuz olduğuna inanıyorum. Ama bana iki şey için söz verin.»

Paul büyük bir ciddiyetle, «Ne isterseniz, ne isterseniz,» diye yanıtladı.

«Bana çılgın veya Tanrının belası aptal olduğumu sakın tekrarlamayın.»

«Bağışlanmayacak kadar kaba olduğumu unutacağınızı ummuştum.»

«Tam tersine unutulmamaya değer doğrusu.»

Son yıllarda gösteriden sonra, Fransa'nın her köşesinden gelen subaylar Eve'i her gece yemeğe davet etmişlerdi. Lokantaların hareketli, telaşlı, parlak havasının verdiği neşeyle acı olaylardan uzaklaşıyorlardı.

Oysa Paul de Lancel, Eve'i Ritz Otelinin yemek salonuna götürdü. Yüksek tavanları, göz kamaştırıcı oymaları, kalın tüylü halıları ve kraliçelerin odalarına yakışır brokar perdeleriyle olağanüstü resmi bir salondu. Masalar birbirlerinden oldukça uzağa yerleştirilmişti. Ve duvarlardan biri yaseminlerin, sardunyaların piramit biçimindeki havuzu çevrelediği yarım daire şeklindeki bir bahçeye açılıyordu. Yemek servisleri, şef garsonun nezaretindeki garsonlar ve komiler tarafından sessizce yapılıp fazla telaş ve itiş kakışa yer verilmiyordu. Salon fazla parlak olmayan ışıklarla aydınlatılmıştı. Her masanın üstündeki pembe minik abajurlardan davetkâr ışıklar yansıyordu.

Bütün bu oymalı süslerine, loş ışıklarına rağmen Ritz'in

yemek salonu savaş boyunca neşeden, eğlenceden geri kalmamıştı. Salonun bütün bu havası Fransa'da yemek yenecek en harika bir yer olduğunu gösteriyorsa da, Paul de Lancel evinde olduğu kadar rahattı. Gereksiz yere titizlik yapmadan, ama yumuşak ve otoriter tavırla yemekleri ısmarladı. Paul şef garsonla konuşurken, Eve yiyeceği yemekle hiç ilgisi olmayan, sessiz bir güvence içinde rahatladığını hissetti.

Loş ışığın altında Paul dikkatle Eve'i inceledi. Brokar kaplı koltukta normal, sakin bir güven içinde oturuyor, uzun küpeleri ışıkta parlıyordu. Ortadan ayrılan saçları kulaklarının üstüne düşürülüp ensesinde toplamış, en son modaya göre taranmıştı. Giysisinin dantellerle süslü oldukça açık, kare biçiminde yakası vardı. Askılarındaki iki kalın dantel omuzlarını örtüyordu. Düzgün ensesi ve ince zarif kolları tümüyle açıktı.

Paul bu yarı çıplak modanın Eve'e pek yakıştığını fark etti. Loş ışıkta gözlerinin derinliklerini görmesine olanak yoktu, ama Eve konuşurken, uçları yukarıya doğru kalkık kaşlarının altındaki gözkapaklarının hafifçe titremesi esrarengiz bir hava veriyordu. Yedi yıl önce teyzesi Marie-France'ın fark ettiği çarpıcı ölçüsüzlük, yılların etkisiyle törpülenmiş, ama asla ehlileşmemişti. Şimdi bağımsız bir ruhun çarpıcılığı, yapmacık tutuculuktan uzak, soylu bir hava katıyordu ona. Paul kıvrak zekâsını, neşeli ve şakacı karakterini fark ediyordu.

Paul de Lancel birdenbire Eve'e, «Sen kimsin?» diye sordu.

«Ne demek istiyorsun?» Ama Eve damarlarındaki kanın hızlanmasından onun ne demek istediğini pekâlâ anlamıştı.

«Sen başka birisisin, ünlü Maddy'den çok başka biri. Casino de Paris'de şarkı söyleyen ve isminin arkasında soyadı olmayan Maddy. Yanılmadığımı biliyorum... bana gerçekten kim olduğunu söyle,» diye emir verircesine konuştu.

Eve şarabını yudumlarken vereceği yanıtı düşündü. Dört yıl önce Paris'e geldiğinden bu yana gerçek kimliğinden hiç kimseye söz etmemişti. Hatta en yakın dostu Vivianne Biron' dan bile gerçeği saklamıştı. İçinden gelen derin sezilere dayanarak müzikhol dünyasında hiç kimseyle sırrını paylaşmamıştı. Çünkü birlikte olduğu bu insanlar Eve'in doğup büyüdüğü yük-

sek tabakayı sürekli burun kıvırıp küçümsüyorlar ve karşılığında da o sınıf tarafından aşağılanıyorlardı.

Ama bu adam, bu yabancı, cesaretini bildiği, sakin ve sağlam Paul de Lancel adındaki bu yabancı, içindeki korkuları unutturup, sonunda kendi hakkında bir şeyler anlatmanın ihtiyacını körüklüyordu. Her şeyi bir kenara atıp meydan okuma duygusu uyandırıyordu. Eve birdenbire ona kayıtsız şartsız güvendiğini hissedince içinde derin bir korku duydu. Onunla tanışalı birkaç dakika olmuştu ancak. Ama bombalanmış o çiftlik evinde geçirdikleri geceden sonra, onu çok yakından tanıdığını hissediyor ve benliğinin bir parçası olan kişiliğinin arkasına saklanmayı gereksiz buluyordu.

Geçen günleri anarcasına konuşmaya başladı. «Dijon'da doğdum, adım Maddy değil, ayrıca madam diye hitap edilmesi de yanlış. Doğrusunu istersen ben Matmazel Eve Coudert'im. Müzikhol afişlerinde bir burjuva adının yazılması uygunsuz kaçardı. Genç kızken isterdim ki... belki de çok isterdim... ufukların gerisinde yatanları görmek isterdim. Paris'e geldim... veya evden kaçıp Paris'e geldim... on yedi yaşındaydım... hemen hemen hiç tanımadığım bir erkekle kaçtım. Fazlasıyla saf ve yerinde duramayan delişmen bir kızdım. Aslında biraz çılgındım. Bir hanımefendi gibi yetiştirildim ve iyi bir evlilik yapmam bekleniyordu. Evlilik düşüncesinden nefret ediyordum, ama ailem bana böyle bir gelecek hazırlamaya kararlıydı. Aptal olduğum kadar budala gibi âşık olmuştum. Tabii kısa zamanda âşık olduğum erkek kalbimi kırdı... zaten başka bir şey de beklenmezdi. Her neyse hem kendimi, hem de ailemi rezil ettim. Onlara her hafta mektup yazdığım halde anne ve babam beni görmeye gelmediler. Babam ünlü bir doktordur, annem de Dijon'nun saygıdeğer hanımlarından biridir. Ve ben... ben Maddy olarak tanınıyorum.»

«Sevgilinin kalbini mi kırdığını söyledin?» diye Paul onun sözünü kesti. Eve bu sözleri söylediğinden beri kalbini, mengene gibi sıkan kıskançlığa hayret ediyordu. Ve o sözlerden sonra Eve'in anlattıklarının hiçbirini dinlememişti.

«O zamanlar öyle sanmıştım. Kalbimin kırıldığını hissediyordum.»

«Şimdi iyileşti mi?» diye sordu.

«İyileştiğinden eminim. Ama yıllardır donup kaldı... on yedi yaşındaki kızların kırılan kalpleri sonra iyileşmez mi?»

Paul hırsla, «Ve o adamdan sonra?» diye sordu.

«Kalbimi başkasına kaptırmamaya özen gösterdim.»

«Kesinlikle emin misin?» Paul sabahları uyanınca onun nasıl göründüğünü anlamak için uzanıp ensesinde topladığı saçları omuzlarına dökmek için çılgınca, dayanılmaz istek duyuyordu.

«Bir dakika, albayım... bu sorgulama mı?»

«Fark eder mi?»

Eve uzunca bir sessizlikten sonra, «Sanırım etmez,» dedi. Heyecandan boynundaki damarların attığı belli oluyordu.

«Sorgulama olmadığını biliyorsun. Ver ellerini tutayım.»

Eve öne doğru eğilip titreyen alçak sesle, «Herkesin içinde mi?» diye sordu.

«Kalbini kıran bir serseriyle kaçıyorsun da şimdi bana ellerini vermekten mi çekiniyorsun?»

«Artık çok dikkatli olduğumu söylemiştim.»

Paul öfkeyle, «Şimdi dikkati filan unutmalısın,» dedi.

«Unutmalı mıyım?» Eve'in dudakları aralanmış, gözleri hemen hemen kapanmıştı. Duyduğu heyecandan soluğu kesilmiş, hiç hareket etmeden Paul'un konuşmasını bekliyordu. Açık kalpliliği, dürüst konuşmasıyla Eve'i şaşkına çevirmişti. Bir bakıma Dijon'da mavi ufukların ardındaki olanakları görebilmek için kırmızı balonla gökyüzüne uçarken böylesine heyecanlanmadığını hissediyordu. Kendinden geçmek üzereydi, Ritz'in yemek salonu karanlık tiyatronun arka sıraları gibi gözlerinin önünden siliniyordu.

«Unutacaksın. Matmazel Eve Coudert'i unutacağını pekâlâ biliyorsun.»

Eve sahip olduğu son direnişle, «Emir vermekte pek ustasınız,» dedi.

«Buna alışacak kadar bol vaktin olacak.»

Eve, «Ne kadar... ne kadar?» diye fısıldadı.

«Bir ömür boyu.» Paul onun titreyen ellerini avuçlarının içi-

ne alıp sıcak dudaklarına bastırdı. «Sana söz veriyorum bir ömür boyu.»

Şef garson uzakça bir köşeden onları gözetliyordu. Albay Lancel'in elini sallayıp hesabı istemesine hiç şaşmadı. Albayla güzel hanım arkadaşı büyük bir özenle hazırlanıp servis yapılan yemeklere ellerini bile sürmemişlerdi çünkü. Albayın çocukluğunu biliyordu. Her zaman Ritz Otelinde kalan anne ve babasıyla Paris'e ilk geldiği günden beri onu tanıyordu, ama genç adamın âşık olduğunu hiç görmemişti. Erişkin erkekliğe ilk adım atışından bu yana belki Ritz'de binlerce kez yemek yemişti. Aslında şef garson kendi kendine iddiaya girmişti. Genç albay ve güzel hanım arkadaşı baş yemeğe sıra gelmeden kalkıp gideceklerdi. Ama kendiyle giriştiği iddiayı kaybetmişti, albay yemek servisinin yapılmasını beklemiş, hatta tabağından birkaç lokma almıştı ama yine de iddiayı kazandığı söylenebilirdi, albay beş misli bahşiş vermişti çünkü.

Ritz'in kapısından dışarıya çıkınca Paul üstü açık bir faytona el etti. Eve'in arabaya binmesine yardım ederken arabacıya, «Nehir kıyısına sür,» diye emir verdi. Arabacı neşeyle atların başlarını Vendôme Alanına çevirip Castiglione Sokağından Seine Nehri kıyısına indi. Ilık tatlı bir mayıs gecesiydi.

Ritz'in restoranında çevrelerindeki diğer müşterilerin önünde Paul ve Eve özgürce konuşuyorlardı. Ama bütün dünyanın gözleri önünde yemek yeme numarası bir süre sonra çekilmez olmuştu. Şimdi arkası kendilerine dönük arabacının yanında birdenbire ikisinin de dili bağlanmış, şaşkına dönmüşlerdi.

Eve, bana ömür boyu beraberlik sözü verdi, diye düşündü. Bunun anlamı ne? Konuşma tarzı mı? Yoksa bir askerin fiyaka yapması mı? Savaş alanına dönmeden önce kısa bir macera yaşamak isteyen erkeğin sözleri mi? Paul de Lancel... ki böyle erkekler çoktu... küçük amaçlar uğruna büyük sözler söyleyenlerden miydi? Ritz Otelinde şef garsonla selamlaşırken, Eve onun Lancel şampanyaları sahiplerinde vikont unvanı taşıyan bir soylu olduğunu öğrenmişti. Ve böyle bir erkek ömür boyu birlikte yaşam teklifinde bulunuyordu. Acaba onu metres mi tutacaktı? Yemeğe çıktığı bu adamdan aslında ne bekliyordu? Sadece bir gecelik macera mı? Ayrıca bu erkek

hakkında herkesten çok bilgi sahibiydi.

Paul, ona ömür boyu birlikte yaşam teklif ettim, diye düşündü. Onunla evlenmek istediğimi anladı mı acaba? Yeterince açık konuşmuş muydu? Hayır, pek açık konuşmamıştı, tam o sırada garson yemek servisi yapmak üzere masanın başına dikilmişti çünkü. Yemekler önlerine konunca her nasılsa kapıldıkları hava birden yok olmuş ve Paul duygularını açıklamak istediği konuya dönememişti. Birkaç saat öncesine dek onu yakından tanımayan bir kadının duygularını anlayıp hakkında neler hissettiğini bilmesini nasıl bekliyebilirdi? Onun duygularına nasıl karşılık verebilirdi? Eve onun duygularını öğrendikten sonra Paul'u istediği gibi parmağının ucunda oynatabileceğini düşünecek tipte bir kadın mıydı? Onun ağzından zorla aldığı kısacık yaşam öyküsünden başka bir şey bilmiyordu. Ayrıca Eve de onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Arabanın içinde sessizce, birbirlerine dokunmadan oturuyorlardı. Araba nehrin kenarından Paris'in en eski bölümüne doğru yol alıyordu.

Pont Neuf köprüsüne yaklaşınca Paul arabacıya seslendi. «Lütfen burada durun.» Sonra Eve sordu. «Köprünün üstünde yürümek ister misin?»

Eve, «Evet,» diye yanıt verdi. Aklını başından alan bu katı sessizliği bozmak için ne olsa yapardı. Kafasının içinden çeşitli sorular geçiyor ama ağzını açıp bunlardan birini bile soramıyordu.

Pont Neuf, Paris'in en eski köprüsüydü. Paul, Eve'in dirseğinden tutup köprünün ortasına doğru yürüdü. Geniş köprü sanki terk edilmiş gibiydi. Köprünün parmaklıklarına dayanıp, kentin ortasından geçerek hızla okyanusa doğru akan sulara baktılar.

Paul, «Tıpkı gemi güvertesinde gibi değil mi?» diye sordu.

Eve, «Ben hiç deniz yolculuğu yapmadım,» diye yanıt verdi.

Tekrar yeni bir suskunluğun içine daldılar. Ama aralarında geçen kısacık konuşma çekingenliklerini kırmıştı. İkisi aynı anda dönüp birbirlerinin yüzüne baktılar. Paul, Eve'i kollarının arasına alıp dudaklarından ilk kez öptü.

Eve geriye çekilip Paul'un kalın kaşlarının altındaki göz-

lerinin içine baktı, ama onun yüzündeki ifadeye anlam veremedi.

«Neden... neden o gece benden 'Biraz Gülümse' adlı parçayı söylemèmi istedin?» diye sordu. Eve aklını karıştıran onca sorudan böylesine önemsiz bir ayrıntıyı sorduğu için kendine şaştı.

«Belki... sersemce bir şeydi, ama adamlarımdan hiçbirinin İngilizce konuşmadığını biliyordum, yalnız benim için söyleyeceğin bir şarkıyı dinlemek istedim, başkalarıyla paylaşmadan, ebediyen unutmayacağım bir şarkıyı... Ben... ben o gece adamlarıma Fransızca şarkılar söylerken... sana âşık oldum. O şarkılarda bana söylemeni istediğim sözler vardı ve yalnızca o sözleri düşünüyordum... onları hatırlıyor musun? 'Düğün çanları neşeyle çalacak, bütün gözyaşları birer anı olacak, tekrar buluşuncaya kadar bekle ve benim için dua et.»

Eve, «Düğün çanları?» diye fısıldadı.

«O zaman bile, tek istediğim şeyin bu olduğunu biliyordum. Düğün çanları... Eve, benimle evlenir misin?»

Eve tereddüt etti, tüm kendini koruma sezilerinin Paul de Lancel'in karşısında yıkıldığını anlayınca yine korktu. Ama... ama... şimdi cesaret etmeyi göze alamayacak mıydı? Bu maceradan geri mi çekilecekti? Aşkı gözardı etmeye mi çalışacaktı? Onun için hissettikleri aşktan başka bir şey değildi.

«Soyunma odama geldiğinden beri aradan üç saat geçti. Evlenme teklif etmek için neden bu kadar çok bekledin?»

«Seni tekrar bulmam iki yılımı aldı.»

«Ah... o zaman...»

«Evet, o zaman?»

«Evet, albayım, teklifinizi kabul ediyorum!»

Paul'un babası Vikont Jean-Luc de Lancel az önce açtığı mektuptan başını kaldırıp baktı.

Karısı Anette'e neşeyle haberi verdi. «Harika bir haber, sevgilim! Paul evleniyor... aslında bu mektubun tarihine bakılırsa, sanırım şimdi evlenmiştir bile.»

«Tanrıya şükür! Ah, evlenmesi için nasıl dua ediyordum!

Zavallı Laure öldükten sonra oğlumun yüzünün tekrar gülmeyeceğini sanıyordum. Ver şu mektubu bana. Kiminle evleniyormuş? Onunla nerede tanışmış? Ne zaman evlenmişler?

«Dur bir dakika... mektubu okuyayım. Ah, kız Dijon'luymuş, nerdeyse komşu sayılırız, Anette! Eve Coudert... Tanrım, Doktor Didier Coudert'in kızı... Ciğerlerinden hasta herkes ona tedaviye gidiyor, sevgilim. Hatırlıyor musun kayınbiraderin birkaç yıl önce ona tedavi olmuştu? Birbirlerini çok eskiden tanıdıklarını yazıyor... çok garip... savaşın ilk yılında kısa bir süre karşılaşmışlar, şimdi tekrar birbirlerini buldukları anlaşılıyor... geçen hafta! Savaştan önce hiç kimse bir hafta içinde evlenmezdi, ama şimdi kurallar değişti, değil mi? Kızın çok iyi, güzel ve cesur olduğunu yazıyor. Bundan başka daha ne isteriz değil mi? Tabii balayına çıkmayacaklarmış, ama bunun önemi yok... Önemli olan, Paul'un Paris'te şimdi Amerikalılarla çalışması. Anette, onları ziyarete ne zaman gidebiliriz? Yeni gelinimi hemen görmek istiyorum.»

«Doktor Coudert'in kızı mı dedin?»

«Evet. Yoksa birkaç kızı mı var?»

Vikontes somurtarak, «Benim bildiğim kadarıyla tek kızı var,» diye yanıtladı.

«Bu kızı biliyor musun?»

«O kızı herkes biliyor.»

«Sen neden söz ediyorsun? Yüzünü neden ekşittin? O kızdan söz edildiğini ben hiç duymadım.»

«Savaş başlamadan bir yıl önce bu kız herkesin dilindeydi... belirli bir çevrede ondan başka bir şey konuşulmuyordu. Kız evden kaçmış veya ortadan yok olmuş, işte sen ne dersen de, sanırım korkunç bir adamla ya da onun gibi biriyle yaşamış. Rezil, korkunç ahlaksızca bir şey, onun için Coudert'ler ellerinden geldiğince bu olayı gizlemeye çalışmışlar. Marie-France de Cortizot, kızın teyzesi de bu işin içinde. Kuzenim Clare Madam Cortizot'un arkadaşı ve mesele ortaya çıkınca... evet, düşündüklerinden çok daha beter ve rezilmiş. Benim zavallı Paul'um.»

«Daha betermiş ne demek? Kızın çocuğu mu var?»

«Bildiğim kadarıyla hayır. O tür kadınlar çocuk yapmamaya

dikkat ederler. Kız... Kız sahnede şarkı söylüyormuş. Bir müzikholde sahneye çıkıyormuş. Paris'te.»

«Müzikhol! Emin misin?»

«Kesinlikle. Coudert'ler onun adını anmıyorlar, ama kız anlaşıldığı kadarıyla büyük başarı kazanmış. 'Ünlü' olduğunu söylüyorlar. Yani ahlaksız demek istiyorlar. Bundan hiç kuşkum yok, Coudert ailesinin tek kızı vardı... ve oğlumuz bu tip bir kadınla evlendi.» Vikontes hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

«Anette, Anette... yalvarırım sus. Paul'un onu sevdiğini unutma. Uzun süre ne kadar mutsuz olduğunu düşünsene... sevecek birisini bulması daha önemli değil mi?»

«Onun gibi bir kadın! Oğlumuzla neden evlendiğini düşünemiyor musun? Çok aşağılara düşmüş bir kadının klasik davranışı, saygınlığı ele geçirmek için ümitsizce gösterilen bir çaba. Ama eğer bu eve adım atıp onu kabul edebileceğimizi düşünüyorsa yanılıyor. Daha beteri savaş sona erdikten sonra Paul'un mesleği berbat olacak.»

«Anette, şimdi onun için nasıl endişelenebilirsin? Önemli olan Paul'un artık cepheden uzakta olması, böylece savaşı sağsalim atlatacak. Mesleği hakkındaki saçmalar da ne? Oğlumuzun düşüncelerine inanmayı yeğliyorum. Onun iyi güzel ve cesur biri olduğunu yazıyor. Şarkı söylüyorsa ne olmuş? Hem de müzikholde mi? Krallar bile müzikhollerde şarkı söyleyen kadınlarla evlendiler.»

«Ve onların uğruna tahtlarını yitirip yaşamları boyunca âleme maskara oldular... Sen de kralların o yaratıklarla evlenmeyip kapatma olarak kullandıklarını pekâlâ biliyorsun. Bu kadın büyük bir skandala neden oldu. Yaşadığı sürece geçmişi onun peşini asla bırakmayacak. O biçim bir karısı olan diplomatın mesleğinde yükselebileceğine gerçekten inanıyor musun?»

«Bir diplomatın karısı önemlidir... belki çok önemlidir... onun için mesleğinden çok, karısı önemlidir.» Jean-Luc derin derin içini çekti. Her zamanki gibi Anette ondan çok daha pratik düşünüyordu.

«Bu... insan... oğlumuzun evlendiği kadının asla bir diplomatın karısı olamayacağını sen de benim kadar biliyorsun. Quai d'Orsay'dekiler onu bu evlilik yüzünden asla bağışlama-

yacaklar. Geleceği parlak oğlumuz kendini ve mesleğini o kadın için feda etti.»

«Bu ani evlilikten önce onun hakkında neler biliyordu acaba?»

Vikontes katı bir nefretle, «Herhalde hiçbir şey bilmiyordu,» diye yanıtladı.

«Ya da biraz biliyordu. Veya belki de onun hakkında her şeyi biliyordu ve neye mal olacaksa olsun onunla evlenmeyi göze aldı.» Vikont de Lancel'in bu akılcı sözleri pek inandırıcı olmadı.

Vikontes öfkeyle yanıt verdi. «Savaşta âşık olmuş bir erkek... yani aptal demektir.»

«Öyleyse oğlumuz kandırıldı. Barış zamanında öyle bir kadınla asla evlenmezdi.» Paul'ün babasının sesi sertleşmişti, avucundaki mektubu buruşturup attı.

«Neden böyle alelacele evlendiklerini merak etmiyor musun?»

«Hayır, şimdi anladım. Hem de çok iyi anladım.»

Masasının arkasından ayağa fırlayan Jacques Charles, «Maddy ciddi olamazsın!» dedi. «Sana inanmıyorum. Sahneyi nasıl bırakırsın? Eğer sana daha fazla para teklif eden başka bir yapımcı yüzünden olsa, ne yapmak istediğini anlardım... ve hiç hoşuma gitmezdi. Sana daha güzel, daha geniş bir soyunma odası vereceğime, o güzel boynunu koparır, kıçına bir tekme atıp kapının önüne koyardım... ama sahneyi terk etme! Hem de hepten! Gerçekten anlamıyorum.»

«Senin karın Casino de Paris sahnesinde şarkı söyler mi?»

«Ee... bunun sahneyi bırakmanla ne ilgisi var? Karım nota bile okuyamaz.»

«Peki, ya okuyabiliseydi? Her gece eve akşam yemeğine geldiğin zaman Madam Charles'ın tiyatroya gittiğini duymak hoşuna gider miydi? Ya da yeni kostüm provasına veya yeni şarkıların provasına ya da bir gazeteciyle söyleşi yapmaya gitmesi hoşuna gider miydi? Haftanın her gecesi gece yarısından sonra eve dönmesini beklemek?»

«Hayır, gitmezdi! Allah seni kahretsin, Maddy!»

«Öyleyse her şeye rağmen sahneyi neden bıraktığını anladın.»

«Evet, diğer erkeklerden hiç farkı olmayan bir erkek olduğumu kabul edelim. Ama ya sen... sen yıldız değil misin? Akşam yemeğinde evde olmak için neler feda ettiğinin farkında mısın? O herifle neden bir aşk macerası yaşamadın? Onunla evlenmeni sana kim söyledi? Yıldızlığı bu yıl bir kenara atıp, ertesi yıl bıraktığın yerde bulacağını mı sanıyorsun? Bir süre sonra onunla evlendiğine sıkılıp seyircileri, onların alkışlarını, seni dinlemeye gelen insanların sevgilerini özlemeye başlayacaksın. O zaman yıldızlığı bıraktığın yerde bulacağını mı sanıyorsun?»

«Bu söylediklerinin bir hafta önce büyük anlamı vardı. Benim yerimde başkası olsa ben de ona aynı şeyleri söylerdim. Belki hem de daha açık. Ama şimdi... akşam yemeğinde evde bulunmaktan söz edince... bütün istediğim akşam yemeğinde evimde bulunmak.»

«Seni bu denli mutlu görmeye dayanamıyorum. Allah kahretsin!»

Eve neşeyle güldü. «Patron, çok yumuşak kalplisin.»

«Defol buradan. Ve Maddy, hazır olduğun zaman... eğer hazır olursan demek istiyorum, buraya dönecek misin? Seyirciler kocadan, sevgiliden çok daha vefalıdırlar. Sadece senin için bir revü hazırlatırım, uzun zamandır bu revüyü planlıyordum... belki sana bunları tekrar veremem... ama Maddy, eğer bir değişiklik olursa geri dönecek misin?»

Eve hâlâ gülüyordu. «Tabii,» diyerek kollarını Jacques Charles'ın boynuna doladı ve onu yanaklarından öpüp veda etti. Döneceğine zorla söz vermişti ama asla dönmeyeceğini biliyordu.

1912 yılında Paul-Sebastian de Lancel, Marki ve Markiz Saint Fraycourt'un biricik kızları Laure de Saint Fraycourt'la evlendiği zaman kendi ailesi çok sevinmişti. Saint Fraycourt'larsa bu evliliğe isteksizce boyun eğmişlerdi. Koyu esmer, çok narin ve daha genç kızlığında çok şık olan Laure kendi yaşıt-

larının arasındaki en güzel kızlardan biriydi. Saint Fraycourt'ların servetlerinin de tek vârisiydi.

Saint Fraycourt'lar için para önemli değildi. Saint Fraycourt markiliği öylesine eski ve soylu bir unvandı ki, Fransa tarihinin ilk günlerine dek uzanıyordu ve böylesine soylu payenin çok güçlü bir drahoma olduğunu düşünüyorlardı. Ne yazık ki, bu unvan şimdi hayatta olan Marki bu dünyaya gözlerini kapatınca son bulacaktı. Kiminle evlenirse evlensin Laure'nin çocukları her şeyden önce Saint Fraycourt olarak anılacaklardı. Fransa'nın dar sınırlı yüksek aristokrat çevresinde, çocukların annelerinin Saint Fraycourt olması onlara büyük bir ayrıcalık sağlayacak, ekâbirler arasına kabul edileceklerdi. Saint Fraycourt'lar herkesin herkesi tanıdığı kendi çevrelerinin dünyasında bu gerçeğin gözardı edilemeyeceğini, eski kanın küçümsenmeyecek bir değer olduğunu biliyor ve bu düşüncelerinde yanılmıyorlardı.

Tabii Laure'nin her zaman çok iyi bir evlilik yapması bekleniyordu. Saint Fraycourt'ların en son vârisi bir idol gibi tapılarak büyütülmüştü. Çocukluk odası ailenin hazinesiydi. Gelecekte çok güzel olacağı anlaşılınca, anne babası onu el üstünde tutarak büyüttüler.

Laure kendine koca olarak Vikont Paul-Sebastian de Lancel'i seçince kızın anne ve babası büyük bir düş kırıklığına uğradılar. Evet, Paul da eski ve soylu bir aileden geliyordu, ama ailenin küçük oğluydu. Lancel'lerin eski rejimin aristokratlarından oldukları biliniyordu; ne var ki, Saint Fraycourt'ların soyluluk anlayışına uymuyorlardı. Onların isimleri daha çok, Champange bölgesinde tanınıyordu. Tüm Fransa'nın bildiği ünlü bir isim sayılmazdı. İhtilal öncesi Lancel'ler Versaille Sarayında yaşayıp Kralla yakın dostluk kurmamışlardı. Evet, Paul'un önünde çok parlak bir mesleği vardı. Zamanla Lancel şaraplarının yarısına sahip olacaktı, bu da küçümsenecek bir servet değildi. Ama öte yandan öyle aman aman gözde büyütülecek bir servet de sayılmazdı. Ancak Paul de Lancel'e karşı çıkmaları için ciddi bir neden yoktu. Laure'ye hata yaptığını gösterecek geçerli bir nedenleri olmadığını anladılar.

Paul'un günün birinde ağabeysiyle paylaşacağı dünyaca ünlü üzüm bağlarına söyleyecek söz bulamadılar. Kızlarının is-

mi bir şişe etiketinin üstünde yazılı olan bir şato adına bağlanacaktı çünkü!

Laure evliliğinin ilk yılında çok mutluydu. Saint Fraycourt'lar belki de zamanla damatlarına karşı yumuşayacaklardı. Ama ne yazık ki, adam delice bir suç işleyip, Laure'nin hamileliği sırasında orduya yazıldı. Kızın anne ve babasının diğer bütün duyguları gibi vatanseverlik de Laure'nin iyiliği için ikinci planda kalıyordu. Doğrusu Paul birinci derecede karısına ve çocuğuna karşı sorumluydu ve eğer şerefli bir erkekse, çocuğunun doğumunu bekleyip ondan sonra savaşa katılmalıydı.

Laure öldükten sonra anne ve babası kızlarının ölümünden Paul'u sorumlu tuttular. Biricik evlatlarını yitirmelerine onun neden olduğunu düşündüler. Ha kızlarını hamileliği sırasında yalnız bırakıp savaşa gitmiş, ha iri köylü elleriyle kızlarının ince zarif boyunu koparmış, hiç farkı yoktu. Paul cepheye gittikten sonra Laure eski Laure olmaktan çıkmıştı. Eski neşesini yitirmiş, üzüntüsünden doğru dürüst yemek yememiş, gereğince hareket etmemişti. Kelimenin tam anlamıyla yaşamdan kopmuştu. Bebek doğduğu zaman yaşama dört elle sarılmayacak kadar zayıf ve üzüntülüydü. Paul ellerinden tek hazinelerini almış, ona karşı gaddarca davranıp işkenceyle öldürmüştü.

Çektikleri acı ıstırabın ötesinde bir duyguydu, buna ad veremiyorlardı. Kızlarını yitirmelerine fazlasıyla kırılan büyükanne ve büyükbaba savaş sırasında torunlarını alıp İsviçre'de yaşamaya başladılar. Hiç olmazsa, Laure'nin paha biçilmez vârisini, uğrunda hayatını feda ettiği çocuğunu en ufak bir zarar gelmeden İsviçre'de büyütebileceklerdi.

Dedikodular savaş zamanında da barış zamanındaki kadar çabuk duyuluyor, varacakları yere mektuptan daha hızlı ulaşıyorlardı. Paul'un yeni evliliğini haber veren mektup Cenevre'ye, Saint Fraycourt'ların eline varana dek, onlar Eve'in sahnede giydiği elbisenin kırmızı tonuna kadar her şeyi öğrenmişlerdi.

Aslında Coudert'lerin ait olduğu yüksek burjuva sınıfını ilgilendiren skandallar aristokratların pek kulağına gitmezdi.

Ama Barones Marie-France kendi dünyalarının uzak köşelerinden birinde yaşıyordu. Babasının zengin bir meşrubat tüccarı olmasına rağmen, kadın Faubourg St. Germain dünyasın-

daki aristokratların içine girmeyi ve onlardan bazılarıyla arkadaşlık kurmayı becermişti.

Baron Claude de Cortizot sonsuz gelirinin büyük bir bölümünü kendi av partilerini düzenlemeye harcıyordu. Cortizot atları ve Cortizot av köpekleri geyiklerin dolaştığı arazilerde cirit atıyordu. Baron da cömert davranıp, zamanla servetleri tükenmiş, av tutkunu soyluların atlarını ve köpeklerini kullanmalarına olanak sağlıyordu. Ama Saint Fraycourt'lara göre, Cortizot'lara verilen soyluluk unvanı uyduruktu. Napolyon adındaki şarlatan onlara bu payeyi vermişti çünkü.

Şimdi bütün Faubourg St. Germain salonlarını bir dedikodu dalgası sarmıştı. Fransa'nın en eski isimlerine sahip aileler çay fincanlarını dudaklarına götürürlerken duydukları dedikoduyu birbirlerine fısıldıyorlardı. Cortizot'ların bir yeğeni olduğu ve bu yeğenin inanılmayacak, düşünülmeyecek kadar korkunç ve adi bir müzikholde genelev kadar kötü bir yerdi... sahneye çıktığı ve hiç kuşkusuz çıplak dansözlerin... tabii belki bu çıplak kızlardan biri de oydu... arasında şarkı söylediği öğrenildiği zaman, Cortizot'ların cim karnında bir nokta kadar yer edindikleri dünyada kıyametler koptu. Bu skandal neredeyse onların aristokratların dünyasından dışlanmalarına neden oluyordu.

Bununla birlikte sonunda onları dışlayacak kadar önemli bulmadıkları için bağışladılar. Ama şimdi! Kimsenin adını ağzına almadığı o yeğen, zavallı Marie- France'a sözünü etmedikleri o yeğen, Saint Fraycourt'ların biricik torunlarının üvey annesi olmuştu. Artık skandal doğrudan doğruya kendi dünyalarının ortasında patlak vermişti.

Kötü kalpli ve sıkıntıdan patlayan düşesler duydukları dedikodunun aslını astarını birbirlerine soruyorlardı. «Tabii, şüphesiz Saint Fraycourt'lar için korkunç bir trajedi... o zavallı insanlar, doğrusu insanın içi acıyor,» gibi fısıltılar yükseliyordu. Kendileri gibi yüksek seviyeli burunları havada, aynı unvanlara sahip bu insanların başına böylesine korkunç bir felaket nasıl gelebilmişti? Aslında Saint Fraycourt'lar pek sevilmezlerdi ama yine de gururlarının kırılmasına herkes acıyordu doğrusu. Ne kadar soğuk ve kibirli olurlarsa olsunlar aristokratlar sosyetesinde tanınıyorlardı. Acaba onlarla karşılaşınca olayı duymamış

gibi mi davranmalıydılar, yoksa ellerinden geldiği kadar büyük incelikle duydukları üzüntüyü belli mi etmeliydiler? Yoksa acılarını paylaştıklarını bildiren birkaç satırlık not mu yazmalıydılar? Ya da hiçbir şey olmamış gibi mi davranmalıydılar? Doğrusu ne heyecan verici, ne büyüleyici bir olaydı... İnsan kendi kendine bunu itiraf etmeli miydi? Gerçekten çok hoş bir sorundu.

Markiz de Saint Fraycourt kocasına, «Lancel'in mektubuna nasıl yanıt vereceksin?» diye sordu.

Marki Saint Fraycourt ifadesiz bir sesle, kesik kesik konuştu. «Emin değilim. Cephede olduğu sürece her gün ölüm haberini almayı diledim. Milyonlarca Fransız öldü. Lancel ise sadece yaralandı. Doğrusunu istersen, Tanrının hiç adaleti yok.»

«Şimdi yeniden evlendi. Artık karısı var. Peki, ya Bruno'yu yanına almak isterse?»

«Karısı mı? Kızımızın mezarının üstüne pislik attı. Sana yalvarıyorum, canım, sakın o insandan karısı diye söz etme.»

«Her neyse, Paris'te yerleştiğine göre Bruno'yu yanına almak isteyebilir.»

«Paris saldırı altında. Böyle bir şeye izin veremem.»

Markiz ciddiyetle, «Ama bir gün savaş sona erecek,» dedi.

«Sen de benim kadar biliyorsun ki, Bruno bize ait. Eğer Lancel, Bruno'nun üvey annesi olabilecek değerde bir kadınla evlenseydi yine de torunumu o adamın yanına yollayamaya niyetim yoktu.»

«Nasıl böylesine sakin olabiliyorsun?»

«Şekerim, hayatta bazı şeyler öylesine açık, öylesine doğrudur ki, soru sormaya gerek kalamaz. Bruno'nun geleceği de bunlardan biri. O bir Lancel değil, Saint Fraycourt'tur. Ayrıca o adam bir katil. Birlikte yaşamak için seçtiği kadın da ondan aşağı kalmıyor. Bruno onlarla bağlantı kurup kendini kirletemez. Bruno'yu ona teslim etmeden önce Paul de Lancel'i kendi ellerimle öldürebilirim. Bizi ne kadar iyi anlarsa, onunla başımız o kadar az belaya girer. Sonunda bu mektuba yanıt vereceğime inanıyorum.»

«Ne yazacaksın?»

«Ne mi yazacağım? Tabii ona yeni evliliğinde mutluluklar dileyeceğim.»

«Böyle bir şeyi nasıl yapabilirsin?»

«Bruno'yu yanımda alıkoyabilmek için onun orospusunu bile... seve seve kucaklarım.»

1918 yılının eylül ayının sonunda, savaşı sona erdiren ateşkes gününden iki ay önce Eve, Delphine adını verdikleri bir kız çocuğu dünyaya getirdi. Savaş bittikten üç ay sonra Paul ordudan terhis oldu ve 1919 yılının ilk günlerinde dışişlerindeki görevinin başına döndü. Fransa'nın Avusturalya'daki Canberra Elçiliğine birinci kâtip göreviyle atandı. Quai d'Orsay için burası Sibirya sürgününden beterdi.

Eve, Delphine adına Avusturalya'ya gittiklerine çok sevindi. Çünkü bebek boğmaca denilen bir hastalığa tutulmuştu ve öksürük krizleri hiç beklenmedik bir anda geliyordu. Çocuk bir süre köpek gibi havlarcasına öksürdükten sonra bin bir güçlükle soluk almaya savaşıyordu. Delphine'i boğmaca öksürüğünden kurtarmanın tek çaresi sıcak su buharıydı. Çocuğun boğazı genişleyip, normal nefes almaya başlayıncaya dek sıcak su buharına tutmak gerekti. Oysa savaştan sonraki ilk yılda buhar Fransa'da bulunması çok lüks bir şeydi. Kömür kısıtlaması barıştan öncekinden daha beterdi, elektrik ise hâlâ çok değerliydi, metro bile savaş zamanındaki tarifeye göre işliyordu.

Avustralya'daki bolluk bebeklerinin üstüne titreyen ana baba için bulunmaz bir cennetti. Canberra'nın Viktorya stili büyük verandalı, geniş bahçeli villarından birine yerleştikten sonra Eve rahatlayabildi. Delphine'in öksürük krizi tuttuğu zaman banyoyu birkaç dakika içinde sıcak su buharıyla dolduracağını biliyordu çünkü. Delphine'i muayene eden Canberra'nın en iyi çocuk doktoru da kızın her bakımdan sağlıklı olduğunu söyledi.

«Öksürük için boş yere endişelenmeyin, Madam de Lancel. Bu konuda size yeni öğretebileceğim bir şey yok. Yalnız size söz veriyorum, bu küçük bayan hastalığı bir süre sonra atlatacak. Teoriye göre boyun kısalığından meydana geliyormuş. Ço-

cuk büyüyüp boynu uzadıkça öksürük geçecek. Krizden sonra bebeğin odasında çaydanlığı gece gündüz kaynatın.» Ve bana ihtiyacınız olduğu zaman hemen haber verin.»

Aradan daha bir buçuk yıl bile geçmemişti ki, 9 Ocak 1920'de Eve ve Paul de Lancel'lerin ikinci kızları Marie-Frederique dünyaya geldi. Eve'e doğum yaptıran doktor tarafından bebeği muayene etmesi için çağrılan Doktor Head bu küçük kızın da boğmaca hastalığının kurbanı olmamasını diledi. Delphine'in gece gündüz demeden anne ve babasına endişeli dakikalar yaşattığını biliyordu. Ve kendi kendine neden ikinci çocuk doğurmakta acele ettiklerini merak etti.

Eve iki çocuk yetenekli bir bakıcı tuttu, ama Marie-Frederique'in doğumunu izleyen yıl gecede ancak bir iki saat uyuyabildi. Çünkü hemen hemen saat başı uyanıp Delphine'in soluk alışlarını dinliyordu.

Eve önceleri Marie-Frederique'in de aynı hastalığa tutulacağından korktu. Ama çocuk çok sağlıklıydı. Ona bakmak bile insana güvence veriyordu. Lancel'lerin kırmızı saçlarını ve mavi gözlerini almıştı. Tombulca, tıknaz ve kırmızı yanaklıydı. Her zaman güler yüzlüydü. Kız kardeşi ise onun tam tersine ince narin, soluk yüzlüydü ve hiç sebebsiz yere her dakika ağlıyordu.

Delphine çok ender güzellikte bir çocuktu. Sahip olduğu hava öyle alışılmış çocuk güzelliği değildi. Ama geceleyin başlayan korkunç öksürük krizlerinden anne ve babası kızlarının güzelliğinin zevkini çıkaramıyorlardı.

Savaştan sonra dört yıl, Marie-Frederique iki yaşına basana dek Paul, Marki de Saint Fraycourt'un isteğine zorla boyun eğip, Bruno'nun İsviçre'de kalmasına razı oldu. Marie-Frederique iki yaşına basmadan, Delphine'in de öksürük krizlerinin en şiddetlendiği yıl Paul istemeyerek, Eve'in başına bir de üçüncü çocuğun sorumluluğunu sarmanın çok fazla olacağını düşündü.

1922 yılında Bruno yedi yaşındaydı, Paul eski kayınpederine mektup yazıp en kısa zamanda oğlunun yanına gönderilmesini istedi.

Marki de Saint Fraycourt her zamanki gibi ince dudaklarını kısıp, buz gibi sesle karısına, «Mektupta artık oğlunun da kız-

larıyla birlikte kendi yanında yaşamasını istediğini yazıyor,» dedi.

Markiz öfkeyle başını dikleştirip, «Bu kelimeleri mi kullanmış?» diye sordu.

«Aynen. Sanki o kadından peydahladığı iki veletle bizim Bruno'muz aynı düzeydeymiş gibi.»

«Ona nasıl yanıt vereceksin?»

«Bu mektuba yanıt vermek niyetinde değilim. Avusturalya'dan buraya gelmesi haftalar sürdü, yolda postada kaybolmuş olabilir. Lancel benim yanıtımı aylar sonra bekliyecek. Sonra belki bizim seyehatte olduğumuzu düşünecek. Ve aradan bir ay geçtikten sonra yine yazacak. O zaman, şekerim, sağlığımın bozulduğunu öne sürüp sen yanıt vereceksin. Doktorların sana birkaç aylık ömrüm kaldığını söylediklerini yazacaksın ve Bruno'nun birkaç ay daha bizimle birlikte kalmasını rica edeceksin. Lancel gibi bir hayvan bile bu ricayı kulakardı edemez. Ve benim hastalığım sürecek de sürecek... aslında hastalıklı yaşamaya devam edeceğim.» Marki kendi kendine kuru kuru güldü. «Tabii sen de ona sık sık mektup yazıp sağlığım hakkında bilgi vereceksin. Hakkındaki niyetlerimizi öğrenip endişelenmesine gerek yok.»

«Peki canım, ne zaman sağlığına kavuşmak zorunda kalacaksın?»

«Şimdi mart ayındayız. Gelecek sonbaharda iyileşirim. Tabii yılın sonuna doğru iyileşirsem daha iyi olur. Ona kendim mektup yazıp pek halsiz olduğumu ama yakında iyileşeceğimi haber veririm. Kendimi onun merhametine bıraktığımı yazarım. Aylardır çektiğim hastalık sırasında... bunu senden özür dileyerek söylüyorum canım... beni hayatta tutan tek şeyin Bruno'nun her gün hasta yatağımın başına gelip beni ziyaret etmesidir. Tümüyle sağlığıma kavuşuncaya kadar Bruno'nun yanımda kalmasını rica ederim. Noel tatili sona erince 1923 yılının ilk günlerinde Bruno'yu Avusturalya'ya yollayacağıma söz veririm.»

«Sonra ne olacak?»

«Korkarım bu kez sen hastalanacaksın. Hem de benden çok daha ciddi bir hastalığa yakalanacaksın. Ve iyileşmen çok daha uzun sürecek.»

«Birimizden birimiz hasta olduğu için Lancel'in sonsuza dek bekleyeceğini sanma,» diye markiz karşı koydu. «Laure çocuk beklerken bu adam onu bırakıp savaşa gitti.»

«Zaten ben de ona güveniyorum ya. Zavallı çocuğumuzun gitmemesi için ona yalvardığını herhalde unutamaz. Birkaç ay daha onun yanında kalsaydı, ki bunu çok rahat yapabilirdi, kızımızın bugün hayatta olacağını asla aklından çıkaramaz. Ve eğer suçlu olduğunu unutuyorsa, ben ona çok güzel hatırlatırım. Vicdanında ikinci bir ölümün ağırlığını taşımak istemez. Dahası, eğer anlamazsa, Bruno'nun anne olarak senden başka bir kadın tanımadığını söylerim. Bir çocuğu anasından ayırmayı hiç kimse düşünemez, hele o ana ölüm döşeğinde yatıyorsa.»

Markiz batıl bir inançla hafifçe ürperip, «Benim hastalığım ne kadar sürecek?» diye sordu.

«Tanrıya şükür, çok uzun. Avrupa'nın en iyi doktorlarının denetiminde olacaksın ve ayrıca sen güçlü bir kadınsın. Hastalığın tedavisinde komplikasyon üstüne komplikasyon çıkacak, ama sen hâlâ yaşamaya devam edeceksin. Sana yaşama sevinci veren Bruno'nun sayesinde soluk almayı sürdüreceksin. Ve bu yoldan ... en azından bir buçuk veya iki yıl kazanacağız. 1925 yılında kim bilir neler olur?»

«Peki, ya Lancel habersiz gelip Bruno'yu götürmek isterse ne olacak?»

«Saçmalama. Avustralya'dan buraya göz açıp kapayana dek gelemez. Yolculuk uzun sürer. Bütün birinci kâtipler gibi yerine getirilmesi gereken yüklü bir programı vardır. Onun çalışmalarını çok yakından izlemeyi kendime iş edindim. İnan bana, Quai d'Orsay'daki dostlarım kişisel sorunları için ona uzun izin vermezler. Ama...»

«Ne?»

«Günün birinde hiç kuşkusuz çıkagelecek.»

«Bruno şimdi altı yaşında. Lancel'in dört yıl daha hakkını aramamasına dua edelim, olmaz mı?»

«Ben dört yıldan fazlasını düşünmüyorum. O zaman Bruno on yaşına basacak. Artık çocuk sayılmaz, canım. Ve her bakımdan su katılmamış bir Saint Fraycourt olarak yetişecek.»

1924'de, beş yıl Avusturalya'da kaldıktan sonra Paul de Lancel, Capetown'a başkonsolos atandı. Taşınma sorunu nedeniyle uzun zamandır hastalıktan yakınan Markiz de Saint Fraycourt'la yüz yüze gelip sonunda Bruno'nun ailesine katılmasını sağlamak için planladığı Paris yolculuğunu ertelemek zorunda kaldı. Markizden ve Bruno'nun kendisinden sık sık aldığı mektuplar okuyup resimleri gören Paul oğlunu düşünüp boş yere endişelenmiyordu. Büyükbabasının yazdığı mektuplara göre çocuk çok mutluydu. Ayrıca Paris'te hareketli bir yaşam sürüyordu. Ailenin tek torunuydu, bir sürü kuzenleri ve arkadaşları vardı. Aile zevklerinin hiçbirinden yoksun kalmıyordu.

Ama Paul, gerçekten bir oğlum olduğunu düşünmek gün geçtikçe zorlaşıyor, diye düşündü. Savaşın ilk yılında yeni doğmuş bir bebekken gördüğü oğlu dokuz yıldır babasından uzak yaşıyordu. Eğer diplomatlık mesleğini sürdürmeyip hükümetin emriyle dünyanın bir ucundaki bu lanetli yerlere atanmasaydı, savaş bittikten hemen sonra oğluna kavuşmuş olacaktı. Markiyle markizin sağlık durumları da işi daha zorlaştırıyordu. Ama savaş yıllarında çocuğuna hem analık, hem babalık ettikleri için kendini onlara karşı borçlu hissedip Bruno'yu birdenbire yanlarından alamıyordu. Hayatta fazlasıyla kaybetmiş insanları trajik bir sonuca mahkûm etmek çok zordu.

Onlardan gelen her mektupta Laure'yi yitirdiklerini anımsatıyorlardı. Soğukkanlı yazıyorlardı ama mektuplar öylesine güçlü duyguları gizliyordu ki, Paul kendi yaralarını deşmek istemediklerinden onların böyle davrandıklarını sanıyordu.

Ama Bruno öz oğluydu. Onun yeri babasının yanıydı. Paul, Cape Town'daki konsolosluk binasına yerleşip işleri yoluna koyduktan ve Eve'le kızlar yeni evlerine yerleştikten sonra Paris'e gidecek ve Bruno'yu almadan geri dönmeyecekti.

Paul de Lancel sıkıntıyla Varenne Sokağında Bruno'nun devam ettiği okulun kapısına doğru yürüdü. 1925 yılında aylardan hazirandı Paris'e gelir gelmez, hemen Markiz de Saint Fraycourt'u ziyaret etmişti. Paul, kadın ne gayret gösterdi, diye düşündü. Eski damadını hasta odasına kabul etmişti. Onun gibi gururlu bir kadının çaresizce hasta yatağında yatarken görün-

mesi, işli lizözüyle geceliğini kapatmaya çalışması çok utanç verici olmalıydı. Öylesine solgun, öylesine yavaş sesle konuşuyordu ki, çok acı çektiği her halinden belliydi, ama iyileşmekte olduğunu iddia ediyordu. Paul, herhalde kansere yakalandı, diye düşündü. Marki de Saint Fraycourt mektuplarında karısının ne tür bir hastalığa yakalandığından pek söz etmiyordu, Paul'un deneyimlerine göre adı belirlenmeyen her hastalık kanserdi.

Markiz yalnızca Bruno'nun varlığının markizi hayatta tuttuğunu iddia ediyordu, ama markiz çocuğun geleceğinin, kendinin acı çekmesinden çok daha önemli olduğunu anlamalı, diye düşündü Paul. Planlarını açıklayıp Bruno'yu alıp götüreceğinden söz edince, kadın duyduğu üzüntüyü gizlemeyi başarıp, onu verdiği karardan caydırmaya çabalamamıştı. Acaba sonunun yaklaştığına inandığı için mi böyle bir fedakârlık yapmaya hazırdı? Yoksa artık çocuğu yanında tutamayacak kadar bitkin miydi? Ya da artık bencil olmaktan mı bıkmıştı?

Paul okula yaklaşırken, kadının davranışlarını anlamadığını ve anlayamayacağını fark etti. Markiz de Saint Fraycourt, Paris'in bu bölümüne aitti. Eski rejimin kocaman ve muhteşem kaleleri gibi duran, davetsiz hiç kimsenin içeriye giremeyeceği, etrafları gri yüksek duvarlarla çevrili evlerin bulunduğu bölüme. Paul, Champagne bölgesinde açık havada onlardan çok farklı şekilde büyümüştü. Köpekleriyle Valmont'un bahçesinde koşup eğlenmiş, doğanın bir parçası olmuştu.

Paul yolun köşesini dönüp kenarda beklemeye başladı. Birkaç dakika sonra Bruno okuldan çıkacaktı. Bruno babasının onu okulun önünde bekleyeceğini biliyordu, ama bundan böyle birlikte yaşama planından haberi yoktu. Paul bu düşüncesini ona mektubunda açıklamamış, bu konuyu karşılıklı konuşmaya karar vermişti.

Okulun kocaman kapıları açıldı ve bir grup erkek çocuk dışarıya, gün ışığına koştular. Paul onların yaşça küçük olduklarını fark etti. Bruno onların arasında olamazdı. Paul gerilim içinde bekliyordu. Oğluyla böyle açık havada karşılaşmanın daha kolay olacağını düşünmüştü, ama şimdi Saint Fraycourt salonun resmi havasını, uzun süredir ertelenen buluşmanın gerginliğini giderecek diğer insanların varlığını özledi.

Mavi ceketli, gri pantolonlu bir grup çocuk daha okulun kapısından dışarıya çıktı. Bir süre kapının önünde durup yüksek sesle birbirleriyle şakalaştılar, sonra her biri ayrılıp ayrı yöne gitti.

Çocuklardan en uzun boylusu Paul'a yaklaştı.

«Iyi günler, baba.» Bruno soğukkanlılıkla elini ona uzattı. Konuşamayacak kadar şaşıran Paul ona doğru uzanan eli otomatik olarak tutup sıktı. On bir yaşındaki Bruno'nun bu kadar uzun boylu olacağını tahmin etmemişti; Paul'un gördüğü kadarıyla, çocuk on dört yaşındakiler kadar uzun boyluydu. Sesi berrak, yüksek ve düzgündü. Hâlâ çocuk sayılırdı ama büyük adam gibi güçlü bir biçimde sıkıyordu. Yüz hatları da çok düzgündü.

Paul gözlerini kırpıştırıp şaşkın gözlerle oğluna baktı. Siyah saçları bakımlı ve iyi kesilmişti. Içinde yeşil hareler bulunan koyu renk gözleri gizlemeye gerek görmediği merakla yüzüne bakıyordu. Ince uzun kemerli burun tipik Saint Fraycourt burnuydu. Incecik dudaklar ve küçücük ağız bu yakışıklı yüzle pek uyum sağlamıyor, onu bozuyordu.

Oğlunu kucaklamakta geç kaldığını fark eden Paul'un aklı karıştı. Bruno'nun yanında yürümeye başladı. Belki de oğluna sarılmadığı iyi olmuştu, çünkü çocuk soğuk durmaya kendini zorluyordu. Onu kucaklamak ve öpmekle takındığı tavrı bozabilirdi.

Paul, «Bruno seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin,» dedi.

Bruno kibarca, «Baba, beni umduğun gibi buldun mu?» diye sordu.

«Çok daha iyi, Bruno, çok daha iyi.»

Bruno soğukkanlılıkla konuşmaya devam etti. «Büyükannem benim tıpkı anneme benzediğimi söylüyor.» O konuşurken Paul oğlunun küçük ağzının tıpkı Laure'nin dudaklarına benzediğini fark etti. Ama bu kadar küçük bir ağzı erkek yüzünde görmek garip ve şaşırtıcıydı.

«Evet, benziyorsun, gerçekten benziyorsun. Söyle bakalım Bruno, okuldan hoşlanıyor musun?» diye sorduktan sonra Paul kendi kendine içinden küfretti. Büyükler her çocuğa aynı sıradan soruyu sorarlardı. Ama bu soru üstüne Bruno canlandı, bü-

yük adam davranışları içinde birdenbire kendi yaşının çocuğu olup çıktı. «Bölgenin en iyi okulu, biliyorsun. Ben de sınıfın lideriyim.»

«Bunu duyduğuma sevindim, Bruno.»

«Teşekkür ederim, baba. Benden daha fazla çalışan çocuklar var, ama en iyi notları ben alıyorum. Sınavlara girmeye çekinmiyorum. Gerçekten hazırlanınca sınavlardan korkacak ne var? En iyi arkadaşlarım Geoffrey ve Jean-Paul benimle rekabet halindeler, ama şimdiye dek birinciliği elden bırakmadım. Günün birinde üçümüz Fransa'yı yöneteceğiz.»

«Ne!»

«Evet, Jean-Paul'un babası öyle söylüyor. Ve onun babası Senato Başkanı. Bizim gibi çalışkan çocukların zirveye çıkabileceklerine inanıyor. Fransa'nın gelecekteki liderlerinin hepsi Paris'teki yeni okullarda yetişecek, onun için bizim şansımız fazla. Baba, benim bütün arzum günün birinde Fransa Başbakanı olmak.»

«Daha şimdiden seçeceğin meslek için karar vermek biraz erken değil mi?»

«Hayır değil. Eğer şimdi ne olacağıma karar vermezsem, sonra çok geç kalırım. Geoffrey ve Jean-Paul benden bir yaş büyük. Bakalorya sınavlarını başarıyla bitirmemiz gerektiğini biliyoruz. Önümüzde birkaç yıl var. Sonra Siyasal Bilgiler Enstitüsüne giriş sınavlarını vermek zorundayız. Siyasal Bilgilerden mezun olunca işimiz iş. Sonra başka mezunlarla rekabete gireceğiz. Ama şimdi onu düşünmek istemiyorum.»

Paul ifadesiz bir sesle, «Iyi,» dedi. Ülkesinden uzak kaldığı yıllarda, Fransa'yı yöneten sınıfın en iyisinin kafasının nasıl çalıştığını unutmuştu. Birkaç seçkin okulun üstün zekâlı çocuklar yetiştirdiğine inanılmış ve bu sistem kabul edilmişti. Sisteme göre Fransız hükümetinde seçkin birkaç okulun dışında mezun olanların görev almasına olanak yoktu. Her nedense Paul oğlunun bu sistemin bir parçası olduğunu düşünmemişti. Çocuğun yazdığı mektuplar hırsını açıkça belli etmiyordu, ama o mektuplar zaten çok kısa ve kişiliksizdi.

Paul oğlunun bütün zamanını okul kitapları arasında geçirdiğini düşünüp endişelendi. «Bruno, eğlenceye hiç zaman ayırmadan hep ders mi çalışıyorsun?»

Bruno kısaca güldü. «Hep ders çalışmak mı? Tabii ki hayır. Haftada iki kez eskrim dersleri alıyorum. Eskrim hocam ilerleyişimden pek memnun. Ama benim için en önemli şey ata binmek. Büyükbabam benim at sırtındaki resmimi yollamadı mı? Daha şimdiden konkurhipiklere çalışıyorum. Baba, sakın bana gülme. Ama günün birinde Fransız Olimpiyat Konkurhipik Takımında yer almak istiyorum. En büyük isteğim bu.»

«Başbakan olmak istediğini sanıyordum?»

Bruno öfkeyle, «Benimle alay ediyorsun,» dedi.

«Hayır, Bruno hayır, sadece sana takılıyorum.» Paul, oğlumun espri anlayışı biraz kıt, diye düşündü. Büyükler gibi ulaşmak istediği amaçlardan söz ettiği halde onun küçük bir çocuk olduğunu unutmamalıydı. «Her iki istediğini de gerçekleştirmemen için bir neden yok.»

«Kesinlikle öyle. Büyükbabam da aynı şeyi söyledi. Her hafta sonu ve okul tatillerinde ata biniyorum. Küçük atlar için boyum çok uzun, ama büyükannemin yeğeni, kuzenim François'in harika güzel atları var. Paris yakınlarında oturuyor. Elimden geldiğince sık sık oraya gidiyorum. Geçen Paskalya Bayramında bütün tatilimi onun şatosunda geçirdim ve bu yaz beni yine davet etti. İstediğim kadar kalabileceğimi söyledi. Onun çocuklarının hepsi çok iyi ata biniyorlar. Katılamayacak kadar genç olduğumuz halde gelecek kışa av partisini izlemeyi düşünüyoruz. O günü iple çekiyorum!»

Birkaç blok yürüdükten sonra Bruno, Paul'a önünden geçtikleri evlerde kimlerin yaşadığını anlattı. «Herkes Paris'in bu bölümünde yaşamak ister değil mi, baba?»

Paul, «Sanırım öyle,» diye mırıldandı.

Bruno'nun, «Kesinlikle eminim,» deyişi Paul'a, Markiz de Saint Fraycourt'u anımsattı. «Burada her şey çok önemlidir. Siyasal Bilgiler Akademisi de işte şu sokakta.»

«Bruno...»

«Evet, baba?»

Paul bir an tereddüt etti, Bruno'ya gelecek yıl Cape Town'da yaşayacağını söylemek istiyordu. «Sana bazı resimler getirdim.» Yolun ortasında durup Eve ve kızların evin bahçesinde çektiği resimlerini cebinden çıkardı. «Al şunu, bunlar senin kız kardeşlerin.»

Bruno resimde gülen iki küçük kıza baktı. Kibarca, «İkisi de çok güzel, şimdi kaç yaşındalar?» diye sordu.

«Delphine yedi ve Marie-Frederique... şimdi ona Freddy dememizde ısrar ediyor... beş buçuk. Bu resim çekildiğinde biraz daha küçüktüler.»

Bruno, «Güzel çocuklar,» dedi. «Küçük kızlar hakkında fazla bilgim yok.»

«Bu da benim karım.»

Bruno telaşla gözlerini Eve'in resminden uzaklaştırdı.

«Uvey annen seni yakından tanımayı çok istiyor, Bruno.»

«Baba o senin karın, ama benim üvey annem değil.»

«Bu da ne demek oluyor?» diye Paul sordu.

«Uvey anne sözcüğünden hoşlanmıyorum. Annem vardı. İki tane büyükannem var, ama bir üvey anneye ihtiyacım yok.»

«Bu fikirleri senin aklına kim soktu?»

«Bu bir fikir değil. Bir duygu. Bunları kafama hiç kimse sokmadı... kendimi bildim bileli hep böyle hissettim.» İlk kez Bruno'nun sesi duygulanmış titriyordu.

«Bruno, duygularını anlıyordum, çünkü onu tanımıyorsun. Seni temin ederim, onu yakından tanıyınca böyle düşünmeyeceksin.»

«Doğru söylediğinden eminim!» Bruno'nun kısa yanıtı ve içine kapanışı bu konuyu uzak bir rafa kaldırdı. Paul oğlunun hafif yana çevirdiği yüzüne baktı, hatları profilden çok daha belirgindi. Resimleri ceketinin iç cebine yerleştirdi.

«Bak Bruno, sanırım artık yanımıza gelip bizimle birlikte yaşamalısın.»

«Hayır!» Çocuk bir adım geri çekildi ve hızla başını yukarı kaldırdı.

«Gösterdiğin tepkiyi anlıyorum, Bruno. Bunu bekliyordum. Senin için çok yeni bir fikir, ama ben böyle düşünmüyorum. Ben senin babanım, Bruno. Büyükbaban ve büyükannen, dünyanın en iyi büyükbabası ve büyükannesi ama onlar bir babanın yerini tutamazlar. Büyürken benim yanımda olmalısın.»

«Ben büyüdüm!»

«Hayır Bruno, büyümedin. Henüz on bir yaşında bile yoksun.»

«Yaşımın büyümeyle ne ilgisi var?»

«Yılların önemi vardır, Bruno. Yaşından daha olgunsun, ama büyümek başka şeydir. Büyümek hayatta daha fazla deneyime sahip olmak demektir, böylece kendini, diğer insanların şimdi seni tanıdığından çok daha iyi tanırsın.»

«Ama benim zamanım yok! Eğer seninle yaşamaya başlarsam bir yıl için bile olsa yarışta geri kalırım. Geoffrey ve Jean-Luc derslerde benden ileriye geçerler. Bir yıl yitirince aradaki farkını kapatamam. Onların beni bekleyeceklerini mi sanıyorsun?»

«Ben bir yıldan söz etmiyorum. Yepyeni bir yaşamdan söz ediyorum.»

Sesi tiz bir çığlığa dönüşen Bruno, «Ben başka bir yaşam istemiyorum. Dünyadaki en iyi yaşam benimki... arkadaşlarım, okulum, gelecek için planlarım, kuzenlerim, büyükannem ve büyükbabam var. Birlikte yaşamak için bütün bunlardan vazgeçmemi istiyorsun. Sahip olduğum her şeyi kaybedeceğim ve ülkemi yönetme fırsatını kaçıracağım.» Bruno ağlamaya başladı. «Olimpiyatlarda Fransa'yı at üstünde bile temsil edemeyeceğim, çünkü birdenbire sen benimle birlikte yaşamak istiyorsun, sanki benim sahibimmişsin gibi. Hayır, istemiyorum! Gelmek istemiyorum! Beni zorla götüremezsin! Buna hakkın yok!»

«Bruno...»

«Bunun benim için ne demek olduğunu anlayamıyor musun?»

«Tabii ediyorum, kuşkusuz ediyorum... yalnız senin iyiliğin için...» Paul sustu, artık devam edemiyordu. Kendi söylediği sözleri duyunca hiç inandırıcı olmadıklarını fark etti. Bruno'ya ne verebilirdi, çocuk istediği her şeye sahipti, ona sadece babalık edebilirdi, ama görünüşe göre Bruno pek de baba özlemi çekmiyordu. Onu ait olduğu yerden koparıp alacaktı. Doğduğu günden beri içinde yaşadığı değerlerden, bağlardan, inançlardan, dünyanın hiçbir yerinde varolmayan bir yaşamdan koparıp götürecekti. Bu bir hayvanı hayvanat bahçesinden alıp tekrar yabanıl doğanın içine bırakmaya benziyordu. Bruno, Paris'in yedinci bölgesinden uzaktaki bir havayı soluyarak yaşarsa mutsuz olurdu.

«Bruno, şimdilik bu konuyu artık kapatalım. Senin söylediklerini iyice düşüneceğim. Ama bu yaz hiç olmazsa bir aylı-

ğına bizi ziyarete gel. Yaz tatilinin bir kısmını bizimle birlikte geçirmende ısrar ediyorum. Kim bilir... belki hoşuna gider?»

Birdenbire yatışan Bruno, «Tabii baba,» diye yanıt verdi.

Paul, «İyi,» dedi. Bir aylık aile yaşantısı belki çocuğun üstünde büyük bir değişiklik yapardı. Keşke başından bunu teklif etseydi. Yepyeni bir fikirle çocuğu şaşkına çevirmezdi.

«Baba, işte eve geldik. Bizimle birlikte çay içmek ister misin? Büyükbabam da evdedir.»

«Teşekkür ederim, Bruno, ama şimdi otelime dönmeliyim. Eğer istersen yarın gelirim.»

«Tabii isterim. Seni eskrim dersime götürürüm.»

Paul üzüntüyle, «Evet, çok hoşuma gider,» dedi.

Bruno salondan içeriye girerken Marki de Saint Fraycourt, «Evet, anlat bakalım neler oldu?» dedi.

«Sen haklıymışsın, büyükbaba.»

«Nasıl gitti?»

«Aşağı yukarı tıpkı senin tahmin ettiğin gibi. Her şeyi kararlaştırdığımız şekilde söyledim. O yaratığın resmini göstermek istedi... işte bunu hiç beklemiyordum. Bana onun resmini göstermeye cesaret edeceğini asla düşünmemiştim. Ama ona haddini bildirdim... sana bildireceğimi söylemiştim. Endişe etmene gerek yok.»

«Seninle iftihar ediyorum, oğlum. Git büyükannene söyle, ya taktan çıkıp aramıza katılabilir. Çaya gelip gelmeyeceğini bilmiyorduk, onun için işi şansa bırakamazdık değil mi? Bruno...»

«Evet, büyükbaba?»

«Ülkeni yönetmeyi aklına koyduğuna göre derslerine biraz daha sıkı çalışman gerekmez mi?»

Bruno'nun yüzü asıldı, «Fransa'yı yönetenler bürokratlar. Aristokratların sözü geçmiyor, büyükbaba. Bana bunu defalarca söylemedin mi?»

«Doğru, oğlum.»

Bruno gülümseyerek inandırıcı sesle, «Ama Olimpiyatlarda Fransa'yı temsil etmeye niyetliyim,» dedi. «Bana bir at alacağını ümit ediyorum. Kuzenlerimin hepsinin bir atı var.»

«Ben de sana at almayı düşünüyordum.»

«Teşekkür ederim, büyükbaba.»

ALTINCI BÖLÜM

Kompartımanın penceresinden uçsuz bucaksız çölü seyreden Eve'in dikkatini başka yana çekmek amacıyla, «Sevgilim, düşünsene Uaanbaarar'a da atanabilirdik,» dedi Paul. 1930 yılında ülkedeki en iyi trenle yolculuk yapıyorlardı, ama sanki kaplumbağa hızıyla ilerliyorlardı.

Başını çevirip kocasının yüzüne bakan Eve, «Uaanbaarar mı?» diye sordu.

«Mongolia'nın başkenti.»

«Ona bakarsan Godthab'a da atanabilirdik,» diye huysuzca söylendi Eve.

Paul buruk bir şaka yaptı. «Grödland? Hayır, bunu hayal bile etmem... Avrupa'ya çok yakın.»

Eve, «Pekâlâ, Fiji'ye ne dersin?» diye sordu. «Hoşuna gitmez miydi? Orası yemyeşil bir ülke, özellikle burayla kıyaslanınca.» Eliyle uçsuz bucaksız çölü işaret etti.

«Suva'nın iklimi güzeldir. Ama anladığım kadarıyla kültürel yönden pek ileri değil.»

«Yine de bir başkent. Sen oraya büyükelçi atanabilirsin.»

«Büyükelçi mi? Henüz kırk beş yaşındayım. Büyükelçi olmam için fazla genç sayılmam mı?»

«Çok gençsin. Ayrıca çok da yakışıklısın. Fiji'deki kadınlara haksızlık olurdu. Duyduğum kadarıyla Fransız erkeklerine dayanamıyorlarmış.» Eve kocasının elini sıktı.

Bir dakika önce yorgunluktan gözleri kapanan Freddy bir

anda gözlerini açıp merakla, «Fransız erkeklerine dayanamamak ne demek?» diye sordu.

«Ah... Fransız erkeklerini çok sevimli buluyorlar... Fransız erkeklerinin her istediğini yaparlar demek,» diye Paul gülerek açıkladı ve Eve'in yüzüne baktı.

Freddy ısrarla, «Yani ne gibi?» diye sordu.

«Şey... şey, ben Fransızım, onun için sen de uslu, terbiyeli bir kızsın ve benim her dediğimi yapıyorsun.»

Freddy kıkırdayarak güldü. «Baba saçmalama!»

Delphine de kibarca, «Hiç de iyi bir örnek vermedin,» diye söze karıştı. «Baba, Freddy söylenen hiçbir şeyi doğru yapmaz. Fransız erkeklerine dayanamayan benim.» Erkekleri büyülemek için doğal bir kadının gülüşüyle Paul'a gülümsedi.

Freddy öfkeyle, «Ben her söyleneni doğru yapıyorum,» dedi. «Hani kulübün trampleninden suya atlayamayacağımı söylemiştin, ama ben de ne güzel dalış yapmıştım hatırlıyor musun? Yeni midilliye eyersiz binemeyeceğimi söylemiştin de, sırtına binince beni yere bile atmamıştı anımsadın mı? O kabadayı Jimmy Albright'ı dövemeyeceğime bahse girmiştin ama onun üstüne saldırıp bir güzel nasıl pataklamıştım. Hatırlıyor musun, araba kullanamayacağımı...»

«Freddy! Delphine! Hemen susun!» diye Eve onları uyardı. «Nerdeyse geliyoruz. İstasyonda bizi karşılamaya gelenler olabilir. Freddy, ellerini yüzünü ve dizkapaklarını yıka, dirseklerini de unutma! Trende dirseklerini nasıl kirlettin! Aman Tanrım, giysine ne oldu? Nasıl böyle buruşturdun? Hayır, hayır, anlatma. Bilmek istemiyorum. Saçlarını ben düzeltmeye çalışırım. Delphine, bana bak. Evet, sanırım ellerini yıkayabilirsin ama gerçekten gerekmiyor.»

«Ellerim temiz.»

«Ben de bunu demek istemiştim. Bütün gün trende ellerin kirlenmeden nasıl oturabildin... hayır, anlatma, biliyorum.» Delphine saatlerce hiç kımıldamadan oturup hayal kurarak kendini oyalıyabiliyordu, Freddy ise bir saniye yerinde duramazdı. Eve, Paul'a bakıp gözlerini yuvalarında çevirerek derin derin içini çekti.

Paul'un başkonsolos olarak yeni atandığı ülkeye gitmek üzere Capetown'dan yola çıkmışlar ve neredeyse yarım dünya

turu yapmışlardı. Haftalardır süren yolculuğun son aşamasında, bir tren kompartımanı içinde Paul'la Eve çocukları doğdukları günden beri bu kadar iç içe yaşamamışlardı.

Biri on iki, diğeri on buçuk yaşındaki iki küçük kız çocuğuyla birlikte üç gün üç gece bir kompartımanda yaşamak tüm doğa kanunlarına aykırıydı değil miydi? Hayır, kesinlikle aykırı, çekilmez bir durumdu. Ama günlerdir sonu gelmeyen yolculukta ürkütücü uçsuz bucaksız çöle bakmaktan çok daha kolaydı. Acaba gidecekleri yerde alışık oldukları uygarlığın izlerini bulabilecekler miydi? Canberra ve Cape Town anakent merkezleri sayılmazlardı, ama her iki kentte de İngiliz geleneklerinin varlığı kuvvetle hissediliyordu.

Eve, Capetown'daki Masa Dağlarına bakan şahane manzaralı büyük evlerini çok sevmişti. Yanlarında çalışan hizmetkârlar ordusu da tatlı insanlardı. Ne yazık ki, bir diplomat yeni atandığı görevini beğenmezlik edemezdi. Eve yeni görevi terfi olarak kabul etmek zorundaydı. Aslında gidecekleri kent bu yepyeni ülkenin beşinci büyük kentiydi. Elçilik nezdinde Paul hâlâ başkonsolostu, ne kadar küçük olursa olsun Fransız topluluğunun başkanı sayılıyordu. Paul her yeni görevi umursamaz bir şakacılıkla kabul ediyordu, ama Eve onun içinden düş kırıklığına uğradığını ve gerçek güçten uzak bölgelere atanmakla parlak mesleğinde fazla ilerleme gösteremediğini biliyordu. Her zaman olduğu gibi yine en iyisini yapmaya çalışacaklardı. Atama kararı veren beylerin bellekleri hiçbir şeyi unutmuyordu ve kurallara sıkı sıkı bağlıydılar... Onlar için Eve hâlâ müzikhol sahnelerinde şarkı söyleyen adi bir kızdı. Ama Paul'la Eve birbirlerine ve çocuklara sahiptiler. Onlar için hep birlikte olmak atanacakları görevlerden çok daha önemliydi.

Trenin ritmi yavaşladı, dört Lancel başlarını pencereden dışarıya uzatıp işaret levhalarına baktılar. Ne de olsa çölün sonunda kendilerini bekleyen kentle karşılaşacaklarını ümit ediyorlardı. Gecekondular, küçük evler, çok çirkin büyük binalar, yollarda birkaç otomobil ve sonunda çok uzaktan birdenbire akıllara durgunluk veren büyük istasyonu gördüler.

Üç hammal trenin koridorunda telaşla düzinelerce bavul ve sandıktan oluşan bagajlarının bir bölümünü taşırken, her zamanki gibi yerinde duramayan Freddy koltuğunda ayağa kal-

kıp boynunu dışarı uzatarak bakarken başındaki şapkasını yere düşürdü. Delphine ise küçük el çantasının kapağındaki aynasında özenle taranmış saçlarının üstündeki şapkasını gözden geçirdi. Tren hızını biraz daha yavaşlatıp gara girerken Eve içinde tarif edilmez bir korku duydu. Avustralya ve Güney Afrika'dan sonra dünyada başka ülke kalmamış gibi buraya gelmişlerdi. Gerçekten insanın hayallerinde bile yaşatamayacağı kadar garip ve uzak bir ülkeydi. Tıpkı Jacques Charles'ın Casino de Paris'in sahnesinde kullanacağı dekorlara benziyordu.

Kompartımandan içeriye giren hamal, «Ey ahali, yolun sonuna geldik. İşte buraya kadar,» diye bağırdı.

Eve'e kolunu veren Paul da, «İşte geldik, sevgilim,» dedi.

Freddy, «Baba, trenden inmeden bir soru daha sorabilir miyim?» diye atıldı.

«Büyük yolculuk boyunca sorduğun aynı soruyu mu?»

«Ona benzer.»

«Öyleyse neden hamala sormuyorsun. Bugün ona hiç soru sormadın.»

Freddy, «Bayım,» dedi. «Bu kente gerçekten Melekler Kenti adını mı takmışlar?»

«Evet, küçük bayan. Melekler Kentine hoşgeldiniz.»

İki ay sonra Eve akşam yemeği için giyinmesi gerektiği halde, yatak odasındaki koltuğa oturmuş, akşamın habercisi olan güvercinlerin sesini dinliyordu. Los Angeles'in kuzeybatı ticaret merkezine yakın, Los Feliz mahallesindeki evlerinin araba yolunun iki yanındaki portakal ağaçlarına kuşlar yuva yapmışlardı. Portakal çiçeklerinin kokusu, evin bahçesindeki yasemin sarmaşıklarıyla binlerce gül goncasının kokusuna karışıyordu. Eve, acaba dünyanın başka bir köşesinde ilkbahar böylesine büyüleyici ve böylesine uzun sürüyor mu, diye düşündü? Los Angeles kenti evrenin güzel kokular cenneti miydi? Alacakaranlık basarken ağaçlardan ve çiçeklerden gelen kokuların kendisini sanki kucakladıklarını hissetti.

Şubat ayında kente ilk ayak bastıkları zaman limon çiçeklerinin mis gibi koktuğu ilkbaharla karşılaşmışlardı. Sonra mart ayında iri sarı mor menekşeler, minicik viyolalar, İngiliz yedi-

veren gülleri ve halı gibi yerleri kaplayan minelerle yine ilkbahardı. Mayıs ayında laleler, kalalar açmıştı ve mevsim yine ilkbahardı. Üç ay içinde üçüncü kez ilkbaharı yaşıyorlardı. İlkbahar mevsiminin hiç sonu gelmeyecek miydi?

Fazlası da fazlaydı. Botanik gerçekle asla ilgisi olmayan karışık tür ağaçlar ve çiçekler Eve'in aklını karıştırıp toprak hakkındaki Fransız ruhunu altüst ediyordu. Nisan ayındaki Paris'i düşündü. Soğuk, yağışlı, karanlık havada metronun köşesindeki çiçekçilerden alınan, Cannes tepelerinde yetişen minicik bir demet mimozanın zavallı minicik çiçekleri un gibi ufalanır, sarı tozları yerlere dağılır, nostaljik kokusu bir gece bile dayanmazdı. İşte Eve'in bildiği ilkbahar böyleydi. Bu karanlık, yağışlı ilkbaharda zevkler çok kısıtlıydı, ilkbahar boyunca haziran ayının hayali kurulurdu. Ama burada insan gözlerine inanamıyordu, yoksa gördükleri gerçekdışı mıydı?

Eve, Tanrıların verdiği nimetleri kim oluyorum da eleştiriyorum, diye düşündü. 1786 yılında deniz yoluyla California'ya ayak basan La Pèrouse adındaki ilk Fransız kesinlikle bu gibi sorularla aklını yormamıştır. Sonra 1831'de Louis Bouchette, Macy Sokağında ilk asma fidanlarını dikmişti. Onu izleyen Jean Louis Vignes de aklını iklimin gülünç sınırları hakkındaki felsefi düşüncelere takmamıştı herhalde.

1836 yılında Los Angeles'de topu topu on Fransız varmış. Şimdi, yüzyıl sonra Fransız topluluğunun nüfusu iki yüz bine ulaşmıştı. Eve yorgunluktan gerinerek, hayatımda hiç bu kadar enerji ve coşku dolu insanlarla karşılaşmadım, diye düşündü.

Eve'e sorarsanız, Los Angeles'deki Fransızların nüfusu iki yüz bin değil, iki milyondu. Bugün sabahtan öğleye dek müdürün odasında Fransız Yardımsevenler Derneğinin üyeleriyle Fransız Hastanesinin yönetim konusunu tartışmışlardı. Sonra bu toplantıyı, St. Vincent de Paul Cemiyetinin üyelerinden bir grup kadın izlemişti. Öğleden sonra Fransız Kadınları Yardım Derneğinde bir toplantıya katılmıştı.

Yorgun olduğu kadar da mutluydu. Paul, Pershing Alanındaki büyük konsolosluk binasında gece gündüz demeden çalışıyordu. Sacred Heart'daki okula giden kızlar da daha ilk gece kendi evlerinde uyumaya fırsat bulmadan California'daki yaşama ayak uyduruvermişlerdi.

Eve bu ani değişikliğin nedenini biraz da elindeki çıngırağını sallayarak kapının önünden geçen dondurmacıya bağlıyordu. Dondurmacı hepsine dondurma ikram etmiş, Delphine ve Freddy dondurmalarını bitirdikten sonra şans çubuklarını kazanmışlardı.

Şans çubukları da gelecekteki güzel günlerin işareti olmuştu. Freddy okula giderken Franklin Caddesindeki hurma ağaçlarından ham hurmaları koparıp yiyordu. Kendi yaşında arkadaşlarıyla gezinerek okuldan dönen Delphine ise, Freddy sokaklarda koşup zıplayıp azarken onunla kardeş olduğunu belli etmemeye çalışıyordu. Freddy, Canberra'daki o ele avuca sığmaz yıllarında annesinin beline bağlamak zorunda kaldığı ipin ucundaki çocukluktan hâlâ kurtulamamıştı.

Eve, hiç kuşkusuz Freddy bir gün evden kaçacak, diye düşünüyordu. Konuşmaya başladığı gün ilk sözcüğü «kalkmak» olmuş, ilk adımını attığı zaman önüne gelen her şeye tırmanmaya çalışmıştı. Yürümeye başlar başlamaz da evin çevresinde dolaşıp etrafındaki dünyayı tanımaya çalışmıştı. Ancak gözü açık komşuların sayesinde bahçeden kaçıp yollara fırlayamamıştı.

Eve içinden, bana çekmiş, diye geçirdi ve o anda içini gizli bir sevinç kapladı, ama sonra hafif bir üzüntü duydu. Gelgelelim kısa süre sonra Miss Marie-Frederique'le kıyaslanınca Matmazel Eve Coudert onun yanında çok uslu kaldı. Küçük kız uçmak istiyordu çünkü.

Freddy daha henüz üç yaşına basmamıştı ki, Paul karısına, «Açık seçik uçmak dedi,» diye söylendi. «Tam beş kez tekrarladı ve Havacılık Kulübündeki küçük spor uçaklar gibi ses çıkararak kollarını açıp odanın içinde döndü.»

«Sevgilim, herhalde oyun oynuyordur. Okuduğun masal kitaplarındaki periler gibi belki bütün çocuklar uçmak ister,» diye Eve kocasına yanıt verdi.

«Uçak kullanmak istediğini söyledi. Sen de onu benim kadar tanıyorsun. Eğer uçmak istiyorum dediyse uçmak istiyordur.»

«Onun yaşında bir çocuğun aklına uçak kullanmak nerden gelsin? Herhalde uçağa binmek istiyorum demiştir.»

Paul, «Peki, insanların uçağa bindiğini nerden biliyor?» diye sordu.

«Seni temin ederim sevgilim, bu fikri onun aklına ben sokmadım. Endişe edilecek bir şey yok... herhalde uçak olmak istiyordur.»

Tâ ki bir yıl sonra, odasında oyun oynayan Freddy kanat gibi kullanabileceğini sandığı küçük bir yorganın dört köşesinden tutup ikinci katın penceresinden aşağıya atlayıncaya dek Eve bu düşünceyi aklından çıkarmıştı. Freddy yara bere içinde kalmıştı. Tanrıya şükür, pencerenin dibindeki taflanlara takılınca düşmesinin hızı kesilmişti. Korkudan çılgına dönen Eve dışarıya, çocuğu kurtarmaya koşarken kızının taflanların arasından tek başına kılı bile kıpırdamadan çıktığını görünce, yüreğine biraz su serpilmişti. Freddy ise yalnızca düş kırıklığına uğramıştı. Düşünceli düşünceli, «Keşke damdan atlasaydım, belki o zaman işe yarar,» demişti.

Eve otuz dört yaşındaydı ama güvercinlerin seslerini dinlerken kendini hem biraz yaşlı, hem de çok genç hissediyordu. Yaşlı hissediyordu, çünkü resmi görevlerle dolu resmi bir gün geçirmişti. Genç hissediyordu, çünkü bir tepenin üstünde belki zamanında bir İspanyola ait kemerli kapıları, balkonları, avluları, havuzları ve damı kat kat kırmızı kiremit döşeli bir çiftlik evinde yaşıyordu. Yaşlı hissediyordu, çünkü hızla büyüyen ve ikisi de ayrı yönlerden onu deliye çeviren iki kız çocuk annesiydi. Genç hissediyordu, çünkü bu gece sırtı beline dek açık, Howard Greer'in çizgilerini taşıyan, bir gece elbisenin olabileceği kadar çıplak ve şehvetli görünüşlü, omuzlarını taşlı iki ince askının tuttuğu siyah saten tuvaletini giyip baloya gidecekti. Yaşlı hissediyordu, çünkü Fransız Başkonsolosunun eşi olarak bir dizi sorumlulukları vardı. Genç hissediyordu, çünkü yandan ayrılmış saçları bir deniz kızınınki gibi yumuşak dalgalar halinde omuzlarına düşüyordu. Zamanın modasına göre tuvaletinin altına çok az iç çamaşırı giyip, kirpiklerini bol bol rimelleyecek, dudaklarına parlak kırmızı ruj sürecek, kaşlarını kalemle çekip gözkapaklarının üstünü koyu renk boyayacaktı. Genç hissediyordu, çünkü yaşadığı yer... hiç olmazsa herkes yer sanıyordu... Hollywood denilen bir yerdi. Burada herkes kesinlikle çok gençti. Dünyanın her köşesindeki insanlardan ke-

sinlikle çok daha gençtiler. Eve giyinme odasının içinde dans etti. Aynı zamanda yıllarca önce duyduğu zaman teyzesinin dehşete kapıldığı «Son Tango» adlı şarkıyı mırıldandığının farkında değildi.

1928 yılında tamamlanan gri taş binanın Los Angeles'te bir eşi daha yoktu. Eğer yüzyıl önce Fransa'da veya İngiltere'de yapılsaydı, şatodan farkı olmadığı iddia edilirdi. Kırk altı bin metrekareye yayılan 55 odalı bu saray yavrusu evde petrol zengini Dohenys'ler otuz altı hizmetkârlarıyla birlikte yaşıyorlardı. Newport Cottage'a ya da Vanderbilt'lerin çiftlik evine benzemiyordu. Sunset Bulvarı adındaki yeni açılan caddenin kuzeyine doğru yayılan geniş arazinin üstüne kurulmuştu. Aynı caddede iki tane ana bina daha vardı; bunlardan biri benzin istasyonu, diğeri de Gates Nut Kettle denilen sandviçci dükkânıydı. Görkemli Rönesans bahçelerini anımsatan bahçeleriyle muhteşem gri taş bina bölgeye yepyeni bir saygınlık kazandıracaktı.

Bayan Doheny'nin verdiği baloya davet edilmek için herkes birbiriyle yarışırdı.

Eve böylesine çekingenlik duyacağını tahmin etmediğinden Paul'un koluna sımsıkı yapışmıştı. Los Angeles'e ayak bastığından beri ilk kez büyük bir partiye katılıyordu. O güne dek Fransız kökenlilerle toplantılara katılmaktan başkalarıyla dostluk kurmaya fırsat bulamamıştı.

Petrolcüleri, gazetecileri, su işleri yapanları, emlak komisyoncularını, otel işletenleri, Hancock Parkında ya da Pasdena'da yaşayanları henüz tanımıyorlardı. Bu gece kentin tüm zenginlerinin ve güçlülerinin Dohney'lerde toplandıkları anlaşılıyordu. Eve konukların arasında sosyetenin kaymak tabakasına renk katan birkaç tane film yıldızının davetli olduğunu gördü. Tabii film yıldızları Eve'i tanımıyorlardı.

Amerika'nın bu Avrupa kökenli toplumunda yabancıların birbirlerine tanıştırılmadan konuşmaları hâlâ ayıp sayılıyordu. Merdivenlerden yüzme havuzunun kenarına inerlerken Eve, herkesin hangi hiyerarşiye mensup olduğu hemen anlaşılıyor, diye düşündü. Havuz Evinin damına büyük bir orkestra yerleştirilmişti. Havuzun etrafına da yalnız bu geceye mahsus tahta

dans pisti döşenmişti. Eve böylesine kalabalık bir partiden, Paul'la birlikte sadece yemekte yanlarında oturan insanlardan başka hiç kimseyi tanımadan ayrılacaklarını anladı. Ayrıca yanlarında oturan kişiler de onlarla pek ilgilenmiyor, eski dostları ve arkadaşlarıyla konuşup şakalaşıyorlardı.

Eve savaş sırasında evlendiği Paul de Lancel için gelecekte «müttefikler»in ne aniam taşıyacağını belirleyecek bilgiye sahip değildi. 1917'de yaşamın içinde «savaştan sonra» diye bir kavram yoktu. Kocasının nasıl bir ortamdan geldiğini bilmiyordu, zaten bilse bile umurunda değildi. Ani bir kararla müzikhol dünyasından ayrıldığı zaman, Jacques Charles'ın kendisi için yıldızlık yolunda çizdiği geleceği bir kenara atıp evinin kadını olma yaşamını seçtiği zaman neyle karşılaşacağını bilmiyordu.

Aradan yıllar geçtikten sonra birlikte olabilmek için kendisi de, Paul da geleceklerinden çok şeyleri feda ettiklerini anlamıştı. Paul'un ailesi Eve'i kuşku ve güvensizlik için karşılamış, ona en ufacık sevgi göstermemişlerdi. Kayınvaldesi yaptığı uygunsuz evlilikten dolayı Paul'un diplomasi yaşamında asla büyükelçiliğe yükselemeyeceğini açık dille söylemekte sakınca görmemişti.

Eve sahnede şarkı söylemesinden yalnızca kendi taşralı tutucu burjuva ailesinin adını lekelemekle kalmadığını, tüm dünyanın onu horgördüğünü anlamakta gecikmedi. Lancel'lerin ve Quai d'Orsay'ı yöneten insanların da ona karşı aynı tutum içinde olduklarını anladı. Her iki dünyada yaşayanlar için Eve'in sahneye çıkıp şarkı söylememesiyle sahnede yarı çıplak dolaşan dansöz kızlardan hiç farkı yoktu. Müzikhol dünyasında çalışan bir kadın sokak kadınıyla aynı seviyedeydi.

Ama Paul'un bu evliliğe saf ve gözü kapalı adım atmadığının farkındaydı. Otuz bir yaşında, aklı başında bir diplomattı. Dışişlerinin ondan ne beklediğini ve nasıl davranması gerektiğini iyi bilecek kadar zeki bir erkekti. Eve'le evlenirken mesleğine hiç de uygun bir kadın seçmediğini biliyordu. Ama her şeye rağmen Eve'le evlenmişti. Eve başını gururla havaya kaldırdı. Eve'i eş olarak seçmekle kalmamış, ona karşı duyduğu aşırı ihtirasla Eve'i neredeyse bu evliliğe zorlamıştı. Yani Paul kiminle evlendiğini pekâlâ biliyordu.

Eve tam anlamıyla vicdan azabı çekmiyordu ama her nedense Paul'un mesleğinde ilerleyemesinden kendini sorumlu tutuyordu. Evlendikten sonra ne topluluk içinde şarkı söylemiş, ne de müzikhol dünyasında çalıştığı yıllardan söz etmişti. Geçmişi bir kalemde silip izlerini yok edemezdi, ama eski yaşantısında ısrar etmenin de yararı olmadığına karar vermişti. Canberra ve Capetown'da evine bağlı, çocuklarıyla kocasının üstüne titreyen genç güzel Bayan Paul de Lancel'in bir zamanlar sahneye çıkıp şarkı söylediğini kimsenin bilmediğini sanıyordu.

Ama ah o günleri zaman zaman nasıl da özlüyordu! Jacques Charles haklıydı. Sahnenin özlemini çekiyordu... zaman zaman... kulisten sahneye adım atarken duyulan o eşsiz heyecanı, alkışların ve sahne ışıklarının özlemiyle yanıyordu. Ve her şeyden çok da müziğin kendisini özlemişti. Çocuklarıyla oyun oynarken onlara şarkılar söylüyordu, ama aynı tadı alamıyordu. Dohney'lerin yüzlerce konuğu arasında Paul'la piste dans ederken bunları aklından geçiriyordu.

Birbirlerine el sallayıp şakalaşan diğer çiftlerin arasında sessizce dans ediyorlardı. Eve'in sırtındaki siyah elbisenin eşini yedi kadın daha giymişti, ama onlar mücevherler içinde parlıyorlardı. Eve ödünç aldığı şapkayla tiyatroya giden Dijon'daki o gözü açılmamış saf kız gibi hissetti kendini.

Tanıdık bir ses, «Mösyö Konsolos, hanımınızla dans etmek şerefine erişebilir miyim?» diye sordu.

Paul başını çevirip omuzun üstünden baktı, sonra gülümseyerek Eve'i şaşkına döndüren yanıtı verdi. «İyi akşamlar, mösyö. Karımın sizin gibi bir vatanperverle dans etmesine izin veririm,» dedi.

Maurice Chevallier, «Evet, Madam Başkonsolos, Hollywood'u beğendiniz mi?» diye sordu.

Eve hiç düşünmeden, «Herkes bana aynı soruyu soruyor,» diye yanıtladı. Maurice Chevallier'yle daha önce hiç karşılaşmamıştı. O da kendisini tanımıyordu, ama sanki kırk yıllık dostmuş gibi rahatça konuşuyorlardı.

«Siz nasıl yanıt veriyorsunuz?»

«Çok seviyorum diye.»

Maurice Chevallier gerçek bir merakla, «Sahi seviyor musunuz?» diye sordu.

«Hem evet, hem hayır. Şey... özel bir yer. İnsan zamanla alışıyor...»

«Özellikle insan Büyük Bulvarların ışıklarını anımsayınca.»

«Büyük Bulvarlar...» Eve bu sözlerin pek fazla üstünde durmadan tekrarladı. Sanki bu kelimelerin onunla hiç ilgisi yokmuşcasına dans etmeye devam etti.

«Evet, Büyük Bulvarlar,» diye Chevallier yineledi. «Ve ışıklar... Maddy... ışıklar.»

Şaşkına dönen Eve, «Maddy...» diyiverdi.

«Seni şarkı söylerken dinledim. İnsan Maddy'i bir kez dinledi mi onu asla unutamaz. Herkes aynı düşünceyi paylaşıyor. Onlara hak veriyorum.»

«Ya...»

«İlk kez 1914'de savaştan önce Olympia'da seni dinlemiştim. Sonra yine 1914'de savaş sırasında cepheye askerlere konser vermeye geldiğin zaman dinledim. Ne geceydi! Sen ve cesur kırmızı giysin, minicik kırmızı papuçların, saçların da tıpkı bu geceki gibi parlıyordu. Sanki biri bir kadeh şampanyanın içine çilek koyup kadehini ışığa tutmuş gibi... Ah Maddy, o gece sen biz zavallı askerleri mutlu ettin. Aradan on altı yıl geçtiği halde daha dün gibi hatırlıyorum.»

«Ben de... Ah, ben de!» diye Eve bağırdı.

«Cephedeki o geceyi hatırlıyor musun? Ama sen her cephede konserler verdin. Öylesine özel bir geceyi nasıl hatırlarsın?»

Gözleri yaşlarla dolan Eve, «Konser verdiğim her cepheyi hatırlıyorum,» diye yanıtladı.

Paris'in gecekondu mahallesinde on bir yaşında küçük bir çocukken ilk kez karnını doyurmak için şarkı söyleyen Maurice Chevallier onun gözlerinin neden yaşardığını çok iyi anladı. Yirmi iki yıldır sahnelerin bir numaralı yıldızıydı ve yüzyıla kendi yarattığı stilinin damgasını vurmuştu. Maddy'i çok iyi anımsıyordu. Başkonsolos karısı olmak için sahneyi bırakışını hatırlıyordu. Sanki aynı olayları kendi yaşamış gibi Eve'i gayet iyi anlıyordu. Ve bunun ona neye mal olduğunu biliyordu.

Eve'in gözyaşlarını görmezlikten gelerek, «'Mimi' adlı parçanın sözlerini biliyor musun?» diye sordu.

«'Mimi' mi? 'Benim Komik Tatlı Mimi' mi? Dünyada 'Mimi'

nin sözlerini bilmeyen var mıdır?»

«Birlikte 'Mimi'yi mi söyleyelim, yoksa 'Aimez moi ce soir' mı? İngilizce de söyleyebiliriz. 'Love me Tonight', 'Beni Bu Gece Sev.'»

«Şarkı söylemek mi? Burada mı? Hayır, bunu yapamam!»

«Buyrun bakalım! Kırk yılda bir şarkı söylemeyi teklif ettim. Hemen beni reddettin.»

«Ben... ben kabalık etmek istemedim. Sadece şarkı söyleyemem... artık söyleyemem.»

«Maddy, asla böyle konuşmamalısın.»

Eve sanki ona yanıt vermeyip kendi kendine konuşurcasına, «Maddy asla Maurice Chevallier'yle birlikte şarkı söyleme fırsatını kaçırmazdı... asla kaçırmazdı,» dedi.

«Öyleyse bu gece yine Maddy ol, Bayan Başkonsolos! Neden olmasın?»

Eve gözlerini dans pistindeki çiftlerin üstünde dolaştırdı. Herkes Hollywood'un gelmiş geçmiş en büyük yıldızlarından biri olan Maurice Chevallier'le konuşurken ona ilgiyle bakıyordu. Bütün gece dönüp de yüzüne bakmayan yabancıların hepsi gözlerini merakla açmış, ona bakıyorlardı. Belki de bu yabancılar müzikholde şarkı söyleyen bir şarkıcıyı ömür boyu dışlamayı akıllarının ucundan bile geçirmiyorlardı. Sahne ve film yıldızlarına çılgınca hayranlık gösteren, garip tutuculuktan uzak yepyeni bir dünyanın insanı olan bu yabancılar sahne ve film yıldızlarına kul köle oluyorlardı.

Chevalier konuşmasına devam etti. «Bayan Doheny bu gece şarkı söylememi rica etti ama ben kabul etmedim. Ama benimle birlikte söylemeye razı olursan... ev sahibinin isteğini yerine getirebilirim.»

Eve verdiği karardan caymadan hemen, «Pekâlâ,» dedi. Başka yerde olsa şarkı söylemeye cesaret edemezdi. Ama burada umurunda değildi. Hele şimdi hiç umrunda değildi. Telaşla, «Ama sakın Maddy adını kullanma beni Eve diye tanıt,» dedi.

Maurice Chevalier'le birlikte kol kola kalabalık dans pistindeki çiftlerin arasından geçtiler ve havuz evine doğru yürüdüler. Orkestra şefi onlara doğru hızla ilerledi, pistte dans edenler iki yana açılıp onlara yol verdi. Chevalier orkestra şefiyle

bir şeyler konuştu, sonra Eve'i elinden tutup havuz evinin damına yükselen merdivenden çıkardı. Birdenbire sessizlik çökmüştü. Kalabalık heyecanla bekliyordu. Maurice Chevalier konuşmaya başladı.

«Bayanlar baylar, bütün gün akşama kadar çalışır... şarkı söylerim. Bütün hafta soluk almadan çalışır... şarkı söylerim. Aslında bütün ay durup dinlenmeden çalışır... şarkı söylerim. Bu gece buraya Bayan Dohney'in davetine katıldım ve sizlerin dans edişinizi seyrettim. Buraya şarkı söylemeye gelmedim. Ama bu gece unutulmaz, vatanperver eski meslekdaşım yıldızla karşılaşacağımı aklımın ucundan bile geçirmiyordum. Onu ilk dinlediğim zaman tüm Paris halkı onun önünde diz çöküyordu. Bu kahraman vatanperver yıldız savaş sırasında cephede konserler verip, biz zavallı askerleri eğlendirirdi. Öylesine güzel ki, sahneyi bıraktığı için ona kızamıyorum bile. Mesleğini terk etti, hem de ne uğruna biliyor musunuz? Evlilik uğruna! Bayanlar baylar, size soruyorum, evlilik uğruna meslek terk edilir mi, yazık değil mi? Ve bana mutlu olduğunu söylemeye cesaret ediyor! Size Eve'i takdim ediyorum. Şahane Eve yeni Fransız başkonsolosumuz Paul de Lancel'in eşi. Eve'le birlikte şarkı söylemek için şapkamı yakar, bastonumu bile kırarım. Ama Tanrıya şükür, benden öyle bir istekte bulunmadı.» Sonra dönüp Eve'in kulağına fısıldadı. «Şarkı söyle, Maddy, şarkı söyle!» Sonra heyecan içinde bekleyen kalabalığa doğru eğilip, «Haydi Eve güzelim, başlayalım!» diye bağırdı.

«Bir uçağa binip uçana dek takdis edilmek istemiyorum,» diye Freddy tutturdu.

Paul'un tepesinin tası attı. «Artık yetti! Dinle bana şantaj yapma!»

Freddy ciddiyetle başını salladı. Çünkü hangi yolu denese karşısına bir engel çıkıyordu. Ne zaman uçakla gökyüzünde uçmak istediğini söylese verilen sözler asla yerine getirilmiyor, sonra hemen unutuluyordu. O güne dek istediğini hâlâ elde edememişti. Öyleyse kutsama olayı bir süre daha gecikmek zorundaydı.

Paul isteksizce, «Pekâlâ, bu hafta sonu seni uçakla gez-

direceğim,» dedi. Freddy'nin yaptığı şantaja boyun eğmesine içerliyordu, ama kızı artık on bir buçuk yaşındaydı ve kutsama töreni bir hayli gecikmişti. Paul bu işin bir an önce bitirilmesi taraftarıydı. Ayrıca uçmak istiyorum diye tutturan kızının da böylece çenesi kapanacaktı.

Geçen yıl mahallenin polisi üç kez Freddy'i en dik yokuşlu yollardan aşağıya ayağında patenle, dört köşesinden tutunduğu çarşaf da arkasından yelken gibi uçuşurken yakalayıp eve getirmişti. Polisler, «Çocuk trafik için büyük tehlike yaratıyor, ayrıca birine çarpıp feci bir kazaya neden olabilir,» demişlerdi. Lancel'ler Loz Feliz tepelerinde oturuyorlardı. Freddy yakalanana dek yokuştan aşağı dakikalarca kayabiliyordu.

Freddy polislere son kez yakayı kaptırınca patenlerine el kondu. Bunun üstüne Freddy de vicdanı sızlamadan bütün oyuncak bebeklerini bebek arabasına doldurup köşe başında işportacılık yapmaya başladı. Walt Disney, Cecil B. DeMille gibi ekâbir mahalle komşularına oyuncak bebeklerini satıp kazandığı parayla kendine yeni bir çift paten almayı düşlüyordu.

Eve, «Haşarı bir çocuk,» dedi. «Zamanla durulacak.» Çocukluğunda ona izin verilmeyen çılgınlıkları Freddy'nin yapmasına için için sevindiğini kendine bile itiraf etmekten korkuyordu. Dikbaşlı, çılgın kızına baktıkça içinde hâlâ bastıramadığı eski coşkulu duyguları hissediyordu.

Freddy yaşına göre uzun boyluydu. Delphine'den bile uzundu. Bacakları da çok uzun olacağa benziyordu. Bir akrobat kadar çevik ve hareketliydi. Yara bere, çürük çarık izlerinden görünmeyen güneş yanığı kollarıyla bacaklarının kasları sırım gibiydi. Paul'un koyu mavi gözlerini almıştı. Birbirinden bir hayli ayrık olan bu iri gözlerin üstündeki uçları yukarıya kalkık kalın kaşları da Eve'in kaşlarına benziyordu. Bu gözler öylesine maviydi ki, küçük bir çocuğa ait olduklarına kimse inanmıyordu.

Eve, acaba hayal mi kuruyorum, yoksa Freddy gerçekten uzakları herkesten çok daha mı iyi görüyor, diye düşünüyordu. Canberra ve Capetown'da çok uzaklarda havalarda uçan kuşları görür, aileden hiç kimse fark etmeden ufukta yaklaşan hayvanları gösterirdi. Bebekliğinde bile fark ettiği şeyleri göstermek için ağlayarak ilgi çekip parmağıyla işaret ederdi. Freddy

diğer çocuklar gibi saçlarını ikide bir alnından geriye atmak zorunda değildi. O güzelim parlak kırmızı gür saçları alnından geriye doğru uzuyordu. Burnu da düzgün ve güzeldi. Yüzüne çocuğa benzemeyen olgun bir insan ifadesi veriyor ama gülünce kırışıp yukarıya çekiliyordu.

Eve küçük kızının Delphine gibi büyüleyici güzelliğe sahip olmayacağından kuşkulanıyordu. Ama bir şey istediği zamanlar... ki çoğu kez isterdi... yüzündeki o kararlı ve soylu ifadeyi görenler, dimdik ve zarif duruşuna vurulanlar onu Delphine'den daha güzel bulacaklardı. Ele avuca sığmayan, afacan, zıplayarak yürüyen Freddy sanki dünyaya tekrar genç bir kız olarak dönen Robin Hood'a benziyordu.

Ve tıpkı Robin Hood gibi babasını rehin alıp 1927 yılında ilk kez San Diego'yla Los Angeles arasındaki uçak servisini başlatan John Maddux'a telefon ettirdi. Bu atılım pek tutmuştu. John Maddux şimdi üç motorlu on dört uçağın sahibiydi ve Los Angeles'ten San Francisco'ya, Agua Caliente, Mexico ve Phoenix'e sürekli seferler yapılıyordu.

John Maddux, «Paul, senin için ne yapabilirim?» diye sordu.

«Bir kızı uçağa bindirmek istiyorum. Bana ne önerirsin?»

«Evet, çok şanslısın. South Olive'deki bilet satış acentamızla havaalanı arasında yeni limuzin servisi başlattık. Küçük hanım bu servisten de yararlanmalı.»

«Jack, sanırım küçük hanım sadece yolculukla ilgileniyor. Ama ilgine çok teşekkür ederim.»

«Öyleyse Burbank'a gidin ve oradan Büyük Merkez Havaalanına ulaşırsınız. Şimdi dur bakalım... en iyisi San Francisco'ya her gün kalkan lüks ekspres servis... Her gün saat 2.30 buradan kalkıyor, üç saat sonra San Francisco'dasın. Bir dans salonuna gidip biraz içki içtikten sonra, Chinatown'da ya da limanda istakoz yiyip geceyi Mark Hopkins'de geçirdikten sonra, sabah kuşluk vakti Ernie'de veya Jack'da hafif bir yemek yer ve aynı uçakla geri dönüp Los Angeles'de evine akşam yemeğine yetişirsin. Gidiş geliş adam başına yetmiş papel. Böyle güzel vakit geçirmek isteyen biri için pek pahalı sayılmaz doğrusu.»

«Söylediklerin... çok hoş... Jack. Ama uçmak isteyen benim on bir yaşındaki kızım.»

«Oh! Oh! Anladım. Pekâlâ, o zaman küçük bir gezi uçuşundan söz ediyoruz, değil mi?»

«Kesinlikle.»

«Sorun değil. Senin için onu ben ayarlarım. Cumartesi öğleden sonra saat 3:30 iyi mi? Öğleden sonra ışığın en iyi olduğu saat.»

Paul de Lancel, «Harika. Jack, sana çok teşekkür ederim. Bu iyiliğini unutmayacağım,» diyerek telefonu kapattı. Kendi kendine Quia d'Orsay'dakilerin iki üç gün önce tanıdığı birine ilk adıyla hitap etmeyi akıllarının ucundan geçirmeyeceklerini düşünüyordu. Melekler Kentinde bütün işler tek bir telefonla çözümlenivеriyordu.

Havaalanı görevlisi, «Evet, Bay Lancel. Bay Maddux bütün gerekli işlemleri yaptı. Bu gezide onun davetlisisiniz. Uçak hemen orada,» diyerek pistin ucunda duran iki motorlu uçağı işaret etti. Uçak gezisine çıkmak üzere altı kişi daha bekliyordu.

Paul, Freddy'nin elinden tutup piste doğru yürümek istedi, ama kız yerinden kımıldamamakta diretti.

Kandırıldığına inanamıyormuş gibi kırık bir sesle, «Büyük bir uçak bu. Başka insanlar da binecek,» dedi.

«Freddy, başlama, sana tek başına uçağa bineceksin diye söz verdim mi? Sadece uçak gezisine çıkaracağıma söz verdim. Ve günün en iyi saatinde.»

«Babacığım, anlamıyorsun? Gökyüzüne yalnız çıkmak istiyorum.»

«Yapma sevgilim. gökyüzüne nasıl yalnız çıkabilirsin? Uçağı tek başına kullanamazsın ki.»

«Biliyorum. Pilotta olacak. Yalnız ben ve pilot. Lütfen babacığım. O zaman havada tek başıma uçtuğumu düşleyeceğim.»

Babasının gözlerinin içine yalvarırcasına, heyecanla bakıyordu. Paul bir an kızının yaşındayken kurduğu çocukluk düşlerini anımsadı. Düşleri değil de, o düşleri gerçekleştirmenin

dürtüsünü ve başkalarının bu düşleri gerçekleştirememenin acısını asla anlayamadıklarını hatırlamıştı.

Havaalanı görevlisine, «Bay Maddux'a çok teşekkür ettiğimizi söyleyin. Ama sanıyorum ki, kızım daha küçük bir uçağa binmek istiyor. Bana ne tavsiye edersiniz?»

«Havaalanından çıktıktan sonra sola dönün ve yolu takip edin, Dry Springs adlı küçük kente varıncaya dek gidin ve anayoldan sapın, bir süre sonra McGuire Havacılık Okulu levhasını göreceksiniz. Ahım şahım bir yer değildir ama endişe etmeyin. Mac'ı arayın... kızınızı göklere uçurur. Bu havalinin en iyi pilotlarındandır. Sanırım, savaşta bombardıman uçaklarıyla uçmuş.»

Paul, «Teşekkürler,» diyerek heyecandan yerinde duramayan Freddy'nin elinden tutup yürüdü. Yirmi beş dakika sonra McGuire Havacılık Okulu levhası asılı, garaja benzeyen geniş tahta binanın önünde durdular. Hangarın içinde yan yana birkaç uçak duruyordu. Ve kocaman geniş alan bomboştu. Paul ve Freddy bir süre aradıktan sonra yan tarafta ofise benzer bir kapı buldular. Paul başını içeriye uzatıp, «Kimse yok mu?» diye seslendi.

Arkalarından bağıran bir ses duyuldu. «Bir dakika sonra geliyorum.» Bir adam uçağın altından sürünerek çıktı. Yakası açık gömleğinin üstüne iş tulumu giymişti. Açık kumral saçları dağınıktı. Paul onun aşağı yukarı otuz yaşlarında olduğunu tahmin etti. Dürüst ifadeli, çilli yüzüyle tipik bir Amerikalı, diye düşündü. Adam profesyonel bir atlet gibi çevik bir güvenle yürüyordu.

Paul. «Mac'ı arıyordum,» dedi.

Ellerini temiz bir bez parçasına sildikten sonra adam gülerek Paul'un elini sıktı. «Ben Mac, Terence McGuire.»

Paul gülümsemeden bir an tereddütle baktı. Freddy'i bu iş tutumlu pilota teslim etmek istemiyordu. «Paul de Lancel,» diye yanıt verdi.

Mac, «Sizin için ne yapabilirim?» diye sordu.

Freddy soluk soluğa, «Lütfen, ben uçağa binip göklere uçmak istiyorum,» dedi.

Paul kızının sözünü kesti. «Bir dakika, Freddy. Bay McGuire, duyduğum kadarıyla savaşta pilotmuşunuz. Öyle mi?»

«Evet.»

«Çok ilginç değil mi, Freddy? Nerelerde uçtunuz?»

«Fransa'da.»

«Yani kiminle ve hangi grupla demek istedim?» diyerek Paul işi biraz daha kurcaladı.

«Önce 1916'da Lafayette Escadrille'le uçtum... Eğer bizim ordudan savaşta uç emrini bekleseydim herhalde hâlâ yerde bekliyor olacaktım. Sonra Amerika Birleşik Devletleri savaşa girince, ben de Amerikan Hava Kuvvetlerine katıldım, 94'üncü Hava Bombardıman Birliği.»

«Öyleyse birkaç Alman uçağı düşürmüş olmalısınız?»

«Tabii. Birkaç tane düşürdüm. Doğrusunu isterseniz, tam on beş tane. Son dört tanesini Saint-Michiel'de. Hepimizin kazanılan zaferde birazcık payı var. Eddie Rickenbacker benim düşürdüklerimin iki mislini düşürdü. Sahi, siz gazeteci misiniz? Yıllardır gazetecilerle konuşmadım. Savaş sırasında düşürülen uçaklarla artık hiç kimsenin ilgilenmediğini sanıyordum.»

«Hayır gazeteci değilim. Sadece endişe içinde kıvranan bir babayım.»

«Anladım. Kızınızın göklerde bir teknisyenle uçmasını istemiyorsunuz öyle mi? Endişe etmekte haklısınız. Ama benim yanımda kızınız güvencede.»

Artık sabrı taşmak üzere olan Freddy yerinde zıplıyor, gözleri heyecandan kor gibi yanıyordu. «Oh lütfen baba, boş yere konuşarak vakit kaybetmeyelim!»

«Gel bakalım ufaklık. Şuradaki Piper Cub'a bineceğiz. Bugün öğlenden sonra sözümona uçuş dersi verecektim ama iptal edildi. Uçağın benzini filan dolu, uçmaya hazır bekliyor.» McGuire hangarın dışında birkaç metre uzakta park etmiş küçük uçağı gösterdi. Freddy dönüp uçağa baktı ve tek kelime söylemeden deli gibi hızla ona doğru koştu. Pilot da onun peşinden seğirtti.

Paul alanın yanında durmuş, kendini ahmak gibi hissediyordu. Adam eşi bulunmaz bir astı. İki yıl süreyle Fransa semalarında uçmuştu. Demek bir zamanların romantik gözüpek kahramanları yurtlarına dönüp ayaklarından parlak mahmuzlu çizmelerini, sırtlarından tulumlarını çıkarınca uçuş dersleri veriyorlardı. Paul hangarın yanındaki iskemleye oturup Freddy

dönene dek endişeyle beklemeye başladı. Şu minicik Piper Cub da pek insana güven vermiyordu.

Terence McGuire, Freddy'i Piper Cub'un sağ koltuğuna oturtup kemerini bağladı. Sonra uçağın etrafından dolaşıp sol koltuğa geçti. Uçağı kontrol etmeye gerek yoktu. Bir saat önce güzelce gözden geçirmişti. Başını kaldırıp boş gökyüzüne baktı ve uçağı pistin ucuna doğru sürdü. O gün öğleden sonra Dry Springs'te hava Akdeniz semaları kadar maviydi.

Freddy sessizce oturuyordu. Mac ona gözünün ucuyla baktı. Ama kızda en ufacık korku belirtisi yoktu. Hiç bu yaşta kız çocuğunu uçuş gezisine getirmemişlerdi. Genellikle bu kızdan yaşça biraz daha büyük erkek çocuklar gelirdi. Hayır, ilk kez uçağa binip gökyüzüne çıktığı halde kız korkmuyordu. Heyecanlı da sayılmazdı. Sanki yaşamı boyunca tüm duyularıyla düşlediği bir hayali eliyle yakalamış gibi bütün dikkatini vermişti. Uçağı pistin ucunda bir an durdurdu, yine yan gözle kıza baktı. Soluğunu tutmuşcasına kızın yüzü bembeyaz kesilmişti.

Mac motor gürültüsünün arasından, «Ufaklık iyi misin?» diye sordu. Freddy onun yüzüne bakmadan hafifçe başını salladı. Gözlerini dikkatle ileriye dikmiş bakıyordu. Mac onun gözünü bile kırpmadan baktığına yemin edebilirdi.

Gökyüzüne çıktıktan sonra Mac uçağın burnunu hafifçe doğuya çevirip gözlerini kamaştıran güneşi arkaya aldı. İlk kez uçağa binen yolculara caka satmak için genellikle pilotlar gösteriş yaparlardı. Ama yolcusunun rahatını düşünen Mac'ın böylesine gereksiz gösterişlere merakı yoktu.

Freddy'e, «Manzarayı sevdin mi?» diye sordu.

«Harika. Harikadan da öte! Ders ne zaman başlıyor?»

«Ne dersi? Ders mi?»

«Benim uçuş dersim.»

«Dur bakalım ufaklık. Baban dersten mersten söz etmedi.»

«Fırsat olmadı ki. İkiniz savaştan başka söz etmediniz. Bugün ilk uçuş dersimin başlaması gerekiyordu. Havacılık Okuluna neden geldiğimizi sanıyorsunuz?»

«Eğer bunun ilk ders olduğunu bilseydim, hâlâ yerde olmamız gerekirdi. İlk derste uçağı havalandırmadan neleri kontrol edeceğini öğrenmen gerek. Onları öğrenmeden önce uçamazsın.»

«İkinci derste öğrenirim,» diyen Freddy uçağa bindiğinden beri ilk kez gülümsedi.

«Allah kahretsin öğreneceksin. Ve sadece ikinci derste değil, her dersin başında önce uçağı kontrol edeceksin. Şimdi direksiyonu tut. Hafifçe öne doğru it. Ne oldu?»

Zevkten mest olan Freddy, «Alçaldık,» dedi.

«Doğru. Şimdi kendine doğru geri çek. Ne oldu?»

«Yükseldik.»

«İleriye doğru itiş uçağı alçaltır. Geriye doğru çekersen yükselirsin. Bu birinci ders. Ve en önemlisi. Her şey önemlidir ama ufaklık, yükselmek ve alçalmak en önemlisidir.»

«Evet, Bay McGuire.»

«Bana Mac de. Bütün öğrencilerim Mac derler. Senin adın ne?»

«Freddy.»

«Erkek adı öyle mi?»

«Fransızcada değil. Aslında Marie-Frederique, ama kimsenin beni bu adla çağırmasına izin vermiyorum. Evet, şimdi ne yapacağım, Mac?»

«Ayağını pedallara koymalısın. Onlar uçağın yönünü belirler. Uçağın burnunu pedalların sayesinde istediğin yöne çevirirsin. Bunun direksiyonu otomobilinkine benzemez. Pedallar otomobil direksiyonu gibi uçağı istediğin tarafa yönlendirir. Böylece bastır... hafifçe... sol pedala bas. Ne oldu?»

«Sola dönmeye başladık.»

«Peki, uçağın burnunu tekrar doğrultmak için ne yapman gerek?»

«Sağ pedala basmalıyım, değil mi?»

«Bas bakalım. Aferin. Şimdi uçağın burnunu düz tut. Yalnızca sol elini kullan. Kolunu gevşek bırak. Kol güreşi yapmıyorsun. Aferin. Freddy, şimdi bu göstergeye bak. Buna altımetre denir. Ne kadar yüksekte olduğunu gösterir. Bu düğmede frendir. Eğer onu itersen, uçak yavaşlar. Eğer onu kendine doğru çekersen uçak hızlanır. Tıpkı otomobilin gaz pedalına basmak gibi. Anladın mı?»

«Evet.» Freddy bir çırpıda uçağı nasıl kullanacağını öğrenmişti. Sanki uçak kullanmayı bilerek dünyaya gelmişti.

«Freddy, altimetreye bak ve uçağı biraz daha yükselt. Hem

gaz düğmesini, hem de direksiyonu çekmen gerek. Hop hop! Öyle hızlı değil. Yavaş... yavaş... yavaş. Sakın unutma, uçak ağır ağır yükselir. Şimdi yine dene ve iki yüz metre kadar yüksel. Hmmm... daha iyi oldu. Haydi biraz alçal... yavaş ol... dört yüz metre kadar alçal ve başladığımız yere dön. Şimdi ne yapıyorsun?»

«Direksiyonu ve gaz düğmesini öne iteceğim. Yavaş yavaş, çok yavaş.»

«Evet. Haydi başla.»

Freddy keyifli bir kahkaha attı. Uçağı kullanabiliyordu! Direksiyon kendi elindeydi. Mac kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuş, yanındaki koltukta oturuyordu. Uçağı ise Freddy kullanıyordu. Bütün yaşamı boyunca bu anın hayalini kurmuştu. Uçağa bindiği an onu kullanacağını biliyordu. Düşlediğinden daha değişikti... çok çok daha değişikti, çünkü önündeki göstergelerin hepsinin ne işe yaradıklarını bilmiyordu... Harika bir duyguydu. Yıllardır bu harika duygunun onu gökyüzünde rüzgârların arasına gizlenmiş bir armağan gibi beklediğini biliyordu. Evet işte, yıllardır hayalini kurduğu düşü şimdi bulmuştu!

Mac, «Haydi artık geri dönelim,» dedi. «Şimdi uçağı ben kullanacağım ama sen de elini direksiyondan ve ayağını pedallardan çekme ve benim yaptıklarımı hissetmeye çalış.»

Freddy isteksizce uçağın kontrolunu Mac'a bıraktı. «Kaç yaşında tek başıma uçabilirim?»

«Ilk önce uçak nasıl kullanılır onu öğrenmelisin. Henüz bilmiyorsun. Ama on altı yaşından önce tek başına uçamazsın.»

«Ne! Bunu kim söyledi?»

«Hükümet. Yasalar. Salak herifler... ben on iki yaşımda tek başıma uçtum. Ama artık nerde o günler. Daha önceleri her işde olduğu gibi çifte kontrol diye bir olay yoktu.»

Freddy acı acı, ağlarcasına konuştu. «Demek tek başıma uçabilmek için daha dört buçuk yıl beklemem gerek. Bunca zaman nasıl bekleyebilirim?»

«Başka şansın yok. Uçmayı öğrenirsin ama tek başına uçamazsın.»

Freddy yine ağlamaklı bir sesle, «Dört buçuk yıl,» dedi.

«Okulda atölye dersleri alıyor musun?»

«Sacred Heart Okulunda atölye dersleri yok,» diye Freddy üzüntüyle yanıt verdi.

«Okul değiştir. En iyisi bu. Ve atölye dersleri al. Bir başlangıç olur. Ayrıca matamatik derslerine yüklen. Matamatiğin iyi mi?»

Freddy uyuşmuş gibi, «Evet,» diye ağzının içinde geveledi. «En sevdiğim ders.»

«Sakın matamatiği bırakma. Matamatik bilmezsen uçağı nasıl yönlendirirsin? Ve ister inan, ister inanma, matamatik bilmeyen insan hayatını kurtaramaz.»

Freddy biraz neşelendi. «Tıpkı kız kardeşim Delphine gibi...»

«Neyse içinizden birisinin adı kız ismine benziyor. Freddy, buradan havaalanını görüyor musun?»

«Tabii.» Freddy gözlerini kısıp güneşli ufka baktı ve henüz görünmeyen havaalanın tam yerini işaret etti. «Onu bir dakika ya da birkaç dakika önce gördüm.»

«Hmmm.» Terence McGuire, bu kızda yetenek var, diye içinden geçirdi. İlk kez uçağa binen biri böylesine kolayca havaalanının yerini kestiremezdi. Kendisi bile alanı yeni görebilmişti. Ufaklığın görme duyusu iyi çalışıyordu. İyiden de öte kusursuzdu.

Yere inerlerken Mac sordu. «Freddy, neler hissettiğini bana anlat.»

«Ne demek istediğini anlamadım?»

«Uçak alçalırken neler hissettin?»

Şaşkına dönen Freddy ne diyeceğini bilemiyordu. Gökyüzünde uçmaktan öylesine mutluydu ki, sanki bir rüya âleminde yaşadığını sanıyordu. Uçak piste doğru yavaş yavaş alçaldıkça Mac'ın sorusunu anladı. Heyecanla, «Yere inmek istiyor,» diye bağırdı. «Uçak yere inmek istiyor.»

«Evet, nereden anladın?»

«Hissettim. Gerçekten hissettim, Mac.»

«Nerede hissettin?»

«Şey de... oturduğum koltukta.»

«Koltuğun altında mı?»

«Evet.»

«Doğru. Orada hissetmen gerek. Gelecek sefere uçarken

pantolon giy.» Mac uçağı piste indirdi ve hangara doğru sürdü. Onlar uçaktan inerken Paul öfkeyle üstlerine yürüdü.

«Tam bir saattir havada olduğunuzun farkında mısınız? İnanamıyorum! Nerdeyse aklımı oynatacaktım. Allah kahretsin McGuire, sen sorumluluk nedir bilmez misin?»

«Durun bakalım. Ders tam bir saat sürer. Biz üç dakika erken bile geldik.»

Paul duyduklarına inanamıyordu. «Ders mi? Ne dersi? Freddy'yi havada biraz dolaştırmanızı istedim. Dersten filan söz etmedim ki.»

Terence McGuire, Freddy'nin yüzüne baktı. Kız da gözünü kırpmadan onun gözlerinin içine bakıyordu. Mac dudaklarını kısmış, başını gururla havaya kaldırmış, yalan söylediği için suçlu olduğunu bildiği halde inatla gözünün içine bakan bu kız uğruna kendisi de yalan söylemeyi göze aldı.

«Özür dilerim, ama yemin edebilirim ki, sizin Freddy'nin uçuş dersleri almak istediğinden söz ettiğinizi sandım,» dedi. «Yanlış anlaşma için özür dilerim. Sizi boşuna endişelendirdiğim için beni bağışlayın. Borcunuz altı dolar. Dört dolar uçak kirası. Iki dolarda ders ücreti. Ama yalnızca gezi istediğiniz için sizden dört dolar alacağım. Oh, bu küçük hanıma bir de seyir defteri getireyim.»

Telaşla ofisine doğru yürüdü. Seyir defterini buldu ve Freddy'nin ilk uçuşunun notlarını yazdı. «Al burayı imzala, Freddy. Defterini iyi sakla, sakın kaybetme.»

Yüzü minnetle parlayan Freddy soluk soluğa, «Kaybetmem,» dedi. «Asla kaybetmem. Ayrıca Mac, geri geleceğim. Ne zaman gelirim bilmem ama en kısa zamanda geri geleceğim.»

«Ufaklık, beni böyle küçümseme. Geri geleceğinden bir an olsun kuşku duymadım. Görüşmek üzere, Freddy.»

«Görüşmek üzere, Mac.»

YEDİNCİ BÖLÜM

Paul ve Eve kızlarıyla birlikte Champagne bölgesindeki Chateau Valmont'ta yaşayan Vikont Jean-Luc'la Vikontes Anette de Lancel'i ilk kez 1933 yılının yazında ziyaret ettiler. Bütün aile şatonun terasında toplanmıştı. Lancel geleneklerine göre toplantılarda şerefe kalkan ilk şampanya kadehlerini şatonun ev sahibesi hanım doldururdu. Ve o günler de duygusal ve sembolik olarak ayrı bir değer taşırdı. Anette, «Tabii Freddy şampanya içebilecek kadar büyümüş,» dedi. «Bugün şampanya içmesinde sakınca yok.» Ve on üç yaşındaki Freddy'nin de kadehine diğerlerininki kadar şampanya koydu.

Paul şampanyasını yudumlarken Valmont'u ne kadar özlediğini fark etti. Doğup büyüdüğü ve gençlik yıllarını geçirdiği bu evi düşünmemek için kendine ne büyük baskı yapmıştı. Yaşadığı hiçbir yerde toprakla yetiştirdiği ürün arasında böylesine güzel bir uyum olmadığını unutmuştu. Sanki elini uzatsa bu görünmeyen uyumu yakalayacaktı. Champagne bölgesinin her köşesinden neşe, sağlık ve olağanüstü bir konukseverlik taşıyordu. Kollarını kucaklamak istercesine, tembelce açmış gibi görünen üzüm bağları denizine baktıkça, gerçek okyanusların bile onu bu denli fiziksel ve duygusal olarak etkilemediğini anlıyordu. Pek yakında bağbozumunda tepelere mavi kırmızı Lancel bayrağı dikilecekti.

Güneşin altında oturan karısı Eve'le kızları Delphine ve Freddy'e bakınca göğsü gururla kabardı. İki saat önce Paris'

ten arabayla gelmişlerdi. İki hafta önce Los Angeles'ten trene binip Amerika'yı baştan başa geçmişler, sonra da gemiyle Fransa'ya gelmişlerdi. Iki aylık yıllık izine ayrılan Paul, ailesini o güne dek görmedikleri atalarının yaşadığı evine getirmenin zamanı geldiğini düşünmüştü.

Asmalar çiçek açtıkları zaman mis gibi kokarlar ve haziran ayında iki hafta boyunca çiçeğe dururlardı. Çiçekler nemli ve sıcak havada polen saçarlardı. Sonra üzüm yetiştiriciler rüzgârların sertleşmemesine dua ederlerdi. Şimdi asmalar dallarında üzümlerin olgunlaşmasını bekliyorlardı.

1600'lerde Hautvillers köyündeki Saint-Pierre Manastırına yerleşen Rahip Dom Pierre Perignon, ömrünün kırk altı yılını Tanrıya dua ettiği saatlerin dışında, en iyi kalitedeki yerel şaraplardan şampanya elde etmeye çalışmakla geçirmişti. Valmont, Hautvillers'in kuzeyine düşüyordu.

Şato bir zamanlar bol av hayvanlarının barındığı meşe ormanlarıyla çevriliydi. Şatonun beyleri kendi zevkleri ve dostlarına ikram için şarap elde edebilecekleri küçük üzüm bağları yetiştirmişlerdi. Parlak temmuz güneşinin altında öğle yemeğinden önce şatonun terasında toplanan aile, vadiden aşağıya baktığı zaman bağların arasında artık tek tük ağaç görebiliyorlardı. Uçsuz bucaksız üzüm bağları gözler önüne serilmişti. Şimdi böylesine sakin ve sessiz görünen, dünyanın en iyi üzümlerinin yetiştiği bu topraklar üstünde son yüzyıl içinde Avrupa'nın tarihini değiştiren iki zorlu savaş geçmişti.

Ama bugün Paul'un aklına savaş filan gelmiyordu. Eve'le evlenmesine karşı çıkan ailesiyle arasındaki buzlar erimişti. Bir kış önce annesi mektup yazıp Eve gibi bir kadınla evlenip mesleğini tehlikeye attığı için söylediği acı sözlerden dolayı af dilemişti. «Aradan yıllar geçtikçe,» diye yazmıştı. «Anladım ki, Eve ve çocuklarınla kurduğun yaşamdan yoksun kalsaydın gerçekten mutlu olamayacaktın. St. James Sarayında büyükelçi bile olsan bu denli mutlu olamazdın.»

Anette de Lancel'in yıllardır sürdürdüğü dargınlığı ortadan kaldırmaya çalışıp yumuşaması, yaşının ilerlemesinden değildi. Zamanın akışı içinde Fransız kadınları gençliklerindeki katı fikirlerinden, inançlarından sıyrılıp daha pratik ve yumuşak olmazlardı.

Lancel'lerin büyük oğlu Guillaume evlenip çoluk çocuk sahibi olsaydı, annesi aralarındaki dargınlığı sürdürecekti. Anette de Lancel ailenin devamının kendi elinde olduğunu düşünüyordu. Ayrıca Eve'e karşı duyduğu kinden vazgeçmemeye kararlıydı. Ama Guillaume bekâr kalmakta diretiyor, bekârlığın tadını doyasıya çıkarıyordu. Vikontes sonunda Paul'un çocuklarından başka torun sahibi olamayacağını anladı. Büyük oğlunun bencil ve dar görüşlü tutumuna karşı her zaman düş kırıklığına uğradığını söyleyip onu kınamaktan geri kalmayacaktı, ama çok geç olmadan tek geliniyle arayı düzeltmekte yarar vardı.

Yolculuk giysilerini hâlâ sırtlarından çıkarmadan karşısında oturan Paul ve ailesine baktıkça aradaki kırgınlığa son verdiğine seviniyordu. Eve yaptıkları yolculuğu anlatırken Guillaume ve Jean-Luc öne doğru eğilmişler, tüm dikkatleriyle onu dinliyorlardı. Eve, Adrian imzasını taşıyan yazlık giysisinin geniş yakalı mavi pike ceketini çıkarıp demir sandalyenin arkasına asmıştı. Başındaki minik şapkasını da çıkarmıştı. Güzel bacaklarını ayak ayak üstüne atmış, rahat bir zerafetle oturmuş konuşuyordu. Anette de Lancel gözlerini kısıp Eve'i iyice inceledi. Itiraf etmesi çok zor olsa bile, bütün kayınvalideler onun gibi bir geline sahip olmakla gurur duyar, diye içinden geçirdi. Torunlarını ilk bakışta sevmişti. Özellikle Delphine'i.

On beş yaşında onun kadar güzel bir kız var mı, diye düşündü. Delphine öyle tavuskuşu gibi kurumlu bir güzel değildi. Pembe beyaz güzelliğinde insanın içine işleyen bir tatlılık vardı. İri gri gözleri alacakaranlıkta parlayan denizler gibi gizemliydi. Yüzünün iki yanından yumuşak bukleler halinde omuzlarına dökülen kahverengi saçları iyi cilanmış değerli tahta gibi parlıyordu. Elleri mermerden yontulmuş gibi inanılmaz güzellikteydi. Bütün hatları öyle güzel bir uyum içindeydi ki, büyük bir özenle meydana getirilmiş bir heykele benziyordu. Geniş alnı ve küçük çenesi Valmont Şatosunun duvarlarını süsleyen Lancel ailesindeki soylu kadınların izlerini taşıyordu. Orta boylu ve kırılacak kadar nazenin görünüşlü bir kızdı. Ona baktıkça büyük annesinin içinde onu koruma duygusu uyanıyordu. Ender bulunan genç kızlardandı. Kusursuz bir genç kız, diye düşündü. Keşke onu Fransa'da büyütebilseydi.

Freddy adıyla çağırmakta ısrar ettikleri Marie-Frederique ise tipik bir Amerikalıydı. Annesi de, babası da Fransız olduğu halde küçük torunun neden Amerikalıya bu kadar benzediğini Anette de Lancel bir türlü anlayamıyordu. Herhalde California'nın havasının etkisiydi. On üç yaşındaki fidan gibi ince Fransız kızları onun gibi yerinde duramayan canlı ve göze batıcı olamazlardı. Boyunun uzunluğunu ve gözlerinin maviliğini babası Paul'dan aldığına kuşku yoktu. Kız kardeşinden birkaç santim daha uzundu, o olağanüstü kendine güvenini de annesinden aldığı belliydi. Ama saçları! O dağınık, zapta rapta girmeyen kıpkırmızı saçları! Evet, çok güzeldi. Anette güzel olduğunu itiraf ediyordu, ama öylesine... öylesine uygunsuz, öylesine göz alıcıydı ki... Tabii Lancel ailesinden kızıl saçlılar çıkmıştı, ama hiçbirinin saçları böylesine göze batıcı olmamıştı değil mi? Eve neden kızının saçlarını düzene sokmaya çalışmıyordu? Ya da düzene sokulması olanaksızsa küçük kızının daha hanımefendi gibi görünmesini sağlamıyordu? Ama yine de Freddy çok sevimliydi. Hayatında ilk kez şampanya içerken hayretler içinde etrafına bakınıyordu.

Freddy babasının bir şatoda büyüdüğünü biliyordu, ama Valmont'u gözleriyle görünce âdeta büyülenip şerseme dönmüştü. Üç tane romatik kule vardı; acaba içlerinde kimler yaşadı, diye merak etti. Pencerelerin arkasındaki o kadar çok odada ne yaparlardı? Damdaki kiremit bacalara göre kimbilir kaç tane şömine vardı? Daha önce şatonun küçük bir saray yavrusu olacağını tahmin etmiyordu. Ama büyükannesinin söylediğine göre, Champange bölgesindeki beşinci büyüklükteki bir şatoda yaşıyorlarmış. Civardaki en büyük şato ise Montmort' muş. Bu şatonun büyük bir parkı ve ancak at sırtında çıkılabilen kıvrımlı büyük merdivenleri varmış. At sırtında merdivenden çıkmak kimbilir ne hoş olurdu!

Anette de Lancel kolundaki saatine baktı. On dakika sonra öğle yemeğine oturacaklardı. Ve planladığı sürprizi henüz gerçekleştirememişti. Öğle yemeği biraz daha gecikebilir, diye düşündü.

Herkes rahatça koltuklarında oturmuş, Guillaume'un ikinci şişe şampanyayı açmasını beklerken, şatonun sağ tarafından birdenbire dörtnala gelen bir atlı belirdi. Süvarinin terasta otu-

ranlardan haberi olmadığı ahırlara doğru seyirtmesinden anlaşılıyordu. Terastaki kalabalığı görünce birdenbire atın dizginlerini çekip birkaç adım uzakta durdu. İri bir atın üstünde ifadesiz bakışlarla bakıyordu. Bir an ortalık sessizleşti, yalnızca rüzgârın hışırtısı duyuldu. Sonra Anette de Lancel seslendi.

«O hayvanın üstünden in de yeni gelenleri karşıla, sevgilim. Bugün öğle yemeğinde sana bir sürprizim var dediğim zaman abartmamışım değil mi, Bruno?»

On sekiz yaşındaki uzun boylu, güçlü kuvvetli delikanlı atından bir sıçrayışta indi ve büyükannesinin kendisinden büyük ustalıkla gizlediği konuklara doğru yürüdü. Terasta oturanlara yakınlaştıkça herkes dönüp değişik duygularla ona baktı.

Eski fotoğraflarından tanıdıkları üvey ağabeylerine, Freddy ve Delphine ağızları bir karış açık, merakla bakıyorlardı. Sonunda Bruno'yu görmüşlerdi! Paul oğluna karşı içinde bir burukluk ve öfke hissetti, ama onun ne kadar yakışıklı, aslan gibi bir delikanlı olduğunu da kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Eve sanki yüzüne tokat yemişçesine irkildi. Demek anlaşılmaz huysuzlukları ve kararsız davranışlarıyla Paul'un kalbini kıran çocuk buydu. Her yaz tatilinde kendilerini ziyarete söz verip son dakikada gelmekten vazgeçen ya da gelmemek için uyduruk bahaneler bulan ve sonunda babasıyla üvey kız kardeşlerini görmek niyetinde olmadığını belli eden çocuk buydu demek... Sadece kocasına danışıp onun da onayını aldıktan sonra bu buluşmayı ayarlayan Anette de Lancel sürprizi tek başına hazırlamanın sevinci içinde havalara uçuyordu.

Bruno'ya gelince, neler hissettiyse bunları bir beyefendi gibi saklamasını bildi. Babası Paul'u sanki geçen hafta görmüşçesine kucakladı. Eve'in elini öpüp, «Bonjur madam,» diye mırıldandı. Sanki kendi akranlarıyla birlikteymiş gibi Freddy'yle Delphine'nin ellerini sıktı.

Büyükannesinin yanağına öpücük kondururken, «Beni uyarabilirdin,» diye fısıldadı.

Yaşlı kadın, «Bruno sevgilim, böylesinin daha iyi olacağını düşündüm. Hepimiz için daha iyi ve kolay olacağını düşündüm,» diye yanıt verip onu susturdu.

Anette de Lancel torunu Bruno'nun üvey annesi ve üvey kardeşleriyle karşılaşmaya tahammül edemeyeceğini biliyordu. Paul'un sürpriz evliliğinden sonra Marki ve Markiz de Saint Fraycourt akıllarını Eve Coudert'e takmışlardı. Eve onların ortak düşmanıydı. Ailelerinin içine girip onlardan biri olması hepsini derinden yaralamıştı, ayrıca her iki aile de sonsuza dek ona katlanmak zorundaydı. Böylesine uygunsuz evliliklerin üstüne düşen lekeyi zaman silemezdi. Saint Fraycourt'lar torunları Bruno'yu içten ve yürekten büyükbaba ve büyükanne Lancel'lerle sık sık paylaşmaya razıydılar, ama her iki ailenin arasında Bruno'nun Paul'un yanında yaşaması konusunda en ufacık tartışma çıkmamıştı. Iki tarafın da buna gönülleri razı değildi.

Aradan yıllar geçip de Guillaume'un evlenmeye niyeti olmadığı anlaşılınca, Lancel'ler için Bruno'nun önemi arttı. Saint Fraycourt'ların kanının son erkek üyesi olduğu gibi Lancel'lerin de son erkek torunuydu. Günün birinde, uzak bir gelecekte Valmont Şatosunda Vikont de Lancel unvanını Bruno'dan başka kimse taşımayacaktı.

Büyükanne ve büyükbaba Lancel'ler yemekten sonra küçük oturma odasında şöminenin karşısındaki geniş brokar koltuklarına gömüldükleri zaman sık sık bu konuyu aralarında konuşurlardı. Onlar öldükten sonra Guillaume'yla Paul şato ve üzüm bağlarını aralarında eşit bölüşeceklerdi. Eğer çoluk çocuğu olmayan Guillaume Paul'dan önce ölecek olursa, bütün mal mülk Paul'a kalacaktı. Ama sonra, Paul ölünce şato ve üzüm bağları, eğer hâlâ hayattaysa dul karısıyla üç çocuğu arasında eşit bölünecekti.

Sevgili Bruno'ları aile mülkünün asla tek sahibi olamayacaktı. Dünyada bir eşi bulunmayan bu değerli toprakları ve şatoyu iki diplomatik çingeneyle paylaşacaktı. Fransa'da yetişmemiş, kimsenin tanımadığı iki kızla paylaşmak zorunda kalacaktı. Belki bu iki yabancı kız da başka yabancılarla evlenip çoluk çocuğa karışacaklar ve her biri Champagne topraklarıyla Valmont Şatosunda eşit haklara sahip olacaktı. Böylece Lancel ailesinin adı ve kişiliği ortadan silinecekti.

Bruno odasına çıkıp süvari giysilerini telaşla değiştirirken, Eve de Delphine'le Freddy'yi ellerini yıkamaya götürdü. Anet-

te de Lancel onların dönmesini neşe içinde bekliyordu. Delphine'le Freddy evde anne babalarıyla sürekli Fransızca konuştuklarından aksanları kusursuzdu. Büyükanne ve büyükbabalarıyla karşılaşmayı öyle büyük bir hevesle bekliyorlardı ki, onları görür görmez sevmişler ve Valmont Şatosunun görkemi karşısında büyülenmişlerdi. Anette onların düşündüğü gibi çingene değil de gerçek birer Lancel olduklarına karar vermişti. Evet, hepsini aynı zamanda şatoya davet etmekle çok akıllıca davranmıştı. Bruno'ya sürpriz yapması da ayrıca iyi olmuştu.

Öğle yemeğinde Bruno'yu dikkatle inceleyen Eve, duygularını asla belli etmiyor, etrafına ördüğü nezaket perdesi ardındaki o kalın duvarı delip geçmenin olanağı yok, diye düşündü. Aile yadigârı şu gümüş bıçaklardan birini elime alıp daha kolayca bükerim ama onun kendine kalkan yaptığı zırhı delemem. Bruno gülümserken bile ifadesi yapmacıktı. Ailenin hiçbir üyesine fark ettirmiyordu, ama sofrada Eve yokmuş gibi davranıyordu. Onun için Eve adında biri yoktu ve gelecekte de olmayacaktı. Eve'in sorularına rahatça yanıt verirken bile onun varlığını yok sayıyordu. Sanki canlı kahverengi gözlerinin arkasında kör bir adamın sırrı yatıyordu. Soğuk ve delinip geçilmeyen buzdan bir duvar gibiydi. Eve onun yapmacık gülüşünü mü, yoksa erkeksi yüzüne fazlasıyla aykırı kaçan ve ona hiç yakışmayan kadınsı dudaklarını mı sevmemişti karar veremiyordu.

Öfkeyle, peki benim ona ne gibi bir kötülüğüm dokundu, diye düşündü. Fransız aristokrasisinin bağlı olduğu kuralları anlıyordu.. hiç olmazsa anladığını sanıyordu. Lancel'lerin onu ailenin gelini olarak kabul etmekte neden bu denli geciktiklerini de anlıyordu, ama Bruno yeni kuşaktandı, kendi çocuklarından birkaç yaş büyüktü. Onu neden kabul etmediğini bir türlü anlayamıyordu Eve.

Kendi anne babası bile o eski skandalı çoktan unutup kızlarını bağışlamışlardı. Yaptığı parlak evlilik sayesinde anne babası yaşadıkları toplumda tekrar başlarını dik tutabilmişlerdi. Her ikisi de ölmeden önce, 1920'lerin sonunda birkaç haftalığına Avustralya'ya ve Capetown'a ziyaretlerine gelmişlerdi.

Öğle yemeğindeki sohbet her üzüm yetiştiricisinin sofrasında konuştuğu konulardı. Canlı sohbet devam ederken Eve,

Bruno'ya yakınlık mı göstersem, yoksa onun soğuk ve düşmanca tavırlarına aynı şekilde karşılık mı versem, diye kendine soruyordu.

On sekiz yaşındaki erkeklerin büyükler gibi konuşmasına alışık olmayan Delphine, Bruno konuşurken, ne heyecan verici, diye düşünüyordu. Okul arkadaşlarının ağabeylerinden hiçbiri böylesine dik duramazdı. Kendilerine bu kadar önem vermezlerdi. Hatta altlarında arabaları olduğu için burun büyüklüğü yapanlar bile Bruno kadar kibirli olamazlardı. Eve on altı yaşına dek erkek arkadaşlarıyla çıkmasına izin vermediğinden, Delphine onu plaja ya da dondurmacıya davet eden o çocuklara alaycı yanıt veriyordu.

Delphine, Bruno'nun en azından yirmi yaşında gösterdiğine karar verdi. Biçimli geniş alnı, koyu kalın kaşları, yakışıklı yüzünün ortasındaki muhteşem burnuyla soylu bir görünüşü vardı. Alıştığı Amerikan yüzlerinden çok... çok... çok... diye ona yakıştıracağı sözcüğü araştırdı, sonunda uygar diye karar verdi. O güne dek aile portrelerini görmediği halde yüzünün tarihler boyunca varolan soylu atalarına benzediğini fark etti. Sonra, acaba benim yüzüm de öyle soylu mu, diye düşündü. Ama içinde derin bir sevinç duydu, çünkü öyle bir yüze sahip olduğunu biliyordu.

Paul kendi kendine, bir yabancı, dedi. Yedi yıl önce karşılaştığı o ince zayıf, hırslı, coşkulu on bir yaşındaki çocuğu bir türlü unutamıyordu. Neşeli, cıvıl cıvıl bir sesle büyük umutlarını anlatan o çocukla bugünkü delikanlı arasında dağlar kadar fark vardı. Onu tanımakta zorluk çekiyordu.

Bruno'nun boyu bir hayli uzamıştı. Aşağı yukarı babasının boyundaydı. Kaşları da aynı ölçüde gelişmişti. Bir zamanlar ufak yüzünde bir hayli büyük duran burnu artık göze batmıyordu. Konuşurken güçlü ve kendinden emin görünüyordu. Sesi iyice kalınlaşmıştı. Soğuk ama rahat bir yabancının sesiydi. Bu ses onu taparcasına seven büyükannesine takılıyor, büyükbabası ve amcası Guillaume'la şakalaşıyor, Delphine ve Eve'e karşı sevimli davranıyordu. Paul'un gözlemine göre, Freddy'e bile çok sevimli davranıyordu. Dört Lancel'in beklenmedik ziyaretlerine rağmen ilginin odak noktasını kendisinde toplandığını fark etmemesine olanak yoktu. Sanki dört kişi kendi

ziyaretine gelmişçesine onlara karşı aşırı kibar davranıyordu. Bunca yıl sonra beklenmedik bir anda babasıyla karşılaşınca yüzü bile kızarmamıştı. Bu konu hakkında tek kelime söyleme gereğini de hissetmemişti. Hani şöyle üstünkörü bir iki laf bile etmemişti. Paul birdenbire kendi kendine bu konuyu asla açmayacağına yemin etti. Oğluna verdiği sözleri neden tutamadığının hesabını sormayacaktı. Bunca yıldır bir kez olsun babasının yanına gelmemesinin nedeni her neyse Paul bilmek istemiyordu. Ayrıca öğrenirse bunun kendisine çok acı vereceğini de hissediyordu.

«Bruno, askere ne zaman gideceksin?» diye sordu.

«Bu yıl, baba. Yaz tatilinden hemen sonra. Diğer arkadaşlarımla birlikte süvari alayına girdik. Çok eğlenceli olacak.»

Guillaume, «O zavallı hayvancıkların canına okumamaya gayret et,» dedi. «Benim Emperor'um kadar güçlü olamazlar. Bugün yine onun iyice canını çıkarmışsın.»

«Özür dilerim, amca. Bildiğim kadarıyla Emperor uzun süredir şöyle esaslı koşmamıştı, sonra ahırlara yaklaşırken dörtnala kalkmak istedi. Onun bu isteğine engel olmanın canavarlık olacağını düşündüm... ama çok haklısın. İnan bana, bundan böyle onu asla yormayacağıma söz veriyorum. Ahırdaki seyislerin ona yeterince egzersiz yaptırmıyorlar.»

Guillaume her nedense hemen yumuşadı. «Seyislerle konuşurum.»

Delphine soluğu kesilmişçesine, «Süvari alayı,» diye mırıldandı.

Vikont de Lancel, «Oğlum, askerlikten sonra ne yapacağına karar verdin mi?» diye sordu.

«Hayır, büyükbaba. Aklımda birkaç konu var, hepsini ayrı ayrı düşünüyorum.»

Paul sert bir sesle, «Yani Siyasal Bilgilerden vaz mı geçtin?» diye sordu. «Ülkeyi yönetme düşlerine ne oldu?»

«Baba, dikkatle incelesene. Paul-Boncour'un sosyalistlerden oluşan kabinesi yalnızca beş hafta sürdü. Yeni Daladier hükümetindekilerin hepsi ahmak. Herriot gibi radikaller, Laval gibi zavallılar ve diğerleri, bir avuç liberal ve işçi liderleri, her yıl bütçe açığı gittikçe büyüyor. Yüz binlerce insan işsiz. Bu

arada Daladier gelir vergisini yükseltmekten başka bir şey düşünmüyor. Hayır teşekkür ederim, ben bir idealistim. Bu pislikten uzak kalmayı yeğlerim.»

«Peki, onların yanlış davrandıklarına bu kadar eminsen, ne yapmalarını önerirsin? Eleştirmek çok kolaydır, özellikle bir idealist olarak,» diye Paul öfkeyle yanıt verdi. Bir zamanlar geleceği için politikanın çok önem taşıdığına onu inandıran Bruno'nun bu alaycı ses tonuyla konuşması Paul'u çileden çıkarmıştı.

«Güçlü bir adam. Yirmi üç sürüngenin yerine güçlü tek adam.»

«Bu kadar kolay ha? Bruno, bu güçlü adamın nerden çıkacağını sanıyorsun? Ve bu adam gücü nasıl eline geçirecek?»

«Onu çok uzakta aramanıza gerek yok, baba. Bu yıl ocak ayının başında Hitler Almanya'da şansölye seçildikten sonra benim düşündüklerimi gerçekleştirdi.»

«Hitler! Onu onaylıyor musun... o... o korkunç canavarı?»

«Şöyle söyleyelim mi? Ben onu böylesine basit bir sözcükle nitelemiyorum. Tabii ondan hoşlanmıyorum... hangi Fransız ondan hoşlanır ki?.. Ama onun politik bir deha olduğunu hepimiz itiraf etmeliyiz. Ulkeyi birkaç ay içinde avucunun içine alıp sağlamlaştırdı. Komünist Partisini yasa dışı ilan etti. Yahudilere hadlerini bildiriyor. Kullandığı yöntem güçlü ve olumlu. Onu hiçbir şey yolundan alıkoyamaz.»

Paul öfkeyle yerinden fırlayıp, «Yani Fransa'nın da Hitler gibi birine ihtiyacı olduğunu mu söylemek istiyorsun?» diye bağırdı.

Anette de Lancel telaşla, «Haydi, haydi bakayım, sofrada politikadan konuşulmasına kesinlikle izin vermiyorum. Özellikle bugün. Bugün bizim için çok önemli bir gün. Tatsız konuşmalarla onu bozmanıza izin veremem. Jean-Luc, Paul'a biraz daha şarap ver. Kızlar, sizin için özel bir tatlı hazırlattım.» Erkeklerin seslerini kısıp politika konusunu kapatmalarına sevinerek zili çaldı. Uşağı çağırdı. «Eğer hoşunuza giderse aşçıdan nasıl pişirileceğini size öğretmesini isterim. Ben aşçı ne denli iyi olursa olsun evin hanımının iyi yemek pişirmesi gerektiğine inanırım. Sen ne dersin, Eve? Yoksa aşçının yemekleri iyi pişirmediğini nasıl anlarız?»

Eve telaşla, «Sizinle aynı düşünceyi paylaşıyorum,» dedi, ve Paul'un ellerinin öfkeyle titrediğini gördü. Bruno'nun sevgisini kazanmaya çalışmasına gerek yoktu. Onun gibi duygusuz birinin Paul'un oğlu olduğuna inanamıyordu.

Sonunda uzun saatler süren öğle yemeği bitti. Delphine ve Freddy odalarına, giysilerini değiştirmeye gittiler. Baş başa kaldıkları anda Delphine, Freddy'e, «Bir ağabey sahibi olmak ne heyecanlı değil mi?» diye sordu. «Harika biri değil mi?»

Freddy, «Benim yerime de onu sevebilirsin,» diye yanıt verdi.

Delphine hayretler içinde dönüp kız kardeşinin yüzüne baktı. Freddy, Bruno'yu beğendiğini açıklayamayacak kadar utangaçsa, o güne dek gördükleri en yakışıklı erkeğin hakkında kötü sözler söylemesine gerek yoktu. «Sen neden söz ediyorsun?»

Freddy kendini savunurcasına, «Kendisini bir bok sanıyor,» dedi.

«Marie-Frederique, büyükannemden rica edip başka bir odaya taşınacağım. Artık seninle aynı odayı paylaşmak istemiyorum. Çok iğrençsin.»

Freddy, «Çubuğa bulanmış bok. Hem de üstü şekerli,» diye yineledi.

Birkaç gün sonra, çiçeklerin üstüne sinen gecenin serinliğinin etkisi geçmeden, sabahın erken saatinde Eve bahçeye gül toplamaya çıktı. Valmont'un zemin katında kesilen çiçeklerin vazolara yerleştirilinceye kadar bekletildikleri üç büyük yalağın yanında bulduğu sepetlerden ikisini koluna takıp, elinde bahçe makasıyla güllerin yanına gitti. Bu görevi bir gece önce kayınvalidesi vermişti. Akşam yemeğinde, «Bahçıvanlara emanet etmektense, bu işi hep kendim yaparım,» demişti. «Valmont'un gül bahçesi benim gözbebeğimdir. Onunla gurur duyarım. Acaba... Eve, yarın sabah çiçekleri toplamak hoşuna gider mi?»

Eve sevinçle, «Çok sevinirim,» diye atıldı. Kimseye emanet edilmeyen bu görevin ona verilmesi, kayınvalidesinin gelinine karşı duygularında ne büyük değişiklik olduğunu gösteriyordu.

Vikontes, «Biliyor musun...» dedi tereddütle.

«Güllerin saplarını tekrar su altında kesilmesini mi?»

«Bu soruyu soracağımı nasıl bildin?»

«Küçük bir çocukken annem bana öğretmişti.»

Anette de Lancel, «Güllerin uzunca dayanması için suyun içine biraz boyayla bir parça şeker koymayı da öğretti mi?» diye sordu.

«Onu hiç duymadım. Biz vazoların içine kireç koyardık. İşe yarar mı?»

«Pek yaramaz ama ben de koyarım.» İki kadın dostça birbirlerine baktılar. Erkekler onların konuşmalarına anlam verememişlerdi. Hiçbiri gül toplamakla ilgilenmiyordu.

Valmont gül bahçesine âdeta bulmaca gibi sert köşegenli şimşirlerin arasından geçen yoldan gidiliyordu. Yüzyıllardır Lancel çocukları bu şimşirlerin arasında saklambaç oynarlardı.

Eve güllerin kesilmeye hazır olanlarını elindeki makasla kesip topladı. Iki sepeti de ağzına dek güllerle doldurdu. Sepetinin birini önde, diğerini arkasında tutarak dar yoldan şatoya doğru yürüdü. Keskin köşelerden birini dönerken, birdenbire Bruno karşısına çıktı. Oğlan hızla ahırlara doğru yürüyordu. Eve birdenbire durdu ve şaşkınlık içinde baktı. Önünde tuttuğu sepet dengesini yitirdi ve içindeki güller yere döküldü.

«Oh! Beni korkuttun,» diye söylenip elindeki diğer sepeti dikkatle yere koydu. «İnşallah güller ezilmemiştir,» diyerek yere eğilip dökülen çiçekleri elinden geldiğince çabuk sepete doldurmaya başladı. Yerdeki çiçekleri toplarken bazılarının Bruno'nun ayağının dibine düştüğünü gördü. Başını kaldırıp hayretle ona baktı. Oğlan ona yardım etmiyordu. Kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuş, dudaklarını kısmış, sabırsız bir ifadeyle uzaklara bakıyordu. Eve hâlâ yerdeki çiçekleri toplamaya devam ederken benliğini saran öfke dalgasının da geçmesini bekliyordu.

«Bruno! Neden öyle kazık gibi dikiliyorsun? Neden Eve'e yardım etmiyorsun?» diye söylenen vikontesin sesi duyuldu.

Eve ayağa kalktı. «Ziyanı yok, Anette. Sanırım Bruno dikenlerin eline batmasından korktu. Dikenlerden ödü koptuğu belli. Haydi koş Bruno, uslu bir çocuk gibi atına bin de dolaş.»

O gün öğleden sonra Anette de Lancel, Bruno'dan Freddy'yle Delphine'i Reims'deki katedrali dolaştırmaya götürmesini istedi. Ama Freddy eski bir katedrali görmektense Guillaume Amcasıyla birlikte at gezintisi yapmayı yeğledi. Aslında Reims'e gitmek isterdi ama Delphine'in ağzı açık ayran budalası gibi Bruno'yu seyretmesine dayanamıyordu. Tiksintiyle, sanki bir film yıldızıymış gibi hayran hayran ona bakmasına dayanamıyorum, diye düşündü. Eğer Bruno film yıldızı olsa Delphine kesinlikle onun hayranlar kulübünün kurucusu olurdu.

Freddy ablası Delphine'e derin sevgiyle bağlıydı. Kendini onun annesi gibi hissediyordu. Delphine'i anne ve babasından daha çok düşündüğüne inanıyordu.

Ama Delphine'in ahmak gibi davranmasına tahammül edemiyordu. Sanki Delphine'i kötülüklerden korumak için dünyaya geldiğini sanıyordu. Delphine öylesine kuşbeyinli ve inatçıydı ki, her istediğini kendi bildiği şekilde elde etmekte ustaydı. Korunmaya kesinlikle ihtiyacı yoktu. Freddy onu zorla korumaya kalkışınca, kardeşinin üstüne titrediğini takdir edemiyordu. Onun için sürekli kavga ediyorlardı. Freddy ondan daha güçlü olduğu için yumruklarının yerine acı sözler kullanıyordu. Amcasıyla birlikte at sırtında dolaşırlarken, Delphine'i şöyle iyice bir pataklasam, diye aklından geçiriyordu. Aklını başına toplaması için ona bir ders versem.

Kızkardeşinin yokluğu ise Delphine'i fazlasıyla sevindirmişti. Eğer Freddy yanımızda olsa ilk sigaramı asla içemezdim, diye neşeyle düşündü. Büyükbabasının o gün öğleden sonra kullanmaları için ödünç verdiği arabanın direksiyonu başında oturan Bruno elindeki yanmış sigarayı Delphine'e geçirip dumanı nasıl içine çekeceğini gösterdi.

Dumanın kekremsi tadından hiç hoşlanmayan Delphine, «Aslında sevmedim,» dedi. «Ama elimde sigarayla yaşça daha büyük görünürüm.»

Bruno ilgisizce, «Kaç yaşındasın?» diye sordu.

Delphine birkaç ay abartarak, «Hemen hemen on altı,» diye yanıtladı.

Bruno havlar gibi kısaca güldü. «Öyleyse tehlikeli yaşa geldin demektir.»

«On altı mı? Tehlikeli mi? Annem on altı yaşıma basana

dek erkeklerle gezmeme izin bile vermiyor. On altı her şeyin başlangıcı olacak.»

«Tabii, annenin seni kilit altında tutulması için iyi bir nedeni var. Sanırım onun kötü huylarını almadan korkuyordur.»

Delphine kıkır kıkır güldü. «Oh, Bruno saçmalamayı bırak.» Sonra kendisine iltifat edilip edilmediğini anlayamadı. «Onun kötü huyları ne demek?» diye sordu.

«Tabii ki duymuşsundur... yani annenin nereden geldiğini...»

«Nereden geldiği mi? Annem Dijon'lu. Bunu mu söylemek istiyorsun?»

«Ne demek istediğimi unut. Önemli değil.»

«Bak, bu yaptığın büyük haksızlık!» diye Delphine öfkeyle söylendi. «Bir şey ima edildikten sonra onu unutamazsın.»

«Boşver, Delphine. Annenin doğru yola ayak uydurması hayret verici. Aradan geçen zamanın insanları nasıl değiştirdiği görülüyor... tabii bellekler de olayları zamanla unutuyor. Kuşkusuz annenin geçmişi babamıza büyük zarar verdi, ama öte yandan sana ve Freddy'e sahip oldu. Yitirdiklerinin acısını böyle çıkardı. Onun için değer sanırım.»

«Geçmişi mi? Bruno, ağzında neler gevelediğini bana açıklamalısın!» Delphine ansızın merakla yanıp tutuştuğunu hissetti.

«Ona kendin sor, tabii eğer öğrenmeyi çok istiyorsan.» Bruno bir sigara daha yaktı ve konuyu kapatmış gibi davrandı.

Delphine istediğini elde edebileceğini çok iyi bildiği ses tonuyla, «Bruno, numara yapıyorsun,» dedi. Sigarasından hafif bir nefes çekip kırları seyretmeye başladı. «Reims'den ne kadar uzaktayız?»

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Bruno, «Sanırım onun nerde şarkı söylemeye başladığını biliyorsun değil mi?» dedi.

«Tabii Dijon'da. Kentteki en iyi müzik hocasından ders alırmış. Annem bize hep şarkı söyler. Freddy'yle ben onun hemen hemen bütün şarkılarını ezbere biliriz. Tabii artık profesyonel şarkıcılığı bıraktı ama Los Angeles'deki en önemli bağış toplantılarında şarkı söylemesi için anneme yalvarırlar,» diye Delphine gururla anlattı.

Bruno, «Öyle mi? Gerçekten bağış toplantılarında mı? Ne

kadar saygıdeğer,» diyerek alayla güldü. «Evinden kaçıp Paris'e gittiğini size söyledi mi?»

Delphine sevinçle çığlık attı. «Bruno, olamaz! Söylemedi. Ne kadar heyecanlı.»

Bruno büyük bir ciddiyetle, «O zamanlar hiç de heyecanlı bulunmamış,» dedi. «Onun yaptığı işe rezaletten başka ad verilmezmiş. Üçüncü sınıf bir müzikhol şarkıcısının peşine takılıp evden kaçtığı zaman henüz on yedi yaşındaymış. Bir süre Paris'te birlikte yaşamışlar... iki sevgili gibi... yani babamızla tanışıp onu ağına düşürüp evlenmeden önce. Herkes başka âşıkları da olduğunu söylüyor.»

Yumruklarıyla onun bacağına vuran Delphine, «Sana bu korkunç yalanları kim söyledi!» diye bağırdı. Bruno onun ellerini itekledi.

«Büyükanne ve büyükbabalarımın her ikisi de. Büyükanne Lancel'in dediğine göre, babamızın mesleğinde yükselemeyişinin nedeni annenmiş. Savaşta gösterdiği yararlıklar ve sahip olduğu aile ismiyle şimdiye dek çoktan büyükelçi olması gerekirmiş, ama ne yazık ki, onu Fransa'dan en uzak köşelere sürüyorlarmış.» Bruno yan gözle Delphine'e baktı. Kızın yüzü karmakarışıktı.

«Benim annemin annesi Saint Fraycourt ise,» diye konuşmasına devam etti. «Nikâhlı olmadığı bir erkekle açıkça birlikte yaşadığından ve müzikhol sahnelerinde şarkı söylediğinden, ona Paris'te evinin kapısını açacak bir Tanrının kulu olmadığını söylüyor. Annen hokkabazların açık saçık fıkralar anlattığı, sonra dansöz kızların yarı çıplak dans ettiği sahnelerde, kırmızı giysisi ve kırmızı papuçlarıyla çıkıp günün modası olan aşk şarkıları söylermiş. Anladığım kadarıyla, o kırmızı giysi annenin damgası olmuş. O zamanlar Maddy adıyla tanınıyormuş. İşte babamızla evlendikten sonra kendisine eşsiz bir hanımefendi süsü vermesine hayret ediyorum dedim. Bu yüzden ona hayran olmamak elde değil.»

«Anlattıklarının tek kelimesine bile inanmıyorum! Bütün bunları sen uydurdun!» diye Delphine öfkeyle bağırdı.

«Git istediğine sor. Eğer beni yalancılıkla suçluyorsan, büyükannemize sor. Büyükbabamıza sor. Gerçeği sizden gizlemelerine hayret ettim doğrusu. Kendi anne ve babana sor.

Ben büyükken bu öyküyü defalarca dinledim. Sizi anavatanınıza getirmek için neden bu kadar beklediklerine şaşmamak gerek.»

«Babam yurt dışında görevliydi. Atandığı yere gitmemiz gerekti...» Delphine hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Bruno arabayı yolun kenarına çekip kontağı kapattı.

«Delphine, gerçekten çok özür dilerim. Lütfen ağlama. Dinle, anlattıklarımı bildiğini sanıyordum... anlattıklarım yıllarca önce olmuş, artık önemini yitirmiş. Haydi gel, yüzünü sil. Benim için de kolay olmadı. Annemi hiç tanımadım. Babamdan da hep uzakta yaşadım. Tıpkı bir yetimden farksızdım. Büyükanne ve büyükbabanın yanında yetişmenin ne demek olduğunu bilir misin?»

«Eğer bir baba istiyorsan neden gelip bizim yanımızda yaşamadın?»

«Gelmek istedim! Ama büyükanne ve büyükbaba Saint Fraycourt'lar sizi ziyaret etmeme bile izin vermediler. Onlar çok eski kafalıdırlar. Annenin benim üstümde kötü etki yapacağından kesinlikle emindiler.»

«Bu duyduğum en aptalca söz!»

«Onlar böyle düşünüyor. Anlaman için onları yakından tanıman gerek.»

Delphine hırsla bağırdı. «Onlar gibi kimseleri asla anlayamam!»

«Anlaman da gerekmez. Bak, sana hiçbir şey söylemedim. Sen bana hiç soru sormadın, benim de sana yanıt vermediğimi varsayalım mı? Bir sürü yaşlı insanın saçmasapan düşünceleriyle neden canımızı sıkalım? Haydi Delphine, burnunu sil. Nerdeyse kente geldik. Bir kafede oturup limonata içeriz. Sonra biraz dolaşırız. Hatta büyükannemizin gönlünü yapmak için gidip katedrali bile görürüz.»

Bruno arabanın motorunu çalıştırırken Delphine, anlattıklarını anneme soracağım, diye içinden geçirdi. Bruno'ya veya büyükannesine inanmıyordu. Peki ya annesi gerçekten on yedi yaşındayken Dijon'dan kaçtıysa? Ya birçok erkekle birlikte yaşadıysa?

Annesi hiçbir zaman gençliğinden, gittiği partilerden, tanıştığı gençlerden, dans davetleri aldığından, babalarıyla nasıl tanışıp evlendiğinden söz etmezdi. Hep... her zaman... söylen-

medik garip bir şeyler vardı. Tam anlamıyla sır denilemezdi... ama bir şey... anlatılmayan esrarengiz... garip bir boşluk... isim vermediği bir şey... bir boşluk... işte buna benzer şeyler okulda arkadaşlarının anneleriyle kendi annesi arasında bir fark olduğunu Delphine'e belli etmişti. Ya Bruno'nun anlattıkları gerçekse? Ya annesinin eski adı... Maddy ise?

Bruno'ya inanmıyordu tabii, ama onun anlattıklarının tek kelimesini bile kimseye söylemeyecekti. Hiçbir şey bilmek istemiyordu. Bilmek istemiyorum, diye kendini savunurcasına düşündü. Hiç kimseyi ilgilendirmezdi. Artık duyduklarını kendisi bile düşünmeyecekti. Onemi yoktu. Duydukları gerçek olsa da önemi yoktu.

Yaz ziyaretinin ilk haftasının sonunda Jean-Luc de Lancel oğullarından ve Bruno'dan onunla birlikte yürüyüşe çıkmalarını istedi.

«Yanınıza kalın süveterler alın,» dedi. «Bu gece bana biraz serin geldi.» Paul'la Guillaume bakıştılar. Bu sıcak yaz gecesinde babalarının mahzenlere inmeye niyetli olduğu belliydi. Bütün Champagne yöresinde kireçli topraklar altındaki mahzenlerde en sıcak yaz gününde ve en soğuk kış gününde eksi on derecedeki sıcaklık asla değişmezdi.

Bruno, «Ben süveter taşıyamam,» diye söylendi. Büyükbabasının kapının yanındaki dolapta asılı duran en kalın ceketiyle kalın kazağını aldığını fark etmedi.

Dördü birlikte yola çıktıklarında Paul, demek Bruno mahzenlere hiç inmemiş, diye aklından geçirdi. Sanırım mahzenlere pek ilgi göstermiyor. Ya da babam onun yaşında birinin mahzenlere inmesini uygun görmedi. Ne de olsa, babası Freddy, Delphine ve Eve'i de davet etmemişti. Oysa Lancel mahzenleri malikânenin en ilginç yerlerinden biriydi. Paul kızların mahzenleri görmeyi isteyeceklerini düşündü.

Şampanya üreten büyük firmaların mahzenlerini kim gezse örümcek ağlarıyla kaplı karanlık, küf kokulu başka bir dünyaya girdiklerini sanırlardı. Lancel mahzenlerinin de diğerlerinden hiç farkı yoktu. Dört erkek yerin altına girdiler. İyi havalandırılmış ve aydınlatılmış yolda ilerlemeye başladılar.

Bruno suratını ekşitip büyükbabasının ona uzattığı kalın ceketi giydi. Guillaume ve Jean-Luc duvarlardaki raflara dizi-

ten şampanya şişelerinin önünden geçiyorlardı. Arada sırada durup özel bir şişeyi Paul'la Bruno'ya gösteriyorlardı.

Jean-Luc dalgınlıkla, «Asma vebası bağları kırıp geçirdikten sonra bütün hepsini söküp yerine yenilerini diktik,» dedi. «Benim bildiğim kadarıyla, bütün Champange havalisinde bir tek sağlıklı asma fidanı kalmamıştı. Sanırım yakınmak bize yakışmıyor, ama ekonomik krizde üzüm fiyatları birdenbire fırladı. İnsanlar artık bizim şaraplarımızı satın alamıyorlar. Siparişler düştü. Öyle değil mi, Guillaume? İçki yasağı da çabası. Yine de biz Champagne'lılar bundan daha kötü günler de gördük. Ama pek kısa zamanda çok daha iyi günler göreceğimizden kuşkum yok.»

Konuşurken mahzenin sonundaki duvarın önünde durdu. Bruno dönüp arkasına baktı. Şarap kavlarının bu kadar geniş olabileceğini hiç düşünmemişti. Hayretle etrafına bakınıyordu. Hafifçe ürperip bir iki adım geriye gitti. Bu soğukta büyükbabasının anlattıklarını dinlemeye niyetli olmadığı anlaşılıyordu.

«Bir dakika, Bruno. Sana bir şey göstermek istiyorum. Ailemizin selameti için her Lancel bunu bilmeli. Geleceğin bize neler getireceğini kim bilir? Veya ne zaman neler getireceğini kim bilir? Guillaume...»

Vikont duvarı işaret etti. Guillaume diğerlerinden farkı olmayan kireç duvara sıkıca bastırdı. Ortaya metal bir kilit çıktı. Jean-Luc zincirin ucuna bağlı anahtarların arasından küçük bir anahtar seçip kilide soktu ve duvarın içindeki gizli kapıyı açtı. Kapının arkası zifiri karanlıktı. Jean-Luc içeriye girip elektrik düğmesini çevirdi. Şimdi önlerinde geniş bir mahzen uzanıyordu. Ve duvarın iki yanındaki raflarda şişeler yükseliyordu.

Oğluyla torununun şaşkınlıktan dillerinin tutulduğunu anlayan Jean-Luc eliyle şarap şişelerini gösterdi. «Bunlar normal ölçüdeki şişeler. O taraftaysa büyük şişeler var. Üzülerek söylüyorum, büyük şişelere rağbet azaldı. Rekolte şişelerini her on iki yılda bir alıp piyasaya sürerim. Ve onların yerine hemen yeni rekolteleri koyarım. Bu bizim kârımızı büyük ölçüde etkiler ama bağbozumunda rekolte iyi olmazsa, piyasaya sürdüğüm şişelerin yerine dört yıl sonra yenilerini koyabilirim. Bu mahzen hep doludur. Her zaman. Başımıza bir felaket gelir de

o yılki şaraplar içilecek kalitede olmazsa bile yine bu mahzendeki şişelere el sürmem... ve peş peşe gelen yıllarda aynı felaket sürse bile... çünkü Lancel kavının gücü bu şişelerdedir. Burası bizim hazinemizdir. Biz ona 'Define' adını verdik.»

Bruno şaşkınlık içinde, «Satıp satıp yerine yenisini koyduğun mahzenin önemi nedir? Böyle şişe üstüne şişe yığmanın anlamı ne?» diye sordu.

Jean-Luc torununa gülümseyip kolunu onun omzuna doladı. Ailenin sırlarını torununa açıklamaktan büyük zevk duyuyordu.

«Bruno, 1918'de savaştan geri döndüğüm zaman şatoyu askeri üs gibi kullanan İtalyan generali ve yanındakilerin mahzenlerdeki bütün şampanyaları tükettiklerini gördüm. Belki de şampanyayla yıkanmışlardı, çünkü yüz binlerce şişeden bir tanesi kalmamıştı. Aynı şey benim büyükbabamın devrinde, 1870'de başımıza geldi. O zaman Fransa-Prusya Savaşında Almanlar Valmont Şatosunu istila ettiler. 1918 yılında bağlarımız acınacak haldeydi... savaşın son aylarındaki siper saldırılarında çoğu bombalanmıştı. Onları eski durumlarına getirmek için tam üç buçuk yıl geceli gündüzlü dur durak bilmeden çalıştık, Bruno. Ve ailenin servetinin çoğu gelecek mevsimin üzümleri yetişmeden tükendi. Uzun süre bocaladık, ama artık bankadaki hesabımız sağlam durumda. Asmalarımızın çoğu orta yaşta, Bruno.»

«Öyle mi?» diye Bruno sordu ama Paul ve Guillaume kadar anlayamıyordu bu işten.

«Asma fidanı on yıllık olduğu zaman iyi ürün verir» diye Jean-Luc anlatmaya devam etti. «On beşinci yılında orta yaşa erişir. Yirmi yıldan sonra asmaların verimi düşer. Yaşlıları söküp yerine yenilerini dikmek gerekir. 1919 yılında dikilen asmalar şimdi en verimli çağdalar ama en çok sekiz on yıl daha ürün verirler.»

Bir an önce soğuk mahzenden dışarıya çıkmak isteyen Bruno sabırsızca, «Bu şişeleri neden burada tuttuğunu bir türlü anlamadım,» dedi.

«Geleceğin neler getireceğini kim bilir? Gerekirse tekrar asma dikmenin ne kadar zor olduğunu bilir misin? Ve kim bilir... işte bunu düşününce çok huzursuz oluyorum... yeni bir

savaş patlak verirse ne olur? Almanya tekrar silahlanmaya başladı. Almanların ilk saldıracakları yer Fransa'da Champange bölgesidir... her savaştan önce bu bölgeye saldırmışlardır. Toprağımız bizim için büyük bir nimet, ama konum açısından lanetlenmişiz. Bay Hitler'in bizim mirasımıza konmayı planladığına hiç şüphem yok. Her yıl ürettiğimiz şaraplarımızın en kalitelilerinin büyük bölümünü sakladım. İlerde çok işimize yarayacak. Eğer yeni bir savaş patlak verirse, Valmont'a dönen Lancel, üç mahzen bekçisi Nartin'lerden başka kimsenin bilmediği... üçü kuzendir o adamlara canımı bile teslim edecek kadar güvenirim... define'ye sahip olacak. İşte bu şişeler sayesinde eğer gerekirse bağlarımızı tekrar eski durumuna getirebileceğiz. Bundan hiç korkmuyorum... uygarlık kaldıkça şampanya her zaman alıcı bulacaktır.»

Paul, «Annemin bu mahzenden haberi var mı?» diye sordu.

«Elbette. Kadınlar da üzüm bağlarını yönetiyor... bazı kez biz erkeklerden çok daha iyi. Evet, annen biliyor. Ve belki günün birinde Eve'e söylemek istersin. Ama kızlar daha çok genç, benim geleceği karanlık görüşümle onların akıllarını karıştırmayalım. Şimdi mahzenden çıkmadan önce hep birlikte birer kadeh şampanya içelim... soğutmaya gerek yok. Yeterince soğuktur.»

Vikont gizli kavın kapısının yanındaki masaya döndü. Üstündeki lale şeklindeki kadehleri alıp toz beziyle sildi. Ve yapılması en güç olan pembe şampanya şişelerinden birisine uzandı. Tirbuşonla yavaşça mantarını açtı. Hafif bir iç çekiş kadar ince bir duman bir göründü, bir kayboldu. Ondan sonra iki parmak şampanya doldurduğu kadehini hafifçe elinde çevirdi. Guillaume, Paul ve Bruno hayranlık içinde şarabın üstündeki beyaz köpüğün bir anda yok olmasını seyrettiler. Vikont kadehini ışığa doğru tuttu ve üç erkek dünyada hiçbir renkle kıyaslanmayacak, pembe tondaki sıvıya baktılar.

Sadece vikont şampanyayı kokladı ve elindeki kadehi Bruno'ya uzattı. «Bu köpüklerin konuştuğunu kimse bilmez,» dedi. Sonra diğer kadehleri doldurdu. «Geleceğin şerefine,» diyerek kadehi kaldırdı. Bruno kadehindeki şampanyayı içip bitirince büyükbabası, «Şampanyanın dilinin ucunda başka tat, boğazın-

da başka tat bıraktığını fark ettin mi?» diye sordu.

«Doğrusunu istersen, hayır.»

«Öyleyse oğlum bir dahaki sefere çok dikkatli ol. Pek belirgin bir tat değildir, bir an insanın boğazını yakar. Bu tat ancak en iyi cins şampanyada bulunur. Adına 'Elveda' denir.»

Birkaç gün sonra Paris'te puslu bir öğleden sonra, Vikont Bruno de Saint Fraycourt de Lancel elindeki oyun kâğıtlarını masanın üstüne fırlattı ve birlikte kumar oynadığı arkadaşlarına, «Beyler, bugünlük bu kadar,» dedi.

En yakın arkadaşı Claude de Koville, «Bruno, hemen gidiyor musun?» diye sordu.

«Büyükannem bugün çay saatinde evde olmamı istedi... bazı konuklar bekliyormuş.»

Claude alay ederek, «Aman hanımevladı terbiyeli torun,» dedi. «Hem de tam şansın yaver giderken. Çok yazık Bruno, belki sen gidince bir değişiklik olur da bir iki el ben kazanırım.»

Masadan ayağa kalkan Bruno, «Dilerim şansın yaver gider,» dedi. Kulüpten çıkınca hemen bir taksiye atlayıp doğru Lille Sokağına gitti. Eve'le karşılaşması tüm benliğini altüst etmiş, kendini çok sinirli ve gergin hissediyordu. Tüm dünyasını karıştıran duygulara kapılmak istemiyordu.

Kapıyı açan uşağa Bruno, «Iyi günler Jean, Mösyö Claude evde mi?» diye sordu.

«Hayır, Mösyö Bruno, öğleden sonra dışarıya çıktı.» Jean uzun yıllardır Koville'lerin hizmetinde çalışıyordu. Bruno ve Claude'u çocukluklarında belki binlerce kez mutfaktan dışarıya kovalamıştı. On sekiz yaşındaki Bruno'yla sanki ilkokul öğrencisi gibi konuşuyordu.

«Çok yazık. Onunla birlikte bir fincan çay içmek istemiştim.»

«Madam la Kontes şimdi çay içiyor. Bu gece yalnız. Geldiğinizi ona haber vereyim mi?»

«Ah, zahmet etme... ya da evet, haber ver. Haydi Jean, git haber ver. Susuzluktan boğazım kurudu.»

Birkaç dakika sonra uşak Bruno'yu, Sabine de Koville'in divanda çay tepsisinin önünde oturduğu ikinci kattaki salona

çıkardı. Kontes badem yeşili drapeli ipek giysisinin uzun eteklerinin altındaki zarif bacaklarını ayak ayak üstüne atmıştı.

Sabine de Koville otuz sekiz yaşında, zarif ve şık bir kadındı. Kulaklarının üstüne dek inen düz siyah saçları vardı. Dudaklarını kelebek gibi parlak kırmızıya boyamıştı. Gözleri iriydi. Bakışlarında tembel ve alaycı bir ifade vardı. En tipik yanı sabırsızca titreyen kısık sesiydi. Kiminle konuşursa konuşsun sesinin tonundaki sabırsız ifade hemen anlaşılırdı. Her zaman Vionett'in çizgilerini taşıyan, baştan çıkarıcı dişiliğini ortaya seren giysiler giyerdi.

Kadınlarla fazla yakın dostluk kurmadığı halde Kontes de Koville, Paris'in en zeki kadınlarından biri sayılırdı. Belki hemcinsleriyle sıkı fıkı dostluk kurmaması hakkında zeki olduğu söylentilerinin yayılmasına neden olmuştu. Davet ettiği kişilerden hiçbiri onun verdiği partilere gelmezlik etmezdi. Ama gündüzleri genellikle çayını yalnız içerdi.

«Bruno, eğer Claude'u arıyorsan sana yardımcı olmam... nereye gittiğini ve ne zaman eve döneceğini bana asla söylemez,» diye uşak Jean odadan dışarıya çıkarken Madam de Koville söylendi. Bruno divana yaklaşıp ondan iki adım uzakta durdu. Gözlerini saygıyla yere indirdi.

«Buraya gelmeden önce onun evde olmadığını biliyordum,» diye Bruno yanıt verdi. «Onu kulüpte bıraktım. Saatlerce eve dönmez sanırım.» Kadın onu incelerken bir süre sessizlik oldu. Sanki Bruno ona verilecek emri bekliyordu. Kontes elini kaldırıp hafifçe dudaklarına vurdu. Sanki bir karar vermeye çabalıyormuş gibi düşündü. Ayak ayak üstüne attığı bacaklarını indirdi. Elindeki fincanı bıraktı. Sanki ona çok tatlı bir fıkra anlatmış gibi bakışlarını Bruno'nun yüzüne dikti. Tekrar konuşmaya başladığı zaman aralarında oğlunun adı geçmemiş gibi davrandı.

«Demek öyle, Charles?» diye kabaca sordu.

«Evet, madam,» diye Bruno kısık sesle yanıtladı. Başını saygıyla öne eğdi.

«Yıkanıp temizlendin mi?»

«Evet, madam. Tam madamın emrettiği gibi yaptım.»

«Charles, istediğim bütün paketleri alıp getirdin mi?»

«Hepsi burada, madam. Madam onları nereye koymamı ister?» diye Bruno sordu.

Sabine de Koville ayağa kalktı. Sırtındaki ipekli giysi hışırdadı. Tek kelime söylemeden asık suratla, küçük salondan perdeleri daha önce hizmetçisi tarafından kapatılmış loş yatak odasına girdi. Sesinin tonundaki huzursuzluk derinleşti. «Onları buraya koyabilirsin, Charles,» dedi.

Bruno dönüp yatak odasının kapısını kilitledi. «Madamın bana ihtiyacı var mı?»

«Hayır, Charles, gidebilirsin.» Bruno onun ellerini yakaladı, öpecekmiş gibi dudaklarını avcunun içine bastırdı. Kadının elini avcunun içine hapsedip başını kaldırdı. Kontesin gözleri âdeta zoraki duyduğu zevkle kısılmıştı. Sabine de Koville emir verircesine ısrarla, «Artık gidebilirsin, Charles,» dedi.

Onun elini hâlâ avcunun içinde tutan Bruno, «Hayır, madam, gidemem» diye yanıt verip kadının elini kasıklarına doğru çekti. Kontes elini çekmeye çabalayarak, «Yapma Charles,» dedi. Ama Bruno onun elini pantolonunun önüne doğru çekti. Kadının ince dudakları istekle aralandı ve yüzünde açgözlü bir şehvet ifadesi belirdi.

«Madam hiç kımıldamadan dimdik durmalı ve söylediklerimi aynen yapmalı,» diye Bruno sert bir dille konuştu. «Madam anladı mı?» Kadın ciddiyetle başını salladı. Karşısındaki erkeğin sert hatlı yüzüne baktıkça dizlerinin kesildiğini hissediyordu. Bruno'nun şakaklarındaki damarlar atıyordu. Somurtuk dudakları çok çirkindi ama kadın onları öpmek için dayanılmaz bir arzu duyduysa da yerinden kımıldamadı.

Bruno, «Madam sırtını duvara dayasın,» diye mırıldandı. «Pabuçları ayağında kalsın.» Kontes sırtını duvara dayadı. Göğüslerini gururla dikleştirdi. Bruno ondan birkaç santim uzakta durdu. Ellerini kabaca kadının göğüslerinin üstünde dolaştırdı. Parmaklarının ucuyla ipekli kumaşın altındaki göğüs başlarını araştırdı. Sonra onları bulup çimdikledi. Kadına acı vererek birkaç kez aynı hareketi yineledi. Kontesin sertleşen göğüs başları boş yere erkeğin dudaklarının özlemiyle yandı. İstemediği halde duvara dayadığı vücudunu öne doğru itti. Ama Bruno onu omuzlarından tutup kendisinden uzaklaştırdı. «Ma-

dama yerinden kımıldamamasını söylemiştim,» diye buyurdu. Bir eliyle kadının göğüslerini okşamaya devam etti. Diğer eli de ipekli kumaşın üstünden ağır ağır aşağılara doğru kaydı ve aradığı yeri bulunca durdu. Bir süre sonra usta parmaklarıyla kadını kabaca okşadı. Kontes yine kalçalarını öne doğru itip onun kasıklarına dayanmak istedi. Ama Bruno onu kımıldamamaya zorladı. Parmaklarıyla ipekli kumaşı kaldırıp kâh yavaşça kâh sertçe, kâh elini çekip, kâh tekrar ona dokunarak bir süre daha kadını okşadı. Kontes beklerken kesik kesik soluyordu, başını tam bir teslimiyet içinde geriye atmıştı. İpekli kumaş ıslandı.

«Madam yatağın yanındaki iskemlenin üstüne eğilebilir,» dedi Bruno.

«Ben...»

«Madam istediğimi yapsın.»

Kadın gözleri yerde, odanın öbür ucuna geçti. Oğlanın, yüzündeki heyecanlı ifadeyi görmesini istemiyordu. Iskemlenin üstüne eğilince giysisinin etekleri vücuduna yapıştı. Bruno ona yaklaşıp halının üstüne diz çöktü ve kadının eteklerini araladı. Kontesin yuvarlak kalçalarına baktı. Giysisinin altında kasıklarına dek uzanan çorapları ve ayağındaki pabuçları dışında başka bir şey yoktu. Bruno bir süre kadının bu güçsüz halini seyretti. Sonra dudaklarını ona bastırdı. Kadın zevkle bir inilti koyuverdi. Bruno, «Eğer madam sesini çıkarırsa ona istediğini yapmam,» diye tehdit savurdu. Kontes itaatle başını salladı ve hareketsiz durdu.

Genç kadın artık zevkle ürpererek bekliyordu. Bruno kontesi iskemlenin kenarına çekti. Kadının karnı iskemleye dayandı. Halının üstüne diz çöktü, soluğunu tutup bekledi. İradesini zorlayarak hiç kımıldamadan duruyordu. Bruno bir kaplan gibi saldırınca tarifsiz bir zevkle ürperdi. Ve bir süre sonra Bruno sessizce doyuma ulaştı. Kendisini tatmin ettikten sonra kadını iskemleden alıp yanına uzanmasını söyledi ve az önce başladığı işin sonunu getirdi. Kadın doyuma ulaştıktan sonra bir süre ikisi birlikte sessizce halının üstünde yattılar.

Bruno hizmet etmeye hevesli bir uşağın sesiyle, «Madamın bana ihtiyacı var mı?» diye sordu.

Kadın kısaca, «Hayır Charles, bu gece yok,» dedi. Bruno ayağa kalktı. Düğmelerini ilikledi. Kapının kilidini açtı ve tek kelime söylemeden odadan çıkıp gitti. Savine de Koville hâlâ halının üstünde yatıyordu. Ayağa kalkacak gücü kalmamıştı. Bruno'nun bir kez bile öpmediği dudakları tatlı bir gülümsemeyle gerilmişti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Freddy aklından bulut isimlerini teker teker geçirirken zevkten bayılıyordu. Meterolojik terimleri yinelerken sevdiği bir şiirinin dizelerini ezberlercesine keyif alıyordu. On beş yaşındaki öğrenci pilot olarak ancak açık havada uçmasına izin veriliyordu. Ama okulun kütüphanesindeki kitaplardan bulut isimlerini ve nasıl meydana geldiklerini araştırma dürtüsünü yenememişti.

Sinirli bir ses, «Lütfen şu paketi bana verir misiniz?» diye çınladı. Freddy özür dilercesine hemen döndü ve iki yüz elli gramlık badem şekeri paketini uzattı. Başka bir kesekâğıdına üstü çikolata kaplı lokumlardan doldururken hâlâ aklından bulut isimlerini geçiriyordu. Şeker tezgâhının arkasındaki tek satıcı kız oydu. Freddy dalgınlıkla ama hızla çalışıyordu. Müşteriler sırada sabırsızlıkla bekliyorlardı çünkü.

Freddy çalışırken bir yandan da bütün sabah parasal durumunu gözden geçirmişti. Geçen ocak ayında on beş yaşına basınca harçlığı otuz sente yükselmişti. Kriz yıllarında büyük para sayılırdı. 1935 yılının kasım ayında ise biriktirdiği harçlıklarının toplamı on üç dolar elli sentti. Bu yıl daha fazla para biriktiremeyecekti.

Freddy esefle başını salladı. Harçlığının büyük bölümünü karşı koyamadığı zevkine harcıyordu. Freddy sinema kuşuydu. Havacılıkla ilgili filmlere beş, altı, hatta dokuz defa gittiği oluyordu. Pek yakında iki yeni film birden sinemalarda oynatıl-

maya başlayacaktı. Freddy'nin bir an içi burkuldu, aslında parasını harcamaması gerekiyordu ama sinemaya dayanamıyordu.

Bu yıl boş yere... hayır boş yere değil, sinema biletlerine tam üç dolar yatırmıştı. Diğer bir üç dolar da Delphine'le anne ve babasına aldıkları doğumgünü armağanlarına gitmişti. Armağanlara boş yere para harcayacağına eğer onları okuldaki elişi derslerinde yapsaydı... Dikiş dikmesini, yün örmesini veya dantel işlemesini bilseydim paramı sokağa atmazdım, diye öfkeyle düşündü. Harçlığından yedi dolar elli senti sokağa atmıştı. İşte haydan gelen huya giderdi.

Çalışarak kazandığı paranın durumu daha sağlıklıydı. Her cumartesi günü Woolworth mağazasında saati otuz beş sentten haftada iki dolar seksen sent kazanıyordu. Bu işi ailesinden habersiz üç ay önce bulmuştu. Bu paranın bir kısmını da kentin merkezine inmek için yol parası olarak harcıyordu. Uçuş derslerinde giymek için bir çift erkek pantolonu almıştı. Ayrıca çalıştığı günlerde öğle yemeği için de para harcıyordu.

Çalışarak kazandığı paradan yirmi altı dolar elli sent biriktirmişti; buna harçlığından arttırdığı yirmi üç dolar elli senti de ekledi mi tam kırk dolar parası vardı. Freddy acıklı acıklı, kırk dolar çok para, diye düşündü... tabii ama eğer uçak kullanmayı öğrenmiyorsan. Şimdiye dek üç saat uçuş dersleri almıştı. Her hafta yarım saatlik dersler on beş kıymetli dolarına malolmuştu. Tanrıya şükür, Mac ders başına aldığı altı doları beş dolara indirmiş ve «on altı yaşından küçük olduğu için» ona indirim yaptığını söylemişti. Eğer Dry Springs'e otostopla gitmeye devam ederse, cebinde beş saatlik ders parası yirmi beş doları vardı. Eğer çalışmaya devam ederse kazandığı parayla ailesine Noel armağanları da alabilecekti. Sekiz saat ders alan biri artık tek başına uçamaz mıydı? Badem şekerlerini tartarken belki Mac birkaç ders sonra tek başıma uçmama izin verir, diye ümitle düşündü.

Ne de olsa Mathilde Moisant otuz bir dakika içinde uçmayı öğrenmemiş miydi? Ve Amerika'nın pilot ehliyetli ikinci kadını olmamış mıydı? Ama bu düşündükleri tâ 1911'lerde olmuştu. O günden bu yana yasalarda can sıkıcı büyük değişiklikler olmuş ve insanlar uçmaktan vazgeçmişlerdi. Ayrıca ilk

uçaklar çok basitti, onları yönetmek bisiklet kullanmak kadar kolaydı herhalde. Mac'ın bugün uçuş dersleri verdiği kırmızı Taylor Cub'dan çok farklıydılar.

Freddy kendi kendine pişmanlık içinde, keşke eve bu kadar çok yalan söylemek zorunda kalmasam, diye itiraf etti. Ve bir torbaya tarttığı akide şekerlerini doldurdu. Eğer hâlâ Sacred Heart Okuluna devam etmiş olsaydı, meraklı Delphine'in burnunun dibinde meydanı bu kadar boş bulamayacaktı. Tanrıya şükür, annesi babası pek fazla maraza çıkarmadan devlet okulu John Marshall Lisesine devam etmesini uygun görmüşlerdi. Sacred Heart Okulundaki eğitim düzeyi çok yüksekti, yaz okuluyla birleşince Freddy devlet okulunda lise ikinci sınıfı atlamıştı.

Şimdi on beş yaşında, John Marshall Lisesinin son sınıfına devam ediyordu. Üç ay önce okullar açıldığı zaman anne ve babasına yalan söylemeye başlamıştı. Her cumartesi günü işe gittiğini gizleyebilmek için Beverly Hills'de oturan, evlerinin bahçesinde büyük bir yüzme havuzu olan bir kız arkadaş icat etmişti. Ve her cumartesi günü arkadaşının bahçesindeki yüzme havuzunda okulun yüzme takımına seçilebilmek için egzersiz yaptığını uydurmuştu. Okulun tramplen atlama takımının yıldızı olduğu için anne ve babası söylediği bu yalanı hiç kuşkulanmadan yutmuşlardı. Son altı haftadır uçuş derslerinden sonra her cuma akşam üstü okuldan eve geç dönüşünü de, Noel'de oynayacakları temsilin dekorlarını hazırlayıp boyadıklarını söyleyerek örtbas ediyordu. On altı yaşına bastığı gün tek başına uçmaya kararlı olduğu halde haftada bir kez yarım saatlik ders almasının nedenini derslerinin çokluğuna yüklemişti. Oysa derslerini bir çırpıda okuldaki çalışma saatlerinde yapıveriyordu. Anne ve babasına yemekten sonra odasına çekilip geç saatlere dek Mac'ın verdiği kitapları okuduğunu saklamak için sınıfta bütün derslerden en yüksek not almak istediğini açıklamıştı. Topu topu dört yalan söylüyordu... Tabii otostopları da sayarsam beş yalan, diye aklından geçirdi. Kimse ona otostop yapmamasını açıkça söylememişti, ama meydana çıkacak olursa kopacak kıyameti tahmin edebiliyordu. Bulut isimlerini teker teker aklından geçirirken cuma günleri öğleden sonra okuldan erken çıkabilmek için öğretmenlere

söylediği yalandan çok korkuyordu. John Marshall Lisesindeki öğretmenlerin hiçbiri kolay kolay kül yutmuyorlardı. Çocukların uydurabileceği her türlü yalana karşı bağışıklıydılar. Yalnız anne ve babalarından getirecekleri tezkereyle onları kandırabilirdi. Annesinin mektup kâğıdını aşırıp imzasını taklit etse bile kaç tane tezkere yazabilirdi? Ya öğretmen telefon edip annesiyle konuşursa? Hayır, bu olanaksızdı.

Ağır toz şekeri torbasını tartarken belki birinci kez, keşke başından beri anneme babama gerçeği söyleseydim, diye düşündü. Ama hep aynı yanıtla karşılaştı. Peki ya izin vermezlerse? Bu şansını kullanmayı göze alamıyordu. Varolmayan bir şey için yalan söylemek çok kötüydü. Resmen yasaklanmış bir şey için yalan söylemekse on kez kötüydü. Ancak bir seçim yolu vardı... her istediğini yapabilecek yaşa gelene dek uçmaktan vazgeçmek... tabii bu da bir seçim sayılmazdı. Beş yıl daha beklemek demekti. Yani yirmi bir yaşına gelene dek beklemek. On altı yaşına basana dek tek başına uçmak yasaktı ve Freddy 9 Ocak 1936'da tek başına uçacaktı... uçmalıydı. On saatlik bir yer eğitiminden sonra pilot ehliyeti alacaktı. İşte o zaman istediği saatlerde uçar, belki uçuş yarışmalarına katılır ya da günün birinde hiç kimsenin o zamana dek cesaret edemediği uçuşları denerdi. On saatlik eğitim için gereken parayı nerden bulacağını bilmeden böylesine açık seçik hayaller kurmasıysa budalalıktı.

Aklından can sıkıcı düşünceleri atan Freddy dişlerini sıkıp, diğer kadınlar istediklerini yapmayı başardılar, diye düşündü. Halk kütüphanesinde bulduğu Yıllık Havacılık Kitabında dört yüzden fazla Amerikalı kadının geçen yıl pilot ehliyeti aldıklarını okumuştu. Onlar bir yolunu bulup uçmayı öğrenmişlerdi. Tezgâhtan teraziye doğru yürürken, öyleyse ben de uçmayı öğrenecek bir yol bulacağım, diye kendi kendine söz verdi.

Öğle yemeği zamanı gelmişti. Şimdi paydos yapacağını düşününce rahatladı. Karşıdaki sandviç tezgâhındaki adam Freddy'e ton balıklı sandviçin yanında bir bardak bedava süt veriyordu. Freddy de adama gökyüzü mavisi gözleriyle minnetle bakıyordu.

Freddy sandviçini yerken bir yandan da yer eğitimi ders-

leri için gereken para sorununu tekrar aklından geçirdi. Mac onu uyarmıştı. «Ufaklık, sen uçmak istiyorsun ama yer eğitiminden nefret edeceksin.»

Freddy, ev idaresi dersinden nefret ediyorum ama yer eğitimi derslerini çok seveceğim, diye düşünerek gülümsedi. Uçma teorisi konusuna bayılıyordu. Yer eğitimi alana dek uçağın nasıl uçtuğundan haberi yoktu.

Önüne ton balıklı bir sandviç daha koyan tezgâhın arkasındaki adama Freddy, «Bunu ben ısmarlamadım değil mi?» diye sordu. Adam cömertlikle, «Hayır, Barbara Hutton ısmarladı,» dedi. Freddy birinci sandviçini tam altı lokmada yiyip yuttuğu halde hâlâ açlıktan ölüyormuş gibi görünüyordu. Böylesine lokum gibi güzel bir kız nasıl aç bırakılırdı? Bütün hafta onun sandviç yemesini seyretmişti. Herhalde birine âşıktı. Lokmalarını çiğnerken gözlerinde hülyalı bakışlarla dalıp gidiyor, kimseyle konuşmuyordu. Günün boş saatlerinde sık sık karşıki şeker tezgâhındaki uzun kırmızı saçlı kıza bakardı.

Freddy ikinci sandviçinden bir lokma ısırırken aklı Delphine'e kaydı. Ablası on sekizine yaklaşıyor, güzelliği her gün biraz daha artıyordu. Freddy bile onun gün geçtikçe güzelleştiğinin farkındaydı. Çoğu kızların büyüdükçe yitirdikleri o ince, kırılacakmış gibi görünen zarifliğini kaybetmemişti. Dudak uçlarının hafifçe yukarıya doğru kıvrıklığının ona nasıl böyle gizemli bir hava verdiğini Freddy anlayamıyordu. Kız kardeşinin gözleri de irileşmiş, elmacık kemikleri ve çenesi daha belirginleşmişti. Kenarda bile durmuş olsa, aile fotoğraflarında sanki herkesin ortasında duruyormuş gibi görünüyordu. Çünkü insanın gözü hemen ona takılıyordu.

Ne yazık ki, Delphine eskisi gibi can sıkıcıydı. Bir gün Freddy'i elinde uçuş hakkında bir kitap okurken yakalamış ve kız kardeşinin gökyüzünde bir meslek seçeceğini, onun hostes olmaya kararlı olduğunu düşünmüştü. Delphine de hostes olmak için başvuran kızlarda aranan nitelikleri yazan bir ilan buldu. İstenilen özellikleri büyük bir neşe içinde yüksek sesle okudu. «Senin boyun çok uzun, verilen ölçülere uymuyor... Vah! Vah! Bu işi kaçırdın. Gördün mü boyunun uzunluğu başına ne işler açtı? Oysa yolculara yemek servisi yapıp, arkala-

rından tuvaletleri temizleyecektin. Çok yazık oldu. Canım işi, büyük eğlenceyi kaçırdın!»

«Komik Delphine, çok komik,» diye Freddy ağzının içinde geveledi. Diğer kızlar gibi Anthony Adverse'in öykülerini okuyacağı yerde, Kanadalı genç bir pilotun maceralarını anlatan öyküyü okurken yakalandığına içerliyordu.

En son moda şarkıların sözlerini bilmezdi. Harçlığını Greta Garbo'nun çevirdiği aşk filmlerine harcamazdı. Ya da Küçük Kadınlar'daki Jo rolünü canlandıran Katherine Hepburn'u seyredip ağlamazdı. Tangee marka dudak boyası almaz, Joan Crawford hayranlar kulübüne üye olmaz veya kaşlarını cımbızla yolamazdı. Annesi evde yokken gizlice onun sütyenlerini giymeyi de denemezdi. Sınıftaki diğer kızların yaptıkları çok şeyi yapmazdı. Öyle erkek çocuklarla gezip tozmaya ya da süslü püslü giysilerle dolaşmaya da meraklı değildi. Bardağındaki sütü bitiren Freddy, ne yapalım onlar da benim gibi uçak kullanmasını bilmiyorlar, diye düşündü.

Tezgâhtaki adam, «Çukulatalı sodaya ne dersin?» diye sordu. «Para istemez. Benden.»

Freddy içi burkularak adamın ikramını reddetti. «Ayy, çok teşekkür ederim. Karşıdaki şekerci tezgâhında çalışıyorum... tatlıdan iğrendim.» Keşke ondan bir sandviç daha isteyebilecek cesaretim olsa, diye aklından geçirdi.

Terence McGuire faturalarını ödemesi gerekirken masasının başına oturmuş, Freddy de Lancel'i düşünüyordu. Yetişkin adamlara ve erkek çocuklarına uçma sanatını öğretmişti. Hatta birkaç kadın öğrencisi de olmuştu, ama Freddy ilk kız öğrencisiydi.

Biraz sabırlı, istekli ve basit mantık sahibi herkes uçma sanatını öğrenebilirdi. Bazı beceriler gibi uçma yeteneğiyle doğmak gerekmiyordu. Öğrencilerinin hiçbirinin yeteneği onunkinden aşağı kalmıyordu.

İnsan uçan hayvan olarak dünyaya gelmemişti. Eğer yeryüzünde uçmanın ne olduğunu gösterecek kuşlar olmasa bile insanların uçmayı öğreneceklerine Terence McGuire inanırdı. Tıpkı balıklar olmasa insanların yüzmeyi öğrenecekleri gibi.

Bu devirde olmasa da insanlar er geç uçmayı öğreneceklerdi. Nasıl insan tekerliği icat ettiyse, birisi ilk yelkenliyi bulduysa, birileri ilk piramitleri inşa ettiyse, birileri de uçağı yapacaklardı.

İnsanın uçma yeteneğiyle doğmasına gerek yoktu. Dünyada yalnız bir avuç insan bu yetenekle doğardı. Uçmayı öğrettiği öğrencilerinin çoğu öyle aman aman büyük yetenekler olmadıkları halde pekâlâ iyi birer pilot olmuşlardı. Ama Freddy de Lancel'in uçuş yeteneğiyle doğduğuna inanıyordu.

Kızın uçmak için gösterdiği heves ve coşku yaratmıyordu bu yeteneği. Sabrın temel olduğu bir konuda heves ve coşkunun yeri yoktu. Kızın gözünün karalığı, korkusuzluğu da değildi. Uçuş eğitimi gören pilotların çoğunun başına gelen kazalar gözü karalıklarından doğardı. Hayır, kız sanki uçmak için yedinci bir duyuya sahipti.

Ayrıca çok dikkatliydi. Uçağı gözden geçirip kontrol ederken Mac onun birkaç adım arkasında hareketlerini dikkatle izliyordu. Elleriyle aletleri yoklarken metalin üstündeki en ufacık pürüzü arar gibi parmaklarını dolaştırıyordu. Haklarında iyi bilgi sahibi olabilmek için insanları çalışırken dikkatle izlemenin büyük yararı dokunduğuna Mac inanırdı. Uçağı büyük titizlikle kontrol ettikten sonra uçuşa hazırlananlar biraz da uçmak korkusuyla işi ertelemeye çalışanlardı. Ama onlar sabırla eğitilirlerse zamanla korkularını yenerlerdi.

Bazı insanlarda uçmak lafını duyunca dörtnala kaçardı. İşte bu tipler uçak kullanmayı asla öğrenemezlerdi.

Freddy ise uçak kullanmak için yaratılmıştı. Mac herhangi bir uçağı ona gözleri kapalı teslim edebilirdi.

Allah kahretsin, Freddy'nin sanki orada doğup büyümüşçesine gökyüzüne uyum sağlaması Mac'ın hoşuna gidiyordu. Terence McGuire masadan kalktı. Öğrencilerinin hepsi düşe kalka, ite kaka sonunda hatalarını düzeltip uçmayı öğreneceklerdi. Hepsinin usta pilot olmaları için daha kırk fırın ekmek yemeleri gerekti. Ama bazıları gökyüzüne güvenilmeyen bir düşmana yaklaşır gibi yaklaşıyorlardı.

Her geçen derste Freddy'nin dikkati biraz daha ilerliyor, zamanlamayı çok iyi ayarlıyordu. Bu oyunda zamanlama çok önemliydi... Eğer zamanlama yeteneğin yoksa ne kadar iyi pilot olursan ol işe yaramazdı. Freddy her derste tam Mac'ın

olması gerektiğini istediği gibi davranıyordu. Zaten McGuire öğrencilerinin hatalarını yüzlerine vurmaktan hiç çekinmezdi.

Freddy yavaş yavaş kusursuz bir pilot olma yolundaydı. Beyniyle vücudu arasında kurduğu bağlantı çok uyumluydu.

Uçağı yere indirirken artık eskisi gibi sarsıp sallamıyordu. Pistin ucundaki yola ağır ağır, bir kuş gibi alçalıyor ve uçağın tekerleklerini hafifçe yere değdiriyordu.

Mc-Guire ellerini Freddy'nin Noel'de ona armağan ettiği harita kutusunun üstünde dolaştırdı. Mac da bu armağana karşılık ona Noel'de iki saat bedava uçuş dersi vermişti.

Mac neşeyle, ama bugün vereceğim armağanın karşılığı olmayacak, diye düşündü. Freddy'e doğumgünü armağanı olarak istediği yönde uzun bir uçuş yapabileceğini söylediği zaman kızın yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordu. Tabii güneş batıp hava kararmadan geri dönmesi gerekiyordu. Okullar hâlâ Noel tatili dolayısıyla kapalıydı. Freddy az sonra derse gelecekti. McGuire onun gelmesini heyecanla bekliyordu.

«Uzun bir uçuş mu? Oh, Mac inanamıyorum!» Freddy heyecanla yerinde zıpladı. Sanki on altı değil de altı yaşındaymış gibi davranıyordu. «Bugüne dek aldığım en güzel doğumgünü armağanı.»

Mac yüzünü asıp, «Konuşarak boş yere vakit kaybediyorsun. Hava kararınca uçamazsın,» dedi.

«Oh, aman Tanrım.»

«Sorun ne?»

Freddy telaşla, «Yok bir şey,» dedi. «Bir şey yok. Giyinip süslenmek için eve vaktinde gitmeliyim. On altı yaşıma basışımı parti vererek kutlamak istemediğim için ailem beni bu akşam yemeğe götürecek. Benim on altıncı yaşımı bir partiyle kutlamamı düşünebiliyor musun?»

«Doğrusunu istersen hayır. Haydi bakalım şimdi nereye uçacağız?»

Freddy, Dry Springs civarındaki küçük havaalanlarına inip kalkıyordu. Telaşla, «Burbank,» diyerek bu alanların en işlek olanını seçti. «Sonra Van Nuys, sonra Santa Paula... Sonra Topanga Kanyonuna...»

«Sonrada Catalina mı?» Freddy'nin etrafı dağlarla çevrili, inilmesi en güç havaalanına inişini görmek istiyordu.

«Hayır, Mine Field... sonra geri döneceğim.»

«Mine Field mi? Ulusal hava yarışmalarına mı girmek niyetindesin?»

«Pekâlâ, Mac. Sadece görmek istedim. Merak ediyorum. Görmek istediğimi itiraf ediyorum, ne olmuş yani?» Freddy'nin hafifçe yüzü kızardı ve uçuş planını yapmak için kutudan gerekli haritaları çıkardı.

Havada üç ay içinde ne büyük ilerleme gösterdiğini fark etti. Bulutlara doğru yükseldikçe alttaki uçsuz bucaksız arazi ona çok yabancı geliyordu. Oysa şimdi yolları, çiftlikleri, nehir yataklarını, zeytin ağaçlarını kolayca görüyordu.

Mac'ın öğrettiği gibi gözleri sürekli gökyüzünü ve altındaki araziyi araştırıp duruyordu. Hafifçe başını iki yana çevirip yerde ve gökyüzünde olup bitenleri izliyordu. Mac'ın kitabında hava trafiğini gözlememek, havalanmadan önce uçağın yakıtını kontrol etmemek kadar büyük hataydı. Deneyimli birçok pilot en basit işlemlere dikkat etmedikleri için bir anlık dalgınlığın kurbanı olup canlarını kaybetmişlerdi.

Freddy bütün kontrolları yaparken Mac sessizce onu izleyip hata yapmamasına dikkat ediyordu. Freddy'nin gerçekten uçmak için yaratıldığına kuşku yoktu. Nasıl bazı insanlar ata binmek, bazı insanlar yüzmek için yaratılmışlarsa, Freddy de uçmak için yaratılmıştı. Freddy'nin günün birinde ondan çok daha iyi bir pilot olacağına Mac olmayan parası üstüne iddiaya girerdi.

Mac her zamanki talimatlarını vermediği halde onun sözleri Freddy'nin kulaklarında çınlıyordu. «Yeryüzüne uyum sağlayarak uçacaksın. Üstünde uçtuğun engebeli araziyi aklından dümdüz yapıp ona paralel uçacaksın. Eğer karşında bir dağ yoksa ufkun önemi yoktur. Her zaman ve her dakika yeryüzündeki engebelere dikkat edeceksin.»

Mac ilk derste bunları söylediği zaman Freddy düş kırıklığına uğramıştı. Uçağı kullanmaya başladığı zaman ayağı yeryüzünden kesilince özgür kalıp hiç duyulmamış bir heyecan hissedeceğini sanmıştı. Ama uçmayı öğrendikçe yeryüzüyle gökyüzünün iç içe girdiğini fark etmişti. Sanki kocaman cam bir kürenin içinde yüzermiş gibi hissediyordu. Tabii buna özgürlük denebilirse... Uçsuz bucaksız kürenin içinde her şey

çok önemliydi. Bu kürenin kenarları ufuktu. Ufka her yaklaştığında kürenin sınırları sürekli değişiyor ve Freddy'yi kendine doğru çekiyordu. Kaybolan bir ufkun yerine bir yenisi çıkıp ona el ediyordu çünkü.

Mac'ın ufuk önemli değildir sözlerini Freddy onaylamıyordu. Onun gözünde en ufacık ufuk bile çok önemliydi. Ve ufka doğru uçmak açlığını bir türlü doyuramıyordu. Mac'ın da aynı heyecan ve açlığı duyduğunu biliyordu, ama o öğretmendi, bazı şeylerin üstünde dikkatle durmasını istiyordu.

Mac'ın durup dururken gaz düğmesini kapatıp motoru susturduğunu fark etmedi. Birdenbire bastıran sessizliğin içinde Mac, «Motor bozuldu,» dedi. «Uçağı nereye indireceksin.»

Freddy, «Sağ kanat tarafında ekilmemiş bir tarla var,» diye yanıt verdi.

«Başka neresi var? Ekilmemiş tarlayı boşver. Oraya inmek çok kolay. Tarlaları yok farzet. Bu vadinin portakal ağaçlarıyla kaplı olduğunu düşün. İkinci seçim noktan neresi olabilir?»

«Sol taraftaki yol. Yeterince geniş ve trafik yok.»

Mac, «Neden uçağı şu iki yanı hayali ağaçlarla kaplı alanın arasındaki yola indirmiyorsun?» diye sorup aşağıyı işaret etti. Freddy'nin de gözleri o arada göstergelerle yeryüzü arasında telaşla gidip geliyor, acil olarak inmek zorunda kalacağı yeri araştırıyordu.

«Yol daha iyi... iki taraftan da trafik gelmiyor. Hem de geniş, rüzgârın içine dalıp kolayca durabilirim. Er geç bir araç geçer, otostop yapıp en yakın kente giderek telefonla yardım isterim.»

Mac, «Hmmm,» diye onayladığını belirtti. Freddy uçağın burnunu yola doğru çevirdi ve hızla aşağı doğru inmeye başladı. Tam yolun üstüne inmek üzereyken, Mac gaz düğmesini çekti, motor çalışmaya başladı. Freddy de aynı anda direksiyonu dikkatle kendine doğru çekip tekrar yükseldi.

Freddy, Burbank'a dikkatle yaklaştı. Los Angeles'den geçen bütün uçaklar Burbank Havaalanına inmeyi yeğliyorlardı. Ama ticari uçaklarının hepsinin kontrol kulesiyle telsiz irtibatı vardı. Freddy'ninse trafiği fazla olan alana inerken yalnızca kendi görüş gücüne güvenmesi gerekiyordu. Hava trafiğinde sıraya girip uçağın tekerleklerinin yere değmesini beklerken,

birkaç ay aldığı dans derslerindeki kibarca sıra beklediği dakikaları anımsadı. Vadinin biraz daha gerisindeki Van Nuys Havaalanı, Burbank'dan daha tenhaydı ve Freddy kendi uçağından başka uçağın bu alana inmediğini düşündü ve tekerlekler hafifçe yere değdikten hemen sonra tekrar Santa Paula yönüne doğru havalandı.

Santa Paula Havaalanı açılalı beş yıl oluyordu. Nehir kenarındaki yüksek ağaçların önündeki bir tek çimen yoldan ibaretti. Mac, «Birkaç dakika burada duralım,» diye önerdi. «Bu kafede vadinin en güzel elmalı pastasını yaparlar.»

Uçağı bağladıktan sonra Freddy alanda kendilerinden başka kimsenin olmadığını fark etti. Insanı şaşırtan bir sessizlik vardı. Ne motor gürültüsü, ne de insan sesi duyuluyordu. Yalnızca bütün havaalanlarında esen rüzgâr ağaçların yapraklarını hışırdatıyordu. Hava öylesine güzel ve ılıktı ki, Freddy sırtındaki mavi kalın süveterini çıkardı ve beline bağladı. Hayranlık dolu bakışlarla etrafına bakındı.

Santa Paula kırlık bir alana benziyordu. Ama Freddy gözleri kapalı olsa bile bir havaalanında durduğunu anlayabilirdi. Bir gösteri başlamadan önce tiyatronun boş kulisine benziyordu havaalanı.

Freddy ve Mac ikişer dilim elmalı pasta yiyip her biri kendi özel düşüncesine dalarak kahvelerini yudumladılar. Tezgâhın arkasındaki adam da gazetesini okuyordu. Freddy uçuşunun yeni durağını heyecan içinde, merakla bekliyordu. Sabırsızca saçlarını kulaklarının arkasına itti. Pasifik Okyanusuyla San Fernando vadisi arasında uzanan Santa Monica dağları aşağı yukarı üç bin metreden yüksektiler. Freddy aldığı kısacık derslerde bu dağları geçmeye fırsat bulamamıştı. Uçuş deneyimi vadinin belirli sınırlarına kadar uzanıyordu.

Mac'ın derin düşüncelere daldığını gören Freddy elmalı pastasını bitirince tabağını geriye itip ayağa kalktı. «Hey Mac, uçacak mıyız, yoksa burada oturup pinekleyecek miyiz?» diye sordu.

«Haydi bakalım sen söyle ufaklık, bu senin gösterin.»

Tekrar havalanınca Freddy pusulayı ayarladı ve güneybatıya doğru yol alırken yavaş yavaş yükselmeye başladı. Hiç bu kadar yüksekte uçmamıştı. Sıra dağları Topanga Kanyonun üs-

tünden geçmeyi düşünüyordu. Alıştığı düz arazi birdenbire şaşırtıcı şekilde yükseldi. Altdaki dağlar neredeyse uçağa değeceklerdi. Sivri kayalıklı tepelerin ürkütücü görünümünün California'nın düzlük arazisiyle hiç ilgisi yok gibiydi.

Etrafına bakınan Freddy dünyada hiç bu kadar ıssız ve tehlikeli görünümlü bir yer görmediğini düşündü. Civarda acil iniş yapabileceği düz bir alan yoktu. Eğer bin metre daha yükselemezse ya da Mac yine motoru durdurursa rahatça kayacağı bir yol bile yoktu. Gözünün ucuyla Mac'a baktı ama o canı sıkkın bir ifadeyle oturmuş, sakin sakin etrafına bakınıyordu. Hiç olmazsa üzgün değil, diye düşünerek irtifa kazanmaya başladı.

Sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi Mac, «Boşuna endişe etme. Motoru kapatmayacağıma söz veriyorum,» dedi. İki dakika sonra daracık dağ geçiti Freddy'nin uçağının kanatlarının gerisinde kalmıştı. Ve sanki gezegen kendisine büyük bir oyun oynamaya karar vermiş gibi, birdenbire karşısına hayalinin köşesinden bile geçiremeyeceği mavilikteki uçsuz bucaksız deniz çıkıverdi.

Freddy, Pasifik Okyanusunu göreceğini biliyordu. Haritadan onun yerini ayarlamış ama böylesine soluk kesici bir manzarayla karşılaşacağını tahmin etmişti. Gözlerinin önünde uçsuz bucaksız mavilik sonsuza dek uzanıyordu. Hiç bilmediği yepyeni bir gezegene ayak basmıştı sanki. Çok uzaklarda yelkenliler bu sonsuz dünyanın ucuna doğru yol alıyorlardı. Freddy uçağın burnunu batıya doğru kırdı.

Mac, «Bundan sonraki durağımız Havai mi?» diye sordu.

Freddy'nin ağzı bir karış açık kaldı ve büyü bozuldu. Hiç düşünmeden, farkına varmadan, rüyada gezer gibi nereye gittiğini bilmeden uçuyordu. Bir mıknatısın ucuna tutulmuş, ufka doğru uçuyordu.

«Bilmiyorum... nasıl yaptım? Allah kahretsin, özür dilerim,» diye kekeledi. Etrafına bakındı ve uçağın burnunu karaya doğru çevirdi.

«Telaşlanma. Ben mahsus sesimi çıkarmadım.»

Freddy şaşkına döndüğü halde hemen kendini toparlayıp uçağın burnunu doğru yola çevirdi. Mac kendi kendine, iki tip öğrenci vardır, dedi. Birincisi Pasifik Okyanusunu ilk kez gör-

düğünde, etrafa telaşla bir göz atıp denizin üstünde uçmayı, öğrenmesi gereken bir ders sayar. İkinci tip öğrenciler ise Freddy gibi Pasifik'i ilk gördükleri an akıllarını oynatırlar. İkinci gruptan çoğu öylesine heyecanlanır ki, uçağı bile yönetemeyecek hale gelip, Mac'dan uçağı geri döndürmesini rica ederlerdi.

Kısa süre sonra ulusal havacılık yarışmasının yapılacağı Mines Field'in beş hangarının üstünden geçtiler. Aşağıda buldozerler büyük bir hızla altı ay sonraki yarışma için çalışıyordu. Freddy havaalanın üstünde bir tur attı, sonra saatine baktı ve yere inmemeye karar verdi. Santa Monica dağlarının üstünden Dry Springs'e döndü. Pasifik'in üstünde çılgın gibi uçup boş yere zaman harcamıştı. Pusulasının yönünü değiştirdi ve saat dört buçukta hava kararmadan uçağı Dry Springs Havaalanına indirdi. Güneş batmak üzereydi, ama hava açık ve berraktı. Uçağı her zaman bağladıkları yere gelip durunca Mac havadan sudan söz edercesine, «Sana bir doğumgünü armağanı daha hazırladım. Gidip ofisten getireyim,» dedi.

Freddy karşı koydu. «Armağanımı verdin.» Kendini garip bir biçimde bomboş hissediyordu. Pasifik Okyanusuna dek uçmak bütün heyecanını alıp götürmüştü.

«Fazla yakınma. İnsan bir kez on altı yaşına basar. Freddy, ben armağanını getirmeye gittiğim zaman sende havaalanının üstünde üç tur at ve buraya dön.» Uçağın kapısını açıp dışarıya atladı. Freddy'nin yüzüne bakmadan kapıyı çarparak kapattı ve telaşlı adımlarla uzaklaştı.

Bir an Freddy yerinden kıpırdamadan hangara doğru yürüyen McGuire'ın arkasından bakakaldı. Uçağı tek başına uçur mu demişti? Hayır, tek başına uçur dememişti ama onu demek istemişti.

Freddy çılgın bir coşkuyla, «EVET!» diye bağırdı. «Evet, evet, evet.» Kendi kendine konuştuğunun farkında bile değildi. Uçağı pistin ucuna götürdü ve batan güneşe karşı gökyüzüne yükseldi.

Hızla havalandı, mutluluktan şarkılar söylüyordu. Yanındaki boş koltuğa dönüp bakmadı bile. Freddy için zaman sona ermişti. Deneyimli elleriyle aletleri yokladı. Yükselmeye devam etti. Gökyüzündeki yıldızları görünce keyifle gülmeye başladı.

Aşağıda, Mac pistin kenarında durmuş, heyecanla ellerini açıp açıp kapatıyordu. Freddy'i tek başına yolladığına pişman olmuştu. Neden onu gündüz gözüyle tek başına uçmasına izin vermeden önce Pasifik kıyılarına dek sürükledim, diye kendine içerliyordu. Daha dün on beş yaşındaydı ve yasalara göre tek başına uçamazdı. Peki, yirmi dört saat sonra tek başına uçabilecek kadar yaşlanmış mıydı? Neden böyle düşüncesizlik etmişti? Kızın doğumgünüyse ne olmuştu... Tek başına uçmasını başka bir zamana erteliyemez miydi? Pekâlâ erteleyebilirdi. Ertelemeliydi.

Ama... ama... Freddy uçmaya öylesine hazırdı ki. Bugün Freddy'e bakarken yıllarca önce öğrenci olduğu günleri anımsamıştı. Oysa o günleri çoktan unuttuğunu sanıyordu. Uçuş dersleri aldığı o günlerde Mac için en önemli şey öğretmen olmaktı. Öğrenciliğin heyecanını unutmuştu. Aman Tanrım, hava her dakika biraz daha kararıyordu. Hemen hemen yılın en kısa günüydü. Santa Paula'da olduklarından bu yana hava sıcaklığı da bir hayli düşmüştü. Üşüyordu ama Freddy havada uçarken hangara koşup ceketini alamazdı. Havaalanının üstünde uçağın üç tur atmasının bu kadar uzun süreceğini hiç tahmin etmemişti.

Freddy uçmaya devam ediyordu. Gökyüzündeki akşam yıldızını tekrar gördü. Yıldızlar ona göz kırpıp bir mesaj yolluyorlardı. Uçmak kendisi için ne anlama gelirse gelsin geç saatlere dek havada kalmamalıydı. Freddy yükseklere, daha yükseklere uçup diğer gezegenleri de görebilmek için yanıp tutuşuyordu. Kitaplarda onların gözle görülmeyecek kadar uzaklarda oldukları yazılıydı. Ama kitaplarda yazılanlara inanmıyordu. Şimdi kendi burcu olan Oğlak yıldız kümesinin altından geçtiğine inanıyordu.

Aşağıya bakınca pistin kenarında duran Mac'ın siluetini gördü. Uçaktan el sallayıp onu gördüğünü belli etmeye çalıştı. Havada üçüncü turunu tamamlandıktan sonra derin derin içini çekip yere inmeye hazırlandı.

Freddy yere kusursuz bir iniş yaptı. Mac yerinden kımıldamadı. Kırmızı uçağın ön tekerlekleri hafifçe yere dokundu, arkadaki ufak tekerlek de aynı anda yere değdi. Mac heyecandan yumruklarını sıkmış bekliyordu. Freddy bir süre pistte kay-

dı. Sonra motoru durdurdu. Mac içinden derin bir oh çekip yumruklarını açtı. Uçağın kapısı açıldı, Freddy duyduğu sevinçten ok gibi dışarıya fırladı ve kollarını Mac'ın boynuna dolarken neredeyse onu yere düşürecekti. Alacakaranlıkta tıpkı bir yıldız gibi parlıyordu. Kırmızı saçları rüzgârda savuruluyor, ışıl ışıl yanan mavi gözleri sanki ortalığı aydınlatıyordu.

Mac'ın yanaklarından şapur şupur öpüp, «Uçtum, uçtum, tek başıma uçtum!» diye sevinçle bağırdı. Kollarını iki yana açıp gökyüzündeki yıldızlara baktı. «Mac! Teşekkür ederim, Çok teşekkür ederim!» diye coşkuyla bağırdı. Mac ona verecek yanıt bulamıyordu. Kendini Freddy kadar genç, coşkulu ve sevinçli hissediyordu. Yıllardır duymadığı hisler içinde yoğruluyordu. Boğazına bir yumru takıldı ve gözyaşlarını akıtmamak için kendini zor tuttu. Kolundaki saatine vurup başını yalancı bir öfkeyle salladı. Freddy, «Biliyorum,» dedi. «Gitmem gerek. Yoksa geç kalacağım. Zaten geç kaldım ya. Oh, Mac umurumda değil. Peki, peki, gidiyorum. Ama geri geleceğim Mac. Daha öğreneceğim cok şey var.»

Seyir defterine notlarını yazmayı unuttu. Kollarını tekrar Mac'ın boynuna dolayıp onu minnetle öptü ve otostop yapmak üzere yolun kenarına koştu. Mac pistin kenarında olduğu yerde heykel gibi kaldı. Soğuk yanaklarının üstünde Freddy'nin öpücüklerinin sıcaklığını hâlâ hissediyordu. Sevinçten çılgın bir neşeyle çınlayan sesi hâlâ kulaklarındaydı. Kızın güçlü kolları da hâlâ boynuna sarılıydı sanki. Mac içini çekip başını salladı. Uçağı yerine bağlarken bir an durup dalgın dalgın sırıtarak yanağını ovdu. Kendi kendine, on altı yaşının çılgınlığı... işte hepsi bu, dedi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Eve küçük kızı Freddy'nin doğumgününü Los Angeles'in en şık Fransız lokantası Perino'da kutlamayı yeğlerdi. Ama Freddy bir kez Hollywood Derby'ye gitmiş, lokantanın kabasaba gösteri dünyası havasına kapılmıştı. Oraya ve yemeklerine bayılıyordu. Hele her masaya telefon bağlantısı pek hoşuna gidiyordu. Aynı lokantaya defalarca geldiği halde Eve masalara telefon bağlanmasına bir türlü alışamamıştı.

Eve kendi annesinin ya da kayınvalidesinin on altı yaşında bir genç kızın bu tip restoranlarda yemek yediğini duyarlarsa nasıl dehşete kapılacaklarını düşündü. Eski okula mensup bu iki nazik kadının, bu geceki gibi şık gece giysileri içindeki kadın ve erkeklerin böyle bir restoranda Tom Mix gibi kovboy giysili bir adamın yanında oturup yemek yediklerini görseler ağızları şaşkınlıktan bir karış açık kalırdı. Hele lokantanın kapısında yıldızların imzalarını almak için birbirlerinin üstüne yığılan kalabalığı görseler yüreklerine inerdi.

Eve, on altı yaşımı nasıl kutladım, diye düşündü? Herhalde özel bir aile yemeğiyle kutlamıştı. Belki de bir kadeh şampanya içmesine izin vermişlerdi. Herhalde manastır okulundaki arkadaşlarıyla çay içip minik pastalar yemişlerdi. Eve on altı yaşını nasıl kutladığını pek iyi hatırlamıyordu. Çünkü on altı yaş Fransızlar için pek fazla önem taşımazdı. Fransa'da on altı yaşındaki bir kız hâlâ çocuk sayılırdı. O yaşlarda Eve saçlarının çocuk gibi beline dek uzun olduğunu ve yanında kim-

se olmadan tek başına hiçbir yere gidemediğini anımsıyordu. Hele böylesine bir yerde oturup yemek bile yememişti.

Ama... ama on altı yaşında hâlâ küçük bir çocuk değil miydi?

Eve karşısında dimdik oturan, gözlerinin ucuyla diğer masalardaki ünlü yıldızları gözleyen kızlarına bakıp için için güldü. Restorana girdikleri anda diğer masalardaki yıldızlar kendilerini selamlamışlardı. Fransız Başkonsolosuyla karısı Los Angeles'de pek sevilen ve aranan bir çiftti. Delphine ve Freddy'i dostlarıyla tanıştırırken birçoğu Eve'le Paul'a beğeniyle göz kırpmışlardı.

Eve, bu gece ikisiyle de iftihar ediyorum, diye düşündü. Delphine henüz on yedi buçuk yaşındaydı ama sade beyaz şifon gece elbisesi boynundaki tek sıra incisi ve kulağındaki minicik inci küpeleriyle göz kamaştırıyordu. Yaşına yakışmayan elmaslar bile taksa başını dimdik zarif tutuşundan, yüzünün güzelliğinden kimse onun mücevherlerinin farkına varmazdı.

Okuldan eve geç geldiği halde Freddy bile bu gece çok hoştu. Kırmızı saçları mutluluktan kızaran yanaklarının yanından dalga dalga omuzlarına dökülüyordu. Bu gece ilk kez koyu mavi kadifeden geniş beyaz saten yakalı bir gece elbisesi giymişti. Yaşından oldukça büyük gösteriyordu. Eve, bu kutlama yemeği onun için çok büyük anlam taşımalı, diye düşündü. Freddy'nin içinden bir tür heyecan yansıyordu çünkü. İçinde duyduğu coşku ve heyecan sanki dışarıya taşıyordu. Eve onun için için kaynayıp yerinde duramadığını fark etti. Öylesine heyecanlıydı ki, bütün gece ağzını açıp tek kelime bile konuşmamıştı. Paul'un eline dokunup göz kamaştıran küçük kızını başıyla işaret etti.

Eve usulca, «Nerede dersin?» diye sordu.

Paul, «Asla bilemeyiz,» dedi.

«Ama hiç olmazsa bir erkek olmadığını biliyoruz.»

Paul, «Tanrıya şükür,» diye yanıtladı.

UCLA Üniversitesi birinci sınıfına devam eden Delphine'in sık sık oğlanlarla çıkması Paul'un pek hoşuna gitmiyordu. Hatta bu gece bile bir süre sonra ailesinden ayrılıp en iyi arkadaşı Margie Hall'la birlikte bir partiye gidecekti. Freddy oğlanlara ilgi duyuyorsa bile henüz belli etmiyordu. Artık on altı yaşına

basmıştı. Eğer davet edilirse Delphine gibi onun da erkek arkadaşlarıyla gezmeye gitmesine izin vermek zorundaydılar. Damarlarındaki Fransız kanı buna karşı koyuyordu, ama beş yıl California'da yaşadıktan sonra ülkenin âdetlerine ayak uydurmayı öğrenmişti. Törelere karşı gelemiyordu.

Delphine, Freddy'i dürtükledi. «Benim gördüğümü sen de gördün mü? Bak kim geldi. Marlene Dietrich ve iki erkek... herhalde birisi kocası, diğeri de Mısırlı Prens Felix Rolo olmalı... üçü hep birlikte geziyorlar... Freddy!»

«Ne var?»

«Tanrı aşkına baksana, şimdi bara girecekler. Ah, gördün mü işte onları kaçırdın. Biraz sonra dışarıya çıkarlar... o zaman seni dürtüklerim.»

Freddy dalgınlıkla, «Howard Huges'u gördün mü?» diye sordu. Film yıldızı olsun veya olmasın gazetelerde ya da dergilerde resimleri çıkan herkesi Delphine bir görüşte tanırdı.

«Hayır, onu neden görmek istiyorsun?»

Freddy belli belirsiz, «Merak ettim,» dedi.

Delphine eleştiren bakışlarla kardeşini süzdü. «Sen bu gece bir garipsin... Anne, Freddy'nin sanki ateşi varmış gibi değil mi?»

Eve, «Sevgilim ateşin var mı?» diye sordu. «Delphine haklı... yanakların alev alev yanıyor, bakışların da bir garip. Öylesine ışıl ışıl parlıyor ki... Belki de üşüttün. Paul, sen ne dersin?»

«Sevgilim, herkes onun bugün doğumgünü olduğunu biliyor... sonunda on altı yaşına bastığına seviniyor. Ateşi filan yok, sadece büyüdüğüne seviniyor.»

Üçü birden dönüp sevgiyle Freddy'e bakınca kız sırrını daha fazla gizleyemedi ve baklayı ağzından çıkardı.

Freddy'nin sesi heyecandan titreyerek, «Bugün tek başıma uçtum,» dedi.

Eve, «Ne yaptın?» diye sordu.

Delphine de hayretle, «Ne yaptın?» dedi.

Aralarında küçük kızının ne demek istediğini yalnızca Paul anlamıştı. «Ne yaptın?» diye bağırdı.

«Bir uçağa binip havaalanının üstünde üç tur attım ve sonra yere indim.»

Ne yanıt alacağını bildiği halde Paul, «Tek başına mı?» diye sordu.

«Tek başına olması gerekti, baba. Yoksa solo sayılmazdı,» diye Freddy olgun bir sesle onlara güvence vermeye çalıştı.

Eve, «Ama olamaz, Freddy olamaz!» diye bağırdı. «Sen uçmasını bilmiyorsun ki. Uçak kullanmasını bilmeden havada nasıl uçarsın? Hayatını nasıl tehlikeye sokarsın? Sen aklını mı kaçırdın?»

Karısını sakinleştirmeye çabalayan Paul, Eve'in elini avucunun içine aldı, öfkeyle, «Freddy, yaptıklarını bize açıklasan iyi edersin,» dedi.

Freddy telaşla, «Yasalara uygundu,» dedi. «On altı yaşına basan herkes tek başına uçabilir.»

Paul iyice öfkelenmişti. «Bu bir açıklama değil.»

«Pekâlâ... anne, bize belki bin kez on dört yaşındayken evden kaçarak balona binip uçtuğunu anlatmıştın değil mi?» diye Freddy söze başladı.

Paul kalabalık restoranda diğer masaların ilgisini çekmeden öfkeyle söylendi. «Marie Frederique, bize anlatacağın şeyle annenin balona binmesinin hiç ilgisi yok.»

«Taylor Cub denilen tür...»

«Lafı uzatma uçmayı nasıl öğrendiğini anlat?»

«Ders aldım. Sekiz saat.»

«Ne zaman? Ders almaya nasıl vakit buldun?» diye Paul dişlerinin arasından sordu.

«Cuma günleri öğleden sonra.»

Eve karşı koydu. «Ama cuma günleri öğleden sonra okulda vereceğiniz temsilin dekorlarını boyuyordun.»

«Size yalan söyledim.»

Delphine soluğunu tuttu. Eve kulaklarına inanamıyordu, şaşkınlıkla başını salladı. Paul tekrar saldırıya geçti.

«Derslerin parasını nereden bulup verdin?»

«Ben... ben cumartesileri Woolworth'un şekerci reyonunda çalışıyordum. Parayı kazandım.»

Eve tekrar öfkeyle karşı koydu. «Peki yüzme takımı, Beverly Hills'deki arkadaşın, onun yüzme havuzunda yaptığın antremanlar hepsi yalan mıydı?»

Freddy annesinin gözlerinin içine bakıp, «Onlar da yalandı,» dedi.

Paul ısrarla öğrenmek istiyordu. «Uçuş derslerini nerede aldın?»

«Dry Springs'de.»

«Dört yıl önce seni uçakla gezdiren adamdan mı?»

«Evet.»

Paul'un yüzü öfkeden taş kesildi. «Tanrının belası hergele, bizden habersiz sana nasıl ders verebilir?»

«Ona da yalan söyledim. Ders paralarını sizin verdiğinizi sanıyor. Onun suçu yok.»

«Şimdi söyle bakalım, cuma günü öğlenden sonraları vadideki o küçük havaalanına nasıl gidip geldin?» diye Paul öfkeyle sordu. Freddy konu açıldığından beri bu soruyu kimsenin sormaması için dua edip duruyordu.

«Ben... şey herkes yapıyor, hiçbir tehlikesi yok, ben... otostop yaptım... ama sadece çok çok iyi görünüşlü insanların arabalarına bindim.»

Paul ve Eve bir ağızdan patladılar. «OTOSTOP MU?»

Gözlerini masanın örtüsüne diken Freddy elinden geldiğince küçülmeye çalışarak, «Oraya özel arabadan başka araç yok ki,» diye yanıt verdi.

Şaşkına dönen Delphine sonunda, «Oh, Freddy!» diye usulca inledi. Yalan söylemek pek büyük suç sayılmazdı. Her çocuk şu veya bu nedenle yalan söylerdi, ama otostop yapmak gerçekten çok kötüydü. İyi yetişmiş, terbiyeli bir kızın otostop yapmak aklının ucundan bile geçmezdi. Masanın yanından Jimmy Cagney geçtiği halde Delphine duyduğu şaşkınlıktan gözleriyle onu izlemedi bile. Kendi masalarındaki olay çok daha ilginçti.

Masanın üstüne korkunç, uğursuz bir sessizlik çöktü. Eve' le Paul konuşamayacak kadar öfkeliydiler.

«Eve! Paul! Ve güzel Matmazel de Lancel'ler! Ah ne güzel sürpriz, ne hoş bir tablo!» Maurice Chevalier masanın başında durmuş, bu güzel aile topluluğuna bakıyordu.

«Oh, Mösyö Chevalier, bugün benim doğumgünüm, ne heyecanlı değil mi? Bugün on altıma bastım, doğumgünümü kutluyoruz,» diyerek ümitsizce sırıttı Freddy.

«Ah, öyleyse ben de sizinle birlikte kutlamalıyım! Paul, izin

verir misin?» Maurice Chevalier, Eve'in yanına oturdu. «Garson, herkese şampanya getir. Tabii Lancel. Ve eğer varsa pembe. Evet, Paul, pembe olmasında ısrar ediyorum,» diyerek Freddy'e döndü. «Matmazel Freddy, büyük bir olay. Bu gece çok mutlu olmalısınız. Küçüğüm, senden çok büyük şeyler bekliyoruz, öyle değil mi, Paul? Eve ne hoş değil mi?» Sonra Eve'den yana dönüp onun kulağına fısıldadı. «Ah dostumuz Maddy geleceği görebilse, etrafını yakışıklı bir koca ve böylesine güzel çocukların saracağını bilse ne kadar mutlu olurdu değil mi?» Garson buz kovasına koyduğu Lancel marka şampanyayı getirdi. «Güzel, şampanya geldi. Şimdi hepimiz Matmazel Freddy de Lancel'in geleceği şerefine içelim. Niçe yıllara!»

Freddy bir dikişte kadehini bitirdi. Bir kadeh şampanyadan sonra başına gelen felakete karşı koyabilirdi. Tabii yıldızlarla dolu gökyüzünde Oğlak Burcu takım yıldızlarının altında uçmanın... bedelini pahalıya ödeyecekti değil mi?

Sonunda Paul uykuya daldı. Eve hâlâ uyuyamıyordu. Freddy'nin doğumgünü kutlama partisi Maurice masalarına geldikten kısa süre sonra sona ermişti. Hiç kimse de ağzını açıp Freddy'nin sorumsuz davranışına karşı tek kelime etmemişti. Brown Derby restoranında herkesin gözleri önünde kızlarını yargılayamazlardı. Ertesi güne dek bekleyeceklerdi. Yatmaya hazırlanırlarken Paul ve Eve bu konuyu tartışamayacak kadar bitkindiler. Ama Eve bir türlü uyuyamıyordu. Usulcacık yataktan kalktı. Sırtına sabahlığını geçirip perdeyi hafifçe kenara çekerek pencerenin yanındaki koltuğa oturdu, bahçeyi seyretmeye başladı.

Eve, Freddy kadar açık kalbli, dürüst bir çocuk böyle kılı kıpırdamadan, büyük bir soğukkanlılıkla bir dizi yalanı nasıl söyleyebilir, diye düşündü. Bu yıl okul açıldığından beri Freddy'nin aylardır çift yaşam sürdüğü anlaşılıyordu. Anne ve babasına nasıl yalan söyleyebilmişti? Eve'e göre hayatta her şeyin en iyisini bol bol, büyük bir sevgiyle çocuklarına vermemişler miydi? Freddy sırlarını Delphine'den de gizlemeyi başarmıştı ki, bu çok zor bir işti. Ayrıca ders aldığı adama da yalanlar söylemişti.

Adam kimbilir haklarında neler düşünmüştü? Para için on beş yaşındaki haşarı bir kıza böylesine tehlikeli bir şeyi öğretmeyi göze alan adam da kimbilir ne denli sorumsuz ve haylazdı? Kendisine ne cesaretle öğretmen adını verebiliyordu? Ayaklarını altına toplayıp sabahlığının kuşağını sıkıca bağladı.

Bu sorunu çözümlemek bile çok zordu, çünkü Eve'in anlayamadığı pek çok şey vardı. Freddy karşısına geçmiş, hiç gözünü kırpmadan söylediği bir dizi yalanları annesinin yıllarca önce Dijon'daki zararsız balon gezisiyle kıyaslayabiliyordu... sahi balona ne zaman binmişti?.. 1910 yılında... yani tam yirmi beş yıl önce, normal olarak hesaplarsa tam çeyrek yüz yıl önce, ama o günler başka bir dünyaya aitti, Atlantis gibi yok olan birinci dünya savaşından önceki kraliyet dünyasına aitti.

Kaç yaşındaydım, diye merak etti. Hızla bir hesap yaptı ve on dört yaşında olduğunu buldu. O kadar mı büyüktü... yoksa o kadar mı küçüktü? Ama dadısı Helene'ni atlatmak ve annesinin şapkasını ödünç almakla, aylarca yalan söyleyerek herkesi kandırıp uçak kullanmasını öğrenmek aynı şey değildi. Yalnızca küçük bir ayrıntı, beklenmedik bir rüzgâr başından şapkasını uçurunca iş ortaya çıkmıştı. Eğer şapkası uçmasaydı balona bindiğini kimse öğrenemeyecek, hiç kimse de kızmayacaktı. Her neyse, balona binmesinden kimseye zarar gelmemişti.

O eski günleri anımsayıp mavi semalara yükselince, duyduğu büyüleyici şaşkınlığı ve içinden taşan coşkuyla kollarını açıp gökyüzünü kucaklamak istediğini anımsayınca karanlıkta gülümsediğinin bile farkına varmadı.

Eğer Freddy'de ufkun gerisinde nelerin yattığını anlamak merakıyla gökyüzüne çıkmış olsa, ona anlayış gösterebilirdi. Eve hırsla, bu gereksinmeyi anlayabilirim, diye düşündü. Özellikle onun yaşında birisinin herkesten başka ve özgür olmak istemesi çok doğaldı.

Ama tek başına uçak kullanmak? Akıl alır şey değildi. Şüphesiz birçok ünlü kadın pilot vardı. Onların yaptıkları uçuşları, gösterdikleri kahramanlıkları gazetelerden okuyorlardı, ama onlar yaşlarını başlarını almış erişkin kadınlardı. Hiçbiri genç kız değildi. Erkeklerin egemenliğinde olan bir dünyada yer edin-

mek isteyen başka tür kadınlardı. Diğer kadınlar onlara hayranlık duyarlardı ama onların neler hissettiklerini anlayamazlardı.

Ah, evet Freddy her zaman uçmak istemişti. Bu arzusunu sık sık tekrarlardı. Hatta uçmak tutkusunu çok tehlikeli davranışlarla da belli etmişti, ama kızlarının isteğini gelip geçici bir çocuk kaprisi sanmışlardı. Buluğ çağına erişince çarşafın dört ucundan tutup patenle kaymaktan ya da pencereden atlamaktan vazgeçeceğini düşünmüşlerdi.

Hafifçe içini çeken Eve böylesine başarısız olduğunu çok ender hissettiğini fark etti. Bu gece karşısındaki Freddy'yle kendi tanıdığı bildiği Freddy arasında dağlar kadar fark vardı. Demek ki, dikkatli ve iyi bir anne olmamıştı. Maurice'in yanlarına gelip, Lancel ailesinin büyük bir neşeyle doğumgünü kutladıklarını sanması ne komikti. Kulağına ne fısıldamıştı? Öylesine şaşkın ve öfkeliydi ki, onun fısıldadıklarının üstünde durmamıştı. «Dostumuz Maddy sevinmez miydi?» Dostumuz Maddy!

Maddy'nin anısıyla şaşkına dönen Eve hızla yerinden fırlayıp ayağa kalktı. Hiç kımıldamadan durdu, gümbür gümbür atan kalbini dinledi. Maddy! Düşüncesiz davranışlarıyla iki kez büyük skandal yaratan Maddy! Yıllarca önce delişmenliği yüzünden ailesinin bütün bireylerini rezil etmiş, onlara acı çektirmişti. Sonra da Paul'un mesleğinde ilerlemesine engel olduğunu itiraf etmeliydi. Kırmızı giysisi, kırmızı pabuçlarıyla sahneye çıkıp aşk şarkıları söyleyen, çılgınca alkışlanan, sahnelerin biricik yıldızı Maddy. Sonunda müzik holün kendisine verebileceği her türlü nimeti tatmıştı.

Geceleri anne ve babasını kandırıp Dijon'da evden kaçıp Alcazar tiyatrosunda Alain Marais'nin şarkılarını dinlemeye gittiği zaman, Freddy'den bir yaş daha büyük değil miydi? Ya onunla tek başına buluşması... böyle bir şey düşünülemezdi bile... Alain'nin pansiyondaki odasına gittiği geceyi anımsayınca, karanlıkta Eve'in yüzü pancar gibi kızardı. O odada erkeğin ona yaptıklarına izin vermesine içtiği ilk kadeh şarabı mazeret göstermezdi... ama, ama... Alain yapacağı her şey için önceden ondan izin istemişti. Hayır! O gece o odada başından geçenleri kesinlikle düşünmemeliydi. Pansiyonun küçük oda-

sında olanları bir an bile unutmuyordu ama onları asla düşünmemeliydi.

Evden kaçıp Paris'e gittiği zaman Freddy'den bir yaş daha büyüktü. Herkesin şaşkınlık dolu sesle birbirine fısıldadığı gibi günah içine yaşamaya gitmişti... O günlerde kendisine Madelaine adını veren, Büyük Bulvarları mesken tutan neşeli, dünyayı umursamayan genç kız korkunç iğrenç bir günah içinde yaşadığını bilmiyordu. Madelaine, Jacques Charles'ın karşısına çıkıp şarkı söylemiş, ismini Maddy diye kısaltıp Olympia sahnelerinde as solistlik yapmış, Marie-France Teyzesini soyunma odasından kovmuştu. O günlerde on yedi mi, yoksa on sekiz yaşında mıydı? Kendisini savunup teyzesine çıkışmasını hâlâ unutamıyordu.

«Ben küçük bir kız değilim, artık bana emir veremezsiniz... anneminki gibi bir yaşama nasıl razı olurum?.. Utanılacak en küçük bir şey yapmıyorum,» diye bağırmıştı.

Maddy ünlü bir yıldız olmayı kafasına koymuştu. Eğer Paul ve savaş olmasaydı belki de çok ünlü bir yıldız olabilirdi. Sonunda Maddy'i ne zaman unutmuştu? Fransız Başkonsolosunun karısı olarak geldiği Los Angeles'de yalnızca dost toplantılarında ve bağış toplama yemeklerinde rica üzerine şarkı söylediği zaman mı Maddy'i unutmuştu? Maddy'i ne zaman yitirmişti?

Ay ışığının aydınlattığı karanlık yatak odasında bir aşağı bir yukarı yürürken eski anıların tazelenmesine şaşırıyordu. Birkaç uzun dakika geçmişinin içinde kaybolup gittiyse de yine şimdiki zamana döndü. Paul hâlâ uyuyordu. Ama Freddy'nin uyumadığını hissediyordu.

Eve yatak odasından çıkıp, koridorda kızının odasına doğru ilerledi. Kapıyı vurunca Freddy içerden, «Girin,» diye yanıt verdi.

Sırtında pijamalarıyla yatağın içinde küçük bir çocuk gibi kıvrılmış kitap okuyan kızına bakan Eve, «Gözüme uyku girmedi,» dedi.

«Ben de uyuyamadım.»

«Ne okuyorsun?»

«Öğrenci pilotların elkitabı.»

«İyi mi?»

Freddy gülmeye çabaladı. «Kitapta olaylar ve diyaloglar yok, sadece ayrıntılı tarifler var.»

«Freddy, bana o insanı anlat... sana uçuş dersleri veren adamı... şey... genç biri mi?»

«Mac mı? Hiç bunu düşünmedim. Savaşta Lafayette Esquadrille'lerle uçmuş, herhalde gençtir, oh bilmiyorum. Ona sorabilirim.»

«Hayır, önemli değil. Sordum, çünkü merak ediyordum... deneyimi var mı diye.»

«Çok deneyimli. Uçmaya daha küçük bir çocukken başlamış. Yüzlerce öğrencisi varmış. Anne biliyor musun on altı yaşında tek başına uçmak gerçekten garip değil. Birçok erkek çocuk tek başına uçuyor. Kime istersen sor.»

«Doğru söylediğinden eminim. Şey sadece... sadece... büyük sürpriz oldu.»

Freddy çekinerek, «Artık bana kızgın değilsin,» dedi.

«Hayır. Çok düşündüm. Uçmak senin için çok önemli değil mi?»

«Anlatamayacağım kadar. Zaten başka türlü olsaydı bu kadar çok yalan söylemek zorunda kalmazdım. Eğer izin isteseydim vermeyeceğinizi biliyordum,» diye Freddy coşkuyla konuştu.

«Hmmm.» Eve kızının sözlerini düşündü.

«Verir miydin, hayır, vermezdin değil mi?»

«Evet haklısın. Vermezdim. Biraz daha beklemeni söylerdik.»

«Ama ben bekleyemezdim.»

«Biliyorum.»

«Nasıl... nasıl biliyorsun?»

«Biliyorum işte. Benim de bir zamanlar genç olduğumu unutuyor musun?»

Freddy, «Sen hâlâ, gençsin» diyiverdi.

«Hayır, o kadar genç değilim. Asla o kadar genç olmam... ve belki böylesi daha iyi. Evet, böylesi kesinlikle daha iyi... her neyse, zaten kaçınılmaz bir şey. Oh, sevgilim, şimdi seninle ne yapacağız?»

«Pilot ehliyetimi almam gerek. Bunun için yalan söyleyemem. Birincisi artık sana hiç yalan söylemeyeceğime söz ve-

riyorum... İkincisi, ehliyet sınavına senin yazılı onayın gerek. En azından on saat ders almalıyım.»

«Senin planın neydi? On ders alana dek çalışıp para mı kazanacaktın?»

«Evet. Ve başka şeyler planlayacaktım... evde ve okulda olmadığım zamanlar için bir şeyler uyduracaktım.»

«Tenis takımı gibi mi? Paskalya Yortusu gibi mi? Yoksa ilkbahar Güzellik Kraliçeliği gibi mi?»

«İlkbahar Güzeli dışında... diğer bütün iyi şeyleri uyduracaktım. Eğer bugün tek başıma uçtuğum için fazlasıyla gurur duymasaydım, bütün hazırladığım yalanları söyleyecektim.»

«Yazılı izini de mi?»

Freddy büyük bir ciddiyetle, «Sahtekârlık ama yapacaktım,» dedi.

«Bundan hiç kuşkum yok,» diye Eve mırıldandı. «Neyse, şimdi artık öğrendik. Sanırım böylesi daha iyi oldu.»

Freddy hevesle, «Yani cumartesi günleri çalışmama izin verecek misin?» diye sordu.

«Babanla konuşmam gerek. Ama onu ikna edebileceğime inanıyorum. Yalnız kesinlikle otostop yapmak yok. Freddy, asla yok. Ne olursa olsun yok. Freddy bana dürüstçe söz veriyor musun?»

«Tabii veriyorum, ama havaalanına nasıl gideceğim?»

«Eğer bir uçağı gökyüzünde uçurabilecek kadar yeteneğin varsa, yolda araba kullanmayı da becerirsin. Erkek çocukların çoğu şoför ehliyetlerini on altı yaşında alıyorlar değil mi? On altı yaşındayken Delphine'in ehliyetten başka söz ettiğini hatırlamıyorum.»

«Ah, anne!»

«Freddy, araba kullanmayı öğrendiğim zaman benim arabamı alabilirsin.»

«Oh, anne... bana karşı çok iyisin!» Freddy kollarını açıp Eve'e sıkıca sarıldı. Annesinden çok daha uzun boylu olduğu halde minicik bir bebek gibi ona iyice sokulup verdiği güvence ve rahatlığı içine sindirdi. Son saatlerde odasında tek başına boşuna üzülüp endişe etmişti. Demek ki, hiç kimse onu aileden dışlamıyordu. Ana kızın ikisinin de gözleri yaşlıydı.

«Tanrının bana verdiği bazı şeylere minnet duyuyorum....

büyük veya küçük her şeye. Haydi sevgilim, artık uyumalısın. Sabahleyin görüşürüz.»

«İyi geceler, anne.» Freddy başına konan talih kuşunun sevinciyle sanki bütün gece dans etmeye hazırlanıyormuş gibiydi.

Iyi geceler sevgilim. Tek başına uçmak harikaydı değil mi? Tahmin edebilirim... hayır... anımsıyorum... evet, kendime göre anımsıyorum... neler hissettiğini anımsıyorum. Tebrikler, sevgilim. Seninle gurur duyuyordum.»

Delphine, «Haydi gel, Freddy,» dedi. Freddy pencereden doğumgününden sonra bir haftadır hiç durmadan yağan yağmura baktı. Delphine o pazar üniversitenin kız yurdundan eve dönmüş ve Freddy'e doğumgünü armağanı olarak söz verdiği «baştan yaratma» işlemine başlamak için sabırsızlanıyordu. Freddy bu deneyi kibarca nasıl reddedeceğini bilemiyordu. Ders çalışacağını öne sürse olmazdı. Açıkçası onu başından savamayacaktı. Daha doğrusu Delphine'in bu armağanını kabul etmesi gerekiyordu, yoksa nankörlük ve uyumsuzlukla suçlanacaktı.

Delphine odasında Freddy'i aynanın karşısına oturttuktan sonra, «Şimdi seni bir banyo havlusuna saracağım,» dedi. «Saç fırçanı getirdin mi?» Freddy sessizce içini çekti. Sabırsızca saç fırçasını uzattı. Oysa Delphine'in diğer arkadaşları onun yerinde olmak için sağ kollarını bile seve seve vermeye razıydılar.

Delphine ciddiyetle kendini işine kaptırdı. Freddy'nin sırtını aynaya çevirdi, uzun saçlarını geriye doğru tarayıp lastik tokalarla tutturdu. Yüz temizleyici krem şişesini alıp bir parça pamuğa döktü, sonra Freddy'nin yüzünü özenle sildi. Silme işi sona erdiğinde pamuk başladığı gibi tertemizdi, yüzüne bir şeyler sürmek Freddy'nin âdeti değildi çünkü.

Delphine, «İşte oldu,» dedi. «Artık başlayabilirim.» Şifonyerin gözünde sallandığı Max Factor marka föndotenlerden birini alıp Freddy'nin yüzüne ince bir tabaka halinde sürdü. Sonra yine aynı tonda uçuk bej pudra sürdü. Sessizce kız kardeşinin çevresinde dönüp sonucu inceledi.

Freddy bir heykel kadar düzgün hatlara sahip, diye dü-

şündü. Büyük katedrallerin tavanlarındaki görkemli heykellere benziyordu. Ama Delphine bir erkek değil, Freddy'nin kız kardeşiydi. Ve oğlanlar, normal oğlanlar veya olağanüstü oğlanlar, harika kemik yapıları olan heykellerle gezmeye çıkmazlardı. Onlar bir kızda harika kemik yapısı aramazlardı.

Delphine kız kardeşine bir şey söylemediği halde on altı yaşındaki Freddy'nin erkeklerden yeterince gezme daveti almamasına endişeleniyordu. Evet, gezme daveti almıyordu değil mi? Aslında hemen hiç almıyordu. Eğer bir kız on altı yaşında yeterince göze batmazsa kendisi için nasıl bir gelecek ümit edebilirdi? Hemen her cumartesi gecesi Freddy evde o anlaşılmaz kitaplarıyla baş başa kaldığına sevinir gibiydi, ama Delphine onun endişesini belli etmeyecek kadar gururlu olduğunu biliyordu. Freddy harika dans ederdi. Son moda figürleri çalışmak için sık sık birlikte dans ederlerdi çünkü. Ama hiçbir yere davet edilmezse onun ne denli güzel ve uçarcasına dans ettiğini kim bilecekti?

Delphine yassı, yuvarlak bir allık kutusu çıkardı. Hafif dokunuşlarla allığı Freddy'nin yanaklarına öylesine ustalıkla sürdü ki, bakıldığı zaman hiç anlaşılmıyordu. Sonra ucu sivri bir kaş kalemiyle Freddy'nin bakır rengi kaşlarını koyulaştırıp, çılgın mavi gözlerine dramatik bir hava verdi. Freddy huzursuzca kıpırdandı. «Bunca makyaj malzemen olduğunu bilmiyordum. Hepsini kullanıyor musun?» diye sordu.

«Tabii. Herkes kullanıyor.»

«Hiç farkında değildim.»

«Zaten sorun da bu. Eğer fazlasıyla göze batarsan iyi makyaj yapmadın demektir. Ama belli belirsiz yaparsan hiç anlaşılmaz. Freddy, öğrenmek çok kolay. Bitirince nasıl yaptığımı sana öğreteceğim. Yaptıklarımın hepsini silerim, sonra yüzünün yarısını boyarım, diğer yarısını da sen boyarsın böylece kıyaslama yaparız... sonra senin elin alışıncaya kadar deneriz... ne kadar uzun sürerse sürsün ben hiç sıkılmam. Rahat olmalısın ve hata yapmaktan korkmamalısın. Hata yapsan bile hemen silip düzeltebilirsin.»

«Delphine... çok çok tatlısın ve çok iyisin.»

«İnsan bir kez on altı yaşına basar. Bu çok önemli bir doğumgünüydü ve benim sana önemli bir armağan vermem

gerekti.» Delphine bir süre konuşmadan çalıştı, sonra sıradan bir şey söylercesine konuştu. «Lisedeki erkek çocukların hepsi can sıkıcı.»

«Evet, farkındayım.»

«Bir sınıf atladığın için şanslısın. Önümüzdeki sonbaharda UCLA'ya başlayınca aradaki farkı anlayacaksın. Orası da başka hikâye. Kolejli erkekler. Binlerce kolejli erkek. Ve bunlardan çoğu da can sıkıcı değil.»

Freddy, «İyi haber,» diyerek elinden geldiğince masumca güldü. Delphine cin fikirli olmaya çalıştığı zaman çok tatlıydı.

«Kolejli erkekler iyi konuşan kızlardan hoşlanırlar. Sana bayılacaklar.»

«Bak bu haber daha iyi.»

«Yalnız bir noktaya kadar.» Delphine kelimeleri özenle seçti ve en değerli makyaj malzemesi küçük rimel kutusunu çıkardı.

«Ya?»

«İşte erkeklerin nasıl olduklarını bilirsin... en iyi konuşan kadının yanında bile bütün sohbeti kendileri yürütmek isterler.»

«Bu çok saçma. Karşılarındaki insana yazık değil mi?»

«Pek değil. Sohbet sırasında karşısındakine çok akıllı olduğunu hissettirebilirsin... biliyorsun... dikkatle dinleyip, karşındaki insanın duygularını açıklamasına imkân verebilirsin.» Delphine elindeki küçük fırçayı bardağın içindeki suyla ıslatıp siyah rimele sürdü.

Freddy, «Eğer benim çok fazla konuştuğumu söylemek istiyorsan, çenemin düşük olduğunu biliyorum,» dedi.

«Ah, Freddy bunu demek istemedim. Ben erkeklerden söz ediyordum... kolejli erkekler bile havacılık hakkında doğru dürüst laf etmesini bilmezler. Havacılık hakkında en ufacık bilgileri yoktur ve bir kızın ağzından uçaklar ve uçmak hakkında bilgi edinmeyi erkeklik gururlarına yediremezler.»

«Pekâlâ, onlarla hangi konuda konuşabilirim?»

Delphine ciddiyetle, «Arabalar,» diye yanıt verdi.

«Çabalarım. Gerçekten çabalarım. Ama arabalar çok komik bir konu. Yani bir araba yolda ileriye geriye gitmekten başka ne yapabilir ki? Tek boyutlu bir olay. Arabalar neden bu kadar önemli?»

«Eğer... sadece eğer..., uçaklar hakkında tek kelime etmeden, arabalara büyük ilgi duyuyormuş gibi yaparsan, kısa sürede bu konudan başka konulara atlarsınız. Birçok kız araba ve motor hakkında tek kelime bilmezler. Sen şanslısın. Sonra... evet, sonra sohbet başka konulara kayar.»

Gerçekten şaşkına dönen Freddy öğrenmek istiyordu. «Yani ne gibi?»

«Erkek öğrenci birliği, dersleri, profesörleri, futbol takımı ve takımlar hakkındaki düşünceleri, hangi müzik parçalarını sevdiği, gördüğü en yeni filmleri, en sevdiği film yıldızlarının, kolejden mezun olduktan sonra gelecek hakkındaki planları ve genel konular hakkındaki düşünceleri... hatta hangi çizgi romanlar okuduğu... Ah Freddy, bir erkeği konuşturmak için milyonlarca konu var, tabii eğer önce arabalardan başlayıp soru sormaya devam edersen.»

Delphine kız kardeşinin kirpiklerine teker teker rimel sürdü. Bütün becerisini kullanıp kirpikleri top top fazla boyamamaya çabalıyordu. Biraz geriye çekilip Freddy'nin kirpiklerini inceledi. Yaptığı işi pek beğendi. Hayatının en gizli sırrını kızkardeşiyle paylaştı. «Eğer karşındaki erkek konuşurken susarsa ve sen de ne söyleyeceğini bilmiyorsan, onun söylediği son sözleri soru sorarmış gibi tekrarla, sanki onun dediklerini anlamamış gibi yap. O hemen tekrar konuşmaya başlıyacaktır ve sana neler neler anlatır. Bu yöntem hiç şaşmaz. Bu sırrımı senden önce başka hiçbir kız arkadaşıma söylemedim. Hatta Margie'den bile gizliyorum.»

Freddy pek etkilenmiş ama ikna olmamıştı. «Onun söylediği son sözlerimi tekrarlayacağım? Bütün yapacağım bu kadar mı?» diye sordu.

«Hepsi bu kadar. Çok basit. Ama eğer söylediklerimi hakkıyla yerine getirirsen erkekler sana karşı koyamaz. Ve senin harika güzel konuşan kız diye adın çıkar... tabii ayrıca bu harika bacakların ve güzelliğinle... doğrusu senin gibi bacaklarım olsun isterdim... kolejin birinci sınıfındaki en popüler kız sen olacaksın.»

«Güzelliğim mi?»

«Sakın şimdi aynaya bakayım deme. Ben bitirinceye dek bekle. Daha henüz saçını yapmadım.» Delphine, Freddy'nin saç-

larını çözdü ve ışıl ışıl parlayıncaya dek fırçaladı. Sonra bir tutam saçı tutup ayırdı, tuvalet masasının üstünde ısıttığı saç maşasıyla uçlarını kıvırdı. Sonunda Freddy'nin dudaklarına pembe bir ruj sürdü, ama rujun rengini beğenmedi ve kapatmak için üstüne kırmızı ruj sürdü. Sonra şifonyerin gözünden büyük siyah şifon bir eşarp çıkardı, kızkardeşinin omuzlarına sardığı havluyu çözüp omuzlarına sardı; şifon eşarbın arasından göğüsleri de belli belirsiz görünüyordu.

Delphine sevinçle soluğunu tuttu. Sanki iyilik perisiymiş gibi, «Dön,» diye emir verip Freddy'nin oturduğu iskemleyi aynaya çevirdi.

Freddy hayretler içinde kendine bakıp sustu.

Delphine soluk soluğa, «Evet?» diye sordu.

«Ben... ben ne söyleyeceğimi bilemiyorum...»

«Harikasın! Freddy, insanın soluğunu kesiyorsun! Karşımdakinin sen olduğuna inanamıyorum!»

«Biraz yaşlı göstermiyor muyum?»

«Tıpkı film yıldızına benziyorsun,» diye Delphine içtenlikle iltifat etti. «Birazcık makyajla tıpkı film yıldızlarına benziyeceğini biliyordum.» Delphine eğilip yarattığı eserinin başına sevgiyle bir öpücük kondurdu. Doğrusu zevkine diyecek yoktu, Freddy biraz makyajla ümit ettiğinden çok daha güzel olmuştu. Onu az buçuk kıskandı, ama gözünün ucuyla aynaya bakınca yüreğine su serpildi. Birbirlerine hiç benzemiyor ve birbirlerinin güzelliklerine kesinlikle gölge düşürmüyorlardı.

Delphine kızkardeşinin kolundan çekiştirerek yalvardı. «Haydi gidip birisine gösterelim.»

«Hayır, yapamam. Ben... biraz korktum. Alışmam için biraz zaman tanı. Zaten kime gösterebiliriz ki? Annem senin bunları kullandığını bilmiyor değil mi? Babam görse seni öldürür. Tabii, tabii bahse girerim, o önce beni öldürür.»

«Haklısın... öylesine heyecanlandım ki, birden her şeyi unutuverdim. Freddy, koleje başlayınca ne zaman istersen sana makyaj yaparım... işte bu da armağanımın ikinci kısmı,» diye Delphine tatmin olmuşcasına konuştu. Çoğunu dergilerden görüp mektupla ısmarladığı makyaj malzemelerini toplayıp kaldırdı.

Freddy, «Bir dakika, şu resimlere bakayım» diye atıldı bir-

denbire. Merakla Delphine'nin makyaj malzemesini sakladığı gözün içinde gördüğü parlak fotoğraflara uzandı.

Delphine telaşla, «Bakılacak bir şey yok,» dedi ama Freddy kızkardeşinin tanımadığı erkek arkadaşlarıyla çeşitli eğlence yerlerinde çekilmiş resimlerine bakmaya başladı. Bütün resimlerin karton kapaklarında Hollywood'un çok tanınmış gece kulüplerinin isimleri yazılıydı. Coconut Grove, Trocadero, Palmor Ballroom, Circus Cafe ve Omar's Dome gibi gece kulüplerinde çekilen resimlerde Delphine elinde sigarayla poz vermişti. Masanın üstündeki kadehlerde de alkollü içkiler bulunduğu kesindi.

Freddy, «Ama bunlar yetişkin adamlar... kolej öğrencisi değiller değil mi?» diye sordu.

Delphine kekeleyerek, «Kimisi kolejli, kimisi değil,» diye yanıtladı.

«Dur bakayım, bir dakika... bu adam en aşağı otuzunda. Ama çok yakışıklı. Delphine, içki ve sigara içiyor musun?»

«Pek fazla değil. Beni çocuk sanmasınlar diye biraz içki içip birkaç tane de sigara tellendiriyorum.»

Kızkardeşinin resimlerine kendini kaptıran Freddy, «Seni kaç yaşında sanıyorlar?» diye sordu. Bu bir içim su kız ailede hiç kimsenin tanımadığı erkeklerin gözlerinin içine bakarak gülümseyip flört ediyordu.

«Yirmi bir.»

Freddy hayranlıkla, «Bunu nasıl beceriyorsun?» diye sordu.

«Tabii sahte kimlikle. Herkes sahte kimlik kullanıyor,» diye Delphine kaçamak bir yanıt verip, Freddy'nin elindeki fotoğrafları çekip aldı, göze koyarak kapattı.

Freddy ablasına, «Bir soru daha soracağım,» dedi.

«Yalnız bir tane mi?»

«O adamlar... yakana takman için orkideler alıp seni gece kulüplerinde danslara harika konuşuyorsun diye mi götürüyorlar? Bütün geceyi onlara hangi futbol takımını tuttuklarını, hangi resimli romanları okuduklarını ve hangi model arabaya sahip olduklarını sorarak mı geçiriyorsun?»

Delphine özenle, «Pek değil ama bu başlangıç oluyor,» diye yanıt verdi.

1936 yılının Haziran ayında Freddy liseden mezun oldu. Ertesi gün pazar öğleden sonra tek başına ilk kez Dry Springs'den havalanıp San Luis Obispo'ya kadar uçtu ve geri döndü. Bu kadar uzun mesafeyi ilk kez tek başına uçuyordu. Ama seçtiği rota ona kaptan pilotluk çalışmasında pek yardımcı olmayacaktı. Tehlikelerden uzak, kolay bir yoldu. Bir ay önce özel pilot ehliyetini aldıktan sonra Mac'la elinden geldiğince sıkı bir çalışmaya girişmişti. Freddy kaptan pilot olmak istiyordu.

Gerçek bir pilot olmak için zamanlamayı çok iyi bilmek gerekti. Tabii ayrıca iyi rota çizmesini de bilmeliydi. Freddy bu işin gözünde büyüttüğü kadar zor olmadığını anladı. Temelde uçarken her zaman nerede olduğunu bilmesine dayanıyordu. Bunun için de sürekli yeryüzündeki işaretlerle kucağındaki açık haritadaki işaretleri karşılaştırmalıydı. Nereye gideceğine karar vermeden önce önündeki manyetik pusulayla yönünü tayin etmeliydi. Tabii rüzgâr uçağın biraz yön değiştirmesine neden oluyordu. Freddy bunun için işaret noktalarına dikkat ediyor, rüzgârın yönüne göre pusulayı ayarlıyordu.

Aşağıda bulunduğunu tahmin ettiği küçük kentin üstünden geçerken biraz geleceği düşündü. Yarından itibaren yaz işine başlayacaktı. Haftanın altı günü Beverley ve Western arasındaki Van de Kamp pasta fırınında çalışacaktı. Evde yapılan ve adına «Sevgili Henrietta'nın Bademli Karışımı» adı verilen şekerlemelerle işe başlayan fırının şimdi Los Angeles'de aşağı yukarı yüz tane yeldeğirmeni şeklinde şubesi vardı. Freddy'nin her sabah saat altıda işbaşı yapması gerekiyordu. Öğleden sonra ikiye dek çalışacaktı. Sonra öğleden sonra vardiyası işe başlıyordu. Altı günlük çalışmasının karşılığında haftada yirmi beş dolar kazanacaktı. Ayrıca çalışma saatleri de ona çok uygundu. Haftada yirmi beş doları deneyimli bir sekreter bile güç kazanıyordu. Böylece haftada birkaç gün ve hafta sonraları istediği gibi uçabilecekti.

Freddy yüksek sesle inledi. Yazgısı ona ömür boyunca şeker satacağını gösteriyordu. Bütün hayatı boyunca şekerlemeler, kurabiyeler, pastalar satacaktı. Freddy ise bu yiyeceklerden nefret ederdi. Ama şekerli yiyeceklerin ekonomik krizden etkilenmediği belliydi. Boğucu şeker kokularının arasında hem uçmaya vakit bulabilecek, hem de kendine ait bir uçak satın

alabilmek için kapora parasını biriktirebilecekti.

Bugün Mac'ın yeni satın aldığı açık sarı, tek motorlu, 125 beygir güçlü, daha önce defalarca uçtuğu Taylor Cub'dan daha güçlü Ryan STA'yla uçmanın zevkini çıkarıyordu. Babası mezuniyet armağanı olarak boynuna bir dizi hakiki inci takmıştı. Ama annesinin armağan ettiği nakit parayla bugün başladığı uzun uçuşlara devam edebilecekti. Başına devlet kuşu konmuştu. İnciler de hayatında sahip olduğu ilk gerçek mücevherlerdi. Belki onları rehin verebilirim, diye düşündü.

Babasından en ufacık mali destek görmeyeceğini biliyordu. Paul kızına çok pahalı golf takımları almaya veya tenis kulübüne üye olmasına razıydı... hatta eğer isterse briç derslerine bile seve seve para ödemeye hazırdı. Ama uçması için beş kuruş para vermemeye kararlıydı. Tanrıya şükür, annesi araya girip aralarını bulmuştu. Babası uçmasına karşı çıkmıyordu, ama beş kuruş para yardımı yapamayacağını da açık açık söylemekten çekinmemişti. Hatta bu konuda borç vermeye bile razı değildi. Freddy'i zora koşmakla onun uçmaya karşı duyduğu ilgiyi en kısa zamanda söndüreceğini ümit ediyordu.

Babasına kendine ait bir uçak sahibi olmaya karar verdiğini söylemeye gerek yoktu, en ucuz uçaklar bin beş yüz dolara maloluyordu ve en azından dört yüz elli dolar kapora yatırmak gerekti. Yani bir servet! Delphine on sekizinci yaşgünü armağanı olarak altı yüz dolarlık spor bir Pontiac araba sahibi olmuştu. Tabii mahalledeki bütün çocuklar kıskançlıktan çatlamışlardı. Arabayla kıyaslanınca en ucuz uçak Amerika'nın en pahalı arabası Packard fiyatındaydı. Freddy'nin ikinci veya üçüncü elden düşme bir uçak satın alıp onu iyice elden geçirip tamir etmesi gerekti. Böylece sıkı pazarlık edip uçağı ucuza düşürmeli, taksitleri uzun sürede ödeyebilmeliydi.

Eğer kendime ait bir uçağım olmazsa gelecekte uçuş yaşamımın ne anlamı kalır, diye düşündü? Yani uçuş yarışmalarına girmek istiyordu değil mi? Yarış atları gibi kısa mesafeli hız yarışlarında pek şansı olmadığını biliyordu. Sabit pilonlar etrafında kapalı devre yarışlarına da giremezdi. Çünkü o yarışlar için Freddy'nin sahip olmayı düşlediği uçaklardan çok daha gelişmişleri ve hızlıları gerekiyordu. Tabii ayrıca çok deneyimli pilotlar yarışmalara giriyorlardı. Son birkaç yıldır çeşitli hız ya-

rışlarına gösterilen ilgi artmıştı. Havacılık dünyasında kırılan rekorlar pek uzun ömürlü olmuyordu. Birkaç gün arayla bir başka pilot kırılan rekorlara bir yenisini ekliyordu çünkü.

Bununla birlikte Los Angeles'de uzun mesafe yarışları da vardı. Örneğin, uçaklar bir yerde durup yakıt doldurduktan sonra diğer hedefe uçuyorlardı. Her uçağın gücüne göre değerlendirilme yapıyordu. Böylece havada en fazla kalan, rüzgârı ve pusulayı kendi avantajına göre kullanıp en iyi zamanlamayı yapan pilot birinci seçiliyordu.

Allah kahretsin, Freddy dünyaya gelmekte geç kalmıştı. Büyük bir tutkuyla yaşamını izlediği Amy Johnson adındaki İngiliz pilot 1928'de elden düşme minicik uçağıyla yetmiş beş saat uçarak Londra'dan Avusturalya'ya varmıştı. Ve İngiltere'den Avusturalya'ya tek başına uçan ilk kadın pilot unvanını alıp uluslararası büyük ün kazanmıştı.

Taparcasına sevdiği kahramanın arzularını gerçekleştirdiği zaman Freddy henüz dokuz yaşındaydı ve bir kez bile uçağa binmemişti. Bunları düşününce üzüldü.

Amy Johnson ilk kazandığı zafere Londra-Tokyo arasında uçarak ikinci bir zafer eklemişti. Sonra Jim Mollison adında ismi hiç duyulmamış bir pilot Avustralya'dan İngiltere'ye dokuz günde uçarak gelmiş, Amy Johnson da onunla tanışıp evlenmişti. Birlikte iki gün balayı geçirdikten sonra Jim Mollison uçağına atlayıp Atlantik'in üstünde doğudan batıya uçarak rekorlar kırarken, Amy de kendine ait on bir saatlik Londra Cape Town rekoruna yeni rekorlar katmaya çalışmıştı.

Freddy özlemle içini çekip, ne harika bir evlilik, diye düşündü. Hiç kimsenin onunla aynı duyguları paylaşmayacağını biliyordu ama yeni evlilerin yeni rekorlar peşinde ayrı yönlere uçmaları Freddy'i âdeta büyülemişti. Amy Johnson ne şanslı kadındı. Hayatta tek değer verdiği şeye aynı tutkuyla bağlı bir erkekle evlenmişti.

Freddy'nin geçen yıl tanışıp birlikte çıktığı erkek arkadaşlarının arasında uçaklarla ilgilenen yoktu. Delphine'in verdiği öğütleri denemiş ve işe yaradığını görmüştü. Ama iyi konuşan bir kız unvanı kazanmak için yığınla can sıkıcı hayat hikâyesi dinlemişti... Böyle popülerlik yere batsın, diye düşündü. Evet, birkaç kez de öpüşmüştü. Dudaklarının üstünde dolaşan aceml

dudakları, boynuna dolanan acemi kolları düşününce kendi kendine, aman ne büyük iş, dedi.

Delphine'i düş kırıklığına uğratmamak için erkek arkadaşlarının kendisini öpmelerine izin vermişti. Gözleriyle ufku tarayıp yüksek sesle, «Hayatta en önemli şeyleri kaçırdım,» diye söylendi. Altı yıl önce Ruth Nichols arkadaşı ve rakibi Amelia Earhart'ın sürat rekorunu kırmıştı. İki yıl sonra 1932'de Earhart Atlantik'i tek başına uçarak geçmişti. 1934'deyse Fransız Marie-Louise Bastie, Paris'den Tokyo'ya tek başına ilk uçan kadın unvanını kazanmıştı. 1935 yılının Eylül ayında Laura Ingalls Los Angeles'den New York'a hiç durmadan uçmuş ve aynı yolu yapan Earhart'ın rekorunu dört saatlik bir arayla kırmıştı.

Oh, bok canına, daha yapılacak çok şey vardı değil mi? Ama bu gidişle Freddy'nin California sınırlarını aşamayacağı ortadaydı.

San Luis Obispo Havaalanında yanında getirdiği sandviçini yedi ve uçağa yakıt doldurdu. Uçak benzini galonunun yirmi sent olması onu endişeye düşürdü. Özel pilot ehliyetini alınca, annesi onun kaza sigortasını ve başkalarına zarar sigortasını ödemek konusunda ısrar etmişti, ama eğer uçmaya devam etmek istiyorsa, benzin parasını kendi cebinden ödeyecekti.

Uçma tutkusu pek pahalıya maloluyor, uçaklara düşkünlüğü onu çok sıkıntıya sokuyordu. Dünya rekorları kıran diğer kadın pilotlar gibi keşke hayatımda beni de paraca destekleyen bir erkek olsa, diye aklından geçirdi. Jackie Cochrane'in arkasında kocası Floyd Odlum vardı. Yeni Zelandalı büyük pilot Jean Batten'in masraflarını Lord Wakefield karşılıyordu. Anne Morrow'a kocası Charles Lindbergh uçmayı öğretmişti. Earhart'ı ise sevgili kocası George Putnam destekliyordu. Acaba dünyanın bir köşesinde zengin... Tabii yaşlı olması tercih edilirdi... romantik duygulara kapılmayacak, Amerikan havacılığının ilerlemesini kendine ilke edinmiş biri de Freddy'nin masraflarını karşılayamaz mıydı?

Freddy, hayır, ne yazık ki, öyle bir erkek yok, diye sorusuna yanıt verdi. Dünyaya daha erken gelmiş olsaydı, on yıl önce kadınların gökyüzünde unutulmaz anılar bıraktığı günlerde uçmaya heves etseydi, belki aradığını bulurdu, ama artık o devirler geçmişte kalmıştı. Evet, belki şöhreti, ama onun da yapa-

bileceği bir şeyler olmalıydı. Onları arayıp bulacaktı!

Günün birinde uçabileceğinden nasıl emin olmuşsa aradığını bulabileceğine de emindi. Tanımadığı ilk kez gördüğü havaalanına bakarak burayı elimle koymuş gibi buldum. Aradığımı da kolayca bulacağım diye düşündü.

Geçen yaz uçmayı bilmiyordu bile. Ama şimdi ehliyetli bir pilottu. Eğer yeterince zamanı, gerekli haritaları ve cebinde parası olsa, Ryan'ı hemen havalandırıp ya Alaksa'nın ya da Güney Amerika'nın yolunu tutardı. Daha yeni öğrendiği bilgilerine güvenip hemen yola çıkardı. Böylesine uzun bir uçuşu başarabileceğinden emindi. En önemlisi buydu. Gerisi kendiliğinden yoluna girerdi... Şu veya bu şekilde Freddy uzun bir uçuşu gerçekleştirebilirdi. Uçağa yakıt dolduran oğlana teşekkür etti. Saçını eliyle sıvazladı ve neşeyle sarı Ryan'a atladı.

Birkaç saat sonra Dry Springs'e yaklaşıyordu. Dönüş yolculuğu öylesine kolay geçiyordu ki, bir an Santa Maria ve Santa Barbara'ya inip, havaalanlarının atmosferini içine çekerek piste önüne gelenle havadan sudan konuşmak arzusunu duydu. Ama Mac uçuşu kaç saatte tamamlayacağını aşağı yukarı hesaplamış olmalıydı. Geç kalırsa merak edecekti. Zamanlamayı iyi yapmıştı. Rotayı rahatça ayarladı, rüzgâr da tam arkadan esiyordu, Freddy belirlenen saatinden tam yirmi dakika önce geri döneceğini fark etti.

Henüz vaktim var, diye düşündü. Heyecandan yerinde duramıyordu. Harika bir gündü, görüş mesafesi açıktı. Dry Springs'den bir hayli uzaktaydı, kimse onu göremezdi. Civarda başka uçakta görünmüyordu. Freddy, «İşte şans buna derler,» diye mırıldandı. Kaderi onu zorluyordu. Aylardır üstünde çalıştığı ve yapmak istediği şeyi gerçekleştirmek fırsatını eline geçirmişti. Kitapta okuduğu akrobasi bölümünün sayfaları sanki karşısında duruyordu. En ince noktaya kadar. Her şeyi kelimesi kelimesine anımsıyor, bütün kitabı ezbere biliyordu. Öyleyse denemekte ne sakınca vardı?

Freddy aklından binlerce kez pike yapıp yükseldi. Ve uçağı beş bin metreye çıkarıp manevra yapmak için sağlama aldı. Zaten bugün akrobasi şampiyonu Tex Rankin'nin en sevdiği uçağı kullanıyordu. Freddy'nin kendisine özel kutlama borcu yok muydu? Geçen haftaki mezuniyetini kutlayabilirdi. Geçen ay aldığı

pilot ehliyetini kutlayabilirdi. Evet ünlü pilotlar kadar iyi uçabildiğini kutlayabilirdi. Evet, uçağa pike yaptırdı, hızla alçalıp tekrar yükselirken havada bir daire çizdi.

Freddy kaçamak oyun oynayan bir çocuk gibi defalarca pike yapıp havada dönüp taklalar attı. Keyfinden neşeli kahkahalar savuruyordu. Havada, belki bir düzine kadar takla attıktan sonra Dry Sprigns'e çok yaklaştığını fark etti. Gönülsüzce geri dönmeye karar verdi.

Sanki pazar gezisinden dönen aklı başında yaşlı bir beyefendi gibi yavaş yavaş alçalmaya başladı. Ama yüzündeki mutlu gülümsemeyi bir türlü silemiyordu. Yavaş yavaş alçaldı ve hiç hatasız yere indi. Havaalanında etrafına bakındı. Her taraf sessizdi. Birkaç pilot akşam uçuşuna hazırlanıyordu. Bazıları uçaklarını gece uykusuna yatırıyordu. Ama MacGuire Uçuş Okulunun hangarında kimse yoktu. Freddy, Ryan'ı bağladı ve şarkılar mırıldanarak zıplaya hoplaya hangara doğru yürüdü. Taylor Cub'ın motorunun durduğunu duyduğu zaman seyir defterine notlarını yazıyordu.

Öfkeyle yıldırım gibi ofisten içeriye dalan Mac sanki vuracakmış gibi elini kaldırıp, «Sen ne bok yediğini sanıyorsun?» diye avaz avaza bağırdı. Freddy korkuyla geri çekilip masanın arkasına geçti. Mac elini aşağıya indirdi. «Bana yanıt ver,» diye homurdandı. Freddy onun bu kadar öfkelenebileceğine inanamıyordu.

Kekeliyerek, «Takla atmaya çalışıyordum» diye yanıt verdi.

«Böyle gösteriler yapmaya nasıl cesaret edersin! Ölebilirdin! Aptal çocuk, anlamıyor musun?»

«Kitapta yazıyor...»

«Hangi Tanrının belası kitapta?»

«Öğrenci Pilot Elkitabında... Mac, her şey yazıyor, en ince noktasına kadar yazıyor... ben ne yapacağımı biliyordum. Kitaptaki en kolay manevra. Her türlü tedbiri aldım, ayrıca uçak en zorlu akrobasileri yapabilecek güçte...» Mac'ın gözlerinin içindeki öldürücü öfkeyi görünce Freddy sustu.

«Allah seni kahretsin, Freddy. Hiç kimse, hiç kimse yanında öğretmen olmadan ve paraşütsüz bu gösterileri yapmaya

kalkışmaz! Ayrıca bugün gökyüzünde elli mil uzaktaki her uçağın senin yaptıklarını rahatça izleyebildiğinin farkında bile değilsin, seni salak küstah çocuk seni! Hayatımda hiç böylesine tehlikeli bir gösteri görmedim! Bu yaptığından dolayı elinden pilot ehliyetini alırlar. Budala kız, bir an gözlerin kararsa, yere çakılırdın! Takla atarken Ryan aşağıya saatte 280 mil hızla düşer. Freddy, bu ince noktayı biliyor muydun? Allah seni kahretsin!» Mac kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. Yumruklarını sıktı. Dudaklarını kıstı ve öfkeyle baktı. Freddy'nin vereceği yanıtı bekliyordu.

Freddy boş ofiste ümitsizce etrafına bakınıp gizlenecek bir yer araştırdı. Bulamayınca da duvara dönüp yüzünü sakladı. Çaresizlik içinde kıvranıyordu. Boğazına takılan hıçkırıkları tutamadı. Mac haklıydı. Bağışlanmaz bir hata yapmıştı. Ve ona söyleyecek söz bulamıyordu. Sadece korkunç bir utanç duygusu içinde kıvranıyordu. Af dilemenin bile anlamı yoktu. Yaptığı suç bağışlanacak gibi değildi. Mac ondan nefret ediyordu. Acı bir suçluluk duygusu altında ezildikçe hüngür hüngür ağlıyordu. Bir yandan da hırsından eliyle duvarları yumrukluyordu. Aradan birkaç uzun dakika geçti. Sonunda Freddy yüzünü kapatıp sendeleyerek ofisten kaçmaya çalıştı. Bir an önce annesinin arabasının içine sığınmaya can atıyordu.

Mac, «Buraya gel,» diye âdeta kükredi. Freddy durmadı. Artık onun öfkesine daha fazla dayanamazdı. Mac onun üstüne atıldı, kendine doğru çevirip ellerini yüzünden çekti. «Aynı hatayı tekrarlayacak mısın?» diye sordu.

Freddy konuşamıyordu, ama hayır dercesine başını iki yana salladı. Kesinlikle yapmayacağını anlatmaya çabalıyordu. Tekrar arabaya doğru yürüdü. Mac onu yine yakaladı. «Kendini toparlayana kadar araba kullanamazsın, Tanrı aşkına. Gel şuraya otur ve ağlamayı kes!»

Freddy gözlerindeki yaşları kurulayıp burnunu sildi. Hâlâ kuru kuru hıçkırıyordu. Mac arkasını ona dönmüş pencereden dışarıya, birer ikişer alana dönen uçaklara bakıyordu. Pazar uçuşları sona erenler isteksizce yeryüzüne dönüyorlardı. Sonunda Freddy kendinde konuşacak gücü buldu.

«Artık eve gidebilir miyim?»

«Hayır, gidemezsin. Aramızda bir anlaşma yapıncaya ka-

dar gidemezsin. Neden o taklaları attın?»

«Kendimi çok... mutlu hissediyordum.»

«Onun için gösteri yapmaya karar verdin...»

«Evet.»

«Neden o kadar çok takla attın?»

«Çok hoşuma gitti. Çok sevdim.»

«Bir daha yapmayacağına söz veriyor musun?»

«Söz veriyorum.»

«Sana inanmıyorum.»

«Mac! Yemin ederim yapmayacağım. Seni nasıl inandırabilirim? Dersimi aldım... yalan söylemiyorum, bana güvenmiyor musun?»

«Hayır, güvenmiyorum. Senin dürüst olmadığını ima etmiyorum. Sanırım bir daha gösteri yapmayacağına gerçekten inanıyorsun. Ama günün birinde, kendini güvende sandığın bir yerde, benden iki yüz mil uzakta olduğunu düşünüp, içindeki güçlü arzuya karşı koyamayarak yine deneyeceksin. Artık bir kez başladın mı bunun sonu gelmez. Benim de bu konuda biraz bilgim var. Sen ne dersen de, er geç bugün yaptıklarını tekrarlayacaksın.»

Freddy üzüntüyle, «Senin düşüncelerine engel olamam,» dedi. Demek ki, artık Ryan'ı bundan böyle kullanamayacaktı. Tekrar eskisi gibi hızı düşük Taylor'la uçmak zorunda kalacaktı. Belki de Mac artık uçaklarından hiçbirini Freddy'e kullandırmayacaktı.

«Freddy, akrobasi bir bilimdir. Yoksa salak birisinin aklına estiği anda yapabileceği bir şey değil. Uçarken haylazlık yapmak bağışlanamaz. Akrobasi çok çalışma ister, uçuş türlerinden en çok dikkat ve en iyi zamanlama isteyenidir.»

«Anladım, Mac. Bundan böyle asla...» diye Freddy ümitsizce söze başladı. Mac kuşkuyla kaşını kaldırdı.

«Bundan böyle aklının ucundan bile geçirmeyeceğini söyleyeceksin değil mi? Ama ufaklık, ben seni çok iyi tanıyorum. Sen akrobasiyi akıından hiç çıkarmayacaksın. Bunu sana öğreteceğim. Ancak bu şekilde bugün yaptığın saçmalığa engel olabilirim.»

«Mac... Mac?»

«Haydi şimdi buradan defol evine git.»

Freddy'nin arabayla uzaklaşmasını seyreden, Mac hayatında bir kadını dövmek istediğini hatırlamıyordu. Ama Freddy'i bir güzel pataklamak istemişti. İnsanın içini paralayarak ağlarken de hayatında hiç bu kadar kimseyi teselli etmek istememişti. Tanrım! Bu çocuk başına bela olacaktı. Allah kahretsin, havada attığı taklalar çok güzeldi. Eğer ona akrobasi öğretmese, nasıl olsa bir başkasından öğrenecekti.

ONUNCU BÖLÜM

Bol aydınlık, güneşli kahvaltı odasında Eve koltuğa rahatça oturmuş, sabah gazetelerine göz gezdiriyordu. Paul konsolosluğa gitmişti. Kızlar da okuldaydı. Becerikli hizmetkârlar mutfakta bugün Fransız cemiyetindeki hanımlarına vereceği öğle yemeğini hazırlıyorlardı. Eve dün bahçeden topladığı gülleri vazolara yerleştirip bütün evin her köşesine dağıtmıştı. Şimdilik bir süre oturup dünya haberlerini gözden geçirebilirdi.

1936 yılının Mayıs ayıydı. Üyelerinin çoğunun sosyalistler ve komünistlerden oluştuğu Sosyalist Cephenin büyük bir zaferle seçimi kazanmasından sonra birbiri ardına gelen grevlerden Fransa âdeta felç olmuştu. Mussolini'nin Habeşistan'a açtığı savaş sona ermiş, İtalyan genel valisi Kuzey Afrika'daki milyonlarca millik topraklara hükmediyordu. Ülkeler Arası Dayanışma Birliğini savunma bahanesiyle Hitler'in zırhlı araçları, daha önce askerden arınan Rhine bölgesini işgal etmişti. Ve bu harekât Belçika, Ingiltere, Fransa ve İtalya tarafından kınandığı halde, hiçbir ülke Hitler'i durduracak herhangi bir girişimde bulunmamıştı. Los Angeles'de gazetelerin başsayfa haberleri ise Douglas Fairbanks'la Lady Sylvia Ashley'in evlendiğini yazıyordu.

Eve içinden bir oh çekip düğün haberlerini okumaya başladı. Söylentilere göre bu kadın bir uşağın kızıydı; sonra her ne anlama geliyorsa kısa bir süre Londra revüsü tiyatrosunda «figüranlık» yapmış, bu arada unvan sahibi, parababası Shafts-

bury Kontuyla evlenmişti. Sekiz yıllık evlilikten sonra konttan boşanıp Hollywood'un en ünlü film yıldızlarından birisiyle evleniyordu.

Eve eğilip büyülenmiş gibi gazetedeki Paris'te kıyılan nikâh resmine baktı. Lady Ashley'in çok şık olduğunu hiç kimse yadsıyamazdı. Açık renk yünlü paltosunun pelerin gibi geniş yakasının etrafı koyu renk samur kürkle çevriliydi. Boynundaki iri incili ve elmaslı gerdanlığın altına dört tane dev orkide iliştirilmişti. Uzun tırnakları gülümseyen dudakları gibi koyu kırmızıya boyanmıştı. İncecik yolunmuş kaşlarının altındaki gözleri tıpkı Uzakdoğulular gibi çekik ve iriydi. Yüz hatlarının klasik olmasına rağmen gerçekten güzel bir kadın sayılmazdı. Eve kadının yüzündeki soğukluğu iliklerinin içinde hissetti. Onun yanında, Fairbank'ın güneş yanığı bronz tenli yüzünde ise gönlündeki arzuyu elde etmiş bir adamın neşesi ve mutluluğu parlıyordu.

Göz kamaştırıcı, şahane bir çift oluşturmuşlardı. Fairbanks'ın Mary Picford'dan boşanması büyük skandal yaratmıştı. Ama yer yerinden oynarken, skandallar çiftin beraberliğini etkilememiş ve evlenmeden önce bir yıl kadar Fairbanks'ın dillere destan görkemli yatıyla dünya turuna çıkmışlardı. Onların dünyayı umursamadan keyiflerine dalmasını herkes kıskançlık ve hasetle karşılamıştı. Eve kadının gazetedeki fotoğrafını incelerken merakla düşündü. Erkekleri parmağının ucunda oynatıp her istediğini yaptırabilen, hayranları tarafından lüks içinde yaşatılmaya alışmış bu kadının nasıl koca bulduğuna şaşırdıklarını söyleyen kaç tane Amerikalı ev kadını onun yerinde olmak isterdi? Bir milyon mu? Yoksa on milyon mu?

Eve elindeki gazeteyi çöp sepetine fırlattı. Zaman değişmiş, ölçüler değişmiş, değer yargıları değişmişti, bir zamanlar en kötü şekilde yargılandığı halde kendisi de başkalarını yargılamamak için büyük çaba harcıyordu.

Öte yandan Delphine ve Freddy'i iyi yetiştirmeye çabalıyordu. Bu dünyadaki Sylvia Ashley'leri düşünmese bile bir anne olarak kızlarına karşı sorumluydu. Bildiği kadarıyla, Delphine bunca yıl yapılan baskılara başkaldırmadan onlardan kolayca sıyrılmıştı. Delphine'in birazcık delişmen ve dikbaşlı olduğunu itiraf etmeliydi. Ayrıca doğuştan koketti. Ama kızın içinde en

ufacık bir kötülük yoktu. Erkekleri kolayca parmağının ucunda oynatıyordu. Ama bir erkeğe eziyet çektirmekten zevk almıyordu. Sevecen, sıcakkanlı bir kızdı, evet biraz kaprisliydi ama temelde yapısı iyiydi. Delphine'in ahlak kurallarına sıkı sıkıya bağlı olduğu da söylenemezdi, gelgelelim onun yaşında, özellikle bu kentte, kim ahlak kurallarına sıkı sıkıya bağlıydı?

Eve, UCLA'daki öğrenci yurdunda yaşayan Delphine'i çok özlüyordu. Koleje devam ettiği sürece Paul onun evden ayrılmamasını istemişti, ama okul eve gerçekten çok uzaktı, her gün geliş gidiş zordu. Her neyse, büyük kızının kendi akranlarıyla birlikte yaşadığı sürece çok daha mutlu olacağına Eve inanıyordu. Eğer evde kalsaydı belki arkadaşlık kurmakta zorluk çekecek, iyi arkadaşlar edinme fırsatını kaçıracaktı. Dediklerine bakılırsa, insan bütün yaşamı boyunca kolejde edindiği dostlarıyla arkadaşlık yaparmış.

Eve, küçük kızının hâlâ liseye devam ettiğine seviniyordu. Gelecek sonbahar UCLA'ya devam etmeye başlayınca belki Freddy de yurtta kalmayı yeğleyecekti. Eve içinden, inşallah yurtta kalmaz, diye geçirdi. Çocukları otomatik olarak evden uzaklaştıran Amerikan sisteminden nefret ediyordu. Ama hiç kimse de yakınıp bu sisteme karşı çıkmıyordu. Belki de Freddy o Dry Springs Havacılanından pek uzaklaşmak istemez ve koleje devam etmeyebilirdi.

Öte yandan Eve küçük kızının gençlerin arasına karışıp Delphine gibi kendi yaşıtlarıyla birlikte olmanın tadını çıkarmadığına üzülüyordu. Bunca yıldır okula devam ettiği halde Freddy'nin başka bir kızla çok yakın arkadaşlık kurduğunu anımsamıyordu... Tabii hayalinde uydurduğu ve Beverly Hills'de yaşadığını söylediği arkadaştan başka kimsenin lafını etmemişti. Freddy'nin ilgi duyduğu alan kendi yaşıtlarının ilgi duyduklarından çok değişikti. Havacılığa deli gibi tutkundu, ama yaşı daha çok küçüktü, aklını bir noktaya takıp kararında ısrar etmek için çok gençti. Keşke Freddy biraz Delphine gibi, Delphine biraz Freddy gibi olsaydı... Eve kendi kendine, deli kadın, diye söylenip mutfağa, hizmetkârları kontrol etmeye gitti. El yıkama kaplarını incelerken, Tanrıya şükür, konuklar gibi ev sahibesi de şapka giymek zorunda değil, diye düşündü. Hiç olmazsa şapka konusunda endişe etmesi gerekmezdi.

Delphine sigarasını söndürdü. Yurttaki oda arkadaşı Margie Hall'ın yatak odasını dikkatle inceledi. Oda hiçbir masraftan kaçınılmadan yeni dekore edilmişti. Her taraf genç kızlığın sembolü olan pembe ve beyaz renklerle döşenmişti. Tabii Margie'nin kısacık parlak sarı kıvırcık saçları, dolgun genç vücudu ve açık yeşil gözleriyle hiç uyum sağlamıyordu. Ama annesini başından uzak tuttuğu sürece Margie bu dekora dayanabileceğini öne sürüyordu.

Margie'nin annesi üçüncü kez boşanıp dördüncü kez evlenmişti. Delphine altı yıldır Margie'yle arkadaşlık ediyordu. Belair semtindeki evde Margie'nin yatak odası da Delphine'le arkadaşlık etmeye başladığından beri üçüncü kez dekore ediliyordu. Bayan Hall'ın kızının çekeceğini sandığı duygusal üzüntüleri unutturma yöntemiydi bu. Ve Margie'ye göre annesinin böyle davranması, oturup kendine acımasından çok daha iyiydi. Belki annesi tekrar boşanınca dekaratör odayı Margie'nin zevkine göre döşerdi.

Margie'nin annesi son balayını Avrupa'da geçiriyordu. Dedikodulara göre Meksika'da yaşayan babasından da yıllardır haber almamışlardı. Evi idare eden evli çift her zamanki gibi hiç soru sormadan garajın üstündeki dairelerinde radyo dinlemeye çekilmişlerdi. Delphine ve Margie sık sık gece yatısına birbirlerinin evinde kalırlardı. Şimdi yine Margie'nin evinde yatmaya hazırlanıyorlardı. Eve yurt müdiresine bazı geceler Delphine'nin arkadaşının evinde kalmasına izin verdiğini söylemişti.

Eve, Margie'nin düzensiz ev hayatını ve aşırı makyaj yapmasını eleştiremiyordu. Eve'in soruşturma yaptığı Sacred Hart'daki rahibelere göre Margie Hall uysal, çalışkan, kibar ve derslerinde yüksek notlar alan bir öğrenciydi. Ayrıca şen şakrak bir kızdı, ama annesinin yaşamı gözönünde tutulursa, çocuğun kolay kolay karamsarlığa düşmemesine şükretmeliydiler. Ya o saçlar? Boya değil doğal rengiydi. Ne yazık ki, çok göze batıyordu ama elden ne gelirdi ki...

Eğer Eve, Margie'nin yaşamını daha yakından izleseydi, onu huzursuz eden sezilerinin haklı olduğunu anlayacaktı. Margie'nin sahip olduğu makyaj malzemesi Delphine'inkinden belki on kat fazlaydı. Margie makyaj malzemelerini fırfırlarla süslü tuvalet masasanın gözünde saklıyordu. Dolaplarında insanı hay-

rete düşürecek kadar çok son modaya uygun gece elbiseleri, gece pelerinleri, topuklu ayakkabılar vardı. Ve bunların hiçbiri on sekiz yaşındaki bir genç kıza uygun değildi, aslında genç bir kadına yaraşacak eşyalardı. Margie'nin pembe beyaz şifonyerinin gizli bir gözünde deste deste paralar saklıydı. Erkek arkadaşlarıyla gittikleri yasadışı kumarhanelerdeki oyunlardan kazanmışlardı bu paraları. Bu tip eğlence yerleri Los Angeles'de gün geçtikçe mantar gibi çoğalıyordu.

Bu iki muhteşem yaratığın birlikte gezdikleri erkeklere uğur getirdikleri söylentisi kentte günden güne yayılıyordu. Margie ve Delphine erkeklerin beğeniyle yanlarında taşıdıkları ikl güzel maskottu. Erkek arkadaşları, kumar oynamaları için verdikleri paranın kazancının onlarda kalmasını istiyorlardı. Eğer oyunda kaybedecek olurlarsa onlara tekrar para vermeye hazırdılar. Delphine kumarda kazandığı paralarla satın aldığı şık gece giysilerinin hepsini Margie'nin evinde saklıyordu.

İçki yasağı yeni bir yasayla kaldırılmıştı, şimdi insanlar kendilerini tehlikeye atmadan rahatça içki bulabiliyorlardı, ama, kumar tutkusu gün geçtikçe artıyordu. Gerekli kişilerle bağlantısı olan herkes ister avuç dolusu para kazanır, ister kaybederdi. Sunset Bulvarı boyunca birbiri ardına açılan lüks kulüpler ve sahildeki barakalarda kurulan kumarhaneler iyi iş yapıyorlardı. Hatta **Monte Carlo** ve **Johanna Smith** adındaki teknelerde yüzer kumarhaneler açılmış, taksileri hiç durmadan müşteri taşıyordu.

Kulüplerde konuklara bedava ikram edilen şampanyayla havyarın Delphine ve Margie yabancısı değillerdi. Bu lüks kulüplere devam eden müşteriler şık gece elbiseleri giymek zorundaydılar. Doğululların Batı sahillerindeki kumarhaneleri ellerine geçirecekleri söylentileri ortalıkta dolaşıyordu. Herkes birbirinin kulağına bu dedikoduları fısıldadıkça, yasadışı eğlenceye daha fazla merak sarılıyordu.

Tabii Delphine sıkı önlemler alıp yaşadığı gece hayatını anne ve babasından gizli tutuyordu. Birlikte çıktığı erkekler onu asla okul yurdunun kapısından alamıyorlardı. Şahin gibi bakışlarından hiçbir şey kaçmayan yurt müdiresi Bayan Robinson, Delphine'in kolejli gençlerden başkalarıyla gezmeğe çıktığını görse hemen telefona sarılıp annesine haber verirdi. Delphine

cepleri delik kolejli delikanlılarla gezip tozmaktan hoşlanmıyordu. Daha doğrusu onları beğenmiyordu.

Iki kız birbirlerinden ayrılmaz olmuşlardı. Haftanın üç dört gecesi dans ve kumara gittikleri halde sınavlarda birbirlerine yardım ederek ders notlarını yüksek tutabiliyorlardı. Geceler, sabaha karşı Sardi'de sahanda yumurta yiyerek sona eriyordu. Daha sonra birlikte çıktıkları erkekler onları getirip Bel Air'deki eve bırakıyorlardı. Kızlar da birkaç saat uyuduktan sonra okula koşuyorlar, sık sık dersleri asıyorlardı, ama her ikisi de ezber yeteneğine sahiptiler, birkaç günlük sıkı çalışmayla kaçırdıkları derslere yetişiyorlardı.

Cumartesi günleri Delphine ve Margie kumardan kazandıkları paraları alıp kentin en iyi dükkânlarından alışveriş yaparak kendilerine yeni giysiler ve iç çamaşırları satın alırlardı. Daha sonra yine lüks bir restoranda kendilerine nefis bir öğle yemeği ziyafeti çekerlerdi. Kendilerini yurtta kalan diğer kızlardan çok üstün görüyorlardı. Öbür kızlar için eğlence demek, futbol maçlarına gidip birkaç tane okuldan yeni mezun oğlanla öğrenci derneğinde meyva suyu karıştırılmış rom içmekti.

Iki kafadar içkiyi fazla kaçırdıkları zaman birbirlerine yardım edip akşamdan kalmanın sıkıntısını yeni yeni yöntemler deneyerek atlatmaya çalışıyorlardı. Aralarında erkek arkadaşları değiştokuş etmekten çekinmiyorlardı, ne de olsa erkeklerin hepsi birbirine benziyordu çünkü. Yeni saç modelleri hakkında birbirlerine öğütler veriyorlar, en son moda argoları birbirlerine öğretiyorlar, birbirlerinin pedikürünü yapıyorlar, öpüşme ve okşama tekniklerini kıyaslıyorlar ve hangi erkeklerin «çok ileriye gitmek» istediklerini birbirlerine haber veriyorlardı. Onlar hâlâ «namuslu kızlar»dı, bekâretin önemine inanıyorlardı çünkü.

En sevdikleri ve asla dillerinden düşüremedikleri konu, Hollywood'un restoranlarında ve gece kulüplerinde sürdürdükleri gece yaşantılarının en kötü yanı saydıkları ünlü olmamalarıydı. Evet, film yıldızı değillerdi. Ne kadar güzel olurlarsa olsunlar, ne denli şık giyinirlerse giyinsinler, kimse onlara hayran hayran bakıp imzalarını istemiyordu. Ülkenin yarısından fazlasının yalnızca gazetelerde okuyup bildikleri dünyanın içinde gezip tozuyorlardı, ama Coconut Gorve'un şef garsonu tara-

fından tanınmak başka şeydi, hayranları tarafından sevgi yağmuruna tutulup imzalı resimlerinin istenmesi başka şeydi.

Margie, «Konuya bir de şu yönden bakmayı dene,» dedi. «Eğer gazetelerden birinde resmin çıkacak olsa kıyamet kopar. Anan baban üstüne kilit vurup seni kuru ekmeğe talim ettirirler.»

Delphine karşı koydu. «Gazetelerde resmim ancak ben ünlü olursam çıkar. Ve anam babam da hiçbir şey yapamaz.»

Her ikisi de tartışılmaz mantığın karşısında sustular. Bazı aktörlerle tanışıyorlardı ama hepsi de ufak tefek rollerin adamıydılar. Onları dansa ve kumara götüren erkeklerin çoğu genç bekâr işadamlarıydı... aktörler yanlarında güzel, yetenekli yıldız adayları kızlar getirdikleri için davet ediliyorlardı.

Paralarını sakladıkları yerde beş yüz dolarlık bir deste alıp ikiye bölen Margie, «Neşelen, Delphine,» dedi. «Film yıldızlarının her sabah çok erken kalkıp setin yolunu tutmaları gerek, ayrıca iki de bir âşık oluyorlar, sonra bir süre sonra sevdikleri kişiler tarafından terk ediliyorlar. Aşkın hoşça vakit geçirmeye engellediği ni sen de itiraf etmelisin. Evet, seni bilmem, ama benim bu gece sırtıma giyecek bir şeyim yok. Biz de burada oturmuş, Lupe Velez veya Adrienne Ames olmadığımız için boşuna hayıflanıyoruz değil mi?»

«Margie, çok zevksizsin. Sen Lana Turner, ben de Greta Garbo olabiliriz.»

«Haydi gel, şekerim önümüzde güzel bir gece var... akşam yemeğinden sonra sahile gideceğiz... Santa Monica koyundan on iki mil uzakta yeni yüzer bir kumarhane açıldı ve bütün ünlülerle ünsüzler bu gece orada olacaklar. Delphine! Sızlanmayı bırak... alışveriş zamanı geldi!»

Freddy derse erken gelmişti, ama Mac ziyaretçisiyle konuşurken ona odada kalmasını işaret etti. Freddy ziyaretçiyi daha önce de görmüştü. Swede Castelli adında, Pico'da büyük bir seti olan I. W. Davidson Stüdyosuna dublör sağlayan firmanın yöneticisiydi. Sık sık Dry Springs'e gelip seyircilerin izlemekten bıkıp usanmadığı Birinci Dünya Savaşı filmlerinde bazı sahnelerde meydana gelen sorunların çözümlenmesinde Mac'ın yardımcısı olmasını isterdi.

1918 yılında Birinci Dünya Savaşı sona erdiğinde Terence McGuire yirmi iki yaşında genç bir savaş kahramanıydı. Taşımacılığın geleceğinin göklerde yattığına inanarak Fransa'dan yurduna dönmüştü. Küçük bir havayolu şirketi kurmak için birkaç başarısız girişimden sonra, imalatçı firmaların büyük kentler arasında yolcu taşıyacak kapasitede uçak imal etmediklerini fark etmişti. Eğer insanlar yolculuk yapmak istiyorlarsa demiryolunu yeğlemeliydiler.

Sonunda McGuire gerçekle yüzleşmiş ve cebindeki son kuruşuna dek bütün parasını Curtiss IN 4'e yatırmıştı.

Küçük, sağlam uçakla panayırlarda gösteriler yapıp kazandığı parayla ancak karnını doyurabiliyordu. Akrobasi gösterileri yaptıktan sonra adam başına beş dolara isteyenleri uçakla dolaştırıyordu. Ama gün geldi, insanlar uçakla gezmek için adam başına bir dolar ödemeye başladılar.

Wright Kardeşlerin ilk motorlu uçağı icat etmelerinden yirmi yıl sonra havacılığa gösterilen ilgi azaldı. Kara Kuvvetleri ve Deniz Kuvvetleri silahlarını yenilemek istemiyorlardı. Uçmaktan başka bir şey düşünmeyen bir adam için de tek çözüm yolu, Hollywood filmlerinde profesyonel pilot gösterileri yapmaktı.

Birkaç yıl on beş film şirketinin merkezi olan Fox Stüdyolarında çalıştı. Orada becerileri, cesaretleri, gençlikleri, düşünceleri kendinden aşağı kalmayan, pike yaparak yüz dolar, havada uçağı infilak ettirip bir kılına bile zarar gelmeden alevler içinde yanan uçaktan kaçarak bin beş yüz dolar kazanmaya hazır insanlarla birlikte çalıştı. Gösteri yapan adam hayatını tehlikeye atmıyorsa beş kuruş kazanamazdı. Ve canlarını tehlikeye atarak çalışan bu adamlar kazandıkları paranın her kuruşunu fazlasıyla hak ediyorlardı. McGuire bütün tanınmış ünlü pilotlarla birlikte çalışmıştı. 1930 yılında bu adamlardan yalnız birkaç tanesi hayatta kalabilmeyi başarmıştı. Diğerleriniyse ecel alıp götürmemişti. Bu cesur adamlar gün be gün neşe içinde, coşkuyla yaşamışlar ve sanki ölümü isteyerek seçmiş gibi genç yaşta bu dünyadan göçüp gitmişlerdi.

On yıllık bir çalışmadan sonra hiçbir zaman yakınmayan gözüpek arkadaşlarının ölüme yenildiklerini fark edince, Terence McGuire biriktirdiği üç beş kuruşu alıp bir uçuş okulu açmıştı.

Bu tamamen bir yüzde hesabıydı. Ölen bütün arkadaşlarının hepsi üstün yetenekli pilotlardı, er geç sıranın kendisine de ge-

leceğini biliyordu. Üç düzine özenle düzenlenmiş uçak kazasından yara bere, kırık çıkıkla canını kurtarabilmişti.

Belki diğerlerinden çok farklıydı, ama geleceği görebilmek için yaşamak istiyordu. Her neyse, Terence McGuire, Hollywood'a tümüyle sırt çevirmemişti, ama artık filmlerde tehlikeli gösterilerde yapmıyordu. Antika sayılacak kadar eski uçaklardan oluşan bir firma kurmuş, uçuş okulundan kazandığı üç beş kuruşa yardımcı olacak şekilde film stüdyolarına eski uçaklar kiralıyordu. McGuire'ın savaş zamanındaki amansız çarpışmalara katılması onu savaş filmleri yapan firmalar tarafından aranılır bir kişi haline sokmuştu.

Swede Castelli de emekli olmadan önce Mac gibi gösteri pilotuydu. Freddy, ama hiç Mac'a benzemiyor, diye düşündü. Adamın üstüne yüksek kademe yönetici havası çökmüştü. Ayrıca fazla iyi beslendiği belliydi. Şık işadamı giysileri içindeki Swede Castelli aşağı yukarı Mac'ın yaşındaydı, ama Mac sanki Castelli'den çok Freddy'nin yaşıtı gibi genç gösteriyordu.

Aslında Freddy beş yıl önce, on bir buçuk yaşındayken Mac'ı ilk gördüğü günden bu yana onun saçının telinin bile değişmediğini düşündü. Annesi onun kaç yaşında olduğunu sorunca, Mac'ın kaç yaşında olduğunu sormak Freddy'nin aklına gelmişti. Ve onun kırk yaşında olduğunu öğrenmişti. Aynı savaşta çarpıştıkları halde babasından çok daha genç olmasının nedenini açıklamıştı. Freddy biraz daha yüz bulmuş ve evli olup olmadığını sorunca, Mac bütün aklı başındaki gösteri pilotlarının kimseye bağlanmadan bekâr kaldıklarını söylemişti. Zaten evlenme çağını atlattıktan sonra bekârlığa öylesine alışmıştı ki, yaşamını değiştirmeyi düşünmemişti bile. «Ufaklık, soruşturma bitti mi?»

Mac altı tane zorlu uçak çarpışması hazırlarken Freddy onu seyrediyordu. O güne dek ona bu kadar kişisel bir soru sormamıştım, diye düşündü, ama Mac dünyadaki en yakın arkadaşıydı. Freddy, en yakın arkadaşım saydığım birinin beni en yakın arkadaşı saymaması ne komik, dedi kendi kendine. Ama Mac gerçekten onun en yakın arkadaşıydı.

Freddy dikkatle onu inceledi. Öğretmenini bu kadar yakından gözleme fırsatı sık sık ele geçmezdi. Ders sırasında ona ne kadar yakın olursa olsun, anlattıklarından başka hiçbir şeye dikkat edemiyordu. Mac uçağın bir parçasından başka bir şey değildi. Şimdi bir yandan konuşup bir yandan da masasının et-

rafında altı uçağın nasıl çarpışacağını gösterirken, Freddy onun tarif ettiği sahneleri gözünün önünden kolayca canlandırabiliyordu.

Kumral saçlarındaki kızıl parlaklıktan, uzun kirpiklerle çevrili açık yeşil gözlerinden Terence McGuire'ın İskoç-İrlandalı karışımı olduğunu bir bakışta herkes anlardı. Güneş yanığının asla gizleyemediği çilli yüzünde sevimli, iyi huylu bir ifade vardı. Uzun boylu ve sağlıklıydı. Kasları da sırım gibi güçlüydü. Sürdüğü yaşam üzerine damgasını vurmuştu. Freddy bu adamın hayatının yarısından çoğunu gökyüzünde geçirdiğini tahmin ediyordu. Topuklarının üstünde yaylanarak yürümesinde öyle bir hava vardı ki... çok özgür ve her türlü tehlikeye karşı meydan okumaya hazır gibiydi. Bakışlarındaki dürüstlük ve içten gülüşü çok güzeldi. Mac'ın gülüşü sanki Freddy'nin en sevdiği bir şeyi birlikte yapacaklarına söz verir gibiydi. Ve şimdiye dek Freddy'ye verdiği sözleri hep yerine getirmişti. Bütün bu açık, rahat haline rağmen dikkafalı, özdisiplinli ve özkontrollü bir erkekti. Freddy ömrümde Mac gibi gülen bir erkeğe daha rastlar mıyım, diye merak etti. O gülüşe gözü kapalı hayatını teslim edebilirdi.

Mac dosya dolabının üstündeki elektrik ocağında kaynayan çaydanlığı işaret edip, «Freddy bize biraz daha kahve verir misin?» dedi.

Freddy çaydanlığı masanın üstüne koydu. «Ben de içebilir miyim?» diye sordu.

Mac, «Hayır, sen küçüksün, içemezsin,» dedi.

Freddy karşı koydu. «Annem içmeme izin veriyor.»

«Ben vermiyorum.»

Freddy, Allah kahretsin, sanki iki yaşında bebeğim, diye düşündü? Neredeyse on yedi yaşıma basacağım. Liseye başladığımdan beri sabah kahvaltılarında sütlü kahve içiyorum... ve şimdi bu serseri bana çocuk muamelesi yapıyor. Aslında bana hep «ufaklık» demesine de çok içerliyorum.

Freddy somurtup sessizce oturarak artık onu ilgilendirmeyen sohbeti dinledi. Bir aydır akrobasi çalışmaları yapıyordu. Ve bu gösterilerinin hepsinin temelinde, çeşitli şekillerde dönüşler, yuvarlanmalar, takla atmalar birbirine bağlıydı.

Pilotların çoğu aletleri iyi kontrol edemedikleri için yere çakılmıslardı. Çok zor ve tekdüze bir çalışmaydı, ama iyi bir pilot olabilmek için canını dişine takıp bunları öğrenmesi gerekti.

Göklerdeki salıncakta uçan çılgın çocuktu! Freddy ofisinin kapısını Mac'la Swede Castelli'nin yüzüne çarpıp dışardaki önüne gelen ilk uçağa atlayarak göklere yükselebilmeyi arzuladı. Mavi semalarda uçmanın özlemiyle yanıp tutuşuyordu. Ne zamanlamayı, ne rotayı, ne rüzgârları, ne uçuş kulelerini düşünmeden bir yerlere uçmak, gökyüzünü kucaklamak, kendisine el eden yıldızların altında dolaşmak istiyordu. Bugün istediklerini gerçekleştiremeyeceğini biliyordu. Ama günün birinde gerçekleştirecekti, evet Allah kahretsin, gerçekleştirecekti, hem de nasıl gerçekleştirecekti... ah keşke kendine ait bir uçağı olsaydı.

Sabahın saat dördünde telefona yanıt verdikten sonra Paul dehşet içinde, «Uyan, Eve, uyan!» diye bağırdı.

«Ne... Saat kaç? Ne oldu?» diye uyku sersemi soran Eve başucundaki lambanın ışığının gözlerini kamaştırmasına sinirlendi.

«Delphine. Kentin merkezindeki karakoldan telefon etti... söylediklerinin yarısı anlamadım, ama onu karakoldan almaya gidiyorum. Onu hemen buraya getireceğim. Ama sana haber vermeden gitmek istemedim.»

«Karakol mu? Kaza mı olmuş... Delphine yaralanmadı değil mi?» diye Eve korkuyla sordu.

«Hayır, hayır düşündüğün gibi değil. Söylediklerini pek iyi anlamadım. Her ne demekse şans kolu çekiyormuş. Ama sevgilim kızımız âdeta sinir krizi geçiriyor gibiydi, ayrıca...»

«Ayrıca ne?»

Paul asık suratla, «Sarhoştu,» dedi.

Paul iki saat sonra yanında Delphine'le geri döndü. Kız korkudan biraz aklını başına toplayıp ayılmıştı. Elinden geldiğince makyajını sildiği yüzü acınacak haldeydi, ama sırtındaki çok pahalı, siyah beyaz desenli ipek krep gece elbisesini ve kenarları kürkle süslü bolerosunu çıkarmamıştı. Rex isimli kumarhane haline dönüştürülen lüks gemide yakalanıp tutuklanmıştı.

Kapıdan içeriye girerken elinden geldiğince başını dikleştirdi, ama salondaki divanda onu bekleyen Eve'i görünce yanına çöküp ağlamaya başladı.

Eve sorarcasına Paul'un yüzüne baktı. Kocası esefle başını salladı. Bakışlarından keder ve şaşkınlık akıyordu. Eve, Delphi-

ne'in yanına sokulup kızının üzüntüden perişan olan yüzünü avuçlarının arasına aldı. «Haydi canım, haydi canım, ağlama artık,» diye onu teselli etmeye çalıştı. Her zaman çok kontrollu, kendine aşırı güvenli olduğu halde, annesinin gözünde minik bir çocuktan farkı yoktu. Delphine'i böyle perişan gören Eve kızını teselli etmekten başka bir şey düşünemiyordu.

Paul usulca, «Korkarım durum çok vahim,» diyerek başıyla işaret edip yalnız konuşmak istediğini belirtti.

«Delphine, sevgilim yukarıya odana çık, eski sabahlıklarından birini sırtına geçir ve hazır olunca aşağıya mutfağa gel. Ben kahvaltı hazırlayacağım.» Eve, Delphine'i usulca merdivenlere doğru itti. Onun yatak odasının kapısının kapandığını duyunca dönüp Paul'a baktı.

«Ulu Tanrım, neler oluyor?»

«Kumarhane olan gemilerden birine polis baskın yapmış... Delphine ve Margie bir düzine kadar kadınla birlikte tutuklanıp kocaman bir hücreye tıkılmışlar. Kadınların hepsi tepeden tırnağa süslüydü ve çoğu da burunlarının ucunu göremeyecek kadar sarhoştu. Bazıları ise sızmıştı. Erkekleri başka bir hücreye koymuşlar. Tımarhaneden farksızdı... avukatlar, stüdyoların basın danışmanları, fotoğrafçılar, gazeteciler... eğer ben diplomat olmasaydım onu bu kadar çabuk tahliye ettiremezdim.»

«Ama Delphine'i öyle bir yere kim götürmüş olabilir!»

«Bana birlikte gittiği adamın ismini söyledi. Hiç tanımıyorum. Margie'yi de tahliye ettirdim. Sonra onu evine götürdüm... başka yapacak bir şey yoktu. Yarından önce ayrılacağını tahmin etmem. Bana sürekli gittikleri yerin harika bir kumarhane olduğunu söylüyordu... anladığım kadarıyla rulet, zar, yirmibir ve ona benzer kâğıt oyunlarının yanında üç yüz tane kumar makinesi ve at yarışları varmış. Tijuana'dan pek aşağı kalır yeri yok. Margie tam bir uzman gibi konuşuyordu. Boş yere endişe etmememizi, geminin belki yüzden fazla cankurtaran sandalı olduğunu ve en ufacık tehlikenin bulunmadığını söylüyordu.» Paul gülümsemeye çabaladı ama beceremedi. «Öylesine kafayı bulmuştu ki, benim kim olduğumu bile fark edemedi. Baskından önce Delphine'le birlikte birkaç bin dolar kazandıklarını, ama polisin paralarını çaldığını ısrarla yineliyordu. Ve evinin kapısının önüne varana dek bütün yol boyunca ne yapıp edip polisin elinden o paraları geri almamı istedi. Polislere saldırıp tekmeledi.

Paul duyduğu tiksinti yüzünden ifadesiz bir sesle konuşuyordu.

Eve, «Ama... inanılacak gibi değil, Paul, öyle değil mi... öyle değil mi?» diye şaşkınlık içinde sorup duruyordu. «Kolejli çocuklar... onların yaşında kumar oynamak... kızları sarhoş edecek kadar içki içirmek... bu tip haylaz oğlanlarla gezmeye gitmelerine göz yuman Bayan Robinson da ne biçim yurt müdiresi?»

«Sevgilim, sen pek anlamadın. Ama tabii Margie'nin çılgın gibi sayıklamasını duymadın ki. Tabii eğer yalan söylemiyorsa... öylesine sarhoş ve yalan söyleyemeyecek kadar öfkeliydi, ona inanıyorum... Margie ve Delphine Hollywood'un gece hayatının pek yabancısı değiller. Gittikleri her yerde büyük saygıyla karşılanıyorlarmış. Polis baskınlarından filan korunan en lüks, en iyi kulüplere devam ediyorlarmış. Margie onları tutuklamaya cesaret etmelerine bir türlü inanamıyordu.»

«Gece hayatı... gece kulüpleri?»

«Kumarhaneler, hem de lüksleri. Tabii kolejli delikanlıların giremeyecekleri lüks gazinolar. Yetişkin erkeklerle gidiyorlarmış. Bu adamların kim olduklarını Tanrı bilir. Adamlar onlara kumar oynamaları için para veriyorlarmış.»

«Oh, Paul, Delphine bunu yapamaz! Margie belki, ama Delphine yapmaz.»

«Evet, sevgilim her ikisi de yapıyor, korkarım bu konuda hiç şüphe yok. Bu işin bir yıldır devam ettiği açıkça ortada. Her ne olduysa kızlardan ikisi de bu işin içinde.»

«Ona inanmıyorum! Delphine'le konuşana dek o kızın söylediklerine inanmıyorum. Margie'ye asla güvenmemiştim, rahibeleri dinlemekle hata yaptım.» Eve kocasının hesabına direnmekte devam ediyordu ama kalbi korkuyla çarpmaya başlamıştı.

Paul bıkkınlıkla omuzlarını silkip, «Önce kahvaltı etmeliyiz,» dedi. «Biz bitirince Delphine'in odasına bir tepsi hazırlar götürürüz. Hizmetkârların bu olayı duymalarını istemiyorum.»

«Şimdi gidip Delphine'le konuşmalıyım. Kahvaltı edecek halim yok.»

Eve duştan çıkan kızını saçlarını havluyla kuruturken buldu. Delphine sırtına eski, beyaz bir havlu sabahlık giymiş, tuvalet masasının önünde oturuyordu. Özenle ortadan ayırdığı saçları yüzünün iki yanından dalgalar halinde omuzlarına düşüyordu.

Yüzü her zamankinden daha solgundu ama kendini toparlamış, eski normal haline dönmüştü. Gri gözleri hep olduğu gibi berrak ve duruydu. Gözlerindeki yaşlar kurumuştu.

«Sevgilim, baban bana... Margie'nin söylediklerini anlattı... sanıyor ki...»

«Anne ben de arabadaydım, Margie'nin söylediklerini biliyorum,» diye Delphine usulca yanıt verdi. Kendini sanki gerçek durumdan soyutlamış gibi sesinde tarafsızlık vardı.

«Ama sevgilim şey... sen yapmadın...»

«Anne, babamla ikiniz bu meseleyi fazlasıyla büyütüyorsunuz sanırım... Hapisten kurtulmak için eğer başka bir yol bulsaydım inan bana size haber vermezdim. Polisin baskın yapma ihtimali milyonda birdi ve biz de bu gece yanlış zamanda yanlış yerde bulunuyorduk, hepsi bu kadar. Polis gemiye çıkar çıkmaz hepimiz kapana kısıldık. Ama binlerce insan hemen serbest bırakıldı. Büyük haksızlık.»

Eve kulaklarına inanamıyordu. «Haksızlık mı?»

«Hollywood'un yarısından fazlası bu gece tutuklanabilirdi. Bütün stüdyo başkanları, en ünlü yıldızlar, yani kısacası ismi cismi olan herkes oradaydı. Margie'yle benim şansımız yaver gitmedi. Belki baskın haberi gazetelerde çıkacak ama hiç kimsenin isminden söz edilmeyecek. Bunu asla yapamazlar. İtiraf ederim ki çok korktum. Hapise atılmak düşüncesi beni altüst etti. Ama aynı şeyin tekrar başıma geleceğini sanmıyorum.» Başını eğip kırılan tırnağını inceledi, sonra törpüyü alıp tırnağını düzeltmeye çalıştı.

«Delphine, elindekini bırak ve yüzüme bak. Öyle bir yerde senin ne işin vardı? Sen kumarbaz mısın? Seni oraya götüren adamlar kimlerdi? Sırtındaki o elbiseyle ceketi nereden aldın? Tanrı aşkına Delphine, hayatında neler olup bitiyor?»

«Anne, söylediklerin çok kötü şeyler. Margie'yle ben gece gezmelerinden hoşlanan eğlenceli birçok iyi insan tanıyoruz. Onlar bizim erkek arkadaşlarımız, başka bir şey değil.» Delphine konuyu kapatmaya çalışıyordu. «Hepimiz çok eğleniyoruz... kumar oynamak da yemeğe çıkmak ya da dans etmek, bir revü seyretmek gibi eğlencenin bir parçası. Herkes kumar oynuyor. Bunda ne kötülük var anlayamadım... sanki bütün paramızı kumarda kaybetmişim gibi konuşuyorsun. Aslında kazandığım pa-

ralarla güzel giysiler aldım. Ayrıca okuldaki derslerimi de aksatmadığımı biliyorsun, karnemi gördün.»

«Peki, ya içki?»

«Sanırım bu gece birisi bana biraz fazla sert bir şey içirdi. Bundan böyle daha dikkatli olmalıyım. Margie'ye söylemem gerek.» Delphine annesinin gözlerinin içine baktı. Kalın güzel kaşlarının altındaki gözleri her zamanki gibi dürüstçe bakıyordu.

Eve ayağa kalktı, çok sarsılmıştı. Delphine ne ilk kez içki içip sarhoş oluyor, ne de ilk kez kumar oynuyordu.

«Margie'yle birlikte çıktığınız erkekler kaç yaşında?» diye sordu.

«Jed'le Bob mu? Sanırım yirmi küsur filan...» Delphine umursamaz bir tavırla dolabı açıp ne giyeceğine karar vermeye çalıştı.

Eve ısrarla, «Peki, onları ne kadar iyi tanıyorsunuz?» diye sordu.

«Oldukça iyi tanıyoruz. Harika insanlardır. Hapisten paçayı kurtardıklarını ümit ederim.» Delphine buruk buruk güldü ve dolaptan aldığı pembe pamuklu elbisesini yatağın üstüne koydu. Sanki tartışmaları sona ermiş gibi soğukkanlılıkla Eve'e gülümsedi ve, «Tanrıya şükür, eski giysilerimi burada bırakmışım,» dedi.

«Delphine, Bayan Robinson'a bundan böyle geceleri Margie'nin evinde kalmana izin vermediğimi söyleyeceğim. Her ne olursa olsun onun evinde kalmayacaksın. O kızla arkadaşlık etmene engel olamayız ama böyle bir yaşam sürdürmene göz yumamam. Baban ve ben hiç olmazsa yurdun kurallarına uymanı ve geceleri belirli saatte yurtta olmanı sağlayabiliriz.»

«Bunu yapamazsın. Yaparsan hayatımı mahvedersin!» Delphine'in güzel yüzü ansızın duyduğu öfkeyle karıştı.

Eve sert sesle, «Bildiğim kadarıyla sen kendi hayatını kendin berbat ediyorsun,» dedi. Kararını vermişti. Yurt müdiresine talimat verecekti. Yatak odasının kapısına doğru yürüyüp kapıyı açtı. Artık tartışmanın gereği yoktu. Delphine'i kontrol altına almalıydı.

Delphine koşup kapıyı tuttu ve Eve'in dışarıya çıkmasına engel oldu. Annesine doğru eğilip dişlerinin arasından tıslarcasına, «Sen kim oluyorsun da benimle böyle konuşuyorsun?» dedi.

Eve kulaklarına inanamıyordu. «Ne?» diye bağırdı.

«Bana çocuk muamelesi yapmaya niyetli olduğuna göre sana birkaç soru soracağım, anne. Sevgilinle Paris'te yaşarken sen kaç yaşındaydın? Benden daha gençtin değil mi? Babamla evlenmeden kaç yıl o adamla yaşadın? Ve kaç tane sevgilin oldu?»

Kelimelerin arkasındaki gizli niyet Eve'i dehşete düşürdü. Duyduklarını aklının içinde evirip çevirip ne anlama geldiklerini belirlemeye çalıştı. Verecek yanıt bulamadı, ama Delphine'in söylediklerini kimse duymasın diye telaşla kapıyı kapadı.

Delphine'in dudaklarının arasından şu sözler döküldü: «Bunları Fransa'ya tatile gittiğimiz yaz Bruno'dan öğrendim. Anne, sen çok ikiyüzlüsün. Haydi bakalım elinden geliyorsa neden burda, evde beni odama kilitlemiyorsun? Böylece senin yaptıklarını benim yapmayacağımdan emin olabilirsin. Belki bilmek istersin, ben hâlâ bakireyim ve öyle kalmaya niyetliyim. Ama Bayan Robinson'a geceleri Margie'nin evinde kalamayacağımı söylemekle beni güvence altında tutamazsın. Gönlünün dilediğini yapmaktan annen baban seni alıkoyamamışlardı değil mi?»

«Kaç tane sevgilin vardı?» sorusu Eve'i dehşete düşürdü. Delphine ne anlatsa, gerçeği söylediğine onu asla inandıramazdı. Yapılmak istenilen kötülük yapılmış, kızının beyni zehirlenmişti. Soğukkanlılığını yitirmeden konuşmaya çabaladı.

«Delphine, hayatım hakkında sana bir açıklama yapmak zorunda değilim. Hâlâ ortalıkta dolaşan dedikoduları dinlemekten seni men edemem, ayrıca istediğine inanabilirsin. Ama bunlar benim sana karşı olan sorumluluğumu değiştiremez. Hiç vakit geçirmeden Bayan Robinson'a telefon etmek niyetindeyim.»

Eve kapıdan dışarıya çıkarken, Delphine isteri krizi geçirircesine, «İkiyüzlü! İkiyüzlü!» diye avaz avaz bağırdı.

Yaşlı bir kadın gibi tırabzana tutana tutuna merdivenlerden inerken, Eve kızının söylediklerini asla Paul'a açıklayamayacağını fark etti. Delphine'in şüpheleri Paul'u hem kızdıracak, hem de üzecekti. «Kaç tane sevgilin vardı?» Delphine gerçeğe asla inanamayacaktı... peki, Paul inanacak mıydı? Kocasına rastlayana dek hayatına Alain Marais'den başka erkek girmemişti. Ama ilk gece Ritz'de birlikte yemek yediklerinden beri aralarında bu konuyu asla konuşmamışlardı. Eve erkeklerden

özenle uzak durduğu, hiç kimseyle birlikte olmadığı o yılları koçasının çok iyi anladığını sanıyordu. Peki, ya kocası gerçeği öğrenmekten korktuğu için o yılları kurcalayıp sormamışsa?

Château de Valmont'da on tane misafir yatak odası vardı. Anette de Lancel California'dan gelininin yazdığı mektubu alana dek, bu odalardan çoğu bütün yaz süresince her hafta sonu bir konuğu ağırlayacaktı. Lancel'lerin sık sık böyle konuk ağırlaması Fransız konukseverliğinden çok, şampanya satmak amacıyla yapılıyordu.

Yüzyıllar önce, Fransız parfümü ve Fransız modası dış satışları doğru dürüst ayarlamadan önce, insanların sık sık şampanya içme arzusundan yararlanıp bol satış yapmayı düşünen bir grup genç üzüm bağı sahibi soylu 1666'da, XIV Louis'nin taç giyme töreninde Versailles Sarayına gidip Champagne bölgesinde şampanya üretmeye karar verdiklerini krala söyleyince sarayın gazabını üstlerine çekmişlerdi. Bütün Fransa'da iğneden ipliğe dek her şeyin modası saraydan çıkmalıydı.

Şampanya üreten soylular Versailles Sarayından sonra İngiltere'yi fethetmişlerdi. Şampanya İngiltere'de çok tutulmuş ve çok yüksek fiyatlara satılmıştı. Böylece şarap üreten ailelerin çocukları, torunları bütün dünyayı gezip Çarlık Rusyasına, yeni kurulan Amerika Birleşik Devletleri'ne şampanya satmışlar, daha sonraları pazarlarını genişletip Güney Amerika ve Avusturalya'ya dek uzanmışlardı. Şampanyayı bir kez tadanların bu alışkanlıktan vazgeçmeyeceğini belirleyen bir de atasözü vardı. «Bir kez şampanya içen artık ondan vazgeçemez.»

Şampanyalarını pazarlamaya çalışan bağ sahipleri ayrıca konukseverliğe karşı Fransızların tutumuna aykırı davranış içindeydiler. Champange bölgesinde yeterince otel yoktu. Yüzyıllar boyunca bölgede yaşayan aileler, dünyanın her köşesinden şampanya satın almaya gelen konuklarını evlerinde, şatolarında misafir ettiler. Şampanya üreten büyük veya küçük bağ sahiplerinin kışın soğuk geçen beş ayın dışında, masasında yalnız yemek yediği görülmemiştir.

Vikontes de Lancel, «Şunu dinle, Jean-Luc,» dedi. Öylesine heyecanlanmıştı ki, Eve'in yazdığı mektubun her cümle-

sini yüksek sesle okuyordu. «Geleneklerin büyük rol oynadığı bir dünyada, ailesinin olduğu kadar Delphine'in de bir yeri olmalı... bu gelenekleri Los Angeles gibi yeni kurulmuş bir kentte ona vermemize olanak yok... bu ziyaret Delphine'in olgunluktan yoksun davranışlarında büyük değişiklikler yapacaktır...»

«Ziyaret mi? Tabii. Ne zaman?»

«Hemen! İşte en şaşırtıcı tarafı da bu ya. **Normandie** gemisi üç gün sonra New York'tan hareket ediyormuş. Anlaşıldığı kadarıyla Delphine buraya uçakla bir günde gelebilir. Çok ani oldu, ama zamane gençleri... Delphine bütün yaz misafir edebilir miyiz diye Eve merak ediyor... bundan nasıl şüphe edebilir! Tabi yaptığımız bütün programımızı altüst edecek ama ben nasıl olsa idare ederim. Jean-Luc, hemen telefon etmeliyiz. California'da şimdi saat kaç?»

«Gece saat on bir...» dedi kocası, ama vikontes giriş holündeki masanın üstünde duran telefonun yanına gitmişti bile. Bir yandan numarayı çevirirken, öte yandan aklından konuk odalarını tekrar düzenliyordu. Olgunluktan yoksun davranışlarmış! Eve o sevgili çocuktan ne bekliyordu ki?

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Her iyi yönetilen özel banka, bankacılık konusundan pek anlamayan ama bazı özelliklere sahip bir veya birkaç iyi yetişmiş elemana ihtiyaç duyardı. Japonya'da özel eğitimle yetiştirilen kültürlü geyşa kızları gibi, bu adamların da görevi zengin müşterileri bankaya çekmek ve onlara her türlü eğlence sağlayarak bankanın sadık müşterileri haline sokmaktı.

Bruno de Lancel 1935 yılında askerlik görevini tamamladıktan sonra artık bir baltaya sahip olmasının zamanı geldiğini anladı. Yaşamlarının zevk ve sefa içinde geçmesinden başka hiçbir düşünceleri olmayan Saint Fraycourt atalarından birisi olmamanın bedelini ağır ödeyecekti. Ne yazık ki, özel bir geliri yoktu, artık büyükbabası ve büyükannesiyle birlikte, aynı evin içinde yaşamaktan da bıkmıştı.

Gelgelelim Duvivier Freres Bankasında kabul ettiği görevin, Fransız İhtilalinden önce yaşamış ataları Saint Fraycourt'ların sürdükleri hayatı pek aratmayacağını anladı. Av mevsiminde sık sık av partilerine katılması gerekiyordu. Aynı zamanda kumar oynamak da önemliydi... ama çok iyi oynamalıydı... Lüks kulüplerde zengin insanların arasına karışmalıydı. Arada sırada operada, tiyatroda, balede görünmeliydi, önemli sergilerin açılışlarında da bulunmalıydı. Fransa, İngiltere ve İrlanda'daki görkemli at yarışlarını asla kaçırmamalıydı. Ve Paris'in önem taşıyan her türlü sosyal toplantısında boy göstermesi gerekiyordu. Bu eğlencelerin masraflarını banka karşılıyordu. Ay-

lık kazancı azdı, ama bankaya kazandırdığı her müşteri karşılığında yüklü prim alıyordu.

1936 yılının Haziran ayında Bruno bir iki saatini Duvivier Bankasında geçirmek istese bile görevinin getirdiği sorumluluklar buna engel oluyordu. Üç Duvivier kardeş ona dört elle sarılmışlardı. Bankacı kardeşler için Bruno ağırlığınca altın değerindeydi. Kendilerinin doğrudan doğruya yanaşmaya cesaret edemeyecekleri birkaç yeni müşteriyi bankaya çekmişti.

Bruno'yu işe alırlarken, onun bekâr olmasının kendilerine büyük yarar sağlayacağını tahmin etmemişlerdi. En küçük Duvivier kardeş bu niteliğinin onun değerini iki katına çıkardığını söyleyince, en büyükleri, «Üç katına,» diye yanıtladı. Ortanca kardeşse, «Evleninceye dek Lancel'in değerine paha biçilmez. Evlendikten sonra onu tekrar değerlendirmemiz gerekecek,» diyerek düşüncelerini belirtti.

Saint Fraycourt'lar gibi mali olanakları tükenmiş, ama kendisiyle aynı sınıftan bir akraba kızıyla mı evlenecekti? Paraya önem verip alçakgönüllülükle kendi sınıfının dışından birini mi seçecekti? Ya da bankanın yararını gözetip kendi gibi aristokrat aileden gelen zengin bir vârisle mi evlenecekti? Tabii bu vârisin ailesi de kızlarını kendileri kadar zengin birisiyle evlendirmek istemezlerse...

Duvivier kardeşler Bruno'ya yaptıkları yatırımları hesaplarlarken, Markiz de Saint Fraycourt'un da her gün kendine aynı soruları sorduğundan haberleri yoktu. Gelecekteki evliliğiyle uzaktan yakından ilgilenmeyen birisi varsa o da Bruno'nun kendisiydi. Aradığı ideal eşi bulacağından öylesine emindi ki, gelecek hakkında en ufak endişesi yoktu. Yirmi bir yaşındaydı. Gelecekteki eşi her kim olacaksa şimdi bir yerlerdeki manastırda, manastırda kızlar ne öğreniyorlarsa onları öğreniyordu.

Bruno bir şeyden emindi ve bu onun için çok önemliydi. Evleneceği kadının çeyiz olarak toprak getirmesi üstünde ısrarla duruyordu. Sadece para yeterli değildi. Kızın ailesinin toprakları, geniş toprakları olmalıydı. Eğer toprak sahibiyse Bruno şeytanın kızıyla bile evlenebilirdi... tabii bu şeytan da Fransız kanı taşımalıydı. Saint Fraycourt'lar topraklarının ve gelirlerinin çoğunu 1882 yılındaki Union Financiere Bankasının batmasıyla

kaybetmişleri. Lancel'lerin toprakları, babasının karısı, iki kızı ve kendi arasında bölüşülecekti.

Parasal yönden uzak bir gelecekte... amcası Guillaume ve babası da uzun yaşayanlar takımındandı... Lancel şampanyalarının gelirine ortak olacağını bilmek güvence veriyordu, ama üzüm bağları yalnız onun olmayacaktı. Nasıl bazı adamlar para için evleniyorlarsa Bruno da toprak için evlenecekti. Sadece kendisine ait ormanlara, tarlalar ve bir şatoya sahip olmanın özlemiyle yanıp tutuşuyordu. Tek sahibi ve efendisi olduğunu bildiği dönüm dönüm toprakların üstünde yürümenin ve ata binmenin erişilmez zevkini tatmak istiyordu.

Ama her dakikası doluydu, bir iş randevusundan diğerine koşuyordu. Değerli zamanından kendine birkaç dakika ayırıp da gömlekçisine, terzisine ve ayakkabıcısına gidecek vakit bulamıyordu.

Terzisi ceketinin provasını yaparken Bruno sabırsızlanıyordu. Bir yandan da, en iyi uşakların bile yapamayacağı bazı şeyler var, diye düşündü. Ve aklına Sabine de Koville geldi. Kendi kendine hafifçe gülümsedi. Sabine kusursuz bir kadındı. Hele arzularını, heyecan duyduğu şeyleri açıkladığı zamanlar dayanılmaz oluyordu.

Evet, on yedi yaşında henüz kadınları yakından tanımazken bana iyi bir öğretmen oldu, diye düşündü Bruno. Kadının dolambaçlı istekleri yoktu, ne yaptığını çok iyi biliyordu. Onun için Bruno onunla hâlâ arada sırada buluşuyordu. Belki bugün gidip onunla birlikte çay içerdi. Belki de gitmezdi. Hayatında başka kadınlar da vardı. Onların istekleri Sabine'inkinden daha basitti, ama en az onun kadar yetenekliydiler... Arzu ve heyecan vericiydiler. Kadınların yepyeni sürprizleriyle karşılaşmak çok hoşuna gidiyordu. Prensin kızının iğrenç fantazileri ne tatlıydı, edebiyat salonlarının ünlü hanımefendisinin acıya karşı doymak bilmeyen açlığı, yalnızca bir uşağın emirleri karşısında heyecan duyan Sabine de Koville... Sapık zevkler Bruno'nun özel merakıydı.

Okul arkadaşının annesiyle ilk deneyiminden sonra ondan yaşça bir hayli büyük bir kadın tarafından baştan çıkarılan ilk yeniyetmenin dünyada kendisini olmadığını anladı. Otuz veya kırk yaşlarındaki kadınlarla cinsel oyunlara girişmek Bruno'nun

tek tutkusuydu. Olgun meyvalar dururken erkeklerin neden ham bir elmayı yemek istediklerini anlayamıyordu. Belki vahşi bir atı eğitmek çok büyük bir zevkti. Ama tecrübesiz bir kadını eğitmek can sıkıcıydı.

Sevişmenin tadını alan ve gizli birtakım özlemlerle yanıp tutuşan kadınlara yatakta sahip olmak ne hoştu. On vakadan onu da içlerinde gizledikleri arzularını kocalarıyla tatmin edemiyorlardı. Onların fantazilerini yerine getirip, Bruno'un tüm isteklerine uysalca boyun eğmelerini seyretmek ne büyük zevkti. En gururluları bile hemen ayaklarının dibine çöküp kulu kölesi oluyordu.

Kadınlarla kaçamak ilişkisi bütün zamanını alan işiyle büyük uyum sağlıyordu. Bir kadının peşinden koşup ona kur yapacak vakti yoktu çünkü. Tanrıya şükür, kendi doymak bilmez şehvetini de toyluk, cehalet ve beceriksizlikten arınmış kadınlar tarafından tatmin ediliyordu. Elinde bitip tükenmek bilmeyen iştah açıcı yiyecekler vardı. Sanki çok değerli bir şey saklıyorlarmışcasına kızların peşinden koşarak paralarını ve zamanlarını harcayan arkadaşlarını anlayamıyordu. Damak tadı olan bir adam tuz biber ekmeden etini yer miydi?

Arkasından birisi, «Merhaba Bruno,» diye seslendi.

«Guy... şimdi kımıldayamam. Biraz sonra işim bitiyor,» diye Bruno yanıt verdi. Kısa süre önce arkadaş olduğu Guy Marchant'la öğle yemeği paydosunda tenis oynamaya söz vermişti. Bruno, işte genç kadınların erkeklere neden çekici göründüklerini Guy açıklayabilir, diye düşündü. Arkadaşı sık sık genç kızlara âşık oluyordu çünkü. Ama Bruno kendi özel yaşamını açık etmemek için ona böyle bir soru soramazdı.

Bir iskemle çeken Guy, «Dün Schemeling'in Joe Louis'i pataklayıp nakavt etmesine ne dersin?» diye sordu. Guy uzun boylu, zayıf, cin bakışlı, çarpık gülüşlü hoş bir delikanlıydı.

Bruno, «Beni şaşırtmadı, ya sen?» diye sordu. «Aslında ben bokstan pek hoşlanmam. Gelecek ay Wimbledon'a gideceğim... sen de gelir misin? Gottfried von Cramm'la Fredy Perry karşılaşacaklar... kaçırmamalısın.»

Guy, «Bakalım ofisten ayrılabilir miyim. Her zaman kolay değil,» diye yanıtladı.

Toplu iğne kutusuna uzanan terzi, «Mösyö de Lancel, lütfen bana doğru biraz döner misiniz?» diye rica etti. Bruno döndü ve

boy aynasındaki görüntüsünü seyretti. Kendini alıcı gözüyle kısa süre süzdü. Neye benzediğini çok iyi biliyordu. Bazı erkeklerin yaptığı gibi sık sık aynaya bakıp kendine güven vermesine gerek yoktu. Kadınların onu olağanüstü bulup beğenmeleri çok hoştu, ama Bruno buna hiç şaşmıyordu. Yüzünün hatlarında insanların ona güvenmesini sağlayan bir şeyler vardı... evet, bu çok önemliydi.

Bruno bankacılıktan hoşlandığını fark edince çok şaşırdı. Ya da bankacılıktan değil de para kazanmaktan hoşlanıyordu. Tabii para kazanmanın en kibar yolu bankacılıktı. Bir baltaya sap olması gerektiğinden Duvivier kardeşlerle çalışmaya başlamıştı. Bankaya yeni müşteriler çekmesinin ilk başarısı da kendiliğinden oluvermişti. Tour yakınlarında bir hafta sonu katıldığı av partisinde, tenis kortlarında ve Newmarket cins atlar satış panayırında tanıştığı kişiler bankaya müşteri oluvermişlerdi.

Bu müşteriler karşılığında aldığı komisyonlar Bruno'ya ekonomik özgürlüğün ilk tadını tattırmıştı. Universite Sokağında müstakil büyük bir evde hoşuna giden bir daire bulmuştu. Ev servetinin çoğunu borsada yitiren uzak kuzenlerinden birinindi ve parasız kalan diğer soylular gibi evini özel giriş kapıları olan dairelere bölüp kiraya veriycrdu. Komisyonlar artıkça Bruno artık dikkatli bakışlarla ileriyi görmeye uğraşıyordu... bir orta hizmetçisine, bir uşağa ve ilk kez iki ata sahip olmasını sağlamıştı bu paralar.

Bankada işe başlamasının birinci yılında gerçekten hırslı bir işadamı olmuştu. Kendi sınıfının dışına çıkmadan çok para kazanmaya çalışıyordu. Ama Faubourg St. Germain'nin sınırları dışında arı kovanı gibi işleyen dünyada umduğundan çok daha para vardı. Bir an önce tenis kortuna gitmeye sabırsızlanan Guy Marchant gibi zengin burjuva dünyasındakiler gerçek parababalarıydı.

Böyle yüklü servetleri bankaya çekmek için bir daveti kabul etmek yeterliydi. Kimliğini bilenler onu davet etmekten çekinebilirlerdi. Bruno, onları kışkırtıp kendimi davet ettirmeliyim, diye düşündü. Terzi insanı çıldırtacak kadar yavaş ve titizlikle ceketin yakasını iğneledi. Biraz alçakgönüllü davranarak, aristokratların burunlarının büyük olduğunu düşünenlerin yanıldıklarını kanıtlayabilirdi. Ne olursa olsun büyükannesi Saint Fraycourt'un salonuna adım atamayacak yaşlı beyefendilerle dostluk

kurmalıydı. Onların karşısında hafifçe eğilerek selam verince, aslında reddedilme korkusuyla yanına yaklaşamadıkları Bruno'yu çekinerek davet ediyorlardı.

Bruno bu ilk davetlerin hepsinin kalabalık ve resmi toplantılar olduğunu fark etti. Yani ev sahibinin kendisi reddetse bile ağırlayabileceği başka konuklar vardı. Bruno bu davetlerin hepsini kabul etti. Ev sahiplerinin gönüllerini aldı. Bundan cesaret alan eşleri de kocalarının biraz daha cesaret göstermelerini istediler. Bruno'nun gençliği en değerli varlığıydı. Yirmi bir yaşındaki Vikont de Saint Fraycourt de Lancel'i herkes evine davet etmekte birbirleriyle yarışıyordu. Eski rejimin aristokrat üyesinden birisiyle dostluk kurmak büyük onurdu. Böylece Bruno'nun komisyonları gün geçtikçe artıyordu. Bruno bu davetlerden kendisine avlanma sahası yaratacak olan küçük masa yemeklerini, yat gezilerini, kırsal yörelerdeki hafta sonu tatillerini yeğliyordu. Komisyonlarının yanında aylık maaşı çok komik kalıyordu.

Guy Marchant'la altı ay önce tanışmışlardı. Genç adam **Marchant Actualeties** adlı Fransa'nın en büyük günlük gazetelerinden birinin sahibi Pierre Marchant'ın tek evladıydı.

Bruno önce Bois'daki Polo Kulüpte Mösyö ve Madam Marchaut'la tanışmıştı. Kısa süre sonra da kendisinden üç yaş küçük olan ve ailesinin büyük işini yönetmeye kendini kaptıran Guy'la arkadaşlık kurdu.

Bruno, Guy'ın zararsız olduğunu düşündü. İyi eğitim görmüş, yüksek orta sınıfın yetiştirdiği kurnaz biriydi. Zamanla, evlilik yoluyla -şüphesiz başka yolla olamazdı- yüksek tabakanın alt kademelerine tırmanacaktı. Elli yaşına geldiğinde, kızının unvan sahibi biriyle evlenmesini ümit edecekti, tabii istediği buysa. Ve böylece torunu bir aristokrat olarak dünyaya gelecekti.

Guy Marchant da Bruno gibi geleceğin bir parçasıydı. İki genç kısa zamanda dost oldular, ama Bruno birlikte okula gittiği çocuklar kadar onunla içli dışlı değildi. Marchant serveti henüz Duvivier Bankasının kasalarına akmamıştı.

Bruno, bir an önce Marchant'ların peşine düşmeliyim, diye düşündü. Patronlarıyla iş yapmaya koşuşturdukları zaman Guy'ı bugünkü kadar beğenmeyeceğini, onunla sıkı fıkı arkadaşlık edemeyeceğini biliyordu. Oysa Marchant'lar Bruno'nun kendi-

leriyle arkadaşlık etmesini bekliyorlardı. Yaptıkları kendini bilmezlikten başka bir şey değildi.

Saatine bakan Guy, «Bruno, daha ne kadar sürecek?» diye sordu.

Bruno sabırsızca, «Mösyö, bitiyor mu?» dedi terziye.

Terzi hiç umursamadan, «Bitecek Mösyö de Lancel, bitecek,» diye yanıtladı. Al sana değerini bilen bir adam daha, diye düşünen Bruno on beş dakika daha ayakta bekledi.

Temmuz ayının yarısı uçup gitmişti. Delphine, Château de Valmont'un en görkemli, en büyük yatak odasında yerde oturuyordu. Bir saat önce gelen kocaman gardrop sandığının içindeki giysileri de yere saçmıştı. Margie, vefalı Margie, küçücük bir teselli verme arzusuyla Delphine'in tüm gece giysilerini toplayıp sandığa doldurmuş ve gemiyle postalamıştı. Delphine bütün giysilerini, pelerinlerini çıkarıp onları sevgiyle üstüne tuttuktan sonra özenle yere koydu. Odanın içi renk cümbüşüne dönmüştü. Yüzyıllardır süren kültürel üstünlüklerine rağmen Fransızlar duvardan duvara uzanan elbise dolaplarını icat edememişlerdi. Delphine'in küçük dolabı tıkış tıkış doluydu, düzinelerce gece elbisesini asacak yeri yoktu.

Sandık tümüyle boşalınca Delphine'in içini keder sardı. Gece çantalarından birini açıp içine baktı. Bir dantel mendil, siyah taş ve gümüş karışımı pudriyer, omzuna taktığı orkideyi tutan inci başlı bir iğne, iki çeyrek, bir ruj, Trocadero Kulübünün kibriti ve düzinelerce sigara tabakasından birisini buldu. Sanki yeryüzünden izi silinmiş bir uygarlığın kalıntılarına bakar gibi içi burkularak çantanın içindekileri çıkarıp kucağına koydu. Sigara tabakasını açınca içinde buruşmuş bir sigara buldu. Onu alıp parmaklarının arasında sevgiyle yuvarladı, kokladı, sonra kapının kilitli olduğunu anımsayınca Trocadero kibritiyle sigarayı yaktı, dumanı derin derin içine çekip, hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

Yabancısı olmadığı bir hareket unutmaya çabaladığı anılarını canlandırdı. Havayı saran dans müziği, tatlı flörtler, tehlikenin eşiğinde yaşamak, buz gibi kokteyl kadehinden içilen ilk yudum, Margie'nin fesatça göz kırpması, zarların sesi, krupiyelerin bağırmaları, o heyecan, o alıştığı soluk kesen heyecan, bir

çılgın geceyi diğer bir çılgın gecenin kovalayacağını bilmek, bunların hepsi geçmişte kalmıştı.

Champagne bölgesinden nefret ediyordu. Gözyaşları yanaklarından yuvarlanırken, nefret ediyorum, diye düşündü. Burada hiçbir şey yapamıyor, hiçbir yere gidemiyordu. Büyükannesinden başka konuşacak kimse yoktu. Kadıncağız da Delphine'in aile tarihçesiyle pek ilgilendiğini sanıp, durmadan geçmişte kalan ruh karartıcı ayrıntıları anlatıyordu. Büyükbabası asmaların, üzümlerin esrarını anlatırken Delphine sıkıntıdan neredeyse düşüp bayılacaktı. Hele her gün sofrada rekolte yıllarından ve yiyeceklerden başka hiçbir konuda konuşmayan, hepsi yaşlı ve iç sıkıcı bir sürü konuğun karşısında kibar kibar oturup, Amerika'dan büyükanne ve büyükbabasını ziyarete gelen sevimli torun rolünü oynamaktan bıkmıştı. Konuklar Delphine'e birkaç soru sorup sonra yeni şarap şişeleri açılırken onun varlığını unutuyorlardı. Hepsinden nefret ediyordu! Kolej açılana kadar burada tutsak gibi yaşayacaktı. Ondan sonra ümitle bekleyeceği ne vardı? Fransa'dan döndükten sonra Bayan Robinson'un gözetimi altında bütün yaşamı yurtta geçecekti.

Delphine bir nefesten sonra sigarasını söndürdü, gelecekte lazım olunca içmek için saklayacaktı. Evde tütün namına bir şey yoktu. Büyükbabasının pipo tütünü ve Guillaume Amcasının puroları vardı. Amcasıyla büyükbabası akşam yemeğinden sonra Delphine'in asla davet edilmediği sigara odasına çekilip pipo ve purolarını içiyorlardı. Delphine'in Fransız sigaraları -o iğrenç kötü şeyleri- satın alıp karşılarında içmesini düşünemezlerdi bile.

Delphine akşam yemeğinden sonra büyükannesinin dizlerinin dibinde oturup ailenin geçmişteki öykülerini dinliyor ya da Balzac'ın eserlerini okuyor ya da elle kurulan gramafonda klasik müzik dinliyor, sonra yatma vakti gelince odasına çekiliyordu. Annesiyle son yüz yüze tartışmalarında çok ileriye gittiğinin farkındaydı. Bundan dolayı büyükannesinin gözünde bir terbiye timsali olmalıydı. Taktiklerinde bağışlanmaz bir hata yapmıştı, ancak büyükannesinin hakkında vereceği olumlu raporlar sayesinde gelecek yıl UCLA'da istediği yaşamı sürdürebilirdi.

Her gece erkenden odasına çekiliyor, uçuk mavi ve beyaz renklerin hakim olduğu bu odada tek başına çile dolduruyordu. Giysilerimi asacak bir dolap yok, diye sızlandı. Baştan başa üzüm

bağlarıyla kaplı Tanrının belası havalide içilebilecek bir damla cin bile yoktu. Zaten olsa da Delphine'e ikram etmek kimsenin aklına gelmezdi.

Delphine'in odasının önünden geçen Anette de Lancel kalın kapının ardında ağlayan kızın hıçkırıklarını duydu. Bir an durup tereddüt etti. Kapı dinlediğini belli etmek istemiyordu, ama sevgili torununun hıçkırıklarla ağladığını nasıl duymazlıktan gelebilirdi? Şüphesiz çocuk evini özlemişti. Bu başından belliydi. Ama herkese karşı öylesine tatlı ve ilgiliydi ki... Şato, aile ve üzüm bağları hakkında anlatılanları can kulağıyla dinliyordu. Delphine'in ailesiyle sıkı bağlar içinde bulunması gerektiğini düşünmekle galiba Eve haklıydı.

Anette kapıyı çalmaya karar verdi.

Delphine boğuk sesle, «Kim o?» diye sordu.

«Büyükannen sevgilim. Yapabileceğim bir şey var mı?»

«Hayır, teşekkür ederim, iyiyim.»

«Hayır, sevgilim iyi değilsin. Lütfen kapıyı aç.»

Delphine küçük mendiliyle gözyaşlarını kuruladı, derin derin içini çekip kapıyı açtı. Madam de Lancel odaya girdi ve yerlere saçılan giysileri görünce hayretler içinde kaldı.

Şaşkınlıkla, «Bunlar nerden geldi?» diye sordu.

«Los Angeles'den. Gece giysilerim... şunlara bak, büyükanne... şunlara bak ne güzel...» diyerek Delphine tekrar ağlamaya başladı.

Kürk ceketini göğsüne bastırıp üzüntüyle öne arkaya sallandı. Anette de Lancel torununu kollarının arasına aldı. Bebek gibi onu okşayarak teselli etmeye çabaladı. Bir yandan da hayretle yerlere saçılmış düzinelerle gece elbiselerine bakıyordu. Paris sosyetesindeki kadınların bile bu kadar çok giysisi yoktur, diye düşündü.

«Sevgili Delphine... Amerika'da bu kadar çok giysiye ihtiyacın var mı?»

Delphine ağlayarak, «Oh evet,» diye yanıt verdi. «Herkesin yüzlerce gece elbisesi var... öyle eğleniyorduk ki... oh büyükanne, çok eğleniyorduk.»

«Ama burasını çok sıkıcı bulmuş olmalısın, sevgilim, hem de çok sıkıcı bulmuşsundur. İnan ki sıkıldığının farkına varmadım.» Anette de Lancel torununun hızlı bir gece yaşamı olmasına çok şaşırdı, ama giysilerin çokluğundan hemen her gece

bir eğlencede olduğu anlaşılıyordu. Hiç olmazsa Eve onu uyarabilirdi... zavallı Delphine sıkıntısını belli etmemek için ne büyük çaba harcamıştı...

«Hayır, hayır, sıkılmadım... hiç sıkılmadım... sadece arkadaşlarımı özledim... ağlamamalıyım... bana karşı çok iyi davrandınız.» Delphine güzel başını üzüntüyle yere eğip gülümsemeye çalıştı.

«Sana hiç kötü davranabilir miyim, sevgilim, ama kendi yaşında arkadaşlara ihtiyacın olduğunu düşünmeliydim. Kendimi bağışlayamıyorum. Ama burada taşrada... gençler... doğrusunu istersen gençlerin nerede olduklarını bilmiyorum. Arkadaşlarıma telefon edip torunlarının nerde olduklarını öğreneceğim... Delphine, sana söz veriyorum bütün gayretimle sana eğlenceli bir tatil geçirteceğim.»

Delphine, «Teşekkür ederim, büyükanne,» diye yanıt verirken bir yandan da, kimbilir komşuların torunları ne menem bir şeydir, diye düşündü. «Ama gerçekten önemli değil. Yalnızca şey... odama bir elbise dolabı daha koydurabilir miyiz?»

«Aman Tanrım! Şimdi hemen bir tane getirtirim. Şahane elbiselerin hepsi yerlerde sürünüyor!» Anette de Lancel odadan ok gibi fırladı gitti. Delphine'in küçük bir sorununu çözümlediğine seviniyordu. Arkadaşlarının torunlarına gelince, onları mutlaka bulmalıydı. Delphine'in arkadaşlık edebileceği birkaç kız ve erkek bulmalıydı. Yaz tatillerini geçirmek üzere büyükanne ve babalarının yanına gelmiş bir iki kişi vardı herhalde. Champagne bölgesinin altını üstüne getirip onları bulacaktı... ve bir balo verecekti! Evet, gençler adına bir balo düzenleyecekti. Yaz balosu... arada sırada düzenlenen bir yaz balosu. Aslında tam hasat mevsimi yaklaşıyordu. Champagne bölgesinde bağbozumunda hiç yaz balosu düzenlenmemişti.

Bütün gün telefonun başından kalkmayan Anette de Lancel kocasına, «Jean-Luc, aklımı kaçıracağım,» dedi. «Chandon'ların torunları İngiltere'ye gezmeye gitmişler. Lanson'ların beş torunu var, beşinin de nerede olduklarını bilmiyorlar. Roederer'lerin çocuklarının hepsi Normandiya'da... biliyorsun at peşinde koşmaktan kimse onları alıkoyamaz. Perrier-Jouet'deki Madam Budin ne yazık ki oğlunun baloya katılamayacak kadar küçük

olduğunu söyledi. Madam Bollinger'in iki yeğeni var, ama ikisi de burada yok. Ruinart'lar hep birlikte Bordeaux'a gitmişler... Herkesi! Herkesi aradım ve sonunda dört kızla iki oğlan bulabildim.»

«Balo Noel zamanı verilir,» diye anımsattı Vikont de Lancel.

«Teşekkür ederim, Jean-Luc, bu önerin çok işime yaradı.»

«Anette saçmasapan şeyler için boş yere üzülüyorsun. Eğer Delphine'in canı sıkılıyorsa sıkılsın. Çok iyi ve sevimli bir çocuk ama yazı burada geçirmesi için onu biz davet etmedik değil mi?»

«Nasıl böyle kalpsiz olabilirsin? Zavallı kızcağız, yüzlerce güzel gece elbiseleri... eğlenceye ne denli alışık olduğunu unutma.»

«Sakın gereğinden fazla alışmış olmasın? Eve'in onu buraya yollamasının nedeni eğlenceden uzak kalması, biraz aklını başına toplaması değil miydi? Mektubunda böyle bir şeyler yazdığını anımsıyorum.»

«Aklını başına toplaması için uzun tam altı hafta var. Balo ayarlayamazsam bile onun şerefine bir parti vermeliyim, Jean-Luc. Ama dört kız... Delphine de sayarsan beş... ve iki oğlan... hayır olamaz.»

Kocası, «Sadece kızları davet edebilirsin,» diye önerdi. «Maksat kendi yaşındakilerle birlikte olması değil mi?»

«Jean-Luc, bazen beni şaşırtıyorsun, gerçekten şaşırtıyorsun. Sen hiç genç olmadın mı?»

«Evet, senin kadar genç değilim. İkimizin de seksene yaklaştığını unutma.»

«Jean-Luc, bana yaşımı hatırlatman gerekmez. Her neyse, senden çok daha gencim.»

«Üç yaş iki ay.»

«Aman Tanrım, seninle neye evlendim ki?»

«Havalinin en gözde bekârıydım.»

«Ben de havalinin en gözde kızıydım. Çeyiz olarak kaç dönüm üzüm bağı getirdiğimi unutuyor musun?»

«İki yüz altmış.»

«İki yüz altmış bir.»

«Sevgilim, belleğin her zamanki gibi çok kuvvetli. Her neyse, akşam yemekten önce Bruno'ya telefon ettim. İstediğin zaman birkaç delikanlı getirmeye söz verdi. Tabii evimize yakışa-

cak delikanlıları. Şimdi bir öpücüğü hak etmedim mi?»

«Bruno! Onu nasıl akıl edemedim?»

«İleri görüş canım, kadınla erkeğin arasındaki fark. Bizler ileri görüşlüyüz. Champagne bölgesinden daha ileriyi görür ve yaptığımız planı uygulamaya fırsat buluruz... haydi, haydi Anette, biliyorsun başıma yastıkla vurulmasından nefret ederim... sakin ol ve yaşına uygun davran...»

Delphine'in şerefine verilen akşam yemeğine davetli Paris'li konuklar geceyi şatoda geçirdiler. Bruno ailesine takdim edebileceğini düşündüğü üç arkadaş getirmişti. O gece yemekte altı erkekten beşi Delphine'e âşık oldu. Bruno, Amerikalı üvey kız kardeşimin bana çok yararı dokunacak, diye aklından geçirdi. Beş erkeğin arasında Guy Marchant, Delphine'e, sırılsıklam âşık olmuştu. Delikanlı odasına çekildikten sonra kravatını gevşetip ayakkabılarını çıkardı ve saatlerce pencerenin önünde oturup aşktan sarhoş bir halde mehtabı seyretti.

Hayatında Delphine kadar güzel bir kıza rastlamamıştı. Ve onun gibisine de asla rastlamayacaktı. Ömür boyu onunla birlikte olamayacaksa ölebilirdi.

Ayağa kalkıp odanın içinde dolaştı, sonunda tekrar pencerenin önüne gelip yıldızlara baktı. Guy Marchant astronomiye amatörce merak salmıştı. Bruno'yla birlikte Valmont'a gelirlerken yolda, Sir James Hopwood adlı bir İngiliz yazarının kitabını okumuştu. Yazar gökyüzündeki yıldızların kum taneleri gibi yeryüzüne düşecek olsalar yüzlerce metrelik kalın kum tabakalarıyla dünyayı kaplayacaklarını anlatmış ve yeryüzünde yaşayanların bu ölçülere göre pek komik olduklarını söylemişti.

Ama bunları okurken henüz Delphine'le tanışmamıştı. Şimdi evrenin ve yeryüzünün büyüklüğünü unutmuştu. Hiçbir şey umurunda değildi. Artık en önemli şey kendi duygularıydı.

Saatler geçtikçe kendini toparlayıp akıllı bir işadamı gibi düşünmeye başladı. Lancel'lerin kendisini bütün yaz evlerine davet edeceklerini beklemiyordu. Amerika'ya dönmeden önce Delphine'le evlenmeliydi. Kimbilir orada kaç tane hayranı onun peşinden koşup evlenmek istiyordu? Hiç vakit kaybetmeden onun kalbini kazanıp, kızı elde etmeliydi. Akşam yemeğindeki diğer dört kişinin de Delphine'e tutulduklarının farkındaydı.

Elinden geldiğince mantıklı olmaya çabalayarak, benim diğerlerinden ne üstünlüğüm var, diye düşündü. Delphine öbürlerinden daha çok mu ona gülümsemişti? Yemekten sonra en çok onunla mı dans etmişti? En çok nelerden hoşlandığını mı söylemişti? Hayır, herkese eşit gülümsemiş, herkesle eşit dans etmiş ve sanki hiçbirisine ayrıcalık tanımıyormuş gibi hepsinle flört edip bütün erkeklerin akıllarını başlarından almıştı.

Ama... ama o Hollywood'dan gelmişti. Los Angeles'de yaşamak Hollywood'lu olmak demekti. Dünya çapındaki basın çevresinde bu gerçeği öğrenmişti. Los Angeles'in neresinde yaşarsan yaşa herkes Hollywood'lu sayılıyordu. Ve bu gece Valmont'a akşam yemeğine davetli olanların arasında, kendisinden başka Hollywood hakkında kimsenin en ufacık bilgisi yoktu. Eğer insan Hollywood'da büyürse ne kadar uzak durursa dursun ister istemez film dünyasının büyüleyici etkisi altında kalıyor ve kendini film dünyasının bir parçası sayıyordu. Acaba Delphine, Max'ın anne ve babasının Loire vadisindeki dillere destan şatolarını ziyaret etmek ister miydi? Ya da Henri'nin babasının cins atlarını barındıran ahırlarını... Yoksa Victor'un aile yatıyla gezmeyi mi yeğlerdi... ya da bir film stüdyosunu yakından görmek mi isterdi? Delphine'e Billancourt'daki Boulogne Stüdyoları gezdirebilir miydi? Evet, avantaj kendisindeydi! Şimdi bu geziyi ayarlaması gerekti. Sonunda sakinleşip soyunmaya başladı. Yarın stüdyo gezi işini ayarlayacaktı. Hem de hiç vakit yitirmeden kahvaltıda ayarlayacaktı.

Hayır, kahvaltıdan önce, diğerlerine fırsat vermeden ayarlamalıydı.

Birkaç gün içinde Delphine'in, Mösyö ve Madam Marchant'ın konuğu olarak Paris'te kalması ayarlandı. Bruno büyükannesiyle uzun uzun konuşup onu ikna etti. Ayrıca Madam Marchant'ın vikontese yazdığı nazik davet mektubunu verdi.

«Hayır, Jean-Luc, Amerika'ya dönene dek her günü bizimle birlikte geçirmesi gerektiğini düşündüğünden kesinlikle eminim. Bu çok saçma bir şey. Kız bizim tutsağımız değil ya. Sakın darılma ama sen de pek eski kafalısın,» diye Anette de Lancel öfkeyle karşı koydu. Delphine'in başkentin büyülü havasını soluyacağına seviniyordu. «Hem Bruno'ya gençleri akşam ye-

meğine getirmesini söylediğin zaman daha başka ne bekliyordun?»

«Kıza iyi göz kulak olacaklarından emin misin?»

«Madam Marchant kendi öz kızı gibi gözünü üstünden ayırmayacağına söz verdi. Hem Bruno da yanında. Jean-Luc, beni gerçekten şaşırtıyorsun.»

«Madam Marchant'ı tanımıyorsun bile,» diye homurdandı kocası. Delphine'i oyalamak için saatlerce üzüm bağlarının tarihçesini anlatma zevkinden yoksun kalacağına bozuluyordu.

«Bruno onun kültürlü, çok güvenilir ve çok şeker bir kadın olduğunu söyledi.»

Jean-Luc, «Peki, Bruno her zaman haklı mıdır?» diye öfkeyle yanıtladı.

«Bu ne biçim soru?»

«Aptalca bir soru, canım. Belki ben artık yaşlanıyorum. Bu durumda doğaya karşı koyup yaşlanmamak için bir kadeh şampanya içeceğim, sen de ister misin, şekerim?»

«Tabii isterim sevgilim, tabii isterim.»

Delphine güzelliği ve çekiciliği sayesinde fazla çaba harcamadan kendini herkese kolayca sevdiriyordu. Fransızlar tarih boyunca Fransız olmayan yabancılara tahammül edip, onları insan yerine koymak için kişisel gayret göstermeleri gerektiğini düşünmüşlerdir. Delphine Fransa'da Fransızların onu beğenip beğenmediklerine gerçekten önem vermiyordu. Onların bu tutumlarının farkında bile değildi.

Delphine birbirinden çok farklı üç ayrı ülkenin kültürüyle yetişmişti. Ve o ülkelerde Fransız olmak sadece anne ve babasını yerli halktan farklı kılıyordu. Ama onlardan çok daha üstün değillerdi. Babasının görevi Fransa'yı temsil etmekti. Fransız olmak evde konuştukları dilden ve annesinin eğittiği aşçılara Fransız yemekleri öğretmekten başka bir şey değildi. Selznick, Goldwyn veya Zanuck'la kıyaslandığında Lancel adını taşımak da pek önemli değildi. Champange bölgesinde on yıl eğitim görse, Fransızların gururlandıkları geleneklerini öğrense yine bir şey değişmezdi.

Marchant'lar onun aristokratlar gibi kasıntı olmadığını görünce pek sevindiler. Delphine'in etkilendiği aristokrasi son on

yıl içinde zengin olan bir avuç milyoner aile ve Amerikan sinema dergilerinde resimleri çıkan aktörlerle aktrislerdi.

Marchant'lar, Delphine'in ziyareti sırasında Guy'ın yaptığı planlara hayret ettiler. Kızcağız Eyfel Kulesini, Napolyon'un mezarını, Vendome Alanını ve Louvre'u görmek istemez miydi? Gaumont, Pathé-Cinema ve Kodak-Pathé'yi ziyaret etmek de ne demekti? Turistler asla Billancourt'u gezmeye gitmezlerdi değil mi? Hollywood'da yakından tanıyıp bildiği yerleri neden Paris'te tekrar görmek isteyecekti?

Delphine telaşla, «Hayır, Madam Marchant, inanın film stüdyolarını görmeyi çok istiyorum,» dedi. Lisede okurken anne ve babasının film yapımcısı dostları bütün aileyi birkaç kez stüdyolara davet etmişlerdi. Delphine set sahnelerine şöyle bir tanık olmuştu, ama büyük bir güven içinde sağa sola koşuşturan insanların ayaklarının altında dolaşıp onlara engel olmak korkusundan gezinin doğru dürüst keyfini çıkaramamıştı. Bu cennet dünyada kendini çok yabancı hissetmişti.

Madam Marchant konuyu fazla kurcalamaya gerek görmedi. «Sen bilirsin. Biraz bekle de şapkamı giyeyim,» diyerek elmas yüzüklerle süslü parmaklarıyla bakımlı, mavi beyaz saçlarını düzeltti.

Guy, «Anne eğer istemiyorsan sen gelme. Bruno bizi stüdyoda bekleyecek,» dedi.

«Aslında hiç gelmek istemiyorum, öyleyse... evde yapılacak çok işim var.» Guy'ın annesinin ne kadar rahatladığı bakışlarından belliydi. Bütün günü film çeviren insanları seyrederek geçirmek çok sıkıcıydı. Yıllar önce bir kez film çevrilişini yakından izlemenin eğlenceli olacağını düşünmüştü, ama stüdyoda geçirdiği birkaç saat içinde bir daha film çevrilmesini yakından izlemeye tövbe etmişti.

«Aslında bir genç kıza eşlik etmeyi kendine yakıştıramıyordu. En küçük sevgili oğlu Guy kusursuz bir beyefendiydi, her genç kız onun yanında güvencedeydi... özellikle delicesine âşık olduğu bu kıza asla zarar vermezdi. Vikontes de Lancel'in iyi yetişmiş, terbiyeli torununun yalnız gezmesini istememesi geçen yüzyıldan kalma köhne bir düşünceydi. Taşrada yaşayan aristokratlar bir türlü çağa ayak uyduramıyorlardı. En önemlisi, eğer bugün Chanel moda evindeki üçüncü provasını kaçırırsa, giy-

silerinin hiçbiri yeni sezona yetişmeyecekti. Tüvit kumaşları, düğmeleri ve astarları düşündü. Dudaklarında mutlu bir gülümsemeyle gençleri kapıdan uğurladı.

Marchant'ların Foch Caddesindeki saray yavrusu evlerinden Billancourt'daki Gaumont Stüdyolarına ulaşmak Delphine'e göre sonsuza dek sürdü. Yol boyunca hemen hiç konuşmadı, ama Guy onun heyecandan yerinde duramadığını fark etti. Ve baş başa kaldıkları için kızın için için kaynadığını düşündü. Arada sırada gözünün ucuyla Delphine'in profiline kaçamak bakışlar atıyordu. Delphine de onun bu bakışlarının farkında değilmiş gibi davranıyordu. Bugün Max, Victor ve Henri'yle çıkabilirdi. Birlikte yedikleri akşam yemeğinden sonra hepsi telefon edip Delphine'i gezmeye davet etmişlerdi, ama Guy'ın planı işe yaramıştı. Delphine onun uzattığı oltanın ucundaki yemi yutmuştu. Guy şimdilik mutluydu.

Bruno film stüdyosuna Delphine'e göz kulak olmak için değil de merakından gitmişti. Marchant'lar henüz Duvivier Bankasının müşterileri arasına katılmamışlardı. Guy'a yaptığı bunca büyük iyilikten sonra onların böylesine nankör olabileceklerini kabul edemiyordu. Onu büyükanne ve büyükbabasının şatosuna akşam yemeğine bile davet etmişti. Büyükannesini ikna edip Delphine'in onların ziyaretini sağlamıştı... Bruno'ya çok şey borçlu olduğunun Guy farkında değil miydi? Veya babasının işinde paralarını başka bir bankaya devretmeyi önerebilecek yetkisi yok muydu? Belki de Guy'ia bu denli samimiyet kurmakta acele etmiş, arkadaşlığını garantiye almıştı. Öfkeyle Guy'ın dostu olmakla yanlış adım attığını düşündü. Oysa Bruno insan seçmekte kolay kolay yanılmazdı.

Üçü stüdyoya giriş iznini beklerken, Delphine'in Valmont Şatosundaki akşam yemeğinde olduğu gibi neşeli ve şen şakrak olmayıp, asık yüzlü ve düşünceli durduğunu görünce sevindi. Santa Anita at yarışlarına giymek için aldığı lacivert biyeli kırmızı şantung elbisesi ve bir kaşının üstüne doğru eğilmiş lacivert hasır şapkasıyla Delphine olduğundan biraz daha yaşlı gösteriyordu, ama Bruno onun şık giysilerini pek beğendi.

Guy, «Ah, işte benim adamım,» diyerek stüdyo giriş kapısına doğru telaşla seğirten kısa boylu, sarışın adamı tanıştırdı. «Jacques Sette, Matmazel de Lancel, Vikont de Lancel... Jac-

ques Bluford'un yardımcısıdır... bize stüdyoyu gezdirecek.»

«Beklemek zorunda kaldığınız için özür dilerim, Guy, ama nasıl olduğunu sen bilirsin. Matmazel, mösyö beni takip edin... Guy yolu biliyor. Bugün pek fazla işimiz yok. Ne yazık ki, filmlerin çoğunun bugün dış sahne çekimleri yapılıyor, bir çoğu da ön yapımda. Ama Michele Morgan ve Gabin beşinci sette çalışıyorlar. Yönetmen Rene Clair... oradan başlamak ilginç olacak sanırım.» En ünlü artistlerin isimlerini en yakın dostundan söz edermiş gibi rahatlıkla söyledikçe Delphine ona hasetle bakıyordu.

İçeriye girebilmek için beş numaralı setin küçük kapısının üstündeki kırmızı ışığın sönmesini beklediler. İçeri girince karmakarışık bir ortamla karşılaştılar. Setin bir bölümü kapkaranlıktı, beyaza yakın ışıkla aydınlatılan diğer kısımdan boğuk bir gürültü yükseliyordu.

Jacques Sette, «Bastığınız yere dikkat edin,» diyerek Delphine'in koluna girdi ve onu yerde birbirine dolanmış kabloların üstünden atlattı. Delphine bakışlarını telaşla setin içinde dolaştırdı ama gördüklerinden hiçbir şey anlamadı. Sonra birdenbire Sette onları parlak ışıkların altındaki setin kenarına getirdi.

Delphine, setin havasını kokluyorum, diye düşündü. Kalbi hızla atmaya başlamıştı. Heyecanının kokusunu duyuyordu. Yemek odası dekorunu canlandıran sette yirmi adım uzaklıkta durdular. Jean Gabin ve Michelle Morgan bir masa başında karşılıklı oturuyorlardı. Yanlarında dört aktör daha vardı ama Delphine onları tanımıyordu. Makyaj yapan kadın elinde pudra pomponuyla masanın etrafında dolaşarak parlayan alınlara, yanaklara pudra sürüp oyuncuların saçlarını düzeltiyordu. Oyuncular kımıldamadan, sessizce oturuyorlardı. Gabin komik bir espri mırıldanınca hepsi alçak sesle gülüştü. Ama dakikalarca hiç kımıldamadan oturdular. Bu arada biri ayakta, diğeri yönetmen koltuğunda oturan iki adam karşılıklı konuşuyorlardı. Sonunda adamların konuşması bitti. Makyaj yapan kadın setten indi, ayaktaki adam kameranın başına gitti. Başka bir adamla konuştu, sonra etrafa derin bir sessizlik çöktü. Ve sonra görünmeyen bir ses, «Sessizlik! Motor!» diye bağırdı.

Delphine heyecanla ürperdi. Sette fark edinceye dek rüya-

daymışcasına öne doğru bir iki adım attı. Adam hemen onun arkasından atılıp omzundan yakalayarak tekrar ziyaretçilerin durduğu yere çekti. Delphine sessizce dudaklarını kımıldatıp özür diledi. Öne doğru yürüdüğünün farkında bile değildi.

Bir dakika sonra canlandırılan sahne kesildi. Bruno onun kulağına, «Haydi gidelim,» diye fısıldadı. Delphine hayır dercesine başını salladı. Aynı sahne yine başladı ama bu kez iki dakika sürdü, sonra Rene Clair'in hoşnutsuzlukla çınlayan sesi birdenbire, «Kes!» diye bağırdı. Sete çıkıp uzun uzun diğerlerinin duyamayacağı kadar alçak sesle oyuncularla konuştu. Gabin birkaç kez başını salladı. Michele Morgan da omuzlarını silkip gülümsedi. Delphine oyuncuların Olimpus dağından fani kılığında dünyaya inmiş ilahlar olduklarını düşünüyordu.

Işıklar tekrar ayarlandı, kemeraman gözüne küçük bir alet taktı, talimat verdi ve asistanıyla konuştu. Bruno ve Guy huzursuzca bekleşirlerken, Delphine cennet bahçesindeymişcesine kımıldamadan duruyordu. Aynı sahnenin çekimi tekrar başladı. Sonunda sahne tamamlandı. «Kes... ve bas!» diyen Rene Clair'in sesi duyuldu. Işıklar söndü, oyuncular yerlerinden kalkıp gözden kayboldular.

Sıkıntıyla soluyan Bruno, «İşte bitti,» dedi.

«Öğlenden sonra tekrar çalışmaya başlayacaklar. Yemek paydosu verdiler. Sabahtan beri ilk kez doğru dürüst bir sahne çekildi,» diye Sette açıkladı. «Yine de yeterince gördüğünüzü sanıyorum, ne dersiniz?»

Bruno, «Evet, ömrümün sonuna dek yeter,» diye yanıt verdi.

Guy söze karıştı. «Seni uyarmıştım.»

«Yeterince âşık değildim. Hadi Delphine, gidelim.»

Delphine, «Hayır,» diye yanıtladı.

«Ne demek istiyorsun? Artık seyredecek bir şey kalmadı.»

«Onları tekrar seyretmek istiyorum.»

Guy'ın yüzüne şaşkın bir bakış atan Jacques Sette, «Nasıl isterseniz, matmazel,» dedi. «Ama çekim en az iki saat sonra başlar. Öğle yemeği çok önemlidir, özellikle film çekildiği zamanlarda. Hepinizi kantine yemeğe davet edebilir miyim?»

Delphine, «Oh, evet lütfen,» diye atıldı.

Bruno, «Delphine, biraz abartmıyor musun?» diye söze karıştı ama saatlerdir ayakta can sıkıcı çekimi izlemişti. Ayrıca

karnı da açtı, öğle yemeğine sözü yoktu. İnsanın bir yerde karnını doyurması gerekti.

Bütün stüdyo kantinlerinde olduğu gibi, kantinin özel salonu stüdyo yöneticilerine ve başrol oyuncularına ayrılmıştı. Delphine bakışlarını heyecanla salonun içinde dolaştırdı. Jean Gabin ve Michele Morgan'ı yemek yerken göreceğini umuyordu, ama her iki yıldız da soyunma odalarına çekilip yemeklerini yabancı gözlerden uzakta yemeyi yeğlemişlerdi.

Sette onları bir masaya götürdü, Delphine'i salonu en iyi görebileceği yere oturttu.

«Önce, bir kadeh şarap,» diye önerip garsona şarap ısmarladı.

Delphine, «Lütfen bana, burada bulunanların kimler olduklarını anlatın,» diye istekte bulundu. Sette onun bu arzusunu yerine getirmek için etrafına bakındı, ama ünlü yıldızlardan kimseyi göremedi. Sadece Jean Renoir, Pierre Prevert, Marcel Carne, Nico Ambert ve Autant-Lara gibi ünlü yönetmenler ve Amerika'da tanınmayan birkaç karakter oyuncusu vardı. Sette'nin gösterdiği yönetmenleri teker teker dikkatle inceleyen Delphine hepsinin sıradan insanlara benzediğini düşündü. Düş kırıklığına uğramıştı; şarabını yudumlarken iri gözlerini dört açmış, merakla etrafına bakınıyordu.

Sette'nin masasının arkasındaki masada üç erkek oturuyordu.

Nico Ambert yemek yediği iki arkadaşına, «Sette'nin masasında oturan kıza bakın,» dedi. Üç erkek hafifçe dönüp, Delphine'i sanki açıkartırmada satılan bir eşya gibi tepeden tırnağa incelediler.

Ambert'in rol dağıtım yönetmeni Jules LeMaitre, «Kimin nesi biliyor musunuz?» diye sordu.

Lambert'in yapımcılığını üstelendiği ve bir ay sonra çekimine başlanacak olan «Mayerling» filminin kameramanı Yves Block, «Oyuncu olmadığı kesin,» diye düşüncesini açıkladı.

LeMaitre, «Yves, nerden anladın?» diye sordu.

Kameraman, «Çünkü kendine dönük değil,» dedi. «Turist gibi etrafına bakınıyor... hiçbir oyuncu böyle davranmaz, yabancı bir stüdyoda olsa bile. Ayrıca onun yüzünü daha önce

görmedim. Eğer oyuncu olsaydı içimizden birisi... hepimiz... onu tanırdık.»

Nico Ambert söze karıştı. «Eğer oyuncu olsaydı beni tanırdı.» Yönetmen otuz yaşında tıknazca, esmer, siyah saçlı, sıcakkanlı, tipik bir Güney Fransa'lıydı. Fransızdan çok İtalyana benziyordu. Yerinde duramadığı otururken bile belli oluyordu. Otoriter bir havası vardı. Kemerli burnu şahin gagasına benziyor, dudakları huzursuzca kıpırdanıyor, gözlerinden sanki alev saçıyordu. Gücünü kanıksamış ve iyi kullanıyordu. Erkeklerin korktuğu, kadınlarınsa önünde diz çöktüğü bir adamdı.

Delphine üç erkeğin kendisine baktığının farkındaydı, ama bu kıytırık kantinde herkes gibi onlar da sıradan insanlardı. Erkeklerin kendisine bakmalarına alışkındı. Onların meraklı bakışları karşısında sanki akvaryumda sergilenen şahane bir tropik balığının duygusuzluğuyla salınırdı.

Ambert, «Fransız değil,» dedi. «Ama çok tertipli ve bakımlı, ayakkabılarına bak... kesinlikle Fransız olamaz.»

Jules LeMaitre, «Ama Fransızca konuşuyor, Nico,» dedi. «Dudaklarının aldığı şekil ve ellerini kullanmasından anlaşılıyor... sen ne dersin, Block?»

Kameraman sessizce Delphine'in yüzünü inceliyordu. Yüz hatlarının ansiklopedisini yazabilirdi. Sık sık kendi kendine, tek yumurta ikizleri bile birbirlerine asla benzemedikleri halde insanlar neden kar taneciklerinin birbirlerinden farklı görünüm sergilemelerine şaşarlar, diye sorardı.

Block güzelliğe inanmazdı. En kusursuz yüzün bile kuvvetli ışık altında, sıkıcı bir arazi gibi yamyassı olacağını biliyordu. Kamera üstlerine çevrildiği zaman en olağanüstü güzel gözlerin bile güçlü spotların karşısında güçlerini yitirdiklerine tanık olmuştu.

Spot ışıkları ve kamerasının mercekleri birlikte şeytani bir düzen içinde çalışırlardı. Gerçek yaşamda şahane doğal güzelliğe sahip kadın ve erkekleri birer ucubeye çevirirlerdi. Ama bazen de kameranın mercekleri ve ışıklar verdikleri katı yargıya pişman olup, sıradan güzelliğe sahip bir yüzün büyüleyici niteliğini yakalarlardı. Işığı nasıl ayarlarsa ayarlasın, resmini çekmeye çalıştığı göz kamaştırıcı güzellikteki bir kadın, sonunda burnunun yüzüne düşürdüğü gölgeyle çirkinleşirdi. Oysa sıradan gü-

zelliğe sahip bir kadının filmini çektiği zaman yüzünün hatları şaşırtıcı, esrarengiz güzelliği ortaya koyardı.

Block hiç düşünmeden birkaç saniye içinde anahatları okuyuverirdi. Gözler birbirinden fazlasıyla ayrık mı, burnun diğer birçok burun gibi belirli bir uyumsuzluğu var mı, çenenin hacmini ölç, boynun uzunluğuna bak, en önemli nokta da dudakların yüzdeki geometrik yerleşimiyle gözlere olan oranıydı, ama ışıklar konuşana, kamera yanıt verene dek fikirlerini kendine saklamak isterdi. Sonunda, «Şimdiden bir şey söyleyemem,» deyip omuzlarını silkti.

Jules LeMaitre ısrarla, «Onu denemek ister misin?» diye sordu.

«Buna Nico karar verecek.»

Nico Ambert kararını verdi. «Yves, o kıza filmde rol ver.»

«Marie rolünü mü, Nico?»

«Başka kim olabilir?»

Jules anımsattı. «O rol için Simone'u düşünüyorduk.»

«Tabii eğer biz istersek... daha anlaşma yapılmadı. Jules Sette'yi tanıyorsun değil mi?»

«Tabii, Bluford'un yardımcısı.»

«Git ona kendini tanıt. Eğer kız kötü bir aksanla konuşmuyorsa, ne istediğimizi anlat. Ve bugün öğleden sonra deneme çekimine ayarla. Simone'un ajanıyla iki gün sonra görüşeceğim.»

«Bir dakika, Nico. Marie rolünü neden hiç tanınmamış birine veriyorsun?»

«Aslında tanınmamış birine vermeyi yeğlerim. 'Mayerling' belki bin kez beyaz perdede ve sahnede canlandırıldı. Herkes Marie Vetsera'yle Arşidük Ruldoph'un Mayerling'de bir intihar anlaşması yaptıklarını biliyor. Tanınmamış bir oyuncu beklenmedik etki yaratır.»

Jules isteksizce, «Gidip onunla konuşmanın bir zararı yok sanırım,» dedi. Aklından filmin bütün rollerini dağıtmıştı. Karar verdikten sonra işine karışılmasından hoşlanmazdı, ama yönetmenin nabzına göre şerbet vermek herkesin göreviydi. Ambert'in nabzına göre şerbet vermiyorlar, onun emirlerine boyun eğiyorlardı. Çatalını bırakıp Sette'nin masasına doğru yürüdü.

«Evet, Jacques, bugün rehber gibi tur mu gezdiriyorsun?»

«Bu şerefe eriştim. Dur tanıştırayım... Matmazel de Lancel, izin verin sizi rol dağıtım yönetmeni ünlü Jules LeMatrie'yle

tanıştırayım. Jules, diğer konuklarımız da Vikont de Lancel ve Guy Marchant... **Marchant Actualities'**den.»

Delphine'le tanışırken LeMaitre kızın söylediği birkaç kelimeden kendisi kadar iyi ve aksansız Fransızca konuştuğunu fark etti. Ama davranışlarında adlandıramadığı, belli belirsiz bir şey vardı. Fransız değildi ve film dünyasıyla uzaktan yakından ilişkisi yoktu.

Ellerini sıktığı üç erkeğe arkasını dönüp kibarca sordu. «Matmazel Paris'e gezmeye mi geldiniz?»

«Birkaç günlüğüne. Sonra yine Champagne'e döneceğim.»

«Öyleyse Champagne'de yaşıyorsunuz ve herhalde eşsiz üzüm bağlarınızla uğraşıyorsunuz?» diye kurcaladı.

Delphine gülümseyerek, «Los Angeles'de yaşıyorum,» dedi. Çok tatlı bir adamdı.

«Öyleyse film dünyasındansınız.»

«Hayır.» Bu basmakalıp sorulara alışık olduğu halde, yine de hoşuna gitti ve güldü. O güne dek böyle bir iltifatı rol dağıtım yönetmenlerinin ağzından duymamıştı. «Aslında üniversite öğrencisiyim.»

«Demek entelsiniz. Çok hoş. Matmazel, bir sorum daha var ve bunu açıklamak istiyorum. Patronun yönetmen Nico Ambert bugün öğleden sonra bizim için küçük bir deneme filmi yapmanızı istiyor. Tabii bugün öğleden sonra bize ayıracak birkaç dakikanız varsa?»

Sinirlenen Sette, «Allah kahretsin! LeMatrie, bir numara çevireceğini bliiyordum,» dedi. Ya kendi patronu Bluford, Delphine'e bir deneme filmi çektirmek isterse ne olacaktı? Keşke bunu daha önce akıl etseydi.

Tehlikenin yaklaştığını sezen Guy Marchant hemen karşı koydu. «Delphine, bu olanaksız. Bruno, kesinlikle böyle bir şey yapamayacağını söyle ona. Eminim büyükannen de çok kızar.»

Bruno öfkeyle yanıt verdi. «Saçmalama, Guy. Tanrı aşkına, neden deneme filmi çekmesin? Bildiğim kadarıyla deneme filmi çekilmesinde ahlâka aykırı bir şey yok.» Guy Marchant kendini ne sanıyordu? Delphine'e neyi yapıp neyi yapamayacağını söylemeye ne yetkisi vardı? Hele büyükannesinin neler düşüneceğini açıklamaya nasıl cesaret ederdi? Alt tabakanın âdeti her zaman bir şeyler tatmin etmekti. Bunu asla unutmamalıydı.

«Ama Bruno... adamın biri Delphine'i görüp hoşuna gitti di-

ye böyle bir şey olur mu?... bu işde doğru olmayan bir şey var... sanki elini uzatıp, kızın omzuna vurup, 'Haydi beni takip et,' der gibi, nezaketesizlik bu!» Guy öfke ve heyecanla yerinden fırladı.

Bruno onunla alay etti. «Nezaketsizlik mi? Guy, sanırım bunu ben de anlayabilirim. Hayır, gerçekten nezaketsizlik değil.»

Delphine soğukkanlılıkla, «Bruno ve sen Guy, bu teklifin ikinizle ne ilgisi var sorabilir miyim?» dedi. «Mösyö bana bir soru sordu. Ben de yanıt verdim. Deneme filmi çekmek gerçekten hoşuna gidecek.»

Guy çaresizlik içinde geveledi. «Delphine, yalvarırım iyi düşün. Bütün gün burda kalabilirsin.»

«Guy, ben kalacağım sen değil. Mösyö Sette, yemek çok güzeldi. Konukseverliğiniz için teşekkür ederim.» Delphine ayağa kalkıp rol dağıtım yönetmeninin gözlerinin içine baktı. «Deneme filminiz için hazırım. Yoksa biri yüzüme makyaj yaptıktan sonra mı çekeceksiniz? Sizi takip edeyim mi?»

«Lütfen, matmazel.»

Sette, «Bir dakika LeMatrie,» dedi. «Hangi sette çalışacaksınız?»

«Bir saat sonra yedi numaralı sette.»

«Pekâlâ, orada görüşürüz.»

Delphine, «Deneme filmi çekilirken dostlarımın ve ailemden birisinin yanımda olmasını istemiyorum,» dedi. «Guy, haydi canım, bu iş bitene kadar beni dışarda bekler misin? Bruno, senin beklemene gerek yok sanırım. Mösyö LeMatrie'nin yanında güvencede olduğuma inanıyorum.»

Bruno, «Güvencede olduğundan eminim. Yarın seni ararım. İyi eğlenceler,» diyerek onun yanağından öptü ve hızlı adımlarla yürüyüp kantinden dışarıya çıktı. Hâlâ eliyle koluyla karşı koymaya çabalayan Guy Marchant da onun peşine takıldı. Jacques Sette kaşlarını çatıp hesabı imzaladı. Deneme filminin sonucu ne olursa olsun bu olay Bluford'un kulağına gidecek ve bütün suç onun sırtına yüklenecekti.

Makyaj yapan şişman kadın çok candan ve gerçek bir profesyoneldi. Delphine'e senli benli hitap ediyordu. Başındaki şapkaya hayran kaldı. Sonra Delphine'in yumuşak dalgalar halin-

de omuzlarına dökülen parlak saçlarını iyice fırçaladı. Rimelle akla hayale gelmedik hileler yaptı, Delphine'in elmacık kemiklerini, çenesini ve gözlerinin yuvalarını belirginleştirdi. Ona karşı koymaya çalışan Delphine'e siyah beyaz filmde yüzündeki boyaların sıradan bir makyaj gibi duracağını açıkladı.

Sonunda dudaklarına ruj sürdü. Delphine artık makyaj odasından çıkmaya hazırdı. Dışarda kapının önünde büyük bir sabır içinde LeMatrie'in kendisini beklediğini gördü.

«İyi, çok iyi. Şimdi gel Mösyö Ambert'le tanış,» diyerek alacakaranlık sette yönetmenin oturduğu yere doğru Delphine'e yol gösterdi. Nico Ambert ayağa kalkıp Delphine'in elini sıktı ve onu baştan aşağıya, saklamaya gerek duymadığı bir merakla tekrar ölçüp biçti. Nazik bir sesle konuştu.

«Matmazel, davetimi kabul ettiğinize sevindim. İnşallah heyecanlı değilsiniz.»

Sanki Los Angeles'deki erkek arkadaşlarından biriyle konuşuyormuş gibi Delphine ona takıldı. «Heyecanlı mı olmalıyım?» İçinden, ah keşke Margie de burada olsaydı, diye geçirdi. İşte o zaman gerçek olduğuna inanacaktı.

Öğle yemeğinde rol dağıtım yönetmeni masaya geldiğinden beri kendini çılgınca ama mucizevi bir rüyada hissediyordu. Gerçeğin her zerresi stüdyonun büyüleyici ortamıyla göklere yükselmişti. En sıradan kapılar bile baş döndürücü harikalar dünyasına açılıyordu. Deneme filmindeki teknisyenleri aklına bile getirmiyordu. Görüntüler, kokular aklını karıştırmıştı. Herhalde kulis havası bu olmalı, diye düşündü. Çevresindeki her şeyi algılamak ve hatırlamak istiyordu. Her şeyin kendisiyle uyum sağlamasını istiyordu. Tıpkı bir süre önce Gabin ve Michele Morgan'ın birlikte çevirdikleri sahne sırasında kendini kaybettiği gibi setteki her şeyle yoğrulup onların içinde kaybolmak istiyordu.

Ambert, «Heyecanlı mı olmalısın?» diye tekrarladı. «Hayır, tabii olman gerekmez. Buraya yanıma otur, sana okuyacağın yerleri göstereyim. Çok basit, altları kırmızı kalemle çizilmiş satırları okuyacaksın, ben de diğerlerini... ikimizin arasında küçük bir diyalog. Eğer idare edebilirsen, sakın kameradan tarafa bakma. Önce tek başına okumak ister misin?»

Delphine, «Ben aktrist değilim, okumam ne işe yarar?» diye sordu.

«Belki kendini alıştırmak istersin...»

«Beni siz alıştırın, mösyö. Sanırım daha iyi olur.»

«Mayerling öyküsünü biliyor musun?»

«Hayır, pek bilmiyorum.»

«Ziyanı yok. Bu sahne genç aristokrat bir kadının Hapsburg hanedanı velihatıyla arasındaki buluşmayı gösteriyor. Bir balo-da... birlikte dans ediyorlar... ve birbirlerine âşık oluyorlar.»

Delphine gülümseyerek, «Herkesin bildiği bir şey,» dedi. «Nerede durmamı istiyorsunuz?»

«Şurada. Ceketinizi neden çıkarmıyorsunuz? Işıkların önü çok sıcak olur.»

Delphine ceketini çıkarıp iskemlenin arkasına astı, beyaz ipek bluzu ve kırmızı dar etekliğiyle incecik bir fidana benziyordu. Ambert'in gösterdiği yarım metre yüksekliğindeki taburenin üstüne çıkıp oturdu. Delphine oturur oturmaz yönetmen emir verdi ve ışıkların hepsi birden yanınca gözleri kamaşan Delphine hafif bir çığlık koyuverdi.

Aralarındaki uzun mesafeye rağmen yönetmen sanki yanında oturuyormuşcasına rahat duyulan bir sesle, «Yazıları okuyabildiğin zaman bana haber ver,» diye seslendi.

Delphine bekledi. Hayatında ilk kez erkeklerin kendisine profesyonel bir ilgiyle baktıklarını fark etti. Tıpkı ışıklar gibi bunu da beklemiyordu. Ama gösterilen ilgiden fazlasıyla hoşlanmıştı. Hiç kendini bu kadar canlı, bu kadar kişiliğini bulduğunu ve bu kadar kontrolu olduğunu anımsamıyordu.

Işıklara alışmayı beklerken, içinde onun telaşa düşüren bir sıcaklığın büyüdüğünü hissetti. Bu, ışıkların tenini yakmasına benzemiyordu. Karnının içinde başlayıp, karşı koyamadığı bir hızla aşağıya doğru inen ve bacaklarının arasına, kasıklarının üstüne yayılan dayanılmaz güzel bir sıcaklıktı. Duyduğu bu zevkten istemeden alt dudağı titredi. Işıkların altında elleriyle taburenin iki yanını yakalamış, kımıldamadan oturuyordu. Vücudu güçlü bir orgazmla sarsılırken kucağındaki senaryo yere düştü. Dudaklarını ısırdı ve elinden geldiğince dik oturup omuzlarını geriye atarak göğüslerini gerdi, bacaklarını birbirine sımsıkı bastırıp onu seyreden erkeklere hissettiklerini belli etmemeye çabaladı. Nico Ambert organının uyarılıp kızın heyecanına yanıt verdiğini hissetti. Yıllardır başına böyle bir şey gelmemişti.

Sete derin bir sessizlik çökmüştü. Çıt çıkmıyordu.

Delphine'in biraz kendini topladığını görünce, «Jules, senaryoyu ona ver,» diye mırıldandı. Kendisi yerinden kalkamayacak kadar heyecanlanmıştı.

LeMaitre senaryoyu Delphine'e uzattı. Onu rahatlatmak için seçtiği uzun cümleyi Nico okumaya başladı.

Delphine dinledi. Duyuyor ama sözcükleri anlayamıyordu; zevkin doruğuna eriştikten sonra kesik kesik soluk alışı okumasını zorlaştırmaktaydı. O tatlı sıcaklık hâlâ devam ediyordu. Yine zevkin doruğuna ulaşmaya hazırdı. Başıma gelenlere herhalde ışıklar neden oldu, diye düşündü.

«Matmazel?»

Usulca, «Evet,» dedi.

«Görebiliyor musunuz, okuyabilir misiniz?»

«Deneyeceğim.» Delphine derin bir nefes alıp bütün dikkatini senaryoya verdi. Kısa süre sonra sözcüklerin anlamını kavradı ve okudu, kameraların, ona bakanların farkında bile değildi. Bütün benliğini altı kırmızı kalemle çizilmiş satırlara vermişti. Ancak vücudunu böyle kontrol edebiliyordu çünkü. Ambert'in sesi kendi okuduklarına yanıt veriyordu. Yönetmen, Tanrının belası, kamerayla sevişmesini kimden öğrenmiş, diye düşündü? Delphine okumaya devam etti. Yönetmen ona yanıt verdi, Delphine ona yanıt verdi ve replikler birbirini kovalamaya başladı, sözcükler âdeta havada dans ettiler ve böylece kısa sahne çeçildi.

Yönetmen ışıkların söndürülmesini işaret etti ve hızlı adımlarla, birdenbire ortalığın kararmasına şaşıran Delphine'in yanına gitti. Kızı kolundan tuttu.

«Harikaydın. Korkarım zor bir sahneydi,» diye alçak sesle konuştu. Delphine sahneyi tekrar çevirmeye başladıklarını sandı.

«Çok... parlaktı.»

«Anlıyorum. Arkadaşlarının yanına gitmeden sessiz bir yerde oturmak ister misin?»

«Evet.»

«Gel.» Telaşla onu setten indirip, bir dizi kablonun üstünden atlatarak soyunma odasına götürdü. Nico sırtını kapıya dayanıp Delphine'i kendine doğru çekti. Kızın hafif aralık dudaklarını vahşice öpmeye başladı. Çılgınca öptü. Boğuk sesle, «Biliyor musun... biliyor musun?» diye homurdandı.

Delphine onun ne demek istediğini çok iyi anlamıştı ama, «Ne?» diye sordu.

«Beni ne hale soktuğunu biliyor musun? Şuna dokun.» Vücudunu kızın vücuduna iyice yasladı. Erkekler belki bin kez Delphine'i sıkıştırmak istemişler ama onların elinden hep kaçmasını bilmişti. Şimdi âdeta Nico'nun üstüne yıkılıyordu. Gözlerini kapatmış, dudakları erkeğin vahşi, çılgın öpücüklerini araştırıyordu. Nico onu kucaklayıp divanın üstüne yatırdı. Bluzunun düğmelerini açtı, dudaklarını Delphine'in göğüslerine bastırdı ve her ikisinin de giysilerini çıkarıp fırlattı. Delphine göğüslerini erkeklere okşatmış ama hiç öptürmemişti. Onların karşısında aşağı yukarı yarı çıplak kalmıştı, şimdi sanki yine kavurucu ışıkların altındaymışcasına keyif içinde utanıyordu. Erkeğin ısrarlı, acımasız ve deneyimli dudakları Delphine'i zevkten eritiyordu. Ama Nico onun tekrar doyuma ulaşmasını istemiyordu. Canını acıtarak saçlarını çekti. «Biraz bekle, acele etme,» diye fısıldadı. «Bekle kaltak, bu kez beni bekle!» Onun dişi kokusunu içine çekti, ama ona dokunmamaya gayret ediyordu. Delphine tüm çekingenliğinden sıyrılıp kendini ona doğru itince, Nico ağırdan aldı. Uzun zamandır bekletilen bir erkeğin hemen doyuma erişme korkusuyla yavaş yavaş hareket etti. Kımıldamaya korkuyordu. Delphine öylesine hazır onu bekliyordu ki, her ikisi de bekâretini yitirdiğini fark etmediler. Nico tekrar onun saçlarını hafifçe çekiştirdi. Her ikisi de soluklarını tuttular. Nico büyüdükçe büyüdü ve patlayacak hale geldi. Hiç kımıldamadan onun üstünde yatarken mırıldandı. «Stüdyodaki bütün erkeklerin seninle yatmak istediklerini biliyordun, küçük kaltak.» Delphine, «Artık dayanamıyorum,» diye bağırdı. Ve çılgın gibi ikisi birlikte doyuma ulaştılar.

ON İKİNCİ BÖLÜM

«Eylül 1936'da Los Angeles'de dört gün süren Ulusal Havacılık Yarışmaları yapıldı. Genişletilen ve yeniden düzenlenen Mines Fields'in adı Belediye Havaalanı olarak değiştirildi. On Altıncı Ulusal Havacılık Yarışmasını düzenleyen organizatörler, ilk kez Melekler Kentinde yapılacak yarışmaları bütün dünyaya çok görkemli bir şekilde tanıtmak için bütün gayretleriyle çalıştılar.»

Freddy yarışmalar hakkında gazetelerde çıkan haberleri satır satır ezberliyordu. Protokol sorumlusu Harold Lloyd motorlu araçların geçit törenini bando mızıkayla havaalanından uğurluyacaktı. Freddy yarışmaya katılacak kara, hava ve deniz kuvvetlerine ait uçak filolarının gelişini haber veren bombanın havada ne zaman patlayacağını biliyordu. Yarışmalar başlamadan önce Bay ve Bayan Douglas Fairbanks'le Benita Hume'un kanarya sarısı sepetin içindeki yine kanarya sarısı fincan ve tabaklarla piknik yapacaklarını biliyordu. Kahverengi tüvitler içindeki Adrienne Ames'in eski kocası Bruce Cabot'la gösterilere katılması bekleniyordu. Şeref konukları arasında Carole Lombard ve Kay Francis'in adı geçiyordu. Hatta Freddy pilotlara servis yapacak Beverly Hills sosyetesinden seçilen genç kızların isimlerini bildiği gibi resimlerinden yüzlerini tanıyordu. Ve yarışmaların birinci günü kara ve deniz kuvvetlerinin balosuyla sona erecekti.

Bu ayrıntılardan hiçbiri Freddy'i ilgilendirmiyordu. Yarışma-

ların arasında zaman doldurmak için yapılan göz boyamacılığından ileriye gitmiyordu ona kalırsa.

Freddy'nin tutku halinde dikkat ettiği üç olay vardı. Bunlardan birincisi doğu sahillerinden Los Angeles'e yapılacak sürat uçuşlarıydı. İkincisi altı gün önce Cleveland'da başlayan ve Los Angeles'de sona erecek olan Ruth Chatterton Kupası Pilot Yarışması, üçüncüsü de pilotların etrafındaki kapalı devre Amerlia Earhart Hız Yarışmasıydı. Son yarışta sekiz kadın pilot çekişeceklerdi.

Bu üç yarıştan en fazla aklını kurcalayan Chatterton Kupasıydı. Tek başına uçabilmeyi hayal ettiği günlerden bu yana tutkuyla düşlediği başka bir şey olmamıştı. Eğer bir uçağı olsaydı Freddy de bu yarışa kolayca katılabilirdi. Ve kimbilir belki de kazanırdı. Tabii bir uçağı olsaydı.

Erkek ve kadın tam otuz iki pilot çeşitli uçaklarla yarışa katılmıştı. Bütün gazetelerin başsayfalarında küçük bir Cessna'yla uçan Katherine Sui Fun Cheung adlı Çinli kızla Londra sosyetesinin güllerinden Peggy Salaman'dan başka söz yoktu. Peggy'nin annesi gülerek gazetecilere, «Insan bütün gün dans edemez değil mi? Peggy de bu yüzden havacılığa merak sardı,» diye demeç vermişti. Allah kahretsin, Peggy Salaman'dan nefret ediyorum, diye aklından geçiren Freddy'nin tüm benliğini kıskançlık dalgası sardı. Tanrı Peggy Salaman'ı ve eliaçık annesini yok etsin!

Freddy kara kara düşünüyordu, iki hafta sonra UCLA Üniversitesine başlayacaktı. Annesiyle birlikte alışverişe çıkıp okulda giyeceği giysileri almışlardı. Freddy ders programını da biliyordu. Hafta sonlarının dışında uçmaya zaman ayırabilecek miydi? Bütün parasını silip süpürse de tatil süresince her boş dakikasını uçuşa ayırmalıydı.

Üniversitede ilk yıl çok sıkı çalışması gerektiğini düşündükçe Freddy'nin içi karalar bağlıyordu. «Allah kahretsin, iyi bir eğitim almak istemiyorum!» diye homurdandı.

Başka ne yapabilirdi? Deniz kuvvetlerine yazılıp dünyayı mı dolaşsaydı? Yoksa Yabancılar Lejyonuna mı yazılsaydı? Yoksa bir sirke katılıp gösteriler mi yapsaydı? Bok canına, hepsi erkekleri yeğlerdi, onun gibi on yedisine basmamış bir kızı kim

ne yapsın? Kör talih. Kader yolunu çizmişti. Hiç yolu yok okula devam edecekti.

Filmlerde dublörlük konusunu tartışan Mac'la Swede Castelli hangarın yanında Freddy'nin uçağı yere indirişine baktılar. Freddy uçaktan atladı, gözlüklerini çıkardı, paraşütünü çözdü, çevik adımlarla onlara doğru yürüdü.

«Merhaba küçük hanım. Havada çok güzel akrobasi yapıyorsun,» diye Swede Castelli biraz bozuk sesle ona takıldı. Freddy bütün eski gösteri pilotlarının başkalarının kendileri kadar iyi uçamayacaklarına inandıklarını biliyordu. Tabii Mac asla onlar gibi davranmazdı. Ayrıca kendisine küçük hanım denmesinden nefret ediyordu.

Freddy kısaca, «Evet çok iyiydi, Bay Castelli,» diye yanıt verdi.

«Ufaklık, Gerçekten bitirimdin,» diye Mac söze karıştı.

Freddy, «Ayy, Mac, senin bu abartmalı iltifatlarından hoşlanmıyorum. Fazla uzatma, yüzüm kızarabilir,» diye zehir gibi bir sesle yanıt verip ofisten içeriye girdi. Mac'ın da diğerlerinden farkı yok, diye acı acı düşündü.

Castelli, «Kızın derdi ne?» diye sordu.

Mac, «Amelia Earhart olmak istiyor,» diye açıkladı.

«Eh, ben de isterim, kim istemez ki?»

Mac omuzlarını silkti. «Duygusal bir çocuk.»

«Çocuk mu? Dinle Mac, o kız artık çocuk değil. Lokum gibi bir fıstık...»

«Swede, o ufak bir çocuk. Sen de iğrenç bir ihtiyarsın,» diye Mac beklenmedik bir öfkeyle yanıt verdi.

Castelli her zamanki gibi neşeyle konuştu. «İğrençlik fena bir şey değil. Mac, kızı elinden kaçırma.» Freddy ofisten çıkıp arabasına doğru yürüdü. Swede elini sallayıp Mac'a arkasını döndü. Tam giderken, «Söylediklerimi bir daha iyice düşünmek istemez misin?» diye seslendi.

Mac, «Kesinlikle istemem,» diye yanıt verdi.

Mac'ı verdiği karardan caydıramayacağını bildiği halde yine ümitsizce seslendi. «Ama iyi para.»

«Boşver dostum. O işi bıraktığımı belki bin kez söyledim sana.»

«Ahh,» diye içini çeken Castelli, Freddy'den yana dönüp hafifçe yüzünü buruşturdu. «Benim için yapardı. Benim hatırım için yapacağını biliyordum ama başına peruk giymek istemiyor. Ama alacağı paraya değer doğrusu.»

Freddy ilgisizce «Nedir o?» diye sordu. Mac'ın gerçekten film dünyasından koptuğuna inanamayan filimciler hâlâ onun peşinden koşup dublörlük yapmasını teklif ediyorlardı.

«Uçan Kanatlar isimli bir film. Ona Alice Faye, Constance Bennet veya Nancy Kelly, hangisini isterse dublörlük yapabileceğini önerdim... kimi isterse onun dublörü olabilir. Yönetmen Roy Del Ruth özellikle Mac'ı istiyor. Cehennem Meleklerinde onun Jean Harlow'un rolünü nasıl canlandırdığını asla unutamıyor.»

«Ama o sessiz film dönemindeydi... yedi yıl önce gördüğünü anımsıyorum.»

«Küçük hanım, konuşmasına gerek yok, başına bir peruk takıp uçmasını istiyorlar. Yani yapılmayacak kadar zor mu? Bir hakaret mi?»

Freddy kıkırdayarak, «Hayır,» diye yanıt verdi. Mac'ı platin rengi perukla gözlerinin önünde canlandırınca karamsarlığını biraz olsun unuttu.

«Pekâlâ, yol göründü, şimdi üç tane adam bulmaya çalışacağım. Ben de yaparım ama fazla kilo aldım, vücudum bozuldu. Hava Yarışmalarına gidiyor musun?»

Freddy'nin yarasına tuz basmıştı. Çektiği üzüntüyü hatırladı. «Her gün.»

«Beni dinle, küçük hanım, belki gelecek yıl veya öbür yıl sen de o yarışmalara katılacaksın. Hiç bilinmez,» diye şefkatle konuştu. Freddy'nin yüzünün asılmasına üzülmüştü.

«Teşekkür ederim, Bay Castelli, ama yarışmalara katılacağı mı tahmin etmiyorum.»

«Dur bakalım, o ne biçim söz. Sen ne dersin? Kolayca dublörlük yapabilirsin... Mac senin uçuş konusunda çok bilgili olduğunu söyledi... planladıklarımızı başarabilirsin. Hiç zor değil. Ne dersin?»

Adamın gösterdiği heyecana gülen Freddy, «Hayır olmaz,» diye yanıt verdi. «Gelecek yıl Hava Yarışmalarına katılabilmemden daha olanaksız.»

«Neden? Neden olanaksız olduğunu açıklar mısın?»

Freddy annesi Eve'in parlak LaSalle spor arabasına yaklaştı. Mavi kaşmir hırkasını alıp sırtına koydu, rüzgârdan dağılan saçlarını eliyle düzeltti.

Arabanın kapısına dayanıp, «Birincisi, iki hafta sonra koleje başlıyorum. Beowulf'la ciddi randevum var. Ayrıca babam çok tutucu bir adamdır, duyarsa beni öldürür, sonra annem canıma okur... ve eğer geriye benden birkaç parça kalırsa, Mac işimi bitirir.» Freddy'nin kesin tutumu, kızın altındaki pahalı lüks araba Swede Castelli'ye yanlış kapı çaldığını açıkladı. Olağanüstü garip hobisi olan bir sosyete kızıydı bu küçük hanım.

«Anladım. Ama sormakta sakınca yoktu değil mi?»

«Tabii, Bay Castelli.»

«Benden Beowulf'a selam söyle. Şanslı herifmiş.»

9 Eylülde Hava Yarışmaları sona erince, Eve yarışmaya katılan tek Fransız Teğmen Michel Detroyant şerefine bir davet verdi. Freddy isim veremediği bin bir duyguyla kaynıyordu.

Freddy odasında oturmuş, dalgın gözlerle duvarlara bakarken, Eve içeriye girdi. «Freddy, bu gece vereceğim resepsiyonda aramıza katılmanı istiyorum.» Eve yarışmalar başladığından beri her gün biraz daha içine kapanan kızının durumuna endişeleniyordu. Hava Yarışmalarının yaşadıkları kentte yapılmasının Freddy'i hem sevindirdiğine, hem de çok heyecanlandırdığına inanıyordu. Gazetelerde yarışmalardan başka haber yoktu. Eve ve Paul bile sonuçları gazetelerden izliyorlardı. Ama günün her dakikasını havaalanında geçiren Freddy, gözlerinde garip bakışlar, durgun ve üzgün, eve dönüyordu. Eve de sıcak havada bütün gün ayakta, güneşin altında durmaktan yorulduğunu sanıyordu.

Freddy, «Tabii anne, resepsiyona geleceğim,» diye yanıtladı. Fransız kolonisi arasında hiç olmazsa biraz olsun yarışmalara katılamadığımı unutup eğlenirim, diye düşündü. Ayrıca ünlü şeref konuğunu da çok yakından tanımak istiyordu. Dünya akrobasi pilotlarının şahıydı. Charles Linderbergh'i kıskanmadığı gibi, Michel Detroyant da Freddy'nin kıskançlık alanının çok uzağındaydı.

Michel Detroyant bir milyon dolar harcayarak geliştirdiği Renault motorlu Caudron uçağıyla yarışmalarda sergilediği olağanüstü gösterilerle Fransızların yüzlerini ağartmıştı.

Eve, «Sevgilim, beyaz keten elbiseni giy,» diye kızına talimat verdi.

Freddy karşı koymak istedi. «Ama anne...»

«Bu gece için en uygun elbisen,» diyerek konuyu kapattı Eve. Freddy de üstelemedi.

O gün akşamüstü geç saatlerde yüzlerce konuk Lancel' lerin evlerinin bahçesini doldurdu. Davetliler şeref konuğunun elini sıkabilmek için uzun bir sıra oluşturdu. Eve'in arkasında duran Freddy şeref konuğunu inceliyordu. Yakışıklı değil, diye düşündü. Burnu çok uzun ve yassıydı. Çenesinin altından gıdısı sarkıyordu. Ama oldukça kalın kaşlarının altındaki gözleri bütün kusurlarını kapatıyordu. Küçük bir çocuk kadar mutlu ve neşeli görünüyordu. Kendisine gösterilen aşırı ilgiye alıştığı, herkese verdiği üstünkörü nazik yanıtlardan belli oluyordu.

«Evet, madam, gelecek yıl yine kupayı kazanmak için geleceğim, teşekkür ederim. Madam, yarışmalardan hoşlandığınıza sevindim. Evet, mösyö, Los Angeles'i pek sevdim, teşekkür ederim, mösyö. Evet, madam, haklısınız babam Fransız Hava Kuvvetleri komutanıydı. Selamlarınızı ona iletirim. Madam, teşekkür ederim. Evet, mösyö, Los Angeles'in iklimi harika, tekrar tekrar geleceğimi ümit ediyorum. Teşekkür ederim, mösyö. Evet, madam, California gerçekten dünyanın en güzel yeri, teşekkür ederim, madam.»

Sıra sona erip konuklar büfelere dağılınca Freddy, havadan sudan anlamsız konuşmalar, diye düşündü. Sonunda her şeref konuğunun başına geldiği gibi Detroyant yapayalnız kalıverdi. Yabancılar gereken saygıyı gösterdikten sonra onu unutup birbirleriyle sohbete daldılar. Freddy taflanların arasından çıkıp Michel Detroyant'ın yanına gitti.

Kusursuz bir Fransızcayla, «Teğmen Detroyant, lütfen bana iki motorlu Caudron uçağınızın özelliklerini anlatır mısınız?» dedi. «İki kanatlı pervaneler havada iniş aletleriyle aynı anda mı çalışıyorlar?»

«Ne?»

«Dedim ki...»

«Ne dediğinizi anladım, matmazel. Evet, tahmin ettiğiniz gibi çalışıyor.»

«Ah, biliyordum. Yerden kalkışla pervanelerin hızlı dönme pozisyonları arasında kaç derecelik bir fark var?»

«On iki derecelik, matmazel.»

«Hımm... on iki derece. Girdiğiniz her yarışmayı kazanmanıza şaşmamak gerek. Yere iniş sistemindeki aletler arızalanırsa ne olur? Hidrolik basınçla çalışıyorlar değil mi?»

«Evet, matmazel. Tanrıya şükür, acil durumlarda kullanılmak üzere el pompam var.»

«Karbüratör tüneli... Caudron'un burnuna dek uzanıyor mu?»

«Belki siz...» Kendini ne kadar zorlasa artık ciddi yanıtlar veremeyecekti. Kahkahalarla gülmeye başladı. «Belki uçağı yakından incelemek istersiniz, matmazel?»

Freddy, «İnceleyeceğim,» dedi. «Ama komik olan nedir, niçin gülüyorsunuz sorabilir miyim?»

«Bu partide en akıllıca soruları genç bir kız sordu. Oh, oh karbüratör tüneli...» diyerek yine kahkahalarını koyuverdi.

Freddy elinden geldiğince kurumla, «Ben genç kız değil, bir pilotum, mösyö,» diye yanıt verince Michel Detroyant gülmeyi kesip dikkatle ona baktı.

«Evet, tahmin etmeliydim. Gerçekten tahmin etmeliydim.»

Freddy onu bağışladı. «Ama ne de olsa tahmin edemezdiniz.»

«Hayır. Edebilirdim. Bu açıkça belli oluyor. Yüzünüzde pilot yanığı var.» Freddy'nin giysisinin geniş açık yakasını ve kısa kollarını işaret etti. «Hatta kollarınız bile,» diyerek uçarken gömleğinin kollarını sıvadığı yere dek güneş yanığını gösterdi.

«Anneme anlatmak istedim ama bu elbiseyi giymemde ısrar etti.»

«Pilotlar da annelerinin sözlerini dinlemek zorundalar. Kullandığınız uçağın türü ne?»

«Ryan... tabii elime geçirebildiğim zaman.»

«İyi. O uçakları tanırım. Eğlence olsun diye Tex Rankin'le

aynı uçaklarla yarışmıştık, ona yetişmekte zorluk çektiğimi itiraf etmeliyim.»

«Rankin'in icat ettiği Oregon Sea Serpent'ı denediniz mi? Ben onu yeni kullanmaya başladım.»

Detroyant korkuyla kızın yüzüne baktı. «Matmazel, o uçak genç bir kız pilotun kullanacağı uçak değildir. Aslında onu kullanmanız hiç doğru değil. Size onu kullanmamanızı tavsiye ederim.»

Bir dünya şampiyonuyla konuştuğunu anımsayarak Freddy elinden geldiğince alçakgönüllü olmaya çalıştı, ama sesinin tonundaki gururu saklayamadı. «Akrobasi yapıyorum... öğrenci pilotum ama...»

«Ama Sea Serpent'ı kullanmakta ustasınız?»

«Evet.»

«Sizi tebrik ederim, matmazel,» derken Freddy'yle alay etmediği, çok etkilendiği belliydi. «Bir pilot olarak sizi tebrik ederim.» Freddy'nin elini alıp sıktı, tam o sırada Eve yanlarına gelip Michel Detroyant'ı kızının yanından uzaklaştırdı.

Detroyant, «Madam Lancel, şu beyaz keten elbiseli romantik kız kimin nesi?» diye sordu. «Keşke onu uçağımı incelemesi için davet etseydim.»

Eve anında dikkat kesildi. «Teğmen, benim kızımdan söz etmiyorsunuz değil mi?»

«Kızınız mı... pilot mu?»

«Evet, ne yazık ki... On altı yaşındaki genç bir kızın uçmaya merak sarması şaşırtıcı değil mi?»

«On altı mı...»

«Evet, on altı...» Eve, «Henüz bir çocuk, teğmen,» diye ekledi.

«Ah.»

«Gelin teğmen, Fransız Hastanesi başhekimi sizi tebrik etmek için sabırsızlanıyor.»

Cesur, nazik subay içini çekip, «Ne hoş, ben de onunla tanışmayı dört gözle bekliyorum,» diye yanıt verdi.

Detroyant şerefine verilen parti sona erdikten sonra o gece heyecandan Freddy'nin gözüne uyku girmedi. Damarlarındaki kan güldür güldür akıyordu. «Bir pilot olarak sizi tebrik ederim,» demişti. Bir pilot olarak! Küçük hanım dememişti. Ufak-

lık dememişti. Pilot demişti. Neden hiç kimse pilot olduğunun farkında değildi? Mac için sonsuza dek bir öğrenciydi. Freddy'nin emekleyerek uçmaya başladığı günleri asla unutamıyordu. Onun da unutmasına izin vermiyordu. Freddy onun kafasını yarmak istiyordu! Babası için bir evlattı ve asla değişmiyordu. Pilot olmasına sadece göz yumuyordu. Ve kızının pilot olduğunu düşünmek, Freddy'nin ağzından bu sözleri kesinlikle duymak istemiyordu. Annesiyse, arabasını ödünç verdiğinden beri Freddy'nin nereye gittiğini ve gittiği yerde ne yaptığını unutmuşa benziyordu. Ne annesi, ne de babası akrobasi öğrenmeye başladığını biliyorlardı. Çünkü kelimelerle söylemezseler bile, davranışlarıyla açıkça Freddy'nin usta bir pilot olma yolundaki ilerleyişiyle ilgilenmediklerini belli ediyorlardı.

Ve doğru söylemek gerekirse, eğer Freddy gerçek bir pilot olduğuna inansaydı, neden Doksan Dokuzuncu Çadıra gidip kendisiyle aynı tutkuyu paylaşan ülkedeki diğer kadınların arasına katılmıyordu? Freddy onlardan biri değil miydi? Değil miydi?

Allah kahretsin, kendini çok ucuza satıyordu. Sevdiği insanları üzmeyip onların istediklerini yerine getirmek için çırpınıyor, ama bir an olsun durup da uçma sanatında ne kadar ilerlediğini düşünmüyordu. Pilot olmuştu. Hem de çok iyi bir pilottu!

Yoksa henüz yaşının küçük olduğu için mi kimse onu ciddiye almıyordu? Birkaç ay sonra on yedisine basacaktı...

Delphine bak, diye düşündü. Ondan bir buçuk yaş büyüktü. Her zaman narin, kırılacakmış gibi duran, devamlı birisinin kanatları altında korunması gerektiği sanılan, içinde en ufacık bir heyecan kıvılcımı yanmayan, yalnızca tırnaklarına manikür yaptırmasını bilen Delphine Fransız sinemasının gözbebeğiydi. İster hoşuna gitsin ister gitmesin, bir filmi bitirmeden diğer bir filmde başrole çıkıyordu. Önce sinir krizleri geçiren büyükannesinden mektuplar gelmişti. Sonra Delphine esrarengiz şekilde ortadan kaybolmuş, telefonla bile ona ulaşamamışlardı. Ve günler sonra Gaumont Şirketiyle anlaşma imzaladığını, çok mutlu olduğunu bildiren mektubu ellerine geçmişti. Delphine'in mektubu gelmeden kızkardeşi film çevirmeye başlamıştı bile. Her nedense Delphine'in sinema dünyasına girişinden herkes Bru-

no'yu suçlu bulmuştu. Ama hiç kimse de ne yapacağını, Delphine'i nasıl durduracaklarını bilmiyordu.

Böylece Delphine görkemli sinema dünyasına girmişti. Freddy'ninse teklif edilen film dublörlüğünü bile kabul edememesinin nedeni, anne ve babasının boş yere telaşlanıp ortalığı velveleye vererek çılgın gibi karşısına dikilmeleriydi. Bu arada Delphine sinema yıldızı olmuştu. Freddy'nin ise hâlâ öğrenci kalmasına karar vermişlerdi. Bok canlarına, boş yere gürültü koparıyorlardı! Hayır, onların istediklerini yerine getirmeyecekti. Hayır, özellikle bu pilot onların istediklerini yerine getirmeyecekti.

I.W. Davidson Stüdyosundaki Swede Castelli'nin ofisi Freddy'nin tahmin ettiği gibi darmadağınıktı. Çalışma masasında olduğu gibi toplantı masasının da üstü uçak maketleriyle doluydu. Duvarlarda haritalar asılıydı. Odanın köşelerinde Büyük Savaşta kullanılan uçakların fotoğrafları yığılıydı. Ayrıca Swede Castelli'nin dublörlük yaptığı günlerden kalma resimler rasgele sağa sola dağılmıştı.

Çalışma masasının karşısındaki koltuğa yayılan Freddy, «İyi, burayı sevdim,» dedi. Bol pantolonun paçalarını dizlerine dek çıkan çizmelerinin içine sokmuştu, genellikle uçak kullanırken bu çizmeleri giymezdi, ama yürürken göze hoş göründüğünü biliyordu. Siyah dik yakalı kazağının eteklerini de pantolonun içine sokup beline kalın bir kemer takmıştı. Beğeniyle, tepeden tırnağa Baron von Richthoven'e benziyorum, diye düşündü.

Lafı evirip çevirmeden hemen konuya girdi. «Yaptığın iş teklifi hâlâ geçerli mi?»

«Tabii. Ama Beowulf'la randevun ne olacak? Küçük hanım, annen baban ne olacak?»

Freddy «Bırak da onları ben düşüneyim,» dedi. «Ayrıca adım küçük hanım değil Freddy.»

Castelli şüpheyle, «Sen benimle dalga geçmiyorsun değil mi?» diye sordu.

«Swede, ben kimseyle dalga geçmem. Ben pilotum. Ve ne kadar usta bir pilot olduğumu gözlerinle gördün. Mac'la plan-

ladığınız gösteri sahnelerini belki bin kez seyrettim. Bildiğim bir şey varsa, kamerayla istediğin kadar yakından çekim yap, başıma bir peruk taktın mı beni kimse Alice Faye veya Constance Bennett'den ayırt edemez. Doğru değil mi?»

«Doğru. Gerçekten doğru. Ama Mac... onun karşı çıkacağını söylemiştin. Başıma bela açmak istemem. Devamlı Mac'la birlikte çalışıyorum. Ayrıca dünyada sahip olduğum tek dostum.»

«Bunları ben de düşündüm. Swede, bana uçmayı Mac öğretti. Anaç tavuk gibi üstüme titrer.»

«Evet, Freddy, benim de gözümden kaçmadı.»

«Yani ömür boyunca onu mutlu etmeye çabalayarak mı yaşamak zorundayım? Ana tavukların hangisi piliçlerin kümesten ayrılmasını ister? Hiçbiri öyle değil mi? Ama piliçler de ömür boyu kümeste mi kalmak zorundalar? Kalmadıklarını sen de biliyorsun. Bu doğanın yasası. Artık benim de kümesten ayrılma vaktim geldi. Mac'ın bunu anlaması gerek. Bu işe ihtiyacım var. Gerçekten ihtiyacım var. Ve bu işi kapmak için elimden geleni yaparım, yapacağıma da söz veriyorum.»

«Senin gibi zengin bir kız neden çalışmak zorunda kalsın? Ah, haydi dalga geçme. Neden çalışmaya ihtiyacın var?»

«Uçuş derslerimin parasını kazanmak için her gün sabahın köründe Van der Kamp pasta fırınında çalıştım. Şimdi kendime bir uçak satın almak istiyorum. Sadece almak istemiyorum, Swede, almam gerek.» Freddy dirseklerini dizine dayayıp çenesini avuçlarının içine aldı, öne doğru eğilerek erkeğin gözlerinin içine baktı. Bir gece içinde büyümüştü.

«Ben seni zengin bir kız sanıyordum.»

«Zenginlik cebimde param olması demektir. Yanılıyorsun. Ailem para sıkıntısı çekmiyor, ama uçuş derslerim için bana bir kuruş vermiyorlar. Eğer merak ediyorsan, arabayı annemden ödünç alıyorum. Bak Swede, eğer istemezsen beni isteyecek birisi bulunur. Hollywood'un her stüdyosunda uçaklarla ilgili filmler çevriliyor. Önce seni tanıdığım için buraya geldim. Ama eğer kuşkun varsa, açıkça söyle gidip başka kapıyı çalayım.»

«Freddy, iş senin. Allah kahretsin, iş daha dün senindi.»

Freddy neşeyle güldü. «Alice Faye'i mi, yoksa Constance Bennette'i mi canlandıracağım?»

«Her ikisini de, ayrıca Nancy Kelly'i de, seni elimden geldiğince çok kullanacağım.»

Freddy ayağa kalkıp ellerini beline dayadı. «Ya para?»

«Para mı?»

«İyi para verdiklerini söyledin ama ne kadar iyi olduğunu söylemedin.»

«Günde elli papel. Mac'a aynı parayı ödüyorum. Çekime başlayınca belki haftanın beş altı günü çalışmak zorunda kalacaksın.»

«Özel numaralar için ayrıca para alacak mıyım?»

«Freddy, dublörlük programını benim kadar iyi bildiğini sanıyorum. Herkes gibi sen de özel numaralar için ayrıca para alacaksın. Baş aşağı uçmak yüz dolar. Tabii bunlar senaryoda yazmaz ama havada iki takla atıp dumanlar içinde yere düşmek bin dolar. Havada infilak eden uçağın içinden kılına bile zarar gelmeden kurtulmak bin beş yüz dolar... işte bu kadar. Yere çakılmak yok. Zaten olsa bile sana yaptırmam. Hiçbir kadın pilot daha yere çakılmadı. Gelenekler böyle. Uçak satın almaya gelince... bu film bittiğinde kendine bir filo kuracak kadar paran olacak.»

Freddy usulca, «Bok canınaaa,» dedi.

Swede Castelli hafifçe alındı. «Bok canına değil. Sana çok iyi para teklif ettim.»

«Bok canına demekle, yani neden bu kadar çok bekledim demek istedim!»

Freddy haberi duyunca annesiyle babasının bozulacağını düşündü. Belki zamanlamayı akıllıca ayarlarsa kopacak fırtınayı hafif atlatabilirdi. Salonda annesiyle babasının yemekten önce bir kadeh şampanya içtikleri dakikalar günün en zevkli saatiydi. Babasının dediğine göre, şampanya ancak şu üç koşulda içilemezdi: Birincisi tek başına, ikincisi öğle yemeğinde, üçüncüsü asil şarabın üretildiği taşrada doğmamışsan.

Freddy, ayrıca para konusundan söz etmemeliyim, diye dü-

şündü. Eğer her yıl birkaç filmde çalışacak olursa, babasından çok daha fazla para kazanacaktı. Tabii ayrıca dış sahne çekimleri hariç, evden ayrılmayıp onlarla birlikte yaşayacağını belirtmeliydi.

Freddy salona girince, Eve, «Sevgilim, çok... bu gece çok güzelsin,» dedi. Kızlarına çok güzel olduklarını söylemeyi doğru bulmazdı, ama bu kelimeyi Freddy için kullanmamak çok zordu. Çocukcağız Hava Yarışmaları sırasında tutulduğu o korkunç illetten kurtulmuştu. Yüzündeki o acıklı ifade gitmişti. Sırtındaki buruşmaz kumaştan sade ve şık mavi elbisesi de Eve'in kaşlarına benzeyen kalın uçları hafifçe yukarıya kalkık kaşlarının altındaki mavi gözlerinin rengini belirginleştirmişti.

Şöminenin yanında durmuş, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle anne ve babasına baktığı halde, duruşunda enerjik ve kararlı bir hava vardı. Eve onun içinden gelen coşkunun zaferiyle taştığını fark etti.

Dayanamayıp sordu. «İyi haberler nedir anlat bakalım?» Freddy her zaman duygularını açıkça belli ederdi. Bu onun en sevimli niteliklerinden biriydi. «İnşallah Teğmen Detroyant değildir.»

«Yok canım. Ama doğrusu hoşuma gitmişti. Hayır, çok daha iyi bir şey. Yeni bir iş buldum.»

«Freddy, lütfen şaka yapma. Bütün yaz çalıştın. Koleje devam ederken başka bir işde çalışamazsın. Bunu anlaman gerek.»

Paul, «Annen haklı,» dedi. «Bu konuyu aramızda çok konuştuk ve hafta sonları uçuş derslerinin parasını vermeyi kararlaştırdık, tabii notlarını yüksek tutman şartıyla. Hem okul, hem de iş, ikisini birarada yürütmeni istemeyiz, ayrıca uçmaktan vazgeçmeyeceğini de anladık.»

«Çok teşekkür ederim, baba. Uçma tutkum için neler hissettiğini biliyorum. Ama bulduğum iş yarım günlük değil. Tam gün çalışmam gerekiyor.»

Paul elinden kadehini bıraktı. «Bu ne demek?»

«Bütün gün işbaşı yapmam gerek.»

Paul öfkeyle, «Kesinlikle olmaz,» dedi.

Eve, «Freddy sen neden söz ediyorsun?» diye bağırdı.

«Anne, koleje gitmeyeceğim. Kesinlikle gitmeyeceğim. Çok kötü bir kolej öğrencisi olurum. Bunu dün gece anladım. Daha önce de anlamam gerekirdi, ama kendimden emin değildim...

kendimden emin değildim, benim için en iyi olandan emin değildim... ve ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.»

Paul elinden geldiğince öfkelenmemeye çabalayarak, «Peki bir gece içinde senin için en iyisi olana karar verecek kadar büyüdün mü?» diye sordu.

«Biliyorum, baba, biliyorum.»

«Paul, bir dakika. Freddy, nasıl bir iş bulduğunu bize söylemedin.»

«Tabii ki uçmakla ilgili. Filmlerde uçuş numaraları yapacağım.»

«Aman Tanrım! Sen aklını kaçırmışsın! Filmlerde numara uçuşu ne demek?»

«Özel bir uçuş, uzun süredir üstünde çalıştığım, öğrenmek istediğim gösteri uçuşu. Buna yeteneğim var ve çok iyi yapıyorum.»

Eve soluğunu tuttu. «Detroyant'ın yaptığı türden mi?»

«Hayır, anne. O dünyanın bir numaralı gösteri pilotu. Ben de iyiyim ama onun kadar değil. Henüz değil.»

Ayağa kalkan Paul kızının karşısına dikildi, öfkeyle gürledi. «Allah kahretsin, Freddy, buna izin veremem. Böyle bir şey yapmana kesinlikle izin veremem. Olamaz. Kesinlikle olamaz. İzin vermiyorum, anladın mı izin vermiyorum. Annen ve ben ikimiz de izin vermiyoruz.»

Freddy babasına doğru korkusuzca bir adım attı. «İzin vermesen de yapacağım, beni kimse durduramaz. Verdiğim karardan kimse caydıramaz.»

«Marie-Frederique, seni uyarıyorum ve tekrar uyarıyorum. Delphine'den çektiğim yeter. Böyle aklınıza estiği gibi davranmanıza göz yumamam. Bu hatayı ikinci kez yinelemeyeceğim. Eğer aklına koyduğun her şeyi yapabileceğini sanıyorsan çok yanılıyorsun. Ya benim sözümü dinlersin ya da istediğini yapmakta inat ediyorsan bu evden çekip gidersin ve aklını başına toplayıncaya dek dönmezsin. Benim kızım bana karşı gelemez. Anladın mı?»

«Evet, baba,» dedi Freddy ve arkasını dönüp odadan çıkmaya yeltendi.

«Freddy! Nereye gidiyorsun?»

«Eşyalarımı toplamaya, anne. Uzun sürmez.»

Freddy telaşla giysilerinden bir kısmını küçük bir valize doldurdu, kolejde giymesi için aldıkları hâlâ üstünde fiyat etiketleri sallanan cicili bicili giysileri dolabında bıraktı. Elbisesinin üstüne uçarken giydiği ceketini geçirdi, bakışlarını son kez odasının içinde dolaştırdı. Artık kendi eski odasına benzemiyordu. Freddy odasından ayrıldığına üzülmüyordu. Eve'in yukarıya onu durdurmaya gelmeyeceğini biliyordu. Disiplin konusunda anne ve babası birlikte düşünüp birlikte hareket ederlerdi. Annesi yalnızca Freddy'nin tek başına uçtuğu zaman neler hissettiğini anlamış ve babasına karşı onu savunmuştu.

Freddy gürültü etmeden evden ayrılırken anne ve babası yemek salonuna geçmişlerdi. Freddy evin ve annesinin arabasının anahtarlarını ön kapının yanındaki küçük masanın üstüne bıraktı. San Fernando Vadisine otostop yapmaktan başka çaresi yoktu. Nereye gittiğini biliyordu. Ve bir saat kırk beş dakika sonra Dry Springs Havaalanının yakınlarında McGuire'ın yaşadığı küçük eve doğru yürüyordu. Freddy o eve hiç gitmemişti ama adresi ezbere biliyordu.

Artık hava iyice kararmıştı, evde ışık görünmüyordu, ama garaj ışıl ışıl aydınlıktı. Freddy eve yaklaşırken çekiç sesleriyle ıslık sesinin birbirine karıştığını duydu. Mac saçları uzun kirpiklerine değecek kadar başını öne eğmiş, en son bulduğu, yirmi yıllık kuyruğunda gamalı haç damgalı Fokker D. VII üstünde çalışıyordu. Savaş filmlerinde sık sık Fokker şekline sokulan Curtiss Hawsk ve M. B. 3'ler kullanırdı. Ama Howard Hughes'un Cehennem Melekleri'nde kullandığı bu uçakların yerini hiçbiri tutamazdı.

Mac'ın Büyük Savaştan arta kalan uçak koleksiyonu son altı yıl içinde sürekli büyüyordu. Ve bu uçaklar devamlı kullanılıyordu. Düştükten sonra parçaları onarılamayacak kadar dağılmazsa, tamir edilmeyecek uçak yoktu. McGuire sadece uçakların bakımıyla ilgilenmeleri için birkaç yardımcı tutmuştu ama zor işleri kendi yapmayı yeğliyordu.

Freddy elinden valizini bırakıp ellerini deri ceketinin cebine sokarak usulcacık garajdan içeriye süzüldü.

«Merhaba Mac, yardıma ihtiyacın var mı?»

Mac elindeki çekici şaşkınlıkla güm diye vurdu. «Sen burada ne arıyorsun?»

«İkinci seçeneğim tek başına bir otele gitmekti. Ama bundan hoşlanmadım.»

Mac kulaklarına inanamıyordu. «Evi terk mi ettin?»

«Hayır, kovuldum. Kapı dışarı attılar. Bundan böyle kapı asla yüzüme açılmayacak... işte böyle,» diye sırıtarak konuşan Freddy kimi olsa kandırabilirdi.

«Dur bir dakika. Neler oluyor? Ailen seni tek başına asla sokağa atmaz. Başını böyle belaya sokacak ne yaptın?»

«Koleje gitmemeye karar verdiğimi açıkladım. Yapamazdım, Mac, gerçekten yapamazdım. Koleje gideceğimi düşündükçe sanki canlı canlı kütüphanenin tozlarının altına gömüldüğümü hissediyordum. Bana göre bir iş değil.»

Mac tiksintiyle, «Tanrım,» dedi. «Bir de aşırı tepkiden söz ederler. Tabii onların büyük bir düş kırıklığına uğradıklarını anlayabilirim... gösterdikleri tepki çok doğal ama sana karşı sanki dünyanın sonu gelmiş gibi davranmaları... bu çok saçma.» Mac elindeki çekici bıraktı. Garajın ışıklarını söndürdü. «Ufaklık, eve gel ve bana olup biteni başından sonuna anlat. Böyle melodramlara neden olmadan da bu işi çözümleyebileceğinden eminim. Nereye gittiğini biliyorlar mı?»

«Hayır, sormadılar, ben de söylemedim.»

«Pekâlâ, ben onlara haber vereceğim, böylece meraktan kurtulurlar... ama önce konuşalım.»

Mac yerden valizi alıp Freddy'i karanlık evden içeriye soktu. «Otur, rahatına bak. Koka kola ister misin? Hayır mı? Pekâlâ öyleyse ben tek başıma içerim.»

Mac'ın bardağa bir parça viski koyup üstüne su ilave edişini izleyen Freddy, «Bu evde sandviç filan bulunur mu?» diye sordu.

«Yemek yemeden mi evden ayrıldın? Fena zamanı seçmişsin. Mutfağa gel bakalım, sana bir lokma kuru ekmek bulalım.»

Freddy etrafına merakla bakındı. Ev pırıl pırıl, tertemizdi. Öylesine tertipliydi ki, âdeta burada kimsenin yaşadığına inanılmıyordu. Mac'ın gerçek yaşamı göklerde geçiyordu, ama Freddy onun evinin de Swede Castelli'nin ofisi gibi darmadağınık olduğunu ve binbir türlü hatıra resimlerinin etrafa saçıldığını düşünüyordu. Ama görünürde tek resim bile yoktu, ne resim, ne de saksılarda çiçekler, hiçbir şey yoktu. Kütüphanenin rafları okunmuş kitaplarla doluydu. Freddy bunların hiçbirini havaala-

nındaki ofiste görmemişti. Salon rahat eşyalarla döşenmişti, aslında çok iyi döşenmişti, ama eşyaların hiç kullanılmadıkları belli oluyordu. Mutfak da salon kadar temiz ve tertipliydi, yalnız orada bir insanın yaşadığını belli eden işaretler vardı. Boyaları dökülmüş eski masanın üstünde içi viski dolu bir sürahi duruyordu. Bir kenarda büyük bir fırın vardı. Tezgâhın üstüne yemek pişirilen aletler dizilmişti. Mac üstünde kocaman tencerenin durduğu ocağı yaktı. «Et yahnisi. Şansın varmış, ufaklık. Onu şimdi tekrar ısıtırım.»

Freddy masanın etrafına dizili dört iskemleden birine oturdu. Bu dakikaya kadar ne kadar yorulup açıktığını fark etmemişti. Verdiği karara öylesine seviniyordu ki, bütün dünyayı unutmuştu. Anne ve babasıyla tartıştıktan sonra evden ayrıldığından beri yollardaydı.

Mac'ın bardağını işaret edip, «Ben de biraz ondan içebilir miyim?» diye sordu.

«Freddy, sen aklını mı kaçırdın? Bu viski. Eğer bir şey içmek istiyorsan koka kola var.»

Freddy birden öfke krizine tutuldu. «Allah kahretsin, her önüme gelenin aklını mı kaçırdın diye sormasından bıkıp usandım. Hayır, bütün yaşamım boyunca hiç aklım bu kadar başında olmamıştı, profesör, ve ben viski içmek istiyorum.»

Tenceredeki yahniyi karıştıran Mac hızla dönüp gözlerini kısarak Freddy'ye baktı. «Öyle mi, ben de bana profesör diye hitap edilmesinden usandım.»

«Sana daha önce hiç profesör demedim!»

«Bir kez bile fazla. Kes.»

«Pekâlâ... örümcek kafalı.»

«Oh. Bela arıyorsun değil mi?» diye Mac tatlılıkla sordu. «Babanın seni neden evden kovduğuna hiç şaşmamalı. Onu da örümcek kafalılıkla mı suçladın?»

«Hayır, ama bu seni ilgilendirmez.»

«Gelip kapıma dayandığına göre beni ilgilendirir. Haydi şimdi şu yahniyi ye ve çeneni kapa. Açlıktan öldüğün belli.»

Freddy aç kurt gibi saldırıp iki tabak et yahnisi yedi. Hayatında hiç bu kadar lezzetli yemek yediğini anımsamıyordu. Onun karşısında oturan Mac bir yandan viskisini yudumlayıp bir yandan da başını tabağına eğen Freddy'nin kızıl saçlarını sey-

rediyordu. Karnını doyurduktan sonra onunla mantıklı konuşup evine telefon ettirmeliyim, diye düşündü.

Koleje gitmesi gerektiğine inanıyordu, ama Freddy'nin çok usta pilot olduğunu düşündükçe koleje devam etmesinin yazık olacağını aklından geçiriyordu. En yetenekli pilotların bile becerilerini körletmemek için sürekli uçmaları gerekirdi... uçak kullanmak araba kullanmaya benzemezdi. Freddy bir kez üniversitenin havasına girdi mi derslerine çalışmaktan, erkek arkadaşlarıyla gezmekten baş alıp uçmaya yeterince vakit ayıramayacaktı. Mac'ın her gün karşılaşıp ders verdiği hafta sonu pilotlarına dönüşecekti. Belki de bir süre sonra uçmaktan tümüyle vazgeçecekti. Bulutları kovalayacağına futbol maçlarına gidecekti, başka şansı yoktu. Yaşam onu bu yola itecekti... sonra evlenecek ve bir gün çocukları olacaktı.

Başı ve sonu belli bir öyküydü. Neden kendinden bir şeyler yitirmiş gibi hissediyordu? Âdeta yaralanmıştı. Sanki garip bir tür korku duyuyordu. Ne de olsa Freddy için en iyi yol koleje devam etmekti. Tıpkı kendisi gibi Freddy de uçmak için dünyaya gelmişti, ama o kadındı ve geleceğini gökyüzünde arayamazdı. Bir erkeğin bile bu yaşamı sürdürmesinin zorluklarını Mac yakından biliyordu. Freddy'nin kaçınılmaz geleceğini düşündükçe içini korkunç bir acı kapladı. Duygularını belli etmemek için âdeta soluğunu tuttu. Kişisel duygularından arınıp sert ve kesin bir tavırla konuşmanın tam zamanıydı. Tabii konuşabilirse.

Freddy tabağını iyice sıyırdıktan sonra Mac, «Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?» diye sordu.

«Çok iyi. Yemek pişirmeyi nerede öğrendin?»

«Tek başına yaşayan bir erkeğin açlıktan ölmemesi için başka seçeneği yoktur. Tıpkı senin koleje gitmen gibi. Ve bunu öğrenmek benim hakkım.»

«Çok güzel, Mac. Fevkalâde güzel.»

«Bak, Freddy, neler hissettiğini biliyorum, gerçekten biliyorum. Ama fena halde köşeye sıkışmışsın. Ve inatçılıkla sıkıştığın köşeden kurtulamazsın. Şimdi söyle bakalım cebinde kaç paran var?»

«Üç yüz elli beş dolarım var. Ayrıca sırtımdaki ve valizimdeki giysilerim var. Oh, ayrıca diş fırçamı getirmeyi de unutmadım.»

«Bunun nesi komik anlayamadım.»

«Az eşyayla yolculuk etmek istiyorum.»

«Üç yüz elli dolarla nereye gidebilirsin?»

«Bir yol buluruz değil mi?» Ellerini kaldırıp ensesine koydu, çok hoş ve gururlu bir tavırla ensesindeki saçlarını topladı. Constance Bennet ve Alice Faye'i düşünüp, tutmayın beni geliyorum, diye içinden geçirdi.

«Bak, ufaklık, bu gece biraz kafayı tırlatmışsın. Bu duyguyu iyi bilirim. Ama yarın daha başka düşüneceksin. Yarın ben uçuşa gidince, sen de evine dönüp anne ve babanla bir tür anlaşmaya girişeceksin... eğer okula devam edersen, sana hafta sonlarında uçuş dersi parasını verirler. İşin tek çıkar yolu bu. Hiç yoktan iyidir. Bunu benim kadar sen de biliyorsun.»

Freddy usulca, «Daha önce teklif ettiler ama ben kabul etmedim,» dedi.

«İyi bok yemişsin! Bunca yıl kuruş kuruş ders parası biriktirdikten sonra sana uzatılan yardım elini geri mi çevirdin?»

«Evet.» Freddy tabağını alıp masadan kalkarak musluğun başına gitti ve kirli tabağı yıkadı. «Mac, bulaşık kurulama bezin var mı, yoksa suları süzülsün diye öylece bırakıyor musun? Buradaki seçim ne? Neye bağlanayım?»

«Freddy, bu gece büyümüş de küçülmüş bir çocuk gibi davranıyorsun. Ben de aklını başına toplaman için boşuna vakit kaybedecek değilim. Ne söylesem beni dinlemeyeceksin. Evinin telefon numarası kaç? Şimdi hemen anne ve babana telefon edip onları üzüntüden kurtaracağım. Hayır mı? Pekâlâ, ben de santrala sorarım.» Mac mutfaktaki telefonun almacını kaldırdı.

«Dur. Onlara telefon etme. Lütfen Mac...»

«Özür dilerim, Freddy, ama yapamam,» diyen Mac santralın numarasını çevirirken Freddy uzanıp almacı onun elinden alarak telefonu kapattı.

«Başka şeylerde var... sana söylemediğim bazı şeyler daha var. Mesele sadece koleje devam etmemek değil.»

Mac tatsızca, «Tabii tahmin etmeliydim,» dedi. «Ne gibi şeyler?»

«Bir iş buldum. Para kazanıp kendimi geçindirebilirim.»

«Bütün ömrün boyunca pastacı fırını gibi bir yerlerde çalışıp hayatını mı çürüteceksin? Oh hayır, bunu yapmayacaksın.»

«Bulduğum iş uçuşla ilgili.»

«Uçuşla ilgili ne demek? Kızlar için uçuşla ilgili iş yoktur.»

«Şimdi var. Swede Castelli'nin yanında çalışacağım. Uçan Kanatlar filminde Alice Faye, Constance Bennett ve Nancy Kelly'nin dublörlüğünü yapacağım.»

«Gösteri uçuşlarını da mı?»

«Evet, sen işi reddedince...»

«Tehlikeli gösteriler!»

«Yapamayacağım bir şey yok ki. Eğer herkes senden...»

«Freddy, ben senaryoyu okudum. O filmde dublörlük yapmayacaksın... yere pike inişler. Gökyüzünde infilak eden uçaklardan kaçışlar... kaçışlar... yapmayacaksın!»

«Bok yapmayacağım!» diye Freddy kararlı sesle avaz avaza bağırdı.

McGuire onun omuzlarından tutup tartakladı ve yüzüne bir tokat attı. «Ben yaşadığım sürece bu işi yapamazsın!» diye bağırdı. Freddy onun üstüne saldırıp bacaklarına tekmeler savurarak öfkeyle başını yumrukladı. Sonunda Mac onun kollarını sıkıca tutup yana indirdi. Freddy hırsını yenene dek onu tekmelemeye devam etti. Mac onu kollarının arasında sımsıkı tutuyordu. Bir dakika kadar birbirlerine soru sorar gibi şaşkınlıkla baktılar. Kesik kesik nefes alıyorlar ve yerlerinden kımıldayamıyorlardı. Sonra Freddy'nin şaşkınlığı geçti, öne doğru eğilip Mac'ı dudaklarından öptü. «Bunu yapamam,» diye kekeledi Mac. Sonra bunca zamandır içinde sakladığı, yüzleşmeye korktuğu çılgınca özlem ve sevgiyle, delicesine bir açlıkla Freddy'yi öpmeye başladı.

Sürekli öpüşüyorlardı. Her seferinde uzun uzun soluk alıp birbirlerinin yüzlerine bakıyorlar, uzun süredir hayal kurup da itiraf etmeye korktukları duygularını bakışları ve dudaklarıyla dile getiriyorlardı. Sanki birbirlerine yeterince sokulamıyor, tenlerinin birbirlerine kaynamasını istiyorlardı. Öpüşmekten başları dönmüş, mutfağın yerine serilmişlerdi. Sonra Freddy, «Lütfen benimle seviş,» diye inledi. Mac, «Hayır, bunu yapamam biliyorsun,» diye karşı koydu.

«Ama seni çok seviyorum... seni hep sevdim... artık karşı koymakta geç kaldın... artık duramayız...»

«Yapamam... doğru değil...»

«Dünyadaki en doğru şey. Benim sevdiğim kadar sen de beni seviyorsun.»

«Daha fazla, daha fazla, tahmin edemeyeceğin kadar fazla, sevginin bu denli güçlü olabileceğini sanmıyordum. Sen hayatımın tek aşkısın. Senin için ölebilirim.»

Mac'ın yüzüne öylesine derin sevgi ve şefkatle baktı ki, erkek ona karşı koyamadı. «Beni seviyorsan neden doğru olmasın?» diye sordu. Daha kötüsü Mac ona karşı koymak istemiyordu. Artık birbirlerinin ayrılmaz bir parçasıydılar.

Yatakta Mac kendini birdenbire acemi, beceriksiz ve çekingen hissetti. Sonunda Freddy bütün masumiyetiyle, sanki ancak ikisini duyabileceği bir müzik çalarcasına Mac'a yol gösterdi. Mutfakta birbirlerinin üstüne hırsla atılmaları durgunlaşmıştı. Artık ikisi de çok sakindiler. Yıllardır birbirlerini sevdiklerini itiraf ettiler.

Ömür boyu birlikte olacaklarmış gibi yavaş yavaş vücutlarını tanımaya başladılar. Birbirlerini tatlı bir merakla araştırdılar. Mac'ın kafasındaki saçların her teli Freddy'e göre harikaydı, yanağındaki her sakalı değerliydi. Freddy dudaklarıyla Mac'ın kulaklarının şeklini öğrendi. Parmaklarının ucuyla kaşlarını okşadı. Mac da sırtüstü yatıp, Freddy'nin okşamalarının tadını çıkardı. Kızın gözlerinin içine baktı ve kendi kendine sabırlı olmasını söyledi. Freddy'nin uzun parmakları sırtında, omuzlarında dolaşıyordu. Çekinerek ensesini öptü.

«Yapamam,» diye fısıldadı Mac. «Henüz değil.» Freddy'nin çıplak vücudu öylesine güzeldi ki, ona uzun süre bakmaya kıyamıyordu. Göğüs başlarının dikleşip sevişmeye hazır beklediğini görünce şaşırdı. Göğüsleri süt gibi beyaz ve dolgundu. Mac onlara dokunamıyordu. Ama artık dokunmalıydı değil mi? Onlar özlemle kendisini çağırıyorlardı. Aklı karışmış, sersem gibiydi. Mac yüzükoyun dönüp Freddy'yi çarşafların üstüne yatırıp başını eğdi.

Freddy şok geçirircesine donup kaldı. Gözlerini sıkıca kapattı. Hayatında hiçbir şey bu denli iyi olmamıştı. Hiçbir duygunun böylesine insanı çılgına çevirecek kadar güzel olabileceğini ne duymuş, ne tahmin etmiş, ne de bir kimseden öğrenmişti. Sırtüstü yatmış, soluk almaya bile korkuyordu. Mac'ın yaptıklarına devam etmesini istiyordu. Erkeğin parmakları vücudunda dolaştıkça sanki elektrik akımı geçmişcesine, yıldırım çarpmışcasına titriyor, göğüslerinden aşağı doğru o güne dek tahmin etmediği tatlı bir duygu yayılıyordu. Böyle kımıldamadan yatıp çıldırmadan

bu tatlı duyguya daha ne kadar dayanabileceğim, diye kendi kendine sordu. Mac'ın parmaklarının çekinerek kalçalarına doğru indiğini hissedince, hiç kımıldamadan yatmasının şart olmadığını anladı. Vücudunu yukarıya doğru kaldırıp Mac'ın vücuduna yapıştırdı.

Freddy, Mac'ı daha çok yakından tanımanın, onun da kendisini tanımasının zamanı geldiğini anladı. Sabırsızca bekledi. Mac onun ne istediğini anladı, ama çekiniyor, tereddüt ediyordu. Sonunda Freddy dayanamayıp ısrarla ona doğru vücudunu itti. Mac birdenbire durdu. Unuttuğu engele dayanmıştı. «Artık yapamam yoksa canını acıtırım,» diye mırıldandı. Aşk ve arzuyla tutuşan Freddy, «Seni istiyorum,» diye bağırdı. «Seni istiyorum, istiyorum!» Mac hareketsiz durunca Freddy kendini toparladı, sabırsızca, hızla ve gücüyle Mac'a doğru yükselince erkeğin seçim hakkı kalmadı. Şimdi her ikisi de birlikte tek bir arzu, tek bir ihtiyaç ve tek bir hedefe doğru gidiyorlardı. Masum kız ve deneyimli erkek aynı anda zevkin doruğuna eristiler.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Paul de Lancel yapı olarak öfkeye, hırsa kapılmazdı. Yetiştiği Champagne bölgesinin sakin havası tüm benliğine işlemişti. Büyük Savaştan önceki huzur dolu yıllarda olgunluğa erişmişti. Diplomatlığın verdiği eğitimle uzlaşma sanatında usta olmuştu. Yirmi yıla yakındır taparcasına sevdiği kadınla birlikte neşe içinde yaşamıştı.

Şimdi Freddy'nin soğukkanlılıkla başkaldırması, Paul'un içinde yıllardır uyuyan acımasız öfkeyi uyandırmış ve bütün benliğini sarsmıştı. Korkunç hırs ve öfke duyuyordu. Öfke onu öylesine değiştirmişti ki, Eve kocasıyla konuşamıyordu. Evin içinde Freddy'nin isminin geçmesini bile yasaklamıştı çünkü. Bir mahkûmun tünel kazıp kaçmaya karar vermesi gibi kendisini öfkesinin içine gömmüş, tıpkı bir mahkûm gibi gerçeklerden kaçmanın başka bir yolu olmadığını biliyordu.

«Ona bir ders vermeli. Unutamayacağı bir ders vermeli, birisinin bana itaat etmesi gerek,» diye söyleniyordu. Ve bundan başka bir şey düşünmüyordu.

Freddy babasının oğlu Bruno'ya karşı duyduğu hırs ve öfkenin bedelini ödüyordu. Bruno ona karşı kibar, nazik bir yabancı gibi davranıyordu. Babasını istemediğini açıkça belli ediyordu. Delphine'in babasını düş kırıklığına uğratmasının bedelini de Freddy ödüyordu.

Bir baba olarak üç çocuğunu da istediği gibi yetiştirememesi, Paul de Lancel'i çılgına çeviriyor ve mantıklı düşünemiyordu. Freddy'yi yaşamından çıkarıp atmak çok daha kolaydı. Hiçbir

şeye lâyık değildi. Ailesini terk edip gitmişti öyle mi? Pekâlâ. Birisinin kendisine itaat etmesi gerekti.

Böylece Freddy, Paul'un Bruno ve Delphine karşı duyduğu korkunç öfkenin odak noktası oldu.

Freddy evi terk edip gittikten sonra Eve artık kocasını tanıyamaz oldu. Sabah çok erkenden kalkıp, Eve aşağıya kahvaltı hazırlamaya inmeden çıkıp konsolosluğa gidiyordu. Eve döndüğü zaman da akşam yemeğine kadar karısıyla bir iki kelime konuşup gazetenin arkasına gömülüyordu. Akşam yemeğinde alışık olmadığı kadar çok şarap içiyor, yemekten sonra tek başına uzun yürüyüşlere çıkıyordu. Sonra eve dönüp yatıyordu. Freddy evi terk ettiğinden beri bir kez olsun gülmemişti. Eve'i de görev yapar gibi öpüyordu.

Eve acaba bana da kızgın mı diye merak ediyordu. İtiraf etmediği halde onun kendisine de kızgın olduğuna inanıyordu. Ne de olsa, tek başına uçtuğundan beri Freddy'nin uçuş dersleri almasına kocasını ikna eden kendisiydi. Ayrıca Freddy'e arabasını da ödünç vermişti. Paul karısını da suçluyordu. Ama Freddy'nin adını bile duymak istememesi, Eve'i çok üzüyordu.

Kocasına Freddy'nin her hafta eve telefon edip onunla konuştuğunu söyleyemiyordu. Freddy yaşamının ayrıntılarını anlatmıyor, nerede kaldığını açıklamıyordu, ama annesine endişe etmemesi için iyi ve güvencede olduğunu haber veriyordu. Kızının çok mutlu olduğu telefondaki sesinden belliydi. Eve bu haberi Paul'a vermek istedi, ama kocası neden söz etmek istediğini anlayınca onu hemen susturdu.

Sesinden korkunç bir öfke taşıyordu. «Beni hiç ilgilendirmez,» diye bağırdı. Hayatında ilk kez kocasının öfkesinden korkan Eve hemen odadan dışarıya çıktı.

Eve bu üzüntülü hayata 1936 yılının Noel'inden birkaç gün öncesine dek dayandı. Paul istese stüdyolarla olan bağlantısı sayesinde Freddy'nin nerede çalıştığını bir telefonla bulabilirdi. Ama Eve kocasının bu telefon konuşmasını asla yapmayacağını anladı. Hatta kızının nerede olduğunu öğrenmek bile istemediğini açıkça belirtti. Ama kocasının gururunu düşünemezdi. Freddy'nin evi terk edişinden aşağı yukarı üç ay sonra Eve öfkeyle, Paul'un canı cehenneme diye düşünüp, kendisi telefona sarıldı. Kızını görmek istiyordu, çocuğunu kollarının arasına alıp bağrına basmak istiyordu. Bir gün sonra aradığı yanıt geldi ve

Eve arabasına atlayıp, Uçan Kanatlar filminin çevrildiği Oxnard yakınlarındaki çiftliğin yolunu tuttu.

Tarlanın etrafına çevrilen çitin kapısındaki bekçi, «Kimi aradınız?» diye sordu.

Eve kısaca, «Beni bekliyorlar,» diye yanıt verdi. Adam fazla soru sormadan kapıyı açtı. Eve arabasını park yeri gibi kullanılan bir yere bıraktı ve en büyük barakaya doğru kararlı adımlarla yürüdü.

Filmin dış sahnelerinin çevrildiği yere izinsiz girmekten çekinmiyordu. Olympia'da sahneye çıkmış birisi için halka resmen kapalı bir çevreye girmekten ürkmezdi. Sahne arkası sahne arkasıydı, Jacques Charles döneminden bu yana hiç değişmemişti.

Eve karşısına çıkan ilk adama, «Freddy Lancel buralarda mı?» diye sordu.

«Freddy mi? Şuraya sormanız gerek. Dublörlerin programını bilmiyorum,» diye adam yanıt verip, başka barakayı gösterdi.

Eve sesindeki şaşkınlığı saklamayı becerdi. «Dublör programı.»

«Evet.»

«Peki gösteri uçuşu nerede? Orada mı soracağım?»

«İkisi de aynı şeydir bayan.»

«Yani... akrobasi mi? Gösteri uçuşu mu?»

«Numaralar... gösteriler... yarısı ondan yarısı ondan.»

Eve, «Teşekkür ederim,» diyerek gösterilen barakaya doğru yürüdü. Üzüntüyle, kızımın yaptığını iyice öğreninceye kadar hiçbir şey düşünmemeliyim, diye aklından geçirdi. Freddy her ne yapıyorsa teknik terminolojisi pek karışıktı. Neyin ne anlama geldiği belli olmuyordu.

Yapım bürosunda Eve'e birkaç metre uzaklıktaki hangar gibi bir yere gitmesini söylediler. Eve hangara doğru yürüdü. Santa Ana rüzgârları şık koyu yeşil kostümünün eteklerini savuruyordu. Başındaki şapkanın uçacağını sandı. Gökyüzü masmaviydi. Rüzgârlar bulutları alıp götürmüşlerdi. Üstünde yürüdüğü toprak da kurumuştu. İlkbaharın müjdecisi yağmurlar gelmeden önceki koyu sarı renkteydi. Kırk iki yaşındaydı ama yürürken hâlâ yirmisinde gibi sekiyordu. Koyu gri gözleri büyüleyici parlaklığını yitirmemişlerdi. Saçları da hâlâ romantik çilek pembesiydi. Ne kadar meşgul olurlarsa olsunlar gözlerinden gü-

zel bir kadını kaçırmayan teknisyenler, Eve önlerinden geçerken beğeniyle baktılar.

Dışardaki güneşli parlak havadan sonra içersi çok karanlık gözüken hangara girdi. Hava Yarışmaları sırasında gazetelerde gördüğü sağlam, güçlü uçaklardan birisinin etrafına birkaç adam toplanmıştı. Eve onlara doğru yaklaşırken, üstü bol cepli askeri üniformaya benzeyen krem rengi bir gömlek ve o güne dek gördüğü en dar siyah pantolonu giymiş Alice Faye'i tanıdı. İncecik beline krem rengi süet bir kemer takmış, boynuna da beyaz ipek eşarp dolamıştı. Krem rengi deri başlığının altından bir tutam platin rengi saç dışarıya fırlamıştı. Kocaman pilot gözlüklerini başlığının üstüne itmişti. Güzel yüzü olduğu gibi meydandaydı. Siyah uzun kirpiklerin çevrelediği iri gözleri, parlak kırmızı rujla boyalı tatlı dolgun dudaklarıyla göz kamaştıran sarışınlığı tezat yaratıyordu. Birisi şişmanca, hemen hemen orta yaşlı, diğeri de genç iki adam uçağın kokpiitinin üstüne eğilmişlerdi. Eve genç adamın Spencer Tracy olduğunu gördü. Tahmin ettiğimden daha uzun boyluymuş, diye içinden geçirdi. Eve'i hâlâ kimse fark etmemişti. Uçağın yanındakilere biraz daha yaklaşınca, gördüğü adamın Spencer Tracy'i değil, onun benzeri bir aktör olduğunu fark etti. İki adam yarış uçağının koltuğunda pilotu omuzlarından bağlayan kayışlar konusunda şiddetle tartışıyorlardı. Genç adam kayışlardan hoşnut değildi.

«Hiç umurumda değil, Swede, bu Tanrının belası dünyada bundan iyi kayış yoksa yenilerini yaptır. Bunun üç misli güçlü olmaları gerek, yoksa Freddy uçamaz,» diye ısrar ederken, Eve onlara yaklaştı.

Swede Castelli, «Bir veya iki günümüz boşa gidecek,» diye karşı koydu.

Alice Faye, «Swede, adamın söylediklerini duydun,» dedi. «Hem bugün rüzgâr çok fazla uçulmaz. Kameranının yüklendiği uçak ikide bir sarsılır.»

Eve, «Freddy,» diye soludu.

Alice Faye hızla döndü. «Anne! Oh, Tanrım seni gördüğüme çok sevindim! Oh, anne, anne nasılsın? Bana bir öpücük ver. Babam nasıl? Delphine nasıl? Bana her şeyi anlat. Bir öpücük daha ver. Oh... bu Bay Swede Castelli ve bu da Mac... Terence McGuire. Çocuklar, bu hanım benim annem. Benim de annem olduğunu tahmin etmediğinize bahse girerim, değil mi, Swe-

de? Oh, anne yüzünü gözünü ruj lekesine buladım. Dur sileyim. Bana mendilini ver. Bu salak giysinin mendil koyacak bir cebi bile yok, içine ancak ben sığıyorum.»

Freddy neşe içinde Eve'in etrafında fır dönüyordu. Durup durup annesine sarılıyor, sonra onu kendinden uzaklaştırarak yüzüne bakıp tekrar sarılıyordu. Eve şaşkınlık içinde, çocuğun aç kalmadığı kesinlikle belli, diye düşündü. Freddy'nin boyu biraz daha uzamakla kalmamış, aynı zamanda sıska vücudu dolgunlaşmıştı. Freddy annesinin şaşkın bakışlarının farkına vardı. «Anne bunlar benim değil, giysinin içinin bazı yerlerini beslediler, ben hâlâ senin sıska kızınım,» dedi.

Eve soluk soluğa, «Beni kandırdın,» diye yanıt verdi. «Seni tanıyamadım. Alice Faye sandım.»

Swede Castelli sırıtarak, «Zaten ona benzemesini istiyoruz, Bayan de Lancel. Siz bir de onu Connie Bennet olduğu zaman görün, tam bir içim su,» dedi.

«Swede, haydi gel, anneme bir fincan kahve ikram edelim. Zaten burada işimiz bitmişti değil mi?» diye Freddy sordu.

«Freddy, benim hemen gidip emniyet kemerlerini yaptırmam gerek. Ayrıca Roy Del Ruth'le bazı şeyleri tekrar görüşmeliyim. Haydi Mac'la siz gidin. Bu kemerleri kendim dikecek bile olsam yarın sabah seni burada bekliyorum.»

Dördü birlikte hangardan çıkıp geçici kurulan kantine doğru yürürlerken Freddy ısrarla, «Swede, acelen ne? Bir fincan kahve içebilirsin,» dedi.

«Gitmeliyim. Sizinle tanıştığıma sevindim, Bayan de Lancel. Ümit ederim tekrar görüşürüz.» Omuz kayışları konusunu çözümlemeden, önce gidip filmin yönetmenini bulup diğer sorunları görüşmeliydi. Telaşla seğirtip uzaklaştı. Freddy'nin yapacağı her gösteri önce Mac'ın onayından geçiyordu. Castelli, adamın emniyet istekleri, gerekli önlemlerin iki misli artırma ısrarları bitmiyor ki, daha işin başında bir sürü günü boşa geçirdik, diye düşündü. Öte yandan, Freddy uçarken yaptığı kusursuz numaralar sayesinde kaybettikleri zamanı bol bol telafi ediyorlardı. Ayrıca film tarihinde kadın pilotlar bu kadar inandırıcı rol yapmamışlardı.

Freddy'nin ısrarla ikram ettiği Danimarka çöreklerini yiyip kahvesini yudumlarken, Eve aklını allak bullak eden çeşitli et-

kilerin arasında bocalıyordu. Freddy'yi yabancı gibi görmesinin nedeni yalnızca yüzündeki garip makyaj ve platin rengi saçlar değildi. Kızında bir değişiklik vardı... ama ne olduğunu anlayamıyordu... bir şeyler değişmişti. Sesi aynıydı, sevgisinde, ilgisinde değişiklik yoktu, ama asıl yapısında bir değişiklik vardı. Boy atıp gelişmesi değildi, kendi hayatını yaşayıp para kazanması da değildi... bu konuya Eve ve Freddy, ikisi de değinmekten özenle kaçınıyorlardı... kızındaki değişikliği Eve belirleyemiyordu. Onda yeni bir şeyler vardı.

Kızındaki değişikliğin nedenini anlamak için Bay McGuire'a birkaç soru sorup, ağzını aradı ama Freddy'e uçmayı öğreten adamdan beklediği yanıtları alamadı. McGuire sakin sakin, ölçülü ve mantıklı yanıtlar verdi. Bazı gösterilerin teknik yönlerini Eve'in anlayacağı şekilde anlattı. Eve onu dinlerken, olağanüstü güvence veren bir adam, diye düşündü. Eğer onunla daha önce tanışmış olsaydı, uçuş dersleri alırken Freddy'nin kesinlikle emin ellerde olduğunu görüp içi rahat edecekti.

Eve, bir başka gün yine gelip, Freddy'yle yalnız konuşmaya çalışmalıyım, diye içinden geçirdi. Makyajla bir başkasına benzetilmeden onunla konuşmalıyım. Ama bugün en önemli sorunu çözümlemişti. Freddy gerçekten çok iyiydi. Belki bir yolunu bulup Paul'a da bu güvenceyi aşılayabilirdi. Kocasıyla Freddy'nin aralarını düzeltemese bile, sonunda hiç olmazsa kızıyla bağlantı kurabilmişti.

Eve analık duygularını yenilememeye gayret etti. Freddy bağımsızlığını ilan edip evden ayrılalı yalnızca üç ay olmuştu, ama Bay McGuire gibi bir yabancının yanında aile sorunlarını tartışamazdı. Ancak kızıyla baş başa kaldığı zaman aile sorunlarını konuşabilirlerdi. Freddy'nin nerede yaşadığını sormadı. Veya yemeklerini kimin pişirdiğini öğrenmek istemedi ya da çamaşırını nasıl yıkattığını veya bu film bittikten sonra neler planladığını sormadı. Çocuğunun gizlemeye gerek görmediği mutluluğunu izleyerek, onun karşısında biraz şaşkın oturmayı yeğledi. Freddy çok sevdiği bir işde çalışıyordu, Bay McGuire'a göre de işinde harika başarı gösteriyordu. Eve geri dönerken yolda, bu kadarcık bilgi bugünlük yeter, diye düşündü.

Eve Oxnard'dan geri dönerken bütün dikkatini sahil yoluna vermişti. Kızıyla tekrar buluşmanın sevinciyle biraz sarsıl-

mıştı. İsteksizce Freddy'yi aklından çıkardı; Paul'la karşılaşmadan önce yolda, davranışlarını her zamanki doğal haline döndürmeye çabalıyordu. Bütün gün nereye gittiğini Paul'a söylemeyecekti.

Hemen hemen unuttuğunu sandığı şarkılardan bir iki satırı mırıldanırken bir yandan da bu şarkıları müzikhol sahnelerinde meşhur eden bir avuç insanı düşünüyordu. Birkaç uzun dakika Eve ortadan yok olmuş, onun yerine Maddy hayata dönmüştü. Chevalier ve onun en ünlü şarkılarından birisini anımsadı. «Aşksız Yaşayamam.» Ve Maddy şarkı söylemeye başladı. «Gece gündüz düş kurarım...» Aşağı yukarı yirmi beş yıl önceki anılar gözlerinin önünde canlandı. Birdenbire Eve frene bastı. Tekerlekler acı çığlıklar attı. Arabayı yolun kenarına çekti. Şık spor arabanın içinde otururken kalbi gümbür gümbür atıyor, yanakları alev alev yanıyor ve elleri de titriyordu.

Aman Tanrım ne aptaldı! Bütün dünyaya ilan edilmiş kadar açıktı. Freddy'nin dudağındaki kırmızı ruj kadar göze batıyordu. O ikisi birbirlerine çılgınca âşıktı. Sevgili olduklarına hiç şüphe yoktu. Ayan beyan ortadaydı... birbirlerine bakmadıkları halde, elleri ellerine değmediği halde, birbirleriyle konuşmadıkları halde açık seçik ortadaydı. Böylesine belirgin ihtirası nasıl görememişti? Freddy'nin yüzündeki Alice Faye maskesi mi gözünü kör etmişti? Onu hâlâ gözünde minicik bir çocuk olarak gördüğü için miydi? Oh, ama kızı kendisini bu aşka çok derin kaptırmıştı, evet artık kızı çok çok uzaklara, annesinin yetişemeyeceği kadar uzağa gitmişti. Ve o zavallı adam Freddy'yi asla asla unutamayacaktı. Zavallı adam.

Sonunda Eve arabayı tekrar hareket ettirdi. Deneyiminden gelen bir anlayışla derin derin içini çekti. Nasıl olduğu önemli değildi. Bu dünyada ne olacağını da ne kendisi, ne de bir başkası kontrol edebilirdi. Freddy çok mutluydu, gözü hiçbir şey görmüyordu. Ve kendisi... evet itiraf etmeliydi ki, onu biraz kıskanmıştı. Zaman varken tek başınayken her şeyi itiraf et... insanın yaşantısındaki ilk ihtirası, ilk çılgınlığı anımsayınca duyduğun kıskançlığı... evet... evet kendi kendine itiraf et, henüz geçirdiğin şokun etkisiyle uyuşmuşken itiraf et, öyle bir erkeğe sahip olan her kadını kıskanmak doğaldı. Çok yakışıklı, sessiz

sedasız, büyüleyici, sırım gibi güçlü kuvvetli vücuduyla olağanüstü... arzulanan... bir adamdı. Kızı iyi, çok iyi bir seçim yapmıştı.

Delphine yatağın içinde yarı uyanık, yarı uyur keyif içinde yatarken, sabah mahmurluğu diye düşündü. Sabah mahmurluğunu Fransızlar icat etmemişlerdi ama böylesine tembel, işe yaramaz bir sabaha resmi bir isim yakıştırmak da ancak Fransızlara yakışırdı. Her neyse, sabah tembelliği yapmaya hak kazanan birisi varsa o da Delphine'di. Aylardır peş peşe film çevirmişti. Özel hizmetçisi Annabelle'e talimat vermişti. Sabahları odasından çıkmadığı sürece rahatsız edilmek istemiyordu. Eğer hayranlarından biri orkide ağacı bile yollasa rahatsız edilmek istemiyordu.

Neyse ki, yağmur yağıyordu. Yıl 1938 aylardan nisanın onuncu günüydü. Aşağı yukarı iki yıldır Paris'te yaşayan Delphine yağmura alışmış, ıslak havaya aldırmıyordu bile. Yağmur Delphine'in içini karartmazdı. Ayrıca Delphine'i yağmur rahatsız da etmezdi. Güvercin grisi büyük Delahaye marka arabasıyla şoförü onu istediği yere götürüyordu. Hemen her gününü kötü havadan etkilenmeyen stüdyoda geçiriyordu. Evinin her yanı hayranlarından gelen çiçeklerle donatılmıştı ve sıcak, samimi, görülmeye değer Fransız evlerine benzemiyordu.

Mayerling filminden sonra kazandığı akıl almaz başarı sayesinde yeni ajanı Gaumont film şirketiyle eskisinden çok daha iyi şartlarla yeni bir anlaşma daha imzaladı. Bu arada kendisine güzel bir ev aradı. Nehrin Sağ Kıyısının en zengin çevresi olan On Altıncı Bölgede, Foch Caddesinin hemen arkasında 1850'lerde inşa edilmiş, küçük çıkmaz sokakların uçlarında çok güzel villalar vardı. Ve her birinin arkasında küçük sevimli tümüyle özel bahçeleri bulunuyordu. Delphine bu villalardan birini kiraladı. Evin ön cephesi hanımeli sarmaşıklarıyla sarılıydı, arka bahçedeyse salkım söğüt ve pembe zakkumlar evi yabancı gözlerden gizliyordu. Berrak günlerde evin ön cephesi sabahları, arka cephesi de akşam güneşini alıyordu. Üst katta iki yatak odası ve iki banyo, alt katta ise yemek odası, salon mutfak ve küçük bir kiler vardı. Isınma sistemi yeni ve iyi çalışır durum-

daydı. Delphine bu evi ilk kazandığı parayla hemen satın aldı.

İlk filminde büyük başarı kazanıp, şöhret sahibi ünlü bir film yıldızı olan her on sekiz yaşındaki kız kazandığı paraları hemen kürklere, mücevherlere, arabalara harcardı.

Delphine bir şey istiyordu: Bir kale. O güne dek hep kendinden yaşlı kimselerin yönettiği dünyada ve davranışlarından hesap soran kişilerle birlikte yaşamıştı. Çıkmaz sokakta bulduğu Villa Mozart vücudunun gün geçtikçe artan isteklerini yabancı gözlerden uzak, istediği gibi tatmin edebileceği bir yerdi.

Bütün Paris'teki apartmanların kapısında bekleyen ve her girip çıkanı kontrol eden kapıcı yoktu. Böylece gelip giden ziyaretçileri kimse göremeyecekti. Villa Mozart'ta sürekli bahçeyle uğraşan Louis adında bir bahçıvanla Claudine adındaki karısı vardı ve onlar da Delphine'in evinden birkaç metre uzaktaki sokağın girişindeki küçük evde yaşıyorlardı. Delphine'in sokak kapısı kelimenin tam anlamıyla gözlerden uzaktı, çünkü sokak bahçıvanın evinden sonra kıvrılıyordu.

Delphine onlara bir ziyaretçi beklediğini haber verdiği zaman bahçıvanla karısı genel trafiğe kapalı köşe başındaki bahçe kapısını açık bırakıyorlardı. Delphine ayrıca onlara yüklü bahşiş veriyordu. Onun evinde yaşamasalar bile onların ihtiyaçlarını ve iyi niyetlerini anlayabilecek kadar Paris'liydi.

Delphine evde hizmet edecek hizmetkârlar da tuttu. Ama hiçbiri evde kalmıyordu. Şoförü Robert, orta hizmetçisi, bir aşçı ve oda hizmetçisi sabah erkenden işbaşı yapıp akşamüstü işleri bitince gidiyorlardı. Delphine hepsine iyi para ödüyordu. Sabahları Delphine'in geceyi yalnız geçirmediğini belirten kanıtlara tanık oldukları zaman ellerindeki kolay işi kaçırmamak için fark etmemiş gibi görünmeyi yeğliyorlardı.

Ama aralarında Mösyö Nico Ambert ve genç patronları hakkında dedikodu yapmaktan vazgeçmiyorlardı. Louis hayranlıkla karısına Mösyö Ambert'in geçen hafta beş geceyi evde geçirdiğini haber verdi. Evet, elinde evin anahtarı bile vardı. Haberi sabah işbaşı yapmaya gelirken kapıdaki Claudine'den alan orta hizmetçisi Annebelle, aşçı Helene'in kulağına fısıldayıp göz kırptı. Claudine kızkardeşini Delphine'in yanına oda hizmetçisi olarak yerleştirmişti. Ve böylece Delphine'nin yatak

odasının ne durumda olduğunu, kaç kez çarşafların değiştirildiğini biliyorlardı. Yüzünü hasetle buruşturup, Nico Ambert'in çok ateşli doymak bilmez bir erkek olduğunu söyledi. Vahşi bir boğa gibi kolay kolay tatmin olmuyordu. Eeee tabii gençti.

Kalesi Villa Mozart'ta yaşayan Delphine bir dedikodu ağının odak noktası olduğunun farkında değildi.

Nico Ambert'le ilişkisi tam altı ay sürdü, Mayerling filmi tamamlanıp, Delphine Aşk Randevusu isimli filmde Claude Dauphin'nin karşısında başrolü oynayana dek.

Ambert ona niyet ettiğinden çok fazlasını öğretmişti. Ve birkaç saat önce erkeğin kolları arasında yatan Delphine, sanki bir önceki çekimden sonraki sahneye hazırlanıyormuş gibi ağır ağır salınarak film setine gelirken, sette çalışan hangi erkeklerin onu heyecanlandırdığını düşünürdü. Yürürken arada sırada durup, güçlü kuvvetli yardımcılardan birisine selam verir, gözleriyle onun pantolonunun önünü kontrol ederek ölçüp biçerdi, ama bu arada adamın işi hakkında akıllıca sorular sormayı ihmal etmezdi. Adam kendisine yanıt verirken sanki düşünüyormuş gibi alt audağını ısırır ve sürekli erkeğin dudaklarına bakardı, adamın heyecanlanıp yanaklarının kızardığını görünce, telaşla gözlerini yere indirip tekrar pantolonun önündeki şişkinliği araştırırdı. Sonra ona veda edip yanından ayrılırdı. Ve o erkek hakkında fantaziler kurup onunla istediği an sevişebileceğini düşünürdü.

Ama asla sevişmezdi. Film ekibinin kendisine büyük hayranlık duyduğunu gördükçe keyifleniyordu. Delphine cinsel zevklerin esiri olmuştu. Baş döndürücü, harika zevkli acılarla içinde yükselen arzuyu, kameralar üstüne çevrilip yönetmen başlayın diye emir verene dek çok iyi sakladığı duygularını salıp koyuveriyor ve belki defalarca zevkin doruğuna erişiyordu.

Aşk Randevusunun yönetmeniyle ilişkiye girişince Ambert'i başından attı. Adamın elinden ön kapının anahtarını zorla aldı ve asla bu hatayı tekrarlamamaya yemin etti. Charles Boyer'le Aşk İlişkileri filmine başladığı zaman, bu kez kendisini yapımcının kolları arasında buldu. Yönetmen hoşuna gitmemişti. Aktörlere zaten ilgi duymuyordu. Delphine'in ilgisini çekmeyecek kadar kendilerine dönüktüler. Ne kadar yakışıklı olurlarsa olsun-

lar, onları itici buluyordu. Öpüşme sahnelerini bile gerçeğe yakın canlandıramıyorlardı.

Delphine'in en romantik aşk sahnelerinde çok başarılı olmasının nedeni kamera üstüne çevrildiği anda, film ekibinin ellerine fırsat geçse teker teker üstüne saldırıp onunla sevişmek istediklerini bilmesinden duyduğu hazdı. Delphine yatağında sabah mahmurluğunun keyfini çıkarırken bunları düşünüyordu. Onlarla sevişmeye hazırdı. İçten yürekten arzu ediyordu. Ama onları kendine yasaklanmıştı. Hemen önlerine gelene anlatıp övünmeye başlarlardı. Bir tek hata, tek bir yanlış adını dillere düşürürdü. Yönetmenler, yapımcılar, besteciler, modacılar veya yazarlar bir yıldızın ilişki kurabileceği kişilerdi, içi ne kadar titrese, onları ne kadar erkeksi ve güçlü kuvvetli bulsa set işçileriyle ilişkiye girip adını herkesin ağzına sakız yapamazdı.

Noel'de arkadaşını ziyarete gelen Margie'ye özel yaşantısını anlatamamıştı. Eski arkadaşıyla birlikte olunca yeni yaşantısının sırlarını paylaşacağını sanmıştı. Yüzünü kıristırıp, ne kadar yanılmışım, diye düşündü. Margie Hall arkadaşının film yıldızı olarak kazandığı ünden fazlasıyla etkilenmişti, aralarında o eski rahat sıcak yakınlığı bulamamışlardı. Delphine'e bir yabancı gibi davranmıştı.

Daha kötüsü ikisi de yirmi yaşında oldukları halde, Margie kolejde verdikleri sözü hâlâ tutuyor, namuslu kız imajını bozmak istemediği için bakire kalmayı yeğliyordu. UCLA'daki son yılında Margie Pasadena'lı geleceği parlak bir doktorla nişanlanmıştı. Bir iki kez stüdyoya geldikten sonra, Paris'te zamanını çeyiz için gerekli olan iç çamaşırları provasında, eldivenler, parfümler ve yemek odasına elişi sofra örtüleri alarak geçirmek istediğini söylemişti. Delphine kulaklarına inanamıyordu. Margie'nin yemek odası, diye düşündü. Evet, Margie Hall birkaç ay içinde evlenip barklanıp, Pasadena'lı bir ev kadını olacaktı. Ve yıllar sonra günün birinde sarı saçlarının arasında beyaz bir tel bulacak ve onu boyamaya bile gerek duymayacaktı. Pasadena'da ev kadınları saçlarını boyamazlardı.

Delphine, insanların birbirlerinden böylesine uzaklaşmaları mümkün mü, diye düşündü. Margie hiç tanımadığı bir yaban-

cıya delicesine âşıktı. Aşk. Acaba kendisi hiç âşık olacak mıydı? İnşallah olmam diye dua etti. Aşk insanları değiştiriyordu. Delphine ise yaşamını değiştirmeye hiç niyetli değildi. Çevirdiği filmleri görmek için gişe önünde kuyruğa giren yabancılarla, Margie'nin arasında hiçbir fark yoktu. İlk filmi Mayerling'den sonra tam yedi film daha çevirmişti. Ve her biri bir öncekinden daha başarılıydı. Fransız halkının gözünde Delphine, Michele Morgan ve Danielle Darrieux'la aynı seviyedeydi.

Bu iki yıldızın varlığından dolayı Hollywood'dan gelen parlak teklifleri Delphine kabul etmiyordu. Her iki yıldız da Fransa'da Delphine'le aynı ölçüde film yapıyorlardı. Her ikisi de Delphine'den yaşça daha büyüktüler, her ikisi de büyüleyici güzelliğe sahip ve Delphine kadar hırslıydılar. Eğer başarılı mesleğini yarıda bırakıp bir süre Hollywood'a giderse birinden biri Delphine'e verilecek rolleri kapacaktı. Rıhtımlar Üstünde filminde Jean Gabin'nin karşısında baş kadın rolünü Morgan'a kaptırdığı zaman Delphine çok üzülmüştü. Marcel Cerne'nin bu filmi pek yakında sinemalarda gösterilmeye başlayacaktı. Aylardır hiç kimsenin bu filmi dilinden düşürmemesi ve şaheser diye nitelenmesi Delphine'in sinirine dokunuyordu.

Delphine, Annabelle'in kahvaltı tepsisinin kenarına koyduğu **Le Figaro** gazetesini eline alıp Cerne'yle yapılan söyleşinin bulunduğu sayfayı açtı, bir kez daha okudu. Henüz Gabin ya da Cerne'yle çalışmamıştı ve onlarla film yapana dek huzur bulmayacaktı.

Sinirlenip elindeki gazetenin sayfasını çevirdi. Başka şeyler düşünmek için gözlerini baş sayfada dolaştırdı. Avusturalyalı seçmenlerin % 99.7'si ülkelerinin Almanya'yla birleşmesine Hitler'in lehine oy vermişlerdi. Delphine bu rakam çok fazla diye düşündü. Avrupa'nın büyük güçlerinin Almanya'ya karşı cephe almasını istediğinden ülkesine ihanet etmekle suçlanıp tutuklanan Otto von Hapsburg'a oy kullanma hakkı verilmemişti. Eh ne yapalım, Hapsburg'lar da küçük Marie Vestera'ya karşı pek iyi davranmamışlardı değil mi? Fransa'da Leon Blum iktidardan düşmüş, Daladier başa geçmişti... birbirinden farkları neydi? Ne fark edecekti? Kimin umurundaydı? Fransız siyasi hayatı dün ya siyasi hayatından çok daha karışıktı, ama herkes politika hakkında bir iki kelime ettiğine göre Delphine de bu konular-

da bir şeyler bilmek istiyordu. Hiç olmazsa cahil olmadığı anlaşılırdı. Tunus'ta da ayaklanmalar başlamıştı... ama orada hep karışıklıklar olmaz mıydı? İnsanların seyahat edebilecekleri yeni bir şey icat edilmişti... William Boeing 714 adını verdiği kocaman bir uçak yapmıştı. İşte gazetedeki tek ilginç haber buydu. Anlaşıldığına göre yolcular uçağın içindeki bir merdivenden bara inebiliyorlarmış... Delphine kardeşi Freddy'nin şimdi ne yaptığını merak etti. Uçan Kanatlar filmi gitmiş, ne kadar çabaladıysa da kardeşini görememişti. Ama annesinin yazdığı mektuplardan Freddy'nin tıpkı kendisi gibi bir filmden diğer filme koştuğunu biliyordu. Yalnız Freddy filmlerde başrol oynamıyordu. Yıldız değildi. Delphine elindeki sıkıcı gazeteyi yere fırlattı. Sabah mahmurluğunda asla gazete okumamalıydı. Annabelle'e bundan böyle sabahları gazete getirmemesini tembih edecekti.

Bu gece Bruno'yla yemek yiyeceğini anımsayınca Delphine'in asık yüzü güldü. İnsanın güveneceği bir erkek kardeşi olması ne hoştu. Bruno'yla aralarındaki bağ diğer erkeklerle kurduğu ilişkilere hiç benzemiyordu. Bruno asla Delphine'in yaşamına burnunu sokmazdı. Özel yaşamı hakkında asla soru sormazdı, ne yargılamaya kalkışır, ne de ağabeylik taslamaya kalkardı. Ama buna karşılık Delphine onun fikirlerine güvenirdi; gerektiğinde, ondan akıl alıp, her derdine yardımcı olacağına inanırdı.

Bruno Fransız yaşamının en ince nüanslarını bilirdi, Delphine ise bu nüansları tam anlamıyla asla öğrenemeyecekti. İnsanı baştan çıkaran hangi davetleri şartlar ne olursa olsun asla ve asla kabul etmemesi gerektiğini Bruno bilirdi. Hangi terzilerden giyinmesini, mektup kâğıtlarını nereye ısmarlayıp nerede bastıracağını, mesleği açısından neden L'arc de Triomphe ve Prix Diane araba yarışlarında görünmesinin yararlı, ama Monte Carlo yarışlarının neden yararsız olduğunu yine Bruno bilirdi. Delphine'in kilerini hangi yiyecekler ve hangi şaraplarla dolduracağını da bilirdi. Paris'te en iyi ısmarlama ayakkabı yapan kişiyi tavsiye edip, Amerika'dan getirdiği giysilerin hepsini çöpe atmasında ısrar eden de Bruno'ydu. Ve Delphine'in pozisyonunda birisi için en iyi arabayı seçen de oydu. Ajanından, yönetmenine yapımcılarından hizmetkârlarına kadar her-

kes onun Vikont de Saint-Fraycourt de Lancel'in himayesinde olduğunu bilmeleri Delphine'e büyük keyif veriyordu. Aman Tanrım asalet unvanları hâlâ Fransızları ne denli etkiliyordu.

Ağabeysinin bu yardımları karşılığında Delphine de gerektiğinde Bruno'nun evinde verdiği davetlerde ev sahipliği yapıyordu. Bruno telefon edip, «Şekerim, bana bir iyilik yapabilir misin? Gelecek hafta soframı şereflendirir misin? Yaşlı bir bay yemeğe gelecek, seni onun sağ tarafına oturtacağım... nereye koyacağını bilemediği büyük bir servete sahip,» diye haber verirdi. Ve Delphine en şık en yeni gece elbiselerinden birini giyip, Bruno'nun kusursuz hazırlanmış küçük yemek davetlerinde film yıldızı Delphine de Lancel'le Champagne bölgesinin eski aristokratlarından Lancel ailesinin kızları Matmazel Lancel rolünü kendisini bile hayrete düşüren büyük bir ustalık ve başarıyla oynardı. Ağabeysine danışmadan hiçbir konuda karar vermeyen Matmazel de Lancel rolüne bürünürdü. Arada sırada Bruno'nun bakışlarından rolünü ne kadar başarılı oynadığını anlardı. Harika bir ikili oluşturuyorlardı. Ikisi aynı topraktandı. Belki de Bruno'yla anlaştığımız en iyi nokta aşk konusunda, diye Delphine aklından geçirdi. Bruno aşkı çok gereksiz, yararsız ve rahatsız edici bir duygu olarak tanımlardı. İşsiz güçsüz yalnızca hayal gücü fazlaca çalışan birisi tarafından icat edildiğini iddia ederdi. Herhalde boş gezenin boş kalfası saz şairi küçük bir burjuva tarafından icat edilmişti.

Bruno'nun yemek davetinden bir hafta veya birkaç gün sonra Delphine, Cartier kutusu içinde harika mücevherle süslü bir takıya sahip olurdu. Ve Bruno paketin üstüne iliştirdiği kısacık notta yaşlı bayın servetini hangi bankaya koyacağına karar verdiği belirtirdi. Delphine, Bruno'yla bu küçük oyunları oynamayı pek eğlenceli bulur, birbirlerine yakınlıklarının nedenini aynı aileden olmalarına bağlardı.

Ne de olsa sonunda Lancel mirası Bruno, Freddy ve kendisine kalacaktı. Tanrıya şükür, Bruno üzüm bağlarının bakımından anlıyordu. Kızkardeşi ve kendisi bu sorumluluğu omuzlarında taşıyamayacak kadar cahildiler. Ama... biraz daha düşününce... bir şato sahibi olmak da hiç fena değildi. Michele Morgan'ın şatosu yoktu. Danielle Darrieux'nün de yoktu. Onlardan birisi şato satın alacak bile olsa, veraset yoluyla geç-

mesi bir başkaydı. Yataktan kalkıp gerinen Delphine, Valmont gibi ruh karartıcı karanlık bir yerde yaşamak istemediğini anladı. Bu küçücük evini çok seviyordu, evinden ancak kısa bir süre büyük otellerin lüks dairelerinde tatil geçirmek için ayrılıyordu.

Zili çalıp hizmetçisini çağırırken sabah tembelliğinin sona erdiğini fark etti. Bugün öğleden sonra yeni çevireceği Gündüz ve Gece adlı filmin yönetmeniyle buluşacaktı. Yeni yönetmen Armand Sadowski isminde birisiydi ve sinema dünyası onun çevirdiği üç filmin kazandığı başarıyla çalkalanıyordu. Çok parlak yetenekli, birlikte çalışılması güç bir dâhi olduğu söyleniyordu. Annabelle'i beklerken Delphine, yeni yönetmen acaba nasıl biri, diye düşündü. Onunla sevişmek isteyecek miydi? Yatakta acaba nasıldı? Tabii bu soruları ajanına asla soramazdı.

Normal olarak Delphine yeni yönetmenle ajanı Jean Abel'in seçtiği bir restoranda buluşurdu. Abel elinden geldiğince işini kendi kontrolu altında tutmak isterdi. Restoranı, şarabı seçen ve yemeğin faturasını ödeyen adam da işin kontrolunu elinde tutuyor demekti. Delphine'in çevireceği Gündüz ve Gece isimli filmin görüşmeleri sona ermişti. Tabii Delphine için deneme filmi çekilmesi sözkonusu olmazdı. Anlaşmalar imzalanmıştı, ama film çekimi süresince bazı anlaşmazlıklar olacaktı, Abel de işe başlamadan önce Sadowski'nin karşısında ayağını sağlam basmak istiyordu. Ama yönetmen son çevirdiği filmin sinemalarda gösterilir hale gelmesi için çalışmalarını sürdürüyordu. Setten ayrılıp, öğle yemeğinde uzun saatler kaybetmek istemiyordu. Abel'in yemek davetini reddetti.

Öğle yemeğinde buluşmaktansa Delphine'e akşamüstü geç saatlerde, Billancourt Stüdyosundaki ofisinde randevu verdi. Sadowski yeni filminin son rütuşlarını yapıyordu. Haftasonu tatili sona erince Delphine'le yeni film çekimine başlayacaktı. Abel gönülsüzce yönetmenin önerisini kabul etti. Delphine yeni yönetmeniyle tanışmaya giderken Abel de ona eşlik etmeği planlıyordu. Ama Delphine bu görüşmeye ajanıyla birlikte gitmenin yakışık almayacağını söyleyip karşı koydu. Stüdyoya kendi arabasıyla gitmeyi yeğliyordu, çünkü daha sonra iç çamaşır-

larını diken terziye provaya uğrayacaktı. Abel onunla stüdyoda buluşabilirdi.

Sadowski'yle buluşmadan önce Delphine giysilerini özenle seçti. Gündüz ve Gece filminde cinayetle suçlanan, polis müfettişine âşık olan, kuşbeyinli zengin bir kızı canlandıracaktı. Filmdeki kostümlerin Schiaparelli'nin sürealist, çılgın çizgilerinden ilham alarak Pierre Goulard tarafından çizildiğini biliyordu. Esinlenmek mi? Delphine, tamamen kopya edilmiş dense daha doğru olur, diye düşündü. Gösterişli ve saldırgan giysiler filmde canlandıracağı kişiliğe uygun düşebilirdi, ama hiç tanımadığı bir yönetmenin kendi hakkında vereceği karar için uygunsuzdu.

Delphine soyunma sanatının ustasıydı. Şöhreti arttıkça, her türlü ilişkide soyunmanın güçlü bir silah olduğunu anlamıştı. Herkes film yıldızının bir film yıldızı gibi davranmasını istiyordu. Yıldız gibi davranmak için de göreneksel olmak pek kolaydı. Göze batmak çirkindi. Göreneksel olmak bağışlanabilirdi, ama aşırı göze batmak asla affedilmeyecek bir kusurdu. Bir film yıldızı sevgili Jean Patou'nun en son çizgilerini taşıyan giysisiyle, Paulette'in en göz alıcı şapkasıyla, koluna da bir gümüş tilki etol attı mı göze batardı... Bu kılık halk önüne çıkarken giyilebilirdi. Ama başı sonu kesinlikle belli olmayan bir buluşma için fazla kaçardı. Yönetmenin savunma güdüsünü ilk günden neden harekete geçirecekti? Belki de adamdan nefret edecekti. Böylesi başına çok gelmişti.

Delphine buğulu gri, sade, ince yün bir süveter seçti. Böylece beyaz duru tenini siyahtan çok daha fazla vurgulayabilirdi. Süveterden bir ton koyu gri, iyi dikilmiş tüvit bir eteklik giydi, açık gri ipek çoraplar ve alçak topuklu siyah süet ayakkabılar seçip, üstüne de belden kemerli klasik İngiliz yağmurluğunu giydi. Küçük küpeler takıp, başına öğrencilerin giydiği türden siyah kadife bir bere geçirip, kıyafetini tamamladı. Hemen hiç göze batmayan, sıradan birisi olabilirdi, tabii yüzüne bakmazlarsa, onu sıradan birisi sanabilirlerdi. Delphine, eğer dünyanın en güzel kadınlarından biri olmasaydım fazla göze batmazdım, diye düşündü. Kibirli ve kendini beğenmiş değildi. Delphine'in mesleğinde dış görünüş çok önemliydi. Güzelliğini büyük firmaların üç aylık raporları gibi soğukkanlılıkla iyice tar-

tıp değerlendirmeliydi. Amsterdam'lı bir elmas yontucusu da eline aldığı taşa, ancak Delphine'in burnunun açısını, üst dudağının kusursuz kıvrımını, elmacık kemiklerinin altındaki gölgeleri gözden geçirirken gösterdiği titizliği gösterirdi. Beğeniyle kendisini süzen Delphine yağmurluğunun kemerini sıktı, beresini biraz daha aşağıya çekti.

Stüdyoda film rotüş bölümüne doğru yürüdü. Abel'in park yerinde beklemesi gerekirdi, ama belki gecikmişti... yağmurda trafik birbirine giriyordu. Delphine koridorda yürürken, uzaktan tanıdığı birkaç kişiye rastladı, ama hiçbiri göz göze gelip selam vermedikçe onu tanımadı. Sırtındaki yağmurluğun gerçekten kendisini pek değiştirdiğini anlayınca sevindi.

Tanrım, stüdyoya dönmek ne hoştu. Son çevirdiği filmden beri iki haftadır çalışmıyordu. Özel giysilerini gözden geçirmek için boş zaman ihtiyacı vardı. Film çevirirken buna fırsat bulamıyordu. İki haftadır uzaklarda bambaşka bir âlemde yaşıyordu. Ama Tanrıya şükür, şimdi yine erkeklerin egemen olduğu dünyaya dönmüştü.

Delphine bir süre film çevrilen bir setin açık kapısı önünde durup oyalandı. Spotların metalik kokusunu içine çekti. Elektrikçilerin, teknisyenlerin sağa sola koşuşturarak seti düzenlemelerini seyretti. Setten sökülüp dışarıya götürülen geniş tahta parçasına çarpmamak için geri çekilince, üç kişiyle birlikte konuşarak yanından geçen adamın havada salladığı elleri, birdenbire Delphine'in omzuna çarptı.

Şaşırıp kalmıştı. Adamın arkasından, «Hey canımı acıttın!» diye seslendi. O da arkasını dönüp ona parmağını salladı.

«Özür dilerim, ama ağzını açıp aval aval bakacağına yürüsene,» diye bağırıp hâlâ heyecanla ellerini sallamaya devam ederek yürüyüp gitti.

Delphine İngilizce, «Canın cehenneme!» diye bağırdı. Öfkeyle etrafına bakınıp bu kaba adamı şikâyet edecek birilerini araştırdı, ama koridor boştu. Abel'in geç kalmasını bağışlayamam, diye düşündü. Tanınmaz bir kılığa girdiğine pişman oldu. Öfkeli adımlarla koridorda ilerledi ve sonunda film rotüş bölümünü buldu. Kapıyı açıp içeriye daldı, resepsiyonist kıza kabaca homurdandı.

«Mösyö Sadowski lütfen.»

«Şimdi onu rahatsız edemem. Ne hakkında görüşecektiniz?»

Sinirlenen Delphine, «Beni bekliyordu,» diye yanıt verdi.

«İsminiz lütfen?»

Delphine buz gibi sesle, «Matmazel de Lancel» dedi. Resepsiyonist gözlerini kırpıştırdı.

«Özür dilerim matmazel, sizi tanıyamadım. Şimdi Mösyö Sadowski'ye geldiğinizi haber veririm. Buyrun, oturmaz mısınız?»

«Hayır, teşekkür ederim.» Delphine ayakta durup sabırsızca ayağını yere vurdu. Sanki Sadowski'nin kendisini huzuruna kabul etmesinden başka yapacak işi yokmuş gibi resepsiyonda oturup onu bekleyemeyecekti. Hiç bekletilmeden hemen onun odasına girmeliydi. Allah kahretsin, Abel bunun hesabını verecekti.

Resepsiyonist dahili telefonda «Matmazel de Lancel geldiler efendim. Evet, anladım,» dedi. Sonra Delphine döndü. «Toplantısı biter bitmez sizi içeriye kabul edecek, matmazel.»

Öfkeden çılgına dönen Delphine gözlerinden ateşler saçarak kıza baktı. Sonra kolundaki saatine bir göz attı. Geç kalmıştı. Eğer vaktinde gelmiş bile olsa on dakika kapıda bekletilecekti. Dilenci gibi ayakta durmakla komik oluyordu. Rahatsız koltuklardan birine oturup ateş saçan gözlerini kapıya dikti, her an kapının açılıp Abel'in özürler dileyerek içeriye girmesini bekledi. Resepsiyonist kız elindeki dergiyi okurken beş uzun dakika geçti. Delphine ayağa kalktı. Bir saniye daha beklemeye niyeti yoktu. Bu olasılığın da sınırlarını aşmıştı. Ofisin kapısı açıldı, birkaç adam bağırıp çağıraşarak dışarıya çıktılar, Delphine'den yana bakmadan tartışarak yürüdüler.

Resepsiyonist, «Mösyö Sadowski şimdi sizinle görüşecek, matmazel,» dedi.

Delphine terslendi. «Deme yahu.» Şaşıran resepsiyonist onu küçük odaya sokup gözden kayboldu. Ve arkasından kapıyı kapattı. Odanın içindeki erkek Delphine'e arkasını dönmüş, pencerenin önünde elinde tuttuğu film şeridine bakıordu. Holde Delphine'in omzuna çarpan adamdı. Delphine onun dönüp yüzüne bakmasını sabırsızca bekliyordu. Filmin baş yıldızına kaba davrandığını anlayınca dehşete düşecekti. Delphine ondan bir adım öndeydi... koridorda olanları hiçbir şey değiştirmezdi.

Hâlâ elindeki filme baktığı halde omzunun üstünden konuştu.

«Delphine bebeğim, otur. Bir dakika bana izin ver. Neyse ki şanslısın, dışarda sana çarpınca canını fazla acıtmadım... daha dikkatli olmalısın. Kadınlara sadece maksatlı vururum...» derken sesi kesildi ve dikkatle filme baktı. «Allah kahretsin! O kameramanı Allah kahretsin. O hergeleyi gördüğüm zaman ellerimle paralayacağım. Hayır, hayır olmaz gerçekten olmaz, şu yaptığı şey gerçekten olmaz, tabii artık düzeltmeye imkân yok, bütün sahneyi baştan aşağı keseceğiz. Bok canına, bütün hafta sonu buraya tıkılıp kalacağız!»

Elindeki film şeridini bıraktı, koltuğunda döndü ve birdenbire gülümsedi. Oturduğu yerden yarı doğrulup öne doğru eğildi, masanın üstünden elini uzatıp Delphine'in elini telaşla sıktı. «İğrenç bir adam değil mi bebeğim?»

Delphine uzun boylu, koca kafalı, eğri büğrü uzamış gür uzun saçlı bir adamla karşılaştı. Gençti. Yirmi beşinden fazla değildi, yüzü de tıpkı bir şahine benziyordu. Enerji taşan gözleri ve kocaman bir burunu vardı. Masanın arkasında oturan adamdan sanki düelloda savaşıyormuş gibi enerji taşıyordu. Gözünde kalın çerçeveli kocaman gözlükleri çıkarıp masanın üstüne koydu ve burun kemiğini ovaladı.

«Abel gelmedi mi? İyi, zaten gelmesini istemedim ama ısrar etti,» diye hızla ve dikkatle konuşuyordu. Delphine'in sesi soluğu kesilmişti. Yönetmen onunla senli benli konuşuyordu. Ve ilk isminle hitap ediyordu. Bu ancak yönetmenle film ekibinin en eski üyeleri arasında birbirlerini çok iyi tanıdıkları zaman olurdu, ama aksi düşünülemezdi. Hele yönetmenle yıldız arasında asla asla düşünülemezdi. Tabii eğer çok eski ve birbirlerinin kişisel dostu iseler durum değişirdi. Bu herif kendini ne sanıyordu?

Sadowski arkasına yaslandı, parmaklarının uçlarını birbirine birleştirip burnuna dayadı ve gözlüklerinin ardından dikkatle Delphine'i inceledi. Elleriyle yüzünün yarısını kapatmış, sanki tek başına bulunduğu bir odada dalgın bir anında satın aldığı bir tabloyu inceleyip sevip sevmediğine karar vermeye çalışırmış gibi bakıyordu. Sonunda, «Bereni ve yağmurluğunu çıkar,» dedi.

Delphine kasılarak, «Çıkarmasam daha iyi olur,» diye yanıt verdi.

«Üşüyor musun?»

«Tabii ki üşümüyorum.»

Sadowski sabırsızca, «Öyleyse yağmurluğunu ve bereni çıkar,» dedi. «Bakalım neye benziyorsun.»

Delphine kibarca siz kelimesini vurgulayarak, «Filmlerimi görmediniz mi?» diye sordu ama Sadowski onun neyi ima etmek istediğini anlamadı.

«Tabii gördüm. Yoksa başrolü sana verir miydim? Diğer yönetmenlere değil bana nasıl göründüğünü anlamak istiyorum. Haydi bebeğim çabuk ol, bütün gün seni bekleyemem.»

Delphine oturduğu yerde başındaki beresini çıkardı, omuzlarını silkip yağmurluğunu beline dek indirdi ve erkeğin gözlerinin hayranlıkla irileşmesini bekledi. Ama Sadowski'nin şüpheci, inançsız, öfke dolu bakışları değişmedi. İçini çekti. Delphine hiç kıpırdamadan onun düşüncelerini açıklamasını bekledi.

Sadowski birdenbire, «Ayağa kalk ve dön,» diye buyurdu. Minicik gözbebeklerinin etrafı derin bir kuyu gibi siyahtı, tıpkı bir ipnotizmacı gibi bakıyordu.

«Bu ne cüret? Ben dansöz müyüm?»

Sadowski Delphine'in yüzüne baktı. «Dizlerimin üstüne çöküp sana yalvarmamı mı bekliyorsun? Buna benzer bir şeyi kabul edersin değil mi? Ah... aktristler! Yeni başka ne var? Unut bebeğim, sen yanlış kapı çaldın. Ben burada film yapıyorum, tatlı gönül okşayıcı iltifatlar yağdırmıyorum. Sütyen kullanıyor musun?»

Delphine yalan söyledi. «Asla kullanmam.»

«Buna ben karar veririm,» diyerek Delphine'e ayağa kalkmasını işaret etti. Delphine alay edercesine başını önüne eğdi ve ayağa kalkmaya karar verdi. Adamın kaba, onu küçümseyen davranışlarına karşı güzelliğinin en iyi silah olduğunu biliyordu. Erkeğin mahçup olmasına zaman tanıyarak ağır ağır döndü. Yüzüne en ufacık bir zafer ifadesi vermemeye çalıştı. Kaşının ucunu bile hafifçe kaldırmadı, donuk bakışlarla Sadowski'nin yüzüne baktı. Erkek parmaklarını yüzünden çekmiş, çenesinin altına dayamıştı. Başını olumsuzca salladı. «Bilmiyorum. Hiç bilmiyorum... belki evet, belki hayır... sanırım denemeye değer.»

«Siz neden söz edieyorsunuz?»

«Senin yaptığın maskaralıktan, bu yaptığın öğrenci numarasından. Süveter ve etek, Shirley Temple numarası. Biraz işe yaradı. Göründüğü kadar aptal değil. Belki burada bir şey var...

Chole'yu kostümlü ve biraz makyajla deneriz.»

«Özür dilerim anlayamadım?»

Sadowski parmaklarını şıklattı. «Uyan Delphine! Chole, canlandıracağın kişi, zengin bir kaltak. Onun için buradayız değil mi? Görülüyor ki, sen cinayetin kokusunu alan polis müfettişini Chole'nun yanlış yola sevketmesi gerektiğini fark etmişsin. Bu da bir fikir. Hem de güzel. Çocukça olduğunu itiraf ediyorum, şüphesiz kafası çalışan herkes bunu itiraf edebilir, ama evet gerçekten çok tatlı. Sana masum bir görünüş kazandırıyor. Yaratıcı fikirleriyle filme yardımcı olan aktristlerden hoşlanırım. Tabii her zaman işime karışılmasını istemem. Tatlım, sakın kendini kaptırıp gitme.»

«Ben...»

«İyi. Pekâlâ anlaştık. Gidebilirsin.» Tekrar koltuğunu pencereye doğru çevirip Delphine'e arkasını döndü ve film şeridini incelemeye başladı.

Delphine, «Saç traşın gelmiş,» diye ağzından kaçırdı.

«Biliyorum. Başkaları da söyledi. Bu Tanrının belası kokmuş sahneyi tekrar düzeltinceye kadar traş olmayacağım. Eğer seni rahatsız ediyorsa yanında makas getirip kes. Buyur istediğini yap.»

Delphine İngilizce, «Eşek herif,» dedi.

Sadowski arkasını dönüp gözlerinin içinden beğeni ışıkları saçarak baktı.

«Doğru! Güzel! Senin Amerikalı olduğunu unutmuştum. Pittsburgh'da kuzenlerim var... oralara yakın bir yerden misin? Eşek herif... Fransızca da bunun karşılığı güzel bir kelime yok değil mi?» Elini sallayıp kapıyı gösterdi. «Pazartesi görüşürüz. Sabah çok erken, uykunu almış olarak gel. Ve bebeğim, erken dediğim zaman erken demektir. Sakın uyuyup kalma. Bak şimdiden uyarıyorum. Tabii setten de en son sen ayrılacaksın.»

Öfkeden deliye dönen Delphine, «Peki, ya uyuyup kalırsam?» diye sordu.

«Endişe etme kalmazsın. Gördün mü, bana sorun yaratmak istemezsin, bebeğim, çünkü yaratacağın sorunlara aldırmayacağımı biliyorsun. Doğru mu? Haydi şimdi git. Meşgul olduğumu görmüyor musun?»

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Freddy sıkıca bağladığı başlığını kontrol etti. Brenda Marshall'ın saç biçimindeki peruğunun siyah bukleleri yüzüne uçuşup burnunu gıdıklıyor, gözlerinin içine giriyordu. Tepesi açık kokpitte aletlerin önünde oturmuş, uçağı kontrol ediyordu. Iki yıllık dublörlüğü süresince, giysi departmanındakileri ikna edememişti. Kadın pilotların hiçbirinin başlığının içinden saçları omuzlarına dökülüp havada uçmazdı. Ama Freddy'nin düşüncesine göre, sinirleri çelik gibi sağlam, altın kalpli, belalardan kurtulmasını bilen mücevher hırsızı kadın her şeyi yapabilecek yetenekteydi, hatta geçen hafta çevirdiği sahnede uçağı gece elbisesiyle kullanmıştı.

Yüksekliği kontrol etti. Tam planladığı gibi dört bin metrede uçuyordu. Freddy uçağı dikkatle rotasına sokup ellerini kontrol aletlerinden çekti. Ağustos ayının bu güzel gününde hava çok sakindi. Uçak kendi başına dümdüz uçuyordu ve uzun süre böyle uçmaya devam edecekti. Ceketinin kollarının içlerine iki tarafa da aynalar dikmişlerdi, böylece Freddy makyajını kontrol edebiliyordu. Makyajı bir saat önce yapıldığı gibi duruyordu, hiç bozulmamıştı. Hazırdı, çekim başlıyabilirdi. Kameraların yerleştirildiği dört uçağa baktı. Biri sol tarafında çok yakından uçuyordu. Diğer üçü ise farklı yüksekliklerde altındaydılar. Uçak infilak ettiği zaman Freddy kolayca kurtulabilecekti. Başlamaya hazır olduğunu bildirmek için uçağın kanatlarını salladı. Bu tür gösterilerde aynı sahneyi defalarca çekemiyorlardı.

Kameraların yüklendiği büyük uçaklar da çekimin başladığını işaret ettiler. Freddy kendi kendine, pekâlâ Brenda, haydi bakalım iş başına, dedi ve telaşla yüzündeki ifadeyi korkuya çevirdi. İçi mücevherlerle dolu kadife çantasını ceketinin içine tıkıştırdı, hızla fermuarı çekti ve oturduğu yerden kalkıp paraşütünü alarak uçağın kapısına yaklaştı.

«Hoşçakalın baylar bayanlar, beni yakalayamayacaksınız,» diye bağırdı. Yan tarafındaki uçaktaki kameranın ağız hareketlerini çektiğini gördü. Sonra Freddy'nin söylediği sözleri Brenda Marshall seslendirecekti. Kokpitin yanına takılan dinamitleri patlayacak kırmızı düğmeye bastı. On beş dakika sonra uçak infilak edecekti. O zamana dek Freddy tehlike sahasından çoktan kaçıp canını kurtaracaktı. Düğmeye bastığı anda uçaktan dışarıya atladı. Ona kadar saydıktan sonra paraşütünü açacaktı.

«Bir... iki... üç...» diye sayarken paraşütün ipini tuttu. Ama beklenmedik bir şey oldu. Uçak hesaplanan zamandan tam on iki saniye önce infilak etti. Erken infilakın şok dalgaları Freddy'i sersemletti. Alev alev yanan uçağın parçaları paraşütle yere inmekte olan Freddy'nin yağmur gibi tepesine yağıyordu. Yanan bir kanat tam yanından geçti. Ağır motorun çarpmasına ramak kaldı.

Freddy paraşütle yere iniyordu. Kendine geldiği an ne zamandır havadan yere düştüğünü bilmiyordu. İlk anda gösterdiği tepki hemen paraşütün ipini çekmek oldu. Kocaman beyaz şemsiye şeklindeki paraşüt açılınca birkaç saniye içinde düşüş hızı yavaşladı. Paraşütün yanmadığını fark edince içine biraz su serpildi. Benzin deposu ona zarar vermeden düşmüştü. Iki yana sallanarak gökyüzünü 360 derece tarayıp, infilak eden uçak parçalarını araştırdı. Evet, gökyüzü parçalanan uçak parçalarından âdeta görünmüyordu ama pek yakınında sayılmazdı. Kamera yüklü üç uçak rotalarını bozmadan uçuşa devam ediyorlardı.

Hiç gecikmeden açılan paraşüte bakıp içinden Tanrıya çok şükür diye dua ederken Freddy, bu kez ödedikleri paranın karşılığında çok fazlasını aldılar diye düşündü. Hızla yeryüzüne inmekte olan alev dilleri, geniş bir alana yayılıyorlardı. Ve Freddy'nin hayatı olan beyaz ipek kumaşı yemeye başlamışlardı. Aşağıya yere baktı. Aşağı yukarı iki bin metre yükseklikte olduğunu tahmin etti. Yere ayak basana dek aradan çok vakit geçecekti.

Bu zamana kadar paraşüt yanıp kül olacaktı. Paraşüt tamamen yanmasa bile yere düşüşünü yavaşlatamayacaktı.

Paraşütü havada açmak çok kolaydı... ama gökyüzünün tam ortasında kapamak olanaksızdı. Freddy canını dişine takıp, eliyle ulaşabildiği iplerinin hepsini tuttu. İpleri yere doğru çekiştirdikçe paraşütün içine daha fazla hava girmesine engel oluyordu. Artık eskisinden daha hızlı yere düşüyordu. Zamanlamayı iyi ayarlayabilirse ipek şemsiyenin tepesindeki hava dolu kısım yere düşmesini yavaşlatacaktı. Başını yukarıya kaldırıp paraşütün yanıp yanmadığına bakamıyordu. Bütün duyularıyla dikkatle paraşütün iplerini bırakıp yere düşme zamanını hesap ediyordu.

Kameramanların yerde daire içinde durdukları alanı görünce, «Şimdi!» diye bağırdı. Mac'ın yere düşeceği noktaya doğru koştuğunu gördü. Freddy kollarını açıp paraşütün iplerini bıraktı. Şiddetli sarsıntıyla ipek şemsiye tekrar açıldı, ama çok hızlı açıldı, yere doğru hızla inmeye başladı. Freddy yere çok kötü düştü. Sol kolu ve sağ ayak bileği aynı anda kırıldı, sağlam koluyla paraşütün içindeki havayı boşaltıp yerde sürüklenmemeye çabalarken bayıldı. Kendine geldiği zaman Mac'ın üstüne atlayıp yerde sürüklenmesine engel olduğunu fark etti. En son olarak yönetmen, «Sakın durmayın çekin çekin, onun için de senaryoda bir şeyler uydururuz,» diye bağırdığını duydu.

Freddy beline dek çıplak banyoda yere çömelip endişeyle, «Gözlerime sabun kaçırmayacağına söz veriyor musun?» diye Mac'a sordu. Kolu ve ayak bileği hâlâ alçıdaydı. Birkaç gün önce hastaneden çıkarken doktorlar alçıyı ıslatmamasını söylemişlerdi, Mac onun saçlarını ancak banyo küvetinin içine başını eğerse yıkayabileceğini anlamıştı. Bir dizini yere koyup omuzlarını banyo küvetinin kenarına dayayarak başını içeriye sarkıtacaktı.

«Neden gözlerine sabun kaçırayım?»

«Kazayla kaçırırsın... nedeni bir türlü anlaşılmaz... insan bir başkasının saçlarını yıkarken ne denli çabalarsa çabalasın göze sabun kaçar. Gözüme sabun kaçmasından nefret ederim.»

«Uçaklardan atlamayı seviyorsun ama gözüne sabun kaçmasından hoşlanmıyorsun öyle mi?»

«Beni anlamaya başladın.»

«Başını küvetin içine sok, gözlerini sıkıca kapa ve endişe etme.»

Freddy telaşla, «Dur,» dedi. «Saçı sabunlamak değil çalkalamak tehlikelidir. Yıkadıktan sonra nasıl çalkalayacaksın?»

«Bu tenceredeki suyla. Çok basit. Sıcak ve soğuk su doldurup başından aşağıya dökeceğim. Tanrım!»

Freddy, «Çabuk git kulplu bir sürahi bul,» diye emretti. «Tencere... ancak bir erkek tencereye su doldurup saç çalkalar.»

«Su testisine ne dersin? Damla damla başına dökerim.»

«Harika. Hayır, istemem çok uzun sürer. Sen sürahiyi getir.»

«Freddy, buradan bir yere kıpırdama, şimdi döneceğim.» Mac alt kata mutfağa koştu, sürahiyi buldu. Anaç tavuk gibi Freddy'nin etrafında dönmek istemiyordu ama onun sağ kaldığına çok seviniyor, Tanrıya dualar ediyordu. Eğer diş fırçasıyla saçlarının yıkanmasını istese seve seve yapardı. Kolundaki ve ayağındaki alçıların ağır olduğunu biliyordu. Ama Freddy güçlü bir kızdı. Mac onun evin içinde hoplaya zıplaya dolaştığını gördükçe yüreği ağzına geliyor, düşüp başka bir yerini kırmasından korkuyordu. Merdivenleri üçer üçer atlayıp yukarıya çıkarken, benim sevgili kızım çok cesur, çok iyi ve asla yenilmez, diye düşündü...

Saçını yıkadıktan sonra Mac tüm karşı koyma çabalarına rağmen aldırmadı. Freddy'i kucaklayıp yatak odasına taşıdı. Yatağın üstüne yatırıp havluyla saçlarını kuruladı. Filmlerde dublörlük yapmaya başladığından beri saçları kısa kesilmişti. Mac onun saçlarını kuruladıktan sonra, birbirine dolaşmış bukleleri teker teker özenle taramaya başladı. Freddy onun yüzüne yarı kadın yarı çocuk gibi hülyalı gözlerle baktı.

«Bu tekniği nerede öğrendin?» diye sordu.

«Çocukken, leş gibi kokan iri yarı kıvırcık tüylü bir köpeğim vardı.»

Freddy onu suçlarcasına, «Bana ondan hiç söz etmedin,» dedi.

«Köpek kaçtı.»

«Bu duyduğum en acıklı öykü.» Birden Freddy kendini tutamayarak hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

Sadece şaka yaptığı için onun gösterdiği tepkiye çok şaşıran Mac, Freddy'i susturmaya çalıştı. Ona sıkı sıkı sarılıp böyle

bir şey olmadığını söyledikçe Freddy daha çok ağlıyordu. Sonunda yavaş yavaş hıçkırıkları dindi, Mac'ın kolları arasında burnunu çeke çeke, «Zavallı, zavallı köpek,» dedi.

Freddy iyice sakinleşince, Mac, «Bu ne demekti?» diye sordu.

Freddy başını onun göğsüne gömüp boğuk sesle, «Bilmiyorum,» diye yanıt verdi.

«Sanırım kazaya geç kalmış bir tepki gösteriyorsun.»

Freddy dik oturup eskisi gibi içten gülmeye çalıştı, hayır dercesine başını salladı.

«Hayır olmaz. Kazayı serinkanlılıkla baştan sona düşündüm,» diye ona güvence vermeye çalıştı. Haftalarca hastanede yattığı zamanda aynı güvenceyi vermeye çalışmıştı. Dinamiti yerleştiren işçiler fünyelerinin uzunluklarını yanlış hesaplamışlardı. Ama tabii bunu asla itiraf etmiyorlardı.

«Bundan başka hata olamaz. Çünkü her şey yolunda gidiyordu.»

«Freddy, bir şeyi anlamak başka, ama duygusal yönden onun kıskaçlarına yakalanmak başka, böyle bir şeyin gerçekten başına geldiğini kabul etmekse çok daha başka. Sen anlamamakta ısrar etmeyi inatla sürdürsen de büyük bir şok geçirdin.»

«Şok geçirmediğimi söylemedim ki. Sonra en iyi paraşütümü ziyan ettim. Ama başımdan başka kazalar da geçmişti. Kemiklerim kırılmıştı,» diye Freddy cesur davranmaya çalıştı.

Mac ciddiyetle, «Başından böyle bir kaza geçmedi,» dedi. «Freddy, dublörlük yapmaktan, gösteri uçuşlarından ne zaman vazgeçeceksin?»

«Benimle ne zaman evleneceksin?»

Aralarında derin bir sessizlik oldu. Freddy altı ay önce on sekiz yaşına bastığı günden beri arada sırada evlilikten söz ediyordu, ama dolaylı şekilde, şaka yaparak, dalga geçerek konuşuyordu. İlk seferinde McGuire onun yüzüne bakıp alayla kaşını kaldırmıştı. Onun bu sözlerini abuk sabuk şakalarından biri olduğuna inandığını belli edip, başladığı söze kaldığı yerden devam etmişti. Ama şimdi Freddy soruyu açık biçimde sormuş, yanıtını bekliyordu. Mac hep bu anın geleceğinden korkuyordu. Aradan aylar geçtikçe bu soru kaçınılmaz bir heyüla gibi kar-

şısına dikiliyordu. Bir süre tereddüt etti, sonunda başını sallayıp, «Freddy ba...» dedi.

«Bu ses tonuyla yanıt vermeye başlamadan hoşlanmıyorum. Ne zaman, Mac?»

«Freddy sevgilim...»

«Bana bak. Ne zaman, Mac ne zaman?»

Mac acıyla inlercesine, «Olmaz,» dedi. «Olmaz.»

«Evli değilsin. Yapamam ne demek? Pekâlâ olur, bundan daha basit ne var? Bugün Vegas'a uçarız ve güneş batmadan evleniriz. Yani evlenmek istemediğini söylemeye çalışıyorsun değil mi?»

«Evet, şimdi anladın. Evlenmemiz doğru olmaz, Freddy. Bağışlanmaz bir hata yapmış oluruz. Sen henüz on sekiz yaşındasın... ben ise kırk iki... aramızda dağlar kadar fark var... ben senin için çok yaşlıyım!»

«Aradaki yaş farkının benim için hiçbir anlam taşımadığını çok iyi biliyorsun,» diye Freddy öfkeyle yanıt verdi. «Senden başka kimseyi sevmedim. Senden başka kimseyle evlenmem. Sana yemin ediyorum evlenmem. Ne kadar yaşlı olursan ol elimden kurtulamayacağını biliyorsun, Mac. Sen yüz yaşındayken ben de seksenimde hâlâ senin peşinde olacağım. Yaşlandıkça aramızdaki fark ortadan kalkacak.»

«Freddy, duyduğum en komik tartışma ve çok saçma. Seksenle on sekiz arasındaki yılları atlayıp geçtin. Sen hâlâ çocuk sayılırsın... biliyorum biliyorum, ama gerçek... genç bir kadınsın, önünde uzun bir yaşam var. Benim ise ömrümün yarısı geçti, gençliğimin en güzel yıllarını yaşadım. İhtiyarlığa merdiven dayadım. İşte gerçek, bu.»

Mac'ın haksızlık yaptığının farkındaydı. Hırsla, «Haksızlık yapıyorsun!» diye bağırdı.

«Allah kahretsin, haksızlık yaptığımı bilmiyor muyum sanıyorsun! Seninle ilk kez sevişiğim gün haksızlık yaptığımın farkındaydım, çünkü eğer o zaman kendimi tutabilseydim, bunlar başımıza gelmezdi. Böylesine zayıf olduğum için Tanrının belası her gün kendi kendime lanet ediyorum. Ama elimde değildi, uzun zamandır sana âşıktım. Sana karşı koyamadım, ve hâlâ istediğin hiçbir şeyde sana karşı koyamıyorum... tabii evlilik dışında Freddy, seninle evlenmeyeceğim. Evlenmemiz doğru olmaz.»

Freddy işi şakaya vurup, «Köpeğinin senden neden kaçtığına hiç şaşmamalı,» dedi. «Zaten ben de gerçekten evlenmek istemiyordum. Sadece senin namuslu bir erkek gibi davranacağını düşünmüştüm, ama sen ahlâk kurallarına sıkı sıkı bağlı sıkıcı yaşlı bir herifsin, onun için fikrimi değiştirdim.»

Freddy'nin oyununa ayak uydurup onun kadar mükemmel yalan söyleyerek, «Aklını başına toplayacağını biliyordum,» diye Mac yanıt verdi. Demek hâlâ aklından geçenleri Mac'ın okuyamadığını sanıyordu, bunca yıldır kendini tanımadığını sanıyordu? Freddy hayatta asla ve asla istediği bir şeyi elde etmekten vazgeçmezdi. Bir anda evlilik hakkındaki fikirlerinin değiştiğini söyleyip Mac'ı kandırmaya mı çalışıyordu? «Sünger banyosuna hazır mısın?»

«Hayır. Dün yıkandım, bugün istemez. Hâlâ temizim. Eğer inanmıyorsan kendi gözlerinle incele. Haydi bak bakalım, korkma gıdıklanmam.»

Anette de Lancel kocasına, «Delphine bu sabah bana çok garip bir soru sordu,» dedi ve sustu.

Vikont Jean-Luc de Lancel ancak uzun yıllar evlilik hayatının getirebileceği alışkanlıkla keyifle içini çekti. Delphine ne acayip bir şey söylemişse, karısı da eninde sonunda tüm ayrıntısıyla bunu ona anlatacaktı, elinden hiç kurtuluş yoktu. 1938 yılının, bunaltıcı ağustos gecesinde, yatmadan önce buz kovasında soğuyan şampanyayı içmeye hazırlanıyorlardı.

Anette de Lancel, hayranlıkla karışık endişeli bir sesle, «Farazi olarak âşık olmaktan kurtulacak bir yöntem bilip bilmediğimi sordu,» dedi.

Jean-Luc her şeye rağmen pek ilgilendi. «Sen ona ne yanıt verdin?» diye sordu.

«Jean-Luc ne demek istdiğimi anlamadın. Eğer aşktan kaçıyorsa, kızın uygunsuz birine âşık olduğu anlaşılıyor. Ve bana akıl danıştığına göre zavallı kızcağız ümitsiz durumda. Yoksa Delphine kadar bağımsız bir kız, kalkıp da aşk konusunda büyükannesine akıl danışır mı?»

Hafifçe şaşıran Jean-Luc, «Onun âşık olabileceğini hiç tahmin etmiyordum,» dedi.

«Jean-Luc!» Anette de Lancel gerçekten hayret etmişti.

«Onun gibi kendini duygularına kaptırıp giden başka bir kız tanımadım. Ama yine de asıl duygularını gizlemeyi çok iyi beceriyor. Kendi kendini bizi ziyaret etmeye davet ettiği zaman üzüntüsünü ve sıkıntısını ne güzel gizlemişti. Herhalde sahnede rol kesme yeteneğinden etkileniyor.»

«Sahne değil, sevgilim... sinema.»

«Her ikisi de aynı şey, bir yığın saçmalık. Ama ben ona verdiğin öğüdü hâlâ merak ediyorum.»

«Ben dedim ki, farazi olarak âşık olan birisini düşün ve onu sevmek istemediğini varsay ve elinden geldiğince adı geçen erkeğin en iğrenç kişisel alışkanlıklarını vakit geçirmeden bul... Delphine de bunun çok iyi bir fikir olduğunu söyledi, ama söylediklerimi hemen denemeye niyetli olduğunu açıklamadı... ve sanırım verdiğim öğüt pek de fena sayılmaz değil mi, ne dersin? Bana o boynu bükük haliyle çok tatlı teşekkür edip, zavallı Guillaume'ın arabasına atlayıp tek başına dolaşmaya çıktı.»

«Hmmm,» diye ses çıkaran Jean-Luc karısının elini avucunun içine aldı. Büyük oğulları üç ay önce kansere yenilip ölmüştü. Arkasından ağlayacak, yasını tutacak karısı ve çocukları yoktu ama annesi babası ve üzüm bağlarındaki işçiler onu çok özlüyorlardı.

Jean-Luc, «Boş yere kendini üzme şekerim,» dedi. «Onun yaşındaki kızlar için aşk ciddi bir iş değildir. Her neyse Delphine kısa zamanda onu unutur.»

«Delphine on dört değil yirmi yaşında, Jean-Luc. Yeterince aklı başında demektir... oh her şey... her şey için yeterince yaşlı demektir. Endişelenmekten kendimi alamıyorum.»

«Anette sana yalvarırım bu işe burnunu sokma. Geçen sefer Delphine'in sorunlarını çözümlemeye çalıştın, bir ziyafet verdik, bak sonunda başımıza ne işler açtı,» diye karısını uyarıp, aşağı yukarı altmış yıldır paylaştıkları yatağa girmeye hazırlandı.

Pencerenin önünde oturmuş ağustos mehtabını seyreden Delphine bir yandan da acı acı kendine lanetler savuruyordu. Başına böyle bir şey gelemezdi! Hayatın tadını çıkararak yaşamaya kesin kararlıydı. Oysa bütün dengesi altüst olmuştu. Bunca yıldır kendisini eğitip erkekleri avucunun içine nasıl dü-

şüreceğini öğrenmişti. Koleje devam ettiği yıllardan beri erkeklere karşı tutumunu belirlemişti. Daha sonra Paris'te Bruno'nun rehberliğinde güvenle genişleyen çevresine ayak uydurup gerçekten kendisini geliştirip, duygularında aşama göstermişti. Ama âşık olmakla kendisine ve duygularına ters düşüyordu. Vücudu hakkında öğrendiği gerçeklere fiziksel zevklerini bir düzine sevgiliyle nasıl tatmin edeceğini de öğrenmişti. Bu da Delphine'in iradesine ters düşüyordu. En kötüsü Delphine'in kendini koruma güdüsüne ters düşüyordu.

Armanda Sadowski gibi bir adama âşık olmazdı! Elleri morarana dek yumruklarını pencerenin kasasına vurdu. Armanda Sadowski gibi bir adamdan hoşlanmazdı bile! Oh, ama ondan hoşlanıyordu! Oh, hoşlanıyordu!

Bu akıl almaz şey ne zaman başına gelmişti? Film çekimine başladıkları ilk haftalarda o güne dek onun karşısında rolünü en iyi şekilde canlandırdığını fark ettiği zaman mı, yoksa Nico Ambert'le çevirdiği Mayerling filminde ilk kez tattığı cinsel zevkleri kapıp koyvermesinden mi? Belki de gerçekten rol yapma yeteneği olduğunu fark etmesinden kaynaklanmıştı?

Çalışmaya başladıkları ilk gün Delphine film ekibinin varlığını unutmuştu. Onlar kendilerine verilen emirleri yerine getirmek zorunda olan kimselerdi. Işıklar yalnızca aydınlatma amacıyla yakılıyordu, kameralar sadece filmi çekmek için çalışıyorlardı. O filme başladığından beri eline erkek eli değmemişti.

Evet, belki de duyguları tamamen profesyoneldi, o güne dek hiçbir yönetmenin yapmadığı şekilde kendisini yönetmesine karşılık duyulan hayranlıktı. Galatea'nın Pygmalion'a karşı duyduğu hayranlığa benzer bir şey miydi? Ama hayranlıkla aşkın ne ilgisi vardı? Stüdyodaki diğer aktör ve aktrisler aşkın geçici duygu olduğunu söylüyorlardı. Her sanatçının yönetmenine biraz âşık olduğu biliniyordu. Yönetmenler öyle veya böyle müthiş baştan çıkarıcı kişiliğe sahip oluyorlardı. Yoksa başka türlü iş bulamazlardı. Film çevirme oyunun büyük bir parçasıydı. Birazcık âşık olmak, birazcık âşık olmak, diye düşündü. Bunu kabul edebilirdi. Ama birazcık âşık olsa, film çevrilmesi sona erince Delphine de onu unuturdu. Film haziranda çevrilip bitmişti. Şimdiye dek çoktan başka bir sevgiliye tutulup... tabii eğer birazcık âşık olsaydı... kapıldığı hastalıktan kurtulmuştu.

Herhalde Armand Sadowski diğer erkeklerden çok farklı davranması, kendisinden etkilenmemesi duygularını şaha kaldırmıştı. Evet, Armand'ı hiç etkileyememişti. Margie Hall'ın deyişiyle elde edilmesi çok güç bir erkeğin peşinden koşması kendisine eziyet değil miydi? Peki Armand'ı elde etmesi olanaksız mıydı? Herhalde olanaksızdı. Yoksa onun da kendisine karşı birazcık ilgi duyduğu gözünden kaçmazdı. Ve ona karşı duyduğu hisler hemen körlenirdi. Ama körlenmemişti değil mi? Bunu anlamaya fırsat bulamamıştı. Bir an Delphine hayal kurup Armanda Sadowski'nin de kendisine ilgi gösterdiğini düşününce keyiften başı döndü, gökyüzündeki ay sanki uçurtma gibi havada sallandı.

Hayır, ona film çekimi sırasında âşık olmuştu. Evet kendisini istediği gibi parmağının ucunda oynatırken âşık olmuştu. Parmağının ucunda oynatmamıştı da ne yapmıştı? Karşısındakine istediğini yaptırmak için hangi psikolojik ipleri çekeceğini, hangi sözlerin, hangi davranışların gerektiğini biliyordu. Filmde rol alan diğerleri gibi onu yakından izlemişti. Istediğini elde etmek için sonsuz enerjisini kullanıp, karşısındakilere iyi sözler söylemiş, bağırmış çağırmış, küfür etmiş, onları kandırmış aldatmıştı.

Pekâlâ öyleyse filmdeki diğer aktrisler neden ona âşık olmamışlardı? Delphine ağızlarından Armand hakkında biraz laf alabilmek için stüdyoda birlikte çalıştığı kimselere yakınlık gösterip, davranışlarıyla onları şaşırtmış anlattıkları binbir türlü dedikoduları can kulağıyla dinlemişti. Herkes Sadowski hakkındaki düşüncelerini özgürce söylüyordu. Bütün film ekibinin ilgisini çekiyordu, ama diğerlerin yalnızca yönetmen olarak etkiliyordu. Herkes onun evli olmadığından kesinlikle emindi. Özel bir kadın arkadaşı da yoktu, ailesinin yıllarca önce Polonya'dan gelip Paris'e yerleştiğini biliyorlardı, onun Yahudi olduğunu tahmin ediyorlardı, ama Polonyalıların ne olduğunu kimse bilmezdi değil mi? Stüdyodakilerle kurduğu dostluk Armand hakkında dedikodu üretmekten başka bir şey sağlamamıştı. Delphine onların arasından hiçbirisine kişisel ilgi göstermemişti. Zaten onların da ilgi alanları bir noktaya kadar uzanıyordu, sonra hepsi yine kendi yaşamlarına dönüyorlardı. Delphine duyduğu huzursuzluğu gizlemeyi başarıyordu. Belki Yahudiydi, belki kim-

seye bağlı değildi, Polonyalı olduğu kesindi. Ama hakkında fazla bir şey biliyor sayılmazlardı.

Delphine öfkeyle, hayatında bir kez olsun dürüst ol, diye kendini azarladı. Gözlüklerini çıkarıp sana baktığı zaman ona âşık oldun. Ona âşık olman için gözlüklerini çıkarması yeterliydi. Koltuğunda dönüp sana bakınca... Çocuk oyuncağı, zavallı çocuk oyuncağından başka bir şey değilsin. Şimdi ne yapacaksın bakalım?

Freddy'nin kolundaki ve ayak bileğindeki alçılar ağustosun sonunda çıktı. Çok kısa zamanda eski gücünü toplayacağına şüphe yoktu. Her gün kendisiyle birlikte çalışacak birisini tuttu. Çeşitli işlerde, denge konusunda birçok oyunlar öğrendi. Artık düşme korkusunu yenmiş, tek başına ayağa kalkabiliyordu. Mac onu evde yalnız bırakıp, okula uçuş dersleri vermeye stüdyolara eski uçaklar kiralamaya gidiyordu.

1938 Eylülünün sonunda Freddy tekrar uçağa atlayıp uçmaya başladı. Kazandığı ilk büyük parayla Rider cinsi bir yarış uçağına kapora yatırdı. Baştan aşağı beyaza boyanmış alçak kanatlı güzel sülün gibi bir uçaktı. Ve bu uçakla girdiği yarışda ilk kupasını kazandı.

Şimdi havada, sahil şeridinden Santa Cruz'a doğru yol alırken bir yandan da düşünüyordu. Acaba kendisine teklif edilen rolü kabul etmeyip yarışlara katılarak yeni rekorlar kırmayı mı denemeliydi? Başına gelen kaza yüzünden Ulusal Hava Yarışmalarını kaçırmıştı. Ama bugün artık umrunda değildi. Uçmak yeterliydi. Bir şeyler kanıtlamaya gerek yoktu.

Bütün pilotlar hangardan çıkıp uçaklarına doğru giderlerken, az sonra havalanacağım, derken içleri içlerine sığmazdı Freddy uzun süredir ilk kez uçuyordu bunun ne büyük zevk olduğunu âdeta unutmuş gibiydi. Evet, uçağını gerçekten çok özlemişti.

Uçmanın bu kadar zevkli olduğunu o güne dek fark etmemişti. Gökyüzünün güzelliği hakkında sayfalar dolusu şairane yazılar yazabilirdi. Aynı şekilde altındaki yeryüzü hakkında romantik tasvirler yapabilirdi. Bir süre uçakla âdeta bütünleşti ve, eğer kontrol elinde olmasa özgür olmazdım, diye düşündü.

İşte bu kadar basitti. Havada uçarken sonsuz özgürlük duyuyordu ve bu duygudan asla fazla uzak kalmamalıydı.

Bir süre hiçbir şey düşünmeden öylesine uçtu, aletleri kontrol etti, reflekslerini kendi haline bıraktı, onu uçağıyla bütünleştiren isimsiz ilkel bir duygunun içine gömüldü.

Ne kadar mutluyum, diye düşündü. Ve irtifa kaybetmeye başladı. Mutluluğunun nedeni sadece uçabilmek değil Mac'tı. Zaten mutluluğunun kaynağı ne zaman Mac değildi ki? Dün gece yemekten sonra Freddy'nin canı birdenbire dondurma isteyince, nasıl da arabasına atlayıp dondurma almaya gitmişti. Geri döndüğü zaman Freddy şaka yollu, hiçbir şey belli etmeden çok iyi bir baba olacağını söylemişti. Bu sözlere Mac kaşlarını bile çatmamış, baba olmak için çok yaşlı olduğunu filan söyleyip karşı koymamıştı. Ya da baba olmasının doğru olmayacağını iddia etmemiş veya o gülünç saplantılarından birini tutturmamıştı. «Sen varken başka bebeğe ihtiyacım yok,» diye yanıt vermiş, ama bakışlarından Freddy onun zayıf noktasını yakaladığını anlamıştı. İşte tam o anda Freddy günün birinde onu kendisiyle evlenmeye mecbur edeceğini hissetmişti. Hamile kalmak pahasına onunla evlenecekti. Hem de pek yakında hamile kalacaktı.

1938 Eylül ayının son günü Paul de Lancel akşam gazetelerini büyük bir üzüntüyle okuyordu. Bir aydır California'dan dünya haberlerini izliyordu. Uzak ülkelerin çalkantılı günleri olarak nitelendirilen kavgalardan, çekişmelerden Amerikalılar ellerinden geldiğince uzak durmaya çalışıyorlardı. Oysa Paul bir aydır Avrupa'da sürüp giden krizden başka bir şey düşünmüyordu.

Eylül ayında üç kez dünya savaşın eşiğine gelmişti. Hitler sonunda o havalide yaşayan azınlık Alman halkının haklarını koruduğu iddiasını bir kenara bırakıp, zengin yeraltı madenlerinin bulunduğu, endüstrinin candamarı olan Çekoslavakya'nın Südet bölgesinin Almanya'ya ilhak etmesini istemişti.

Ingiltere Başbakanı Neville Chamberlain üç kez Almanya'ya gidip dünyayı tehdit eden diktatörle barışı sağlamaya çalışmıştı. Çekler vatanları uğruna savaşmaya hazırdı, Avrupa'da

savaşa cesaret eden tek ülke Çekoslavakya'ydı. Tabii bir de Stalin vardı, ama ona da kimse aldırmıyordu. Çekoslavakya'nın müttefikleri İngiltere ve Fransa'nın savaş güçleri tükenmişti. Büyük Savaşta yirmi milyondan fazla insan hiç uğruna ölmüş ve daha aradan yirmi yıl geçmemişti. 30 Eylül de Hitler ve Chamberlain Fransa Başbakanı Daladier'in de onaylamasıyla Münih anlaşmasını imzaladılar. Bu kez savaş çıkmayacaktı. Sağduyu savaşı önlemişti.

Paul, karısına bakıp, «Tanrıya şükür,» dedi.

«Artık tehlikenin ortadan kalktığına, boş yere endişe ettiğimize gerçekten inanıyor musun?»

«Tabii ki hayır. Şimdi daha çok endişe etmeliyiz... ama hiç olmazsa bu kâğıt parçası temelde iyi niyeti gösteriyor. Şunu dinle sevgilim...» Yüksek sesle gazeteyi okumaya başladı. «'Dün gece imzalanan anlaşma ve daha önceki sembolik İngiliz-Alman Deniz Kuvvetleri anlaşmasıyla iki ülkenin birbirleriyle savaşa tutuşmayacaklarına inanıyoruz.' Benim gibi şüpheci bir diplomat bile buna doğru yolda atılmış bir adım olarak niteler.»

«Peki, Çekler ne olacak?»

«Fransa ve İngiltere onların haklarını koruyacaklar. Çekler her zaman sorun yaratmışlardır. Ama bir savaş daha çıkaracak kadar güçlü sorunlar değil. Pekâlâ, şimdi yine kendi planlarımıza dönebiliriz. Ne dersin sevgilim, ekim sonunda Fransa'ya geçelim mi, yoksa ilkbahara mı yerimizi ayırtalım?»

«Ne kadar izin alabilirsin?»

«Bu yıl biraz fazla izin alabilirim. Eğer ilkbahara kadar beklersek, iznimi birkaç ay uzatabilirim, ama eğer gelecek ay sonu yola çıkarsak yılın son aylarında Champagne'yi ziyaret etmek fırsatını yakalarız, oraların en güzel zamanı sonbahardır.»

Eve dalgınlıkla, «Keşke Guillaume öldüğü zaman gidebilseydik,» dedi. «Evet, ben de isterdim. Ama babamın mektupları duygularını açıkça ortaya koydu. İşin idaresinde ona yardım etmek için dışişlerinden ayrılmamamı asla istemiyor. Ona yardım etmektense başına bela olacağımı sanıyor,» diye Paul üzüntüyle konuştu. «Benim şampanya nasıl yapılır, nasıl pazarlanır bilmediğim doğru ama zararın neresinden dönülse kârdır.

Babam yanındaki işçilerin Guillaume'u aratmayacaklarını yazıyor. Onların babaları da bizim bağlarda çalışmış, büyükbabaları da büyükbabamla birlikte çalışmışlar. Mahzenleri denetleyen üç Martin'e güvendiği gibi, diğer işçilerine de sonsuz güveni var.»

Eve şüpheyle, «Elli üç yaşındasın, tarım hayatına nasıl uyum sağlayacaksın? Ekim ayının sonunda havaların buz gibi soğuduğu ve zorlu beş uzun aydan sonra ilkbahara kavuşabildiğin bir yerde nasıl rahat edeceksin?» diye sordu.

«Yani California'nın bizi yolumuzdan şaşırttığını mı söylemek istiyorsun?»

«En iyimizi bile berbat ediyor. Hatta Fransızları bile. Burada yeterince uzun yaşadın mı kanında bir tür kimyasal değişiklik meydana geliyor... tıpkı tropiklerdeki gibi. Günün birinde... belki de pek kısa zaman sonra... istesen de istemesen de, Valmont senin olacak. Veya ben istesem de istemesem de. Doğrusu bu fikir beni ürkütüyor. Sanırım gelecek ilkbahara kadar beklemek daha iyi olur. Bir ay Paris'te Delphine'in yanında kalırız. Sonra bir ay da Champange'de geçiririz.»

«Oldu. Mayıs ayını Delphine'le Paris'te geçirdikten sonra haziranda annemle babamın yanına gideriz. Tam arıların üzüm çiçekleriyle aşk yaptıkları zaman.»

Eve, Çin ve Japonya dahil her konuyu konuştuk ama bizden birkaç mil uzakta yaşayan diğer kızımızdan yine söz etmedik. diye düşündü. Paul sanki Freddy'nin pek yakınlarda yaşadığını bilmiyormuş gibi davranıyor, Eve de bu gerçeği onun yüzüne vuramıyordu. Paul yine eski yumuşak, tatlı kişiliğine kavuşmuş, Freddy'nin evi terk ettiği zaman tutulduğu acımasız öfke krizini yenmişti. Yine eskisi gibi anlayışlı, sevecen bir koca olmuştu. Freddy de sözü edilmeyen, yazılmayan Münih anlaşması gibiydi... bu konuda birbirleriyle tartışmaya girip kavga etmemeye çok uzun zaman önce sessizce karar vermişlerdi.

Delphine eylül ayının ilk günlerinde Jean-Pierre Aumont'la başrolü paylaştıkları yeni bir filme başladı. Sete ilk geldiği gün bir mucizenin gerçekleşip kapıldığı tutkudan kendini kur-

tarmasını düşledi. İçinde kıvrandığı duygu aşk değil tutkuydu çünkü.

Ama ne yazık ki eylül ayının sonunda fark etmeden belaya iyice sardığını anladı. Hâlâ rol yapabiliyordu. Doğuştan rol yapabilme yeteneği ve iki yıldır dur durak bilmeden çalışması sırasında elde ettiği teknik sayesinde çevirdiği bütün sahneleri kolayca başarıyordu. Canlandırılması ne kadar karmaşık bir sahne olursa olsun, karşısındaki aktör topu kendisinden yana atınca, Delphine onu güzelce yakalamasını biliyordu. İyi bir dinleyiciydi. Verdiği savaşımın yarısını can kulağıyla dinlemekle kazanıyordu. Kamera da Delphine'in yüzünde hissettiğinden daha fazla duygu keşfediyordu. Birlikte çalıştığı yeni yönetmeni ona hayrandı. Delphine onun yönetmesini pek ilham verici bulmasa bile yine de tatmin ediciydi. Ajanı Abel var gücüyle Gabin'le birlikte oynayacağı bir film ayarlamaya çalışıyordu. Gelecek Delphine'e uzaktan gülümsemekteydi.

Berbat olan şimdiki zamandı. Geceleri çok geç yatıyordu. Ama Sadowski'yi düşünmekten uyuyamıyordu. Sabahları çok erken kalkıyor, üstünden uyku mahmurluğunu atar atmaz hemen Sadowski'yi düşünmeye başlıyordu. Gün boyunca kameraların karşısında senaryo gereği rolünü canlandırırken Sadowski'yi düşünüyordu. Onu aklından çıkarabilmek için ne denli çaba gösterse başaramıyordu.

Bu adamı aklından çıkarıp atmanın tek yolu onunla yüz yüze gelmekti. Gerçeğin karşısında tutkusunun yenileceğini biliyordu ama önce onu açık havaya çıkarmalı, gün ışığında tedavi etmeliydi. Utanç verici, yüz kızartıcı, komik ve bütün prensiplerine aykırıydı, ama ona karşı beslediği duyguları açıkça söylemeliydi. Belki Delphine'in duygularını açıklamasını, duygusuzca dinleyip, umursamayacaktı. Böylece Delphine de kendisine uyguladığı şok tedavisi sayesinde içinde çırpındığı anormal durumdan kurtulacaktı. En iyisi de ona acımasıydı. Tabii Delphine'e acıdığını belli edecek kadar bir adamdı. Yazık! Ama denemeliydi.

Ona telefon edip yeni filmi hakkında akıl danışmak istediğini söyledi. Yönetmenle başı dertteydi, anlaşamıyorlardı.

«Bak bebeğim, her zamanki gibi çok meşgulüm, ama eğer bir sorunun varsa sana zaman ayırmaya çalışacağım. Saat se-

kiz buçukta Lipp'de buluşalım... hayır, akşam yemeğimi sette yesem daha iyi, çok karmaşık bir sahneyi tekrar çekiyoruz. Saat onda evime gel. Eğer beni evde bulamazsan, aktörü boğazlayıp öldürdüğümü anlarsın. Nerede oturduğumu biliyor musun? Pekâlâ orada görüşürüz.»

Nerede oturduğunu biliyor muydu? Altı aydır biliyordu. Karşılaşmak ümidiyle evinin önünden belki yüz kere geçmişti. Oraya otobüsle, metroyla veya yürüyerek gidebilirdi. Eğer gerekiyorsa Paris'in bir ucundan sürünerek de giderdi. Yine de bir taksi çağırdı. Şoförünün gecenin onunda nereye gittiğini görmesini istemiyordu.

Özenle bir giysi seçmeye çalışıp boşuna vakit kaybetmemeliydi. Sırtına ne giyerse giysin Armand'ın farkına varmayacağı kesindi. Öte yandan onu beyninden, damarlarından, akan kandan çıkarıp atmak istiyorsa siyah bir elbise giymeliydi. Rahibe gibi koyu renk, ağırbaşlı bir elbise seçmeliydi. Yeni Chanel elbisesi ve boynuna bir dizi inci. Bruno'nun tavsiyesi üzerine geçen yıl aldığı en iyi kalite incilerini takmalıydı. Iyi cins olmayan incilerini de takabilirdi ama biraz... salak karı yine başladın, diye kendini azarladı. Heyecandan dişleri birbirine çarpıyordu. Baştan çıkaramadığın bir erkeği, baştan çıkarmak için giyiniyorsun. Ama siyah Channel kendi moralini de düzeltecekti. Savaş divanına çıkan subaylar en gösterişli üniformalarını giymezler miydi? Hatta Hari bile idam edilirken en güzel giysisini giymişti. Elleri titreyerek makyajını yaptı. Saçlarını onu yirmi yaşından çok daha genç gösterecek biçimde taradı. Eskisinden iki misli daha güzeldi, kalp şeklindeki kederli yüzündeki buğulu gri gözleri korku doluydu. Elbisesinin üstüne Chanel'in siyah mevsimlik paltolarından birini aldı. Gece geç olduğu için şapka giymemeye karar verdi. Takside Sadowski'nin evine doğru yol alırken, keşke yanıma bir de senaryo alsaydım, diye düşündü.

Armand Sadowski tam Chep Lipp'in üstünde oturuyordu. Sanki St. Germain Bulvarına doğru meyil vermiş gibi duran çok eski, âdeta harap bir apartmandı. Delphine yolun karşısındaki Cafe Flore'nin terasında oturan insanlara gıptayla baktı. Ilık sonbahar gecesinin keyfini çıkarıyorlardı. Hepsi de mutlu insanlardı. Delphine bakışlarını her günkü olağan manzaradan

çevirip apartmanın kapısından içeriye girdi, kapıcıya Sadowski'nin hangi katta oturduğunu sordu ve dik eski basamakları çıkarak binanın tepesine tırmanmaya başladı.

Delphine'in zili ikinci çalışında, Armand Sadowski heyecanlı, garip davranışlarla kapıyı açtı. Sırtında kısa kollu bir gömlek vardı, kravatını çıkarmıştı. Sakalı bir karış uzamıştı. Delphine, onun ne kadar uzun boylu olduğunu unutmuşum, diye düşünürken, merdivenlerden ne kadar çabuk çıkmışım diye şaşkınlık içindeydi.

Delphine'i buyur edip hoşgeldin demeden birdenbire akşam gazetesini uzatıp, «Bunun hakkında ne düşünüyorsun?» diye sordu.

«Daha gazeteleri okuyacak vakit bulamadım.»

«Barış olacak gibi. Almanlar da bizim kadar savaşa girmek istemiyor. Sonunda Hitler bir anlaşma imzaladı.»

«Belki Maginot Hattına saldırmak istemiyorlar.»

Sadowski, «Demek sen de Maginot Hattını biliyorsun? Harika!» diyerek sırıttı ve eliyle içeriye girmesini işaret etti.

«Dünyada herkes Maginot Hattını biliyor. Fransızların bundan başka laf ettikleri yok ki. Ah, ben ne için gelmiştim?»

«Akıl almak için. Yeni yönetmeninle başının dertte olduğunu söyledin.»

«Neden sadece bu değil.»

«Şüphelenmiştim. Daha doğrusu onun başı seninle derttedir. İçki ister misin?»

«Cin. Sadece bardağa koy.»

Armand başını sallayıp, «Amerikalılar,» dedi. «Sadece Amerikalılar sek cin içerler.»

Delphine bıkkınlıkla, «İngilizler de,» diye yanıt verdi. Tüm cesaretini yitirmişti.

«Hey bebek otursana. Nezâketi unuttum.» Delphine'in eline içki bardağını tutuşturup büyük deri koltuğu işaret etti. Delphine dağınık geniş salona bakmadı bile, koltuğa gömülüp içkisini yudumladı.

«Peki neden geldin? Sorun nedir?»

«Seni seviyorum.»

Ümit ettiğinden çok daha kolay olmuştu. İçkisini bir yudumda bitirdi ve gözlerini boş bardağın içine dikti.

Sadowski gözlüklerini çıkarıp bir iki dakika sessizce Delphine'e baktı. Sonunda, «Evet, âşık olduğun belli,» dedi. Öyle bir ses tonuyla konuşmuştu ki, Delphine'in kendini zorlayarak anladığı her şeyi doğruluyordu.

«Şaşırmadın mı! Aman Tanrım, ne bencilsin!» Delphine başını beklenmedik bir öfkeyle kaldırdı.

Sanki onun söylediklerini duymamış gibi, «İtiraf etmen epey uzun sürdü,» dedi Sadowski. Sanki başka biriyle konuşuyormuş gibiydi.

Delphine kuşkuyla, «Sen benden mi söz ediyorsun?» diye sordu.

«Başka kimden edebilirim ki?»

«Boşver. Pekâlâ öğrendin. Söyleyecek bir şeyin var mı?»

«Sen tarif edilemeyecek kadar şımarıksın.»

«Bunun farkındayım. Daha başka?» diye Delphine sertçe konuştu. Kızsa da kızmasa da şımarık olduğunu duymakla onu aklından çıkaramayacaktı. Ona acısa bile onu aklından çıkarmayacaktı. Allah kahretsin, yine gözlüklerini çıkarmıştı. O harika gözlerinin altındaki gözlük izlerini hafifçe okşamak istiyordu. Yanaklarını iki karış uzatmış sakallarına sürmek istiyordu, uzun dağınık saçlarından yakalayıp dudaklarını dudaklarına bastırmak istiyordu.

«Çok şanslısın. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamışsın ama çok ta güzelsin. Her zaman güzeldin ve hep güzel kalacaksın ve hep güzelliğinden yararlanacaksın.»

«Bu benim suçum değil, ne yapayım.»

«Seni suçlamadım ki. Çok çekicisin dedim.» Sadowski sustu ve düşündü.

Delphine kendini zorlayarak tekrar aynı kelimeyi kullandı. «Bunun seni sevmemle ne ilgisi var?» İlk söylediği zaman belki doğru dürüst duymamış olabilirdi.

«Birincisi, erkeklerin çoğuna çok acı çektirdiğini duydum.»

«İnsanlar bana âşık oldularsa, buna ben nasıl engel olabilirim? Robot gibi onların aşklarına yanıt veremem ki...» diye kendini savunmaya çabaladı. Hakkında acaba neler duymuştu? Onu çok mu küçük görüyordu?

«Cinsel konularda hiçbir kural tanımıyormuşsun. Sen başıboş kalınca etrafa uyarı levhaları asmak gerek, bebeğim.»

Delphine geçerli bir mazeret olduğunu ümit ederek, «Daha önce hiç âşık olmamıştım,» dedi.

«Bu mazeret değil.»

«Annem gibi konuşuyorsun.»

«Ne olmuş yani? Yönetmenler üstünde ihtisas yapmışsın, arada sırada tatlı niyetine de birkaç yapımcıyı yiyivermişsin.»

«Çok iğrenç.»

«Ama gerçek. Insanların ağzı torba değil ki büzesin. Senin fantazi yaşamının bir parçası olmak istemem. Şeref verdiğin yönetmenlerden biri olmak istemem.»

«Ben de ol demedim ki... Birlikte çalışırken sana bir kez olsun kırıttım mı. Keşke sadece bir fantazi olsaydı. Artık benim yönetmenim de değilsin. Anlamıyor musun? Seni seviyorum.»

«Anlıyorum bebeğim, hem de çok iyi anlıyorum. Sen de şeytani bir şey var. Doğrusunu istersen ödümü bokuma karıştırıyorsun.»

Delphine, «Korkak! Işte bu kadar. Ben gidiyorum,» diyerek ayağa kalktı.

Onu aklından çıkartabilmek için yeterince güçlü bir adım atmıştı, artık daha fazlasına dayanamayacaktı. Yakınında durup ona dokunmamak acıydı.

«Otur. Seninle daha işim bitmedi. Beni sevdiğini nasıl anladığımı merak etmiyor musun?»

«Umurumda değil. Her şeyi incelemen tipik değil mi?» diye Delphine acı acı konuştu. «İnsanların neler hissettiklerini bilmek senin görevin. Belki bin kez kendimi ele verdim. Ne fark eder ki? Ünlü yönetmen Armanda Sadowski'yle karşılık görmeyen aşk duygularının incelenmesi konusunda seminer mi yapacağız?»

«Kapa çeneni, Delphine. Çok konuşuyorsun.» Sanki gizli bir şakayla neşelenmiş gibiydi.

«Kendini çok beğeniyorsun. Bu huyun beni rahatsız ediyor. Geldiğime bin pişman oldum. Keşke gelmeseydim.»

Armanda Sadowski usulca, «Ben de seni seviyorum,» dedi. Ve şaka orada bitti. «Senden hem korkuyorum, hem de seni çok seviyorum. Ve beni gerçekten sevdiğini biliyorum.»

«Sen? Beni seviyor musun?» diye Delphine telaşla sordu. Kulaklarına inanamıyordu. «Hayır, beni sevmiş olamazsın. Eğer beni sevseydin söylerdin. Buraya gelmek zorunda kalmazdım...

ve... kendimi senin ayaklarının dibine fırlatmazdım.»

«Eğer beni seviyorsa, canı istediği zaman gelip bunu açıklar diye ümit ediyordum.»

«Eğer mi?» Hani onu aklından çıkaracaktı? Varolmayan bir aşk hakkında neler konuşuyorlardı? Eğer kendisi sevseydi bunu gizlemeye gerek görmezdi. Delphine artık neden kızgın değildi? Sanki bütün hayatı onun iki dudağının arasındaymış gibi neden onu dinliyordu?

«Seni yönetirken beni sevdiğinden nasıl emin olabilirdim? Herkes tarafından bilinen her zamanki alışkanlığının bir parçası olurdum.»

«Ah.»

«Doğru söylüyorum.»

Oturup birbirlerinin yüzüne baktılar, sonra gözlerini yere indirdiler. Büyülenmiş gibiydiler, utanıyorlardı, çılgın gibi sevinçliydiler, mutluydular. Ikisinin de dili tutulmuştu. Geçmiş silinmiş, gelecek belli değildi, bu arada dünya döndü, döndü ve onların çevresi ebediyen değişti.

Sonunda Delphine sordu. «Ne zaman?» Hiç olmazsa tanıdıkları baş döndürücü, inanılmaz şimdiki zamana döndüler. «Bana ne zaman âşık oldun?»

«Boş ver.»

«Söylemen gerek.»

«Çok aptalca bir şey.»

Delphine ısrar etti. «Ne zaman?» Bunu söylemek zorundaydı.

«Ofisime geldiğin gün koltuğumda dönüp seni ilk kez gördüğüm zaman... senin hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Hollywood bile bu kadar basit bir şeyin üstüne gitmezdi.»

«Ben giderim. Onun için giderim. Ama neden? Bana neden âşık oldun?»

«Şimdi her şeyi inceleyen kim?»

«Bu benim hakkım.» Delphine kesinlikle buna hakkı olduğuna inanıyordu. «Neden?»

«Bebeğim, sorma bana. Bilmiyorum. Hiçbir nedeni yok, ilk görüşte âşık oldum. Tanrı yardımcım olsun. İnan bana, sana âşık olmak istemedim. Buraya gel.»

«Neden geleyim?» Eğer onunla dalga geçebilirse, tutkusun-

dan kurtulabileceğine inanıyordu. İşte sıradan, basit, paha biçilmez bir aşktı.

«Aktristler!» Armand yerinden kalktı, bir adımda Delphine'in yanına geldi ve elinden tutup onu ayağa kaldırdı. Ellerini ensesine götürüp boynundaki incilerin klipsini açtı. «Bunları emin bir yere koy, bu dağınıklıkta kaybolmaları yazık, çok değerli.»

«Beni öpmeyecek misin?»

«Öpeceğim. Önce seni soymalıyım. Düğmelerini teker teker çözmeliyim. Sırtındaki elbiseye çok dikkat etmeliyim. İyi seçim yapmışsın doğrusu.»

«Neden, nesi var?»

«Kızın erkeği sevdiğini söylemeye gittiği sahne için çok akıllıca seçilmiş bir elbise, çok ciddi, hiçbir şey vaat etmeyen, yakası çok açık, çok çok açık. Zavallı herifin hiç şansı yok.»

Kazadan beri ilk kez Beyaz Rider'ıyla uçan Freddy o gece çok erken yatıp uyudu. Mac mutfak masasında oturmuştu, önünde mektup kâğıdı duruyordu. Az önce okuduğu gazeteyi tiksintiyle yere fırlattı. Gökyüzünde birçok cesur, gözü kara, savaşı asla kaybetmeyeceklerine inanan Alman pilotlarıyla dövüşmüştü. Son yirmi yıl uzun ve huzursuz bir barış içinde geçmişti. Münih anlaşması ise onlar için yeni bir savaş demekti.

Bundan sonra nereye saldıracaklardı? Ve ne zaman? 1933'den bu yana her şey gün geçtikçe hızlanıyordu. Südet kurban edilmişti, saldırı şimdi an meselesiydi. Ülkelerin sınırlarının havadan bakıldığı zaman nasıl kaybolduğunu herkes biliyor, diye düşündü. Savaş bir yıl mı... belki de bir yıldan önce patlayacaktı.

Münih anlaşması dün verdiği kararı iyice pekiştirmişti. Freddy iyi bir baba olacağını söylediği an kararını vermişti. Uzun zamandır tereddüt ettiği sınırdan dışarıya çıkıvermişti. Son birkaç haftadır kendinden ölesiye nefret ediyor ve Freddy'nin kalbini kıracağını düşünüyordu. Freddy hamile değildi. Bunu biliyordu. Henüz hamile değildi, tıpkı gelecek savaş gibi, hamile kalması an meselesiydi. Eline kalemi alıp yazmaya başladı, yazacağı her kelimeyi binbir güçlükle araştırdı. Sonunda her şeyi bir yana bırakıp gerekenleri yazdı.

Sevgili Freddy,

Seni terk ediyorum. Ikimiz için de en doğru yol bu. Senin evlenmek istediğini biliycrum. Eğer hamile kalırsan seninle evleneceğimi fark ettin. Bundan dolayı rahatça kendi yaşamını sürdürmen için gidiyorum. Daha hayatını yaşamaya başlamadın bile. Senin kanatlarını kesemem. Seninle evlenmeyi ne kadar istediğimi biliyorsun. Tıpkı geçmişte sana haksızlık ettiğim gibi senden daha fazla yararlanmak istemiyorum. Gerçekleri elimden geldiğince açık söyledim ve söylemeye de çalışıyorum. Ve eğer seni terk etmezsem asla yakamı bırakmayacağını biliyorum. Sahip olduğum her şeyi sana bırakıyorum. Ev, uçaklar ve işim. Ister onları sat, ister tut. Yalnız seni sevmediğimi asla düşünme. Eğer genç olsaydım seninle yarın evlenirdim. Seninle çoktan evlenirdim. Çok sevdiğim için seni terk ediyorum. Sevgili kızım, ben senin geleceğin olamam.

MAC

Mektubu tekrar tekrar okudu. Elinden kalemi bıraktı. Kâğıdı alıp katladı ve üstüne Freddy'nin ismini yazdı. Sonra Freddy'nin içine kır çiçekleri koyduğu masanın üstündeki vazonun kenarına dayadı. Dolabın kapağını açıp Freddy uçuştayken seçebileceğim daha iyi bir yol olsaydı onu seçerdim, diye düşündü. Ama yoktu. Freddy çektiği acıyı kısa zamanda unutacaktı. Mac asla unutmayacaktı.

Birkaç saat sonra arabasını hızla kuzeye doğru sürerken nereye gittiğini fark etti. Bütün düşüncesi bir an önce verdiği karardan caymadan buralardan uzaklaşmaktı, anılardan uzak bir yerlere gitmeliydi. Gün ağarmaya başladığı zaman kendini güvencede hissetti, çünkü az sonra Freddy mektubu okuyacaktı.

Kaçmak için uçaklardan birini kullanabilirdim, diye düşündü. Sınırın ötesinde Vancouver'deki hava kuvvetlerine katılabilirdi. Oralarda bir yerde Kanada Hava Kuvvetleri Üssü olmalıydı. Eğer orada yoksa Toronto'da vardı. Her zaman bir uçuş öğretmenine ihtiyaç duyulurdu. Hiç kimse de onun yaşını başını didiklemezdi. Çünkü bir kez uçmanın tadını aldıktan sonra hiç kimse öğretmenlik işini beğenmiyordu. Hiç olmazsa ömrünün sonuna kadar birilerine yardımcı olabilecekti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Freddy arabasına atladığı gibi son hızla Dry Springs Havaalanına gitti. Acı bir fren yapıp uçaktan beş yüz metre uzakta durdu. Arabadan şimşek gibi dışarıya fırladı, Rider'ı çözdü, tekerleklerinin altındaki tutacakları tekmeledi, kokpite sıçradı, uçağın motorunu çalıştırdı ve birkaç dakika içinde havalandı. Hayatında ilk kez uçağı kontrol etmeden havalanıyordu.

Mac'ın mektubunu yarım saat önce bulmuş, eğer havalanıp uçamazsa bu acıya dayanamayacağını hemen anlamıştı. Ne yapacağını şaşırmıştı. Bu dayanılmaz acıya nasıl karşı koyacağını bilemiyordu. Ya duyduğu acıdan kaçacak veya aklını yitirecekti. Uçağın burnunu havaya dikip hızla yükseldi ve kasvetli bulutları delip mavi gökyüzüne çıktı. Köpek gibi ağzından soluyor, sürekli gözlerini kırpıştırıyordu. Gözlüklerini evde unutmuştu. Sabah kahvaltıya indiğinde sırtında yalnızca pantolon ve kazak vardı. Atmosferin soğukluğundan titremeye başlamıştı. Hâlâ da yükselmeye devam ediyordu. Sonunda bulutların üstüne çıktı. Birdenbire kendini mavi bir denizin içinde buldu.

Kokpitin üstüne vuran güneş sayesinde biraz ısındı ve titremesi geçti. Başını kaldırıp uçağın kontrolunu eline aldı. Altında bulutlar dolaşıyordu. Freddy pike yapıp onlardan birinin içine daldı, sonra yine havalandı, garip şekilli bir bulut gördü, onun etrafında dolaştı. Dar mavi yollar görünce onların içine daldı. Bulutların içinde girip gözden kayboldu.

Freddy uzun süre bulutların içinde uçtu, onları kovaladı

ama aşağıya asla bakmadı. Sonunda uçağın aletlerine bir göz atınca yakıtının bitmek üzere olduğunu gördü. Kaç saattir havada dolaştığının farkında değildi. Artık yere inebilirdi.

Altındaki topraklarda çöl uzanıp gidiyordu. Ne bir yol vardı, ne bir ağaç, ne de bir levha. Bütün pilotlar San Fernando Vadisinin hemen ardından çölün başladığını biliyordu. Canını dişine takıp hayatta kalmak isteyen birinin sezgileriyle uçağın burnunu batıya kırıp, birkaç dakika içinde Dry Springs'i buldu ve yakıtı bitmeden alana indi.

Yere inince uçağı pistin en uzak köşesine götürdü. Motoru durdurdu, ama uçağın içinden çıkamıyordu. Olduğu yerde kaldığı sürece kendini güvencede hissediyordu. Kokpitin içinde oturduğu sürece başına kötü bir şey gelmediğini düşünüyordu. Bu sözler aklına gelir gelmez gerçek karşısına dikildi. İçine sığındığı uçağın sığınılacak bir yer olmadığını anladı. Freddy bir hayalet gibi usulca kontrol aletlerine dokunup onlara sessizce teşekkür etti. Bugün onu bağışlamışlardı ama yarın uçağı kontrol etmeden göklere yükselmesini affedemezlerdi. Başına neler gelebileceğini düşünerek Rider'ı piste hareket ettirdi, yakıt doldurduktan sonra tekrar onu park yerine getirip isteksizce bağladı.

Son düğümü attıktan sonra, şimdi ne olacak, diye düşünüp bir düğüm daha attı ve şimdi ne olacak, diye düşündü. Uçağın yanında durmuş, ne yapacağını, nereye gideceğini bilmiyordu. Kollarını göğsünün üstüne kavuşturup sırtını uçağın gövdesine dayadı ve görmeyen gözlerle ayakkabısının ucundaki kire baktı.

«Freddy, Mac nerede?»

«Ne?» Başını kaldırıp baktı. Mac'ın yardımcılarından Gavin Ludwig karşısında duruyordu.

«Tamir ettiğim Stika'yı ne yapacağımı söylemedi. Swede'ye telefon edip uçağın hazır olduğunu mu söylesem, yoksa Mac'ın onu güzelce gözden geçirmesini mi beklesem?»

«Senin içine sindi mi?»

«Kendime yenisinden çok daha iyi oldu dedim.»

«Öyleyse Swede'ye telefon et ve uçağı nereye istediğini sor.»

«Hayır, beklesem daha iyi olur. Mac bu uçağa özel bir ilgi gösteriyordu.»

«Mac bir süre burdan uzaklaşmak zorunda kaldı. Dönene

kadar işleri benim yönetmemi istedi. Sen Swede'ye telefon et.»

«Pekâlâ, tabii Freddy... eğer sen öyle istiyorsan. Mac ne zaman dönecek? Bir yere gideceğinden söz etmemişti.»

«Bir iki hafta içinde. Aile sorunu. Bilirsin böyle şeyleri.»

«Kim bilmez ki? Demek işleri sen idare edeceksin?»

«Her gün sabahın köründe buraya geleceğim, Gavin. Her gün.»

«Bu sabah birkaç mesaj geldi, Mac'ın masasının üstüne koydum. Sanırım yarına dek bekleyebilirler ama eğer burada kalacaksan...»

«Gavin, başka nereye gidebilirim?»

«Uçuştan dönmüşsün.»

«Evet, döndüm.»

Gavin başını kaldırıp bulutlarla kaplı gökyüzüne baktı. «Uçmak için pek iyi bir gün değil.»

Freddy, «Pek de fena değildi,» diye yanıt verdi. «Emin ol, uçmamaktan daha iyiydi.»

Akşam üstü havaalanından eve dönerken Freddy yolda mahallenin alışveriş merkezinde durup, Mac'ın pişirdiği en zor yemek olan et yahnisinin gereken malzemesini aldı. Kendi kendine, Mac dönene dek bu yemeği pişirmekte usta olacağım, diye yemin etti. Yemek pişirmekte neden sadece Mac usta olacaktı? Neden kızarmış tavuk, hamburger gibi kolay yemekleri yapmaya devam edecekti? Kasabın tezgâhının önünde bir an tereddüt etti. Çorbalık kemik mi, ilikli kemik mi, yoksa dana kemiği alıp nişasta çorbası mı yapsaydı? Evet, bu da Freddy'nin pişirmesine izin verilmeyen, Mac'ın spesiyalitelerinden biriydi. Kasapla konuşurken, evet, diye düşündü, mutfak becerisinde Mac'dan üstün olmak için eline harika bir fırsat geçmişti.

Freddy eve gelince aldıklarını mutfağa bıraktı. Mac'ın mektubunu aldı, ocağın gözlerinden birini yaktı ve iki kat katlı mektubu alevlere tutup yaktı. Sonra yukarı kata çıkıp o sabah dağınık bıraktığı yatağını topladı.

Yatak odası toplanınca, banyoya geçti. Askıda Mac'ın gömlekleri asılıydı. Onları kirli torbasına doldurdu, ertesi gün çamaşırhaneye götürecekti. Mac geri döndüğünde bütün gömleklerini yıkanıp ütülenmiş, gözlere yerleşmiş bulacaktı. Freddy onun

dolabını düzeltti. Bütün ayakkabılarının tozunu alıp düzgün bir sıraya dizdi. Birkaç tane ceketini astı. Süveterleri katlayıp kaldırdı. Musluğun yanındaki çoraplarını kirli torbasına tıktı.

Freddy ortalığı toplamayı bitirdiğinde hava kararmıştı. Yatak odasındaki bütün ışıkları yakıp alt kata, salona indi, oradaki bütün ışıkları da yaktı ve kütüphaneyi düzeltmeye koyuldu. Mac kitapların düzgünce bir sıra halinde raflara dizilmesini istemezdi. İşte Freddy onları düzeltecek fırsatı yakalamıştı. Raflara sığmayan kitaplar için yeni raflar yaptırabilirdi.

Bir bardağa iki üç parmak viski doldurup mutfağa sebzeleri soymaya gitti. Sebzeleri soymakta, doğramakta, kesmekte ustaydı. Onun yanında yaşamaya başladığı zaman Mac ilk iş Freddy'e nasıl sebze soyulacağını öğretmişti. Havuçları kazırken bir yandan da Mac'ın ne zaman eve döneceğini düşünüyordu. Eğer doğru hesaplıyorsa haftalarca dönmeyecekti. İki haftadan önce vicdan azabından kurtulamazdı. Özellikle bu gereksiz dramatik mektuptan sonra. Eğer birkaç haftadan önce dönecek olursa, aptal durumuna düşeceğini ikisi de biliyordu. Belki bir ay sonra dönerdi... Olabilir. Kafasının dikine giden inatçı bir hergeleydi, bu saçma sapan durumu belki bir aydan daha fazla da uzatabilirdi. Ama birkaç ay dayanamazdı.

Freddy bezelyeleri ayıklarken, dana eti de tavanın içinde kızarıyordu. Herhalde kasım ayından sonra döner, diye düşündü.

Kerevizlerin saplarını ayıklamaya başladı. Mutfak boya istiyordu. Freddy patatesleri soyarken bunu düşündü. Aslında bütün ev boya badana istiyordu, hem içi hem dışı. Bu işi Mac'a bıraktın mı artık erteleyip dururdu. Hazır o yokken, Freddy evi boyatmalıydı. Bu arada eline fırsat geçmişken güzel bir kumaş seçip yatak odasının perdelerini değiştirmeliydi, belki salondaki koltukların üstüne de kılıf diktirirdi. O zaman daha güzel görünecekti. Eğer güzel bir oda olsa vakitlerinin çoğunu mutfakta geçireceklerine salonda geçirirlerdi. Mac eve dönmeden önce yapılacak çok iş vardı. Bunların hepsini yetiştirebileceğinden emin değildi.

Ama ziyanı yoktu. Eğer işler bitmeden dönse de artık Freddy'i engelleyemezdi.

Mac değişiklikten nefret ediyordu. Bu adam gerçekten alışkanlıklarının tutsağıydı. Freddy onu tanıdığından beri ofisinde-

ki rahatsız, kullanışsız eşyalardan bir tekini bile değiştirmemişti. Sadece Freddy'nin ona yaptığı harita kutusunu masasının üstüne yerleştirmişti. Pekâlâ, Mac'ın yokluğunda onun ofisine de el atıp düzeltecekti. Öyle allı güllü kumaşlar seçmeyecekti, ama yere bir halı serip birkaç doğru dürüst koltuk koyarsa fena mı olurdu? İşi istediği gibi idare etmesini söylemişti, işte bunun karşılığını alacaktı. Bir anlık kötü düşüncelere kapılmanın cezasını böyle çekecekti. Mac kadar namuslu, dürüst bir adamın gece yarısı evden sıvışması yakışık alır mıydı?

Onun yokluğunda öğrencilere özel dersler verecek birini bulmalıydı, yoksa öğrencileri kaybederdi. Haftanın sonuna kadar öğretmen ehliyeti almalıydı. Bunun için bir randevu alıp sınava girmesi gerekecekti. Şimdiye kadar neden bir öğretmen ehliyeti almayı düşünmemişti? Öğrencilerine bir süre derslere ara verildiğini ama pek yakında başlayacaklarını haber vermeliydi. Cumartesi dizisinde dublörlük yapabilirdi, ama fazla uçuş işi almamalıydı. Her şeyi düşünmeliydi. Başka bir iş teklifini kabul etmektense Mac'ın işine göz kulak olmalıydı. Her şeyi yüzüstü bırakıp telaşla kaçtığı zaman Freddy'nin işleri çok iyi yönettiğini Mac itiraf etmek zorunda kalmalıydı.

Freddy bütün sebzeleri geniş bir tencereye doldurdu, üstüne birkaç sulu domates doğrayıp, kızarmış dana etini de ilave etti. Üç tane defne yaprağı atıp, Mac'ın her zaman elinin altında bulundurduğu evde kaynatılmış et suyunu boca etti. Kollarını kavuşturup tencerenin içindekilere baktı. Şarap ve baharatı daha sonra ilave edecekti. Artık yapacak bir şey yoktu, tencerenin altını yakıp yemeğin pişmesini beklemeliydi. Saatine göz attı. Dokuzdu. Zaman nasıl uçup gitmişti? İnsan çalışırken zaman uçuyordu. Akşam yemeği gece yarısı hazır olacaktı... yahninin pişmesi üç saat sürüyordu. Daha kötüsü Mac'a göre piştiği ilk gün pek lezzetli olmazdı, ertesi güne kalması daha iyiydi. Hatta iki gün bekletilip ısıtıldıktan sonra nefis olurdu. Freddy, ben bu gece yerim, tadının tuzunun canı cehenneme, diye düşündü. Böylece salondaki kitapları düzenleyecek zaman bulmuştu. Bardağına birkaç damla daha viski doldurup salondaki kitap raflarına saldırdı.

Delphine kendi küçük evinde aşıklarıyla yaşarken, evinde çalışan kadınlar onun bu davranışını pek hoş bulurlardı. Zaten bir film yıldızından başka bir şey beklemezlerdi. Hiç kuşkusuz bir dizi ilişkisi olmuştu, ama hepsi de adaba uygun, kendi damı altında. O zamanlar bunu ne kadar eleştirseler de ahlaka pek aykırı bulmazlardı.

Ama şimdi Delphine her geceyi evinden uzakta geçiriyordu. Hizmetkârları onun nerede olduğunu bilmiyorlardı, patronları adi bir sokak kadının da daha kötüydü. Ortalık temizlikçisi Anabelle, kimbilir kaç erkekle düşüp kalkıyor, diye düşündü. Bahçıvanın karısı Claudine burnundan soluyarak, «Kimbilir Matmazel de Lancel ne adi çevrelerde gezip tozuyor?» diye söylendi. Delphine'in oda hizmetçisi Violet, «Kimbilir kaç erkekle sevişiyor?» diye düşüncesini belirtti.

Onlara göre Delphine hane berduştu. 1939 yılında adı dillere düşen kadınlara hane berduş lakabı takılırdı.

Aşçı Helene dahil üç kadın patronları hakkındaki düşüncelerini değiştirmişlerdi. Delphine'i gözlerinin önünden kaçırmalarını hakaret sayıyorlar, neler yaptığını bilmedikleri için onun üstündeki güçlerini yitirdiklerini düşünüyorlardı. Ayrıca Delphine'in evinden uzakta yaşaması keselerine de dokunuyordu.

Delphine kendi evini kullanmayınca hepsi para kaybediyorlardı. Onların aylıklarını ödemeye devam ediyordu ama eskisi gibi evin masraflarına bol para harcamadığı için yan gelirleri kesilmişti. Delphine aptal Amerikalı gibi herkese güvendiğinden harcanan paraların asla hesabını istemezdi. Bu yüzden ev masraflarının üstünden tırtıklamaya alıştıkları yüzdelerin kesilmesine üzülüyorlardı. Ayrıca Delphine armağanlar, bahşişler vererek onu yabancı gözlerden korudukları için hizmetkârlarını ödüllendirirdi.

Mutluluktan kabına sığamayan Delphine, hiç kimse nerede olduğumuzu bilmiyor, diye düşündü. Hayatında kendini ilk kez bütün hissediyordu. Böyle bir bütünlüğün yeryüzünde varolduğunu bile düşünmemişti. St. Germain Bulvarındaki apartman katındaki salonda geniş divanın köşesine büzülmüş, yeni filminin senaryosunu okuyan Armand'ı seyrediyordu. Bu onun meslek hayatında karşılaştığı en zor ve en karmaşık senaryoydu, her gün stüdyodan eve getirip üstünde çalışıyordu. Delphine ince hesaplardan kitaplardan, kendisini inceliyorlar mı diye sürekli

başkalarını incelemekten kurtulmuştu. Kendini bildi bileli böylesine huzur içinde yaşamamıştı.

Armand gözlerini okuduğu sayfadan kaldırmadan, «Ne düşünüyorsun?» diye sordu.

«Hiçbir şey. Kesinlikle bir şey düşünmüyorum.»

«İyi. Düşünmemeye devam et,» diyerek okumasını sürdürdü. Çalışmaya kendini ne kadar kaptırmış olursa olsun, Delphine'le konuşmadan yarım saat bile geçiremiyordu. Eğer ona yakınsa uzanıp hafifçe elini okşuyordu. Eğer Delphine odanın diğer köşesindeyse rasgele bir şey söylüyordu, aldığı yanıt önemli değildi. Delphine arada sırada, acaba benim söylediklerimi mi yoksa sadece sesimi mi dinliyor, diye merak ediyordu. Ama önemsemediği için sormuyordu. Onun için Armand'ın yanında olması yeterliydi. Armand saatlerce okurdu, Delphine de onunla aynı odada bulunmaktan başka bir şey arzu etmezdi. Kalkıp arada sırada şömineye odun atardı. Armand evden çıkıp stüdyoya gidince, Delphine bütün gün evin içinde dolaşır, hayal kurarken bütün eşyaların tozunu alıp sevgiyle yerine koyardı. Ve Armand eve gelene dek böyle vakit geçirirdi.

Eski yaşamından tek özlemini çektiği şey evini hamam gibi ısıtan kalorifer tesisatıydı. Armand'ın apartmanındaki radyatörlerin ancak yanında durulduğu zaman kaloriferin yandığı anlaşılıyordu.

Armand sık sık, «Evlenir evlenmez hemen daha iyi ısınan bir ev bulalım,» diyordu. Ama beş yıldır onun kişiliğinin sindiği bu evden Delphine'in taşınmaya hiç niyeti yoktu. Bu evden taşınmaktansa donmaya razıyım, diye düşünüyordu. Duvarlarda Armand'ın mahalledeki eskicilerden satın aldığı avant-garde tablolar asılıydı. Salonun ortasında duran kuyruklu piyanoda büyük bir coşku içinde çok güzel caz parçaları çalarken Chopin'in canına okuyordu. Bitpazarlarından arayıp bulduğu eski püskü koltuklar ve eşyaların yanısıra, tek başına yaşamaya karar verdiği zaman anne ve babasının ona verdiği güzel halılar vardı. İşte bu odada Delphine'i sevdiğini söylemişti. Bu evin yatak odasına sevişip uyuyorlardı. Gelecekte nasıl bir evde yaşarlarsa yaşasın bu evin yerini hiçbiri tutmayacaktı.

Delphine yerinden kalkıp şömineye bir odun daha attı. Az sonra aşağıya inip her geceki gibi mahallenin küçük lokantasında yemek yiyeceklerdi. İkisi de yemek pişirmesini bilmiyor-

lardı. Dışarda yemedikleri zaman hazır salatalar, peynirler, sosisler alıp, ekim ayının başından beri yaktıkları şöminenin karşısında piknik yapıyorlardı. Her sabah Armand aşağıya inerek Delphine yatakta yatarken ona sıcak çörek alıp, her nasılsa hazırlamasını öğrendiği sütlü kahve pişiriyordu.

Delphine, artık eski yaşamımdaki gibi ne giysiye, ne iç çamaşırlarına, ne de ısmarlama ayakkabılara ihtiyacım var, diye düşündü. Villa Mozart'dan yavaş yavaş taşıdığı giysilerin kendisine yeteceğini sanıyordu. Çünkü balıkçı tipi eski Chanel pantolonlarını hemen hiç çıkarmıyordu. Üstüne de kat kat Armand'ın süveterlerini giyiyordu. Hizmetkârlarına aylıklarını ödeyip evinin yerinde durup durmadığını kontrol etmek için Villa Mozart'a gittiği zaman tepeden tırnağa en şık giysilerini giyiyordu. Bulvar St. Germain'e gidip gelirken kendi arabasını ve şoförünü asla kullanmıyordu. Ne evini, ne de arabasını satmıştı, çünkü onlara sahip oldukça dış görünüşü kurtardığını sanıyordu.

Delphine, Armand Sadowski'yle olan yaşantısını bütün dünyanın gözünden sakladığına inanıyordu. Armand onun bir dizi âşıklarından biri olmak istemediğini belirtince, Delphine de evliliğe hazır oluncaya dek aralarındaki ilişkiyi gizli tutmaya karar vermişti. Birlikte geçirdikleri ilk geceden sonra Delphine kendisine yapılan bütün film tekliflerini geri çevirmişti. Ajanına birbiri ardına baştan savma yalanlar söylüyordu. Abel'e gerçeği açıklayamazdı. Bütün duygularının aşkı üstünde odaklaştığı bir anda enerjisini rol yapmaya harcayıp, bir film yıldızının karmakarışık yaşamıyla başa çıkamazdı. Armand'la yeni bir film yapmayı da kabul etmiyordu. Çünkü duygularının onu ele vereceğinden korkuyordu. Film dünyasının artık Delphine için çekiciliği kalmamıştı.

Delphine bütün gücüyle dış dünyadan uzaklaşıp, Armand'la birlikte yarattıkları gerçek aşkın mağarasında bütün gözlerden uzak yaşamak istiyordu. Yaşamında tek endişe duyduğu nokta şömineye yeterince odun bulmaktı. Bunu da yakındaki oduncunun çocuğuna bol bahşiş vererek sağlıyordu. Sokağa çıktığı zaman gazete ve dergi satan bayilerin yanından hızla geçiyor, başını kaldırıp duvarlardaki posterlere bile bakmıyordu. Diğer masalarda konuşulanları duyamayacağı restoranları seçiyor, bir kafeye girip bir şey içmiyordu. Buna benzer bütün yerlerde insanlar politikadan başka şey konuşmuyorlardı. Radyo dinlemi-

yordu. Ve Armand eve asla gazete getirmiyordu.

Bütün o uğursuz kış ve 1939 ilkbahar süresince Delphine gerçek dünyayı kendi yaşantılarından uzak tutmaya çalışıp, Armand Sadowski'yle bütün ömrünce tadamadığı bir neşe dünyasında yaşamaya çabalıyordu. Bu çabalarını anlayacak kadar onu seven Armand Sadowski de sevgilisinin yarattığı sırça hayal dünyasını tek kelimeyle bozmak istemiyordu.

Delphine nisan ayının ilk haftasında Villa Mozart'a gitti. Violet, «Matmazel de Lancel, geçen hafta Mösyö le Kont iki kez telefonla sizi aradı,» diye haber verdi. «Ona evde olmadığınızı söyledim ve aradığını size söyleyeceğime söz verdim. Tekrar telefon ederse ona ne dememi istersiniz? Sizden haber almadığı için endişe ediyor.»

Delphine isteksizce, «Ziyanı yok Violet, onu kendim ararım,» diye yanıt verdi. Eylül ayından beri Bruno'dan kaçıyordu. Ona film tekliflerini kabul etmemek için uydurduğu bahanelerden çok daha akıllıca yalanlar söylemeliydi. Bruno, Abel'den daha ısrarcıydı ve Delphine'i görmek istemesi Abel gibi profesyonel değil kişiseldi. Artık onu daha fazla atlatamayacağını biliyordu. En derin sezgileri uyuşuk yaşamının etrafına sıkıca ördüğü duvardan hiç kimseyi, hatta Bruno'yu bile sokmamasını fısıldıyordu. Ama mantığı hiç olmazsa onunla bir kez buluşmasını istiyordu. Belki onunla öğle yemeğine çıkarım, diye düşünüp Bruno'nun çalıştığı bankaya telefon etti.

Bruno, «Delphine, seni mutlaka görmem gerek,» dedi. «Aylardır görüşmüyoruz.»

«Bruno, seni ihmal ettiğim için öyle üzülüyorum ki. Meleğim, bu kış benim için pek çılgınca geçti. İşler bitip tükenmek bilmedi. Bir sürü konferans, bir yığın yapımcı, hepsi de bir şeyler istiyorlar, kendime ayıracak bir saniyem bile yok, kendimi bir mahkûm gibi hissediyorum. İşte sinema! Ama seni özledim. Birlikte öğlen yemeği yiyebilir miyiz? Akşam yemekleri olanaksız.»

«Öbür güne ne dersin?»

«Harika. Nerede buluşacağız?»

«Benim yeni evime ne dersin? Evimi görmedin. Aşçım da harika. Restoranlardaki öğle yemeklerinden hoşlanmıyorum... iş için sık sık oralara gitmek zorunda kalıyorum.»

«Lille Sokağında oturuyorsun değil mi? Adresin var.»

«Öyleyse saat birde. Çarşambaya görüşürüz.»

Delphine sıkıntıyla içini çekip telefonu kapattı. Elbise dolabını açıp Bruno'yla buluşacağı gün giyeceği bir şeyler aradı. Bu yıl ilkbahar giysileri almamıştı, ama geçen yıldan kalan dolaplar dolusu giysi vardı. Ceketinin astarına uygun mavi beyaz desenli Molyneux'nin imzasını taşıyan bir tayyör buldu. Bu yılın modasına pek uygundu. Molyneux eskimiyor, diye düşündü. Ayrıca beyaz lacivert ilkbaharın simgesiydi. Violet, Reboux'nun hazırladığı kenarları geniş tabak gibi hasır şapkasını, uzun topuklu papuçlarını, çantasını, eldivenlerini ve çoraplarını hazırladı.

Delphine, «Violet, lütfen bunları toplayıp hazırlar mısın? Ayrıca bana bir de taksi çağır,» dedi.

«Matmazelin başka giysilere ihtiyacı yok mu? Sadece bunu mu istiyorsunuz? Belki gece elbisesi filan?» diye Violet sordu.

Kadının başka soru sormasına meydan bırakmayan sert sesle, «Bugün istemez,» diye yanıt verdi Delphine.

İki gün sonra Lille Sokağına gidince, Bruno'nun büyük bir malikânede oturduğunu görüp şaşırdı. Kapıyı frak giymiş bir uşak açıp Delphine'i yerleri siyah beyaz mermer taş döşeli geniş bir hole aldı. Ortaçağdan kalma bir şatoyu anımsatan müze gibi odada çelik zırhlar, savaş sahnelerinin canlandırıldığı goblenler evde bir erkeğin yaşadığını belirtiyordu. Evin ortasındaki geniş büyük merdivenden yukarı kata çıkıp kırmızı ve altın yaldızla döşenmiş görkemli bir kütüphaneye girince Bruno ayağa fırlayıp onu karşıladı.

Delphine'nin yanaklarından öperken, «Eh sonunda şükür kavuşturana! Her zamanki gibi çok şıksın,» dedi.

«Teşekkür ederim, Bruno, meleğim. Seni gördüğüme çok sevindim. Seni şakacı seni, küçük evim dediğin yer burası mı? İşlerinin yolunda olduğu belli.»

«Doğrusunu istersen işlerim çok iyi ama senin sayende değil, hain kız.»

«Ne zamandan beri çelik zırh topluyorsun?»

«Onlar Saint Fraycourt atalarıma ait. Büyükbabam ölünce her şeyi bana kaldı. Sonunda onları sergileyecek bir ev bulabildim.»

«Ah senin aziz Saint Fraycourt atalarını unutmuştum. Ne yazık, büyükbaban ve büyükannenle ölmeden önce tanışamadım.»

«Onların ne kadar gülünç ve geri kafalı olduklarını biliyorsun. Annene karşı duyguları asla değişmedi.»

Delphine metelik vermediği insanların burun büyüklüğü yapıp onu iğnelemelerini kabul edemiyordu. Şakayla karışık, «Belki de annemi tanımamak onların zararına oldu,» dedi. Annesi kendi yaptıklarının onda birini bile yapmamıştı değil mi? Evine yazdığı mektupların birinde keşke artık Eve'i çok iyi anladığını açıklayabilseydi ama bu kendini ele vermek olurdu.

Delphine'e bir kadeh şampanya ikram eden Bruno, «Onların zarar ettiklerinden hiç şüphen olmasın,» dedi. «Ortak büyükanne ve büyükbabamızın şerefine içelim mi? Lancel'lerin şerefine!»

Kendini biraz suçlu hisseden Delphine, «Büyükanneme ve büyükbabama,» dedi. Armand'a duyduğu derin aşk yüzünden herkesi ihmal ettiği gibi onları da ihmal etmişti. Kışın arada sırada Valmont'a telefon edip hatırlarını sormuştu ama Armand Sadowski'yi aklından çıkarmak için sığındığından beri şatoya ayak basmamıştı. Sanki o günler başka bir yaşamdı. Oysa ağustos ayından bu yana aradan sadece dokuz ay geçmişti. Onların yaşındakiler için çok uzun bir zamandı, çok çok uzun bir zamandı, sabah gidip akşam dönecek bile olsa en kısa zamanda gidip onları görmeyi düşündü.

İki erkek hizmetkârın servis yaptığı yemeği Delphine iştahsızca yemeye çabalarken, Bruno da son aldığı atlarından, sosyete dünyasındaki haberlerden, Duvivier Freres Bankası adına yaptığı yolculuklardan söz etti. Delphine'e bir şey yaptırmak isteyecekti, ısrarla aramasının nedeni buydu. Yoksa neden Delphine'i görmek istesindi? Bruno konuyu açana kadar Delphine onun karşısında oturup sevimli sevimli gülümseyecekti. Bir yandan da aklından, bekâr bir erkek neden bu kadar görkemli bir evde yaşamak ister, diye geçiriyordu.

Kütüphaneye geçip baş başa kahvelerini içerlerken Bruno damdan düşercesine, «Delphine, sen çok güzel bir kadınsın,» dedi.

«Evet, böyle düşünen insanlar çok,» diye yanıt verdi Delp-

hine de. Demek yanılmamışım, diye düşündü. Onun yardımına ihtiyacı vardı, güvenini kazanmak istediği bir adamı büyülemesini istiyordu.

«Gerçek yetenek, soylu ve güzel. Dahası çok çekicisin ki bu da yetenek kadar değerli, güzellikten çok daha az bulunur. Buna ek olarak bir Lancel'sin, artistokratsın, taşra soylularının eski ailelerinden birinin soyundan geliyorsun. Bir kadının sahip olmak istediği her şeye sahipsin. Elde edemeyeceğin erkek yoktur.»

Delphine onun ciddiyetine güldü. «Bruno, beni birine mi satmaya çalışıyorsun?»

«Delphine, kendini ziyan etmeye son ver. Yaptığın bağışlanmaz bir suç.»

Hayretler içinde kalan Delphine, «Sen neden söz ediyorsun?» diye sordu. Yoksa aylardır film çevirmediğini biliyor muydu?

«Armanda Sadowski'yle olan ilişkinden söz ediyorum.»

«Bak Bruno, bu seni hiç ilgilendirmez! Buna nasıl cesaret edersin? Fazla ileriye gittin!» Delphine elindeki fincanı öfkeyle bıraktı.

«Hayır, Delphine, beni dinlemen gerek! Kendi iyiliğin için. Onunla yaşadığını Paris'te bilmeyen yok. Ben bile değişik kimselerden belki yüz kez duydum.»

Delphine öfkesini unutup hayretle, «İnsanlar nasıl öğrendiler?» diye sordu.

«Bu mahallede herkesten kaçamazsın. Burdan birkaç sokak ötede oturuyorsun... Yaşadığın apartman belki senin bohem diye düşündüğün Altıncı Bölgede. Yemeklerinizi civardaki lokantalarda yiyorsunuz... emin ol, oraların müşterisi sadece siz değilsiniz. Mahalledeki her evin aşçısının alışveriş ettiği dükkânlardan alışveriş yapıyorsun. Film ve tiyatro dünyasından, politika dünyasından insanların gece gündüz yemek yedikleri Chez Lipp'in üstündeki apartmana girip çıkarken er geç biri seni görecekti.»

«Görürlerse ne olur, Bruno? Bu insanların sokaktan geçenleri seyretmekten başka işleri yok mu?»

«Delphine, insanlar seni görünce tanıyorlar. Bunu fark etmiyor musun? Öyle ünlü bir yüzün var ki, sokakta karşıdan

karşıya geçerken olay yaratıyor. Nasıl giyinirsen giyin seni görür görmez tanıyorlar. Alışveriş yaptıktan sonra elinde paketlerinle o apartmanın kapısından içeriye girerken seni görenler, 'Film yıldızı Delphine de Lancel'i gördün mü?' diyor. 'Yönetmen Sadowski'yle yaşıyor, geçen gün burada yemek yiyorlardı, görsen tıpkı muhabbet kuşlarına benziyorlardı.' Dükkân sahibi düşesin aşçısına söylüyor, aşçı düşeşin oda hizmetçisine anlatıyor ve ertesi hafta düşeş bana takılıyor. İşte bu kadar basit. Sinema dünyasına gelince, Guy Marchant bunu aylar önce biliyordu. Aslında birkaç değişik kişiden duymuş, hepsi de Chez Lipp'in devamlı müşterileriymiş. Bana ilk o söyledi.»

«Dedikoduları batsın! Bütün mahallenin düşeşlerinin, film dünyasının Guy Marchant'larının canları cehenneme. Hepsinin canı cehenneme! Bruno, ayrıca senin de canın cehenneme!»

«Allah kahretsin, beni dinle! Bu sıradan bir ilişki olsa sana aklını başına toplamanı söylemek zahmetine katlanmazdım, ama Sadowski... O bir Yahudi... Delphine, bunu nasıl yaparsın?»

Delphine onun sesindeki buz gibi nefreti duyunca soluğunu tuttu. Sanki biri suratına at pisliği atmış kadar şaşırmıştı. Az önce duyduğunu Bruno söylemiş olamazdı.

«Yahudi mi? Bruno, bunu demek istemedin değil mi?»

«Evet, istedim. O bir Yahudi, Polonya Yahudisi, bunu yadsıyamazsın.»

«Neden yadsıyacağım? Tabii Yahudi. Ne olmuş yani? Polonyalı olmasına gelince, anne ve babası Fransa'da doğmuş. O benden çok daha Fransız. Bruno, o da en az senin kadar Fransız,» diyen Delphine öfkeden titriyordu.

«Polonya gecekondularından çıkıp gelmişler, aradan iki kuşak geçmiş. Ataları yüzyıllarca önce Fransa'da yaşamış bile olsalar, bu onun Yahudi olmasını engellemez.»

«Demek Yahudiliğinden başka bir şeyine karşı koymuyorsun? Bruno, söylediklerinden utanmıyor musun? Böyle düşündüğün için içinden kendini suçlu bulmuyor musun?»

«Beni yanlış anladığını biliyorum. Ben Yahudilere karşı değilim. Eğer onlar benim karşıma çıkmazlarsa, ben de onların karşılarına dikilmem. Ama seni korumak benim görevim. Sen benim kızkardeşimsin... benim kanımdansın. Eğer bir Yahudiye gönlünü kaptıracaksan başına bela arıyorsun demektir.

Hitler'in Alman Yahudilerine karşı aldığı önlemleri okumuşsundur. Sadece Almanya'dan değil, Avrupa'nın her ülkesinden akın akın Fransa'ya geldiklerinin farkındasın. Bazıları, çok uyanıklar ya Amerika'ya ya da İsviçre'ye gidiyorlar. Fransız olduğu için senin Sadowski'nin daha az Yahudi olduğunu mu sanıyorsun? Anne ve babası Fransa'da doğduğu için Almanların ona karşı iyi mi davranacaklarını sanıyorsun?»

«Almanlar neden ona başka türlü davranacak? Onun Almanlarla ne alıp veremediği var?» Delphine'in sesi öfke ve korkuyla çınlıyordu.

«Aman Tanrım, Delphine, senin bu kadar cahil olabileceğine inanamıyorum! Almanya'yla savaşa gireceğiz. Ve bu savaştan yenik çıkacağız.»

Delphine, «Sen delisin, eve gidiyorum,» diyerek ayağa kalkıp çantasını aldı.

«Otur ve beni dinle.» Bruno iki elini onun omuzlarına koyup koltuğa itti. «Şimdi şuraya otur. Onunla... bir Yahudiye kapıldığına göre hiç olmazsa ona bazı gerçekleri açıklamak senin borcun. Geçen ay Chamberlain İngiltere'nin Polonya uğruna savaşa gireceği garantisini verdi. Daldier de Chamberlain'in verdiği söze katıldı. Bunun anlamı Fransa da Polonya uğruna savaşacak. Savaş Delphine, savaş...»

«Neden Polonya? Niçin Polonya uğruna savaşacağız?» diye gözleri korkudan dehşetle açılan Delphine bağırdı.

«Tanrı bilir. Altı yıl önce Hitler'i durdurabilirdik. Ama artık çok geç kaldık.»

«Bruno, böyle konuşamazsın. Sen hem sağır, hem de karamsarsın. Maginot Hattımız var. Ayrıca Avrupa'nın en büyük ordusuna sahibiz,» diye Delphine çılgın gibi konuştu. Düşünmek istemediği için bütün gücüyle karşı koyduğu konuları tartışmamak için kendini zorluyordu.

Bruno kaşlarını çatıp başını salladı. «Maginot Hattı onu durduramayacak. Belçika tarafsız. Lüksemburg tarafsız. Rusya tarafsız. Amerikalılar savaşın her an patlayacağına inanmışlar ve karışmak istemiyorlar. Fransa'da hava kuvvetlerinden herkesten fazla anlayan Charles Lidbergh Almanya'yı dolaştı ve onların Luftwaffe'lerini gördü. Almanya'nın çok güçlü olduğunu ve hiçbir ülkenin onu yenemeyeceğini...»

«Ya Münih anlaşması...»

«Delphine, Münih'i bir kenara bırak.» Bruno'nun umursamaz sözleri zehir gibi ağzından döküldü. «Münih sadece Hitler'e başla sözünü verdi. Bir savaş olacak ve biz yenileceğiz...»

«Sen askeri deha mısın... yoksa falcı mısın?» diye Delphine onu iğledi.

«Ve benim sevgili Delphine'im, savaşı kaybedince, Alman Yahudilerinin başına gelenler senin Yahudi sevgilinin de başına gelecek. Elinde ne işi kalacak, ne yatacak yer bulacak, vatandaşlık hakları gidecek, hatta elinde şoför ehliyeti bile kalmayacak. Eğer bir yolunu bulabilirse Fransa'dan kaçmaya zorlanacak. Böyle bir yaşamı onunla paylaşmak ister misin? Seni uyarıyorum, eğer onunla birlikte yaşamaya devam edersen başına gelmedik kalmayacak.»

«Yalan söylüyorsun. Başıma hiçbir şey gelmeyecek. Fransa ve İngiltere Almanya'yı yenecek. Bruno, sen iğrenç bir korkaksın. Akrabam olduğuna utanıyorum.» Delphine ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. «Neden aşağıya inip atalarından birinin demir zırhı içine saklanmıyorsun? Belki sana biraz cesaret aşılar. Öte yandan, eğer Hitler kapına dayanıp seni ararsa, ondan daha iyi saklanacak yer bulamazsın.»

Yıl 1939, aylardan mayıstı. Koka kola içmek için Dry Springs'deki ofisten içeriye giren Gavin Ludwig, Freddy'nin masa başında faturaları ödediğini görünce, «Dünya Fuarını görmek için New York'a uçmayacak mısın, Freddy?» diye sordu.

Freddy, «Yakıt param yok,» diye yanıt verince Gavin kahkahalarla güldü. Sözlerinin ne kadar gerçek olduğunu Freddy'den başka kimse bilemezdi. Uçuş dersleri vermeleri için üç tane erkek pilot tutmak zorunda kalmıştı. Tarihte hiç bu kadar çok Amerikalı uçak kullanmayı öğrenmeye merak sarmamıştı. Ama hiçbiri, aralarından bir tanesi olsun, kadın hocayla çalışmak istemiyordu. Freddy yalnızca Mac'ın eski öğrencilerini elinde tutabilmek amacıyla onlara erkek hocayla çalışacaklarına söz verdi. Mac evden kaçalı dokuz ay oluyordu. Freddy iki yeni öğretmen daha tutup, yeni bir uçağa kapora yatırmıştı. Aynı günde Las Vegas'a gidiş geliş servisi kurmuş-

tu. Yaptığı işin tekdüzeliğinden nefret ediyordu ama eğer karnını doyurmak istiyorsa, evlenmek için evden kaçanları Vegas'a getirip götürmeye razıydı.

İnsanlar Freddy'nin kendilerini zamanında kiliseye yetiştireceğine inanıyorlardı da neden uçmayı öğretebileceğine inanamıyorlardı? Freddy Amerika'daki bir avuç kadın pilottan biriydi. Erkeklerin uçakları cinsel organlarıyla mı uçurduklarını sanıyorlardı?

Uçuş dersi veren üç öğretmen çalıştıkları saatlere göre para alıyorlardı. Uçakların bakımlarının yapılması gerekti, her hafta Gavin'in parasını ödemeliydi, sigorta masrafları bir servet tutuyordu, her ay başında hangarın ve ofisin kirasını ödemek zorundaydı. Yakıt da ucuz değildi. Arada sırada Las Vegas'a yaptığı yolculuklardan kazandığı parayla karnını doyurup diğer masrafları karşılıyordu.

Masanın başından kalkarak huzursuzca dolaştı, sonra dışarıya çıkıp hangara doğru yürüdü. Mac'ın eski uçak koleksiyonuna baktı. Hepsi yan yana dizilmiş, pırıl pırıl bakımlıydı. Yeni bir savaşın gölgesi gün geçtikçe büyüyordu. Hollywood'da Birinci Dünya Savaşına duyulan ilgi azalmış, bu tür filmler çevrilmez olmuştu. Freddy bu antika uçakları artık stüdyolara kiralayamıyordu. Ama onların hangarda çürüyüp gitmelerine de gönlü razı değildi.

Freddy öfke krizine tutulduğu zaman hemen atlayıp göklere çıkıyor, mavi ufuklarda bir iki saat uçarak tutulduğu krizi atlatıyor ve tekrar karaya ayak basıyordu.

Mac'ın yokluğunun ilk birkaç ayını onun günün birinde geri döneceğine inanarak geçirmişti, ama bir sabah birdenbire artık onun asla geri gelmeyeceğini fark ediverdi. Ve tekrar korkunç bir öfke krizine tutuldu.

Demir gibi kıskaçların arasında ezildiği bir öfkeydi, sözcüklerle anlatılması olanaksızdı. Ancak aklına, bana bunu nasıl yapabildi, sorusu geliyordu ve bu sözler hiç aklından çıkmıyordu. Çıldıracağını sandı. Bu dört kelime beyninde çınlıyordu. Onu terk edip giden adama karşı ölümcül bir nefret duydu. Hayatta tek güvendiği kişi onu tek başına bırakıp bütün sorunların sorumluluğunu da omuzlarına yükleyerek kaçmıştı. Bunu bana nasıl yapabildi?

Onun kaçtığını kimseye itiraf edemediğinden Freddy bu soruyu kimseye soramıyordu. Freddy'yi çok sevdiğinden onu terk etmek zorunda kaldığını söylemişti... tabii bu her ne anlama geliyorsa. Freddy onun sürünerek gelip ayaklarına kapanmasını diliyordu. Böylece kendisine ne kadar acı çektirdiğini, güvenini sarstığını, ondan nasıl nefret ettiğini söyleyip Mac'ı ebediyen terk edecekti.

Freddy geceleri evde tek başına kalınca yemekten sonra birkaç parmak viski içip rahatlıyor, gazeteleri ve havacılık dergilerini okuyor, sonra uykuya dalıyordu. Bu dergilerin birinde belki Mac'dan haber alırım ümidiyle hepsini satır satır okuyordu.

Ama onun ismine hiçbirinde rastlayamadı.

Havacılık bütün dünyada ve Amerika'da büyük önem kazanıyordu. Havacılık dergisi başyazarı Avrupa'ya yaptığı geziden dönünce Almanya ve Rusya'nın bir numaralı askeri hava gücüne sahip olduklarını, ikinci sırada İtalya, onun ardından da Ingiltere ve Amerika'nın geldiğini yazmıştı. Listenin en sonunda ise Fransa vardı.

Münih anlaşmasının ertesi günü İngiltere'de Sivil Havacılık Koruma kursları açılmış ve erkekler olduğu kadar kadın pilotlar yetiştirme çabalarına girişilmişti. Sağlık kontrolundan geçen 18'le 50 yaş arasında herkes bu kurslara katılabiliyordu. Freddy bu olayı ilgiyle izliyordu. Özellikle basın kadın pilotlar hakkında kıyamet koparınca çok daha fazla ilgilenmeye başladı.

Havacılık dergisinin İngiltere'de çıkan benzeri Uçak adlı derginin başyazarının yazdığı makale Freddy'i öylesine kızdırdı ki, Mac'a duyduğu öfke bunun yanında hiç kaldı.

> İşin kötü yanı, bir hastaneyi nasıl temiz tutacağını bilmeyecek kadar beyinsiz olan kadınların bombardıman uçağını kullanabileceklerine inanılmasıdır. Kocasına yemek pişirmesini bilmeyen kadının kalkıp da bir hava akını sırasında başarı göstereceğini düşünmek avanaklıktır.

Devlet Havacılık Dairesi Başkanı Yüzbaşı Balfour'un ülkenin ciddi bir tehlikeye düştüğü anda askeri yük uçaklarını

kullanabileceklerini söylediği, Sivil Havacılık Korumanın üyesi 200 kadın pilot sayın yazar Bay C.G. Grey'i ellerine geçirirlerse ne yaparlar, diye düşündü.

Geçen ocak ayında on dokuz yaşına basmıştı. Annesiyle birlikte yedikleri doğumgünü yemeğinde C.G. Grey'in gelecekte karşılaşacağı sorunlardan konuşup kendi yaşamından söz etmeme fırsatı bulmuştu. Geçen aylar süresince annesiyle pek sık görüşmemeye gayret etmişti. Mac'dan çok hoşlandığını belli eden Eve'in onun hakkında sorular sormasından korkmuştu. Ama annesi de sohbeti havadan sudan konular üstünde tutmuştu.

Ne zaman buluşsalar annesinin özel yaşamını deşmemesini Freddy minnetle karşılıyordu. Çektiği acıları, duyduğu öfkeyi annesine asla anlatamazdı... kızının bakire olmadığı ve kendisinden yaşça büyük bir erkekle yaşadığını bilse herhalde düşüp ölürdü... ama Swede Castelli'ye yaptığı gibi annesine de yalan söylemekten nefret ediyordu. Swede her hafta hiç aksatmadan ya telefon edip hatırını soruyor veya üşenmeden Freddy'i görmeye geliyordu. Freddy'nin uçuş okulunu devam ettiremesini babacan bir ilgiyle izliyordu. Freddy'nin, Mac'ın uzun süre doğu sahillerinde kalması gerektiğini söyleyip uydurduğu yalana da inanmış görünüyor ve onun hakkında hiçbir şey sormuyordu. Freddy yeryüzünde Mac'ın ailesinden hiç kimsenin kalmadığını biliyordu, ama Maine yöresinde yaşlı bir anneyle yaşlı bir baba hikâyesi uydurmuştu. Tanrıya şükür, Swede anlattıklarının her kelimesine inanmıştı.

Swede Castelli, Freddy'nin rahatlıkla konuşabildiği tek erkekti. Ona asılıp rahatsız ettikleri için uçuş dersleri veren hocalardan bazılarını işten atmak zorunda kalmıştı. Mac gittiğinden beri aynaya bakmıyordu ama içini kemiren duyguların kaplumbağa hızıyla ilerlemeleri herhalde yüzünden belli olmuyordu ki, son dokuz aydır yanında çalışan evli barklı erkekler bile ayaküstü ona asılmaya kalkışıyorlardı. Ne yapması gerekti... başına bir çuval geçirip öyle mi dolaşmalıydı?

Freddy hâlâ hangarın içinde dolaşıyordu. Mac'ın taparcasına sevdiği bu uçakların arasında olmak ona huzur veriyordu. Uçuş okulunun kapısında bir arabanın durduğunu duyunca karanlık hangardan çıkıp ellerini gözlerine siper ederek

baktı. Swede Castelli eski model arabasından şişko vücudunu çıkarmaya çalışıyordu. Freddy, kilosuna gerçekten çok dikkat etmeli, diye düşündü. Üç öğretmenin de ders verdiğini görünce sevinecekti.

Freddy gülümseyerek ona doğru yürüdü. Öne doğru eğilip Swede'yi yanaklarından öptü.

Swede kolunu onun omzuna doladı. «Merhaba, Freddy. Senden başka kimse yok mu? Burası çok sessiz.» Bakışlarını etrafta dolaştırdı.

«Swede, böyle üzülmene gerek yok. Öğretmenlerin hepsi ders veriyor. Para kazanıyoruz. Biraz oyalanırsan sana söz veriyorum, birkaç kötü öğrenci inişi göreceksin.»

Swede, «Kahven var mı?» diye sordu.

«Kahvesiz uçuş okulu olur mu?» diye yanıtlayan Freddy bir yandan da Swede'nin kahveden daha sert bir şeye ihtiyacı olduğunu düşündü. Kel kafalı şişko adamın yüzü kül gibi sarıydı. Freddy birdenbire ona acıdı. Bir hafta önceki ziyaretinden bu yana sanki biraz daha yaşlanmıştı. Belki sağlığı bozuktu... kesinlikle hastaydı, çünkü her zamanki neşeli halinden eser yoktu. Onu güldürmeye çalışarak abartmalı hareketlerle, «Haydi görkemli ofisime gel ve son moda rahat koltuklardan birine otur,» dedi.

Bir çaydanlık dolusu sürekli hazır duran kahveden bir fincan doldurup Swede'ye verdi. Uçmayı henüz bilmeyen öğrenciler titreyerek bir fincan kahve isterlerdi. Bir saat göklerde dolaşıp yere indikten sonra da yine titreyerek bir fincan kahve isterlerdi. Freddy, öğrencilere, öğretmenlere ve Gavin'e kahve yetiştirmekten başka iş yaptığım yok, diye içinden geçirdi. Bundan böyle kahveyi parayla vermeliydi. Belki böylece uçuş okulu biraz para getirmeye başlardı.

Freddy ucuz ama rahat koltuklardan birine oturup karşısındaki yaşlı adama sevgiyle baktı. Swede fincandaki kahveyi bitirene dek Freddy'nin yüzüne bakmadı. Sonra elindeki fincan en iyi cins porselenden yapılmış gibi özenle masanın üstüne koydu.

«Dinle, Freddy sana bir şey söylemem gerek.» Cebinden mendilini çıkarıp alnındaki terleri kuruladı, derin derin içini çekti. «Mac hakkında.»

Freddy sabırsızlandığını belli etmemeye çalışarak alaycı bir tavırla, «Aman çabuk söyle, Swede,» dedi. Mac'ın Main'de yaşadığı aile hayatı hakkında bir yalan daha söylemek istemiyordu.

Swede Castelli, Freddy'nin sorusunu duymamış gibiydi. Ağır ağır, «Mac hakkında,» diye tekrarladı. «Ben... Freddy, onunla haberleşiyordum.»

Freddy, «Olamaz!» diye hiç düşünmeden birdenbire bağırdı.

«Mac bana her hafta telefon ediyordu... gittiğinden beri. Senin ne yaptığını merak ediyordu... iyi olduğundan, kendini idare edebildiğinden emin olmak istiyordu.»

Freddy yerinden fırlayıp Swede'nin karşısına dikildi. Gözlerinden ateşler saçıyordu. «Demek biliyorsun ve bana söylemedin!»

«Sana tek kelime etmeyeceğime Mac'a söz verdim. Freddy, ona ihanet edemezdim. Çok eski iki dosttuk... bunun ne anlama geldiğini bilirsin. Freddy, ona verdiğim sözü tutacağıma inanıyordu ve tuttum da. Bunun kolay olduğunu sanma. Gerçeği bilmiyormuşum gibi davranmaktan nefret ediyordum... Tanrım Freddy, bana söylediğin yalanları duydukça çok fena oluyordum ama her hafta gelip seni görmek zorundaydım. Mac telefon ettiğinde eğer senden iyi haberler veremezsem deliye dönecekti. Ah Freddy...»

Büyük bir korkuya kapılan Freddy, «Ne oldu?» diye sorarken neden bu kelimeleri kullandığının farkında değildi. Tehdit edercesine Swede'nin karşısına dikildi.

«Bir dakika Freddy, dur sana anlatayım... Mac... Freddy, Mac... Kanada'da.»

Freddy, «KANADA'NIN NERESİNDE?» diye bağırdı. Ona gidecekti. Yarın onun yanında olabilirdi. Eğer şimdi hemen uçağa atlarsa birkaç saat içinde Mac'a kavuşurdu.

«Ottawa yakınlarında Kanada Hava Kuvvetleri Eğitim üssünde,» diye Swede yanıt verdi. Topuklarının üstünde dönen Freddy kapıya doğru koştu. Swede yerinden fırlayıp onu kolundan tuttu. «Hayır, Freddy, hayır beni dinle. Söyleyeceklerim daha bitmedi.»

«Bitmedı mi?» Swede'nin sesindeki korkuyu duyunca panîğe kapıldı.

Swede gözlerinden yaşlar akarak üzüntü içinde, «Mac öldü, Freddy,» dedi. «Uçak düşmüş... Mac yere çakılmış... her şey birkaç saniye içinde olup bitmiş. Bu sabah üs komutanından bir mektup aldım. Mac hiç akrabası olmadığı için onlara benim adımı ve adresimi vermiş. Mektupta yazdığına göre, bir öğrenciye ders verirken çocuğun kontrol aletlerinin karşısında korkup donmasından olmuş kaza. Hiç olmazsa onlar böyle düşünüyorlar. O veya bu, uçağın bir yeri arızalanmış. Hiç kimse kazanın nasıl meydana geldiğini doğru dürüst bilmiyor. General gerçeği asla öğrenemeyeceklerini söyledi. Cenaze... dün kaldırılmış. Askeri cenaze töreni... her ikisi... her ikisi için de askeri cenaze töreni yapılmış.»

«Cenaze töreni, cenaze töreni mi? Mac! Mac? Bana yalan söylüyorsun değil mi? Lütfen bana yalan söylediğini açıkla. Swede, lütfen lütfen yalan söylediğini açıkla.»

Şaşkınlık içinde yalvarırken birden gerçek kafasına dank etti. Swede Castelli sanki onu korumak istercesine kollarını beceriksizce beline sardı.

«Tanrım, keşke yalan söyleseydim, Freddy? O benim tek kardeşimdi.»

Freddy vahşi hıçkırıklarla avaz avaz ağlıyordu. «Oh, Swede, Mac öldüyse ben nasıl yaşarım? Nasıl, Swede, nasıl? Neden yaşamak isteyeyim?»

«Ah, Freddy çok üzgünüm. Şey... ikinizi birarada görmek çok hoştu.»

«Mac beni terk edip gitmemeliydi, gitmemeliydi.»

«En doğrusunu yaptığına inanıyordu, Freddy. Bana her zaman en doğru işi yaptığını söylüyordu. Seni öylesine çok seviyordu ki, bu sevgi onu kahrediyordu.»

Dışarda Freddy'nin uçuş hocalarından birisinin sesini duyunca ikisi de başlarını kaldırıp baktılar. Onlar konuşurken uçaklardan biri yere inmişti. Freddy telaşla ofisin kapısını kilitledi.

Freddy'nin ağlaması şiddetlendikçe, Swede endişeyle, «Ailenin yanına dönsen daha iyi olmaz mı?» diye sordu. «Annenle tanışmıştım, hatırlıyor musun? Onun yanına dönsen daha iyi olur.»

«Swede, evimizi nasıl terk edebilirim?» Yürek paralayıcı hıçkırıklarının arasında Freddy elinden geldiğince yanıt verip Swede'nin onu teselli etmek için gösterdiği çabayı boşa çıkarmamaya çalışıyordu. «Evimizi biliyorsun değil mi... küçük, güzel evimizi... orayı nasıl terk edebilirim? Mac'dan bana bir o ev kaldı.»

«Anlıyorum. Ama hazır olduğun zaman... anne ve babanın yanına dönmeyi düşüneceğine söz ver.»

«Hazır olduğum zaman mı? Swede, asla hazır olamam. Hayatımın sonuna kadar asla asla hazır olamam.»

«Lütfen Freddy, sana yardım etmem için bir şeyler yapmalısın.»

«Yardım etmek istiyor musun... yarın gece eve gel ve Mac'ın sana söylediklerini bir bir bana anlat... Kanada'da başına gelenleri anlatır mısın? Yarın gece gelip bana tekrar... beni ne kadar sevdiğini anlatır mısın?»

O gece hava karardıktan sonra Freddy tekrar antika uçakların durduğu hangara döndü. Hepsini teker teker pistin ucundaki geniş alana itekledi. Uçakların her biri çalışır durumdaydı.

Hepsini biraraya toplayınca, bir teneke benzini özenle uçakların çevresine döktü. Ağır ağır uçakların etrafında dolaştı. Kanatlarını okşadı, hepsine son bir kez baktı, Mac'ın sevdiği uçakların adlarını yüksek sesle yineledi. Mac günlerce çalışıp çabalayıp bu uçakların hepsine can vermiş, onları tekrar çalışır hale getirmişti.

Sonunda isteksizce ama kesin kararlı, bir kibrit çakıp en yakındaki uçağın kenarına bıraktı. Benzin alev alıp bu soylu hayalet filoyu tutuşturunca, Freddy arkasını dönüp pistin kenarından uzaklaşmadan önce şu üç kelimeyi mırıldandı.

«İyi uçuşlar, Mac.»

ON ALTINCI BÖLÜM

«Jane, soğuk şişlerinize isim takar mısınız, yoksa onlara numara mı verirsiniz?» diye Freddy oda arkadaşına sordu. 6 Ocak 1941 yılı sabahı, buz gibi odanın içinde sıcak battaniyelerinin altından çıkmak istemiyorlardı. Freddy hafifçe perdeyi aralayıp, karanlık dondurucu havada İngiltere'de ağaran güne baktı, sonra telaşla perdeyi kapadı.

«Ah, isim takarız canım, isim... erkek isimleri tabii, yalnızca evlenme teklif edenlerinkini,» diye neşeyle konuşmaya çabalayan Barones Jane Longbridge esnedi ve lavaboya doğru yürüdü. «Numaralamak pek iç karartıcı. Kaç tane soğuk şişim olduğunu bilmek ister misin?»

Freddy yarı uykulu karşı koydu. «Ama sen hiç yakınmadın.» El deyince yakan buz gibi havanın neden olduğu o acı veren şişlikler siğil veya nasıra dönüşüyorlardı. Kışın uçuş çizmelerinin içine üst üste birkaç tane yün çorap giydiği halde Freddy'nin ayak parmaklarında, içi kürklü eldivenlerine rağmen parmaklarında çıkıyordu.

«Okula giderken yakınırdım. Hiç durmadan vızıldanıp yakınırdım, ama yararı dokunmazdı. Gece bakıcısı yaraya dönüştükleri zaman onları tedavi ederdi. Çok kötü ama birkaç hafta bu yaraları bahane edip oyunlara katılmazdım. Doğrusu yaraların açıldığına sevinirdim. Çünkü oyunlardan nefret ederdim.» Kahverengi saçlı Jane telaşla yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı ve aynadaki görüntüsüne beğeniyle baktı. Her sabah aynaya bakıp utanmadan kendini hayranlıkla seyrederdi. Kahverengi düz

saçları, inci gibi dişleri, düzgün burnu ve iri kahverengi gözleri, şeytani muzip gülüşü biraraya gelince, kendisi kadar güzel bir kızın kolay kolay bulunamayacağını sık sık tekrarlardı.

Freddy yataktan kalkıp lavaboda yüzünü yıkarken, Jane dişlerini sıkıp pijamalarını hızla çıkardı ve çok değerli savaş öncesi kışlık yün iç çamaşırlarını giydi. Sıcak su torbasının üstüne geçirdikleri tüylü keseyi koyunlarına alıp yatıyorlardı. Jane'le paylaştıkları ısıtılmamış yatak odasında ancak vücut hararetini böyle sağlayabiliyordu. Tarihteki en soğuk kışlardan biriydi. Son bir aydır Alman Hava Kuvvetleri bile hava saldırılarından vazgeçmişti. Bir yaz önce Alman uçaklarının başlattığı gece bombardımanları, İngiltere'nin üstüne çöken kötü hava şartları yüzünden kışın kaldırılmıştı.

Freddy bir buçuk yıldır İngiltere'de yaşıyordu. 1939 yılının haziran ayında California'daki yaşantısını sona erdirmişti. Mac'ın ölümünden sonra uçuş okulunu açık tutması için bir neden yoktu. Kendi kendine ne yapacağını sorduğu zaman aklına ilk gelen yanıt, bir yolunu bulup Mac'ın canını feda ettiği amaca hizmet etmekti. Amerika Birleşik Devletleri tarafsızdı, hem de Amerikan Hava Kuvvetlerinde kadın pilotlara yer yoktu. Ama İngiliz Sivil Havacılık Koruma Kuruluşu vardı. Ve uçak kullanmak isteyen dört bin kişi bu kuruluşa kayıt olmuştu.

Mac, Swede Castelli'ye emanet ettiği vasiyetnamesinde varını yoğunu Freddy'e bırakmıştı. Freddy, Mac'la birlikte yaşadığı evi, uçuş okulunu ve uçaklarını, hatta kendi güzel beyaz uçağını bile sattı. İngiltere'ye gidip Sivil Hava Kuvvetlerine gönüllü yazılmadan önce Eve'le Paul'a veda etti. En sonunda babasıyla araları düzelmişti. İngiltere'de ona pilot eğitim programında hocalık görevi verdiler.

Üç ay sonra, 1 Eylül 1939'da Hitler Polonya'yı istila etti ve iki gün sonra, İngiltere ve Fransa yıllardır bekledikleri sınırları aştılar, artık geri çekilmeye geç kalmışlardı ve Almanya'ya savaş ilan ettiler.

1 Ocak 1940'da Sivil Havacılık Kuruluşunda öğretmenlik yapan bir hayli deneyimli kadın pilotların arasından özenle seçilen birkaçı Hava Nakil Yardımcı Kuvvetleriyle sözleşme imzaladılar. Bu kuruluş eskiden sivil erkek elemanların elindeydi. İngiltere'nin bir ucundan bir ucuna uçak taşımakla sorumluydular.

Bir yıl sonra Hava Nakil Kuvvetlerindeki kadın pilotların sa-

yısı gün geçtikçe artmaktaydı, çünkü erkeklerin çoğu cepheye gitmişlerdi. Kadınlar da her türlü kötü hava şartlarında erkekler kadar iyi uçak kullanabileceklerini kanıtlamışlardı. On üç gün süreyle gece gündüz çalışıp iki gün izin yapıyorlardı. Ve bu cesur kadınlar Ingiltere semalarında bir uçtan bir uca her türlü hava şartlarında ve en ilkel çalışma koşullarında uçakları istenilen yerlere naklediyorlardı.

Kışın güneş sabah dokuzda doğup akşamüstü beş sularında batıyordu. Freddy ve Jane her yanı dökülen ve bir zamanlar Jane'in taşrada duman attırdığı MG arabayla Hatfield'deki üsse vardıklarında hava hâlâ karanlıktı. O gün kutlama töreni vardı. Kadın pilotlar bir yıl önce o gün hava nakliyatına başlamışlardı. Kumanda subayı Pauline Gower bu gece bir kutlama partisi düzenlemişti.

Bir gün önce hava korkunç soğuktu; yerler buz tutmuş, kar yağmış ve sis bastırmıştı. Ama bugün hava yağmurlu ve bulutluydu. Gözlerini kısıp gökyüzüne dikkatle bakan Jane neşeyle, «Aman ne güzel hava,» dedi. Hatfield'e öğleden sonra bütün uçuşlar iptal edilmişti. Freddy ve Jane öğleden sonrayı kiraladıkları odada çay pişirip uyuklayarak geçirdiler. Bu beklenmedik ender boş zamanlardan biriydi. Her neyse, diğer üslerden bazı pilotlar uçmaya karar vermişlerdi. Bunların arasında Jim Morrison'dan boşanan Amy Johnson da vardı. Freddy'nin hemen arkasından Amy Johnson da Hava Nakil Kuvvetlerine katılmıştı. Dünyaca ünlü, yıllarca Freddy'nin hayran olduğu kadın Lancashire sahillerindeki Blackpool'dan hareket etmiş, Somerst sahilleri yakınındaki Kidlington Hava Kuvvetleri üssüne gidiyordu.

Freddy ve Jane arabadan inip hızlı adımlarla, işbaşı yapıp o gün hangi uçaklarla nerelere uçmaları gerektiğini öğrendikleri sıcak görev odasına daldılar. Ellerinde uçuş kartlarıyla kahve ya da çay içtikleri, bilardo, tavla, dama oynadıkları tahta barakaya geçtiler. Jane nişancılıktan hoşlanıyordu. Freddy ise kâğıt oyunlarını yeğliyordu.

Barakanın kapısından içeriye girdikleri anda Jane, «Oh, oh herkes bir şey kaynatıyor,» dedi. Biraraya toplanan pilotlar kahveyi, çayı unutmuş, yüzlerinde şaşkın ifadeyle alçak sesle konuşmaya dalmışlardı.

Freddy olağanüstü yetenekli bir pilot olan ve uçmak için en

küçük fırsatı değerlendiren uzun boylu Lettice Curtis'e, «Ne var?» diye sordu.

«Amy Johnston. Dün Thames deltasına çakılmış.»

Freddy, «Oh Tanrım... hayır!» diye bağırdı.

Lettice, «Akşamüstü geç saatlerde hâlâ ortalarda yokmuş,» dedi. «Herhalde yakıtı bitti ve bulutların üstünde rotasını kaybetti, çünkü Kidlington'dan yüz mil uzakta düşmüş. Amy'nin uçağının düştüğünü resmen açıkladılar... uçuş çantasını sudan çıkarmışlar. Yukardaki bulutlardan kurtulup, aşağıdaki suya batmış. Nerdeyse onu kurtarabileceklermiş... Görevdeki tarak ağlı balıkçı konvoyu onun uçağının battığını görmüşler, Amy'i içinden çıkarmaya çalışmışlar ama o pupanın altında kaybolmuş.»

Freddy birdenbire diğerlerinin yanından ayrılıp pencerenin yanına gitti. Derin bir şok geçiriyor, hiçbir şey görmeden dışarıya bakıyordu. Amy Johnson kum fırtınalarını, muson yağmurlarını ve buna benzer yüzlerce güçlüğü yenip yeryüzünde Avustralya'ya dek tek başına uçan ilk kadın pilot unvanını kazandıktan sonra İngiltere'nin soğuk ve puslu havasına kurban gitmişti.

Jane kolunu onun omzuna dolayıp, «Freddy, biliyorum,» dedi.

«Ben dokuz yaşındayken, o minicik tek kişilik uçağıyla burdan kalkıp Avustralya'ya kadar gitti. Şimdi ben yirmi bir yaşındayım ve o iki motorlu bir uçakla Blackpool'dan Kidlington'a uçamadı. Henüz otuz sekiz yaşındaydı. İnanamıyorum. Bu nasıl olabilir?»

«Bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz. Freddy, haydi gel, şapkana kart atalım, kazanan akşam yemeğinin parasını öder.»

«Eğer suyun üstünde olmasaydı... eğer sular buz tutmasaydı...»

«Tatlım, eğer filan diye tahmin yok. Dünkü havada uçmayı göze almaya ancak Amy karar verebilirdi. Sakıncalı bulsaydı Blackpool'da kalırdı. Uçtuğumuz her dakika hepimizin seçim şansı var. Gerektiğinde bir yere iniş yapıp tehlikenin geçmesini bekleyebiliriz. Bunu sen de biliyorsun, Amy de biliyordu. Dün uçmaya karar vermiş. Hemen hiç kimsenin uçmadığı bir günde. O rota karanın üstünden geçer... ikimiz de aynı rotadan binlerce kez uçtuk. Amy bulutların üstüne çıkıp rotasını kaybetmiş. Yoksa suyun üstünde olmazdı. Hiçbir zaman bulutların üstüne çıkma-

maliyız... asla. Tatlım, bu kazaya hava muhalefeti ve onun karakteri neden oldu...»

Freddy düşünceyle, «Karakter,» diye yineledi.

«Hepimiz kendi karakterimize göre uçmuyor muyuz?»

Freddy bakışlarını salonun içinde dolaştırıp kadın pilotları teker teker inceledi. Dünyanın hiçbir yerinde onlar kadar yetenekli, cesur, şerefli pilotlar bulamazdı ve her biri kendi karakterine göre uçuyordu. Hepsi yeni bir uçuşa cesaret ve tedbir, rekabet ve şansını deneme gibi çeşitli duygularla başlıyorlardı. Bunların arasından hangisi dün Blacpool'dan havalanırdı? Tahminine göre hiçbiri... veya aralarından biri... belki ikisi. Karar vermek olanaksızdı, hatta tahmin etmek bile olanaksızdı.

1941 yılının 9 ve 10 Ocak tarihlerinde birbirlerini tanıdıkları günden beri ilk kez Freddy'yle Jane'nin izin günleri çakıştı. Ve Freddy uzun süredir davet edildiği Jane'in Kent'deki aile malikânesini ziyareti kabul etti. Longbridge Grange, Jane'nin babası XIV. Longbridge Baronu Lord Gerald Henry Wolmont'la karısı Lady Penelope Juliet Longdridge'e aitti.

Kızlar lacivert üniformalarının üstüne kalın lacivert paltolarını geçirdiler. Freddy'nin üniformasının kolunda kırmızı, beyaz ve mavi şeritlerden Amerikalı olduğu anlaşılıyordu. Hava çok soğuk olduğu için ayaklarına uçuş çizmelerini geçirdiler. Valizlerine de birer lacivert eteklik, siyah alçak topuklu ayakkabılar ve çoraplarını yerleştirdiler. Otobüs-uçak olarak kullanılan büyük yük uçaklarından birinde yer buldular. Kısa bir yolculuktan sonra Kent Havaalanında uçaktan indiler. Jane'nin annesi havaalanına onları karşılamaya gelmişti. Lady Penelope kızını kucaklayıp sarıldı. Elini uzatıp Freddy'nin elini sıkmak istedi ama sonra fikrini değiştirip onu da kucaklayıp sarıldı.

«Sonunda bizi ziyarete gelebildiğine çok sevindim, şekerim. Jane her mektubunda senden söz ediyor. Sanırım sonunda onu etkileyecek birini buldu.» Lady Peneloje uzun boylu, kumral saçlı hoş bir kadındı. Kızına gururla bakıyordu.

Freddy gülerek karşı koydu. «Aslında Jane'nin bana iyi etkisi oldu.»

«Saçma. Olmaz. Biz Jane'mizi tanıyoruz. Ele avuca sığmaz... ama arada sırada pek tatlı olabilir. Haydi bakalım, donmadan

arabaya girin. Yoksa öğle yemeğine geç kalacağız.»

Arabayı çok hızlı ama ustalıkla kullanıyordu. Yollardan geçerken bombardımana uğrayan yerleri işaret ediyordu. «Aslında bizi hedef almadıklarından eminim... ne de olsa bizler tehlikeli değiliz... ama evimiz tam Londra'yla Channel limanları arasındaki yolun üstünde. Ne saçmalık... bombalardan biri oturma odasındaki duvarın sıvalarını döktü... Geçen sonbahardaki hava akınları sırasında tenis kortu berbat oldu, ayrıca köyün meydanında patlamamış bir bomba duruyor. Kar eriyince inşallah birinin aklına onu imha etmek gelir. Çok saçma. Ama her gece karartma kurallarına uymayı kesinlikle unutmuyorum.»

Jane, «Anne gece bekçisi kim?» diye sordu.

«Aman Jane! Tabii benim. Başka birine güvenebilir miyim? Zavallı baban ne kadar gayret etse gözleri karanlıkta görmez. Yeni bahçıvan dersen yetmiş beşinden aşağı değil... ama uyanık bir adam. Boş zamanlarında muhtemel bir istilaya karşı molotof kokteylleri yapıyor. Büyük bir cephanemiz var. Ona istila korkusunun geçtiğini söyledim... geçti değil mi, Jane? Ama kulakları davul gibi sağır, söylediklerimi duymadı bile.» Başını çevirip Freddy'e baktı. «Jane mektubunda annenle babanın Londra'da olduklarını yazdı. Acaba zorluk çekiyorlar mı?»

«Hayır, sanmıyorum. Biraz rahatsız ve korkulu günler geçiyorlar ama ondan daha kötü değil Geçen izin günümde Londra'ya gidip onları gördüm. Oturdukları sokağın sonundaki ev bombalanmış ama onlar iyiydiler.»

«Sanırım, babanız General de Gaulle'ün ordusuna katılacakmış.»

«De Gaulle 1940'da Londra radyosundan Fransızlara seslenince babam hemen Los Angeles'den ayrılıp Özgür Fransızlar Ordusuna katıldı. Fransa adı verilen günlük gazetede Gustave Moutet ve bir grup gazeteciyle birlikte çalışıyor. Annem de ambülans şoförlüğü yapıyor... bu hafta sonu nöbette.»

Lady Penelope, «Aferin ona,» dedi. Delphine hakkında soru sormamaya özen gösterdi. Jane mektubunda yazdığına göre Paris işgal edildiğinden beri ailesinden hiç kimse ondan haber alamamıştı. Araba hızla küçük köyden geçip büyük bir kapının önünde durdu. «Evet, işte geldik. İkiniz de hoşgeldiniz.»

Lady Peneloje arabayı karları kürenmiş yeşil ağaçlıklı yoldan ilerletip güzel, sağlam bir yapının önünde durdurdu. The Grange

Malikânesi insanın gözünü okşayan güzel bir binaydı.

Malikâne değişik tarihlerde inşa edilmiş beş kanattan oluşuyordu. Ve bu kanatların her biri ailenin servetini yansıtıyordu. Malikâne Longbridge'lerin sahipleri olduğu verimli çiftliklerin, ahırların, tahıl silolarının ortasında yükseliyordu.

Jane Longbridge yedi çocuktan en büyüklerinin ikincisiydi. Kendisinden küçük iki erkek kardeşi yatılı okula, en küçük üç kız kardeş köy okuluna devam ediyorlardı. Bugün Jane ve Freddy'nin şerefine okula gitmemişlerdi. Sevinçle Jane'nin üstüne atlayıp onu yanaklarından öpmeden önce, Freddy'nin elini çekiştirerek sıktılar.

Lady Penelope çocuklarına hayretle baktı. Sanki onları nasıl doğurduğuna şaşıyordu. «Haydi gelin bakalım. Öğle yemeğini mutfakta yiyeceğiz.»

Jane şaşkınlıkla, «Anne, mutfakta mı?» diye sordu.

«Evin en sıcak odası, sevgilim. Evin diğer taraflarını kapattım. Savaşı kazandığımız zaman temizlik yapmaktan canımız çıkacak.»

Jane ve Freddy öğleden sonra küçük kızlarla oynayarak vakit geçirdiler. Sonunda Freddy akşam yemeğinden önce siyah perdeleri indirdi. Bir saat deliksiz uyudu. Grange Malikânesine geldiğinden beri pek fazla değilse bile hemen hiç üşümemişti. Beş saattir lüks içinde yaşıyordu... yoksa beş buçuk saattir mi?

Kapının tıklamasıyla uyandı. Jane sırtında kalın bir sabahlık, ayağında kalın yün çoraplar ve terliklerle çıkageldi. «Sana sıcak bir banyo hazırladım,» diye fesatça fısıldadı.

«Banyo mu?»

«Sıcak banyo. Gerçek bir banyo. Savaştan öncekiler gibi sıcak suyla yıkanacaksın. Kanunen yasak. Ağzının sıkılığına güveniyorum. Kimseye söyleme. İkimizin arasında sır kalmalı.»

«Yani...»

Jane büyük bir ciddiyetle, «Küvetin içi yarı yarıya sıcak suyla dolu,» dedi.

«Oh, Jane, nasıl yapabildin?» diye Freddy bağırdı. «Biliyorsun yapmamalıydın. Bütün kurallara aykırı.»

«Saçma sapan sorular sorup durma. Haydi beni izle. Sessizce... herkes evin bir tarafına dağıldı. Sakın sesin çıkmasın.»

Parmaklarını dudaklarına dayayıp sus işareti yaptı. Freddy'nin eline bir bornoz tutuşturup, koridorda ilerleyerek geniş banyoya girdi. Freddy parmaklarının ucuna basarak küvetin yanına gitti ve içindeki sıcak suyu görünce soluğu kesildi. Bütün küvet hemen hemen sıcak suyla doluydu. Savaş ilan edildiğinden beri Freddy sıcak suyla dolu banyo küveti görmemişti. Pansiyon kaldıkları evde, ev sahibi yanıp yakınarak haftada bir kez soğuk suyla yıkanmalarına izin veriyordu.

Freddy çırılçıplak soyundu ve kendini sıcak suyun içine attı. Jane'nin uzattığı sabun kalıbını alarak saçlarını sabunlayıp duruladı, sonra banyo küvetinin yanında duran kocaman süngeri alıp vücudunu yıkamaya başladı.

«Oh, Tanrım, çok hoş. Çok çok hoş! Su buz gibi soğuyana dek içinden çıkmayacağım. Isterse donsun, beni hiçbir kuvvet küvetin içinden çıkaramaz!»

Jane telaşla, «Su soğudu mu canım?» diye sordu.

«Evet... aslında... evet. Biraz soğudu. Hayır, Jane ne yaparsan yap musluğu açma. Diğerlerine haksızlık olur. Zaten yeterince vicdan azabı çekiyorum. Annenin yüzüne nasıl bakacağımı bilemiyorum.» Büyük bir keyifle ıslak saçlarını geriye attı. Vücudu ovalamaktan pembeleşmişti.

«Saçmalama. Annemin dağlar kadar odunu var.» Jane birdenbire banyonun kapısına gidip kapıyı açtı.

«DOĞUMGÜNÜN KUTLU OLSUN!» diye koro halinde bağıran Jane'nin üç küçük kız kardeşi ellerinde buharı tüten sıcak su çaydanlıklarıyla banyoya daldılar. Lady Penelope da üstünden dumanlar tüten kocaman sıcak su kovasını sürükleyerek, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle kızlarının arkasından banyoya girdi. Hepsi küvetin etrafına toplanıp «Doğumgünün Kutlu Olsun» şarkısını söyleyerek ellerindeki sıcak suyu küvetin içine boşalttılar.

«Mutlu yıllar, sevgili Freddy, mutlu yıllar,» diye şarkının son dizesini söylerlerken bir erkek sesi koroya karıştı. «Ayağa kalk, ayağa kalk ve yüzünü bize göster,» diye şarkı söyleyen beş Longbridge kadını, ellerindeki çaydanlıkları bırakıp sevinçle bağırıştılar. «Tony!» Hepsi birden büyük ağabeylerine sarıldılar. Konuklarını unutmuşlardı.

Boynuna dek suya gömülen Freddy karşısındaki sahneye bakarken kıkır kıkır gülüyordu. Acaba bunu da mı Jane planla-

mıştı? Tipik Jane'nin şakalarından birine benziyordu, rastlantı olabilir miydi?

Jane, «Tony buraya gel ve merhaba de,» diye buyurdu. «Teğmen Marie-Frederique de Lancel, size erkek kardeşim filo komutanı saygıdeğer Antony Wilmot Alistair Longbridge'i takdim edebilir miyim? Freddy, Tony.»

Kollarını sımsıkı göğüslerinin üstüne bastıran Freddy, «Kesinlikle emin misin?» diye sordu.

«Ah, evet. Onu çok iyi anımsıyorum,» diye Jane yanıt verdi.

Freddy başını kaldırmadan zarafetle, «İyi akşamlar, Filo Komutanı Longbridge,» diye selam vermeyi başardı.

«İyi akşamlar, teğmen. Bakıyorum, üniformanız üstünüzde yok.»

«İzindeyim, efendim.»

«Her zaman bu mazereti kullanırlar.»

«Sizi temin ederim doğru, efendim.»

«Kanıtlayabilir misiniz?»

«Hayır.»

«Öyleyse sizin sözünüze inanıyorum.»

«Teşekkür ederim, efendim.»

«Fazla uzatmaya gerek yok. Sadece efendim demek yeter. Rahat dur.»

Lady Penelope, «Antony, çabuk banyodan çık, Freddy rahatça yıkansın,» diye seslendi.

«Ama anne onun doğumgünü, yanına bir arkadaş gerekmez mi? Buraya oturup onunla sohbet ederim. Jane bizi yalnız bırakabilirsin. Ufaklıklar, haydi koşup teğmene biraz daha sıcak su getirin.»

Annesi uyarırcasına, «Antony, benim sabrımı taşırma,» dedi.

Antony, «Pekâlâ, benim sevgili anneciğim, sen ısrar ettikten sonra,» diyerek gönülsüzce küvetin yanından uzaklaştı. «Savaşta olduğumuzu biliyorsun değil mi? Eski değer ölçülerinin yerini yenileri aldı. Ayyy, anne beni çimdiklemene gerek yok, Allah kahretsin, peki çıkıyorum.»

Ağzının içinde anlaşılmaz bir şeyler mırıldanan Jane elbise dolabının içini talan ediyor, savaştan önce giydiği gece elbiselerine teker teker bakıyordu.

Onu seyreden Freddy, «İnsanların akşam yemeklerine hâlâ süslendiklerini bilmiyordum,» dedi.

«Herhalde senin doğumgünü yemeğini üniformalarımızla yiyeceğimizi düşünmedin değil mi?»

«Herkesin önünde yıkandıktan sonra artık ne düşüneceğimi bilemiyorum... veya neyle karşılaşacağımı bilemiyorum.» Freddy kabaran saçlarını fırçalayıp düzeltmeye çalışıyordu.

«Tony'nin gelmesi ne büyük şans. Sanırım senden pek hoşlandı.»

«İnşallah buhar perdesi altından yüzümü görebilmiştir. Ben kesinlikle onun yüzüne bakamadım.»

«Bütün Amerikalılar senin kadar terbiyeli midirler?»

«Bütün İngilizlerde biraz laubali midirler?»

«Tony mi? Zararsız biridir,» diye Jane omzunun üstünden yanıt verdi. «Eğer laubali olsaydı küvetin içine giriverirdi. Oyle bir şey yapmadı değil mi? Öyle yapsaydı laubali, küstah veya kaba... ya da terbiyesiz olabilirdi. Ama o yeni bir arkadaş edinmeye uğraşıyordu. Bizim Tony biraz afacandır. Ama çok temiz kalplidir. Güzelim, senin başına bela olmaz. Tabii eğer sen istemiyorsan... Ah ha! İşte buldum. Nereye kaybolduğunu merak ediyordum.»

Jane gümüş rengi, askısız bir elbiseyi dolaptan çıkarınca sanki odanın içine güneş doğmuş gibi oldu. Eteği öylesine boldu ki, olduğu yerde vals yapar gibiydi. Belinde kalın kadifeden, kocaman fiyonklu uçları yere dek uzanan bir kemer vardı. Bir başka askıda da kenarlarına gümüş rengi kumaş geçirilmiş siyah kadife bir şal asılıydı. Jane askıları havada tutarak, «Sanırım bu gece için en uygun giysiler bunlar,» dedi. «Eğer üşürsen, şala sarınırsın. Giy bakalım sana uyacak mı.»

Freddy'nin tarif edemediği bir sevinçle âdeta soluğu kesilmişti. «Uyar uyar, ne olursa olsun onu giymekten beni kimse alıkoyamaz,» dedi. Longbridge Grange'a ayak bastığından beri sanki bir rüya âleminde yaşıyordu. Ingiltere'nin savaşta olduğunu unutmuştu. Freddy'nin sevinçten başı dönüyordu. Mutluluktan sarhoş gibiydi. Hatta soğuk şişleri bile acımıyordu.

«Ayakkabılar!» Jane alnına vurup tekrar dolabın içine daldı. Gümüş rengi ayakkabılar ve bir kucak dolusu şifon iç çamaşırıyla dışarıya çıktı. «Bakalım başka ne unuttum?»

«Taç yok mu?»

«Hayır, akşam yemeği için gerekmez. Ama... ama...»

«Şaka yaptım.»

«Zaten onlar kasada saklı. Şimdilik taç yok. Yazık. Haydi artık giyinelim. Babam eve gelmiştir, eğer akşam yemeğinden önce bir kadeh atmazsa homurdanmaya başlar. Bir şeye ihtiyacı olursa bana seslen. Yoksa yarım saat sonra alt katta buluşuruz. Olur mu?»

«Ah, evet. Elbise için teşekkürler, Jane.»

«O elbiseyi giydiğimde beş kez evlenme teklifi aldım... şanslı bir elbisedir... ama tabii evlenme teklif eden zavallılar pek şanslı değillerdi. Onlar adına üzülüyorum.»

Freddy, «Eh şanslarına küssünler,» diyerek döndü ve aynada gümüş eteklerin havada uçuşmasını seyretti. «Hepsinin analarını belledin mi Jane?»

Freddy giyinip süslenip ışıl ışıl parlayan kızıl saçlarına boşuna biçim vermeye çabalarken, Longbridge'ler kütüphanedeki alev alev yanan şöminenin önünde toplanmış, hep bir ağızdan hızlı hızlı konuşuyorlardı. Lord Gerald gümüş kokteyl karıştırıcısını eline almış, martinileri hazırlıyordu.

Freddy onlara görünmeden bir an kütüphanenin kapısının önünde tereddütle durdu. İçindeki karmakarışık duyguları anlayamıyordu. Onlar bir aile, Freddy ise yabancıydı, ama o güne dek Freddy'yi hiçbir yabancı böylesine içtenlikle karşılayıp aralarına almamıştı. Jane'i kendi öz kız kardeşini tanıdığından çok daha iyi tanıyordu. Ama Jane'nin babasıyla tanışmamıştı. Tony'i ise subay üniformasıyla tepesine dikildiği zaman görmüştü. Freddy müthiş bir çekingenlik hissediyordu... yıllardır bu duyguyu tatmamıştı... Ama vücuduna hokka gibi oturan bu güzel elbisenin içinde utanıp sıkılmanın âlemi yoktu. Bugün yirmi bir yaşınca basıyordu. Malikânenin şeref konuğuydu. Ve Ulu Tanrım, hepsi içerde onu bekliyorlardı.

Bu düşünce aklına gelince Freddy uzun bir adım atıp kütüphaneden içeriye girdi. Sonra tekrar olduğu yerde durdu. Yine utanmıştı, çünkü odadaki dört insan konuşmayı kesmiş ona bakıyordu. Freddy onların kendi güzelliğinden etkilenip bir an soluklarını tutarak hayranlıkla ona baktıklarını fark etmedi. Sonra Lord Gerald Longbridge elindeki kokteyl karıştırıcısını bıra-

kıp Freddy'ye doğru yürüdü.

«Doğumgününüz kutlu olsun Matmazel de Lancel,» diyerek Freddy'nin iki elini avuçlarının içine aldı ve hayretle onun mavi gözlerinin içine baktı. «Oğlumun söylediğine göre günün en eğlenceli saatini, aslında yılın en eğlenceli saatini kaçırmışım. Ben buna haksızlık derim. Bana karşı böylesine zalimce davrandıktan sonra gönlümü nasıl alacağınızı bilmiyorum. Sanırım sizin için bir ayrıcalık düşüneceğim veya aynı gösteriyi yarın tekrarlayacaksınız ama bana önceden haber vermek şartıyla ki, yine eğlenceyi kaçırmayayım. Acaba martini içer misiniz?»

«Evet, lütfen Lord Gerald. Ve lütfen bana Freddy der misiniz?»

Kır saçlı, yakışıklı ve sevimli adam kolunu ona uzatıp, «Anlaştık, Freddy,» dedi. «Haydi ateşin yanına gel. İçkiler sulanmadan kadehlere doldurmalıyım.» Yüksek tavanlı geniş odanın içine yürüdüler. Bir kenarda kırmızı saten giysisiyle Jane, diğer yanda şahane kahverengi kadife ve fildişi rengi dantelli giysisiyle Lady Penelope pek şıktılar. Tony kadınlara fark ettirmeden geriye çekilip, Noel ağacının süsleriyle oynarmış gibi Freddy'yi uzaktan inceledi.

Freddy odaya girdiği anda Tony kütüphanenin içine bir kuyruklu yıldızın düştüğünü sandı. Kapının ağzında sessizce, gümüş bir ışık gibi birdenbire belirince sanki kutsal ışık yanmıştı. İçinden bir duygu Tony'ye her zaman şaşırtıcı, her nedense biraz tehlikeli ve her zaman insanın kalbine işleyen görünümüyle akşam yıldızını anımsattı. Banyo küvetindeki o şakacı fok balığı bu kız olabilir miydi? Bu kadar kısa zamanda böylesine büyük bir değişime uğrayabilir miydi? Yemek sona ermeden önce çiçekler açan bir ağaca mı dönüşecekti?

Babası, «Tony, bana yardım et,» dedi. «Bu martiniyi Freddy'ye verir misin?»

Filo Kumandanı Antony Longbridge, Freddy'ye martinisini götürürken, kendisi doğmadan beş kuşaktır aynı yerde duran halıya ayağı takılıp neredeyse yüzü koyun düşüyordu. Freddy başını kaldırıp onun yüzüne baktı. «Tekrar iyi akşamlar, filo kumandanı. Bakıyorum üniformanızı çıkarmışsınız.»

«Ah, bu,» diyerek ceketine baktı Tony. «Düşündüm ki... eh, özel bir gece... üniformam da ütülenmek istiyordu... bu

ceket daha rahat... ne de olsa evdeyim... izinliyim...»

Freddy başını salladı. «Her zaman bir bahane bulurlar değil mi, Jane?» diye sordu.

«Hayret verici. Bu havacılarda ahlak denilen bir şey yok. Tıpkı berduşlar gibi giyinirler. Diğerlerinin de kıl pıranga kızıl çengi olmasını isterler. Herhalde akşam yemeğine inerken traş bile olmamıştır,» diye Jane arkadaşını onayladı.

Freddy elini kaldırıp Tony'nin yüzündeki sakallara dokunmamak için kendini zor tuttu. Freddy, onu Sumatra'da veya Antartika'da görsem bir bakışta Ingiliz olduğunu anlarım, diye düşünürken uzatılan kadehi aldı. Tony iri kemikli bir erkekti ama boyunun uzunluğundan âdeta sıska gibi duruyordu. Görünüşünden emir vermeye alışmış otoriter biri olduğu anlaşılıyordu. Freddy, işte bu bakımdan İngilize benzemiyor, diye düşünüp üç yıldır hiçbir erkeğe gülmediği şekilde ona gülümsedi.

Tony kızkardeşinin sözlerine aldırmayarak, «Traş olmaya vakit bulabiidim,» dedi. «Ama ne yazık ki, su gerektiği kadar sıcak değildi.»

Freddy neşeyle, «Sizin sözünüze inanıyorum,» diyerek hayatının en civelek davranışıyla ona arkasını dönüp Lady Penelope'a dantellerinin hangi yörede dokunduğunu sordu.

Akşam yemeği servisi yaşlı bir kadın ve on dört yaşındaki oğlan çocuğu yardımcısı tarafından kocaman iki şöminenin ısıttığı büyük salonda yapılıyordu. Özel davetlerde köyden gelip aşçıya yardım eden yaşlı kadınla genç çocuğun varlığı İngiltere'nin savaşta olduğunu anımsatıyordu. Yoksa yemek oldukça neşeli geçiyordu. Masadaki herkes geçici olarak düşman hava akınlarını durduran dondurucu soğuğa dualar ediyor, ama sanki nazar değer korkusuyla hiç kimse hava durumundan söz etmiyordu.

Uzun ve keyifli yemek sona erince Lord Gerald mutfağa gidip elinde kocaman bir şişe Dom Perignon şampanyayla döndü. Freddy'nin anımsadığı kadarıyla büyükbabası gibi büyük bir ustalıkla şampanya şişesini açtı ve Tony'nin yardımıyla herkese ikram etti.

«Bu çok özel bir kutlama,» dedi. «Bugün Matmazel Marie -

Frederique de Lancel... arkadaşları için Freddy... çok ilginç bir yaşa geldi. Alexander Pope yirmi bir yaşın ezikliğini dile getirir... Samuel Johnson yirmi bir yaşın heyula gibi yükselen güveninden söz eder... Thackerary yirmi bir yaşındayken çok cesurdum diye yazar. Bu odadaki herkes o sihirli yaştan geçti, belki senin gibi birkaç ay önce, Jane, ve benim gibi yıllar önce, ama hiç fark etmez. Önemli olan artık Freddy'nin yirmi bir yaşında olmaya çabalamaması... kahramanca cesur günlerde yaşıyor ve bütün günlerinin neşe içinde geçmesini hak ediyor. Neşen bol olsun ve her geçen yıl büyüsün. Freddy'nin şerefine!»

Herkes kadehini kaldırıp sağlığına ve şerefine içerken Freddy utançtan yüzü kıpkırmızı olmuş oturuyordu. Lady Penelope zili çalınca, kapının arkasında bekleyen çocuk kucağında renkli kâğıtlara sarılı paketlerle içeriye girip hepsini Freddy'nin önüne koydu.

«Oh, hayır,» diye karşı koydu Freddy. «Bana zaten yeterince iyi davrandınız. O harika banyo benim doğumgünü armağanımdı.»

«Saçmalama, şekerim. Bunlar evde bulduğumuz ufak tefek şeyler... alış verişe çıkamadık. Böyle önemli bir günün anılarını taşıyacak hatıraların olmalı,» diye Lady Penelope konuştu.

Jane büyük hevesle, «Haydi, Freddy, onları aç,» diye atıldı.

Lady Penelope'un armağanı kendisinin ördüğü kalın, yumuşak, dik yakalı mavi bir kazaktı. Lord Geraldi ava giderken hep yanında taşıdığı üstü armalı gümüş içki kabını verdi. «Her zaman yanımda taşırdım,» diye açıkladı. «Başıma bir deniz kazası gelir ya da karşıma azgın bir fil çıkar korkusuyla asla yanımdan ayırmazdım.» Jane Ali Babanın mağarasına benzeyen elbise dolabında, siyah şifon ve dantelli bir gecelik bulmuştu. Özel gecelerde giyilmesi gereken çok dekolte bir gecelikti. «İster inan ister inanma ama şekerim, bak göreceksin çok işine yarayacak,» diye Freddy'nin kulağına fısıldadı.

Freddy son kez ne zaman bu kadar mutlu olduğunu anımsamaya cesaret edemiyordu.

* * *

Gece yarısından çok sonra Freddy yatak odasına çekilip yatabildi. Aslında artık doğumgünü geçmişti, ama neşeli hava şarap gibi kanına işlemişti. Heyecandan uyuyamıyordu. Zaten uyumak da istemiyordu. Böylesine mutlu ve neşeli bir havayı birkaç rüya için feda edemezdi. Karanlık odada yorganların altında gözleri açık yatıyordu. Jane'nin armağan ettiği siyah şifon geceliğin üstüne mavi yün kazağını geçirmiş, ayağına da yün çoraplar giymişti. Kendi kendine tavana bakıp gülümsüyordu.

Kapısı hafifçe vurulunca, Jane'nin gece hakkında son bir kez konuşmak istediğini düşünüp, «Girin,» diye usulca seslendi. Kapı açıldı ve Tony bir elinde küçük bir mumla içeriye girdi. Mumun titrek ışığında Freddy onun hâlâ akşam yemeği giysilerini çıkarmamış olduğunu fark etti. Yalnızca ceketinin yerine şimdi hırkasını giymişti. Odadan içeriye girmemiş, kapının ağzında duruyordu.

«Sana doğumgünü armağanı getirdim,» dedi. «Bugün senin doğumgünün olduğunu bilmiyordum, ayrıca bugün burada olacağını da bilmiyordum, onun için akşam yemeğinde sana bir armağan hazırlayamadım... belki bu hoşuna gider?»

Freddy, «Yarın sabaha kadar bekleyebilir mi?» diye önerdi.

«Ne yazık ki, bu tümüyle bir gece armağanı...» Orasından burasından Noel ağacının süsleri sallanan, rengârenk kurdeleler bağlı, ne olduğu anlaşılmayan uzun bir paket uzattı. «Sabahleyin işine yaramaz.»

«Öyleyse şimdi almalıyım.»

«Ben de öyle düşündüm... hemen alman çok daha iyi.» Yatağın yanına yürüyüp parlak kâğıtlara sarılı paketi Freddy'nin ellerine bıraktı. Çok sıcaktı ve dokununca hareket ediyordu.

Freddy, «Aman Tanrım...» diyerek korkuyla soluğunu tuttu. «Ne...»

Onun şaşırması Tony'nin hoşuna gitti. «Benim sıcak su şişem. İki dakika önce doldurdum. Yalnız paket yapmak pek uzun sürdü.»

«Oh, Tony... sahi senin kendi sıcak su şişen mi? Bunu kesinlikle alamam.»

«Evet, birbirimize çok derin duygularla bağlıyız... uzun yıllardır soğuk geceleri birlikte geçirdik... ama şimdi o sana ait

olmak istiyor. Bir başka şişe bulup onu kendime alıştırmam gerek... ama bu da pek zor bir iş değil. Genellikle bir ıslık çalınca geliveriyorlar. Lütfen bunu al.»

«Eğer eminsen... tabii çok sevinirim. İçine her gece sıcak su doldururken seni düşüneceğim. Şimdi artık uykum geldi. İyi geceler, Tony.»

«İyi geceler, Freddy,» diyen Tony bir iskemle alıp onun yatağının yanına oturdu, elindeki mumu da yere bıraktı. «Bir şey daha var... aslında uyumadığına göre... bunu seninle konuşmalıyım...»

Freddy, «Kısaca,» diyerek sıcak su şişesinin beceriksizce sarılmış paketini açıp yatağının içine koydu ve battaniyelerini çenesine dek çekti.

«Birkaç gün önce yeni bir filonun kumandalığına atandım. Daha önce hiç tanımadığım delikanlılarla birlikteyim... bu delikanlılarla nasıl geçineceğimi sen açıklamalısın.»

«Bir hava kumandanına pilotlarıyla nasıl geçineceğini ben mi açıklayacağım? Ha! Çok komiksin. İyi geceler, Tony.»

«Ama onlar Amerikalı, Kartal Filosundan, eylülden beri İngiltere'deler, ama henüz bombardıman görmediler... İngiltere Savaşında bu yakışıklı delikanlıları eğitecek kimse yok... kötü hava şartlarından dolayı yan gelip yatıyorlar, filo kumandaları da hastalanmış... her neyse, bu kalın kafalılar artık benim filomda görev yapacaklar ve ben düşündüm ki, sen de Amerikalı olduğuna göre, aşağı yukarı Amerikalı sayılırsın, onlarla nasıl bir iletişim kuracağımı söyleyebilirsin... onlara nasıl yaklaşacağımı bilemiyorum... bu delikanlılar bir avuç yabancı, neden senin yardımını istediğimi anladın mı?»

«Onlara yakışıklı delikanlılar, kalın kafalılar diyeceğin yerde çocuklar diye hitap edersen iyi geçinirsiniz. Haydi iyi geceler, Tony.»

«Çocuklar mı? Ama bu çok kaba, Freddy, emin misin?»

«Çocuklar veya arkadaşlar ya da hey ahali, gibi sözlerle iyi anlaşırsın. İyi geceler, Tony.»

«Sana minnettarım, Freddy. Şimdi kendime güvenim arttı.» İskemleden kalkıp yatağın kenarına oturdu. «Freddy, bana zaman ayırdığın için sana çok teşekkür ederim.»

«Sana her zaman seve seve yardımcı olurum. İyi geceler, Tony.»

Tony, «İyi geceler, Freddy,» diyerek eğildi ve Freddy'yi dudaklarından öptü. «Oh, Freddy, sevgili kız, güzel Freddy, haydi gel şunu bir kez daha deneyelim,» diye mırıldanarak onu kollarının arasına alıp tekrar tekrar öptü. Her ikisi de birbirlerine sokulmak için yanıp tutuşuyorlardı. O akşam Freddy kütüphaneye girdiğinden beri birbirlerine dokunmak için büyük bir arzu duyuyorlardı.

Kendilerine acı verecek kadar bastırdıkları duyguları öpüştükçe âdeta infilak ediyordu. Tony yüksek sesle inledi, battaniyelerin üstüne uzanmış, kollarını Freddy'nin yün kazağına dolamıştı. Uzun uzun dakikalarca konuşmadan sadece öpüştüler. Mumun titrek ışığında birbirlerinin yüzünü görebiliyorlardı.

Sonunda Freddy, «Tony... rahat mısın?» diye fısıldadı.

«Hiç değilim...»

«Pekâlâ... ayakkabılarını çıkarabilirsin.»

«Zaten çıkarmıştım.»

«Süveterini... gömleğini... pantolonunu...»

«Ama sonra soğuktan donarım.»

«Ben seni ısıtırım.»

«Emin misin? Yapamam... yapmamalıyım... oh sevgilim, eğer bu yatağın içine girersem...»

Sonunda Tony'nin kendi evinin çatısı altında biraz cesaret görmeden sevişmeyecek kadar beyefendi olduğunu anlayınca, «Sen pilot olduğundan emin misin?» diye sordu Freddy.

«Tabii eminim.»

«Öyleyse vızıldanmayı bırak.»

Freddy konuşurken Tony'nin yere bıraktığı mum söndü ve oda zifiri karanlığa gömüldü. Tony elleriyle yeri araştırırken, «Allah kahretsin!» diye homurdandı. Telaşla mumu araştırırken eliyle onu uzağa itekledi. Freddy'nin başucundaki komidinin üstünde başka bir mum bulmaya çalıştı, ama yatağın yanındaki gece lambasına çarpıp devirdi. Yere düşen gece lambası büyük şangırtı koparıp kırıldı. «Oh, lanet olsun!» diye homurdanan Tony, dikkatle ayağa kalkıp elinden geldiğince çabuk giysilerini çıkararak yere attı. Çırılçıplak, telaşla Freddy'nin yatağına girip ona sarıldı.

Alınları birbirine çarpınca, Freddy «AYYYYY!» diye bağırdı.

Tony endişeyle, «Acıdı mı?» diye sordu.

«Allah kahretsin tabii acıdı... ya seninki?»

«Sanırım benim burnum kırıldı. Burada, dokunsana... ne dersin... hayır, Allah kahretsin, o benim kulağım.»

«Burnuna dokunmak istemiyorum, belki gözünü çıkarırım,» diye Freddy karşı koydu.

Freddy'nin süveterini çıkarmaya çalışan Tany, «Senin gece görme yeteneğin yok mu?» diye mırıldandı.

«Geceliğimi yırtıyorsun! Dikkat et! Oh, hayvan, bırak beni! Askısını kopardın. Dizini karnımdan çek.»

«Dizim değil sanırım, dirseğim.»

«Orada ne işi var. Çabuk buraya gel! Çok uzun boylusun...»

«Kibritin yok mu?» diye Tony yalvardı. Boynu Freddy'nin koltuğunun altına sıkışmıştı. Freddy gülmekten neredeyse bayılacaktı.

«Tony! Kıpırdamadan yat. Ben nerede olduğumu biliyorum. Giysilerimi çıkarayım... ve eğer bir dakika kıpırdamadan yatarsan, dokunarak seni bulurum.»

«Pekâlâ.» Tony kıpırdamadan yattı. Freddy süveterini çıkardı, geceliğinin içinden kaydı, çoraplarını ayaklarıyla itekledi. Tony onun sırtındaki giysileri bir bir kenara fırlatırken çıkardığı sesleri dinledi. Sonra sıcacık elleriyle araştırmaya başladı. Tony battaniyelerin altındaki mis kokulu havayı içine çekti.

«Aman Tanrım, filo kumandanı, burada ne var? Oh, sıcak su şişesiymiş... bir an korktum... pekâlâ bu ne olabilir?»

«Sakın... dokunma... henüz... dokunma.»

Freddy bütün masumiyetiyle, «Neden?» diye sordu. «Çok candan... bir şeye benziyor.»

Tony, «Bırak... onu,» diye buyurdu.

«Niçin? Savaşta olduğumuzu bilmiyor musun? Hiçbir şeyi ziyan etme, hiçbir şeyi isteme.» Freddy bir bacağını Tony'nin kalçasının üstüne attı. «Biliyor musun?» diye fısıldadı. «Onun için bende iyi bir yer var.»

O soğuk kış gecesinde Freddy ve Tony derin bir uykuya dalamadılar. Hafifçe kestirip kestirip uyandılar ve birbirlerine duydukları arzunun henüz bitmediğini fark ettiler. İkisi de bir-

birlerinin vücudunda en sıcak ve en dokunulmaz yerleri keşfettiler, gözlerinin yerine parmaklarının uçlarını, dillerini ve burun deliklerini kullandılar. Birbirlerine tatlı sözler fısıldayıp uykuya daldılar, sonra nerede olduklarını unutup uyandılar, birbirlerine dokununca aşılacak yeni sınırlar, kırılacak yeni kurallar buldular. Son kez uykuya daldıktan çok sonra uyanan Tony bin bir güçlükle yataktan kalkıp, karatma perdelerini hafifçe aralayarak dışarıya baktı ve sonra hemen sıçrayıp battaniyelerin altına girdi.

«Allah kahretsin!»

Freddy korkuyla, «Ne oldu?» diye sordu.

«Çocuklar... hepsi bahçedeler... tam senin pencerenin altına kocaman bir kardan adam yapmışlar, dün orada yoktu. Tanrı bilir saat kaç oldu.»

«Sevgilim, saatine bak.»

«Dün gece odamda unutmuşum.»

«Uykuyu biraz fazla kaçırdığımızı düşünürler.»

Tony kendinden emin tavırla, «Jane düşünmez,» diye yanıt verdi.

«Umurumda değil. Aptal, beni öp.»

«Hepsinin bilmesini istiyorum! Onlara söyleyeceğim!»

«Hayır, sakın buna cüret etme!»

Tony, «Annenle babanın Londra'daki adresi ne?» diye sordu.

«Ne yapacaksın, onlara telefon edip geceyi benimle geçirdiğini mi haber vereceksin?» diye Freddy birdenbire korkuyla sordu. Tony'nin her şeyi yapabileceğine inanıyordu.

«Gelecek hafta Londra'ya gideceğim. Babanı görmek istiyorum.»

«Niçin...»

«Tabii seninle evlenmek istediğimi söyleyip ondan izin isteyeceğim.»

Sahneyi gözlerinin önünde canlandıran Freddy, «Aman Tanrım,» diye mırıldandı. «Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum... belki... babamı şaşırtabilir.»

«Ama ben seninle evlenmek niyetindeyim. Sanırım, sen de bunun farkındasın. Onun için babanla konuşmam gerek.»

«Önce benimle konuşman gerekmez mi?»

«Konuşacağım. Bizim için zaman bol. Ama ilk önce, kendimi onlara tanıtmalıyım. İyi Fransızca konuşmadığıma kızar mı?»

Freddy kıkırdadı. «Hayır, sanmam. Gerçekten mi... onun iznini alacaksın... ah... benim peşimden koşmak için mi?»

«Kesinlikle. Tabii sen karşı koyarsan başka.»

«Hayır, gerçekten hayır. Buna gücüm yok.»

«Öyleyse gidip onu göreceğim, olur mu?»

«Biraz düşüneyim... üç yıl sonra böyle güzel bir sürprizi hak etti.»

«Freddy sevgilim, bunun anlamı ne?»

«Belki günün birinde sana anlatırım. Veya belki de anlatamam.»

Tony büyük bir güvenle, «Günün birinde bana her şeyi anlatacaksın,» dedi.

«Tabii uzun ve ısrarlı bir arkadaşlıktan sonra. Belki o zaman bile olmaz. Antony, korkarım bu son olaylardan dolayı beni pek fazla garantiye alma.»

«Oh Freddy, sana tapıyorum... kesinlikle sana ebediyen tapacağım. Beni seviyor musun?»

«Birazcık.»

«Daha fazla değil mi?»

«Biraz fazla.»

Tony açgözlülükle, «Ne kadar fazla?» diye sordu.

«Söyleyeceğim... ama sıcak su şişesi akıyor.»

ON YEDİNCİ BÖLÜM

St. Germaine Bulvarındaki evin kapısında Delphine sersemlemiş bir halde, merdivenlerden aşağıya inen Armand'ın ayak seslerini dinliyordu. Ayrılık saati yaklaştıkça, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Daha bir dakika önce güçlü sevgisinin siperinde, onun kolları arasında güvencedeydi. Şimdi gerçekten tek başına kalmıştı. 1 Eylül 1939'da verilen emirle, askeri birliğine katılan Armand'ın evinin kapısından çıktığı andan itibaren milyonlarca Fransız erkeğinden hiç farkı kalmamıştı. Nereye gittiği ve ne zaman döneceği belli değildi. Delphine birkaç saat evin içinde ne yapacağını bilmeden uyurgezer gibi dolaştı. Üzüntüsünden ağlayamıyordu bile. Önce piyanonun başına geçip sevdiği birkaç melodiyi çaldı. Sonra divanın üstündeki ekose battaniyenin altına girip büzüldü ve her an Armand'ın ayak seslerini merdivenlerde duyacağını, anahtarla kapıyı açıp içeriye gireceğini hayal etti ama pek başarılı olmadı.

Armand'ın kapıdan çıktığı an Delphine'in yok olan kendini koruma yeteneği canlandı. Aylardır kendini ip üstündeki bir cambaz gibi hissediyor, dengesini ancak Armand'ın sayesinde sağlıyordu, çünkü günün birinde Armand'ın da orduya çağrılacağı fikrine asla inanmıyordu.

Şimdi kendini koruma güdüsü harekete geçti ve Delphine artık küçük kalesi Villa Mozart'a dönme zamanının geldiğini anladı. Yeni durumu değerlendirip, hayatında tek sevdiği erkeğe rastlamadan önceki yıllarda sahip olduğu silahları gözden geçirmeliydi.

Victoria tarzı evinden içeriye girip yatak odasının kilitli kapısını açtıktan sonra ilk yaptığı, çalışma masasına giderek çekmecesinin kilidini açmak ve içindeki küçük kasasını çıkarmak oldu. Kasanın içinde bazı evraklar ve çeşitli mücevher kutuları arasında mavi Fransız pasaportuyla yeşil Amerikan pasaportu duruyordu. Yıllarca önce, uzun süre Los Angeles'de kalacakları açıkça belli olunca, Paul de Lancel kızlarının geleceklerini güvence altına almak için onlara çift pasaport almıştı. Hem Fransız, hem de Amerikan vatandaşıydılar. Fransız anne ve babanın Fransa'da doğmuş çocukları oldukları halde, her zaman Fransa topraklarından uzak yaşamışlardı. Ve bir diplomat olarak Paul de Lancel Amerikan pasaportunun gücünü küçümsememiştı.

Her iki pasaportunu da avuçlarının içinde tartıp dengelerken Delphine bir karar vermek zorunda olduğunu anladı. Paris'te yaşayan birçok Amerikalının yaptığı gibi en kısa zamanda Fransa'yı terk edip tarafsız Amerika'ya gidebilirdi. En kısa zamanda, belki de iki hafta içinde kendini tekrar Los Angeles'de buluverirdi. Beverly Hills Oteline yerleşir... masasının üstündeki telefonu açıp otelde şimdi kendisine bir daire ayırtabilirdi. Bu düşünceyi bir süre aklından geçirdi. Hollywood Derby restoranında kendisine ıstakoz salatası ısmarlayıp, ajanıyla birlikte seçimi ona bırakılan film senaryolarını tartıştığını gözlerinin önünde canlandırdı. Bu sahnenin inanılmayacak hayal ürünü olduğu söylenemezdi. Tam tersine bu düşüncelerini gerçekleştirebilmek, bir seyahat acentasından bilet almaya bakardı. Aklının gözüyle gayet net gördüğü geleceğini ve bu sahneye en derin duygularıyla karşı koydu.

Eğer transatlantiklerden birinde yer ayırtmazsa başka ne yapabilirdi? Askeri harekâtın başladığı gün diğer sivil işler gibi Fransız film sanayi de kapılarını sıkıca kapatmıştı. Aktörler, film ekipleri ve diğer çalışanlar tıpkı Armand gibi ortadan yok olmuşlardı. Tamamlanmak üzere olan yirmi film yarım kalmıştı. Delphine işsizdi, kimsenin kendisine bağımlılığı yoktu, savaşan bir ülkede yapabileceği yararlı bir şey yoktu.

Ama yine de Fransa'yı terk edemezdi. Armand Sadowski buralarda, yakında bir yerlerdeydi, ayakları Delphine'in ayakları gibi Fransız topraklarına basıyor, ikisi birlikte Fransız ha-

vasını ciğerlerine çekiyorlardı. Şimdilik hiçbir askerin nerede olduğu bilinmiyordu ama zamanla her şeyin yoluna gireceği kesindi. Armand her an kışlasından telefon edip, tabii onun kışlada olduğunu varsayıyordu, siperlere gönderilmediğini haber verebilirdi. Belki birkaç gün izin alıp evine dönebilirdi, çünkü üç aydır hiçbir cephede çarpışma olmuyordu. Ateş kesilmişti. Akşama sabaha Armand'ın ilk mektubu eline geçecekti... elinden geldiğince sık mektup yazacağına söz vermişti. Delphine olduğu yerde kaldıkça, evinden hiçbir yere ayrılmadıkça, burada, Paris'te yaşadığı sürece birbirlerine olan bağları kopmayacak ve aynı geleceği paylaşacaklardı. Öyleyse aralarında altı bin millik mesafe koymayı nasıl düşünebilirdi?

Delphine'in içi rahatladı, büyük bir huzur içinde pasaportları kasaya kilitledi. Aslında karar vermesini gerektiren bir durum yoktu.

1940 yılının ilk kışında «Sahte Savaş» sürüp giderken Fransız ordusu harekete geçmemişti, hatta İngiliz Hava Kuvvetleri bile uçaklarla sadece bildiri atıyorlardı. Bu süre içinde Armand Sadowski de ordunun kuzeybatı kanadında, Maginot Hattındaki birliğinde bekliyordu. Nisan ayında Almanlar Norveç ve Danimarka'yı istila ettiler. 10 Mayıs günü Hitler Fransa'yı istila etmek için savaş yanlısı olmayan Hollanda, Belçika ve Lüksemburg'a saldırdı. Parçalanmış ve moralleri sıfıra inmiş Fransız ordusu, hızla ilerleyen düşmanı durdurmak için İngiliz kuvvetleriyle birlikte çarpışıyordu. Her iki müttefik de iki hafta içinde Dunkirk sahillerine geri çekildiler.

Mayıs ayında Dunkirk'i boşaltırlarken kendi topraklarına çekilen İngiliz kuvvetleri bir mucize eseri savaştan kurtuldular, ama anavatan sahillerinde yenik düşen Fransızlar, kendi topraklarına çekilemediler ve İngiliz Boğazında mahsur kaldılar. Yüz binlerce diğer Fransız askeriyle birlikte Armand Sadowski de Almanlara esir düştü. Ve birkaç gün içinde Almanya'daki silah fabrikasında çalışmaya gönderildi.

Dunkirk Savaşı süresinde Delphine Paris'te Armand'dan bir haber bekledi. Paris işgal edildiği zamanda beklemeye devam ediyordu. Haziran ayında Fransa'yla Almanya arasında ateşkes

imzalanıp, Fransız topraklarında kalan Fransız ordusunda seferberlik sona erdiği zaman da Delphine bekledi. Temmuz ve ağustos aylarındaki korkunç kargaşada hiç yerinden kıpırdamadan inatla bekledi. Eylül ayının son günlerinde beklemenin ödülünü aldı. Almanya'nın bir köşesinden gelen mektup kartından Armand'ın hayatta olduğunu ve karnını doyurabilecek kadar yiyecek bulduğunu öğrendi.

Artık Almanya Fransa'yla savaşta değildi ama işgal altındaki Fransa'da sivil huzursuzluğu görmezlikten gelmeye olanak yoktu. Savaş esirleri iki haftada bir ailelerine mektup yazabiliyorlardı. Delphine de diğer Fransız vatandaşları gibi kısa süre sonra bu mektup kartlarının tutsakların hayatta olduklarını ve kalem tutabilecek kadar sağlıklı olduklarını kanıtlamak için yollandığını anladı. Ve diğer yüz binlerce Fransız kadını gibi şeytani bir düzensizlikle gelmeye devam eden bu kartlardan sonra gün sayarak diğer kartın gelmesini bekliyordu.

1941 yılının sonbaharında Delphine o güne dek aldığı on dokuz mektup kartını bir çıkın halinde kasasında saklıyordu. Dört ay önce 1941 Haziranında, Fransız film dünyası tekrar canlanmıştı ve dört aydan az bir süre içinde otuz beş filmin yapımına başlamıştı. Film Sanayi Fransız Vichy hükümeti ve Alman işgalcilerin işbirliğiyle kurulan bir kuruluş tarafından destekleniyordu.

Delphine sinema dünyasında Yahudilere yer olmadığını açıkça gördü. Ama film endüstrisinin uyanmasıyla savaş esirlerinin iadesi hakkındaki görüşmeler hemen hemen aynı günlere rastladı ve birçok savaş esiri yurda döndü. Delphine, Almanlar yenilene kadar Armand yönetmen olarak çalışamazsa bile artık Fransa'ya dönme ümidi doğdu, diye düşündü. Ve bu ümit Delphine'in yaşamasına yeterliydi.

Bu sırada Fransa'daki en güçlü ve en iyi parasal desteği sağlayan film yapım firması Continental adındaki bir kuruluştu. Bütün ünlü yönetmenler ve en ünlü yıldızlar Continental'le anlaşma yapmışlardı. Diğerleri kadar cahil ve diğerleri kadar politikadan anlamayan Delphine de Lancel de Continental'in Almanlar tarafından yönetildiğine aldırmayarak, bu kuruluşla anlaşma yaptı.

Yurda girişleri yasaklanmadan önce çok tutulan Amerikan filmleri gibi komedi ve fazla hareketli hafif gerilim filmleri Continental'in en tuttuğu türlerdi. Continental ayrıca George Simenon'un ölümsüz polis kahramanını canlandırdığı polis romanlarını filme alıyordu. Zola ve Balzac klasikleri gibi aylarca süren çalışmalardan sonra görkemli filmler de çevriliyordu.

Savaştan önceki kriz yıllarında Hollywood filmlerinde canlandırılan zenginlerin yaşamı pek gözdeydi. Continental Şirketinin yaptığı filmler arasında sanki hiç savaş olmamış gibi Alman propagandası yapılmıyordu: Herkesin yeterinden fazla yiyeceği vardı. Tütün vesikaya bağlanmamıştı, içki su gibi akıyordu, yakıt boldu, hiç kimse üşümüyordu ve hiçbir yerde asla Almanca konuşulmuyordu. Filmlerdeki zaman çerçevesi 1930 yıllarının ortasında sadece Fransızların yaşadığı bir Fransa'yı sergiliyordu.

Delphine işbaşı yaptığına şükrediyor, sürekli çalıştığından düşünmeye çok az vakit buluyordu. Gölge Adam filminden kopya edilen, çok beğenilen bir dizideki Mila Malou adındaki delişmen bir karakteri canlandırıyordu. O güne dek hiçbir kadına karşı en ufacık kıskançlık duymamış olan Delphine, bu kuşbeyinli delidolu Milo Malou'yu kıskanıyordu. Bu çılgın kız ona üç yıl önceki halini anımsatıyordu.

Bruno'nun seçkin tank taburu savaşa katılmadan ateşkes anlaşmasıyla dağıtılınca, Bruno elinden geldiğince çabuk Paris'e döndü. Savaşın sonucundan pek memnun değildi... şimdi geleceğini nasıl düzene sokacağını düşünüyordu. Yıllarca Hitler'in egemenliğinde yaşayacaklarından en ufak kuşkusu yoktu, ama bu yılları mümkün olduğu kadar iyi geçirmek istiyordu. Tabii, aslında sıkılmaktan çekinmeyen, çok akıllı bir adam yıllarca önce İsviçre'ye yerleşirdi, diye düşündü, ama artık kaçırdığı fırsatı anımsayıp yakınmaya gerek yoktu. Duvivier Freres Bankası kapılarını tekrar açmamıştı. Zaten Bruno da ateşkes sonrası günlerdeki korkunç kargaşanın içinde özel bankaların geleceğini pek iyi görmüyordu.

Kendi kendine, böyle bir durumda akıllı bir Fransız ne yapar, diye sordu. Kargaşa sona erip politik düzen sağlanınca-

ya kadar bütün Fransız kadın ve erkekleri nerede yaşamayı yeğlerler? Sorunlar çözülüp normal yaşama dönene kadar nerede yaşayabilirdi? Her zaman yiyecek ve satacak bir şeyler bulabileceği bir yer bulmalıydı. Tabii eğer aile çiftliği varsa çiftliğe çekilebilirdi. Şatosu varsa şatosuna çekilebilirdi. Toprak. Sonunda en önemli şey topraktı. Ve Bruno, Champagne'ye doğru yola koyuldu.

Valmont'a gittiği zaman işgal yöneticilerinin Champagne bölgesine, Rhineland'lı şarap imal eden zengin bir ailenin üyelerinden Henry Laebisch adında birini bölge komutanlığına atandığını öğrendi. Vikont Jean-Luc de Lancel torununa, Rheims'deki Klaebisch'in bürosundan Alman Silahlı Kuvvetlerine haftada 300.000'le 400.000 şişe şampanya gönderilmesi emredildiğini söyleyince Bruno omuzlarını silkti. Bu gibi olaylar bekleniyordu, diye düşündü. Ve Almanların Champagne bölgesindeki üzüm bağları sahiplerini canları çıkıncaya dek çalıştırmakta kararlı olduklarına işaret ediyordu. Daha önce hiç ilgilenmediği şarapçılığı A'sından Z'sine öğrenmeye karar verdi. Bağcılığı öğrenmeye karar verince, savaş şanslılarının iyiyi öğrendikleri kadar kötüyü de öğrenmeleri gerek, diye düşündü.

Bir yıl içinde en iyi müşterisinin silahlı kuvvetler olduğunu gözönünde tutup en çok şampanya üretimine hız verdi. İyi cins atının sırtında Lancel bağlarını karış karış dolaşıyordu. Birinci Dünya Savaşını anımsayan Anette de Lancel mayıs işgalinden aylarca önce, gül bahçesinin bereketli topraklarının sebze bostanlarına çevrilmesini emretmişti. Şatodaki birkaç emektar hizmetkârın şatoya ait küçük ormanın içindeki otlak alanda tavuk, tavşan, domuz, aygır ve birkaç inek yetiştirmelerine izin verilmişti. Valmont'daki hizmetkârlar vargüçleriyle kendilerine verilen görevi yerine getirmişlerdi. Savaş öncesi yiyecek bolluğunu bulamayacaklarını biliyorlardı ama vikontesin kendilerini aç bırakmayacağından emindiler.

Jean-Luc'ın çok değerli üç şarap mahzeni bekçisi Martin kuzenler bir hayli yaşlı olduklarından askere çağrılmamış, işlerinin başında kalmışlardı. Düşman Fransa'ya girdiği zaman esir düşen yetenekli bağcılardan birçoğu şimdi Almanya'daki üzüm bağlarında çalışıyorlardı. Ama Alman Askeri Kuvvetleri bu esirlerin mart ayında bağ budama ve eylül ayındaki ekin toplama zamanlarında memleketlerine dönmelerine izin veriyordu. Birinci

Dünya Savaşındaki gibi Lancel Şarapları da bağlarda çalıştıracak işçi bulma zorluğu çekiyordu. Champagne bölgesindeki ne kadar kadın kız çocuk varsa hepsi bağlarda çalışmaya başlamışlardı. Gözünden hiçbir şeyi kaçırmayan Bruno'nun denetiminde, bu güçlü kuvvetli köylüler, Lancel'lere sadık kalan birkaç emektarla birlikte üzüm bağlarının verimini arttırmaya gayret ediyorlardı. Savaş başlar başlamaz yaşlı vikont bir gece içinde tüm enerji ve hevesini yitirmişti. Bruno'nun onun yerini almasını bekleyen köylüler, efendilerinin emirlerine karşı gelmiyorlardı.

Bruno at sırtında dolaşıp üzüm bağlarını teker teker incelerken, kendi kendine şöyle sordu: Neden aptal gibi Almanların yekpare taştan yontulduklarını düşünecekti? Bankacılık dünyasına adım attığı zaman Paris'deki zenginlerin arasında çeşitli karakterde insanlarla tanışmıştı. Aynı karakterler savaş galiplerinin arasında da vardı. İnsan her yerde insandı. Doğası değişmiyordu. Evet, kendi öz parasının değeri kalmadığı doğruydu, artık taşıdığı aristokrat unvan hiçbir yerde geçmiyordu. Artık kabul ettiği davetlerdeki sosyal ilişkilerini iş ilişkisine çevirmediği de doğruydu.

Ama ülkesini istila eden bu insanların arasında kendilerine karşı düşmanca davranışlarda bulunmayanlara karşı bir yakınlık doğamaz mıydı? Tabii bir Lancel'in veya herhangi bir Fransızın Almanlara dostluk göstererek yaklaşması şüphe uyandırırdı ama uygarca... sadece kibar ve nazik bir yaklaşım belki de kendisine bazı... fırsatların yolunu açardı. Kesinlikle bir fırsat yaratmalıyım, diye düşündü. İnsanlar barışta olduğu kadar savaşta da fırsatlar yaratabilirlerdi. Şimdi ateşkes süresinde, bu huzursuz dönemde her zamankinden çok daha fazla fırsat yaratılabilirdi. Fransa savaşı kaybetmişti ama Bruno ateşkesten yararlanmaya niyetliydi.

Belirli zamanlarda müfettişler komutanın ofisine saptanan kotaları karşılamaları gereken şampanya firmalarını kontrol etmeye geliyorlardı. Hava ve deniz kuvvetlerine şampanya tüketiminde öncelik tanınıyordu ve Champagne bölgesindeki şarap işçilerinin sürekli kontrol altında tutulması gerektiğini biliyorlardı. Bu müfettişler genellikle şarapçılıktan anlayan adamların arasından seçiliyordu.

Bruno, karşımdaki adamın emrine girmeden ona nasıl nezaket gösterebilirim, diye düşündü. Zaten tümünün ona ait ol-

duğu bir adamı bir kadeh şarap içmeye davet edemezdi. Nazik olabilirdi ama karşısındaki nezaketten anlamıyorsa, nezaketin pek değeri olmazdı. Ayrıca bazen nezaket insanın hayatına bile malolabilirdi.

Ama karşısındakinde şüphe uyandırmadan, deneyimli bir şarap üreticisinin fikrini alabilirdi, özellikle kendisi buralı değilse, bu topraklarda doğmamışsa. Akıl danışmakla insan biraz da kişisel sorunlarını sanki bir arkadaşıyla değil de kendi ayarında biriyle paylaşıyormuş gibi olurdu. Kaç kişi sabahları traş olurken aynaya bakıp güven veren yüzünü incelerken akıl vermekten hoşlanmaz, diye düşündü. Artık aristokratlığı kalmadığı halde kaç kişi bir aristokratla aynı seviyede tutulmaktan hoşlanmazdı?

Çok kısa zamanda Rheims'deki komutanın ofisinde Valmont'daki genç Lancel'in şarapçılıktan pek anlamadığı söylentisi yayılıverdi. Büyükbabasının artık işi yürütemeyecek kadar yaşlı olmasından dolayı orada bulunuyordu. Yaşlı patronun at sırtında bağları dolaşması şüphesiz düşünülemezdi.

Paris'li banker buraya kapanıp kalmıştı... tabii kesinlikle kimse onun durumuna üzülmüyordu... kendileri de burada kapanıp kalmışlardı... ama öte yandan genç Lancel diğerleri kadar dikbaşlı değildi. Dahası gerektiğinde Lancel onlara akıl danışacak kadar zekiydi. Ve sık sık akıl danışıp onlardan öğrendiklerini burun büyüklüğü yapmadan yerine getiriyordu. Diğer Fransızlar da Lancel kadar uyumlu olsa işleri daha kolaylaşacaktı. Daha doğrusu daha zevkli olacaktı. Ailelerinden ve memleketlerinden uzak bir yerde yaşamak onların da hoşuna gitmiyordu.

Bruno de Lancel'in yanında müfettişlere işgalci gibi davranılmıyordu. Aralarından hiçbiri Bruno'nun çok iyi gizlediği gururunu veya kendini beğenmişliğini fark edemedi. Ne var ki, Bruno'nun sürdürdüğü politika diğer Fransızlar tarafından onaylanmıyordu.

Valmont'da yaşamaya başladıktan birkaç ay sonra Bruno Paris'e yolculuk yapabileceği izin kâğıdını eline geçirdi. Paris'e yolculuk yetkisini alması pek zor olmamıştı. Eski bir Paris'li olarak arada sırada bir iki gün gidip eski evini kontrol etmesi çok doğaldı.

Bruno Paris'teki evine yaklaşırken kapının önünde bir Alman askerinin nöbet tuttuğunu gördü. Usulcacık arka kapıya

gidip zili çaldı. Kapıyı açan eski uşağı George şaşkınlık ve sevinç içinde bağırdı. «Mösyö le Vikont, Tanrıya şükür!»

Bruno mutfağın yanındaki küçük odaya girince, «George nasıl dönebildin?» diye sordu. «Ateşkesten sonra Paris'ten geçerken ev boştu.»

George, «Hepimiz Paris'ten kaçmıştık,» diye yanıt verdi. «Tekrar geri dönebildiğimizde sizin şatoya gittiğinizi öğrendik. Tabii görevinizin... orada olduğunu anladık.»

Odaya girdiği zaman George'un en iyi gümüş takımlarını parlattığını fark etmişti. «Şimdi burada kim yaşıyor?» diye sordu. Mutfaktan fırında kızaran etin kokusu geliyordu, bulunduğu oda pırıl pırıl temizdi.

«Ev General von Stern'in emrine verildi. Kültür Dairesinde General von Chititz'in emrinde çalışıyor ve mükemmel Fransızca konuşuyor. Mösyö le Vikont, bizler çok şanslıyız, General bütün hizmetkârların çalışmalarını sürdürmelerini istedi. Sizin valeniz Boris bile onun emrinde çalışıyor ama Boris generalin daha önce bir valenin hizmetine alışık olmadığını söylüyor. Tanrıya şükür, çok sessiz bir adam, antikaya pek meraklı, sizin çelik zırhlarınıza ve kitaplarınıza da hayran. Hiçbir şey değişmedi, mösyö, ev tıpkı bıraktığınız gibi.»

«Karısı çocukları yok mu?»

«Şüpheliyim. Ne karısının, ne de çocuklarının resimlerini gördüm. Deneyimlerime göre evli olmadığından eminim. Sık sık sokaklardan bir kadın bulup getiriyor ama onları asla bütün gece burada tutmuyor.»

«Davetler veriyor mu?»

«Arada sırada kendisi gibi sessiz sedasız birkaç subayı buraya davet ediyor. Hepsi tablolardan, mimariden söz ediyorlar ama savaş hakkında tek kelime konuştukları yok.» George omuzlarını silkti. «Verdiği ziyafetler hiç görkemli değil, mösyö, ama hepsi de aç kurtlar gibi yiyeceklere saldırıyor. Şarap mahzeninizdeki en iyi şarapların zevkini çıkarıyorlar.»

«Bana verdiğin güvencenin karşılığında küçük bir bedel ödüyoruz, George. İleri görüşlü olup hepinizin hatırı için, benim değerli mallarıma göz kulak olmasına karşılık ona teşekkür etmek için bir nezaket ziyareti yapsam ne dersin?»

George sesini alçaltıp ümit dolu bir tonla, «Sadece geçici

süre için mallarınıza göz kulak olmasını söyleyeceksiniz değil mi, mösyö?» diye sordu.

«Tabii ki geçici süre için, bunu neden sorduğunu anlayamadım...» Bruno kartını çıkarıp uşağa uzattı. «Bunu von Stern'e ver. Yarın uygun bir saatte gelip ona teşekkür etmek istediğimi söyle. Benim yatağımda yatan adamı kendi gözlerimle görmek isterim.»

«Anlıyorum, Mösyö le Vikont. Matmazel Lancel'den ne haber? Büyükanneniz madam ve büyükbabanız mösyönün hatırlarını sorabilir miyim?»

«Acıklı, George, çok acıklı. Matmazel de Lancel evine kapanmış, hiç kimseyle görüşmüyor... benim bile nasıl olduğundan haberim yok... büyükbabama gelince sonunda yaşlılığa yenildi. Sadece büyükannem eski coşkusunu sürdürüyor.»

«Mösyö, hepimiz size güveniyoruz. Hiçbir zaman aklımızdan çıkmıyorsunuz.»

«Teşekkür ederim, George. Generalinle buluşacağım saati otelime bildir.»

Bruno'yu kapıdan uğurlarken George karşı koydu. «Asla benim generalim olamaz, mösyö.»

«Şakaydı, George, şakaydı. Biraz gülmek bizim de hakkımız değil mi?»

Bir iki dakika içinde Bruno, General von Stern'i ölçüp biçti. Prusya asıllı küçük bir aristokrat diye karar verdi. Uzun yıllar fakirlik çekmiş olan adamın generale benzer bir yanı yoktu. Orta yaşlı bir bilim adamıydı. Bilgisi ve uzmanlığından dolayı Göring kendi eliyle seçip göndermişti. Fransa'da en güzel sanat eserlerini toparlayıp, Almanya'ya mareşalin özel koleksiyonuna yollamakla görevliydi. Bruno, Von Stern'nin oldukça yumuşak bir adam olduğunu fark etti. Yakışıklı sayılırdı ve çok terbiyeliydi, ister savaşı kazanmış olsunlar ister olmasınlar, Lille Sokağındaki bu görkemli evde yaşamaya hiç hakkı olmadığını bildiğinden, Bruno'nun karşısında hafif bir huzursuzluk duyuyordu. Ama Bruno kısa sürede adamı rahatlattı.

«General, evler hakkında korkunç öyküler duydum, askeri kışlaya çevrilen tarihi evler hakkında... güzelliği anlayıp sevdiğinizi görünce ne kadar rahatladığımı bilemezsiniz.» Bruno çok

kibar bir konuk gibi bakışlarını kütüphanesinin içinde dolaştırdı. Sanki bu odayla uzaktan yakından ilgisi yokmuş da ev sahibinin ince zevkini takdir ediyormuş gibi etrafına bakındı.

Von Stern duyduğu sevinci gizlemeye çabaladı ama gözlerinin içinden belli oluyordu. «Kentlerin en güzelinde inşa edilmiş güzel bir ev, vikont,» dedi.

«Louis Quinze genç bir delikanlıyken inşa edilmiş. Müzeleri kuran insanların bu evde yaşadıklarını düşündükçe kendimi çok şanslı hissederim.»

«Vikont, müzeye gider misiniz?»

«En büyük tutkum, bana hayat veren en büyük neden. Savaştan önce her boş dakikamı müzelerde geçirirdim. Bütün tatillerimde seyahat eder... Floransa, Roma, Londra, Berlin, Münih, Madrid, Amsterdam müzelerini dolaşırdım... ah o günler neydi değil mi, general?»

Von Stern derin derin içini çekti. «Gerçekten çok güzel günlerdi. Ama o günlere tekrar kavuşacağız, buna inanıyorum. Kısa süre içinde Büyük Komutanın emrinde bütün Avrupa barış içinde yaşayacak.»

«Bütün dünyada barış ümit etmeliyiz, general, yoksa dünyadaki bütün güzellikler yok olup gidecek. Sanırım bu konuda hiç tartışmasız aynı fikri paylaşıyoruz.»

«Barışın şerefine içelim mi, vikont?»

«Seve seve, general, seve seve,» diye Bruno onayladı. Düşmanla dostluk kurulmamasını yasaklayan yasalar Alman askerleriyle Fransız orospuları için geçerliydi. Ortak yararlar uğruna birbirlerine dostluk vaat eden iki beyefendi için geçerli olmazlardı. Bruno rahatça koltuğuna oturmuş, akşam yemeği davetini beklerken pek fazla beklemeyeceğini düşünüyordu, von Stern kibar bir adamdı çünkü.

Freddy büyük bir mutluluk içinde, seni seviyorum, seviyorum, diye içinden geçirdi. Spitfire adı verilen uçağına binmeden önce etrafında dolaşıp kanatlarını okşadı. Uçağa atladı. «Şimdi seni göklere uçuracağım, buna ne dersin?» diye mırıldanarak havalandı.

1941 yılının Eylül ayında o gün hava uçmaya çok elverişliydi. İngiltere'nin üstünde ne sis vardı, ne buğu, yalnızca denizin

üstünde birkaç tane büyük bulut görünüyordu. İki günlük yorucu yolculuklardan sonra Freddy yarım saatlik zevk uçuşuna çıkmıştı.

Her gün Spitfire'larla uçuyordu. Jane'le birlikte Hamble'daki 15. taşımacılık limanında geçici göreve atanmışlardı. Her geçen ay üretimi biraz daha artan uçak fabrikalarından uçakları alıp askeri birliklere taşıyorlardı. Uçakların fabrika bahçelerinde durmaları çok tehlikeliydi. Alman bombardımanlarının ilk hedefi yeni yapılmış uçaklardı. Onun için fabrikadan çıkar çıkmaz kısa sürede askeri birliklere taşınıyordu.

Freddy, Spitfire'ı üssüne teslim edince, uçağa yepyeni bir kimlik verilip numaraları değiştirilecek ve belki özel yakıt tankları eklenecek ya da kameralar takılıp casus uçağı olarak kullanılacaktı. Ama şimdilik uçak tümüyle Freddy'e aitti.

Sol taraftan aşağıya bakıp sahil hizasından varacağı yere ne kadar uzaklıkta olduğunu anlamaya çalıştı. Denizin üstündeki kocaman bulutların arasından iki kara nokta belirdi. Onların görünüşündeki bir şey hemen Freddy'nin dikkatini çekti ve olağanüstü görme gücünün gayretiyle daha dikkatli baktı. Bu kadar uzaklıktan bile orada bir anormallik olduğu belliydi. İngiltere'nin yarısı gibi Freddy de hava savaşlarının yabancısı değildi ama onları yerden izliyordu. Uçaklardan ikisinin uçuş durumundan birinin diğerini kovaladığını anladı.

İrtifa kaybedip onların yolundan çekilsem mi, yoksa yükselip onları izlesem mi diye düşündü. Güneş arkadan geldiği için onlar Freddy'yi göremezlerdi. Uçaklar gökyüzünde hızla Freddy'nin onları kolayca görebileceği bir mesafeye geldiler. İlk uçak canını kurtarmak için kaçıyordu, bir Spitfire'dı. Kanatlarının birisinin diğerinden daha alçak durduğuna göre, uçağın kanadının hareket eden arka kısmından kurşun yediği anlaşılıyordu. İkinci uçak ise bir Messerschmittt 109 F'di. Spitfire, Messerschmitt'in yağdırdığı kurşunlardan kurtulmak için havada zikzaklar çizerek kaçmaya çalışıyordu.

Spitfire'ın yakıt tankı isabet alıp yanmaya başlayınca Freddy, «Hayır!» diye bağırdı. Oturma yerinin üstü açıldı ve pilot dışarıya çıktı. Freddy soluğunu tutup paraşütün açılmasını bekledi. Messerschmitt düşmanını öldürdüğünden emin olduğu için zafer kazanmış bir şahin gibi gökyüzünde daire çizdi. Ama geri döneceği yerde, ateş açmadan paraşütle atlayan pi-

lotun peşinden gitmeye başladı. Freddy, orospu çocukları pilotu havada vuracaklar, diye düşündü.

Freddy hemen gaza basıp süratini maksimuma çıkardı ve Mac'dan öğrendiği hava savaşlarını, Tony'nin kendisine öğrettiği numaraları, filmlerde dublörlük yaptığı günlerden aklında kalan bütün numaraları aklından geçirip önündeki uçağa saldırdı.

Freddy'nin silahı yoktu, Messerschmitt'i uzaklaştırmak için yalnızca bir şansı vardı. Tüm hızıyla onun üstüne doğru gitti. Karşısındaki uçağın pilotu onun iyice kendisine yaklaştıktan sonra son saniyede ateş açacağını düşünecekti.

Messrschmitt'in pilotu Freddy'nin üstüne geldiğini gördü. Ve havada dönmeye son verdi. Iki uçak birbirinden aşağı yukarı bin metre uzaklıkta, diye Freddy acele bir hesap yaptı. Tam hedefe isabet için en azından iki yüz elli metre mesafeden ateş etmek gerekti. Freddy rotasını hiç bozmadı, iki uçak hızla birbirlerine yaklaşıyorlardı. Birbirlerine aşağı yukarı üç yüz metre kala, Messerschmitt rotasını değiştirdi, yükselip doğuya doğru kaçmaya başladı.

Alman savaş uçağının peşine takılıp kovalarken, Freddy oturduğu koltuğu zafer sevinciyle yumruklayıp, «Yakaladım seni, orospu çocuğu, yakaladım,» diye bağırıyordu. Birkaç dakika sonra aklını başına toplayıp bir manyak gibi davrandığını fark etti. İsteksizce mantığının sesini dinleyip rotasını batıya çevirdi ve tam o anda düşen Spitfire uçağının pilotunun denize düştüğünü gördü.

Adam canyeleğini sırtına takıp paraşütün dolanan iplerinden kendisini kurtarmaya çalıştı. Freddy uçağın hızını kesip alçaldı ve sahil koruma devriyeleri gelip kurtarana dek pilotu korumak istercesine üstünde uçtu. Sahil koruma devriyeleri yetişince, içinden gelen bir dürtüyle uçağın tepesini açtı ve denizden kurtarılan pilotla selamlaşmak istedi. Adamın sadece hayal meyal s..ttan güneş yanığı yüzünü görebildi.

Freddy onun da kendisine bir şeyler söylediğini görebiliyordu ama motorların gürültüsünden duyamıyordu. Başındaki uçuş başlığını çıkardı kızıl saçları rüzgârda uçuştu ama pilotun söylediklerini duyamadı. Freddy üzüntüyle uçağın tepesini kapattı ve eski rotasını bulup yola koyuldu.

* * *

«Teğmen de Lancel, bunun hakkında bir şey biliyor musunuz?» diye Yüzbaşı Margot Gore elindeki gazeteyi Freddy'ye uzatıp sordu. Freddy bakışlarını sayfanın üstünde dolaştırdı. «Esrarengiz Spit Hava Kuvvetleri Pilotunun Hayatını Kurtardı» diye atılan manşetin altında sahil koruma devriyelerinin denizden kurtarıp getirdikleri pilotun o anda yanında bulunan gazetecinin yazdığı öykü vardı.

«Anladım, yüzbaşı.»

«Bu olay hakkında benden bilgi istediler... bu esrarengiz Spit hakkında. Dün sen o yörede uçuyordun. Gözüne garip bir şey çarptı mı?»

«Hayır, yüzbaşı, herhalde ben bu olayı kaçırdım.»

«Garip, olaya tanık olan birini bulamadım. Kazazede pilotun söylediğine göre uçağın üstünde kimliğini belirleyen işaretler yokmuş ama kızıl saçlı bir pilot uçuruyormuş. Ve bu pilotun bizlerden biri olduğunu sanmışlar.»

«Olamaz, yüzbaşı. Silahsız bir uçak Messerschmitt'e saldıramaz. Böylece çılgınca bir şeyi kim göze alır... tabii erkeklerden biri yapabilir değil mi? Neden size soruyorlar? Yük taşıyan bir kadın pilota karşılık üç tane erkek pilot var. Tabii Hava Nakil Kuruluşunun kurallarına karşı gelmek de çabası değil mi? Hava Kuvvetlerinin o subayı herhalde şok geçiriyordu.»

«Ben de onlara böyle yanıt verdim.» Yüzbaşı Gore dostça gülümseyip sonra yine normal resmiyetine döndü. «Pekâlâ, teğmen, yarın size iyi şanslar. Yoksa geline böyle bir dilekte bulunmak doğru değil mi?»

«Sanırım çok uygun bir dilek, yüzbaşı. Teşekkür ederim... ayrıca bir hafta izin verdiğiniz için de teşekkürler.»

«Bu durumda izin almak normal değil mi?»

«Evet, efendim, normal ama harika!» Freddy arkasını dönüp ofisten çıkmaya hazırlandı.

«Aa, Teğmen de Lancel... bir şey daha var...»

«Evet, efendim?»

«Eğer Hava Nakil Kuruluşunda kalmak istiyorsanız...»

«Evet, yüzbaşı?»

«Dünkü çılgınlığınızı bir daha tekrarlamayın.»

* * *

Freddy'nin düğün günü Longbridge Grange'in etrafındaki sarı sarmaşık gülleri eylül güneşinin sıcağında tembel tembel sallanıyorlardı. Eve ve Paul de Lancel'le Tony'nin okula giden iki kardeşi Nigel ve Andrew bir gece önce gelmişlerdi. Diğer Longbridge'lerin hepsi kapının önünde Freddy'yle Jane'nin gelmesini bekliyorlardı. Hava Nakil Kuruluşundaki diğer pilotların düğün armağanı olarak verdikleri benzin kuponları sayesinde MG'nin deposunu dolduran Jane'le Freddy sonunda eve ulaşabildiler.

Freddy'nin isteği üzerine uzun bir nişanlılık dönemi geçirmişlerdi. Çünkü Freddy düşüncesizce evlilik hayatına atılmak istemiyordu. Silah altında olmayan birçok kadın gibi savaşan bir erkeği mutlu etmek illetine tutulmamıştı. Çünkü Freddy'nin de görevinden ayrılmasına olanak yoktu.

On üç gün durmadan çalışan Freddy'nin iki günlük izini vardı. Ama Tony'yle izin günleri pek ender çakışmıştı. Günlük uçuşlar sona erince akşamları birkaç saat birlikte olabiliyorlardı. Sonunda Freddy onun kararlılığına ve ihtirasına boyun eğmek zorunda kaldı. İsteksizce âşık olmuştu, aklından bir yığın soru geçiyor, geçmişe kaçamak bakışlar atıyordu, ama sonunda Tony'nin sevimliliğine karşı koyamamıştı.

Sevgi ve öpücük yağmuruna tutulan Freddy binbir güçlükle arabadan inebildi.

Oğlunun gelmediğini gören annesi şaşkınlıkla, «Benim Tony'im nerede?» diye sordu.

«Yolda geliyor. On dakika önce telefon etti... çok saçma ama canım, nikâh tanıklığını hiç tanımadığın biri yapacak... Patrick de kabakulak olacak günü bulmuş!»

Jane, «Bugün hastalanması yarından iyidir!» diye bağırdı. «Tony kimi getiriyormuş söyledi mi?»

«Sanırım kendi birliğinden biri... bağlantı çok kötüydü, Tony de acele ediyordu.»

Freddy arı gibi kaynaşan Longbridge çocuklarının arasında büyük bir rahatlık içinde oturan Eve'le Paul'u öptü. Daha önce de sık sık Longbridge Grange'yi ziyaret etmişlerdi. 1941 yazında sık sık Londra'dan trenle Lady Penelope'un davetine gelmişlerdi. İki orta yaşlı çift birbirlerine ısınmışlar, aralarında sıcak yakın bir dostluk doğmuştu. Hepsi Freddy'yle Tony'nin bir an önce evlenmelerini ümit ediyorlardı.

Freddy, «Gelinin açlıktan ölmesi mi gerek?» diye sordu. Paul kolunu onun omuzlarına dolayıp eliyle çenesini kaldırdı ve alnına bir öpücük kondurdu. Tanrıya şükür, bu çocuğumuz yanımızda, diye düşünüp Eve'le bakıştılar. Gözleriyle birbirlerine Delphine nerede, diye soruyorlardı. Uzun zamandır yanıtını alamadıkları bu sorunun ıstırabını çekmekteydiler. Aralarında ellerinden geldiğince ondan az söz etmeye çalışıyorlardı. İşgal altındaki Fransa'da yaşayan Delphine'e ulaşamıyorlardı. Sanki büyük kızları ayın karanlık yüzünde yaşıyordu, ama bu soruyu asla akıllarından çıkaramıyorlardı. Eve başını çevirip Freddy'yle ilgilendi.

Kızına, «Gücüne ihtiyacın olacak,» diye öğüt verdi. Köyün kilisesindeki nikâh töreninden civarda yaşayan bütün komşular davetliydi. Grange Malikânesindeki düğün yemeği hazırlığına dek her şeye yardımcı olmuşlardı. Savaşta kısıtlı yolculuk sorunu dolayısıyla düğüne ailenin dışında yalnızca altmış kişi davet edilmişti ki, bu bile Freddy için çok fazlaydı.

Sophie, Sarah ve Kate'in eşliğinde Freddy ve Jane kilerde sandviçlerini atıştırdılar. Mutfağa girmelerine izin yoktu. Yakındaki çiftliklerden gelen birkaç kadınla birlikte Lady Penelope ve Eve düğün yemeğinin son hazırlıklarıyla uğraşıyorlardı.

Geleneklere göre düğün yemeği öğleyin yenilirdi, ne gelin, ne de damat öğle yemeğine yetişebileceklerini garanti edemediklerinden, yemeğin öğleden sonra üçte ikram edilmesi kararlaştırılmıştı. Böylece davetli konuklar hava kararmadan gelebilecekler ve gece karartması başlamadan evlerine dönebileceklerdi.

Sandviçin son lokmasını yutan Freddy, «Keşke bunları yemeseydim,» diye Jane'e yakındı.

«Ne var... Yoksa karnın mı ağrıyor? Çok hızlı yedin. Heyecanlısın, hepsi bu kadar.»

«Heyecanlı mı, bok canına, panik halindeyim. Dehşetten donup kaldım. Jane, bu işi yapamayacağım. Bir hataydı. Antony'i doğru dürüst tanımıyorum bile. Keşke beni ikna etmene göz yummasaydım.»

Jane kurumla başını kaldırdı. «Ben mi? Ben mi seni zorladım? Senin gibi yarım kan Amerikalının yengem olmasını istiyor muyum sanıyorsun? Ağabeyim bir dük kızıyla evlenebilirdi... Oysa kendini güzel bir yüze kurban etti. Barışta olsaydık onun gibi kocayı zor bulurdun. Daha kötüsü, iyice düşünürsen, sen yarım

kan da Fransız sayılırsın ve benim ailem Fatij lakabıyla anılan William'ı asla bağışlamamıştır. Boğazın öbür yakasında kendisine ait topraklarda yaşayıp Ingiltere'yi Anglo-Saxon'lara bırakmalıydı. Eğer istersen anneme söyler, bütün gösteriyi iptal ettirebilirim. Zaten nikâh tanığını yitirdik, bir de gelini yitirsek ne çıkar? Düğün armağanları da pek ahım şahım bir şeyler değil... geriye yolladığımıza üzülmeyiz. Davetliler de anlar... savaş başladığından beri herkes kaypak olmayı öğrendi. Eğer Anthony benim ağabeyim olmasaydı davetlileri düş kırıklığına uğratmamak için onunla ben evlenirdim, ama istersen söyle, davetliler gittiğimizi fark edinceye kadar biz Hamble'a varmış oluruz. Daha iyisi Londra'ya gider, seks açlığı çeken güçlü kuvvetli, azgın birer gedikli asker bulur, keyfimize bakarız.»

Freddy suratını asıp, «Pekâlâ, pekâlâ, artık sesimi çıkarmayacağım, istediğinizi yapın,» dedi.

Başına dikilen Eve ve Lady Penelope'un bakışları altında Jane'nin odasında giyindi. Gelinlik bulmak içinde Longbridge'in tavanarasını altüst etmişler, ama Freddy'ye uygun bir şey bulamamışlardı. Savaş zamanı kısıtlamaları ve kumaş kuponlarının yokluğundan yeni bir gelinlik satın almak olanaksızdı. Ama Lady Penelope oğlunun geline benzer bir gelinle evlenmesini aklına koymuştu.

Savaş onun arada sırada dikiş dikme yeteneğini hemen hemen profesyonel terzi becerisine çevirmişti. Lady Penelope tavanarasında bulduğu eski gelinliklerden Freddy'ye yepyeni rüya gibi bir gelinlik dikivermişti. Hiç acımasızca III. George devrinden kalan iki gelinliği makaslamıştı. Satenle dantel karışımı harika güzel bir eser meydana çıkmıştı. II. Charles devrinden beri aşağı yukarı üç yüz yıldır ailenin bütün gelinlerinin kullandığı dantel duvağı Freddy'nin başına tutturmak için Sophie, Sarah ve Kate sabahleyin minicik beyaz gonca güllerden taç örmüşlerdi.

Freddy asırlık giysileri sırtına geçirdikçe aynadaki görüntüsüne bakıp kendisinde olan değişikliğe hiç karşı koymuyordu. Üniformasını sırtından çıkardıktan sonra kendini kişiliğinden de sıyrılmış gibi hissediyordu. Aynadaki görüntüyü tanımaz olmuştu. Ve artık evlilik fikrine de alışmıştı. Aynadaki görüntüsünde tanıdığı tek şey fildişi bulutların arasından havai fişekler gibi sağından solundan dışarıya fırlayan kızıl saçlarıydı.

Kendi kendine, bir yığın insan evleniyor, dedi. Annesi ev-

lenmişti. Lady Penelope evlenmişti. Artık ona sadece Penelope diyebilirdi ama asla Penny diye çağıramazdı... Yüzlerce evli kadın tanıyordu ve hiçbirisi de evlenmenin anormal ya da hata olduğunu düşünmüyordu.

Öyleyse böylesine güzel güneşli bir günde evlenmek neden çok garip geliyordu? Diğer yönden düşünecek olursa tam uçuş havasıydı.

«Antony de süslenip püslendi mi, üniforması filan ütülendi mi?» diye merakla Jane'e sordu.

«Antony mi?» Jane boş boş baktı. Uçuk yeşil giysinin fermuarını çekmeye çalışıyordu, Freddy'nin sorusuna yanıt vermedi.

«Ağabeyin Antony. Duyduğuma göre damat o.»

«Oh, aman Tanrım!» diyerek Jane bakmaya koşuşturdu, birkaç dakika sonra isteri krizleri geçirir gibi kekeleyerek geri döndü. «Antony'den eser yok. Kimse onun nerde olduğunu bilmiyor!»

Freddy, «Jane, az önce gedikli askerler bulmamız gibi bir şeyler söyledin, neydi?» diye sordu.

Eve yatıştırmak istercesine, «Jane, sakin ol,» dedi. «Telefon edip yola çıktığını haber vermemiş miydi?»

«Saatlerce önce!»

Freddy, «Belki fikrini değiştirmiştir,» diye düşüncesini açıkladı. «Bilirsiniz bu işler sık sık olur, hatta en iyi ailelerin bile başına gelir.»

Altı yaşındaki Sophie lafa karıştı. «Ben onunla konuştum.»

Annesi, «Ne zaman şeytan?» diye sordu.

«Birkaç dakika önce. Alt kattaydım, telefon çalınca ben açtım, Antony arıyordu, bana bir mesaj bıraktı.»

Lady Penelope çığlık atmamak için fısıltıyla, «Peki, bize neden söyledin?» diye sordu.

Sophie bilmişce, «Bana mesajı verdi, kimseye haber verememi istemedi ki,» dedi. «Arabanın lastiği patlamış, gecikecekmiş. Onunla kilisede buluşmanızı istedi.»

Lady Penelope saatine baktı. «Sophie, Kate, Sarah, çabuk gidip nedime elbiselerinizi giyin. Tam yirmi dakika sonra yola çıkacağız.»

Sophie, «Peki ya kilisede beklemek zorunda kalırsak, anne?» diye sordu.

«Sophie Harriet Helena Longbridge... sen... benim... sabrımı taşırma.» Başlarına bir bela geleceğini belirten bu uğursuz sözleri duyan üç küçük kız odadan kaçtılar.

Gelinin bindiği atlı arabanın arkasında kimi yürüyerek, kimi at sırtında, kimi arabalarda konuklar köyü baştan başa geçip kiliseye giderken, civardaki bütün komşular damadın arabasının son hızla gelip kilisenin önünde duruşunu izlediler. Kilisenin kulesindeki çan saat üçü çalmadan bir dakika önce Tony ve sağdıçı yan kapıdan girip, kilisenin arkasına doğru koşuşturdular.

Paul'un kolunda mihraba doğru yürüyen Freddy tıpkı goblen işlemelerindeki kadınlara benziyordu. Düğün marşına ayak uydurmuş yürürken, kilisedeki bütün konuklar gibi bir yandan da kulaklarını dikmiş, bombardıman uçaklarının seslerini dinliyordu.

Uzaktan kendilerine doğru gelen uzun boylu, beyaz dantel ve satenler içinde, başındaki duvaktan yüzü görünmeyen, soylu adımlarla ilerleyen Freddy'yi görünce Tony'nin sağdıçı Jack Hampton, «Demek senin kız bu,» dedi. Birkaç saat önce bir gecelik izin koparmış, Londra'ya gidecekti. «Şimdi neden çılgın gibi acele ettiğini anladım.»

Tony ağzının içinden, «Kapa çeneni,» dedi. Freddy'yle kendi arasına insan sesinin bile girmesini istemiyordu ama Freddy'yi satenler ve danteller içinde tanıyamıyordu. Sağdıçı da Tony kadar uzun boyluydu, hatta iriyarı sarışın California'lı bir parmak daha uzun sayılırdı. Tony filo komutanı olmadan çok önce, Jock Hampton aylardır Kartal Filosunda pilottu. Mavi havacı üniformalı iki genç adam düğün marşını sessizce dinlediler ve Paul, Freddy'yi mihrabın yanına getirip Tony'e teslim edene dek dimdik durdular.

Jock Hampton bir adım geri çekilip onların evlilik yeminini tekrarlayışlarına baktı. Eski kilisenin loş ışığında duvağın altında kalan Freddy'nin yüzünü göremiyordu. Aileden miras kalan dantel duvak âdeta kıtık gibi olmuştu. Freddy'nin saçları da görünmüyordu. Düğün töreni bitip, duvağını geri atarak Tony'yi öperken onun yüzünü ilk kez gördü. Ve doğru dürüst düşünmeden önce kafasındaki saçlar âdeta diken gibi oldu. Sadece çok güzel, büyüleyici güzel bir kadınla evlenmemişti

arkadaşı, onu daha önce görmüştü ve gördüğü yüzü asla unutmazdı. Onu ilk kez yirmi dört saat önce, başındaki başlığını geri atıp kendisine el salladığı zaman görmüştü, yirmi dört saat önce hayatını kurtarmıştı.

Longbridge Grange'ın en eski kanadındaki en geniş salon düğün töreni için açılmıştı. Jock Hampton araya girip dansı kesene dek Freddy yeni akrabalarının her biriyle dans etti.

Jock onu kollarının arasına alırken, «Size teşekkür etmeye çalışıyordum,» dedi.

Freddy başındaki duvağı çoktan çıkarmış, ateş kırmızı saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu. On iki yaşından seksen yaşına dek akrabası olduğunu iddia eden her erkekle dans etmekten yanakları alev alev yanıyordu. Yeterince karışmış aklını tek karıştırmayacak erkek de nikâh tanığıydı.

Onun söylediklerine şaşıran Freddy başını kaldırıp Jock Hampton'un yüzüne baktı. İlk aklına gelen, California'lı bir yüz düşüncesi oldu. Onun gibilerle aynı okula gitmişti. Futbol takımının kahramanlarıydı, herkesten daha uzun boyluydular; atletik kahramanlar, altın çocukların da bu karşısındaki sarışın erkekten hiç farkları yoktu. Zorlu bir erkeğe benziyordu. Ayrıca çok da güzel dans ediyordu. Açık mavi gözlerinin içinden neşeli ışıklar fışkırıyordu. Ancak bir pilot onun gibi güneşten yanardı. Birdenbire düğüne çıkagelen bu sarışın Viking ele avuca sığmaz bir kişiliğe sahipti. Freddy, kütük gibi bir herif, diye düşündü. Tony onu nerden bulmuştu? Ne söylediğini anlamadığı için şaşkınlıkla suratına baktı. Bu adam neden söz ediyordu?

Jock, «Dün,» diye açıkladı. «Hayatımı kurtardığınız için size teşekkür etmeye çalışıyordum... sahil koruma motorundaki adamı... beni hatırlamadınız mı? O çılgınlığı her gün yapıyor musunuz?»

«Sen?»

«Evet, çok güzel bir uçuştu, Bayan Longbridge.»

«Seni hergele seni! Çenesi düşük herif! Sürüngen mahluk! Herkese övündüğün hikâyenle nerdeyse beni Hava Taşımacılık işimden edecektin. Serseri, neden ayrıntıları gizlemedin? Serseri! Hayır, hemen koşup bir gazeteciye övünecektin, geri zekâ-

lı herif...» Freddy birdenbire durup dans etmeyi kesti ve neredeyse onun kollarının arasına yığılacaktı. Öfkesinin böylesine taşmasına şaşırmıştı.

«Her zaman düşüncelerinizi böyle mi açıklarsınız?» diye Jock sordu. «Tanrıya şükür, bugün silahınız dolu değil.»

«Dün de silahım yoktu. Bizler silahsız uçarız, uyanık herif.»

«Messerschmitt'e bölf mü yapıyordun?»

«Doğrusunu istersen o zaman pek düşünememiştim.»

«Vay vay, Bayan Longbridge. Benim muhteşem filo komutanımı kıskandığımı söyleyemem. Bir manyakla evlendiğini biliyor mu?»

«Defol, arada sırada eğlenmek benim de hakkım! Bütün eğlence sizlere ait. Biz de hamallık yapmakla uğraşıyoruz. Bütün gün oradan oraya uçak taşımak hoşuna gider mi? Şey sahi senin ismin neydi?»

«Jock Hampton, efendim.»

«Pekâlâ, Jock Hampton, dünkü yaptığımı sakın Antony'e söylemeye kalkışma. Bu olaydan yeryüzünde hiç kimseye söz etmeye kalkışma anlaşıldı mı? Yoksa senin canına okurum, hem de öyle bir okurum ki. Birisinin canına okudun mu anasından doğduğuna pişman olur.»

«Söylemeyeceğime söz veriyorum. Sizden öylesine korktum ki, olayı anımsamak bile istemiyorum...»

Freddy gözlerini şüpheyle kısıp baktı. «Neyi anımsayacaksın?»

«Ne olduğunu anımsamıyorum, her neyse anımsamayacağım.»

«Belki de benim sandığım kadar kalın kafalı değilsin.»

«Sanırım pastayı kesmenin zamanı geldi, Bayan Longbridge.»

«Konuyu değiştirmeye çalışma.»

«Hayır, gerçekten değiştirmiyorum. Sizi bekliyorlar. Ama bir tek açıklama yapabilir miyim? Kendimi temize çıkarabilmek için tek kelime söyleyebilir miyim? Ondan sonra asla ve asla tek söz söylemeye yemin edebilir miyim?»

«Pekâlâ, söyle bakalım.»

«Gazeteciye sizin kadın olduğunuzu söylememiştim. Ben

sadece kırmızı saçlı dedim. Saçlarınızın bir erkek için çok uzun olduğunu görür görmez anlamıştım.»

Freddy onun söylediklerini düşündü.

Ağır ağır, «Sanırım kadın olduğumu açıklamadın,» dedi. «Şimdi söylediğim çirkin sözler için senden özür dilemem mi gerek?»

«Gelinler hiçbir şey için özür dilemezler.»

«Her neyse ben dileyeceğim. Size defol git dememem gerekti. Düğün günümde böyle bir söz sarfetmemeliydim.»

Jock Hampton, ben bu kızı istiyorum, bu kız benim olmalı, diye düşündü.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

1943 yıllarının ilk günlerinde Fransa'nın bütün duvarlarında baştan başa kasları sırım gibi, güçlü kuvvetli iyi beslenmiş mavi işçi tulumlu, genç Fransız delikanlılarının posterleriyle donatılmıştı. Resmin arka planında minicik bir Eyfel kulesi gözüküyordu. Posterin altında kırmızı beyaz ve mavi harflerle şu ilan yazılıydı: «Almanya'da çalışmakla Fransız kalitesinin elçiliğini yakacaksınız.»

Yolunun üstündeki posterin önünden ne zaman geçse Bruno Fransız kalitesi ne şekilde olursa olsun kapalı kapıları açan vazgeçilmez bir anahtar, diye düşünürdü. İçinden, Tanrıya şükür, ben Fransız kalitesini Almanya'da işçilik yaparak göstermek zorunda değilim, diyerek kendini tebrik etti. Valmont'daki görevi bu tip işlerde çalışmasına karşı bağışıklık kazandırıyordu. 1942 yılında büyükbabası, Jean-Luc de Lancel zatürreeden ölünce, Bruno kendisini Lancel Şaraplarının, Şato de Valmont'un ve bütün üzüm bağlarının sahibi buluverdi. Kocasının ölümüne çok üzülen Anette de Lancel kendi dairesine çekildi ve malikâneyle topraklarını yönetmekten sürekli vazgeçti.

Bruno'nun bölge komutanıyla iyi ilişkiler içinde olması ve bu yakınlığı dostane şekilde sürdürmesine rağmen ürettiği şampanyaların savaşı kazananlara yaradığı gerçeğini değiştiremezdi. Almanların sonunda üzüm yetiştiricilerine ürettikleri şarabın yüzde yirmi beş kadarını Fransa'nın sivil kaynaklarına, Belçika, Finlandiya ve İsveç'e satmalarına izin verdikleri doğruydu ama

bu satışlardan elde edilen kârlar gelecek yılki ürüne yatırılıyor ve başka bir lükse hak tanınmıyordu.

Büyükbabasının cenaze töreninden sonra şatonun altındaki vadide asma bahçeleri denizi gibi uzanan üzüm bağlarına bakıp, öfkeyle şampanya üretiminin artık kâr getirmez bir iş olduğunu düşündü. Evet, Fransız kalitesini yadsımıyordu, ama tezgâhın üstünde kendisine ikram edilenlere baktıkça kasap olduğunu sanıyordu: işkembe, ciğer, beyin ve böbreklerle yetinip, parsayı diğerlerinin toplamalarına seyirci kalıyordu. Geçen iki yıl zarfında şampanya yapılacak üzümlerin nasıl yetiştirileceği konusunda amaçladığından fazla bilgi sahibi olmuştu.

Savaş sona erdikten sonra, Fransa'nın bu insanı çileden çıkaran sıkıcı köşesinde ömrünü tüketmeye hiç niyeti yoktu. Dünyadaki ülkelerin hepsinin dayanma güçleri sona erince savaş bitecekti, çünkü bitmesi gerekiyordu. Ama savaşın kaç yıl sonra sona ereceğini kim tahmin edebilirdi? Gücün hangi merkezlerde toplanacağını kim kesinlikle bilebilirdi? Paris'te yaşayanlar savaşın ne durumda olduğunun farkında değillerdi, hele Champange bölgesinde yaşayanların arasında savaş alanının ne olduğunu bilmeyenler vardı. Bruno da diğer milyonlarca insan gibi sonunda Fransa'nın Almanya'ya bağlı bir ülke olacağını düşünüyordu. Eğer şansları varsa, Alman hükümeti Fransa'ya savaşta yenik düşmüş bir bölge olarak değil de, ülkeye büyük yararı dokunan küçük bir ortak gibi davranırdı.

Bruno savaş başladığından beri Lancel'lerin büyük mahzenlerinin el sürülmemiş anahtarıyla oynadı. Almanların bu mahzenlerden haberleri yoktu. Şimdi de onların varlığını Bruno ve son kez 1939 rekoltesini yerleştirdikleri üç Martin'den başka bilen yoktu. Ölümünden bir gün önce büyükbabası kutsal anahtarı Bruno'ya teslim etmişti.

1933 yılında ilk kez mahzenlere inen Bruno büyükbabasının muhtemel bir savaşın sonunda Valmont'a dönen bir Lancel'in büyük şampanya stoklarını satarak üzüm bağlarını tekrar eski düzenine sokabileceğini söylediğini anımsıyordu. İsterse şato yıkılıp gitsin, üzüm bağlarının bulunduğu kireçli topraklarda lahanalar yetişsin umurumda değil, diye düşündü... ömrünün so-

nuna dek asma bahçeleri ve bağbozumları olmadan da yaşayabilirdi. Fransız kalitesinin Tanrı belasını versin!

Üvey kızkardeşleriyle eşit bölüşmeyecek olsaydı bu toprakları sevecek miydi? Hayır, diye düşündü. Sadece bana ait olsalar bile sevemezdim. Böyle... bir yere... sahip olmaktan gurur duyardı ama sahibinden çok özveri bekleyen toprakları sevemezdi. Toprağın keyfini çıkarmak isterdi ama ona asla esir olmazdı. Şato civarındaki av zenginliklerinden dolayı onarılmalıydı. Iyi cins atları barındıran ahırları olmalıydı. Av mevsiminde konuklarla dolup taşmalıydı, görkemli mimarisi ve içindeki paha biçilmez sanat eserleriyle Saint Fraycourt'ların tüm mallarını yitirmeden önceki devirlerindeki gibi olmalıydı. Valmont yeterince görkemli değildi. Sanat eserleri yalnızca aile portrelerini içeriyordu, eşyaları iyi ve sağlamdı ama göze batmıyordu. Ve Champange toprakları sadece tarıma elverişliydi, toprağına ne kadar özel özen gösterilirse gösterilsin ürettiği en soylu ürün üzümdü.

Eğer bu malikânenin ve toprakların tek sahibi olsaydı, bir yönetici tutar ve her dönemden en büyük kârı almaya çalışır ve Valmont'a arasıra kimsenin kendisine kazık atmamasını denetlemeye gelirdi. Köylülerle aynı endişeleri paylaştıktan sonra, her an şampanya üzümlerini düşündükten sonra Valmont'da aristokrat olmanın anlamı neydi?

Ama mahzenlerde gizledikleri kasalar dolusu şampanya ayrı bir meseleydi. Mahzenlerdeki mallar şimdi altından daha değerliydi. Büyükbabası ölmüştü. Artık mahzenlerde saklı şampanya stoklarını satmakta özgürdü. En kısa zamanda bu satışı ayarlamalıydı, çünkü yerin dibinde yatan yeşil şişeler bir servet değerindeydi. Kaçınılmaz olarak yapılan ateşkesten sonra Almanların bütün Avrupa'nın tek hakimi olmaları önemli değildi, Fransa'nın düşmesinden sonra meydana gelen kargaşalık gibi yine kuşkulu, kararsızlık dolu bir dönem başlayacaktı.

Ama bu kez Bruno böyle bir duruma karşı çok daha iyi hazırlıklı olacağına yemin etti.

Şampanyaların satışından elde edeceği parayı dövize çevirip, güvenli bir ülkedeki bankaya yatırılacak ve barışın sağ-

layacağı fırsatların en iyisini yakalamasına aracı olacaktı. Henüz yirmi sekiz yaşındaydı ve üç yılını boş yere burada harcamıştı.

Bruno artık Lille Sokağındaki evi kendisininmiş gibi benimseyen sevimli dostu General von Stern'i elinden geldiğince sık ziyaret ediyordu. Yerin dibinde yatan Lancel şaraplarının kalbi kanı ve geleceği olan yüz binlerce şişesinin el değiştirmesinde centilmenlik anlaşması yapmaları uzun sürmedi.

General sanat eserleri araştırması yaparken işgal altındaki Fransa'da kimin kime ne sattığını herkesten çok daha iyi biliyordu. Bruno'nun sorununu anında anladı ve derhal birkaç yere telefon etti, bir iki toplantı ayarladı, kârın nasıl bölüşüleceğinde anlaştılar ve her iki tarafı da memnun edecek bir çözüm yolu buldu.

Aralarında yaptıkları anlaşmaya göre hiç kimsenin dikkatini çekmemek için generalin emrindeki kamyonlar gece Valmont'a kısa bir yolculuk yapacaklardı. İyi yetiştirilmiş disiplinli Alman askerleri şampanya şişelerini sanat eserlerini taşıdıkları gibi dikkatle kamyonlara taşıdılar. Ne şişeler kırıldı, ne mallar talan edildi, ne hunharca davranışlarda bulundular, şatoda yaşayanların dikkatini çekecek hiçbir hareket yapmadılar. Gece karanlık bastıktan sonra Champange mahzenlerinden ayrılan bölge komutanının askerlerinin bile haberi olmadı.

Valmont'un gizli mahzenleri her geçen ay biraz daha boşalıyordu. Sonunda Lancel'lerin bütün gücü karaborsada ebediyen yok olup gitti. Bruno da bankacılık bağlantılarıyla kazandığı servetinin büyük bölümünü İsviçre'ye yatırdı. Sadık mahzen bekçileri üç Martin'den başka kimseye zarar gelmedi. Bu zavallı talihsiz adamlar şarapların mahzenlerde gizlendiğini biliyorlardı. Bruno onları ortadan yok etmenin iyi olacağını düşündü. Define'nin boş mahzenlerini asla görmemeliydiler.

Rheims'deki komutanının adamlarından birisi Lancel bağlarını kontrol etmeye gelince, Bruno'nun her zamanki gibi sorunlarına gömülmüş, akıl danışmak istediğini anladı.

Bruno, «En güvendiğim adamlarımdan üçünün direnişçilere katıldıklarını öğrendim,» dedi. «Bunu size haber vermek benim görevim. Ne yapacağımı bilemiyorum... büyükbabam bu

adamların üçünü de çok severdi... ama ben yapamam vicdanım rahat etmez. Eğer onları saklayacak olursam, onlarla aynı fikirleri paylaşıyorum anlamına gelir.»

«Vikont, çok ileri ve vatansever bir karar verdiniz. Bana onların isimlerini verin ve bu meseleyi artık hiç düşünmeyin. Ben durumu Rheims'deki Gestapo merkezine bildiririm.»

Uç Martin'in kurşuna dizildiği haberini alınca Bruno, artık onların iş deneyimlerinden yararlanamayacağım, diye düşündü. Yine de itiraf etmeliydi ki, bazen Gestapo işe yarıyordu.

Gray Grant'ın madeni gülüşünü duymak ya da Fred Astaire'nin step yaparak merdivenlerden inişini görmek veya Myrna Loy'un muzipçe bir adamı ahmak yerine koymasına tanık olmak için neler vermem, diye Delphine düşündü. Bu arada kuaför bütün saçlarını İmparatoriçe Josephine peruğunun içine saklamaya çalışıyordu. Ama 1940 yılında yasaklanmalarından beri Amerikan filmleri nostaljik bir anıydı. Delphine bugün yine son yıllarda Fransız filmcilerinin çok tuttuğu çok görkemli tarihi ve biyografik bir dram filmi çeviriyordu.

Film dünyasında «saygınlık» ve «yüksek sanat» kelimeleri hiç kimsenin dilinden düşmüyordu. Yapımcılar kantinlerde oturup, senaryonun değerleri üstünde tartışarak, Fransız kültür ve geleneklerini yeterince parlak yansıtıp yansıtmadığını araştırıyorlardı. İşgal altındaki Fransa bütün dünyadan soyutlanmıştı, ama kendi yüce geçmişinden kopamıyordu. Sinema geriye dönmüştü. Eski görkemli gururlu miliyetçiliğine, eski görkemli geçmişine dönmüştü.

Yapımcılardan çoğu bu yenilgi döneminde Fransız halkına ilham ve ümit aşılayacak kahramanlık öykülerini film yapmak istiyorlardı.

Delphine çeşitli şatolarda çevirdiği son beş filminde yerlere kadar giysiler giyip başına canlandırdığı devrin peruklarını giymişti. Senaryoları uzun edebi konuşmaları içeriyordu. Filmlerdeki hareket ağırlaşmıştı. Continetal'in ilk yıllarda çevirdiği hızlı, eğlenceli filmlerin yerini ağır klasikler almıştı.

Delphine bir profesyonelin acımasızlığıyla soyunma odasındaki aynada yüzünü inceledi. Evet, hâlâ kameralar yakın-

dan çekim yapabilirlerdi ama Armand'dan son dört aydır bir kart bile almadığı halde cildi nasıl böylesine düzgün kalabiliyordu, anlayamıyordu. Evinde tek başına kaldığı zamanlar yüzünde makyaj yokken gözlerinin etrafındaki incecik çizgiler, ümitsizlik ve uykusuzluğu yenebilmek çabasıyla geceleri uzun uzun ağlamasının eseriydi. Eğer bugün o çizgileri görebiliyorsam, yarın kamerada görecek, diye endişeyle düşündü. Çünkü herkes gibi Delphine de işsiz kalmaya korkuyordu. Birisine akıl danışıp birisiyle konuşmalıyım, diye düşünürken, başındaki peruğun üstüne elmaslı zümrütlü bir taç oturttular. Armand'ın sağlığını merak ettikçe yüreğindeki korku büyüyordu. Delphine nerdeyse meraktan çatlayıp ölecekti.

Ama kime yanaşabilirdi? 1940 yılına kadar büyükannesiyle devamlı mektuplaşmıştı. Sanki günlük tutarcasına aklından geçenleri, endişelerini, korkularını, umut ve umutsuzluğunu yaşlı kadına mektupla anlatmak ona büyük rahatlık veriyordu. Zamanla mektuplarına düzensiz aralıklarla yanıtlar almaya başlamıştı, seyrek de olsa bu mektupların varlığı aile bağlarının kopmadığını gösteriyordu. Artık seksen yaşındaki Anette de Lancel bir zamanlar yaptığı gibi torununun sorunlarına yanıt bulamazdı. Büyükannesi yazın ortasında kendi şerefine bir yemek daveti vermişti, hemen hemen yedi yıl önceydi... yoksa yedi yüz yıl önce miydi... yıllarca önce Champange'deki şato Delphine'nin yaşantısını değiştirmişti.

Delphine isteksizce, Bruno'yu arayıp bulmanın zamanı geldi, diye düşündü. Bruno savaş hakkındaki düşüncelerinde yanılmamıştı. Almanların Fransız Yahudilerine ne tavır alacaklarını açıkladığı zaman yanılmamıştı. Delphine zaman zaman, keşke aklımı başıma toplayıp onun önerilerini dinleseydim, diye düşünüyordu. Şimdi geriye dönüp baktıkça, Armand'la birlikte yaşamlarını bir kör gibi sürdürdüklerine inanamıyordu... ama hemen herkes gibi ileriyi pek fazla görememişlerdi. Aralarından yalnız bir avuç karamsar tam zamanında Fransa'yı terk etmişti.

Delphine, Valmont'a telefon edip Bruno'yu arayınca, onun birkaç günlüğüne Paris'e geldiğini öğrendi. Onu kaldığı otelinde yakaladı. Telefonda sesini duyunca ne kadar sevindiğine hayret etti. Sanki son buluşmalarında aralarında o çirkin sahne hiç geçmemiş gibiydi.

«Kafasız kız, tabii seni görmeye gelecek kadar vaktim var. Seni görmeden nasıl dönerim?» diye Bruno heyecanla bağırdı ve ertesi gün Villa Mozart'da buluşmaya karar verdiler.

Buluşma için Delphine giysilerini özenle seçip makyajını titizlikle yaptı. Aynadaki görüntüsünü inceleyince, Bruno'nun dört yıl önce gördüğü kızdan hiç farkı olmadığını anladı. Korktuğunu, paniğin tüm benliğini sardığını belli etmemeliydi. Sezileri en ufacık bir zayıflık göstermemesini fısıldıyorlardı.

Onunla karşılaşınca, Bruno eskisi gibi büyüleyici diye aklından geçirdi. Delphine şimdi yirmi beş yaşındaydı, her zamanki çarpıcı görünüşü genç kızlıktan sıyrılıp olgun bir kadına dönüşmüştü. Kalp şeklindeki yüzünün büyüleyici cazibesi, iri bademgibi gözlerinin yukarıya doğru hafifçe çekikliği, yalnızca zamanın güzelleştirebildiği sihirli bir kalitesi vardı. Gerçek bir mahrumiyetten başka Delphine'in sahip olduğu gücü ne yaralayabilir, diye düşündü ve onun buğulu gri gözlerine bakınca hemen anladı. Delphine korkuyordu.

Delphine'e aperatif ikram etti, bir süre havadan sudan konuştular. Bu arada Delphine Bruno'nun her zamanki gibi kendisini yargılamadan, rahatça konuştuğunu görünce yüreğine su serpildi, birbirlerine çok yakın oldukları günden bu yana hiçbir şey değişmemişti. Birbirlerine iyilik yaparken nedenini asla sormazlardı.

Delphine damdan düşercesine, «Bruno korkuyorum,» dedi. «Armand Sadowski Dunkirk'de esir düştü ve Almanya'da bir fabrikaya işçi gönderildi. Dört ay öncesine kadar bana kart atıp hayatta olduğunu bildiriyordu... şimdi sessizlikten başka bir şey yok.»

Bruno, «Onun nerede olduğunu öğrenmek için ne yaptın?» diye sordu. İçinden, demek hâlâ o Tanrının belası Yahudiye tutkun, dedi. Çok yazık, ne büyük saçmalıktı, ne büyük aptallıktı.

«Ne yapabilirim ki, Bruno? Araştırmaya nereden başlayacağımı bile bilemiyorum.»

«Ama dostların olmalı... senin derdinle ilgilenecek...»

«Stüdyoda arkadaşlarım var, daha doğrusu dostlarım var, onlar bana gerçek arkadaştan daha yakınlar, ama bana nasıl yardımları dokunabilir?»

«Stüdyodakilerden söz etmiyorum. Delphine şekerim, Alman Büyükelçisi Obetz'in salonlarına davet edildiğini tahmin ediyo-

rum, ayrıca Alman Enstitüsünün başkanı Herr Epring...»

«Davet mi... tabii..., ama giden kim? O davetlere gitmeyi hiç düşünmedim.»

«Bak şimdi hata yaptın, küçük kız, eğer izin verirsen hata yaptığını söyleyeceğim. Güçlü dostlardan uzak kaldın, önemli bağlantılardan, sana yardım edebilecek insanlardan.»

«Almanlar mı?»

«Başka kim olabilir? Avrupa'yı onlar yönetiyor... Almanlardan başka kim olabilir?»

«Bir Yahudiyi bulmam için bir Alman bana niye yardım etsin?»

«Ah, Delphine, yine eskisi gibi her şeyi beyaz ve siyah diye görüyorsun. Barış zamanı çok tatlı bir meziyet ama şimdiki durumumuzda gereksiz ve pek safça bir tutum. Yıllarca Sadowski'den düzenli haber aldın... bana göre onu Polonya asıllı Fransız sanıyorlar. Diğer savaş esirlerinin gördüğü muameleyi görüyordur. Sünnetli miydi? Hayır mı? İşte bak çok şanslı. Bu zamanlarda Sadowski adında bir Yahudiyi aramak pek akıllıca olmaz ama Fransız vatandaşı çok ünlü bir film yönetmeni Armand Sadowski'yi aramakta sakınca yok değil mi? Etkini kullanıp ondan haber almaya çalışmalıydın.»

«Etki mi? Benim ne etkim var ki?»

«Delphine, sen bugün eskisinden çok daha ünlüsün, bunun ne anlama geldiğini farketmiyor musun? Eğer doğru dürüst idare edilebilirse şöhrette bir etkidir. Sevgili kızım, böylesine bir etkiyi kullanmamak iyi para getirecek bir işi kaçırmak demektir. Döşemelerin altına saklanan altın külçeleri gibi etki de pek fazla ömürlü olmaz.»

«Nerden başlayacağımı bilemiyorum.»

«Beni bunun için mi aradın?»

«Ben... sana akıl danışmak istedim...»

«Delphine, kendini benim ellerime bırak.»

İçini kurt gibi kemiren duygularını daha fazla gizleyemedi. «Oh, Bruno, gerçekten bir ümit olduğuna inanıyor musun?» diye bağırdı.

Bruno güvence verdi. «Tabii ümit var. Nereden başlamamızın iyi olacağını düşüneceğim. Eğer benimle işbirliği yaparsan, eğer sana önerdiklerimi yerine getirirsen Sadowski için yapabi-

leceğinin en fazlasını yapıyorsun demektir. Tabii o bugün her neredeyse.»

«Oh, evet Bruno, evet. Sen ne dersen yapacağım!»

Nehrin sol kıyısındaki küçük oteline dönerken Bruno yolda keyiften şarkılar mırıldanıyordu. Delphine'in hayatından çıkmasıyla en önemli güçlerinden birini yitirmişti. Onun gibi bir kız kardeşe sahip olmak geçmişte pek işine yaramıştı. Şimdiyse eskisinden çok daha değerli olduğunu kanıtlayacaktı. Tabii o Yahudinin hayatta olduğuna inanmalıydı. Yazık... eğer aklını kullanıp onun ölmesi gerektiğini fark etse çok daha yararlı olabilirdi. Ama eğer ümidini yitirirse Delphine'in hiçbir değeri kalmazdı. Pekâlâ, ona ümit verecekti... ümit vermek bedavaydı... ama Delphine ona ne gibi yararlar sağlayabilirdi?

Bruno Seine nehrinin üstündeki köprüyü geçerken, Paris'deki Alman Büyükelçisinden veya Alman Kültür ve Sanat Enstitüsü temsilcilerinden kendisine iyilik yapılmasını isteyemezdi. Delphine'in Obetz ve Epting'in, hatta Continental'deki patronu Creven'in davetlerine gitmemesinin önemi yoktu, onları kolayca idare edebilirdi.

Öte yandan dostu General von Stern... evet von Stern başka bir konuydu. Şampanya konusunda adam akıllara durgunluk veren bir beceri göstermişti. Birlikte daha başka işler neden yapmayacaklardı?

Bruno Paris kaldırımlarında yürürken haberleri daha doğrusu söylentileri düşündü. Basın hemen hiçbir haber vermiyordu. Birkaç ay önce 1943 kışının ilk aylarında Büyük Alman ordusunun Stalingrad önlerinde yenilgiye uğradığı söylentileri sürüp gidiyordu. Almanların Avrupa'da tek güç olarak yükselme olanağı yok muydu, yoksa peş peşe kazanılan zaferlerin hesabı yanlış mı yapılmıştı? Ne de olsa, Napolyon bile Rusya'nın kışına dayanamamıştı.

Bruno, Stalingrad dersini yanlış değerlendirmemin önemi yok, diye karar verdi. Almanlar yenilsinler yenilmesinler, savaş sona ermeden servetini güçlendirmenin yollarını araması gerektiğine daha kuvvetle inandı. Von Stern de Bruno'nun düşüncelerini onaylayacak kadar kaypaktı. İkisi de aynı şeyin peşinde koşuyorlardı: Gelecekte sağlam bir servet.

Ama von Stern bir şey daha istiyordu. Bu büyük ve görkemli kenti ele geçiren bütün fatihlerin istediği şeyi istiyordu: Kabul edilme. Yetkiye ve güce alışmıştı, artık verdiği akşam yemeği ziyafetleri kendisi gibi sessiz sakin subay arkadaşlarını içermiyordu. Tıpkı büyükelçi ve enstitü başkanının yaptığı gibi ziyafetlerine bazı Fransız kadın ve erkeklerini de davet ediyordu... Tabii bunlardan bazıları Lille Sokağındaki eve gelip onun sofrasına oturuyorlardı.

Sık sık Bruno'ya Delphine'le tanışmak istediğini ima etmişti, Bruno da utanarak bazı bahaneler uydurmak zorunda kalmıştı. Oysa şimdi çok isabetli davrandığını anlamıştı. Valmont' taki mahzenleri şampanya doluyken Delphine'i onunla tanıştırmadığına seviniyordu. Geçmişte düş kırıklığına uğrayan von Stern'in karşısına Delphine şimdi çıkarmak çok daha yararlıydı.

Evet ümit verdiği sürece Delphine'i kontrol edebilirdi. En güzel mücevherlerini takıp en şık giysilerini giyip von Stern'in sofrasında otururken onu bir süre ümitle yaşatacak birkaç kelimeyi Bruno söyleyiverecekti. Herkes istediğini elde edecekti... ama fazlasını değil... sanki hiç varolmamış gibi, kapısı kilitlenip unutulan Define gibi Bruno'ya yeterince değerli olabilecekleri kadar istediklerini elde edeceklerdi.

1944 Mayısının olağanüstü sıcak bir pazar günü, Lady Penelope mutfakta oradan oraya koşuşturarak ailesine piknik yemeği hazırlarken, Freddy'yi her geçen gün biraz daha seviyorum, diye düşündü. Ama memleketin bir köşesinden diğerine o kocaman bombardıman uçaklarını taşımak işine kendisini biraz fazla kaptırmamış mıydı? Sabah kahvaltısı süresince kızının ve gelinin Elektronik Turbo... o da her ne demekse... tartışmalarını dinlemekle geçireceğini hiç tahmin etmemişti. Dün hafta sonunu geçirmek üzere malikâneye gelen Jock'un beraberinde getirdiği harika tozdan yaptığı omleti atıştırırlarken bir yandan da tıpkı yağlı paslı garajda çalışan iki emektar teknisyen gibi uçakların motorlarını tartışıyorlardı.

Savaştan sonra sıradan bir hayat sürmeye başlayacak olan Freddy'nin ne yapacağını bilmek istiyordu. Avrupa kıtası kısa zamanda istila edilecekti. Tony'nin, Jane'nin, Freddy'nin ve Jock' un yüzlerindeki gerilim ve beklentiden bunu tahmin etmek pek

zor değildi. Yine Jock Hampton'un armağanı konserve dana jambonundan ince dilimler keserken bunu çok nadide ve lüks bir yiyecek olduğunu düşünüp, uzun zamandır, Tony, Freddy, Jane ve Jock'un birarada görmediğini fark etti.

Kendi kızının değil de neden Freddy'nin geleceğe nasıl ayak uyduracağını düşünüp endişeleniyordu?

Freddy'nin kendisine tümüyle yabancı olduğu bir yaşama adım atacağından, Jane'inse içinde doğup yetiştiği ortama döneceğinden mi? Öte yandan Freddy'nin bir gece içinde örnek İngiliz kadınlarına benzemesini istemiyordu. Göz kamaştıran kızıl saçları, zıplayarak yürümesi, canlı eli hareketleri ve konuşmasıyla ele avuca sığmaz bir tipti, onun hiç sorun çıkarmadan kolayca bir malikânenin hanımefendisi rolünü benimseyeceğini beklemek biraz zordu. Ama... ama günün birinde Longbridge Grange'ın sahibesi olacaktı. On beşinci baronun karısı. Yaşadıkları kent bölgesinde diğer kadınlar ona standartlarını belirleyen kişi olarak bakacaklardı.

Kendisinden ne beklenildiğine dair Freddy'e en ufak bir ipucu bile verilmediğini yadsımıyordu... tabii henüz yirmi dört yaşındaydı. Sevgili çocuk kilise kermeslerine, av balolarına, Kadınlar Birliğine, hastane ve bahçe kermeslerine, mahalli at yarışlarına, bölgedeki genç kızları sosyeteye takdim balolarına zamanla alışacaktı. Savaştan sonra birçok şey canlanıp tekrar hayata dönecekti. Freddy bir yemek daveti planlarken ne kadar zamana gerek olduğunu biliyor muydu? Alışveriş listesinin nasıl yapılacağını biliyor muydu? Briç öğrenmeye hevesli miydi? Tabii Tony'yle buraya yerleşince briç öğrenmesi şarttı. Lady Penelope farkında olmadan içini çekti.

Jane'e gelince öylesine gözü karaydı ki, annesi aklını yitirmemek için şakayla ellerini havaya kaldırıyordu. Şok geçirmeye gerek yoktu... Jane'nin erkeklerle yatıp kalktığını biliyordu, sevgili Gerald bundan şüphelenmiyordu bile ama Jane'nin yaptıklarından rahatsız olmuyordu. Her ailede zaman zaman efsanevi Jane'ler yetişirdi... yaramaz kız günün birinde iyi evlilik yapacaktı, onun iyi bir evlilik yapmayacağından asla korkmuyordu, hem çok iyi bir evlilik yapıp bir düzine mutlu çocuk yetiştirecekti... evet Jane bir fenomendi ama Freddy gibi baş belası değildi.

Penelope Longbridge kendi kendine, bunları savaştan sonra

düşünecek bol bol vaktim var, diye hızla karar verdi. Ve piknik yemeğini hazırlamaya deva metti.

Filo Komutanı Antony Longbridge piknik için çiçek açmış armut ağaçlarının altına güve yeniği battaniyeleri yerleştirirken, Freddy'i çılgın gibi seviyorum, diye düşünüyordu, ama her nedense evlendiği kız çok değişmişti. Veya adil olmak gerekirse Tanrının belası sinüzit sorunu çıktığından beri değişen yoksa kendisi miydi? Sinüzit sorunu çıktığından beri uçamıyordu, masa başına çakılıp kalmıştı.

Savaş sona erince ilk iş Freddy'nin üniformasını yakacak, kalın siyah papuçlarının içinde taş doldurup nehire atacak, kasketini makasla binlerce parçaya doğrayacak, uçmasına bin yıl izin vermeyecek, saçlarını beline dek uzattırıp, insanlar ister beğensinler ister beğenmesinler, memelerinin başları görünecek kadar açık yakalı giysiler giydirecek, evde kimin sözü geçtiğini öğretmek için onu bir güzel pataklayacaktı... o günlerin gelmesini iple çekiyordu! Kendini yaptığı işine öylesine kaptırmıştı ki, arada sırada birlikte bir iki gün geçirme fırsatını buldukları zaman hiç durmadan bombardıman uçaklarından, uçak motorlarından söz etmesine Tony dayanamıyor, kapa çeneni dememek için kendini zor tutuyordu. Ama karısıyla gurur duyuyordu, onunla iftihar ediyordu. Zaten onun kadar cesur bir kadınla kim gurur duymazdı ki. Ama hiç durmadan Tanrının belası uçaklardan söz etmesi mi gerekliydi? Biraz daha anlayışlı olamaz mıydı? Kocasının da işini çok sevdiğini ve onu layıkıyla yerine getiremediğine üzüldüğünü anlamıyor muydu?

Tony yere serdiği battaniyelerden birisinin üstüne oturup dizlerini göğsüne çekerek kollarıyla sardı. İki yıl önce Annie doğduğu zaman Freddy'nin işinden ayrılıp evinin hanımı olması daha normal olmaz mıydı, diye düşündü Ne de olsa sivil bir kuruluşta çalışıyordu. Görevinden ayrılması eleştirilere neden olmazdı. Ama hayır o hamileliğinin altıncı ayına dek sabahtan akşama kadar her gün uçmuştu. Sonra buraya Grange'a çekilip doğumu beklemişti. Herhalde zavallı annesi de uçaklar hakkında konuşup deliye çevirmişti. Aslında savaş ortasında bir çocuk sahibi olmak istememişlerdi ama evlilikte böyle kazalar oluyordu, şimdi onu hamile bıraktığı için özür mü dilemeliydi?

Freddy sanki bekleyemiyormuş gibi erken doğum yapmış ve doğumdan üç ay sonra eskisi gibi güçlü kuvvetli tekrar işinin başına dönmüştü. Sevgili minicik Annie'yi de büyükannesine bırakmıştı. Bebek Eve, Sophine, Kate ve Sarah'ın ellerinde büyüyordu. Zavallı küçük velet herhalde yedi sekiz annesi olduğunu düşünüyordu.

Annie'yi düşününce Tony'nin yüzü güldü. Cin gibi, ele avuca sığmayan bir çocuktu. Evin civarında büyüyen bütün sebzelerin isimlerini biliyordu. Evin civarında at köpek ağaç her ne varsa hepsinin isimlerini biliyor ve tanıyor, canlılara karşı derin ilgi duyuyordu. Oyuncaklarla pek başı hoş değildi. Tony küçük Annie'sinin uçmasına asla izin vermeyecekti. Narin bir dal gibi büyüyecek, ata binmeyi, iş işlemeyi, Fransızca konuşmayı öğrenecekti. Zaten büyükannesi Eve'le tek tük Fransızca konuşmaya başlamıştı. Evet, küçük Annie'si aklı başında, hanım hanımcık bir Ingiliz gibi yetişecekti. Savaş sona erip barış ilan edildiği an Tony karısını tekrar hamile bırakacak ve ona peş peşe çocuk doğurtacaktı. Böylece Freddy çocuklara bakmaktan başını kaşıyacak vakit bulamayacak ve uçaklardan, savaştan söz edemeyecekti.

Annesine hazırladığı piknik yemeği tabaklarını taşımasına yardım eden Jane, Freddy'i gerçekten sevdiğini düşünüyordu. Ama onu yakından tanıyamıyordu. Bazı kez iki kadının konuşabileceği her şeyi aralarında tartışıyorlardı ama sonra Freddy'nin birdenbire içine çekilip, sanki Jane'nin göremediği bir şeye bakıyormuş gibi uzaklara dalıp gitmesini Jane anlayamıyordu. Böyle anlarda Freddy'ye soru sormamıştı, ama onun geçmişinde esrarengiz bir şeyler olduğuna inanıyordu. Tabii bir erkekle ilgiliydi, başka ne olabilirdi ki? Öyle anlarda Freddy'nin alev alev yanan harika mavi gözleri donuklaşır, yüzündeki gülümseme silinir ve bir an sanki bulunduğu yerden uzaklaşıp bilinmeyen diyarlara giderdi.

Freddy'nin uçmaya delicesine tutkun olmasının nedeni yaşamındaki bu esrardan kaynaklanıyordu. Bir bakıma Freddy'nin delicesine tutkun olduğu zevkinden vazgeçmemesini kıskanıyordu. Oysa başka evli kadınlar olsa her şeyi unutup kendilerini kocalarına adarlardı. Savaş bitince Jane hayatının sonuna dek artık uçağa adımını atmayacağını biliyordu.

Jane dana jambonlu sandviç tabağını yere koyup yerdeki

karıncaların saldırısına uğramaması için üstünü sıkıca örttü. Düşüncelere dalıp giden Tony'e baktı. Ve onun da kendisi gibi Freddy'i düşündüğünü tahmin etti. Evet, ister bebeği olsun ister olmasın Freddy'i olduğu gibi kabul etmek gerekti.

Acaba Jock nerede diye merak etti. Herhalde böyle güzel bir günde Freddy'yle... Almanya'yı bombardımana tutacaklarını, çok yakında istilaya başlayacaklarını konuşuyorlardı... zaten başka ne konuşabilirlerdi? Savaş sona erdikten sonra Jock acaba ne yapacaktı?

Tony'yle Freddy'nin Grange'a yerleşeceklerine şüphe yoktu. Jane Londra'ya gidip bir süre çılgınca hayatını yaşamak istiyordu. Sonra annesinin istediği gibi evlenip barklanıp durulacaktı.

Ama Jock? Jane Longbridge ağacın altına oturup sırtını ağabeysinin sırtına dayadı. Belki de Freddy'nin sinsice Jock'la aralarını yapmaya çalışmasının bir sonuç vermemesi Jane'nin lehineydi. Ya Freddy'nin istediği gibi Jane'e âşık oluverseydi? Şimdi Amerikalı bir kocayla California'da nasıl yaşayacağını düşünüp duracaktı. Yeni bir ülkede yepyeni bir yaşam kurma telaşına düşecekti.

Hayır, Jock'un kendisine ilgi göstermemesi çok daha iyiydi. Jane delicesine âşık olduğu Jock'u aklından çıkarmaya uğraşıyordu. Onu öylesine çılgınca seviyordu ki, eğer biri karşısına çıkıp da kendisine hiç ilgi göstermeyen bir erkeğe budalaca duygularla bağlandığını söylese, karşısındakinin kafasına bir şey atardı... evet Jock'u çılgınca, delice, hiç kimsenin bilmediği kadar çok seviyordu. Freddy bile onu sevdiğini anlamamıştı.

Oysa bu sarışın yakışıklı California'lı da delicesine Freddy'ye âşıktı. Ama yengesi bu aşkın da farkında değildi. Jane onun yakışıklı yüzünü okşayıp sevmek istiyordu. Ama kısa süre sonra artık Jock Hampton'un rüyalarına giren o yakışıklı yüzünü unutacağını biliyordu.

Zavallı Jock... savaş bitince hiç şüphesiz İngiltere'den ayrılacaktı. Oysa ailenin sevilen bir üyesi gibi olmuştu. Acaba tekrar İngiltere'ye dönecek miydi? Freddy'i çocukların peşinden koşup ev işleriyle boğuşurken gördüğü zaman da böyle sevecek miydi? Evet, Jane o yıl kadar hayatını yaşayıp keyfine bakacak, sonra evlenecekti. Savaştan sonra acaba ipek çoraplar ne zaman çıkacak, diye düşündü.

Odanın penceresinden dışarıya bakan Jock Hampton, ağacın altında oturan Tony'yle Jane'i gördü. Yandaki odada Freddy küçük kızı Annie'ye şarkılar söylüyordu. Bu kadın şarkı söylemekten vazgeçmeyecek miydi? Bir yıldır evli oldukları halde Tony'yle Freddy sık sık filonun mahfeline içki içmeye geliyorlardı. Ve her gece sigara dumanları arasında içkilerini yudumlayıp uçak kazalarında yitirdikleri arkadaşlarını düşünürlerken Freddy şarkı söylerdi. Eve'den öğrendiği, Birinci Dünya Savaşı sırasında moda olan şarkıları, bugünün şarkılarını söyleyip kederli havayı dağıtmaya çalışırdı. Ve Freddy «Tekrar Buluşuncaya Kadar» adlı şarkıyı söylemeden gece sona ermezdi. Jock mantığını bir yana atıp bu sözleri Freddy'nin kendisine söylediğini düşünürdü. Jock'un onu delicesine sevdiğini bilmiyordu ama günün birinde bulaşacaklarından Jock emindi.

Yandaki odada Annie'ye söylediği şarkılar Jock'u deli ediyordu, ama elinden ne gelirdi ki? Bir anneye çocuğuna şarkı söylemekten vazgeçsene diyebilir miydi?

Dışarıya çıkıp Tony'yle Jane'nin yanına gidebilirdi. Mutfakta Lady Penelope yardım edebilirdi, ama bu odadan dışarıya çıkamıyordu. Freddy'ye yakın olmak isteğiyle bu odadan dışarıya çıkamıyordu. Oysa ne güzel pırıl pırıl güneşli bir gündü. Hani tenis mi oynasam, sörf mü yapsam diye düşünüp bir türlü ne yapacağına karar verilmeyen güzel günlerden biriydi.

Evet, işte tam dört yıl önce böyle bir günde ailesine veda edip yollara düşmüştü... belki de içindeki huzursuzluğun nedeni buydu. Sadece huzursuz değil ayrıca... sinirliydi. Bilinmedik bir nedenle bozuk çalıyordu... evet, bozuk çaldığına şüphe yoktu. Oysa aylardır Grange'a gelmemişti, bu güzel havanın keyfini çıkarmalıydı.

Bok canına, bu odaya tıkılıp felsefe yapmaktansa alt kata mutfağa inip Lady Penelope'a yardım edebilirdi değil mi? Neyse ki Freddy mutfakta değildi... herhalde doğru dürüst bir sandviç bile yapmasını bilmezdi. Savaştan sonra zavallı Tony'nin çekeceği vardı. Freddy gibi ev işinden anlamayan bir kadınla evli olduğunu düşündükçe Tony'e gerçekten acıyordu. Tony gibi harika bir erkek çok daha iyi bir evliliğe layıktı. Ev işlerinden anlayan, nazik zarif hanım hanımcık yetişmiş bir kızla evlenmeliydi. Böyle bir kadın Tony'yi mutlu edebilirdi ancak. En iyi arkadaşı... hayatında Tony'den daha yakın arkadaşı olmamıştı...

her şeyden önce kocasını ön planda tutan bir kadınla evlenmeye layıktı.

Oysa zavallı Tony dikkafalı, durdan oturdan anlamayan Freddy'ye âşık olmuştu. Freddy'nin her şeyi falsoydu. Inatçıydı. Küstahtı, ne olursa olsun aklına koyduğunu yapmalıydı. Yani kısacası dediğim dedik bir kadındı. Jock'un hayatını kurtarmışsa ne olmuştu? Sonunda ne kadar mantıksız bir kadın olduğunu ortaya koymuştu. Zavallı Eve ve Paul bunca yıldır ona nasıl dayanmışlardı. Onun uçmayı nasıl öğrendiğini bile Jock düşünemiyordu.

Freddy değil evli olduğunun, anne olduğunun bile farkında değildi.

Jock pencereden aşağıya bakınca Freddy'yle Annie'nin çimenlerin üstüne koşarak evin köşesini döndüklerini gördü. Çocuğun sırtına minicik mavi bir tulum giydirmişti... işte onun tipik aptallıklarından biriydi... vaftiz kızını da kendisi gibi bir erkek Fatma mı yetiştirmek istiyordu? Longbridge ailesine bir tanesi yetmez miydi? Kendi giydiği şu sırtındaki askısız elbiseye bakın, kaltak sanki kendini Fransız sahillerinde mi sanıyordu? Bok canına, ayağına kırmızı uzun topuklu sandaletler bile geçirmişti... herhalde Jane'nin elbise dolabını yine talan etmişti.

Jock ne yaptığını fark etmeden pencerenin yanındaki koltuktan ayağa kalktı ve bahçeye Freddy'nin yanına inmeye hazırlandı. Ondan uzakta yaşamaya dayanamıyordu.

Freddy battaniyelerin üstüne boydan boya uzanmış Renoir tablolarındaki kızıl saçlı kadınları anımsatıyordu. Elbisesini de Matisse'den ödünç almıştı. Çıplak kollarını gözünün üstüne siper etmiş güneşten korunmaya çalışıyordu. Ayakkabılarını da çıkarmış çıplak ayaklarını güneşte ısıtıyordu.

Viski, dana jambonlu sandviçler ve bir paket çukulata insanı mutlu etmeye yeterli esrarengiz bir karışım, diye düşündü. Bütün sevdiklerinin çok yakında bulunmaları mutluluk yaratıyordu. Trenle Londra'dan yola çıkan anne ve babasına birkaç saat sonra kavuşunca mutluluğu tamamlanacaktı... keşke Delphine de burada olabilseydi. Kızkardeşini düşününce

kalbi yine deli gibi çarpmaya başladı. Delphine'den haber almayalı ne kadar olmuştu?

Elini uzatsa Fransa'yı tutabilecekti. Her gün uçaktan Fransa sahillerini görüyordu. Ama Delphine'den haber alamıyorlardı. Fakat onun başına çok kötü bir şey gelse, Direnişçilerle Londra'da telsiz bağlantısı olan Özgür Fransızlar Birliğinde çalışan babasının haberi olurdu. Ondan haber almamak çok acı da olsa Delphine'in hayatta olduğuna inanıp birbirlerini teselli etmeye çalışıyorlardı. Bu konuyu yalnızca kendi anne babasıyla konuşuyor, zaten yeterince dertleri olan Longbridge'leri bu konuyla üzmemeye çalışıyordu.

Jock, Tony ve Gerald'ın hep birden Annie'yi kucaklarına almaya çalıştıklarını görünce, sevgili Annie, diye düşündü. Küçük kızı biraz Delphine'e benziyordu. Onun gibi çenesi çok güzeldi. Dudaklarının uçları da hafifçe yukarıya kıvrıktı. Çocuğa büyükannesinin anısına Anette de Lancel adını takması babasının pek hoşuna gitmişti. Ama kendisi için Annie ismi savaş başladığından beri Ingiltere'nin bir köşesinden diğer köşesine uçurduğu binlerce Anson yük uçaklarının kısaltılmış adını anımsatıyordu. Gözlerini açıp baktı. Annie, Gerald'ın omuzlarına çıkmış, kollarını da onun boynuna sarmış oturuyordu.

Biraz ilerde Jock yere yatmış, çatık kaşlarla gökyüzüne bakıyordu. Jock'un ne derdi vardı? Haydut gibi diğer kadınların peşinden koşmasa, Jane'le çok güzel bir çift oluşturacaklardı. Freddy çaktırmadan onların arasını yapmaya çalışıyordu. Ve böylece hepsi birlikte gerçekten mutlu bir aile oluşturacaklardı. Freddy tekrar battaniyenin üstüne yatıp gözlerini kapattı... Jock dahil yaşamındaki insanların hiçbirinin doğumdan hemen sonra tekrar uçmaya başlamasından hoşlanmadıklarını anlıyordu. Ama 1939 yılında İngiltere'ye bir görevle gelmişti... buraya neden geldiği önemli değildi, Mac'ın adamlarını izlememden önemli değil, diye düşündü... ve savaş sona erene dek görevinin başından ayrılmamalıydı. İngiltere'de dört motorlu bombardıman uçaklarını kullanan on üç pilottan biriydi, şimdi neden minicik bir çocuğa bakma uğruna bu görevini feda edecekti. Hele özellikle çocuk yetiştirmekte büyük deneyimi olan büyükanne Penelope çocuğa seve seve bakmaya niyetliyken.

Gözleri kapalı yatan Freddy büyük bir ada olan İngiltere'yi

gözünün önünde karmakarışık bir harika gibi canlandırdı. Savaş sona erdikten sonra bu karmaşık haritadaki üç boyutlu küçük kasaba yaşamına ayak uydurabilecek miydi?

Acaba şimdi bunları neden düşünüyordu? Savaştan sonra olacakları düşünmenin âlemi yoktu. Şimdi tek şey savaşı kazanmaya bakmaktı. İstila ne zaman başlayacaktı? Güneşin altında tembelce yatarken nerdeyse uykuya dalacaktı. On üç günün yorgunluğunu iliklerine dek hissediyordu. Jane de kendisi kadar yorgundu... yoksa huzursuz muydu? Kahvaltı sofrasında herkese aksi yanıtlar vermişti. Yoksa birisiyle yatmak mı istiyordu?

Keşke Tony'nin de yüzü biraz gülse, mutlu olabilse, diye aklından geçirdi. Birbirlerinden ayrı geçirdikleri uzun zamandan sonra her kısacık buluşmalarında Tony'nin yakışıklı yüzü biraz daha asılıyordu. Herhalde yüklendiği büyük sorumlulukları taşımak ağır geliyordu. Adamları Avrupa semalarında uçarken tabur komutanının her geceyi uykusuz geçirmesi kolay mıydı? Buluştukları zaman onun endişelerini hafifletmek için kendi yaptığı taşımacılık işlerini anlatıp onu oyalamaya çalışıyordu ama pek yararı dokunmuyordu.

Tanrıya şükür, arada sırada fırsat buldukça buraya, Grange'a geliyorlardı. Jane'le birlikte birkaç kızla beraber kiraladıkları evde yaşıyordu. Tony ise üssünden ayrılamıyordu. Evliliği yürütmek için berbat bir yoldu ama savaşan dünya şimdi berbattı. Savaş sona erene dek sıkıntılara katlanacaklardı.

Freddy gözlerini hafifçe ayarlayıp, «Annie, o adamcağızları biraz rahat bırakıp annene bir öpücük verir misin?» diye sordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Delphine evi Villa Mozart'ın kapısından isteksizce dışarıya adımını attı. Ama kapıda park eden büyük Mercedes'i görünce olduğu yerde kazık kesildi. General von Stern'nin yolladığı arabaya binmek içinden gelmiyordu. Elinde etrafı tilki kürkle çevrili şifon bir şal vardı. Kendini korumak istercesine onu hemen omuzlarına sardı.

Nazi üniformalı şoför arabanın kapısını açıp, kibarca, «Buyrun, matmazel,» dedi. Ancak bu terbiyeli sözlerden sonra Delphine adım atabildi. Lille Sokağına gidene dek arabanın içinde pencereden görünmeyecek şekilde köşeye büzülüp dimdik oturdu. Önünde şoförle birlikte yanında silahlı koruyucusunun kasketlerine baktıkça içi nefret doluyordu.

İşgal başladığından beri Delphine'nin özel arabasına el konulduğundan generalin kendi arabasını yollamasına boyun eğmişti. 1949 ilkbaharından beri yakıtsızlıktan taksiler de çalışamıyor, taşımacılık için ancak metro ve bisiklet kullanılıyordu. Bruno'nun elmaslarını takmasını istediği akşam yemeği partisine metroyla nasıl gidebilirdi? Bruno iyi kalpli generalin elindeki bütün güçleri Armand'ın bulunması için seferber ettiğini söylemişti. Ayrıca Delphine'e sinirli olmamasını, akşam yemeğinin şeref konuğu olduğunu ve kendi dünyasındaki tanıdığı insanlarla birlikte olacağını da haber vermişti.

Delphine Lille Sokağındaki evden adımını içeriye atınca her şeyin kendisini evindeymiş gibi hissetmesi için düzenlendiğini

fark ettiği halde duyduğu tiksintiden âdeta kanı donmuştu. Asabiyetten değil duyduğu tiksintiden sarsakça davranıyordu. Bruno'nun eski günlerden tanıdığı uşağı George gözünde sevgi pırıltılarıyla onu kapıda karşılayıp, elinden şalını almak istediği zaman utancından adamın yüzüne bakamamış ve sıkı sıkı şalına sarılmıştı. Bruno da planını başarıyla uygulayacağını düşünerek, giriş kapısının yanında sırıtarak Delphine'i bekliyordu. General von Stern'nin de büyük bir nezaketle elini öpüp iltifatlar yağdırması Delphine'in gerginliğini azalmamıştı.

Yemekte Delphine sandalyesinde bir heykel gibi oturup şaşkınlık içinde etrafındakileri seyretti. Kendi kendine, bu şık akşam yemeğini bozacak bir kabalık olmayacak mı, diye sordu.

Masanın diğer köşesinde Delphine'in çevirdiği tarihi filmlerden birini yöneten Sacha Guitry, büyük bir çaba içinde sohbeti kendi yönüne çekmeye çalışıyordu.

Bruno'ya ait kristal kadehdeki şarabını yudumlayan Delphine eğer masanın çevresindeki adamlar Nazi üniforması giymemiş olsa, kendini neşeli bir akşam yemeği toplantısında sayacaktı. Armand'ı düşündükçe masadan fırlayıp merdivenlerden koşarak kaçmamak için kendini zor tutuyordu.

Yemekten sonra Bruno, Delphine'i General von Stern'nin konyak içtiği kütüphaneye götürdü. Delphine'i görünce general ayağa kalkıp onu karşıladı ve yanındaki koltuğa oturmasını işaret etti.

«Matmazel, sizin hayranlarınızdan biriyim,» diye coşkuyla konuşup bir sigara ikram etti.

«Teşekkür ederim, general, sadece filmlerde rol icabı sigara içerim.»

«Sanırım, Continental firmasıyla sözleşmeniz var. Bravo size, matmazel,» diyerek bakışlarıyla Delphine'in göğüslerini inceledi.

«Evet, general. Continental hesabına çalışıyorum.»

General von Stern, «Creven benim yakın dostumdur. Harikalar yaratıyor değil mi?» diye tatlılıkla sorup Delphine'in kolunu hafifçe okşadı.

Zerafetle koltuğun diğer ucuna kayan Delphine ellerini kavuşturup kucağına koydu. «Çevrilen filmler ümit edildiği kadar iyi.»

Havadan sudan konuşmaya daha fazla dayanamayacağını anlayan Delphine, «General kardeşim bana...» diye birdenbire söze başladı.

Bruno hemen onun sözlerini kesti. «Delphine, ben generale senin bazı endişelerinden söz ettim. Durumunu anlıyor.»

«Matmazel, bildiğiniz gibi bizler sinema dünyasındaki yetenekleri her zaman destekleriz.» General von Stern kollarını iki yana açıp Delphine'nin gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

Delphine heyecanla, «General, Armand Sadowski'yi bulmama yardımcı olur musunuz?» diye yüksek sesle bağırdı. Ve böylece Bruno'nun büyük bir özenle hazırladığı nazik durumu bozdu.

«Eğer elimde bir güç olsa sizin endişelerinize son vermeyi isterdim, matmazel,» diye yanıt veren general yine ısrarla Delphine'nin gözlerinin içine bakıp gülümsedi.

Delphine'in omzunu eliyle sıkan Bruno söze karıştı. «Kızkardeşim, ümitlerinin kırılmaması için en ufacık bilgiye dahi razı olduğunu söylemek istiyor, general.»

«Böylesine ümit veremem... bilginin benim için bile zaman zaman ne kadar zor olduğunu anlıyor musunuz?» diye general sordu.

«General, kızkardeşim karşılaşacağınız güçlükleri tahmin edebiliyor. Ve size ne büyük borcu olduğunu anlıyor. Sizden öğrenmek istediği şeyin ne kadar olanaksız ve zor olduğunu biliyor.»

Ama Delphine, Bruno'nun uyaran ellerinden kurtulup kabaca, «Ama onun nerede olduğunu bulmaya çalışacaksınız değil mi?» diye sordu. «Ümit etmeye devam edebilir miyim?»

General von Stern dudaklarını büzüp, Delphine'i saçlarından ayak parmaklarına dek saklamaya gerek duymadığı bir arzuyla süzüp düşünür gibi yaptı. Kadının duyduğu endişenin derinliğini fark ediyordu. Bir süre ona yanıt vermeden bekledi. Sanki karar vermeye çalışıyormuş gibi oyalandı.

Sonunda yine gülümseyerek, «Aslında, olanaksız diye bir şey yoktur,» dedi. «Yalnız zaman meselesi... dikkatle araştırma yapmalıyız... biraz da davranışlarımıza özen göstermeliyiz... nazik bir sorun... kendim ilgileneceğim. Bazı kimselerden yardım isteyeceğim... önemli yardımlar... tabii bu yardımların kar-

şıklığını da vermek gerek. Ne çare ki, bugünlerde ümit etmek kolay değil. Ama siz bu güçlükleri anlayabilecek bir kadınsınız değil mi? Ağabeyiniz dostum, size bunları açıklamıştır. Bu arada sizi sık sık evimde konuk etmek bana büyük zevk verecektir, Matmazel de Lancel. Sizi gerçekten çok sık görmek isterim. Güzelliğinizle girdiğiniz her salonu aydınlatıyorsunuz. Evime şeref verdiniz.»

«Teşekkür ederim, general, ama Mösyö Sadowski konusunda...»

«Size verdiğim sözü unutmayacağım.»

General tekrar Delphine'in kolunu okşadı. «Lütfen bir yudum konyak için. Kadehinize elinizi bile sürmediniz. Ağabeyiniz sizin hiçbir filminizi kaçırmadığımı söyledi mi? Hayır mı? Pekâlâ, bu onun kabahati. Sizin en büyük hayranlarınızdan biriyim. Belki... kimbilir?.. Pek yakında size iyi haberler ulaştırırım... tabii olaylar isteğimiz şekilde hızla ilerlerse. Şimdi, Matmazel de Lancel, gelecek hafta tiyatroda benim konuğum olmaya ne dersiniz? Comedie-Francaise de Raimu yeni bir oyuna başlıyor. Harika iki yerim var... birlikte gidebileceğimizi ümit edebilir miyim?»

Delphine baştan savma başını salladı. İçinden, hayır, hayır general sizinle asla gezmeye gitmeyeceğim. Bana güvenmeyin, diye geçirdi.

Bruno akşam yemeğinden sonra Delphine'i evine götürdü. Sen nehrinin yanından hiç konuşmadan geçtiler. Delphine'i evinin kapısına kadar götürürken şoföre kendisini beklemesini söyledi.

Delphine arkasını dönüp evinin kapısını açarken, «Bir dakika, Bruno,» dedi.

«Hemen gitmeliyim. Gece sokağa çıkma yasağı başlamadan evime dönmeliyim.»

«Seni fazla tutacak değilim. Bruno, generalle birlikte ne gibi iğrenç ve pis bir iş çeviriyorsun?»

«Böyle konuşmaya nasıl cesaret edersin! Onunla hiçbir iş yapmıyorum.»

«Bana karşı sanki satılık bir malmışım gibi davrandı. Hayır, aslında daha önce satın aldığı bir malın teslimini beklermiş gibi davrandı.»

«General von Stern seninle çok açık konuştu. Senin fazlasıyla duyarlı hislerini nasıl incitmiş olabilir?»

«Bruno olanları sen de gördün ve duydun. Benden ne beklediğini anlamazlık numarasına yatma.»

«Hiçbir karşılık beklemeden senin Yahudini arayacağını mı sanıyorsun? Bu kadar saf mısın? Kimsenin elini kendine değdirmeyecek kadar özel birisi misin? Tabii ki onun yapacağı iyiliklerin karşısında bir şeyler vermek zorundasın.»

«Etkimi kullanmam gerektiğini söylediğin zaman bunu mu ima etmiştin?» diye Delphine'nin tiksintiyle konuşması Bruno'yu çileden çıkardı.

«Benim yardımıma layık değilsin. Böyle bir zamanda gururun lafı mı olur sanıyorsun? Pekâlâ, salak karı, sana bir çift sözüm var. Gurur galipler içindir. Yenikler gururun lafını ağızlarına almazlar. İstediğini elde etmek için vücudunu kullanmak onuruna mı dokunuyor? Benden yardım istedin, bana gelip yalvardın. Her şeyi yapmaya hazırdın... bana yardım et Bruno, yardım et, Bruno, ümit var mı, Bruno, ümit var mı?.. ve şimdi sana eline asla ve asla bir daha geçiremeyeceğin bir fırsat yarattım. Ve sen bunu elinden kaçırıyorsun. Delphine, dur sana bir şey söyleyeyim... eğer sana yardım etmemi istiyorsan, bunun karşılığını ödemeye hazır ol! Eğer ümit etmekte ısrar ediyorsan, eline geçirdiğin iyi müşterinin değerini bil!»

Delphine onun yüzüne bağırdı. «İstediği fiyat çok yüksek! Onsuz da idare edebilirim. Ama senin için hiçbir fiyat fazla yüksek değil değil mi, Bruno? İkinizin ne iğrenç dümenler çevirdiğinizi hâlâ bana açıklamadın. Ona sadece pezevenklik etmiyorsun. Sana hangi devletin parasını ödüyor ki, kızkardeşini bile onun koynuna atmaktan çekinmiyorsun?»

«Sen çılgınsın! Sana ikinci bir şans tanımayacağım.»

«Uzun süredir duyduğum en güzel haber bu.» Delphine, Bruno'nun öfkeden kararan yüzüne baktı. Yakışıklı yüzünden kötülük akıyordu. Delphine çılgın gibi gülerek onu hızla merdivenlerden aşağıya itekleyip, kapıyı yüzüne kapattı.

Bruno'yla tartışmanın getirdiği sevinçle Delphine birkaç gün mutlu yaşadı. Ama sonra o kahramanca sözleri onu rahatsız etmeye başladı. Ümit etmeden yaşayabileceğini söylemişti. Hatta buna yürekten inanmıştı. Ama ümit beğenilmeyen

bir giysi gibi bir yana fırlatılıp atılmıyordu. Ümit kendisine işkence ediyordu. Hummaya yakalanmış bir hasta gibi ona dayanmalıydı.

Gece yarısı sanki biri ona seslenmiş gibi ansızın uykusundan sırılsıklam ter içinde uyanıyordu. Ertesi gün giysi provasında yorgunluktan ayakta duramıyordu. İçinde küçücük bir ümit kıvılcımı yanıp sönmekteydi. Evinin penceresinden Paris'i seyrederken içindeki ümit kıvılcımları alevleniyordu. Armand'ın günün birinde kendisine döneceğine inanıyordu.

Delphine artık batıl inançlara kapılmaya başlamıştı. Amerikan Kuvvetleri Anzio Hattına indirme yapıp, Ruslar Leningrad'ı düşmandan temizledikleri zaman artık gazeteleri okumaz olmuştu. Birkaç düzine falcının kapılarını aşındırıyordu. Almanlar Macaristan'ı işgal ettikleri gün astrogların kapısını çaldı. 1944 Şubatında 450 Alman bombardıman uçağı düşmüştü. General de Gaulle Özgür Fransız Ordusuna komutan atanınca, Delphine Paris'teki tüm falcıların kapısını çalar olmuştu. Bütün ümidini artık falcılara bağlamıştı. Kalbindeki ümidini ancak sahte peygamberler yatıştırabiliyordu. Yemeden kesilmiş, zayıflamıştı ama eskisinden çok daha güzeldi. Delphine çıldırmanın eşiğindeydi.

1944 yılının Ağustos ayının ortalarında yaşanan çılgınlık Paris'in tarihinde yoktu. İnsanlar deli gibi sağa sola kaçışıyorlardı. Alman tankları köprülerin ağızlarını tutmuştu. Ama insanlar tankların üstünden aşıp geçiyorlardı. Herkesin yüzünde büyük bir ümit içinde bekleyiş, korku ve şaşkınlık okunuyordu.

Özgürlük geliyordu! Amerikan, İngiliz, Kanada ve Özgür Fransız Kuvvetleri Normandy sahillerine çıkartma yaptığı günden beri beklenen özgürlük geliyordu. Eisenhower Almanları Rhine kıyılarına kadar kovalamıştı. Artık özgürlüğü hiçbir kuvvet durduramazdı! Eisenhower'in emirlerine karşı gelen General Leclerc Paris'e doğru yürüyordu!

Ağızdan ağza söylentiler dolaşıyordu. Herkes her şeye inanıyor, hiç kimse hiçbir şeye inanmıyordu. Ama heyecan, şaşkınlık ve güvensizlik her yanı sarmıştı. Demiryolu işçileri greve gitmişlerdi. Metro işçileri greve gitmişlerdi. Polisler karakolları ellerine geçirmişlerdi. Binlerce insan hâlâ Alman esir kamplarına yollanıyordu. Ellerine yeni silahlar geçiren çocuk yaştaki

Fransız delikanlıları çocukluk günlerinde oyun oynadıkları köşe başlarında önlerine geleni öldürüyorlardı. Duyulan silah sesleri Almanların mı, yoksa Fransızların mı anlaşılmıyordu? Kaldırımların kenarlarında kan oluk gibi akıyordu. Sıcak yaz havasında herkes kendini kaybetmiş gibiydi. Neler oluyordu? Neler olup bittiğini kim biliyordu?

20 Ağustos günü General Dietrich von Choltitz Paris'e zarar vermeden teslim olmayı kabul etti. Hitler adamlarının düzen içinde hiçbir şeye zarar vermeden çekilmelerini buyurmuştu. Ama ayaklanmalar bir türlü bastırılamıyordu. Durum eskisinden beterdi. Binlerce Alman askeri acemi atıcıların saldırılarına maruz kalıyordu. Yıllardır yer altında gizli basılan Direnişçilerin gazeteleri artık özgürce basılıyordu. İçişlerine ait Fransız kuvvetleri Kent Meclisini ele geçirmeye çabalıyordu.

Continental Film Şirketi Özgürlükçü Fransız Sinema Komitesinin eline geçti. Ve yapımı devam eden 19 film yarım kaldı. Foch Caddesindeki Gestapo Merkezinin yakınında yaşayan Delphine devam eden sokak çatışmaları yüzünden evinden çıkamaz olmuş ve yapayalnız kalmıştı. Yanında çalışan hizmetkârları işten çıkmışlardı. Evinin penceresinden dışarıya bakan Delphine yolda tek bir canlı bile göremiyordu.

Birkaç gün sonra evde bir iki şişe şaraptan başka yiyecek içecek de kalmamıştı. Ertesi gün akşamüstü geç vakit kendini çok aç hisseden Delphine, yiyecek aramak için sokağa çıktı. Yıllardır dükkânlardan yiyecek alışverişi yapmamıştı. Ekmek satan fırının yolunu bile bilmiyordu. Göze batmayan eski giysilerinden birini seçti. İçinden gelen dürtüye uyarak makyaj yapmadı. Saçlarını dümdüz taradı.

Boş bekçi evinin yanından geçip sokağa çıktı. Etrafın sessizliğinden ürktü. Acaba herkes kenti terk mi etti, diye düşündü. Yoksa herkes evine kapanmış, neler olup biteceğini mi bekliyordu? Herhalde onların da yiyecek içecekleri tükenmişti.

Pazar yolunda yalnızca açık iki dükkân bulabildi. Elindeki yiyecek kuponlarıyla iki tane pörsük turpla bir baş soğan ve üç tane bayat ekmek aldı. Telaşlı adımlarla evine doğru yürürken yolda ekmeklerin ucundan koparıp yedi. Evinin kapısına gelince soluk soluğa durup cebinden anahtarını çıkardı. Tam ka-

pıyı açmak üzereyken evinin yanından birdenbire iki adam belirdi. Korkudan nerdeyse kalbi duracaktı.

Çığlık atmaya korktu. Ve usulca, «Hayır, lütfen yapmayın,» diye yalvararak çılgın bakışlarla etrafına bakındı. Elindeki yiyecekleri hırpani kılıklı adamlara uzatarak kendisine kötülük yapmalarını önlemeye çalıştı.

Hırpani kılıklı serserilerden biri, «Korkma,» dedi.

«Ne?» Delphine büzülerek geriye kaçmak istedi ama adamların elindeki anahtarı gördüklerini biliyordu.

Hırpani kılıklı adam, «Yaptığın hareket çok kahramanca bir şeydi, bebeğim,» dedi.

«Armand!»

«... bir askeri karşılamak... evine almak...» diyerek Delphine'in kolları arasına düşüp bayıldı.

25 Ağustosda General Omar Bradley'nin emriyle iki silahlı kuvvetler taburu Paris'e girdi.

Sevinçten ve mutluluktan yer yerinden oynuyordu. Paris'te yaşayan halk evlerinden sokaklara döküldü. Kiliselerin çanları hiç durmadan çalıyordu. De Gaulle komutasındaki Cumhuriyetçi birlikler Kent Meclisini ele geçirdiler. De Gaulle, «Cumhuriyet asla sona ermedi!» diye demeç verdi.

Albay Paul de Lancel de Gaulle'e eşlik eden grubun arasındaydı. Savaş süresince Fransa'nın tekrar özgürlüğüne kavuşmasına çalışmıştı. Ama hâlâ Alman işgalindeki Champagne bölgesiyle telefon irtibatı kuramamıştı. Üç gün sonra General Patton emrindeki üçüncü ordunun Epernay bölgesini düşmandan temizlendiğini öğrenince ödünç aldığı bir Amerikan cipine atlayıp anne ve babasını bulmak için yola koyuldu.

Delphine'le birkaç saat birlikte olmaya vakit bulmuştu. Kızının evinin kapısının zilini çaldığı zaman Delphine'in onu çılgınca bir sevinçle karşılaması ayaklarını yerden kesmişti. Babasını gördüğüne çok sevinmişti ama onu elinden tutup telaşla yukarıya, Armand Sadowski'yle tanıştırmaya çıkarınca, Paul kızının mutluluğunun gerçek kaynağını anlamıştı.

Delphine bir kuş gibi yerinde duramıyordu. Cepheden dönen asker sevgilisine ve onun arkadaşına hastabakıcılık yapıyordu.

Yatak odasına bir mahpus gibi kapattığı Armand'ı elinde kaşıkla ağzına yediriyordu.

Paul de Lancel'le tanışan Armand, «Her zaman böyle buyurgan mıdır?» diye sordu.

Paul, «Evet,» diye yanıtladı. «Ama aslında çok iyi niyetlidir.» Henüz yeni tanıdığı bu adamla arasında yakın bir bağ olduğunu hissediyordu. Delphine, Armand'ın düşman elinden nasıl kaçtığını Paul'a anlatmasını istedi ama Armand sadece, «Şansımız yaver gitti...» demekle yetindi ve derin bir uykuya daldı. Daha sonra Delphine babasına onun Almanların elinden nasıl kaçtığını anlattı. Yıllardır Almanların esir kampındaki fabrikada çalışan Armand ölmünden kıl payı kurtulmuştu. Amerikalıların fabrikayı bombardımana tutmasından sonra Sadowski ve arkadaşı Jules öğrendikleri birkaç kelime Almancaya güvenerek ölü Alman nöbetçilerinin üniformalarını giyip Almanya'dan yürüyerek Fransa sınırına doğru ilerlemişlerdi.

Müttefik Kuvvetlerin yağdırdığı bombardımandan kaçışan milyonlarca insanın arasında kaynayıp gitmişler ve Fransız topraklarına ayak basınca Direniş güçlerinin sağladığı giysileri giyip sırtlarındaki Alman üniformalarından kurtulmuşlardı.

Direnişçilerin bir halkasından diğerine geçip gizlenerek Paris'e doğru yavaş ve zahmetli bir yolculuğa başlamışlardı. Delphine, Armand'a duyduğu büyük aşkı sesine yansıtıp, «Babacığım, bu şans değil âdeta bir mucize,» dedi. Paul ele avuca sığmayan delişmen kızının artık yirmi altı yaşında, olgun, güçlü bir kadın olduğunu fark etti.

Champagne bölgesine doğru yola çıkmadan önce, Londra'ya karısı Eve'e kısacık bir not yollayıp Delphine'in hayatta ve iyi olduğunu haber verdi. Yolculuk Paul'un umduğundan çok daha uzun sürdü. Paul akşamüstü geç bir saatte kendini Valmont Şatosunun büyük kapısının önünde buldu. Cipten inmeden önce bir süre tereddüt etti. Yıllar önce doğduğu topraklarda geçirmeyi düşlediği tatil o korkunç işgal günleri yüzünden gerçekleşememişti.

Champage topraklarına en az on yıldır ayak basmıyordu. Ama Valmont'da bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Gözün alabildiğince uzanan üzüm bağlarında hiç kimse çalışmıyordu. Bir tek cocuk bile yoktu. Açık duran ön kapıdan onu karşılamaya hiç kimse çıkmamıştı.

Paul çocukluğunun geçtiği evin eşiğinden adımını içeriye atar atmaz doğruca mutfağa koştu ama hiç kimseyi bulmadı. Telaşla bütün şatonun içini aradı, yine kimseyi göremedi. Şato sessiz ve boştu ama sanki sinirli bir değnekle dokunulmuş gibi her şey yerli yerinde duruyordu. Burada birilerinin yaşadığı anlaşılıyordu. Almanların şatoyu işgal etmedikleri belliydi. Paul ön kapıya gidip durdu, fazlasıyla rahatsız olmuştu. Çok ilerlerde siyahlar giyminmiş kadın ve erkeklerin şatoya doğru yürüdüklerini gördü. Yaşlı bir kadın gruptan ayrılıp sarsakça Paul'a doğru koştu.

«Mösyö Paul siz misiniz?» diye telaşla bağırdı. Buruşuk yüzünü kaldırıp Paul'un yüzüne baktı. «Gerçekten siz misiniz?» Paul evin kâhya kadını Jeanne'i tanıdı.

«Jeanne, Jeanne ,sevgili Jeanne, tabii benim! Ne oldu? Neden şato boş? Annem ve babam neredeler?»

«Şimdi kilisenin mezarlığından geliyoruz. Annenizi bugün toprağa verdik, Mösyö Paul,» diyerek Jeanne ağlamaya başladı.

Paul, «Peki ya babam... nerede Jeanne nerede?» diye sorarken alacağı yanıtı kadının gözlerinin içinde okudu.

«Babanız aramızdan ayrılalı nerdeyse iki yıl oluyor. Tanrı rahmet eylesin.»

Paul arkasını döndü. Boş üzüm bağları ve terk edilmiş şato ona gerçeği fısıldıyordu. Valmont halkı aralarından birisini toprağa vermişti. Ama Paul ölen kişinin anne ve babası olmamasına dua etmişti. Jeanne kolunu çekiştirdi.

Paul'u teselli etmeye çalışarak, «Mösyö Paul, unutmayın ki, Mösyö Bruno yaşıyor,» dedi.

«Bruno...» Paul dönüp ona hoşgeldin demeyi bekleyen insanların arasını araştırdı. «Evet, Bruno... ama neden burada yok?»

«Cenaze töreninden hemen sonra gitti. Paris'te bir işi olduğunu söyledi ama bu gece dönecek. Mösyö Paul, oğlunuz çok iyi. Silahlı Kuvvetler harekete geçtiğinden beri burada güvencede. Çok kötü günler geçirdik... en kötüsünü anımsıyorum... o günlerin artık sona erdiğine inanamıyorum. İçeriye gelin, Mösyö Paul, size yiyecek bir şeyler hazırlayayım. Herhalde karnınız açıkmıştır.»

«Bir süre sonra acıkacak, Jeanne, teşekkür ederim. Ama... önce kilisenin mezarlığına gitmeliyim.»

Paul anne ve babasının mezarlarını ziyaretten döndükten sonra uzun saatler sessizce Lancel üzüm bağlarını çevreleyen yollarda yürüdü. Bağlarda çalışan işçileri gördükçe durup onların hatırlarını sordu. 1940'da General de Gaulle kuvvetlerine katıldığı günden beri sırtındaki üniformayı çıkarmayan Paul elli dokuz yaşında, yakışıklı bir erkekti. Bağlarda çalışan işçilerden çoğu onu daha önce hiç görmemişlerdi. Paul otuz yıl önce başlayan Birinci Dünya Savaşından beri Champagne bölgesine birkaç kez tatile gelmişti. Yine de yaşlı işçilerden çoğu onu delikanlılık günlerinden anımsıyorlardı.

Paul bağlarda dolaşırken bölük pörçük haber topluyordu. 1944 yılında bazı şampanya üreten firmaların yönetimi tümüyle Almanların eline geçmişti. Geçen yıllar sırasında bu firmaların başlarındaki kişiler Alman aleyhtarlığı yüzünden Gestapo'nun eline düşmüştü. Yerel halktan Direnişçilere katılan yüzlerce kişi ya kurşuna dizilmiş ya da başka yerlere sürülmüşlerdi. Hepsi üzüm bağlarının savaş sırasında büyük zarar gördüğü fikrini paylaşıyordu. İşgal sırasında yeni ürün ekilmemişti.

Paul, evet Tanrım, Champagne bölgesi bir savaştan daha sağsalim kurtuldu, diye düşündü. Bu topraklarda yaşayanların çalışma şevkini hiçbir kuvvet kıramazdı. Daha dün işgalden kurtulup özgürlüklerine kavuşmuşlar, bu sabah annesini toprağa vermişler, ama bugün öğleden sonra herkes bağlara koşup çalışmaya başlamıştı. Paul'un gözleri yaşardı.

Paul mutfakta Jeanne'le birlikte akşam yemeğini yedikten sonra sigarasını içerek şatonun içinde dolaştı. Anette de Lancel öldükten sonra artık üzüm bağlarının ve şatonun sorumluluğu kendi omuzlarına yüklenmişti.

Ailenin en güçlüsünün Bruno olabileceğini asla tahmin etmemişti. Büyükbabası öldükten sonra Bruno şatonun ve üzüm bağlarının tüm sorumluluğunu yüklenip her türlü güçlüğe göğüs gererek Lancel şampanyalarını üretmeye devam etmişti. Paul içinde büyük bir mutluluğun yükseldiğini fark etti. Oğluna çok şey borçluydu. Nasıl olmuş da onun gerçek değerini fark edememişti? Acaba bunca yıldan sonra baba oğulun el ele verip üzüm bağlarını tekrar canlandırma olasılığı var mıydı?

Lancel soyadını kendilerinden başka taşıyan kalmamıştı. Ailenin saygın adını yaşatmak için başarı göstermek zorunday-

diiar. Ayrıca üzüm bağlarında çalışan işçilere karşı da sorumlulukları vardı. Paul önlerinde zorlu yıllar bulunduğunun farkındaydı ama bunu başarabilecek enerjiye sahipti. Şampanya konusunda öğrenmesi gerekenleri öğrenmek de pek zor değildi.

Geniş salonda bir aşağı bir yukarı dolaşırken her an biraz daha fazla coşku duyuyordu. Tanrım, bunca yıl sonra yepyeni bir yaşama adım atacaktı! Valmont'a yerleşip Eve'le birlikte yepyeni bir hayata başlayacaklardı! Eve ne şahane bir şato sahibesi olacaktı! Başlarına bomba yağarken dört yıl süreyle Eve ambülans şoförlüğü yaparak her işin altından kolayca kalkabileceğini kanıtlamıştı. Bruno'yla birlikte yüzyıllardır süregelen saygın Lancel adını başarıyla sürdüreceklerdi.

Duyduğu heyecana rağmen Paul birdenbire korkmaya başladı. Gelecekten ürküyordu. Fransa'dan uzakta kaldığı yıllar boyunca kendi sorunlarıyla uğraşmış ve böylesine zahmetli bir geleceğin sorumluluğunun omuzlarına yıkılacağını düşünmemişti. Birdenbire Lancel Firmasının tek sahibi olacağına kendini hazırlamamıştı. Champagne'den çok küçük yaşta ayrılmıştı.

Ama aradan dakikalar geçtiktikçe, Paul müthiş heyecanlanıp coştu. Lancel marka şampanya üretmeye devam edecekti. Doğup büyüdüğü topraklara dönmekte geç kalmış sayılmazdı. Bütün kalbiyle, dört elle işine sarılacaktı. Bu kararı verdikten sonra boğazının kuruduğunu hissetti ve bölgenin yetiştirdiği en iyi üzümlerden yapılan şampanyadan bir yudum içmek için içinde dayanılmaz bir istek duydu.

Bir süre sonra hava iyice kararmış halde Bruno Paris'ten Valmont'a döndü. Lille Sokağındaki evinin durumunu gözden geçirmeye gitmişti. General von Stern evi bulduğu gibi bırakmıştı. Her şey yerli yerindeydi. Eski uşağı George diğer hizmetkârlara görev dağıtımı yapmış, Bruno'nun evine dönmesini bekliyordu.

Tabii general Paris'i işgal eden Müttefik kuvvetlerin eline düşmüştü ama Bruno'nun gelecekten endişelenmesine gerek yoktu. Adam filozof olduğu kadar kazanç kaynakları yaratmakta ustaydı. Geçen yıllar boyunca Bruno'yla akıllarını ve bağlantılarını birleştirip, karaborsada büyük bir servet kazanmışlardı. Her ikisinin de parası şimdi İsviçre'de güvencedeydi.

Savaş sırasında sığındığı şatoya dönmekten Bruno mutlu değildi ama Paris'in şimdiki atmosferi güven içinde yaşamaya

elverişsizdi. Direnişçilerin çeşitli fraksiyonları kendi aralarında silahlı çatışmalara girişmişlerdi. Dört yıldır bastırılan öfke ve hırslar patlak vermiş, Paris'i kasıp kavuruyordu. Bruno'nun korkacak bir şeyi yoktu, von Stern'le birlikte çok gizli çalışmışlardı, ama insan tümüyle emin olabilir miydi? Hiç beklenmedik bir anda birisi gerçeği ortaya çıkarabilirdi. Sıradan insanlar kendilerinden çok daha iyi durumda olanları kıskanırdı. Hayır, henüz Paris'e dönmesi doğru olmazdı. Köy hayatının güvencesinde bir süre daha yaşamalıydı.

Ah, tekrar eski günlere dönmeyi iple çekiyordu! Birkaç hafta sonra görkemli geleceğine kavuşacaktı. Paris yine eski göz kamaştırıcı çılgın yaşamına dönecekti. Ve kendisi, Vikont Bruno de Saint Fraycourt de Lancel yine toplumdaki eski yerini alacaktı. Ama artık çalışmak zorunda değildi, iş peşinde koşmayacaktı. Servetinin verdiği güçle dilediği gibi yaşayacaktı. Paris'te kadınlarla sevişecek, değerli tablolar, möbleler çok kıymetli eşyalar toplayacaktı. Saint Fraycourt şatolarından birini tekrar satın alıp sanki ihtilal hiç olmamış gibi yaşayacaktı. Bruno, Valmont'daki odasına çıkarken merdivenlerde bunları düşünüyordu. Taç giyme törenine giden bir prens gibi eski yaşamına döneceği günü iple çekiyordu.

Odasından içeriye girip ışığı yaktı ve olduğu yerde donup kaldı. Vücudundaki tüm kaslar korkuyla kasıldı.

«Ne demek oluyor!» diye heyecanla bağırdı.

Paul oturduğu koltuktan ayağa kalktı.

«Aman Tanrım!»

«Bruno seni korkuttum mu?»

«Ama olmaz... nasıl olabilir... nerede ne zaman?» diye Bruno şaşkınlık içinde saçma sapan kekeledi.

«Buraya bu sabah geldim.»

«Ama çok iyi... evet, harika, büyük sürpriz âdeta Patton kadar hızlı geldin... Jeanne'i gördün mü? Umarım sana iyi bir akşam yemeği hazırlamıştır.» Bruno ne olursa olsun on bir yıldır görmediği babasının karşısında bile nezaketi elden bırakmıyordu.

«Harika bir yemek hazırladı. Bruno bana bir kadeh şampanya ikram etmeyecek misin?»

«Yani Jeanne şerefine bir şişe açmadı mı? Şampanya içmek için vakit çok geç nerdeyse sabah olacak... ama tabii dönü-

şünün şerefine kadeh kaldırmalıyız... neden olmasın ki? Herkes gibi biz de elimizdeki ürünümüzün hemen hemen hepsini Almanlara satmak zorunda kaldık... eminim Jeanne durumu sana anlatmıştır... ama sana içebileceğin bir şey bulurum.»

«Bruno, rekolte yılından bir şişe pembe şampanyaya ne dersin? Hani büyükbabanın çok gurur duyduğu cinsten. Lancel şampanyasının en iyi cinsinden bir şişe bana ikram etmeyecek misin?»

«Baba çok garip konuşuyorsun, sanki kendi değilsin gibi. Anlıyorum... büyükannemin ölümünün yarattığı şok... eve dönüşünde yasla karşılaşman... bunu daha önce fark etmeliydim. Belki biraz dinlensen iyi olacak.»

Paul cebinden altın bir zincir çıkardı. «1914'de savaşa giderken nerede olursam olayım babam Valmont'u anımsamam için bunu bana vermişti. Bu gece Define'nin kapısını açmak için kullandım.»

Bruno istemeden bir adım geri çekildi.

«Orada gördüklerimi sana anlatmama gerek yok.»

Bruno buz gibi sesle, «Hayır hiç zahmet etme,» diye yanıt verdi.

«Bruno, o mahzende yarım milyon şişe şampanya vardı.»

«Her akıllı adamın yapacağı gibi onları kullandım. Sen memleketinden uzak Londra'da kahramanca boş sözlerle savaşı geçiştirmeye çalışırken ömründe tek bir Almanla karşılaşmadan yaşarken ben yapılması gerekeni yaptım.»

Paul buz gibi duygusuz bir sesle, «Kimin için ne yaptın?» diye sordu. Doğrusu biraz merak etmişti.

«Kendim için.»

«Almanlar için değil mi?»

«Kendim için yaptığımı tekrarlıyorum. Sana yalan söylemek zahmetine katlanmak gereğini dahi duymuyorum.» Bruno'nun sesindeki ilkel nefret duygusu bir kamçı gibi şakladı.

«Tabii karaborsada sattın.»

«Sence karaborsa ise. Pazar pazardır... aradaki tek fark kimin satıp kimin aldığı.»

«Peki kazandığın para?»

«Güvencede. Asla bulamazsın.»

«Bu işten böylesine kolayca sıyrılacağını mı sanıyorsun?»

«Sanmak mı? Sıyrıldım bile. İş olup bitti. Artık o şişeleri

tekrar elde edemezsin değil mi? Ayrıca hiçbir şey kanıtlayamazsın da. Bu dünyada ikimizden başka hiç kimse o şişelerin varlığını bilmiyor.»

«Yani benim sözüme karşı herkes sana mı inanacak?»

«Evet.»

Paul, «Buradan çabuk defol git,» diye buyurdu.

«Büyük bir sevinçle.»

«Fransa'yı terk et.»

«Asla! Burası benim vatanım.»

«Bundan böyle senin vatanın yok. Eğer Fransa'yı terk etmezsen seni ele veririm. Herkes benim sözüme inanır. Seni öylesine şerefsiz bir hale getiririm ki tahmin bile edemezsin. Adına, ailenin şerefine, geleneklerimize ve ölülerimizin adına leke sürdün. Fransa'da herkes seni lanetle anacaktır. Bizler hiçbir şeyi unutmayız. Artık sen vatanını yitirdin.»

Bruno alayla, «Hiç kimse sana inanmaz,» dedi.

«Sakın bu tehlikeyi göze almaya kalkışma. Valmont'un kanını canını karaborsada satan bir insanın yapmayacağı şey yoktur. Savaş sırasında daha ne suçlar işledin? Bütün suçlular peşlerinde iz bırakırlar. Özellikle tek başına çalışmayanlar. Özgür Fransız hükümetinin senin gibilerin peşlerini bırakacağını mı sanıyorsun? Ben sana bir seçim yolu önerdim.»

Bruno yerinde şimşek gibi dönüp yazıhanesinin gözünde sakladığı silahı almak istedi. Elini gözün içine soktu ama tabancayı bulmadı. Paul oğlunun geri dönmesini beklerken odayı iyice aramıştı.

«Çekinmeden beni bile öldürebilirsin değil mi?» diye Paul bağırdı. Bruno'nun masasının üstünden aldığı kamçıyı inanılmaz bir kuvvetle havada şaklattı. Yediği darbeden Bruno'nun üst dudağı yarıldı.

Paul alçak sesle, «Git,» diye söylendi. «Git!» Bruno inatla kımıldamayınca Paul elindeki kamçıyı tekrar havada şaklatıp Bruno'nun sağ gözüne vurdu. Bir an kör olduğunu sanan Bruno merdivenlerden aşağıya çılgın gibi koştu. Paul da elinde kamçıyla onu kovaladı. Eğer vatan haini gitmemekte diretirse onu öldürmeye kararlıydı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Freddy içtenlikle gülerek, «Pasta, kek, çörek, börek satmakta kimse elime su dökemez... herkes olağanüstü başarı gösterdiğime inanıyor. Kayınvalidem benimle iftahar ediyor... kilisenin kermesinde bu kadar çok pasta satıldığını hatırlamıyormuş. Dr. Barnardo için tam yirmi Ingiliz lirası topladık,» diye Delphine'e anlatıyordu.

Sonunda Armand'la evlenen Delphine Luxemburg Bahçelerinin karşısındaki Guynemer Sokağında kiraladıkları yeni apartman katının geniş salonundaki divanın yastıklarına tembelce yaslandı. Savaş sona ereli bir yıl oluyordu. Freddy ve Tony savaştan sonra ilk kez Ingiltere dışına çıkmışlardı. Valmont'a yaşayan Paul'la Eve'i ziyaret etmeden önce birkaç gün Delphine ve Armand'ın evinde misafir kalmak istemişlerdi.

Delphine uyuşuk bir merakla, «Dr. Barnardo kim?» diye sordu.

«Yetimler Yurdunun Yöneticisi... topladığımız paralarla kimsesiz çocuklara Noel armağanları alınacak. Ayrıca köyün kilisesinin akan damı içinde para toplandı. Her pazar sabahı kilisede oturup alçak sesle ilahiler söylerken damın başımıza çökmesinden korkuyoruz.»

Delphine, «Onca yıl bombardımanların hışmından kurtulduktan sonra kilisenin çöken damının altında ölmek çok feci,» diye mırıldandı.

«Çok doğru! Bu yüzden kermes satışlarında gönüllü çalışı-

yorum,» diye Freddy coşkuyla yanıt verdi. «Benzin hemen hemen yok gibi karneye bağlı. Ama ben bir at arabası buldum. Kapı kapı dolaşıp eski eşyalar topluyorum. Herkes tavan arasını didik didik karıştırıp eski eşyalarını bana veriyorlar. Topladıklarımın hepsini kilise kermesinde satıyorum... Tony benimle iftihar ediyor.»

Delhine sevgiyle, «Tabii etmesi gerek, Freddy,» dedi.

«Yazın haziran ayında kilisenin bahçesinde büyük bir ziyafet verilirmiş. Herkes orada ne kadar eğleneceğimi söylüyor. Dans yarışmaları, at yarışları, en iyi çiçek ve sebze yetiştirme yarışmaları olacakmış. Ben bu yarışlardan hangisine gireceğime henüz karar vermedim. Acaba hepsine birden katılsam mı dersin?»

«Ah, tabii. Ben şahsen dans yarışmasına katılmak isterim.»

«Ama Delphine o yarışma çocuklar için. Bizim gibi yaşlı evli kadınların dans yarışmasında işi ne?»

Delphine tembelce homurdandı ve sevgiyle karnını okşadı. «Evli ihtiyar kadın derken dikkat et.»

«Evli yaşlı ve kocaman karınlı hamile kadın.»

«Yaşlıyı boşver, gerisinde seninle aynı fikirdeyim.»

«Sen hep kendini beğenmişsindir... sanırım bu ayrıcalık sana yakışıyor... yirmi sekiz pek fazla yaşlı sayılmaz.»

«Yirmi altı da pek yaşlı sayılmaz, hatta küçük Annie'nin annesi olduğun halde.»

Freddy neşeyle, «Oh ben yaşı hiç düşünmem,» dedi. «Longbridge Grange'da yapacak o kadar çok iş var ki. Briç dersleri alıyorum. Penelope akşam yemeği partilerinin püf noktasını bana öğretiyor. El işi yapmayı da öğreniyorum. Tabii Pazar Okulum da var.»

Delphine hayretle, «Kendine ait Pazar Okulun mu var?» diye sordu.

«Tabi. Bu çok eski bir Longbridge geleneği, her pazar öğleden sonra on yaşına dek olan çocuklara din dersleri veriyorum. Bir devam defteri tutuyorum. Eğer bir çocuk altı hafta süreyle derslere devam etmişse onun isminin yanına güzel bir pul yapıştırıyorum. Eğer bir ders kaçırmışsa pulu alabilmek için tekrar altı hafta daha devam etmesi gerek.»

Delphine, «Çok korkunç bir şey,» diye karşı koydu.

«Süreklilik süreklilik demektir,» diye Freddy inatla ısrar etti. «Karakter eğitiminde harika bir yöntemdir. Penelope piyanoda ilahiler çalıyor, çocuklar şarkı söylüyor, ben de onlara İncil'den öyküler okuyorum.»

«Her nedense senin dindar olabileceğini hiç düşünmemiştim... ama insanlar değişiyor değil mi? Ayrıca birbirimizi uzun süredir görmüyoruz... mükemmel bir İngiliz ev kadını olacaksın.»

«Ümit ederim... taşralı bir beyefendiyle evlendim değil mi? Oh, sana en heyecanlı şeyi söylemeyi unuttum... kendime ait bir potpori yapıyorum! Penelope'un gizli bir reçetesi var... yüzyıllardır aile aynı reçeteyi kullanırmış... ben de kendim bir reçete icat etmeye karar verdim. Aklıma gelen her türlü çiçeği kurutup birbirine karıştırıyorum. Bütün kuru çiçekleri dikkatle birbirine karıştırıp sonra gerekli esans yağlarını katacaksın. Tabii yapılması anlattığımdan daha zor. Yeterince dinlenince benim potporim çok güzel olacak. Şimdilik biraz garip kokuyor... ama kayınvalidem çok ümitli. Eğer benim hoşuma giderse sana da gönderirim. Delphine... Delphine?.. uyuyor musun?»

Bir saat sonra Tony'yle birlikte yaptığı yürüyüşten dönen Armand, Delphine'i akşam yemeğine hazırlanırken buldu.

Karısına, «Freddy'yle kadın kadına neler konuştunuz bakalım?» diye sordu.

«Harikaydı. Ya sen Tony'yle ne yaptın?»

«Çok eğiticiydi. İşçi Hükümetinin yaptığı salaklıkları, fiyat kontrollerini, üretim azlığını, yüksek vergi oranlarını ve İngiltere'de hiçbir şeyin doğru dürüst çalışmadığını öğrendim. Keşke sizin yanınızda kalıp dedikodu yapabilseydim.»

«Fazla hayıflanma hiçbir şey kaçırmadın. Tabii çok kötü bir aktristi iş başında seyretmek istersen o başka.»

«Ne kötü aktristi?»

Delphine uzun uzun esnedi. «Küçük kızkardeşim salak. Anlattıklarına inanmış gibi davrandım. Çok iyi rol yaptım.»

«Her zamanki gibi parlak bir oyun mu çıkardın?»

«Evet, Sadowski, galiba sonunda yanımdan ayrılmamana karar verdim.»

* * *

Longbridge Grange'daki yatak odalarındaki şöminenin önünde iş işleyen Freddy Tony'nin elindeki mektubu okuduktan sonra yırtıp attığını duyunca başını kaldırıp baktı.

«Mektup Jock'tan gelmişti değil mi?» diye karşı koydu. «Ben de okumak isterdim.»

Arkadaşının mektubuna açıkça sinirlendiği belli olan Tony, «Boşuna vakit kaybetmeni istemedim,» diye yanıt verdi.

«Yine bitip tükenmez aşk hayatından mı söz ediyordu? Ne kadar iğrenç olursa olsun benim hoşuma gidiyor. Hiç olmazsa bir değişiklik.»

«Sevgilim aşk hayatından söz etmiyor. Yine çılgınca fikirlerinden birisine saplanmış. Şimdi birkaç elden düşme uçak kiralayıp hava yükü taşımacılığı yapmak istiyormuş.»

Freddy düşünceli düşünceli, «Öyleyse Jock hâlâ iş bulamadı,» dedi. «Pokerde kazandığı servetin ne kadar dayanacağını sanıyordu?»

«Tabii böyle devam ederse kazandığı para pek fazla dayanmaz. Taşımacılık işini aklına takmış... ya da dört bin dolara DC-3 kiralayabileceğini sanıyor... dört bin dolar... ve bizim de buradan kopup Los Angeles'e taşınıp onunla ortak olmamızı istiyor. Bizim! Havacılıkta bir iş bulabilmek için can atan eski pilotların ve yer hizmeti verecek tecrübeli kişilerin çok bol olduğunu yazıyor. Yepyeni bir endüstriye adımızı atacağımızı söylüyor. Jock kötü bir aktör derim.»

Freddy, «Bazı insanlar hiç değişmez,» diye kocasına hak verdi. «Ne tür yük taşıyacağından söz ediyor mu?»

«Jock'u bilirsin.... taze mallar düşünüyor... DC-3 dolusu sebzeyi gözlerinde canlandırabiliyor musun? Jock uçağın üç buçuk ton yük taşıyabileceğini söylüyor. Klasik Jock Hampton kendini beğenmişliği... yeşil sebzeleri uçurmak.»

Freddy yine dalgınlıkla, «Aslında iyice düşünürsen fena fikir değil,» dedi.

Karısının böylesine dalgınlıkla konuştuğuna alışık olmayan Tony şaşırıp, «Yani nasıl?» diye sordu.

«Batı sahillerinde o kadar çok sebze ve meyve üretilir ki bunların hiçbirini mevsim dışında doğu sahillerinde bulamazsın. Ayrıca trenle taşındıkları zaman çok çabuk bozulur... bu ürünler için bir pazar olmalı.» Freddy elinden işini bırakıp hül-

yalı bakışlarla şöminedeki alevlerin içine dalıp gitti. Tony Longbridge onun eskiden yaşadığı ülkenin varlığına dahi inanmıyordu.

«Dur bakalım sevgilim. Birincisi, ikincisi, ve üçüncüsü, böyle bir işi girişmeyi düşünsek bile, tabii ki düşünmüyoruz, bu ülkeden dışarıya para çıkarıp ortaklık kuramayız. Biliyorsun ülkeden dışarıya para çıkarmak yasak değil mi? Eğer Sadowski'lerin evinde konuk kalmasaydık Paris'e bile gidemezdik.»

«1939'dan beri Los Angeles'de faizi işleyen on beş bin dolarım olduğunu biliyorsun.»

«O senin özel paran.»

«Benim drahomam... ceyizim... cebi delik bir gelinle evlenmedin.»

«Beni ilgilendirmez. O senin paran... benimle ilgisi yok.»

Freddy kocasının karşı koymalarına aldırmadı. «Eğer, Tony sadece eğer diyorum, hemen sözümü kesme, sadece o parayı kullanıp birkaç uçak kiralarsak kurduğumuz iş kâr getirinceye kadar bizi geçindirecek yeterince paramız olur. Eğer Jock da iki tane veya üç tane uçak kiralarsa beş uçağımız olur...»

«Ağır ol.»

«Düşündüklerimi açıklamama izin ver... Jock acaba insanlar bedava çalışmaya niyetli demekle neyi kastetti? Acaba kaç paraya çalışırlar?»

«Freddy! Sen ne hayaller kuruyorsun? Beş yük uçağı filosu! Ciddi konuşmuyorsun değil mi?»

«Hmmm... sadece aklımdan geçiriyorum, biraz eğlenmek için dalga geçiyorum...»

«Gerçekten dalga mı geçiyorsun?»

«Tony hayal kurmanın zararı yok ki. DC-3'lerin New York, Boston ve Chicago arasında yük taşıdıklarını düşünsene, tabii bizim Grange'dan ayrılmamız olanaksız.»

«Ben hayal bile kurmak istemiyorum.»

«Bütün hayatın boyunca burada yaşadın. Buradan ayrılıp başka yerde yaşamayı nasıl düşünebilirsin?» Freddy pencerenin önüne gidip dışarda yağan yağmura baktı. «Acaba orada havalar nasıl?» diye mırıldandı. «Akşam yıldızı hâlâ yerinde duruyor mu?»

«O nedir sevgilim?»

«Bir şey değil,» diyerek sevgiyle kocasına gülümsedi. «Hava taşımacılığına girmek istiyorsa zaten Jock'un bize ihtiyacı yok. Söylediği gibi California pilotlarla kaynıyordur. Ayrıca biz yaşamımızı burada kurduk... senin yönetmen gereken toprakların var, benim ise Annie ve kermeslerim, briç derslerim ve Pazar Okulum var. Hem de... ikimiz de aylık almazsak... her neyse boşver.»

«Boşver... İngilizce de insanın sinirine dokunan bir sözcük. Eğer ikimiz de aylık almazsak ne olur?» diye Tony öğrenmek istedi.

«Sadece merak ediyordum... işte... kârlar. Bir süre kâr edemeyiz. Önceleri zorluk çekeriz. Önce California'ya gidip oturabileceğimiz bir ev bulmalıyız, bir araba satın almalıyız, bir işyeri kiralamamız gerekecek, bir hangar bulmalıyız, ofiste çalışanların aylıklarını vermek gerek, pilotlarla diğer ekiple görüşmek gerek... DC-3'lerin yakıt masrafları da çoktur...» Freddy camdan aşağıya akan yağmur damlalarına baktı.

«Beş DC-3. Sen onları gerçekten kiraladığımızı mı sanıyorsun?» diye Tony hayretle sordu.

«Uçuş okuluna devam ettiğim zaman çektiğim para sıkıntısını anımsıyorum.»

«Çok kötüydü değil mi?»

«Evet, çok kötüydü,» diye yanıt verip dönüp alev alev yanan gözlerle kocasına baktı.

«Pasta satışından çok daha mı zorluydu?»

«Aynı düzeyde değil.»

«Daha mı zorluydu?»

«Aşağı yukarı.»

«Ama sen idare edebildin değil mi?»

«Ettim.»

«Potpori yapmak kadar heyecanlı mıydı?»

«Tony benimle dalga geçmeyi bırak... kıyaslamaya gelince... oh uçmak hiçbir şeyle kıyaslanmaz değil mi?» diyerek Freddy çenesini kapattı. Hırkasının düğmelerini ilikleyip tekrar iş işlemeye başladı.

«Sevgilim, sen kimi kandırdığını sanıyorsun? Bu hava taşımacılığı işine girmek için can atıyorsun. Havada bir uçak sesi duyduğun zaman elindeki işi bırakıp kulaklarını dört açtığını

fark etmiyor muyum sanıyorsun?»

Freddy'nin yüzü öfkeyle kızardı. «Alışkanlık, sadece alışkanlık,» diye yanıtladı.

«Saçma! Eğer kulaklarını çırpabilsen çırpacaksın.»

Freddy, «Evet Jock'un fikri beni heyecanlandırdı ama böylesine büyük bir adım atmaya nasıl cesaret edebiliriz? Aileden uzaklaşıp tüm yaşam tarzımızı değiştirmemiz gerek. Tony, sen de bundan nefret edersin, edeceğini biliyorum. Haydi artık bu konuyu kapatalım.»

«Ama sen bu işi denemek için yanıp tutuşuyorsun değil mi? Bana bunun doğru olmadığını söylemeye kalkışma sakın.»

«Sana pek iyi yalan söyleyemiyorum değil mi? Ama artık zaman değişti. Tony, savaş sona erdi. Ben... bu hareketsiz yaşama ayak uydurmaya çalışıyorum...»

«Saçmalama sevgilim. Harika numara yapıyorsun ama uçmak için can attığını biliyorum. Benim zavallı yavrum. Yere mıhlanıp kaldın. Miskin bir çiftlik atıyla kötü bir arabaya bağlandın.»

Freddy ifadesiz bir sesle, «Ama hiç yakınmadım,» diye yanıt verdi.

«Hayır, işte en korkunç yanı da bu ya. Senin bu kadar uysal olman... beni korkutuyor. Bana bak Freddy, doğrusunu istersen biraz değişikliğe benim de ihtiyacım var... Babamın ayaklarının altında dolaşıyorum. O benden daha sabırsız ve deneyimli. Eğer bana gerçekten ihtiyacı olsaydı buradan uzaklaşmayı hiç düşünmezdim, ama ebediyen de buradan ayrılacak değilim ya... Öyleyse neden denemeyelim? Bizim Jock aptal değildir. Büyük iş kurabilecek kadar akıllıdır. Bütün paramızı yitirince tekrar kuyruğumuzu bacaklarımızın arasına kıstırıp buraya döneriz...»

Freddy kocasının söylediklerine hâlâ inanamıyordu. «Benim paramı harcayacağız değil mi?» Tony karısının sorusuna başını sallayarak yanıt verdi.

«YİPPPEEE!» diye sevinçle bağıran Freddy yerinden fırlayıp çılgın gibi havaya sıçradı.

Odanın kapısı hafifçe tıkladı ve sırtında çiçekli pazen geceliğiyle Annie odadan içeriye girdi. «Neden Yippee diye bağırdın?» diye sordu.

«Tahmin et bakalım, küçük Annie. Annenin büyüdüğü ve Melekler Kenti adını verdiği yerde sevgili dostun Jock'u ziyarete gideceğiz.»

Annie bıkkınlıkla, «Pazar Okulu gibi bir yer mi?» diye sordu. Ama heyecana kapılmaya hazırdı.

«Hayır. Tıpkı bir yaz günü gibi sıcak bir yer. Deniz kenarında dolaşacağız ve en iyisi de ne biliyor musun? Baban artık zavallı annenle briç oynamak zorunda kalmayacak... benden duyduğunu ona asla söyleme ama... karoyla maça arasındaki farkı hâlâ öğrenemedi. Ve bahse girerim ki, asla da öğrenemeyecek.»

Freddy ve Tony'nin sonunda Burbank Havaalanının yakınında buldukları evin arka bahçesinde oturmuşlar konuşuyorlardı. Bardağına bira dolduran Jock, «Peki ne isim takacağız?» diye sordu.

Tony, «Şöyle güven veren bir isim olmalı,» diye yanıt verdi. «Ulusal Hava Ekspresi Limited Şirketine ne dersiniz?»

«Kusura bakmazsan pek beğenmedim dostum.»

«Şüphesiz senin çok daha iyi bir fikrin vardır, birader.»

Jock yaratıcılığına gururla gülümseyip, «Hızlı Taşımacılık İleri ismini takmak isterim,» dedi.

Freddy, «Böyle ismi olan bir şirkete ben iş vermem,» diye karşı koydu. «Sanki lisedeki futbol takımından söz ediyormuş gibi bir şey.»

Jock'un en son sevgilisi ve ofiste çalışmaya gönüllü Brenda, «Neden, Freddy?» dedi. «Çok güzel bir isim. Hatta Harika Hızlı Taşımacılık İleri ismini de kullanabilirsiniz... sanırım Hedda Hopper bunu haber olarak kullanabilir.»

Jock telaşla, «Brenda, senin burada söz hakkın yok,» dedi. «Brenda gösteri dünyasından birçok kişiyi tanıyor.»

Freddy, Brenda'yı hayretle inceledi. Siyah uzun saçları öylesine parlaktı ki, omuzlarına dökülen bir şelaleye benziyordu. Akıllara durgunluk veren memeleri olgun bir kadın görünümündeydi. Oysa henüz liseden mezun olmuş kadar gençti. Jock bu tip kadınları nereden buluyordu? Kızın daktilo yazdığına dosyalamayı bildiğine ve telefonlara yanıt verebile-

ceğine yeminler ediyordu. Ama uzun bakımlı tırnaklarına baktıkça onun hayatında bu işlerden hiçbirini yapmadığı anlaşılıyordu. San Francisco'lu olduğunu söylediği halde neden Güneyli aksanıyla konuşuyordu?

Tony Freddy'den yana dönüp, «Sevgilim senin bir fikrin var mı?» diye sordu.

Freddy hiç tereddüt etmeden hemen, «Kartallar,» diye yanıt verdi.

«Kartallar mı? Bu ne biçim isim?» diye Jock hemen karşı çıktı. Freddy'nin birkaç gündür Tony'yle ona yük uçağının nasıl kullanılacağını öğretmesine içerliyordu.

Freddy sabırla, «Bak» dedi. «Siz ikiniz kahramansınız. Ve Kartal Filosu sayesinde birbirinizi tanıdınız. İşte bundan yararlanmalıyız. Kartallar... kısa ve öz. Anımsaması kolay.»

Tony onayladı. «Evet duygusal değeri de var. Karnıbaharlarınızı pazara Kartallar'la yollayın... asla unutulacak gibi değil.»

Freddy, «Jock sen ne düşünüyorsun?» diye sordu.

«Anlaşıldığı kadar ben azınlıkta kaldım. Pekâlâ Kartallar olsun.»

Brenda kelimeleri yaya yaya, «Jock sevgilim Kartallar filosu ne demek?» diye sordu.

Los Angeles telefon rehberinin sarı sayfalarında müstakbel müşteriler ararlarken Jock, «DC-3 Hanımefendimiz bu sabah neredeler?» diye Tony'e sordu.

«Kayıp.»

«Anlaşılıyor. Annie'ye bakacak birisini buldunuz ya herhalde alışverişe gitmiştir. Freddy'nin yeni giysilere ihtiyacı var, yoksa sen fark etmedin mi? Belki de saçlarını yaptırıyordur ya da bir kız arkadaşıyla öğle yemeğine çıkmıştır... belki de sinemaya gider veya konken oynar... Kadınlar kısa zamanda tahmin edemeyeceğin kadar çok para harcayıp bir sürü iş görürler. Öğleden sonra gelecek mi?»

Tony dudaklarının arasından, «Birkaç günlüğüne gitti,» diye yanıt verdi.

«Öyle mi? Peki nereye?»

«Doğrusunu istersen ben de bilmiyorum. Bana bıraktığı şu nota bir bak,» diyerek elindeki kâğıt parçasını Jock'a uzattı. Jock yazıyı yüksek sesle okudu.

«Sevgilim, lütfen akşam yemeğini Annie'yle birlikte ye. Helga size yemek hazırlayacak. Annie'yi yıka, yatağının başucundaki kitaptan yirmi dakika kadar masal oku. Sonra onu yatır, eğer isterse gece lambası açık kalabilir. Helga senin yemeğini yedi buçukta verecek. Lütfen gece birkaç kez Annie'yi kontrol et. Yatak odasının kapısını açık bırak ki, onu duyabilesin. Sabahleyin Annie'nin tüm kahvaltısını bitirmesinde ısrar et. Helga onu yuvaya götürüp sonra da alacak. Beni merak etme. Birkaç gün sonra görüşürüz. Annie beni anlıyor. Seni seviyorum, sevgilim. Uçuşa gidiyorum. Freddy.»

Tony öfkeyle, «Bu sabah uyandığım zaman bu notu buldum,» dedi. «Çok sinirime dokundu.»

«Dikkat ettin mi iki kez lütfen demiş... Doğrusu çok hoş. Uçuşa gidiyorum ne anlama geliyor?»

«Eğer bilseydim bu bilgiyi seninle seve seve paylaşırdım.»

«Neyle gitmiş?»

«Bizim uçaklardan birisini almamış. Önce gidip onları kontrol ettim. Belki de birisini kandırıp ödünç bir uçurtma bulmuştur,» diye Tony öfkeyle söylendi.

Jock düşünceli bir ifadeyle «Veya bir uçak çaldı,» dedi.

«İngiltere'de olsaydık asla böyle davranmazdı... bin yıl geçse yine böyle davranmazdı. Çekip gitmesini düşünemiyorum. Herhalde bu Tanrının belası ülkenin etkisi! Callfornia'ya ayak bastığından beri değişti. Ne olduğunu anlayamıyorum ama... çok garip davranıyor. Sanki Tanrının belası bütün dünya kendisine aitmiş gibi havalara giriyor. Ulu Tanrım, ona bir güzel dayak atmak istiyorum!»

«Brenda'nın ondan ödü patlıyor. Onun yanında kendini çok küçük görüyormuş.»

«Brenda göründüğü kadar salak değil.»

«Aman Tony sırılsıklam salak bir kız.»

Küçük bir uçak kiralayan Freddy California eyaletinde cirit atmaya başladı. Imperial Vadisinden Colorado çölüne dek çeşitli yerlerde birkaç kez iniş yaptı. California da ekim yapılan bütün çiftlikleri dolaştı. Hepsi anımsadığından daha büyük ve verimliydiler.

Aklına estiği yere aklına estiği anda uçuyordu. Belirli bir uçuş planı yoktu. Uçağı eyaletin bir ucundan diğer ucuna dans ettiriyordu. Yedi yıldır gönlünce uçmaya hasret kalmıştı. İngiltere'deyken gökyüzünde özgürce dilediği gibi uçmayı nasıl da özlemişti. Ufukla doğrudan doğruya temas etmeden nasıl yaşayacağına hayret ediyordu. Gökyüzünün eşsiz çekiciliğinin yerine başka şeylerle oyalanabileceğine kendini nasıl inandırmıştı?

Freddy çiftlik gördüğü yerde uçağını yere indirip elinde kalemi ve defteriyle birlikte yazıhanelere dalıp patronunu arıyordu. Eğer patron yoksa bile bir ziyaretçisi olduğunu duyunca koşarak geliyordu.

Dört gün içinde Freddy en büyük tarım üreticileriyle yakın dostluklar kurdu. Büyük bir hava taşımacılığı şirketi kurduklarından söz etti. Kartallar Şirketinin çiftçilerin üreteceği tüm ürünleri istedikleri yere taşıyabileceklerini anlattı.

New York çiçek pazarının bütün çiçekleri seralardan yetişen çiçeklere bağlıydı. Eğer yeterli ilişkiler kurulabilirse her hafta tonlarca taze çiçek taşınabilirdi. Freddy Santa Paula Havaalanında oturmuş şeftalili pastasını yerken Chicago'ya kaç ton şeftali satabileceklerini düşünüyordu. Üzümleri, çilekleri, taze yeşil salataları, Monterey Körfezinde tutulan taze som balıklarını nasıl nakil edeceklerdi? Orkideleri nasıl nakil edeceklerdi? Kartallar taze meyva ve sebze piyasasının görünümünü değiştirecekti.

Neşeyle, bunlar hep ikinci planda kalan ayrıntılar, onları Tony'yle Jock çözümlesin, diye düşündü.

İki üzüm yetiştiriciyle birlikte telefonda konuşmaya çabalayan Jock ümitsizce, «Yeni Brenda nerede?» diye bağırdı. «Birisinin bana yardım etmesi gerek, haydi çabuk!»

Masasının arkasından kımıldayamayan Freddy bir yandan iki eski pilotla görüşürken diğer yandan da Jock'a laf yetiştir-

meye çalışıyordu. «Kız dün istifa etti, henüz yenisini bulamadım.»

Freddy sinirlendi ve kendi kendisine Brenda'ları bulmak neden benim görevim, diye sordu. Son iki haftadır tam dört sekreter gelip gitmişti. Brenda'lar keşmekeşe dayanamıyorlardı. Freddy'nin uçak gezisi sırasında yaptığı bağlantılar sayesinde müstakbel müşterilerin sayısı bir çığ gibi artıyordu. Onlarla başa çıkmak için bir düzine yetenekli sekretere gerek vardı.

Jock homurdandı. «Bekleme odasındaki telefonlara kim yanıt veriyor? Sanki yeni yıl partisi kadar gürültü var. Ayrıca Annie'nin sesini de duyduğuma yemin edebilirim.»

«Yanılmıyorsunuz, teğmen. Telefonlara Helga yanıt veriyor, Annie de onun yanında.»

Jock çığlık çığlığa bağırdı. «Tanrı aşkına Tony nerede?»

«Filo komutanı Newark'tan dönmek üzere. Yarım ton karanfili teslim etti. Albay Levine ve Carlutti de çileklerle domatesleri Detroit ve Chicago'ya götürdüler... onlar da geri dönmek üzereler.»

«Bari yükle mi geri dönüyorlar?» diye Jock sordu.

«Hayır, ne yazık ki üç uçak da boş dönüyor.»

Konuşmaları ilgiyle izleyen pilotlara dönüp Jock, «Beyler biraz dışarda bekleyebilir misiniz? Ortağımla acele bir toplantı yapmam gerek,» dedi.

Oda boşalınca telaşla Freddy'e, «Bu iş yürümeyecek,» dedi. «Hem iş yapıp hem zarar ederek bu şirketi nasıl yürütürüz? Buna daha ne kadar dayanabiliriz? Ne kadar? Burada tonlarca işin altında eziliyoruz. Oysa üçümüz aylık almadan pilotluk görevini yüklenecektik. Şu senin Brenda'ların bir gece içinde yok oluveriyorlar. Yeterince teknisyen de tutamadık. Tonlarca şeftali Bakerfield'e gidecek... onların ne kadar çabuk bozulacaklarını biliyor musun? Ama elimizde Tony Carlutti ve Levine'den başka pilot yok. Ve bugün yarın için tonlarca yükleme siparişi aldım oh, bok canına! Ben ve büyük fikirlerim! Birkaç hafta sonra maaşları bile ödeyemeyeceğiz. Herkese borcumuz var!»

Freddy güzel bacaklarını masanın üstüne koydu, eteklerini diz kapaklarının üstüne dek açtı. Gözlerini tavana dikip düşünür gibi yaptı. Jock sabırsızca parmaklarını masaya vurup onun bir şeyler söylemesini bekledi. Freddy çantasına uzanıp aldı, içinden rujunu çıkarıp dudaklarına sürdü. Aynada görüntüsüne

beğeniyle baktı. Sonra bacaklarını masanın üstünden indirip ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

Jock, «Beni burada yalnız bırakamazsın! Hangi cehenneme gidiyorsun? Bizim sonumuz olur!» diye bağırdı.

Freddy tembelce sırıtıp, «Teğmen Hampton, lütfen sinirlenmeyin. Sizi bu halde görmek istemem. Yakında ülser olacaksınız. Derin derin nefes alıp rahatlayın. İyi güzel şeyler düşünün... zaman zaman iyi şeyler düşünebilirsiniz değil mi? Aslında hiç de iyi gözükmüyorsunuz?» diye şakıdı. Jock'un saçlarını sevgiyle okşayıp, kulaklarını çekiştirdi. «Yemeklerinizi doğru dürüst zamanında yiyor musunuz? Yeterince vitamin alıyor musunuz? Bugün Annie'nin yemeğini siz yiyebilirsiniz. Ben onu yanıma alır karnını doyururum.»

Jock kulaklarına inanamıyordu. Öfkesinden nerdeyse kuduracaktı. «Allah kahretsin, inanamıyorum. Gerçekten gidiyor musun?»

«Helga size göz kulak olur. Ben... vizon kürk almaya gidiyorum.»

Freddy'nin masasındaki iki telefon ve kendi masasındaki iki telefon bir anda çalmaya başlayınca Jock öfkeyle, «Kaltak, kaltak, kaltak,» diye haykırdı. «Eline fırsat geçmişken benim ölmeme neden razı olmadığını, canımı kurtardığını şimdi anlıyorum. Beni sen öldüreceksin!»

«Biraz paranoyaklaşmıyor musun? O zaman senin kim olduğunu bile bilmiyordum,» diye neşeyle yanıt veren Freddy kapıyı usulca arkasından kapattı.

Jock çalan telefonlara yanıt vermedi. Şaşkınlık içinde sarı saçlarını iki yana salladı. Neden birdenbire kendini çok yalnız hissediyordu? Neden böyle terkedilmiş gibi hissediyordu? Paranoyak mı? Ah keşke paranoyak olsaydı.

Swede Castelli'nin ofisi model uçaklar ve fotoğraflarla süslüydü. Ama Freddy adamı anımsadığından daha neşesiz buldu. Freddy'nin sürpriz ziyaretini sevinçle karşıladı ama neşeyle aydınlanan yüzü fazlasıyla asıktı. Annie'yi kucağına alıp dikkatle küçük kıza baktı. Ve onu usulca koltuğun üstüne oturtup, «Şimdi küçük hanım, burada otur,» dedi

Annie ciddiyetle, «Ben küçük hanım değilim Büyükannem

Penelope Barones, ninem Eve ise Vikontes, halam Jane ise bir markizle nişanlandı, günün birinde düşes olacak. Ben sadece küçük Annie'yim.»

«Vah zavallı küçük kız vah! Çok yazık. Belki günün birinde senin de karşına bir prens çıkar.»

Annie ilgiyle, «Ne tür bir prens?» diye sordu.

Freddy telaşla, «Annie, model uçaklarla oynamak istemez misin?» diye sordu.

«Anneciğim Bay Castelli'yle konuşmayı yeğlerim.»

Freddy küçük kızı kovaladı. «Daha sonra, Annie.»

«Beni ziyarete ne zaman geleceğini merak ediyordum, Freddy. Döneli haftalar oldu.» diye Castelli hafifçe serzenişte bulundu.

«Swede tatlım, her şey arap saçına döndü. Sana içinde yaşadığımız keşmekeşi anlatamam.»

«Zahmet etme. Tahmin edebilirim. Ne kadar uğraşsan işleri bir türlü düzene sokamazsın. Film çevirdiğimiz günlerde ofiste yatıp kalktığımı unutuyor musun? Hafta sonu tatili bile yapmadan bir filmden diğerine koştuğun günleri anımsıyor musun? Ama artık o günler geçmişte kaldı. Freddy, artık hiç kimse savaş filmleri yapmıyor. Uçaklı filmleri herkes unuttu. Burada akşama kadar pinekleyip telefonun çalması için dua ediyorum. Aylardır iş yaptığım yok. Belki buranın kapısına kilit vururum.»

«Demek durum bu kadar kötü Swede öyle mi? Gerçekten çok üzüldüm.»

«Veya çok iyi. Yani yavrum bu kadar çok paran olup da keyfini çıkarmadıktan sonra neye yarar. Bu işde bir terslik var.» diyerek koltuğa çöktü.

«Paran çok? İşin mi yok? Bu nasıl oluyor?»

«Evladım, uzun zamandır buradan uzaktasın! Savaş sırasında herkes çok para kazandı. Benim gibi. Yatırım yaptığım her şey altın oldu. Yavrum çok zenginim. Galiba elimi neye sürsem altın oluyor. Ama ben bir köşeye kurulup paramın tadını çıkaracak insan değilim. Keşke biraz eğlenebilsem, ama sanırım aslında yakınmaya hakkım yok, zamanında çok cevizler kırdım.»

Freddy, «Öyleyse ben tam zamanında imdadına koştum,» dedi. «Sana göre bir işim var!»

Swede kaşlarını kaldırdı. «Nerede? Hava nakliyat şirketinde

mi? Freddy, sizinki gibi kaç firma Los Angeles'de iflas etti biliyor musun? Yüzlerce.»

«Biliyorum. Emekli pilotlardan sadece Jock Hampton hava taşımacılığı kurmayı düşünmemiş. Ama bu şirketlerden bazıları ayakta kalıp büyüyecekler. Bu kaçınılmaz. Böyle olması gerek. Tabii gelecekti. Kartallar da bu firmalardan biri olacak.»

«Neden bu kadar eminsin?»

«Çünkü ben öyle istiyorum,» diyerek büyüleyici gülüşüyle gülümsedi.

«Hiç değişmemişsin. Yine aynı domuz kafalı, inatçı, katır gibi direnen, karşındakinin canını çıkaran Freddy'sin... eğer böylesine büyüleyici güzelliğe sahip olmasaydın çekilmezdin.» Swede derin derin içini çekti. «Tanrıya şükür bazı şeyler asla değişmiyor.»

«Swede sana ihtiyacımız var.»

«Ne yapacağım? Kendimi pilot olarak göremiyorum. Bu iş için hem çok yaşlı hem de çok zenginim yavrum. Ve ayrıca belki de çok şişmanım.»

«Kartalların aldığı siparişleri düzene sokmanı istiyorum. Bizim sorunumuz kısa sürede çok fazla iş aldık. Altı telefonumuz da bütün gün hiç durmadan çalıyor. Ağız sulandırıcı bir iş. Oh, Swede, bu tam sana göre biçilmiş kaftan. Bulaştığımız işleri senden başka kimse düzene sokamaz... âdeta seni kıskanıyorum. Önce daha kaç tane uçak kiralamamız gerek ona karar vereceksin. Kaç tane pilota ihtiyacımız var. Çünkü eğer önünüze fırlatılan işleri şimdi yakalamazsak başkaları yakalayacak. Sonra uçakların boş geri dönmemelerini sağlayacaksın. Uçakların bakımıyla uğraşacak birisini bulmalısın. Bir de anlaşmaları düzenleyecek elemana gerek var... Hemen birkaç tane yardımcı tutmalısın. Değişik kentlere verdiğimiz fiyatlara hemen bir göz gezdir...»

«Hepsi bu kadar mı?» Swede'nin asık yüzü aydınlandı. Ve oturduğu koltukta dikleşti.

«Bu bir başlangıç. Vakit buldukça telefonlara yanıt verirsin, ama boş vakit bulacağını sanmıyorum.»

«Para yerine ne kullanacağız?»

«Birkaç kuruş param var. Ve tabii bizim genel kurul başkanı olarak senin de biraz hisse alman gerek. Dediğin gibi dokunduğun her şey altın oluyorsa.»

Castelli, Freddy'nin yüzüne ters ters baktı. Kızın ağzından konuşurken bal damlıyordu. Nerdeyse paraşütsüz uçaktan atlayıp kendi gücüyle yere inecekti. Swede onun bunu yapabileceğine hiç kuşku duymuyordu. Canı cehenneme ona asla karşı koyamamıştı şimdi mi karşı koymaya çabalayacaktı. Zamanında Freddy de kendisine çok para kazandırmıştı. Başına bugünkü halinden daha kötü ne gelebilirdi ki? Keyfince tadını çıkaramadığı paralarından birazını kaybederse ne olurdu?

«Ah bok canına... ben de bu işte varım. Buradaki işleri derleyip toparlamak birkaç gün sürer..»

Freddy ona sıkıca sarılıp yanaklarından şapur şupur öptü. «Sana söz veriyorum pişman olmayacaksın. Oh, Swede işe bayılacaksın. Sorundan başka hiçbir şeyimiz yok!» Üstünde «Ben on dakika sonra döneceğim,» yazılı levhayı alıp okudu, sonra düşünceli düşünceli başını salladı. «Aşağıda arabayı çift park ettim. Haydi Swede hemen gitmeliyiz! Bunu kapıya asarım. Trafik cezası yememi istemezsin değil mi? Bir saat içinde New York'a şeftali götürmem gerek. Geri döndüğüm zaman sana yardım ederim.»

Şaşkına dönen Swede Castelli, Freddy'nin peşine takılıp ofisten çıktı. Annie de arkalarından koşuyordu. Burbank'a giderlerken yolun yarısında Swede, Freddy'nin arabayı çift park etmediğini anımsadı ama kendisini heyecan seline kaptırmış gidiyordu.

Freddy, Swede'yle anlaştıktan sonra bir emlak komisyoncusu bulup içinde yaşayabilecekleri doğru dürüst bir ev aramaya koyuldu. Ama emlakçının gösterdiği evlerden hiçbirisini beğenmedi. Bir yandan ev arıyor bir yandan da Tony'yle aralarına giren soğukluğu düşünüyordu. Kocası son yıllarda çok değişmişti. İşleri yoluna koydukları halde Tony'nin yüzü bir türlü gülmüyordu.

Freddy acaba uzaklarda bıraktığı ailesini mi özledi diye düşünüyordu. Tony anne ve babasıyla kız ve erkek kardeşlerini üç yıldır görmüyordu. Yoksa Annie'den başka çocukları olmadığına mı üzülüyordu? Freddy kocasının ifadesiz yüzünü boş bakışlarını anımsayınca huzursuzca yerinde kıpırdandı. Tony'nin aklından neler geçirdiğini bilemiyordu. Ayrıca çokta fazla içiyordu.

Freddy henüz otuzuma basmadım diye düşündü. Kartalla-

rın da geleceğini garantiye almışlardı artık Tony'nin çok istediği çocukları doğurabilirdi.

Delphine ile Armand'ın ikiz oğulları olmuştu. Üçüncü çocuk da oğlandı. Delphine artık Fransa'nın bir numaralı film yıldızıydı. Çocuk sahibi olmak iş hayatına son vermek anlamına gelmiyordu.

Fakat gebe kalmak için insanın sevişmesi gerekti. Freddy ile Tony ise aylardır sevişmiyorlardı. Son sevişmelerinden bu yana aylar geçmişti. Freddy kaç ay geçtiğini saymaya cesaret edemiyordu. Acaba yeni eve taşındıkları zaman durum değişecek miydi? Yoksa minicik dağınık yatakodasından mı sıkılıyordu? Yoksa her gece içtiği aşırı içki mi onu sızdırıyordu? Yoksa uçakla yük taşırken başka bir kadınla mı tanışmıştı?

Gelgelelim Freddy aklını kurcalayan soruların hiçbirinin yanıtını bulamıyordu. Tony yok gibiydi, sanki hiç kimseyi düşünmüyordu. Yoksa Freddy çok mu saf davranıyordu? Veya artık tahmin edemeyeceği kadar kocasına çekici gelmiyor muydu? Belki de giysilerini beğenmiyordu. Freddy yeni giysiler almaya karar verdi. Yeni eve taşınınca aralarındaki eski yakınlığı bulacak en küçük fırsatı bile değerlendirecekti.

Freddy heyecanla emlakçıya, «Şu satılık yazan evin önünde dur,» dedi.

Adam köşeyi dönüp arabayı durdurdu. «Bu ev benim listemde yok,» diye karşı koydu. «Korkarım içeriye giremeyiz. Bayan Longbridge, bu sıradan bir ev, öyle önemli, yerleşmeye değecek bir malikâne değil. Büyük olmasına büyük ama olağanüstü değil. Bahçesi de güzel ve geniş ama gördüğünüz gibi çok bakımsız. Yatırım amacıyla bu semti size tavsiye etmem. İyi bir çevre ama yeterince batıya yakın değil. Size daha uygun evler gösterebileceğime eminim. Ayrıca bu ev çok eski, içinde bar bile yoktur.»

Freddy kımıldamadan durup uzun uzun eve baktı ve durumunu inceledi. «Bu evi alacağım,» dedi. «Yarın bana telefon edip fiyatını bildirin. Tabii pazarlık yapacağım, ama bu evi satın almaya niyetliyim.»

«Bayan Longbridge içeriye girip gezmediniz bile!»

Freddy, «Evin içini avucumun içi gibi biliyorum ben burada büyüdüm,» diye yanıt verdi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Bruno Beecham Mercantile Turs'daki çalışma odasından içeriye girerken sekreterine, «Bayan Kelly, telefonla işçi bulma ajansını arayın,» dedi.

«Başüstüne efendim. Size bırakılan mesajlar burada mektuplarınızla masanızın üstünde.»

Bruno sırtından paltosunu çıkarıp sekreterine verdi. 1949 yılının Aralık ayında Manhattan'da hava çok soğuk ve rüzgârlıydı. Fakat Bruno her sabah evinden ofisine kadar yürüyüp egzersiz yapıyordu.

«Bayan Mclver telefonda efendim.»

«Günaydın Vikont de Lancel. Sizin için ne yapabilirim?» diye Manhattan'ın en pahalı işçi bulma ajansının sahibesi yanıt verdi.

«Bayan Mclver, görüşmek için birkaç kişi göndermenizi istiyorum. Uşak, aşçı, ve vale.»

«Efendim, iki hafta önce bulduğum en iyi adamları size göndermiştim. Onlardan hiçbirini beğenmediniz mi?»

«Paris'te onlara hiç kimse iş vermez. Bayan Mclver daha iyi elemanlar bulmalısınız.»

«Vikont de Lancel emin olun efendim ben o adamları kendi ellerimle yerleştirdiğim her yerde yıllarca çalıştılar. Hepsini kendi evimde seve seve çalıştırırım.»

«Bana göre hiçbiri beş para etmez. Yenilerini bulun.»

«Sizin için elimden geleni yapacağım efendim. Ama biliyorsunuz adam bulmak kolay değildir. Hemen şimdi işe koyulu

cağım. Bayan Kelley'e haber veririm, görüşme saatlerini ayarlar.»

«Pekâlâ» diyerek Bruno telefonu çat diye kapattı. Hattın diğer ucunda Bayan Nancy McIver telefona sevgiyle gülümsedi. Eğer müşterilerinin hepsi bu Fransız kadar çılgınca zor memnun edilseler altın yumurtlayan ofisi bundan böyle masif platin yumurtlardı. Beğenmediği hizmetkârın yerine yenisini yolladığı her seferde komisyonunu cebine indiriyordu. Lancel ile üç yıldır iş yapıyordu ve yanında çalışan hizmetkârlar en az iki ay dayanabiliyorlardı.

Neşeyle yardımcısına seslendi. «Genny, Lancel yine kıyıma çıktı.»

«Onun derdi ne? Bu kentteki geçinilmesi en zor adam. Bu bekâr herif kadar bize zorluk çıkaran başka kimse yok.»

«Kimbilir? Genny sakın aklından çıkarma, eğer ciro yapmazsak para kazanamayız. Lütfen bana onun dosyasını ver.»

«Fakat elimizdeki bütün elemanların hepsi onun evinde çalıştılar,» diye karşı koyarak Genny kalın dosyayı raftan çekti.

«Şimdiye dek birkaç kez işten kovduğu kişileri tekrar ona yollayacağım, farkına bile varmaz. Adamın hizmetine girip çıkanların sayısı belli değil. Eğer müşteri iyi elemanları elinde tutamıyorsa bu onun sorunu senin değil. Bu işin altın kuralını sakın aklından çıkarma.»

«Onun ne biçim birisi olduğunu gerçekten merak ediyorum?»

Nancy McIver kaşlarını çatıp, «Benim sözüme güven görülmeye değer bir matah değil. Asıl sorun kendini ne sandığı?» dedi.

Cynthia Beaumont sekreterine, «Bruno de Lancel mi?» Marjorie bu çok komik bir öneri,» dedi.

Marjorie Stickley yanıt verdi. «Larry Bell son dakikada yemek davetini iptal edince Bruno de Lancel'i denemeye değer diye düşündüm.»

«Larry Bell'in Tanrı belasını versin. Soğuk algınlığı mazeret olamaz. Biraz gayret gösteremez miydi? Bu kadar kısa süre içinde başka birini ben nereden bulacağım? Hiç kimse onun soğuk aldığını fark etmezdi... Tanrının belası boğazına stetesskopla bakacak değildik ya.»

«Belki başkalarına bulaştırmaktan korkmuştur,» diye Marjorie odanın içinde öfkeyle bir aşağı bir yukarı dolaşan patronunu teselli etmeye çalıştı.

«O mu, korkacak! Eğer kimden bulaştığını bilmeseler herkese seve seve cüzzam bile bulaştırır. Sadece kendisinin kıymetli sağlığını düşünür. Bencil herif. Benim davetimden ona ne?»

Marjorie elinden geldiğince patronunu teskin etmeye çalışarak, «Oh, Bayan Beaumont, biliyorsunuz bu mevsimin en güzel partisi olacak,» dedi. Yıllardır New York'un en önemli ev sahibelerine özel sekreterlik yaptığından onları nasıl pohpohlayacağını öğrenmişti.

«Marjorie ne yapmalıyım? Ne yapmalıyım? Bir felaket! Birkaç saat sonra davetliler gelmeye başlayacaklar. Acaba Tim Black gelir mi dersin... ama daha birkaç gün önce nişanlandığını ilan etti. Onu konuk listemden sürekli sil zaten ondan hiç hoşlanmazdım. Peki, şeye ne dersin... hayır, boşver onu asla evime davet etmeyeceğime yemin etmiştim. Son davetiminde iğrenç şekilde sarhoş olduktan sonra Bayan Astpr'a terbiyesizce sözler söyledi. Oh, acaba Aralık ayında neden yemek daveti vermeye kalkıştım? Şükran Gününden yeni yıla kadar hiçbir bekâr erkeğin boş bir gecesi olmadığını bilmem gerekti.»

Sekreter, «Ama Bay Beaumont'un doğum gününü kutlayacaksınız,» diye karşı koydu.

«Evet ama gelecek yıl doğum gününü değiştirmeli yoksa bu cehennem azabını bir kez daha çekemem. Şimdi Marjorie yaratıcı ol bakalım!»

«Çalışma odama gidip, acil konuklar listenizdeki herkese telefon edeceğim.»

«Bütün doktorlarımızı ve dişçilerimizi de dene. Belki onlardan birisi bekârdır veya karısından boşanıyordur. Princenton'a telefon edip James'i ben arayacağım.»

«Bayan Beaumont ama çocuk yıl sonu sınavlarının tam ortasında.»

«Tabii ki annesi için ufacık bir fedakârlık yapabilir değil mi? Oh, Tanrım beş oğlumdan dördü kolejden mezun olur olmaz evlendiler ne sinir bozucu bir iş. Ne yararı var ki. O nankör hayvanları sanki neden doğurmak zahmetine katlandım?

Düşünsene, eğer evli olmasalardı kentin en yakışıklı dört bekâr erkeği elimın altında olacaktı. Tabii James okuldan mezun olunca beşi elimin altında olacaklardı. Ama hayır, hiçbiri beni ve sorunlarımı düşünmek zahmetine katlanmadı. Nankörler! Sadece kendi mutluluklarını düşündüler. Bugünün gençlerinde ne aile geleneği, ne de görev sorumluluğu var. Marjorie çocuğun olmadığına öyle şanlısın ki. Başından bin bir türlü bela eksik.»

«Bayan Beaumont, belki bir kız davet etsek.»

«Ne fazla bir kadın mı? Tanrı korusun! Sen telefon ederken ben giyineceğim.»

«Bruno de Lancel'i aramak istiyorum.»

«Marjorie! Son dakikada onu nasıl davet edebilirim... o adamın şerefine bir parti vermeyi düşünüyorum. Bruno de Lancel'in iyi bir tarafı son dakikada asla davetleri iptal etmez. Tabii eğer ölüm yatağında değilse. İnanılmayacak kadar iyi yetiştirilmiş. Davranışları harika.»

«Bayan Beaumont benim yaratıcı olmamı istediniz.»

«Mantıklı yönden yaratıcı ol. Noel listesini kullanmanı istemiyorum. Hem başkasının yerini doldurmak için son dakikada ona haber vermemizi hakaret sayar.»

«Sık sık konuğunuz oldu. Eminim ki anlayış gösterecektir. İyi dostların hepsi anlayış gösterir.»

«Ama o benim yakın dostum değil ki. Eğer Amerikalı olsaydı, evet kabul edebilirdi. O da bize seve seve yardım ederdi. Ama biliyorsun... ne kadar soğuk bir adamdır. Onu ilk gün ne kadar tanıyorsam bugün de o kadar tanıdığımı hissediyorum. Davranışları çok terbiyeli ama kendisinden asla söz etmez. Ama çok yakışıklı olduğunu yadsıyamam. Çok zengin ve ayrıca da bekâr... buna ek olarak asalet unvanı da var... ne dersin Marjorie?»

«Son dakikada birisinin yerine... hayır, Bayan Beaumont her nedense onu düşünemiyorum.»

«Oh, sanırım haklısın,» diyerek Bayan Cynthia Beaumont derin derin içini çekti.

Bayan Cynthia Beaumont duştan çıkıp makyajını yapmaya başladı. Az sonra çiçekçi gelip evi süsleyecekti. Marjorie zaferle gülümseyerek odaya girdi. «Bruno de Lancel'i yakaladım. Seve seve geleceğini söyledi.»

«Ne fantastik! Sen bir hazinesin! Davetimi kurtardın. Ne söyledin? Nasıl çağırdın?»

«Ah o benim küçük bir sırrım Bayan Beaumont. Şimdi gidip çiçekçiye birazdan yanında olacağınızı haber vereyim yoksa sinir krizleri geçirecek.»

Bruno cuma günü öğleden sonra bankadan erken çıktı ve aylarca önce ısmarladığı yeni süvari ceketinin dördüncü provasına gitti.

«Vikont de Lancel demek Main Line'a ava gideceksiniz?» diye yaşlı terzi sordu.

Bruno ağzının içinden anlaşılmaz bir şeyler homurdandı. Yaptığı işlerin terziyi neden ilgilendirdiğini anlayamıyordu.

«Main Line'da yaşayan centilmenlerin hemen hemen hepsi bizim müşterilerimizdir. Söylediklerine göre orada iyi avlanılırmış.»

Bruno yine homurdandı. Birlikte ava gittiği sıkıcı insanlar avlanmak ne kadar iyiyse o kadar iyiydi işte. Fakat New York ölçülerine göre iyi sayılırdı. Bruno avsız bir yaşantıyı düşünemiyordu.

«Yaka iyi oturmadı.»

«Durun durun efendim. Son provadan sonra tekrar kestim. Bu yepyeni bir kumaş parçası. Bakın ensenizi ne güzel sarıyor.»

Bruno boynunu arkaya öne sağa sola oynattı. «Hayır iyi sarmıyor. Kesinlikle iyi sarmıyor. Onu söküp yenisini yapın,» diyerek ceketi çıkarıp sandalyenin üstüne attı. «Provaya hazırladığınız zaman sekreterine telefon edip haber verin.»

Terzi nezaketle, «Başüstüne efendim,» dedi. Öfkesini terziden almaya çalışan insanlara değer verilmezdi. Asalet unvanına sahip bu Fransız istediği kadar prova yaptırabilirdi çünkü firma bu türlü kaprisleri göze alarak başından fiyat veriyordu.

Bruno terziden çıktıktan sonra saatine baktı. Akşam yemeği davetine hazırlanması için daha iki saat vakti vardı. Bulunduğu yerden birkaç adım uzakta bir kadın kendisini bekliyordu. Bir divanın üstüne eşi bulunmaz nadir bir kedinin zarafetiyle kıvrılmış meyve dalları yanan şöminenin önünde Bru-

no'yu bekliyordu. Kentin ünlü kadınlarından biriydi. Ayrıca çok zengin ve inanılmaz bir güzelliğe sahipti. Üç aydır Bruno'ya aitti.

Bruno kadının hazır kendisini beklediğini biliyordu. Bugün daha önce ona telefon edip en açık saçık sözlerle nasıl hazırlanmasını istediğini anlatmıştı. Kadının halini şimdi gözlerinin önünde canlandırabiliyordu. Arzu içinde kıvranarak Bruno'yu bekliyordu.

Bruno ona her istediğini yaptırabiliyordu. Kadın da onu mutlu etmek için bütün istediklerini seve seve yerine getiriyordu. İşte o tip bir kadındı. Tam Bruno'nun yeğlediği yaştaydı. Ne istediğini bilen bir kadındı ve kendisine orospu gibi davranılmasını istiyordu. New York'ta bugüne dek kadının istediği gibi davranabilmeye cesaret edecek bir erkekle karşılaşmamıştı. Bruno tam onun istediği gibi davranıyordu ve kadın onun kölesi olmuştu.

Bruno kadının evinin önünden yürüyüp geçti ve kendi evine doğru yürüdü. Kadının içinde gizlediği sırlarının hepsini Bruno teker teker biliyordu. Bunlara alışmıştı. Birlikte olduğu olgun kadınların yaşına erişmişti. Bruno da onlar kadar deneyim sahibiydi ve yıllar geçtikçe kendi zevkine göre kadın bulmakta güçlük çekiyordu. Uzun zamandır böylesine heyecanlandığını hissetmemişti. Çünkü New York sosyetesindeki kadınların seksse karşı eğilimleri çok yavan ve banaldi. Kimse Paris'li kadınların eline su dökemezdi.

Bruno zengin, ışıl ışıl parlayan, insana düş kırıklığı verecek kadar temizliğe düşkün Amerikalı kadınlardan hoşlanmıyordu. Hiçbirinin hayal gücü yeterince çalışmıyordu. New York'un sokaklarında hiçbir şeye dikkat etmeden yürürken, bu kentte benim ne gibi beklentilerim olabilir diye düşündü.

New York çirkin bir kentti. Ne tarihin çekiciliği ne de içten bir yakınlığı vardı. Binalar ya çok yüksek veya çok alçaktı ayrıca hepsi de yeni yapılmıştı. Oranları dahi yanlış ilgisiz ve hantaldı. Yollar ise dümdüz, çok dar ve hepsi de birbirinin benzeriydi kısacası sıkıcıydı. Evlerin duvarlı bahçeleri yoktu. Sokaklarda ağaç yoktu yeşillik yoktu. Kısacası çirkin bir kentti.

New York sosyetesi de kentin mükemmel bir aynasıydı. Gürültücü, kaba ve başdöndürücüydü. Parayı verenin girebileceği umumi bir salona benziyordu, ne tarihçesi ne de çekiciliği vardı.

Kentteki Fransız kolonisi de berberler ve garsonlardan oluşuyordu.

Avrupa kentlerindeki kalite New York'ta yoktu. Fakat kendisine yasaklanan Paris'e bir taş atımlık mesafede ikinci plana düşerek yaşamak da işine gelmemişti. Hiç olmazsa bu kentte ana konu paraydı. Ve seksten sonra Bruno'nun tek ilgisini çeken konu paraydı. Yeterinden fazla para kazandığı halde daha fazlasını kazanmak istiyordu.

Bruno bugüne dek hiç kimseyi davet etmediği ve tıpkı Lille Sokağındaki evi gibi döşediği evine yaklaşırken acaba Jeanne'den mektup var mı diye düşündü.

Valmont'taki evin kahya kâdını kendisine sadık kalmıştı. Emekli olduktan sonra Eparney'de yaşadığı küçük evinden Bruno'ya sürekli mektup yazıp vatanından haber veriyordu. Paul de Lancel henüz altmış dört yaşındaydı ve Lancel'lerin uzun yaşadıkları herkesçe biliniyordu. Fakat insanın başına her gün bir kaza gelebilirdi. Hiç beklenmedik bir anda amansız bir hastalığa tutulabilirdi. Guillaume Amcası çok genç ölmüştü. Evet, pek yakında... eğer bugün olmasa bile pek yakında Jeanne'dan bir baş sağlığı mektubu alacağını biliyordu. Ve böylece eski yaşantısına kavuşacaktı.

1950 yılının Mart ayında bir Cuma günü öğleden sonra Freddy, Tony'nin masasının kenarına ilişip ümitle gözlerinin içine baktı. «Tony haydi seninle şöyle bir geziye çıkalım,» dedi. «Swede ve Jock masalarından kalkamıyorlar ama bütün patronların masa başında oturmasına gerek yok. Ayrıca bugün hava da çok güzel.»

Freddy odaya girdiği zaman elindeki boş kâğıda bakan Tony kaşlarını çatıp karısının yüzüne baktı.

«Gezmeye mi gidelim? Nereye? Hangi şahane manzarayı görmek istiyorsun? Akıllara durgunluk veren Hollywood levhasını mı seyretmek istiyorsun? Yoksa Santa Monica'nın dümdüz gri kumlarını mı görmek istiyorsun? Yani yeni uçağına atlayıp göklere yükselmek mi istiyorsun? Araba değil de uçak gezisine mi çıkmak istiyorsun?»

Freddy sabırla, «Hayır araba gezisi,» diye yanıt verdi. Öyle yemeğinde yine viskiyi fazla mı kaçırmıştı yoksa her şeye boş mu veriyordu? Tony yine kötü bir durumdaydı. «Haydi gel ara-

banın üstünü de açarız. Buradan bir an önce çıkıp gitmek istiyorum. Artık bu iş bana zevk vermiyor. Her şey rayına oturdu. Kazancımız da iyi. Haydi sevgilim gel gidelim.»

Tony isteksizce içini çekip yerinden kalktı ve Freddy'nin peşine takıldı. Freddy arabayı San Fernando Vadisinden geçirip tepelere Los Feliz mahallesine doğru sürdü. Ve arabayı tepenin üstündeki İspanyol çiftlik evlerine benzer bir evin önünde durdurdu.

Tony, «Hani gezmek istiyordun?» diye sordu. «Daha yola çıkalı on beş dakika bile olmadı.

«Bu ev hoşuna gitti mi?»

«Doğrusunu istersen evet. California'ya ancak bu tip evlerin yakıştığını hep söyler dururum.»

«Bizim bir eve ihtiyacımız var değil mi?»

«Evet.»

Freddy hevesle, «Yani bunun gibi bir şeye ne dersin?»

Tony karısının yüzüne baktı. «Sanırım sen bu evi satın aldın doğru mu? Çok güzel, sanırım durumu da iyi,» diye Freddy'nin yanıt vermesini beklemeden söylendi.

Freddy duyduğu heyecanın söndüğünü fark etti. «Şaşırmadın mı?»

Tony, «Evet bir bakıma şaşırmam gerekirdi değil mi?» diye yanıt verdi. «Artık zenginiz ya, hemen koşup bir ev aldın değil mi Freddy? Her işi tek başına yapmak istersin.» Freddy onun bu sözlerinin altında bir şeyler gizlediğini sezdi.

Uğradığı çocukça düş kırıklığını saklamaya çalıştı. «Şaşırmadınsa bile içini görmek istemiyor musun?» diye sordu.

«Eminim ki çok güzeldir. Şimdi beni zorla içeriye sokacağını biliyorum. Haydi yürü bakalım.»

Freddy evi satın aldığı günden beri Tony'nin onu gördüğü zaman göstereceği tepkiyi düşlemişti ama böylesine neşesiz karşılayacağını hiç aklına getirmemişti. Kendi kendisine belki akşamdan kalma olduğu için fazla coşku göstermedi diye teselli bulmaya çabaladı. Çünkü Tony'nin ne kadar içki içtiğini anlamasına olanak yoktu. Bazen kocası sızıp kaldığı zaman onun içkiyi ne kadar fazla kaçırdığını anlıyordu.

Tony bütün evi dolaştı. Müthiş geniş büyük rahat bir evdi. Bir erkeğin de bir kadın kadar rahat edebileceği sıcak güzel bir yuvaydı.

Tony odaları dolaşırken, «Çok güzel çok güzel,» diye mırıldanıyordu. Freddy onun yüzüne bir yumruk indirmek istedi. Evin içinde tıpkı nazik bir konuk gibi dolaşıyordu. Bir tek dolabın kapağını açmamış, bir tek çekmecenin içine bakmamıştı. Freddy evi onu güzel bulması için değil onu mutlu etmek için döşemişti.

Sonunda dönüp dolaşıp salona geldikten sonra Tony, «Bar nerede?» diye sordu.

Freddy içkilerin dizili olduğu masayı gösterdi. «İşte orada.»

Bardağına viski dolduran Tony, «Buz nerede?» diye sordu.

Freddy gülümsemeye çalışarak, «Mutfaktan getireceksin,» diye yanıt verdi. «Ama sen içkinde buz kullanmazsın değil mi sevgilim. Yalnızca konuklarımız olduğu zaman mutfaktan buz getirmek zorunda kalacağız,» derken kendisini malını müşteriye beğendirmeye çalışan bir satış elemanına benzetti.

Tony viskiyi bir yudumda içti ve bardağını tekrar doldurdu. «Sen de ister misin?»

«Lütfen seninki gibi olsun.» Freddy kocasının uzattığı bardağı havaya kaldırıp, «Şerefe,» diyerek sehpanın yanındaki koltuğa oturdu. Tony de kadehini havaya kaldırıp sesini çıkarmadan yarısını içti.

Salonu âdeta bir ölüm sessizliği kapladı. Freddy elindeki kalın kristal bardağı inceledi. Ve asabiyetle içkisini bitirdi. Herhalde evi içine sindirmeye çalışıyor, diye düşündü. Belki de göründüğünden çok daha fazla şaşırmıştı.

Freddy salonu kaplayan sessizliği bozup, «Tony ev çok büyük değil mi?» diye sordu. «Ama daha sonra çocuklarımız olunca, evimizde dostlarımıza davetler verince ve çocuklar büyüyüp de arkadaşlarını eve getirmeye başladıkları zaman fazla büyük gelmeyecek.»

«Bütün her şeyi planladın öyle mi? Freddy sana hayret ediyorum. Seni asla küçümsememeliyim. Bu anda çocuk doğuramayacağını biliyorum ama herhalde bütün dostlarımıza evimizi kutlama partisi için davetiye göndermişindir değil mi?»

Freddy oturduğu yerde huzursuzlandı. Tony'nin nesi vardı? Neden yaptıklarını beğenmiyordu? Neden Freddy'i suçluyordu?

Tony'nin attığı taşa aldırmayarak, «Hayır henüz davetiye-

leri göndermedim,» diye yanıt verdi. «Ev daha dün bitti. Boyaları bile kurumadı. Hem gelecek hakkında biraz hayal kurmamın ne zararı var? Bir içki daha içelim mi?»

«Hayır teşekkür ederim.»

Freddy şaşkına döndü. «Ne?»

«Aklımı başıma toplamalıyım,» diye Tony yanıt verince Freddy kanının donduğunu hissetti. Sanki öfkesini frenlemeye çalışıyormuşcasına sesinin tonu buz gibiydi.

«Aklını başına mı toplamalısın?» diye sordu.

«Evet. Farkındaysan sık sık içkiden başım dumanlı. Fakat sarhoş dolaşmamın faydası yok. Özellikle bunun için cesaretimi toplamalıyım.»

«Bunun mu? Evi beğenmedin mi? Yani bu evde yaşamak istemediğini mi söylemek istiyorsun?»

«Hayır ev çok güzel. Bu yaptığın şeylere dayanamıyorum. Al sana güzel bir ev Tony. İşte geleceğin bu Tony, partiler, evde kalan konuklar, büyük bir aile, oh tabii birlikte çok eğleneceğiz. Al sana bir iş kurdum Tony, kendine müdür yardımcısı diyebilirsin. Al sana bir milyon dolar Tony, Tony senin her istediğini Freddy gümüş tabak içinde sunacaktır!» Kadehini alıp şöminenin içine fırlattı. «Ulu Tanrım Freddy senin gelecek hakkındaki hayallerin bir anda gerçekleşiyor! Bir şeyi elde etmek istedin mi karşında hiçbir engel tanımıyorsun. Ve her istediğini tek başına elde ediyorsun. Ben senin yaşantında garip bir olayım. Birlikte bu evliliği yürütemiyoruz Freddy. Bunu sana çok daha önce söylemeliydim. Gerçekleri açıklayabilmek için kafamın dumanlı olmaması gerek. Ben bu evliliği bozmak istiyorum. Boşanmak istiyorum. Artık seninle evli kalamam.»

Tony'nin sesindeki acımasızlık söylediği sözler kadar Freddy'in içine işledi. Düştüğü tuzaktan kendisini kurtarabilmek için kendi pençesini ısıran bir hayvan gibi kararlıydı ve aynı zamanda acı çekiyordu.

«Sen çıldırmışsın! Sarhoşsun! Aksini söylesen bile umrumda değil. Herhalde gözünü açtığından beri kafayı çekiyorsun hergele!» Freddy yerinden fırlayıp bu sözleri bağırdıktan sonra kendi sesini çok uzaklardan geliyormuş gibi hissetti. «Eğer söylediklerini bir duysan kendinden utanırsın.»

«Utanıyorum. Yıllardır utanıyorum. Ayrıca buna alıştım bi-

le... ama Tanrıya şükür fazla alışmadım. Bak Freddy beni dinle. Beş yıl önce buraya taşındığımızdan beri yaşantımızı sen yönetiyorsun. Kısa zamanda başrolü aldın. Ben ise ne yapacağımı bile bilemiyordum. Eğer sen olmasaydın birkaç ay içinde iflas edip tekrar İngiltere'ye dönerdim. Ama Kartalları sen yarattın. Eğer sen olmasaydın birlikte giriştiğimiz bu işi başaramazdık. Senin Swede'ye ihtiyacın vardı ama kimsenin bana ihtiyacı yoktu. Uçak dolusu yük taşımaktan başka hiçbir işe yaramadım... bunu da herhangi bir pilot yapabilirdi. Başından beri ben fazla yüktüm...»

«Tony sus! Nasıl acımasızca haksızlık yapabilirsin? Eğer sen olmasaydın bunca yıl ben nasıl dayanabilirdim. Cesaretim bile yoktu.»

«Saçmalama. Tek başına her şeyi pekâlâ yapabilirdin. Beni kendi kendimi bana ihtiyacın olduğunu söyleyip kandırıyordum. Annie'nin bana ihtiyacı olduğunu söylüyordum. Ve böylece gerçekle yüzleşmekten kaçıyordum... ve içkiye yumuluyordum. Artık büyük başarı kazandık, kendimi kandıracak mazeret kalmadı. Büyük mücadeleler sona erdi. Ama sakın beni kandırmaya çalışma. Her şeyi yine sen yöneteceksin. Ben seninle rekabet edemem ve böyle yaşayamam. Freddy böyle yaşam beni öldürüyor. Kendime saygım kalmadı. Bunun ne demek olduğunu anlamıyor musun?»

«Tony bak, seninle birlikte İngiltere'ye dönerim. Artık birkaç kuruş paramız var ben çalışmam evde otururum... biliyorsun zaten buraya kısa bir dönem için gelmiştik. Kimse ebediyen burada yaşamaya bizi zorlayamaz ki.» Freddy elinden geldiğince mantıklı konuşmaya çalışıyordu. Tony gerçekten kendisini üzmek istemiyordu. Eğer sukunetini kaybetmeyip sinirlenmezse, onunla aklı başında konuşursa belki...

«Zavallı küçük Freddy. Her şeyi istediğin gibi ayarlayabileceğini sanıyorsun değil mi? Hatta karakterini bile değiştirebileceğini sanıyorsun öyle mi? Bundan böyle tekrar bir evin hanımefendisi rolünü gerçekten oynayabileceğine samimiyetle inanıyor musun? O zamanlar bile ne kadar mutsuzdun... ama o yaşantıya öylesine iyi dayandın ki bir kez olsun ağzını açıp yakınmadın. Fakat şimdi... aynı oyunu tekrarlamak çok gülünç olur. Senin için evin yuvan burası California Freddy. Benim

içinse Longbridge Grange. Orayı çok özledim Freddy. Hatta yağmurunu bile özledim. Sen sapına dek Amerikalısın ben ise fazla İngilizim. Bu evliliği birlikte yürütemeyeceğiz. Eğer California'ya taşınmasaydık sen de sonuna dek İngiltere'de yaşayamazdın.»

«Fakat... fakat... nerde yanıldık?» diye Freddy sordu. Evet gerçekten Tony'nin kafası dumanlı değildi. Ayıktı. Duyduğu acının arasında bile İngiltere'de yaşandığı günlerin sıkıcılığını anımsadı. «Tony lütfen bana söyle lütfen nerede yanıldığımızı söyle.»

«Evlendiğimiz zaman birbirimizi doğru dürüst tanımıyorduk. Hatırlıyor musun sevişmediğimiz zamanlar bütün sohbetimiz uçaklar ve savaştı. İkimiz de aynı oyunun bir parçasıydık. Senin mücadeleci ruhunu seviyordum ama savaş sona erdikten sonra yine aynı ruhla karşılaşacağımı bilmiyordum. Bütün dünyayı sen yönetmek istiyorsun. Kartallar Şirketini kuruncaya dek senin nè tür bir kadın olduğunu anlayamamıştım. Freddy sana hayranım, her zaman da hayran olacağım, fakat karım olarak istediğim kadın sen değilsin. Savaşta geçirdiğimiz zafer dolu günler ve Annie'den başka ortak hiçbir şeyimiz yok. Ve bir evlilik için bu yetmez. Özür dilerim ama benim için bu kadarı yetersiz.»

Freddy dikkatle onun yüzüne baktı. Eve geldiklerinden bu yana Tony on yaş gençleşmiş gibiydi. Yüzüne bir rahatlama ve huzur ifadesi çökmüştü.

Birdenbire gerçek Freddy'nin kafasına dank etti. «Tony başka bir kadın var değil mi?»

«Evet. Bunu anlayacağını sanıyorum. Bunca zamandır parmağımın ucuyla sana dokunmadığım için ne düşündün?»

«Bilmiyorum. Ama başka bir kadının varlığını asla düşünmemiştim. Kim?»

«Bir kadın. Sessiz, hoş huzur veren bir kadın.»

«Onunla evlenecek misin?»

«Hayır. Kimseyle evlenmek istemiyorum. Freddy sadece boşanıp yurduma dönmek istiyorum.»

Kahvaltı sofrasında Freddy'nin mektubunu okuyan Delphine elindeki kâğıdı Armand'a uzattı. Kocası mektubu dikkatle okur-

ken Delphine de onu inceledi. Armand mektubu elinden bırakır bırakmaz Delphine, «Şaşırdın mı?» diye sordu.

«Çok şaşırdım. Boşanacakları kimin aklına gelirdi? Sekiz yıl olaysız geçen bir evlilikten sonra, hiç olmazsa ciddi bir olay olmadığını biliyoruz. Ama Freddy evliliğin sona erdiğini ve bunda hiç kimsenin suçu olmadığını yazıyor. Iki iyi yetişmiş namuslu insan, sekiz yıl evli kalıp bir de çocukları olduktan sonra hiç sebepsiz yere neden boşanırlar ve bunda hiç kimsenin suçu olmaz? Yoksa bu da mı yepyeni parlak Amerikan fikirlerinden birisi?»

«Hayır, Freddy bize kısa yoldan boşanma hakkında bundan böyle artık söz etmeyeceğini belirtmek istiyor. Çok gururludur. Zavallı yavrum. Gururu yüzünden duygularını açıklayamaz. Hiç kendisini beğenmişliği yoktur. İngiltere'de yaşadıkları zaman bize ziyarete geldiklerini anımsıyor musun? Ne kadar mutsuz olduğunu bana ima dahi etmedi. Aslında çok mutlu olduğuna, İngiltere'de yaşadığına çok sevindiğime beni ikna etmeye çalıştı. İnsanların kendisine yardımcı olabileceklerini öğrenemedi. Çok inatçıdır.»

«Bebeğim sen ondan çok mu farklısın?»

«Hayır ben de zorlu bir müşteriyimdir... ama sana karşı değilim,» diye Delphine yanıt verdi. «Onun için Freddy'yi iyi anlıyorum. Sen ise karşılaştığımız ilk anda benim ne mal olduğumu anladın. Bir an için bile senden hiçbir şeyi gizleyemem. Günün birinde bunu denemekten bile vazgeçeceğim. Tony ise Freddy'nin numarasını anlayamadı, bunu fark etmiyor musun?»

«Eski bacanağım bana hâlâ çok esrarengiz... İngiliz asılzadelerini asla anlayamıyorum. İşte bu nedenle de Anglo Saksonlar konusunda hiçbir film yönetmek istemedim. Onların oyunlarını ben hiç anlayamıyorum.»

«Nedendir bilmiyorum ama bu olay bana Freddy'nin çocukluk aşkını anımsattı.»

«Neden söz ediyorsun?»

«Geçen yaz çocuklarla Valmont'a gittiğimiz zaman annemle karşılıklı dertleştik. Freddy'nin on altı yaşındayken uçuş hocasına delicesine âşık olduğunu ve o yüzden evi terk edip yıllarca o adamla yaşadığını anlattı. Birlikte yaşadıklarını hiç kimse fark etmemiş ama annem onları görünce anlamış. Annemin anlattığına göre, birbirlerine büyük ihtirasla tutkunmuşlar, ara-

larında gerçek bir aşk varmış... ama savaştan sonra Freddy'e sorunca yıllardır haberleşmediklerini söyleyip konuyu kapatmış. Eğer annem bu kadar kesin konuşmasaydı dünyada inanamazdım.»

«Anneler kızlarıyla baş başa kalınca eski aşk maceralarını mı konuşuyorlar?»

«Tabii. Kocalarımızı çekiştirmediğimiz zaman bunları konuşuyoruz. Sadowski kadınlar hakkında daha öğrenmen gereken çok şey var. Dur bakalım daha neler duyacaksın. Küçük masum haşarı Freddy, kırk yaşlarında bir erkekle günah içinde yaşıyor, oysa ailenin yüzkarası olduğumu sanıyordum. Ne olduğunu açıkça anlıyorum. Tony'den ve İngiliz tutuculuğundan sıkıldı. Boğazına kadar doldu. Sonunda onu başından savmaya karar verdi. Bahse girerim ki bir başka erkek yedekte bekliyordur. Yakında Freddy bunu açıklar. Bu mektubun özeti bu. Ama yine de onun adına üzüldüm... sekiz yıl dile kolay. Annie için de üzülüyorum. Özellikle Tony'e üzülüyorum, zavallı adam.»

Valmont'a posta öğle vakti gelirdi. Eve Freddy'nin mektubunu bir kenara koydu. Boş vaktinde rahat rahat okumak istiyordu. Şimdi şarap alımcılarına öğle yemeği hazırlıyordu. Müşterileri gün geçtikçe artıyordu. Dünyanın dört bir yanında şarap alıcıları her yıl Valmont şatosuna gelip konuk oluyorlardı. Konukseverlik Champage bölgesinin özelliklerinden birisiydi. Eve yemek masasını gözden geçirdi. Vazolardaki çiçekleri tekrar düzenledi. Her şey istediği gibi hazırdı. Artık odasına çıkıp giyinebilirdi.

Konuklarının gelmesine beş dakika kalmıştı. Eve pencereden uçsuz bucaksız uzanan üzüm bağlarına baktı. Onların sayesinde Lancel Şaraplarını üretmeye devam etmişlerdi.

Paul gelip Define'nin boşaldığını Bruno'nun tüm şarapları karaborsada sattığını haber verdiği günü asla unutamıyordu. Kocasının duyduğu utanç ve ezikliği de asla unutamayacaktı. Fakat binbir güçlüğe göğüs gerip her türlü eziyeti çekerek bağları tekrar canlandırmış, üzümleri yetiştirip şarap yapmaya devam etmişlerdi. Ve bu süre içinde Paul hızla yaşlanmıştı. Bir çılgın gibi çalışıyordu. Ne zaman başını kaldırıp kocasının yüzüne baksa orada kader ve acı görüyordu. Ama o olaydan sonra Bru-

no'nun adını asla ağzına almamıştı.

Eve saatine göz attı artık aşağıya inmesi gerekiyordu. Freddy'nin mektubunu tuvalet aynasının üstüne bıraktı. Ve akşam yemeğinden sonra ancak açacak zaman buldu. Akşam yemeğinden sonra konuklara veda edip şatonun kendilerine ait bölümüne geçmişler, yatmaya hazırlanıyorlardı. Paul giyinme odasında pijamalarını giymek üzereyken Eve kapının önünde belirdi. Şaşkınlık içinde «Freddy ve Tony boşanıyorlarmış,» diyerek bağırdı ve gözlerine yaşlar doldu.

Paul uzanıp mektubu karısının elinden aldı. «Dur bakayım.» Mektubu okudu, uzanıp karısını kollarının arasına alarak saçlarından öptü, «Sevgilim ağlama, neler hissettiğini biliyorum ama dünyanın sonu geldi demek değil.»

«Ama anlamıyorum! Hiç kimsenin suçu yok... demekle neyi kastediyor? Bu çok komik! Bunun doğru olmadığını biliyoruz.»

Paul ağır ağır, «Tabii doğru değil. Ve anlamıyorum,» dedi.

«Ne demek istiyorsun?»

«Geçen yıl şarap alıcılarını görmek için California'ya gittiğimiz zaman vaktimin çoğunu Tony'yle geçirdim. İçkiyi biraz fazla kaçırmıyor, resmen bir alkolik olmuştu. Ben anlamıştım ama iyice gizlemeye çalışmıştı. Sanırım bu alışkanlık savaş sırasında başlamış... İngilizler küp gibi viski içerler ve ertesi gün çılgın gibi savaşırlardı. Bize benzemezler. Karaciğerleri sanki som bakırdan. Sen farkında olmadığın için bir şey söylemedim. Freddy ise benim anlayacağımdan çok korkuyordu. Bu alışkanlığından kurtulması için dua ettim ama doğrusunu istersen fazla ümidim yoktu. Anlaşıldığına göre Freddy artık dayanamayacak duruma gelmiş. Bize bunu açıklamasını beklemiyorum ama kendisi için olduğu kadar Annie'nin uğruna da onu terk etmesi gerek.»

Eve kendi kendisine, «Benim tatlı Freddy'im,» diye mırıldandı.

«Evet. Ama içinden çıkamayacağı bir duruma düşmektense boşanması daha iyi. Freddy çok güçlüdür bu badireyi kolayca atlatır. Ben Tony'e acıyorum. Savaşta öyle kahramanca dövüştükten sonra... istenmeyen bir koca ol.»

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

İki adam birlikte öğle yemeği yerlerken Jock Hampton, «Swede, ikimizin arasında kalsın ama kadınlar hakkında bilmemiz gereken her şeyi bildiğimizi mi sanıyoruz?» diye sordu. «İkimiz kafa kafaya verirsek kadınlar hakkında pek fazla bir şey bilmediğimiz ortaya çıkar mı acaba?»

Swede homurdandı. «Seninle aynı yolda yürümemeye dikkat etmeliyim.»

«Kaç kızla gezip tozdun? Düzinelerle mi? Yoksa yüzlercesiyle mi?»

«Sayılarını anımsamıyorum.»

«Ben de. Ama sen benden daha yaşlı ve deneyimlisin. Sonra onu benden çok daha önce tanıyorsun. Freddy'e neler olduğunu bana söyler misin?»

«Ben de genelde kadınlardan söz ediyorsun sanmıştım. Genelde kadınlar hakkında bir iki şey bilirim ama Freddy'e gelince... tahmin bile etmek istemem.»

«Bak, onun çok özel biri olduğunu biliyorum. Bende kaz değilim, geneldeki kadınlarla Freddy arasında bir fark olduğunu biliyorum tabii, ama o da eninde sonunda bir kadın. Ve diğer kadınlar gibi davranması gerek doğru değil mi?»

«Belki, belki de değil.»

«Biliyor musun, Castelli, bu konuyu açtığıma doğrusu sevindim. Çok yardımcı oldun. Tanrı aşkına, o kutsal bir melek değil, etten kemikten yapılmış biri ve ben onu deli gibi özledim! Freddy'nin geri dönmesini istiyorum. Yani boşanmadan önceki

haline dönmesini istiyorum. Anımsıyor musun? Bizi hep hayrette bırakırdı değil mi? Bok canına Swede, bizi şaşkına çevirmesi, dengemizi bozması, oyuna getirmesi eğlenceli değil miydi? Biz de onun isteklerini yerine getirmek için koştururken bizlere nasılda gülerdi... Her gün bayram havasında yaşardık. O kaltak karıyı çok özledim. Hayatımda tanıdığım kadınların hepsi güç insanlardı ama onlar Freddy'nin yanında sönük kaldılar. Ona ne oldu, Swede?»

«Şey... hanımefendi oldu. Ona ancak bu sıfatı yakıştırabilirim.»

«Kocalarından boşanan birçok kadın tanıyorum. Hiçbiri de hanımefendi olmaya özenmiyor. Genellikle hepsi zincirden boşanmış gibi canlarını sokağa atıp erkek arkadaş buluyor, yeni baştan çıkarıcı seksi giysiler satın alıyorlar... Belki bu söylediklerimin hepsi doğru değil ama zamanla böyle davranırlar. Freddy'yle Tony boşanalı bir yıl oluyor. O koca evde her gece Annie'yle birlikte yemek yiyor. Sekiz yaşındaki bir kız çocuğunun ev ödevlerine yardım etmek Freddy'nin sosyal yaşamının en eğlenceli yanı. Vaftiz kızımı görmek için arada sırada onlara uğruyorum. Ve her seferinde aynı manzarayla karşılaşıyorum. Bunun normal olduğunu sakın bana söyleme.»

«Jock, demek ki Freddy özel yaşamını bu çizgide yürütmek istiyor. Bizi hiç ilgilendirmez.»

«Anladım. Tartışmıyorum. Ama o aynı zamanda bizim ortağımız. Freddy kıçını kaldırıp işin başına dönmezse pek yakında para kaybetmeye başlayacağız. Yürümesi bile değişti. Evet, arada sırada ofise gelip boy gösteriyor ama artık eskisi gibi bizim canımıza okumuyor. Hatta artık uçmuyor bile. Oysa en iyi fikirleri uçtuğu zaman üretirdi. Onunla bu konuda ciddi ciddi konuşmalısın.»

«Ben bu göreve nasıl seçildim?»

«Çünkü sen onu çocukluğundan beri tanıyorsun. Seni dinler. Bana ise defolup gitmemi söyler.»

«Hayır, teşekkür ederim. Eğer çok istiyorsan, bu görevi kendin yerine getir, Jock.»

«Korkuyor musun?»

«Hiç şüphen olmasın.»

«Ama ben korkmuyorum. Yine de bu konuyu senin açman daha uygun olur, Swede. Ama eğer sen çekiniyorsan ben yapa-

rım. Bundan daha kötü başımıza ne gelebilir? Eh, bana defol başımdan git diyebilir değil mi?... ama hiç olmazsa doğru yolda olmadığını anlar. Hiç kimse boşandım diye ömrünün sonuna kadar yas tutmaz.»

«Böyle mi söyleceksin?»

«Hayır, daha nazik olurum. Öncelikle onu evden ve ofisten dışarıya çıkarmak gerek.»

«Saçlarını yaptırmaya gittiği zaman birlikte kuaföre gidin. Ancak o zaman sokağa çıkıyor,» diyerek sırıttı Swede. Freddy'nin özel yaşamına burnunu sokmaya hiç niyeti yoktu. Onu çok iyi tanıyordu. Hayatında değer verdiği iki erkeğin de onu bırakıp gittiğini kime söyleyebilirdi? Eğer kendini tüm dünyanın gözlerinden saklamak istiyorsa onu kim suçlayabilirdi? Hem Jock Hampton'un ortaklığı böylesine velveleye vermesine gerek yoktu. İşler nasıl olsa tıkırında gidiyordu.

«Onu Kartal Filosu buluşma yemeğine davet edeceğim. Evet, bu daveti reddedemez.»

«Gelir mi dersin?»

«Eğer kendi isteğiyle gelmezse onun elini kolunu bağlayıp arabanın arkasına atar kaçırırım.»

«Belki de onu davete öyle götürmeye yeğlemediğinden emin misin?»

«Swede, sen bir sapıksın. İğrenç moruk bir herifsin. Ve bu öğle yemeğinin parasını sen ödeyeceksin.»

Freddy aynadaki görüntüsüne bakıp kaşlarını çattı. Bu geceki partiye zorla gidiyordu. Jock Kartal Filosu yemeğinden söz ettiği günden beri bu toplantıya katılmayı kesinlikle istemiyordu.

Jock'un berbat fikirlerinden biriydi. Duygudan yoksun, inanılmaz derecede kaba bir davetti. Birlikte gitmeyi önerdiği zaman Freddy kulaklarına inanamamıştı. Onu davet etmeye nasıl cesaret etmişti? Kartal Filosu yemeğinde yitirdiği tüm anılarının tazeleneceğini ve acı çekeceğini bilmiyor muydu? Freddy Tony'nin son konuşmasındaki sözlerinin bir tanesini bile asla unutamıyordu. O günlerden zafer dolu günler diye söz etmişti. Tony'e ve görevine âşık olduğu günlerdi. Ve sonunda bu iki aşk birleşmişti. Jock toplantıya birlikte gitmeyi teklif ettiği zaman

Freddy'nin şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı. Nasıl böylesine düşüncesiz olabiliyordu? Birlikte gidelim diye tutturmuş ve Freddy'nin ileri sürdüğü mazeretlerin hiçbirini dinlemediği gibi sık sık eve gelip birlikte gitmekte ısrar etmişti.

Sonra Annie vardı. Sinsi hergele, «Annie, annenin giyinip süslenip bir gece olsun gezmeye gidip eğlenmesini istemez misin?» diye sormuştu. Sekiz yaşındaki minicik bir çocuğu nasıl kandırmıştı? Yoksa, «Evet, gitmelisin, anne, ben ödevimi tek başıma yaparım, Helga'yla mutfakta yemek yemeye bayılırım,» demesini öğretmiş miydi?

Freddy, evet beni bu işe zorla ittiler, diye düşündü. Jock Hampton elinden geleni ardına koymamıştı. Aynadaki görüntüsüne bir kez daha baktı. Evet, her şey yolundaydı. Uzun kollu, kapalı yakalı, şık siyah bir giysi giymişti. Ama ipek elbisenin beli biraz fazla boldu. Tony'den boşandığından beri iştahı kalmamıştı. Freddy beline siyah bir kemer bağlayıp pahalı ipek elbisenin belini çekiştirdi. Dudaklarına biraz ruj sürmüştü ama kirpiklerini filan boyamamıştı. Diğer pilotların karıları süslü püslü geleceklerdi. Ama Freddy Hollywood'lu güzellere benzemek istemiyordu. Küçük bir çift küpe ve siyah topuklu papuçlar kıyafetini tamamladı.

Jock geldiği zaman Freddy yarım saattir hazır onu bekliyordu. Yine de bir türlü karar verip odasından çıkamıyordu. Belki beş kez çantasının içine bakıp bir şey unutup unutmadığını kontrol etti. Jock ve Annie aşağıda neşe içinde konuşuyorlardı. Bu salak toplantıya neden Annie'yi davet etmedi, diye düşündü. Sonunda Freddy kendini zorlayıp aşağı kata indi ve birden salona girdi.

Annie, «Anne!» diye bağırdı.

Jock, «Freddy, cenaze törenine gitmiyoruz,» dedi. «Neden bu elbiseyi giydin? Hemen git, üstünü değiştir. Zaten geç kaldık, birkaç dakika daha geciksek bir şey fark etmez.»

Annie, «Oh, anne, çok korkunçsun,» diye bağırdı.

«Siyah her yere uyar, her zaman şıktır... siz ikiniz elbiseden ne anlarsınız? Bu elbise Jacques Fath imzasını taşıyor.»

Jock, «Kimin olursa olsun bana ne, git sırtına doğru dürüst bir şey giy ve sakın siyah olmasın,» diye gürledi.

Annie, yüzünü asıp, «Tıpkı dul kadınlara benzedin,» dedi.

Freddy, Jock'tan yana ölümcül bir bakış attı. «Pekâlâ, pe-

kâlâ.» diyerek öfkeyle odasına koştu. Hırs içinde odasındaki dolabın kapağını açıp giysilerini gözden geçirdi.

Askıdan bir giysi çekip aldı. Tony evden ayrılmadan önce yeni evlerine taşınma şerefine vereceği parti için almış ve bir kez olsun sırtına giymemişti. Siyah elbiseyi çıkarıp yeni giysiyi giydi. Ayakkabılarını ve çantasını değiştirdi. Daha parlak ve daha büyük küpeler taktı. Ayrıca biraz daha makyaj yapması gerekti. Sonra gidip mücevher kutusunu açtı ve savaş sırasında rütbe yıldızlarını alıp giysisinin üzerine taktı. Yüksek topukların üstünde yürüyebildiğince hızla aşağı kata indi.

«Ümit ederim ikinizin de hoşuna gider,» diye öfkeyle söylendi.

Jock ve Annie oturdukları koltuklardan ayağa fırlayıp aval aval baktılar.

Freddy, «İşte elimden geldiğince süslendim,» diye tersledi.

«Oh Tanrım, Freddy.»

Annie'nin soluğu kesildi. «Sen... oh, vay canına... çok güzelsin.»

«Teşekkür ederim, sevgilim. Eve erken döneceğim ama bana vaktinde yatacağına söz ver. Yarın sabah sana anlatırım.»

«Oh, vay canına anne, oh ne güzelsin! Böyle bir giysiyi giyebilmek için kaç yaşında olmalıyım.»

Freddy, «Çok yaşlı olmalısın, Annie,» dedi.

«Annie, tıpkı annen gibi otuz bir yaşında ve çok genç olmalısın,» diye Jock söze karıştı. «Haydi bakalım, güzelim, yola koyulalım. Yeterince geç kaldık.»

«Jock, sakın ama sakın bana güzelim filan diye hitap etme, yoksa seninle bir yere gitmem. Ben senin sevgilin değilim. Savaştaki filo arkadaşınım, zaten bu daveti kabul etmemim nedeni de bu.»

Jock, «Peki, efendim,» diyerek selam durdu. «Çok özür dilerim, efendim.»

«Evet, böylesi daha iyi.» Jock, Freddy'nin yeni kürk ceketini omuzlarına koydu ve kolunu uzattı. Freddy onun bu gereksiz davranışına hafifçe kaşlarını kaldırarak yanıt verdi.

«Sanırım tek başıma yürüyebilirim, teşekkür ederim,» diyerek hızla ön kapıya doğru yürüdü.

Toplantının yapıldığı salonun önüne geldiklerinde, Freddy içerden gelen müziğin sesini duyunca heykel gibi durdu.

«Jock bu müzik...»

Halinden çok memnun olan Jock onun sorusunu duymadı bile. Bu toplantıyı o düzenlemişti. Hatta orkestrayı bile kendisi tutup çalacağı parçaları seçmişti. Savaşa katılan Kartallar Filosundaki bütün pilotların üniformalarıyla bu yemeğe katılmalarını istemişti. Los Angeles'in dışında yaşayanlar bile karılarını alıp toplantıya gelmişlerdi.

Freddy, «Bu müzik,» diye yineledi.

Jock sırıtarak, «Harika değil mi?» diye sordu.

Freddy, «Berbat!» diye bağırdı. «Böylesine yapay bir nostalji içinde yuvarlanmaktan nefret ederim.»

Freddy'yi dirseğinden itekleyerek salona sokan Jock, «Eğer aralarından birisi bu şarkıyı çalmalarını istemişse ben ne yapabilirim?» diye homurdandı. «Evet, haklısın, çok sıkıcı ama bütün gece burada dikilip duramayız. Freddy, çok teşekkür ederim, gerçekten bana çok yardımcı oldun.»

Müzik değişti, orkestra bir vals çalmaya başladı. Jock, Freddy'yi piste doğru götürdü. Freddy birdenbire kendini üniformalı adamların arasında buldu. Tanımadığı birtakım insanlar ona ve Jock'a sarılıp hoşgeldin diyorlardı.

Freddy herhalde bu parti dün başlamış diye karar verdi. Gürültü dayanılacak gibi değildi. Herkes neşe içinde bağırışıyordu. Kadınların hepsi de tıpkı Freddy gibi giyinmişlerdi. İçinden, hiç de fena değil, diye geçirdi. Jock onu ikinci kez dans pistine sürüklediğinde biraz neşesini bulmuştu. Ayrıca Jock'un da ne kadar iyi dans ettiğini unutmuştu. Âdeta eğleniyordu. Müzik tekrar değişti.

«Lütfen kulağıma şarkı söylemekten vazgeçer misin?» diye fısıldadı.

Jock, «Ama şarkının bütün sözlerini biliyorum,» diye karşı çıktı.

«Bu mazeret değil. Sen Bing Crosby değilsin.»

Neyse ki, diğer tanıdıklar gelip dansı kestiler ve Freddy'yi Jock'un kolları arasından alıp birlikte dans etmeye başladılar. Yemek, şerefe kaldırılan kadehler, espriler, yer değiştirmeler, bağırış çağırış arasında geçti. Birara orkestra şefi Jock'un yanına yanaşıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Jock bir an tereddüt etti. Sonra orkestranın bulunduğu platforma çıkıp kalabalığı sessizliğe davet etti.

«Çocuklar, uçaklardan inip sırtımızdan paraşütleri çıkara-

rak nasıl Mavi Kuğu barına koştuğumuz günleri anımsıyor musunuz? Hani arasıra bir kız ortaya çıkıp bize Birinci Dünya Savaşından kalma şarkıları söylerdi. Haydi şimdi yine toplanıp o kızı dinleyelim. Freddy neredesin? Lütfen buraya gelin, Teğmen de Lancel.»

Bu sözler üzerine büyük kıyamet koptu. Bir salon dolusu erkek eski şarkılarını dinlemek için bağrıştılar. Freddy kendini tuzağa düşmüş gibi hissediyordu. Hiç kimse kalkıp da şarkı söyleyeceğini ona haber vermemişti. Oturduğu yerden Jock'a ölümcül bakışlar fırlattı ama o hiç aldırmadan orkestranın yanına gelmesini işaret ediyordu. Freddy, bari şu işi başımdan kibarca savayım, diye düşünerek sahneye çıktı. Tuzağa düştüğünü hissediyordu. Başını iki yana salladı. Evet, tuzağa düşmüştü. Karşısında onu hevesle dinlemeyi bekleyen insanları görünce içi bir tuhaf oldu. Ve eski şarkıları söylemeye başladı. Bildiği bütün şarkıları peş peşe söyledikten sonra repertuarının son şarkısına geldi. Ve duraksadı. Yanında duran Jock, «Haydi Freddy, lütfen devam et,» diye ısrar etti. Kartallar Filosunun bazı elemanları da sahneye Freddy'nin yanına çıkmışlardı. Hep bir ağızdan son şarkıyı söylemeye başladılar.

«Düğün çanları neşeyle çalacak
Gözyaşları unutulacak
Beni bekle ve her gece dua et
Yeniden buluşuncaya kadar.»

Bu şarkıyı belki on kere üst üste söylediler. Freddy yanaklarından aşağıya akan gözyaşlarına engel olamıyordu. Beline sarılı kollardan kendini kurtarıp sahneden kaçtı. Salondan dışarıya çıkarak yoldan geçen bir taksiyi durdurmaya çalıştı.

«Dur bekle! Ceketini unuttun!» Jock arkasından gelip omuzlarına kürk ceketini koydu. Cebinden mendilini çıkarıp beceriksizce Freddy'nin gözyaşlarını sildi.

«Tanrım... seni üzdüğüm için çok özür dilerim... ama inan ki üzüleceğini hiç düşünmemiştim.»

«Ama her şeyi düşünmüştün,» diye onu suçladı Freddy. «O eski şarkılar... o müziği nereden buldun?»

«Haydi, Freddy, çok iyiydin. Şarkı söylediğine sevinmiyor musun?»

«Doğrusunu istersen... pek de fena değildi.. O şarkıları nasıl hatırladığımı bile bilmiyorum.»

Kapıcı, Jock'un üstü açık Cadillac'ını getirdi. Göz açıp kapayana dek Freddy'nin evine geldiler. Jock arabayı park etti.

Jock, «Evet, toplantı bitti. Herhalde bir on yıl daha toplanmayız,» diye mırıldandı.

Freddy, «Belki de hiç toplanmamalıydık,» dedi. «Belki bu geceden sonra hiç biraraya gelmesek daha iyi.»

«Ama o zaman senin şarkı söylemeni dinleyemem... Freddy, eski günleri çok özlüyorum.»

«Jock, hiçbir şey aynı kalmaz. Her şey değişir. Ve bazı kez de iyiye gitmez, aksi olur.» Freddy eldivenlerini çantasını toplayıp arabadan inmeye hazırlandı.

«Hayır gitme, dur bekle. Bir dakika daha kal da konuşalım olur mu? İşten başka konularda hiç konuşmayız...»

Freddy şaşırdı. «Konuşalım mı?»

«Evet. Herhangi bir şey hakkında konuşalım. On yıldır birbirini tanıyan iki insanın birbirlerini doğru dürüst tanımadıklarını düşünüp konuşalım.»

«Öyle mi?» Şimdi Freddy gerçekten eğleniyordu. Bunca yıldır Jock'un bir kez olsun içki içtiği zaman sarhoş olduğunu görmemişti. «İçkiyi biraz fazla kaçırmadınız mı, filo komutanı?»

«Allah kahretsin kaçırdım. Dut gibi sarhoşum. Bu her ne demekse.»

«Eve gidip uyusan daha iyi olur. Başka zaman konuşuruz.»

«Aman Tanrım, Freddy!» diye öfkeyle bağırdı Jock. «Benim hakkımda bir şey bilmiyorsun değil mi? Bilmek istemiyorsun.»

«Jock...» Annie'nin yaşında küçük bir çocukla konuşurmuş gibi Freddy söze başladı. «Tony'nin en yakın arkadaşıydın, Longbridge'ler seni aileden biri sayıyordu. Beş yıldır iş ortağıyız, Annie'nin vaftiz babasısın. Düğünümde kocamın sağdıcıydın. Tanrı aşkına... tabii seni tanıyorum.»

«Hayır, tanımıyorsun. Senin için ben her zaman gruptan birisiydim... işte şimdi bunu kanıtladın. Benim kendime ait bir varlığım ve yaşamım olduğunu hiç düşünmüyor musun... Tanrının belası bir hayat, ümitlerim, hayallerim ve duygularımın Longbridge ailesi ya da Kartallar'la ne ilgisi var?» Freddy onun bu beklenmedik çıkışı karşısında şaşırdı ve sustu. Söylediklerinde gerçek payı vardı.

«Jock...» Freddy çekinerek elini uzatıp onun kolunu tuttu. Jock yüksek sesle bir inilti koyuverip onu kollarının arasına aldı. «Allah kahretsin Freddy, bir saniye bile olsun seni sevdiğim hiç aklına gelmedi mi? Artık bu sevgiye dayanamıyorum.»

«Jock...» Freddy hayretler içindeydi. Duyduklarına inanamıyordu. Onun saçmaladığını sanıp Jock'u itekledi. «Haydi kendine gel! Içkinin etkisiyle böyle konuşuyorsun. Bu gece eski dostlar müzik ve anılar... zafer dolu günler... bu aşk değil. Yaşamındaki diğer kadınları düşün. Bana âşık olduğundan nasıl emin olabilirsin?»

«Allah seni kahretsin, beni dinler misin! Öyle benden üstünmüşsün gibi dudak kıvırmaya da son ver. Hayatımda ilk kez bir şansızlık eseri... İngiltere'de bir kilisede nikâh kıyılmadan beş saniye önce bir kadına âşık oldum. Duvağını kaldırıp yüzünü görünce sana âşık oldum. Belki ben salağın tekiyim, ama ömür boyu âşık oldum ve yıllardır bu aşktan kurtulmaya çalışıyorum... ama hiç kurtuluş şansım yok. Seni düğün armağanlarıyla birlikte gelen biri sanan bir kadına âşık olmak güzel mi?»

Freddy, «Ama... ama,» diye kekeledi.

«Aması maması yok. Yaşamına beş saniye geç girdim. Çünkü sen o zaman başkasına âşıktın. Bense sadece bir arkadaşdım. Geçmişinin bir parçası. Ama hiç kimse geçmişini tekrar yaşamaz. Beni dinle, Freddy, geçmişin geçmişte kaldığını biliyorum ama birlikte geleceğimizi yazabiliriz, bütün bunların hayalini günde kaç kez kuruyorum biliyor musun? Hayır, sakın beni susturmaya çalışma. Sonunda cesaretimi toplayıp sana açıldım. Freddy, düşünsene, aynı okula devam etseydik bu gece seni okul balosuna davet etmiş olacaktım. Birbirimizi bir iki saniye içinde kaybettik. Allah kahretsin, birlikte ne kadar mutlu olabileceğimizi hiç düşündün mü?»

«Sanırım... hiç düşünmedim.»

Jock hevesle, «Sana aptalca bir şey soracağım,» dedi.

«Aptalca bir şey mi soracaksın?»

«Sadece budala biri kızdan izin ister. Bunları okula gittiğin zaman başına gelmemiş miydi?» Jock, Freddy'den yana kayıp onu kollarının arasına aldı ve Freddy'nin karşı koymasına fırsat vermeden dudaklarını öptü.

Şaşkına dönen Freddy ,«Yapma,» diye bağırdı. Uzun zaman-

dır bir erkek tarafından öpülmemişti. Ne yapacağını şaşırıp kasıldı.

Jock, «Kollarını boynuma dola, Freddy,» dedi. «Haydi bir dene bakalım, belki hoşuna gider.»

«Jock Hampton, sen ne bok yediğini sanıyorsun?»

Jock, «Öpüşüyoruz. Sadece öpüşüyoruz,» diyerek onu tekrar öpmeye başladı.

Freddy çılgın gibi karşı koymaya çabalayarak, «Konuşmak istediğini söylemiştin,» dedi. Ama Jock'un öpücükleri de çok hoşuna gidiyordu. Onun böylesine güzel koktuğunu, kollarının bu denli güvence vereceğini tahmin etmemişti.

«Daha sonra konuşuruz. Freddy sevgilim, sen de beni öp, Lütfen beni öp. Evet, şimdi daha iyi. Sakın utanma, o kadar güzelsin ki, seni seviyorum, hep de sevdim ama beni hemen sevmene gerek yok. Ama lütfen beni sevmeyi dene. Hep senin özleminle yaşadım... bütün yaşamım boyunca seni özledim... seni öpmeyi merak ettim. Freddy'nin yüzünü avuçlarının içine alıp, saçlarının dibinden başlayarak yanaklarına doğru bütün yüzünü öptü.

«Jock, dur! Biraz acele ediyorsun. Neler hissettiğimi bilemiyorum. Lütfen bana biraz zaman tanı.»

Jock onu öpmekten vazgeçti ve Freddy'yi kollarının arasına alıp başını göğsüne yasladı, küçük bir çocukmuş gibi saçlarını okşadı. «Şansıma inanamıyorum. Kırmızı saçlı mavi gözlü güzel kızla... benim kadar uçmayı seven güzel kızla birlikte olduğuma inanamıyorum. Acaba günün birinde birlikte uçar mıyız?»

Freddy, Jock'un sözünü kesmeden onu dinliyordu. Sonra birdenbire Freddy'nin tüm kuşkuları silindi. Uzanıp kollarını onun boynuna doladı ve tüm ihtirasıyla öpmeye başladı.

Jock'ın soluğu kesildi. «Aman Tanrım... Bir erkek seni nasıl terk edebilir? Tony'ye aklını kaçırdığını söylemiştim! Onu ne zaman o kadınla birlikte görsem aptal olduğunu söylerdim... Tanrıya şükür, beni dinlemedi.»

Freddy sanki gözlerine bir avuç dolusu iğne batmış gibi hissetti. «Sen... Tony'yi o kadınla gördün... ve ona aptal olduğunu söyledin.» Birdenbire boynuna doladığı kolları yana düştü.

«İşte bu işleri bilirsin... erkekler birbirlerine sırlarını açarlar...»

Freddy duyduğu dehşetten neredeyse boğulacaktı. «Aman Tanrım, ikiniz oturup beni konuştunuz. Sen de onunla birlik oldun... kocam ve metresinle birlikte gezmeye gittin. Ve hiç şüphe yok, ikiniz başbaşa verip erkek erkeğe yaşamınızın bütün özel deneyimlerini konuştunuz... ve benim bunlardan hiç haberim olmadı...» Freddy arabanın kapısını açıp yıldırım gibi dışarıya fırladı. Öfkeyle sokak kapısını açıp içeriye girdi.

Yatak odasındaki koltuğa oturup düşündü. İçinde alev alev bir nefret yanıyordu. Bir an kendine geldiğinde kalkıp soyundu, sırtına kalın bir şeyler geçirdi. Sonra banyoya koşup kustu. Delice bir tutkuyla Jock'la arabada konuştuklarını kelimesi kelimesine tekrarlıyordu. Aptal yerine konmuş gibi hissediyordu. Nasıl olmuş da bir iki dakika kendini kaptırıp Jock'a inanmıştı? Ölesiye bir öfke duyuyordu. Aşk hakkında söylediği saçmalıklara hemen kapılıp inanıvermişti. Demek Tony'yle baş başa verip onun hakkında konuşmuşlardı. Acaba onun bildiklerini Swede de biliyor muydu? Yoksa başkalarını da anlatmış mıydı? Belki de Tony herkese anlatmıştı? Belki de Tony Longbridge'in bir metresi olduğu herkesin ağzındaydı. Bu gece hiç kimse ağzını açıp Tony'yi sormamıştı. Ama herkes boşandıklarını biliyordu. Bu geceki son sözleriyle Jock, Freddy'nin bütün ümitlerini öldürmüştü. Bu kış sabahı ofise gidip Swede ve Jock'la asla yüzleşemezdi. Ama artık Kartallar Şirketinde de çalışamazdı. Bu ortaklığı yürütemeyecekti. Hisselerini satıp aralarından uzaklaşacaktı. Ama şimdi uçmak istiyordu. Göklerde uçup huzur bulmaya çalışacaktı.

Freddy başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Hiçbir şey görünmüyordu. Sis çok alçaklara inmişti. Ama ne olursa olsun uçacaktı. Bulutların arasında dolaşıp oyalanacaktı.

Yerinden fırlayıp arabasına atladı ve doğru uçağının durduğu piste gitti. Kartallar Şirketinin en iyi teknisyenleri uçağın bakımını yapıyorlardı ama Freddy de onu sık sık gözden geçirmeyi ihmal etmiyordu. Etrafına bakınıp uçağa atladı. Sisin hiç dağılmayacağını fark etti. Görüş uzaklığı ancak sıfırdı. Ama umrunda değildi. Böyle kötü havalarda çok uçmuştu. Gökyüzüne yükselmeye başladı. Saatlerce gökyüzünde dolaştı. Catalina

yakınlarına gelince sis iyice yoğunlaştı. Freddy büyük bir güven içinde uçağı idare ediyordu. Artık inişe geçmişti. Sisin içinde yavaş yavaş aşağıya doğru süzülüyordu. Birden korkunç bir sarsıntı duydu. Ve sisin içinde karşısına büyük bir kaya yükseldi. Freddy hemen uçağın burnunu havaya dikti. Dağın tepesine doğru tırmanmaya çalıştı. Ama uçak birdenbire yerdeki düzlüğe düşüp ikiye ayrıldı ve gürültü sona erdi.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bruno, Marie de la Rachefould küçük bir çarice olabilir, diye düşündü. Ama kız sapına dek Fransızdı. Barbar bir sirke benzeyen Manhattan'ın göbeğinde böyle biriyle karşılaşabileceğini kesinlikle tahmin edemezdi. Kızın konuşmasından, davranışlarından soylu bir aileden geldiği belliydi. Marie Fransa'yı, eski Fransa'yı temsil ediyordu.

Bruno kızın ağabeylerinden biriyle aynı okulda okuduğunu anımsıyordu ve onun sayesinde Marie'yle tanışmıştı. Kız Columbia Üniversitesinde Uzakdoğu sanatı üzerine ihtisas yapmaya gelmişti. Neden böyle bir şeye merak sardığı ise Bruno için sırdı.

Günün birinde birisine âşık olacağını nasıl düşünememişti? Neden kendinin diğer erkeklerden çok farklı olduğunu sanmıştı? Bruno bu soruları defalarca kendine sorup durdu. Aşkın insanın başını böylesine döndüreceğini bilmiyordu. Marie'yle karşılaşıncaya kadar nasıl âşık olmadan yaşayabilmişti? Bruno otuz altı yaşında, Marie ise yirmi ikisindeydi. Ama Marie ona çok yaşlıymış gibi davranmıyordu. Bruno bankadaki çalışma odasına oturmuş, bunları düşünüyordu.

Marie, John Allen'lerin kentteki evinde yaşıyordu. Yıllardır Allen'lerle Marie'nin ailesinin arasındaki sıkı dostluk devam ediyordu. Her iki ailede Çin porselenlerine duydukları ortak tutkudan dolayı birbirleriyle sıkı fıkı dostluk kurmuşlardı. Allen'ler iki yıllık üniversite çalışması sırasında Marie'nin kendi evle-

rinde konuk kalabileceğini söyleyip onu davet etmişlerdi. Marie'nin evde arkadaşlarını kabul edebileceği özel bir salonu vardı.

Marie bir tacın en değerli taşı gibi parlıyordu. Ufak tefek ve inceydi. Uzun dümdüz siyah saçları neredeyse beline dek uzanıyordu. Bu saçlarını ensesinde bir kurdeleyle bağlıyordu. Siyah ince kaşlarının altındaki gözleri griydi. Burnu da küçük ve düzgündü. Dudakları ise çok biçimliydi ve ruj sürmesine gerek kalmayacak kadar pembeydi.

Ayrıca çocuk gibi sade ve basit giysiler giyiyordu. Bruno ona gösterişli giysiler, göz kamaştırıcı mücevherler almak için yanıp tutuşuyordu. Doğum gününde kentteki en ünlü Uzakdoğu porselenlerini getirten antikacıya gidip yedi yüzyıllık eski mavi beyaz bir kâse almıştı. Ama Marie bu kâseye uzun uzun hayranlıkla baktıktan sonra kabul etmemişti. Çünkü onun ne kadar değerli ve eski olduğunu biliyordu. Eğer bu armağanı kabul edecek olursa Bruno'dan samur bir kürk kabul etmiş gibi hissedecekti kendini. Şimdi Marie'nin reddettiği mavi beyaz porselen kâse Bruno'nun yatak odasındaki raflardan birini süslüyordu.

Kızın saflığı Bruno'yu çıldırtıyordu. Marie hiç sözünü etmemişti ama her âşık olan erkek gibi Bruno da her sabah erkenden onun kiliseye duaya gittiğini öğrenmişti. Bir gün onun salonunda tek başına otururken yarı aralık kapıdan başını uzatıp yatak odasını incelemiş ve yatağının başucunda bir haç asılı olduğunu görmüştü.

Artık sık sık gece yarısı birdenbire uykudan uyanıp nasıl âşık olduğunu düşünüyordu. Deneyimsiz, saf, dindar bir kıza âşık olmuştu. Günün birinde Marie'yle evlenmeyi, çoluk çocuk sahibi olmayı düşünüyordu. Ancak Marie sayesinde boşa geçen yaşamının acısını çıkarabilirdi. Marie onun kurtuluşu olacaktı. Ve belki de onun sayesinde sürgün yaşamına son verip vatanına dönebilecekti.

Ama bu düşünceleri uzun sürmüyor, tekrar Marie'yi düşünmeye başlıyordu. Marie'yle birlikte New York'u adım adım dolaşıyorlardı.

Marie'nin etrafında erkekler de vardı. Allen'ler onu New York'un en gözde bekârlarıyla tanıştırmışlardı. Bruno kıskanç bakışlarla Marie'nin etrafını saran erkeklerin davranışını izli-

yordu ama kız hiç kimseye ayrıcalık tanımıyordu. Ayrıca bu erkeklerin hepsi de Amerikalıydı. Marie'nin ise eğitimini tamamladıktan sonra Amerika'da yaşamaya niyeti olmadığını sanıyordu Bruno.

New York'u sevdiğini ama ailesini de çok özlediğini sık sık belirtiyordu. Bruno, Marie de la Rachefould'la 1950 yılında Noel'de tanışmıştı, şimdi ise 1951 yılının ilkbaharıydı ve kız Fransa'da geçireceği yaz tatilini iple çekiyordu.

«Derslerin sona erdiği gün France gemisiyle yurda dönüyorum ve sonbaharda okullar açılıncaya dek orada kalacağım. Tam üç ay Fransa'da kalacağım,» diye sevinçle açıklamıştı. «Bruno, yaz tatilini sen de Fransa'da geçireceksin değil mi? New York'lu bankerler bile arada sırada tatile çıkıyorlar.»

«Tabii,» diye yanıt veren Bruno tatilde Fransa'ya dönemeyeceğini açıklayamadı. Fransızların Fransa'da tatil yapmaları geleneksel bir olaydı. Fransızlar ellerinden geldiğince ülkelerinin dışında tatil yapmak istemezlerdi.

Marie onu Tour yakınlarındaki şatolarına davet etmişti. Ailesiyle birlikte her yaz tatilini orada geçiriyordu. Bruno ona gelmeye çalışacağına söz vermişti. Ama bütün yaz süresince Marie'den ayrı kalacağını biliyordu.

Bruno yazın Fransa'ya dönmeye cesaret edemedi. Hatta birkaç haftalığına Marie'yi ziyareti bile göze alamadı. La Rachefould Şatasu Valmont'a yakın değildi, ama Fransız aristokratlarının tamtamları hemen çalmaya başlar ve Bruno'nun anavatanına döndüğü kısa süre içinde duyuluyordu. Bruno babası Paul'un savurduğu tehditleri yerine getireceğini ve altı yıldır bu kararından asla caymadığını biliyordu. Neden Marie New York'tan ayrılmadan önce ona evlenme teklif etmiyorum, diye düşündü. Marie ona âşık değildi ve armağan ettiği Çin porselen kâseyi nasıl nazikçe reddettiyse evlenme teklifini de öyle reddedebilirdi. Ve böylece Bruno onu sık sık görmekten yoksun kalacaktı. Onun sevgisini kazanamayacaktı. Marie körü körüne kurallara bağlı yaşayan bir kızdı ve Bruno da onun bu davranışına saygı gösteriyordu. Bruno'yu bir anda yaşamından kesinlikle uzaklaştırırdı. Bruno de Lancel'de kendisine sadece arkadaş muamelesi yapılmasına dayanamazdı. Yazın ondan uzak kalıp Marie'yi yitirme tehlikesini göze alamazdı. Bunun tek al-

ternatifi ona şimdi evlenme teklif edip bir an önce yitirmeyi göze almaktı. Jeanne'den hâlâ mektuplar geliyordu. Ailesinin tüm üyelerinin iyi olduklarını belirtiyordu. «Evet, Mösyö Bruno, Valmont'da herkesin çok iyi olduğunu bilmeniz sizi sevindirecektir,» diye yazıyordu.

Cedars of Lebanon Hastanesinde yatan Freddy'nin odasının önündeki koridorda Doktor David Weitz, «Bay Hampton, artık burada daha fazla kalmanızın anlamı yok,» diye Jock'a söylendi. On sekiz saat önce Freddy'i bir mumya gibi sarıp sarmalayıp sedyeyle ameliyathaneden çıkardıklarından beri Jock hastanede ecel terleri döküyordu. «Bayan Longbridge'in durumunda en ufacık bir değişiklik olursa hemen size haber vereceğime söz veriyorum.»

Jock belki onuncu kez inatla, «Biraz daha beklemek istiyorum,» dedi.

«Komadan ne zaman çıkacağını bilmeyiz. Belki günlerce, belki de haftalarca komada kalabilir. Hatta aylarca da olabilir, Bay Hampton. inat etmekle mantıksızca davranıyorsunuz.»

«Biliyorum.» Jock arkasını döndü ve içinde David Weitz'e karşı anlaşılmaz bir nefret dalgasının yükseldiğini hissetti. Bu adam herhangi bir şeyi yönetemeyecek kadar genç, diye düşündü. Swede'ye telefon edip doktor hakkında soruşturma yaptırmıştı.

Weitz kırk iki yaşında, çok saygı duyulan, hastanenin nöroloji bölümünün en genç başkanıydı. Jock'un hastanede başvurabileceği daha yaşlı ve daha deneyimli bir ikinci doktor yoktu. Swede'nin konuştuğu bütün doktorlar Freddy'nin durumuna Weitz'in el atmasının büyük şans olduğunu söylüyorlardı.

Bu bilgi Jock'un içine bir dakikalık bir su serpmişti. Ama kırk iki yaşındaki bu adam etrafa emirler yağdırıyor, gereken uzmanları ayağına çağırıyor, Freddy'nin başından yirmi dört saat ayrılmayan hemşirelerin neler yapacaklarına kararlar veriyordu ama bu arada kısacık bile olsa Jock'a bilgi vermiyordu.

Bu arada Freddy, Jock'un görmediği, yardımına koşamadığı bir yerde paramparça yatıyordu. Doktorlar bile onun durumu hakkında kesin bilgi veremiyorlardı. Jock onun ne halde

olduğunu bile bilmiyordu. Şimdi birdenbire bu yabancı adam dünyanın en önemli insanı olmuştu. Çünkü Freddy'i ölümden o kurtaracaktı. Ama ömründe bir kez olsun Freddy'yle konuşmamıştı, onun güldüğünü, yürüdüğünü görmemişti, Freddy'nin ne kadar önemli ve vazgeçilmez biri olduğunu bilmiyordu.

Freddy'nin yaşamı tümüyle bu adamın ellerindeydi ve Jock bütün umudunun Weitz'e bağlı kalmasından nefret ediyordu. Yorgunluktan bitkin düşmüştü. Koltuğun kenarına ilişip yalandan kendini dinlendirmeye çalıştı. Acaba Freddy dünkü kötü havada neden uçmak istemişti? Belki bininci kez bu soruyu kendi kendine soruyordu. Hemen hemen bulduğu gerçek aşkı bir anda kaybedemezdi değil mi?

Freddy, tavandaki lambanın etrafında bir sinek uçuyor, diye düşündü. Derin karanlık bir kuyunun içine düşmüştü sanki. Belki de cehennem dedikleri yer burasıydı. Bir an gözlerini açtı ama ağzının üstünde bir şeyler vardı. Ellerini de kımıldatamıyordu. Herhalde canlı canlı gömülmüştü.

Bir erkek sesi, «Uyandın,» dedi. «Aferin sana.» Bir el bileğini tutup nabzını saydı. Bir kurtuluştu. Cehenneme düşmemişti. Demek ki, lanetlenmemişti.

Tekrar uyandığı zaman bir erkek sesi, «Soru sormaya çalışma çene kemiğin kırık, telle bağladık,» dedi. «Bu yüzden konuşamıyorsun. Bilmek istediğin her şeyi ben sana anlatırım. Sakın gücünü boşuna harcama. İyileşeceksin. Ama şimdilik çok güçsüzsün ve büyük acı çektiğini biliyorum. Ağrılarını dindirmek için ilaç veriyoruz. Benim adım Doktor David Weitz. Sen de Freddy Longbridge'sin. Annen Fransa'dan geldi, çocuğuna bakıyor. Her ikisi de çok iyi. Şimdilik ziyaretçi kabul edemezsin. Bol bol uyu.»

Freddy ona teşekkür etmek istedi ama konuşamadı. Gözleriyle teşekkür etti. Doktor yüzüne bakıp gülümsedi. Freddy onun anladığını gördü. Gözlerini kapatıp tekrar uykuya daldı.

David Weitz, «Belki bugün biraz konuşabilirsin,» dedi. Üç haftadır serumla beslenen Freddy'nin dün çenesindeki teller

çıkarmışlardı ama o konuşmaya korkuyordu.

Dudaklarını kıpırdatmadan, «Annie,» deyince boğazından ince bir ses çıktı.

«Annie çok iyi. Şimdi okulda. Birazdan annen gelecek. Nasılsın?»

«Iyiyim.»

«Çok daha iyisin.»

«Ne zamandır?»

«Ne zamandır mı buradasın? Bir ayı geçiyor. Ama bu önemli değil. Artık konuşabiliyorsun.»

«Daha ne kadar?»

«Kesin bir tarih veremem. Uçaktan dışarıya fırladığın zaman başını çarpmıştın. Kafatasın kırılmamış ama beynin biraz zedelenmiş. Bunun için de komaya girdin ama kısa sürdü. Belki bir süre bazı şeyleri anımsamayacaksın. Ayrıca iki bacağın, bir kolun ve bileğin kırık. Burnun ve elmacık kemiklerin de kırılmış ama Tanrıya şükür, belkemiğinde ve kalça kemiklerinde kırık çıkık yok.» Doktor Weitz eğilip dikkatle Freddy'nin yüzüne baktı. «Seninle iftihar ediyorum, çok çabuk iyileşiyorsun. Anneni görmeye hazırlanacak mısın? Evet mi? Ama ona yanında beş dakikadan fazla kalamayacağını söyleyeceğim.»

Freddy tekrar gözlerini kapatıp, annemi gördüğüme sevindim, diye düşündü. Ama onun kısacık ziyaretinden bile yorulmuştu. Doktor Weitz'in sözlerinden gayret alıyordu. Çünkü Doktor Weitz'e sonsuz güveni vardı. Onun sayesinde iyileşeceğini biliyordu.

David Weitz, «Hemşireler bana yüzüne bakmak için ayna istemediğini söylediler,» dedi.

«İstemem.»

«Senin sandığın kadar kötü değil. Estetik ameliyatın da yardımıyla yine eskisi gibi olacaksın. Tanrıya şükür, California estetik cerrahlar cenneti.»

* * *

«Tanrım Freddy, hâlâ havada tehlikeli numaralar yapacağını mı sandın? Bu ne hal?»

«Biliyorum, Swede. Ama daha da kötü durumdaymışım. Aynaya bakmak zahmetine katlanmadım. Ama iyileşeceğim..., biraz sabırlı ol, zamanla iyileşeceğim. Kartallar'da işler nasıl?»

«İş harika. Bütün uçaklarımız yükle dolu. Hisse senetlerimizi alanları mutlu ediyoruz. Ama ofiste herkesin morali sıfır.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Senin komik yüzünü, tıpış tıpış ayak seslerini, hepimizi heyecan içinde tutmanı özledik.»

«Swede bu duruma alışmanız gerek. Artık işe dönmeyeceğim.»

«Henüz karar verecek durumda değilsin. Sana inanmıyorum.»

«Nasıl istersen umrumda değil. Bak Swede, Jock'a söyle, Doktor Weitz'e ikide bir telefon etmekten vazgeçsin. O çok meşgul bir adam, ayrıca saçma sapan telefonlarla uğraşacak hali yok.»

«Bu söylediğin çok kötü bir şey. Jock'un hali içler acısı. Senden daha beter durumda.»

«Onun ne durumda olduğu beni ilgilendirmez. Onu görmek istemiyorum. Doktor Weitz'i rahatsız etmesin. Bunu onun kalın kafasına sokar mısın?»

«Denerim ama Jock'u bilirsin?»

«Ne yazık ki, evet, hem de çok iyi tanırım.»

«Bok canına, Freddy, böylesine acımasız olacağını bilmiyordum.»

«Artık zamanı geldi, kendime bakmayı öğrenmeliyim, Swede.»

«Bu ne demek oluyor?»

«Swede, dostum, henüz daha fazla gücüm yok. Geldiğine teşekkür ederim. Jock'u hizaya sokacağına güveniyorum.»

«Tabii, Freddy. Kendine iyi bak. Sadece Jock'un morali bozuk değil.»

«Bana bir öpücük ver, Swede.»

• • •

Annie'yi yaz tatilinden önce okuldan alması için Eve, Freddy'yı ikna etti. Böylece torunuyla birlikte Avrupa'ya uçup, onu İngiltere'ye Tony'nin yanına bırakıp, Paris'e geçebilecekti. Yaz başında şarap alıcıları gelmeden önce Eve'in şatoya dönmesi gerekiyordu. Onları Jock havaalanına götürdü. Annie uçakları seyrederken Jock da asık suratla Eve'in yanına oturdu. Onun gitmesini hiç istemiyordu.

Kadının elini yakalayıp sıktı. «Allah kahretsin, Eve, seni çok çok özleyeceğim.»

«Sevgili Jock. O güzel akşam yemekleri, sinemalar, hafta sonlarındaki geziler... eğer sen olmasaydın Annie'yle ben ne yapardık? Bizi bir an olsun yalnız bırakmadın. Sen gerçek bir dostsun. İstediğin zaman istediğin sürece Champange'e gelip şatoda kalabilirsin.»

«Belki günün birinde gelirim, Eve. Bak dinle Freddy...»

«Denedim, Jock. Hem de defalarca denedim ama seni görmek istemiyor. Sanırım... belki daha iyileşmeyi bekliyor. Belki de kibirinden seni görmek istemiyor.»

«Freddy ne kadar kibirlidir? Haydi Eve nedenin bu olmadığını biliyorsun.»

Eve içini çekti .«Belki de haklısın. Ama nedenini asla söylemeyecektir. Freddy bana birçok şeyi söylemez. Aramızda hiç bu tür bir ilişki olmadı... kızlarımın ikisi de sırlarını kendilerine saklarlar. Tabii... benim de bazı sırlarım var. Biz böyle bir aileyiz. Delphine biraz daha değişiktir, onunla bazı şeyleri konuşuruz ama Freddy'le asla.» Eve omuzlarını silkti. Freddy böyle yaralı ve güçsüz olduğu halde annesine açılmamıştı.

«O hergele Weitz. Onu benden uzaklaştırmaya çalışıyor,» diye Jock kuşkuyla konuştu.

«Jock, Tanrı aşkına! Biraz abartmıyor musun? Zavallı Freddy bu anda hiç de çekici durumda değil. Kimse onu beğenmez.»

«Sen onun annesisin ve Freddy'i tanıyorsun. Doktor onun ruhuna âşık olacaktır.»

«Freddy doktorun hastası. Onu iyileştirmeye çalışıyor. Doktor bütün hastalarına âşık olmazlar.»

«Ama Freddy her kadın hasta gibi değil ki. Herkesten değişik. Hiç kimse ona benzeyemez.»

«Jock seninle tartışmayacağım. Bak hastaneden çıktığında onunla konuşunca aranızdaki sorunlar kendiliğinden çözümlene-

cek. Ama sorun her neyse şimdi bir şey yapamazsın. Her şeyi zamana bırak.»

Jock, ellerini alnına dayayıp, «Başka şansım var mı?» dedi.

Aynaya bakan Freddy eskisinden hiç farkı olmadığını gördü. Sadece kulağından çenesine kadar uzun beyaz bir yara izi görünüyordu. Bunu da makyajla kapatabilirdi. Hastanedeki fizik tedavisi bütün günlerini dolduruyordu. Hafifçe topallayarak yürüyordu. Kasları da artık eski güçlerine kavuşuyorlardı.

Neden hâlâ hastanede yatıyordu? Başka hastaların işgal edecekleri bir odayı artık kullanmasına gerek yoktu. Ama o kocaman boş eve gitme fikri onu ürkütüyordu. Evet, evde Helga vardı ama Freddy yine de o eve dönmeye korkuyordu. Annesiyle babası bağ bozumunda Valmont'a davet etmişlerdi. Delphine de Armand'la birlikte St. Tropez'de aldıkları villaya çağırıyordu.

Freddy iki daveti de düşündükçe içi bir tuhaf oluyordu. Değil Avrupa'ya seyahat etmek, hastanenin lobisinden dışarıya adımını atmak istemiyordu. Belki Annie bütün yıl Ingiltere'de kalmaya karar verirdi. Evet, bir yıl Ingiltere'de okula gitmek onun için büyük değişiklik olacaktı. Böylece hastaneden çıkmama gerek kalmaz, diye düşündü. Odasından dışarıya çıkmak zorunda kalmıyacaktı.

Burada hastanede güvencedeydi. Dışardaki dünyada güvence diye bir şey yoktu. Delphine'le annesi dış dünyanın ne kadar kötü olduğunun farkında değiller miydi? Sanki köşe başında yaşıyorlarmış gibi hemen gidip onları ziyaret etmesini nasıl bekleyebilirlerdi? İnsanın küçük bir köşede yaşayıp karar vermekten, endişelerden, tehlikelerden, tatsız sürprizlerden uzak durması gerektiğini bilmiyorlar mıydı? Odasından kalkıp fizik tedavisine gitmek bile ona zor geliyordu. Ama tekrar odasının güvencesine döneceğini bildiğinden bu zahmete katlanıyordu.

Odasına giren kat hemşiresi, «Bugün nasılsınız Bayan Longbridge?» diye sordu. «Aman Tanrım ne güzelsiniz.»

Freddy, «Kendimi çok kötü hissediyorum. Her yanım ağrıyor. Neden bu kadar kötü hissettiğimi bilmiyorum. Bu gece yemek yemeyeceğim, Bayan Hill. Yemek yiyecek gücüm yok.»

* * *

David Weitz sükûnetle, «Çok kötü bir gün geçirdiğini duydum. Akşam yemeğini neden istemedin?»

Çarşafları çenesine dek çeken Freddy yatağın içinde büzülüp, «Her yerim ağrıyor,» dedi.

«Her yerin mi? Başından ayak parmaklarına dek her tarafın mı?»

«Evet.»

«Sana iki aspirin verip arabayla gezmeye götüreceğim. Her tarafın ağrıyınca en iyi tedavi şekli budur.»

«Hayır!»

«Freddy, hastaneden çıkmak istemiyorsun değil mi?»

«Saçmalama.»

«Ah, işte hastaların tipik tepkisi. Doktoruna saçmalama dediğin anda hastaneden çıkmaya hazırsın demektir. Bütün kurallara aykırı ama giyinmen için sana beş dakika veriyorum. Sahile gidip güneşin batışını seyredeceğiz.»

«Yapamam. Gidemem. Elbiselerimi bile giyecek gücüm yok, kendimi çok kötü hissediyorum.»

«Beş dakika. Yoksa geceliğin ve sabahlığınla yola çıkacaksın.»

«Bana işkence etmekten başka yapacak işin yok mu?»

«Şimdilik yok.»

«Bok canına.»

«Aspirine bile ihtiyacın yok. Beş dakika saymaya başlıyorum.»

David sahildeki Jack'ın Yerindeki barmene, «Bayan sek tavuk suyu çorbası, ben de bir votka martini alacağım,» dedi. Ve bar taburelerinin üstüne tüneyip güneşin batışını seyretmeye hazırlandılar.

Freddy, «Martiniler iki olsun. Ayrıca benimkini duble yapın,» dedi.

David, «Annem tavuk çorbası hastaya iyi gelir der,» diye karşı çıktı.

«Oğlu hastaneden çıkacak kadar iyileştiğimi söylüyor. Annende mi tıp fakültesine devam etti.»

«Oğulları doktor değillerse bile bütün Yahudi anaları otomatikman tıp bilgisine sahiptirler. Hatta sadece kız çocukları olsa bile.»

«Likör içebilirim değil mi? Bana zararı dokunmaz değil mi?

Annenin değil senin fikrini soruyorum.»

«Tabii. Kazadan önce yaptığın her şeyi artık yapabilirsin.»

Freddy ciddiyetle, «Çok şanslıydım değil mi?» diye sordu.

«Çok.»

«Kazanın nasıl olduğunu hâlâ anımsamıyorum.»

«Bu tipiktir. Kafa travmalarında asıl olay unutulur. Bazı hallerde tekrar anımsanır bazı hallerde kesinlikle unutulur. Bunu kontrol etmek senin elinde değil.»

Freddy sessizce önündeki büyük cam pencereden dışarıya bakıp batan güneşin parlak ışıklarını siper etmek için gri plastik örtüleri germeye çalışan iki adama baktı. Restoranın sol tarafında dönme dolabı ışıklar içinde dönen bir eğlence parkı vardı. Freddy dönme dolaptaki insanların önlerindeki demir çubukları sıkıca tuttuklarını gayet net gördüğünü fark etti. Demek ki, görme duyusu zedelenmemişti. Freddy telaşla gözlerini yere indirdi. O kadar uzağı kolayca görebilmesi onu şiddetle sarsmıştı. Freddy başını çevirip dikkatle David Weitz'in yüzüne baktı, yakışıklı hoş bir erkekti. Saçları koyu renkti ama aralarında birkaç tel kır gözüküyordu. Ağzının iki yanında derin çizgiler vardı. Yüzü biraz uzunca ama seçkindi. Güldüğü zaman yüzündeki mutsuz palyaço görünüşü tümüyle siliniyordu. Gözünde ise kalın çerçeveli profesyonel gözlükler vardı. Freddy onu gözlüksüz hiç görmemişti.

«Gözlüklerini hiç çıkarmaz mısın?» diye sordu.

«Görmek istediğim zaman çıkarmam. Sabunun nerede olduğunu gördükten sonra onları genellikle banyoya girdiğim zaman çıkarırım.»

«Senin hakkında hiç bilgim yok. Yalnızca hemşireler senin bir Tanrı olduğunu düşünüyorlar. Sanırım biraz da senden çekiniyorlar.»

«Onlar her şeyi abartırlar. Tabii... birazcık abartırlar.»

«Pekâlâ, Tanrı çalışmadığı zamanlar neyle vakit geçirir?»

«Ben ne yapacağı belli olmayan karmakarışık, biraz içine kapanık ve esrarengiz şekilde tezatlarla dolu bir adamım. Aslında çok ilginç biriyim. Eski bir futbol oyuncusuyum, okul takımının en değerli oyuncusuydum. Ayrıca satranç ustasıyım. Hobim ise yaz tatillerinde bir dizi atla Arjantin'de polo oynamaktır. Kostümlerimi İngiltere'de Saville Row'da diktiririm. Havalandırma aygıtıyla donatılmış şarap kavımsa birinci sınıf Burgundy

şarapları bulunur. Arada sırada onları ihmal etmemek için gidip gözden geçiririm. Uyumadan önce her gece en az üç sayfa Sarte'ı okurum. Tolstoy, Kama Sutra, Jane Austen ve Henry Miller'in bütün eserlerini ezbere bilirim.»

«Hımm.»

«Doğrusunu istersen yalnızca satranç oyuncusuyum... lisede oynardım. Ama masa tenisini de iyi oynadığımı söylerler.»

«Savaşta ne yaptın?»

«Askeri doktordum. Ama yurt dışına çıkmadım.»

«Boş zamanlarını nasıl geçirirsin?»

«Brentwood'a bir evim var. Fırsat buldukça genellikle orada vakit geçiririm... Biraz okurum. Biraz müzik dinlerim. Bazı kez hafta sonlarında arabayla buraya gelir sahilde yürürüm. Birkaç eski arkadaşımla birlikte olurum. Bir iki kız arkadaşım var... birlikte restoranlara, sinemalara gideriz. Ama genellikle çalışırım.»

«Eğer sıkıcı ve donuk bir yaşam sürdüğünü kanıtlamaya çabalıyorsan beceremedin.»

«Duyduklarıma göre senin yaşantınla kıyaslanınca benimki pek sönük ve heyecansız geçiyor... yine de tıp asla sıkıcı değildir. Ve ben de işimi severek yapıyorum.»

«Her gün hastaların canlarını kurtarıyor musun?»

«Her zaman bunu başaramıyorum. Ama bazı heyecanlı dakikalar oluyor. Sana başka ne anlatabilirim ki?»

«Yeterince anlattın. Açlıktan karnım zil çalıyor,» diyen Freddy hafifçe omuzlarını dikleştirdi. Eve'in hastaneden ayrılmadan önce dolabına astığı etekleri bol, eflatun etekliği ve yakası yuvarlak açık köylü bluzunun içinde, aylardır bu denli güzel görünmediğinin farkındaydı.

«Buranın spesiyalatesi yağlı kâğıtta pişirilen buğulama balıktır. Ama benim canım haşlama istakoz çekiyor. Barmenden senin için menüyü isteyeyim mi?»

Freddy kendini çok iyi hissediyordu. «Bana da istakoz ısmarla lütfen,» dedi. Doktorlar insan hakkında her şeyi biliyorlardı ama hiç kimse onlar hakkında fazla bilgi edinemiyordu. Onun için onların karşısında sürekli avantajsız durumundaydılar. Sonunda Davit Weitz hakkında birazcık bilgi sahibi olduğunu düşündü. Onun hakkında en önemli şeyleri yeterince biliyordu. Birincisi çok şefkatliydi. İkincisi sabırlıydı. Üçüncüsü hastalarına karşı

yeterince duygusaldı, öylesine duygusaldı ki, âdeta onlara karşı bir altıncı his taşıyordu. Mesleğine ise delicesine tutkundu. Freddy şimdi onu ağaçların gölgesindeki Brentwood'daki evinin salonunda kitap okurken, pantolonun paçalarını dizlerine dek sıyırıp, dalgaların vurduğu kumsalda yalın ayak yürürken önünde canlandırabiliyordu. Tabii kumsaldaki deniz kabuklarına basmamak içinde gözlüklerini gözünden çıkarmıyordu.

Istakozlar hazırlanınca masaya geçip isteselerde istemeseselerde bütün istakoz yiyen müşterilere verilen büyük önlükleri üstlerine geçirdiler. Tabaklardaki iki büyük ıstakozu gören Freddy bir an, acaba bunları Main'den buraya kadar Kartallar Şirketinin yük uçaklarıyla mı taşıdılar, diye aklından geçirdi.

İnsan rahat etmediği birisinin yanında istakozu gönlünce yiyemezdi. Tabii eğer sadece kuyruğundaki löp etleri yiyip kıskaçlar ve bacaklardaki eklemlerdeki en lezzetli et parçalarını yemek istemezse iş kolaydı. Freddy bir yıldır ilk kez istakoz yiyecekti. Ve tüm çekingenliğini bir yana atıp, kabuk kırıcıları ve ince sivri uçlu çatalı eline alıp işe girişti. Bu aletler de işe yaramaz olunca elleriyle ve dişleriyle sorunu çözdü.

Tabağındaki istakozları bitirince Freddy zevkle içini çekip temiz elbezilerin geniş tasların içinde limon dilimleri yüzen suyla ellerini yıkayıp silmeye başladı. Ellerini yıkadıktan sonra yüzünü de iyice sildi ve temizlendiğine inanınca, boynuna bağladığı büyük önlüğü çözdü. Tıpkı yeni banyodan çıkmış bir bebek gibi yanakları kıpkırmızı pırıl pırıldı. Yüksek sesle, «Peynir tatlısı mı yoksa dondurma mı yesem?» diye düşündü.

«İkisi birlikte,» diyen David eğilip onu dudaklarından öptü. Şaşkınlıktan Freddy'nin soluğu kesildi. «Istakozun tadını çıkaran kadınlardan hoşlanırım,» diye David açıkladı.

«Öpecek kadar mı hoşlanırsın?»

David, «Evet,» diyerek Freddy'yi tekrar öptü. Ama gözlüğünün çerçevesi Freddy'nin burnuna çarptı.

Freddy, «Gözlüklerini çıkarsana,» diye önerdi.

«Ama sonra seni göremem.»

«Benim neye benzediğimi pekâlâ biliyorsun.»

«Ama bu halini hiç görmemiştim. Böyle mutlu olduğunu hiç görmemiştim. Mutlusun değil mi, Freddy?»

Freddy usulca, «Evet,» dedi. «Evet, mutluyum.»

«Ama tam mutlu değilsin öyle mi?»

«Hayır tam mutlu değilim...» diyen Freddy duygularını olduğu gibi yansıtmaya çabaladı ama bazı şeyleri düşünmek istemiyordu. Düşünmemeye kendini zorladı. «İnsan kimi zaman bazı şeylerin nedenini anlayamıyor... sanırım... kalbimin derinliklerinde bir şey beni biraz üzüyor... bunun birçok nedenleri var... ama çok karışık... kendiliğinden geçeceğini ümit ediyorum. Sanırım bir zaman meselesi. David, şurası kesin ki, şimdi, bu anda çok mutluyum. Aslında buraya geldiğim andan beri mutluyum. Ve uzun süredir kendimi hiç bu kadar mutlu ve iyi hissetmemiştim. Diğeri... beni mutsuz eden diğer olay zaten senin sorunun değil.»

«Ama o da benim sorunum.»

«Neden senin sorunun olsun ki? Artık eve dönebilecek kadar iyileştiğimi söyleyen sensin. İstakozlara saldırıp onları aç kurt gibi yedikten sonra, artık güçsüz ve hasta numarası yapamam. Hâlâ doktor gözetiminde mi olmam gerek?»

«Teknik bakımdan hayır. Ama ben seni sürekli gözetmek istiyorum.»

Freddy şaşkınlık içinde, «Nasıl?» diye sordu.

«Şey... seninle evlenmek istiyorum. Sakın bana hayır diye yanıt verme! Şimdilik bu konuda hiçbir yorum yapma. Ne söylediğimi bilmediğimi hatırlatma. Bir kez birlikte gezmeye gidip iki kez öpüştükten sonra evlenme teklif edilmeyeceğini sakın söylemeye kalkışma. Bunların hepsi pekâlâ olabilir... ben biraz önce yaptım. Ve hayatımda asla böyle ani kararlar vermedim. Seni düşünmeyeceğin kadar senden iyi tanıyorum. Ayrıca duygularımı, sana karşı ne gibi duygular beslediğimi bilmeni istiyorum. Ve bu duygularım asla değişmeyecek, sana istediğin kadar zaman tanıyorum. acele etme, beni yavaş yavaş tanımaya gayret et ve kararını ona göre ver... ve kararını verince. Artık bundan başka bir şey söylemeyeceğim.»

Freddy kendisini bayılacakmış gibi hissetti. Usulca, «Aman Tanrım, peki ikinci kez buluştuğumuz zaman ne konuşacağız?» diye sordu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

New York'lular daima kentlerinin görkemiyle böbürlenirlerdi. Bruno de Lancel de onlarla aynı düşünceyi paylaştığını fark etti. Manhattan, Londra'dan daha mı uygar, daha mı entelektüeldi? Roma'dan daha görkemli, daha zengin, Paris'ten daha dramatik, daha mı romantikti? Evet, bunların hepsi, hatta daha fazlası vardı bu kentte. Bruno de Lancel 1951 yılının Ekim ayında bir akşam John Allen'lerin vermekte olduğu davete giderken tam içtenlikle olmasa bile bunları düşünüyordu.

Marie de la Rochefould yazı geçirdiği Loire Vadisinden dönmüştü. Onu ilk kez haziranda France transatlantiğinde gördüğü gün kadar özgür ve bağımsızdı.

Marie tatilden döndüğünden beri, küçük gezintiler ve sakin bir restoranda akşam yemeği dışında, hiçbir randevuyu kabul etmiyordu. Ama buna rağmen Bruno her hafta sonunu onunla birlikte geçirmeyi başarmıştı. Marie, «Hesapta olmayan bir iş yüzünden yaz boyunca Fransa'ya gelememen ailemi düş kırıklığına uğrattı,» dedi. «Senin hakkında anlattıklarımdan sonra annem seninle tanışmayı çok istiyordu. Ağabeylerim de tenis maçları için hep seni beklediler. Kısacası herkes seni çok özledi, Bruno! Bizi bir daha düş kırıklığına uğratmayacağına söz ver!» Marie bunları söylerken yüzünde yarı şakacı, yarı tatlı ve utangaç bir ifade vardı.

Allen'ler bu gece Marie'nin doğumgünü şerefine parti veriyorlardı. Bruno bütün bir haftayı ona armağan seçmekle geçir-

mişti. Kabul edemeyeceği kadar pahalı bir şey alamazdı. Fazla değerli olmayan, ama aynı zamanda bu harika kıza layık bir armağan almalıydı. Sonunda **Alice Harikalar Diyarında** adlı kitabın ilk baskısında karar kıldı. Marie'nin duygularına hitap edebilecek bir yer bulabilir miyim acaba, diye bu kitabı dikkatle okudu ama kızın bu kitabı neden bu kadar sevdiğini anlayamadı. Yine de her zaman için iyi bir armağan olacağını düşünüp kitaba akıllara durgunluk veren bir fiyat ödeyerek satın aldı.

Bruno, Allen'lerin salonunda sıkıntılı, ama içinde kıpırdayan merak ve kıskançlık duygularını kusursuzca gizleyerek oturuyordu. Konukların listesini Bayan Allen'in yerine Marie hazırlamıştı. Geldiği zaman kapıda kendisini Sarah Allen karşılamış ve Marie'nin hâlâ giyinmekte olduğunu söylemişti.

«Columbia'dan dönerken korkunç metroda takılıp kalmış, hem de tam bu gece... dahası ben resmi bir davet vermeye uğraşıyorum ve bana ancak on iki yakın arkadaşını davet etmeme izin verdi. Keşke Marie razı olsaydı da, onun şerefine bir balo düzenleseydim... öyle çok arkadaşı var ki... ama fazla tantana istemedi.»

Demek benden başka on iki kişi daha var, diye düşündü Bruno. Bir köşede kavisli soylu burnunun üzerine çatılmış kalın kaşları, gerilmiş ince dudaklarıyla aklının bu denli karışmasına içerleyerek otururken, uzun, askısız, beyaz ipek elbisesiyle Marie salona girdi. Uzun siyah saçlarını örüp bir taç gibi başının üstünde toplamıştı. Kuğu gibi boynunun tüm zerafeti ortaya çıkmıştı. Kulaklarından ortası iri yakutlu gül elmas küpeler sallanıyordu. Göğsüne de onlara uygun bir broş takmıştı.

Marie'nin mücevherleri öylesine göz kamaştırıcıydı ki, bu kadar genç biri bunları ancak miras yoluyla takmaya hak kazanırdı. Ama Marie bu mücevherlerin de Bruno'nun görmeye alışık olduğu basit altın küpeleri ve zinciri taşıdığı gibi taşıyordu. Duygularına yenilen Bruno hırsla dudaklarını ısırdı. Marie'nin bu olağanüstü göz kamaştırıcı görünüşü ve üstüne üstlük böylesine değerli aile mücevherlerine sahip olması onu öfkelendirmişti. Bruno'nun ona armağan etmediği hiçbir şeyi giymemeli ve takmamalıydı. Ne kadar güzel olursa olsun görünüşüyle asla Bruno'yu şaşırtmamalıydı. Ah! Ona bir sahip olabilse biliyordu yapacağını!

Yemek Bruno için uzun ve sıkıcı bir işkenceydi. Masanın

öbür ucunda oturuyordu. Marie de John Allen'le profesörlerinden birisinin arasına oturmuştu. Her zamankinden daha mutlu ve canlı görünüyordu. On altı kişilik oval bir masanın etrafında ortak bir konuda sohbet etmek olanaksızdı. Bruno yanındakilerle ilgilenmeye zorlandı. Sağında ve solunda oturan bayanlara karşı kabalık etmemeye özen göstererek Marie'ye bakmaya çalışıyordu. Onun yanına oturamamıştı. Davete kimlerin çağırılacağını ayarladığı gibi, masada kimin yanında oturacağına da o karar vermişti. Pastalarını bitirirlerken, bütün gece bir kez olsun benimle göz göze gelmemeye çalıştı, diye kendi kendine söylendi Bruno. Şimdiye kadar birlikte olduğu en hünerli kadınlar bile ona bu saf görünüşlü Marie de la Rachefould kadar şeytanca davranmamışlardı. Ah onu bir eline geçirebilse! Böyle numaralar yaptığına bin pişman edecekti.

Yemekten sonra salonda kahve ve konyak servisi başlayınca, Bruno onun yanına oturmaya çalıştı. Ama profesörlerden genç olanı iki kişilik koltukta hemen onun yanını kapıverdi. Bruno ayakta bir yandan elindeki kahve fincanını dengelemeye çalışıp bir yandan da hayatını Çin seramiklerine adamış bu bilgini zalimce süzerek, otuz yaşından fazla değildir, diye düşündü. Bu profesyonel bilim adamının hiç de öyle huysuz, mızmız bir görünüşü yoktu. Karısının zerafetinden de adamın iyi bir aileden geldiği ve iyi bir kazancı olduğu belliydi. Marie gülerek bu sarışın adamın mezuniyetle ilgili yaptığı kabaca espirileri savuşturmaya çalışıyordu. Bruno benliğini saran kin dolu kıskançlığın yüzünden belli olacağını düşünüp korktu ve hemen onlara arkasını döndü.

Tatilden bir Fransız sevgili bulmadan dönmesinin nedeni bu adam mıydı acaba? Ona aşık mıydı? Bu akşam onu kimsenin şüphesini uyandırmamak için mi karısıyla birlikte davet etmişti? Bütün gün beraber olabilmek için kimbilir ellerine ne fırsatlar geçiyor diye düşündü. Ve hemen aklına metreslerini kocalarını ne kolay aldattıkları geldi. Acaba bu ikisi kütüphanenin kitap yığınları arasında veya seramik çalışmalarının yapıldığı atölyede buluşup, öğle yemeğine çıkıp sonra da... yo hayır olamazdı!

Marie kendisine ait olsaydı böyle rezilcesine özgür olmazdı! Onu her dakika kontrolu altında tutar, Bruno'dan bir an ayıracak yakın arkadaşlıklara, özel zevklere sahip olmasına izin vermezdi. Onun gecelerini, gündüzlerini yavaş yavaş öy-

le ustalıkla idare ederdi ki, eğitildiğinden bile kuşkulanmazdı. Zaten anladığı zaman da karşı koymak için çok geç kalmış olurdu. La Vikontes Bruno de Saint Fraycourt de Lancel'in bir salon da oturup okul öğrencisi gibi kıkırdamasına izin veremezdi. Neleri yapabileceğini öğrenmeliydi, hoşa gitmeyecek en küçük davranışta bile bulunamazdı.

«Biraz daha kahve Bruno?» Birdenbire irkildi. Düşüncelere öyle dalmıştı ki, Marie'nin yerinden kalkıp, yanına geldiğini fark etmemişti. Ona bakarken gözleri ışıldadı.

«Hayır teşekkür ederim Marie. Saçının bu şeklini çok beğendim. Seni gören on beş yaşında sanacak.»

«Oysa ben de çok olgun göründüğümü sanıyordum. Beni kızdırmaya çalışma!» Bunları öyle sakin, kendinden emin, aynı zamanda büyüleyici bir edayla söylemişti ki, Bruno bütün vakur, güçlü, baştan çıkmaz görünüşüne rağmen ona baktığı an kalbinin titrediğini hissetti. «Alice için teşekkür ederim. Bu güne dek aldığım en muhteşem armağan,» diye konuşmaya devam etti. «Nerden buldun onu?»

«Bu bir sır.»

«Bruno ne olur söyle,» diye ısrar etti. «Herhangi bir kitapçıda bulunan bir kitap değil. Bir şeyin gizli tutulmasından nefret ederim. Sen nefret etmez misin?»

Bruno adamın oturduğu yeri belli belirsiz işaret edip, «Senin de o profesörünle ufak tefek sırların var gibi geliyor bana,» dedi.

«Joe mu? Ne tatlı adam değil mi? Ona hayranım? Zaten bütün öğrencileri onu taparcasına seviyor. Ya karısı Ellen, tanıdığım en hoş en çekici kadın... onunla konuşmak fırsatını buldun mu? Hayır mı? Çok yazık. Henüz yeni evliler bir yıllık. Bebek bekliyorlar. İki insanı böylesine mutlu görmek harika bir şey. Belki...»

«Belki ne?»

«Joe ile Ellen bir grup öğrenciye gelecek hafta bir parti veriyorlar. Benimle o partiye gelmek hoşuna gider mi? Seni şimdiden uyarayım, diğer davetlilerin hepsi Uzakdoğu Sanat Bölümü öğrencileri. Ama birbirinizle uyum sağlayıp birbirinizden hoşlanacağınızı ümit ediyorum.»

«Bunu nasıl anladın? Ben onların uzmanlık alanlarını paylaşmıyorum ki?»

«Bruno bazen çok... çok duygusuz oluyorsun! Onlar seni sen olduğun için sevecekler...» «Ve...» Bir an tereddüt etti ve Bruno sanki aklından geçenleri söylemekten kaçındığını hissetti.

Bruno kurcaladı. «Ve... ne demek?»

Marie telaşla, «Tanrı aşkına Bruno senin hakkında çok şey biliyorlar. Hepsi seni çok merak ediyor. Bazıları senin var olduğuna dahi inanmıyor. Ben uyduruyorum sanıyorlar.»

«Yani sınıf arkadaşlarına benden söz mü ediyorsun?»

Marie birden başını kaldırdı, tarifi olanaksız sert bakışla Bruno'nun gözlerinin içine baktı. O sakin, kendine güvenen halinden bir an sıyrılıp Bruno'nun daha önce tanık olmadığı ciddi ve alev alev yanan bir sesle.

«Bruno, ne yapayım seni sadece kendime saklayamazdım ya,» dedi.

Sunset Bulvarı hemen hemen bomboştu, sanki asfalttaki sürücü baştan çıkıp hız sınırını aşsınlar diye yapılmıştı. David deniz mavisi Cadillac'ı ile manevralar yaparken Freddy, «Sen şimdiye kadar tanıdığım, yasalara harfi harfine uyan en harika şoförsün,» dedi. «Hiç hız limitini aştığın oldu mu?»

«Belki kolejdeyken ama isteyerek değil sevgilim. Acil serviste araba kazalarında yaralananları gördükten sonra bir yere bir dakika önce varabilmek veya sağındakini geçmek artık insanı fazla ilgilendirmiyor.»

Freddy, «Seni anlıyorum,» dedi. Iki ay önce sahildeki lokantaya gitmek üzere David'in arabasına ilk bindiğinde Motorlu Araçlar Dairesine bildirilen bütün önemleri en ufak ayrıntısına kadar uygulanmasını hastanenin dışındaki dünyadan korktuğunu bildiği için sanmıştı. Koruyucu duvarların arasında geçirdiği aylardan sonra dünyanın şeffaf çıplaklığı onu korku şokuna sokuyordu. Sersemletip dehşete düşürüyordu. David güçlü arabasını tanıdığı başka hiçbir California'lının uymadığı yasal hız limitinde tutmaya gayret ediyordu. Geçen iki ay boyunca David'i haftada en az üç kez görmüş ve şimdi ondaki taşıt kullanma terbiyesinin kişiliğinin bir parçası olduğunu anlamıştı.

Freddy kendi kendisine hoş görüyle gülümsedi. Harika organize olmuş bir adamdı. Hiçbir kadın, insanların sinir sistemlerine bunca şeyi korkusuzca uygulayabilen bir doktorun aynı zamanda en karmaşık yemek tariflerini harfi harfine, bütün malzemeleri tam kıvamında koyarak uygulayan bir aşçı olabileceğine inanamazdı. Getirdiği yenilikleri ve yaratıcılığıyla tıbbi bir mucize gibi kullanarak tedavi ettiği hangi hasta onun evindeki kütüphanesini yerieştirirken gösterdiği aşırı titizliği düşleyebilirdi. Kitaplar sadece yazarlarına göre değil başlıklarına göre de bir sözlüğün alfabetik düzeni içinde olmalıydı. Bir kitabın sayfalarının haşince çevrilmesine dahi dayanamaz, nerde olursa olsun bunu yüksek sesle protesto edebilirdi. Kızdığı zaman çok sevimli küçük bir oğlan çocuğuna benziyordu.

Plaklarına gelince! Onları nasıl kenarlarından avuçlarının içiyle tutulacağını Freddy'e öğretmişti. Böylelikle üzerlerinde parmak izleri olamazdı. Mutlaka koruyucu kaplarının içinde saklanmalı ve tekrar kullanılabileceği zaman üzerindeki her toz zerresi özel beziyle temizlenmeliydi.

David şimdiden onu düzene alıştırmıştı. Yatak odasının bir ucunda her zaman dağınık bir köşesi olmuştu. Burası onun fare yuvasıydı, dergileri, süveterleri, mektupları, gazeteleri, ödenecek faturaları, tamir edilecek ayakkabıları, bir gün albümlere yerleştirmeyi düşündüğü resimleri, hep oraya atardı. Hepsi karmakarışıktı ama inanılmaz bir şekilde işine yarardı. Freddy ne zaman aradığı bir şeyi yerinde bulamazsa onu fare yuvasında mutlaka bulurdu. Fakat Davis'in yatak odasında böyle bir fare yuvası yapmaya kalkışınca, ciddi bir şekilde karşı çıkmıştı.

«Bu küçük kötü bir alışkanlık sevgilim. Oysa her şeyi hemen yerine koymak ve üstünden çıkardıklarını hemen asmak çok kolay. Biliyorum sıkıcı ama düzenlilik konusunda ben bir canavarım. Ama ameliyathanede neyin tam nerede olduğunu her an bilmelisin,» dedi. Freddy onu çok iyi anlıyordu. Hem bir kez başlayınca hep düzenli olmak çok zor olmasa gerek diye düşündü Freddy. Kendi evindeki fare yuvası hâlâ yerli yerinde duruyordu. Ama şimdi orayı karıştırdığı her seferinde suçluluk duyuyordu. En yakın zamanda bu tembel alışkanlığından vazgeçmeliydi. Ve vazgeçecekti kesin kararını verdi.

Zaten, eğer evleneceklerse bu işe bir an önce başlamalıydı. Annie'yi de yola getirmeliydi. Çünkü fare yuvası huyunu o da almıştı. Bu huy acaba kalıtımsal olabilir mi, diye düşündü.

Freddy hastaneden çıkar çıkmaz, Annie'nin bir yıl daha okul yüzünden İngiltere'de kalmasının söz konusu olmayacağını anladı. Onu zaten çok özlemişti. Okullar başladığı günden beri kızı yanındaydı. Gerçi her gün kendisiyle birlikte kahvaltı etmeyi bekleyen dokuz yaşındaki meraklı bir gözlemci varken aşk hayatı yaşamak kolay değildi. David ve Freddy Annie'nin İngiltere'den döndüğünden beri bütün geceyi birlikte geçirmemişlerdi.

Freddy tüm dikkatini yola vermiş olan David'in profilini seyrederken onun bir kadının hayal edebileceği en anlayışlı ve en nazik adam olduğunu düşündü. David'le kıyaslayabileceği sadece iki sevgilisi daha olmuştu. Bunca yıldan sonra Tony mi yoksa Mac mı kendisini memnun edebilmek için David kadar çaba gösterirdi anımsayamadı.

David sözünde durmuş, vaat ettiği gibi evlilik hakkında bir daha tek kelime dahi etmemişti. Karar vermesi için ona en ufak bir baskı yapmamıştı. Öyleyse ona bu kadar iyi bakan, bu kadar iyi davranan ve kendisine duyduğu aşkını bin bir yolla gösteren bu adama evet demesini engelleyen gizli güç neydi? Belki her kadının evlenmek için deli olduğu tipte bir adam da diye düşündü.

Kendini rahatsız eden şeyin bu geceki yemek olduğunu düşündü. David'in annesiyle birlikte yemek yiyeceklerdi. Daha önce bu daveti iki kez atlatmayı başarmıştı. Ama sonunda kabul etmek zorunda kalmıştı. Freddy kendi kendisini uyardı. Davet edilmek bir onurdu başka bir şey değildi. Ve asla baskı sayılmazdı.

David bu gecenin hiçbir ayrıcalığı yok diye garanti vermişti. Yıllardan beri annesiyle her hafta aksatmadan yediği yemeklerden birisiydi. «Ben o modası geçmiş hayırlı evlatlardan biriyim,» diyen David'in gözlerinden ışıl ışıl bir dalga geçti. «Annemin çok iyi minicik bir kadın olması benim suçum değil değil mi?» Freddy ona «Benim de tatlı küçük bir annem var,» diye hatırlattı. «Eğer Eve altı bin mil uzakta olmasa hiç şüphesiz biz de birbirimize böyle bağlı olurduk. Delphine ile annem birbirlerine çok yakınlar.»

Helene Grunwald Weitz üç yıldır duldu. Bel Air'in Brenwood'un doğusundan pek uzak olmayan yeni yeşil özel yollardan birisinin üstündeki lüks içindeki villasında yaşıyordu. Sunset Bulvarını döndükten hemen sonra evin önüne geldiler. Yüksek parmaklıklı duvarların ardına gizlenen Virgina çiftlik evleri zerafetindeki beyaz malikâne pek güzeldi.

Freddy biraz şaşkın ve etkilenmişti. «Oh! Babanın da doktor olduğunu bilmiyordum,» dedi.

«Onun hobisi yatırım yapmaktı. Petrol, gayri menkul. Servetini de onların sayesinde yaptı.»

«Ne güzel bahçe,» Freddy biraz geride kalıp oyalandı.

«Bunlar da annemin hobisi. Haydi sevgilim merak etme annem seni yemez.» David kapıyı açan hizmetçiyle selamlaştı. Salona geçerlerken Freddy duvardaki servet değerindeki tabloları, her tarafa yerleştirilmiş vazolar dolusu böcekleri hemen fark etti. İçeri girdikleri zaman salonda tatlı küçük anneden daha başka insanların da olduğunu gördü.

Nerdeyse oğlu kadar uzun boylu olan Helene Weitz yerinden kalkıp onları dostça karşıladı. Düzgün sarı saçlarında birkaç tel beyaz vardı. Boynundaki incileri bir harikaydı. Üzerinde çok sade mavi elbise Los Angeles'li kadınların giydiklerinden çok farklıydı. Kesinlikle Paris'te dikilmişti. Helen Weitz merhum doktorun ikinci karısı olmalıydı. David'in annesi olabilecek yaşta olmadığı kesindi.

Herkesle tanıştıktan sonra Freddy kendi kendisine bu insanların güzel bir grup oluşturduklarını itiraf etti. David'in üç kızkardeşi ve onların kocalarıyla tanışmıştı.

David şaşkınlık içinde konuştu. «Anne bana kızların geleceğini söylememiştin.»

«Hayatım kardeşlerin gelmek için can attılar. Biliyorsun ben de onların isteklerine karşı koyamam.»

«Sana küçük kızkardeşlerimden söz etmiştim değil mi sevgilim?» David usulcacık Freddy'nin kulağına, «Bu durum için çok üzgünüm,» diye fısıldadı.

«Bana sözünü ettiğinden beri epeyce büyümüşler.»

Freddy'e içkisini uzatırken David, «Benimle onların arasında büyük yaş farkı var. Annem beni on sekiz yaşında doğur-

muş. Kızlar benim için hep çocuk kalacaklar,» dedi.

Neşeli bol sohbetli geçen yemekten sonra tekrar salonda toplandılar. Ailenin en küçük kızı Barbara, «Sadece bir kızkardeşiniz var değil mi?» diye sordu.

Weitz ailesinin genişliğiyle kıyaslanınca, kendisini pek yalnız hisseden Freddy, «Evet, ne yazık ki öyle, üstelik çok da uzakta yaşıyor,» diye yanıt verdi.

«Onun pek çok filmini seyrettim. Tam anlamıyla muhteşem bir kadın. David kızınız Annie'nin teyzesine çok benzediğini söyledi.»

«Evet şaşılacak kadar benziyor. Fakat birçok yönden birbirlerinden çok farklılar. Annie'nin asla sahneyi seçeceğini sanmıyorum.»

«David onun pilot olmakta ısrar ettiğini söyledi. Sen kendin uçmaktan vazgeçtiğin halde kızının bu merakına seviniyor musun? Eğer ben onun annesi olsam pek hoşlanmazdım doğrusu. Ne bileyim, bir kız için çok zor bir yaşam, ayrıca hiç de kadınsı değil. Onu bu merakından vazgeçirsen David ile iyi anlaşacaklarına inanıyorum. Annie'yi başka sporlara yönlendirebilirsin, örneğin tenis, golf gibi uğraşlar çok yararlı sporlar. Ben de hırslı bir golf oyuncusuyum. Sen golf oynar mısın Freddy? Hayır mı? Çok yazık. Ama öğrenmek istersen seni en kısa zamanda kentin en iyi profesyonel golf hocasıyla tanıştırabilirim. Çok çabuk öğrenebileceğinden eminim. Bir fikrim var, neden seninle kulüpte bir öğle yemeğinde buluşmuyoruz? Sonra seni hocayla tanıştırırım. Ve birlikte ders saatlerini ayarlarsın. Her neyse, seni birkaç gün içersinde arayacağım.»

«Çok iyi olur,» diye Freddy kibarca yanıt verdi. Şu anda uçmayı arzu etmiyordu ayrıca bunun nedenini de merak etmiyordu. Fakat bu uçmayı bıraktı anlamına gelmezdi ki. Ayrıca Barbara uçmaya tutkun bir insanın bu isteğinden vazgeçirilebileceğini nasıl düşünebiliyordu.

Kendisine kimse engel olmamıştı. Eğer kişinin içinde göklere tırmanmak onu fethetmek hırsı varsa bir annenin yapabileceği hiçbir şey yoktu ve olmamalıydı. Fakat Barbara çok sıcak ve iyi bir kadındı. Karşısındakini iğnelemek için konuşmuyordu.

«Kenara çekil Barbara.» David'in diğer kardeşi teklifsizce

gelip Barbara'nın yerini aldı. «Sana profesyonel golf hocasını mı anlatıyordu? Aldırma! Çok abartıyor. Kendisi üç yıl üst üste kulüp şampiyonu oldu. Bana kalırsa sevgili golfçülerin sohbetleri korkunç sıkıcı. Benim zaten golfe ayıracak vaktim yok tam beş çocuğum var, bir tanesi de yolda. Oh! biliyorum daha hiç belli olmuyor değil mi? Altı aylık oluncaya kadar hiç belli olmaz. Anladığım kadarıyla senin sadece bir çocuğun var değil mi? Çok yazık.»

«Annie savaş zamanı doğdu. Benim de işim vardı...» diye açıklamaya çalıştı.

«Şansızlık ama daha çok gençsin istersen bir düzine çocuğa sahip olabilirsin. Aman Tanrım çok çalışman gerek değil mi? Aman Tanrım! Freddy yüzündeki ifadeyi görmelisin, söylediklerimin hepsi şakaydı ama David çocuğu olmasını çok istiyor. İlk evliliğini sana anlatmıştır, çocuk sahibi olacak kadar uzun sürmemişti. Duyduğuma göre artık çalışmıyormuşsun. Bazı arkadaşlarım çocuk sahipleri oldukları halde mesleklerinden vazgeçmiyorlar. Onlara doğrusu çok acıyorum. Çalışma isteklerine saygı duyuyorum ama bana kalırsa yanlış karar veriyorlar, bunun zararını da sonra anlayacaklar. Bu konuda sen ne düşünüyorsun?»

«Bu konuda fazla düşünmedim. Annie çalışan bir anne tarafından büyütüldü ve pek yakındığını sanmıyorum. Tabii en azından şimdilik.»

«Ah, tabii hayır. O zaman savaş vardı. Sen işini yeni kuruyordun. Başka çaren yoktu. Ama sanırım şimdi evde onunla olduğun için çok mutlusundur. Hele genç kız olduğu zaman sana daha çok ihtiyacı olacak. Bir gün öğle yemeğine gelirsen çok sevinirim. Hem çocuklarla da tanışırsın.»

Diane'e bir daha çalışmıyacağım fikrini kim verdi acaba diye düşündü Freddy. Henüz Kartallar için kesin bir karar vermemişti. Hastalığı sırasında Swede'ye artık çalışmak istemediğini söylemişti. Ama seçim hakkını açık tutuyordu. Kartallar hâlâ evladı sayılırdı. Her neyse Diane herhalde mükemmel bir anneydi ve ayrıca çok iyi niyetli bir kadındı.

Bob, Diane'nin kolundan tutup Freddy'nin yanından kaldırdı ve onun yerine kendi yerleşti. «Seni kurtarmaya geldim,» dedi. «Ben Elaine'nin... ortanca kardeşin... kocasıyım. Ne düşündü-

günü biliyorum. Bu aile can sıkıcı bir güruh diyorsun, Weitz'lerle ilk tanıştığım zaman ben de aynı şeyleri düşünmüştüm. Sanki hepsi tek insanmış gibi düşünüyorlardı... hele David'i anıtlaştırmaları. Beni yanlış anlama. David müthiş bir adam, ama Tanrı değil. Bunu sakın kardeşlerine ve annesine söyleme. Umarım kızlara, onların meraklarına, fikirlerine istemedikçe katlanmak zorunda olmadığını biliyorsundur. Örneğin bizi ele al, Elaine ve benim sadece iki çocuğumuz var. Başka da istemiyoruz. Tenis veya golf oynamayız. Yalnız formumuzu koruyabilmek için biraz yüzüyoruz. Oda müziğini severiz. Ama başkalarına da bunu zorla sevdirmeye çalışmayız. Sen operayı sevebilirsin veya senfonik konserleri tercih edersin... harika! Hastanelerde, müzelerde veya UCLA'da bir şeyler yaparsın, yeter ki topluma yararlı bir şeyler yap. Ne dersin Freddy söylediklerim doğru değil mi? Insanın bol zamanının ve bol parasının olmasının en güzel yönü topluma bir şeyler verebilmektir, sadece almak değil.»

Freddy bu hayat dolu adam bakarak, «Tamamen aynı fikirdeyim,» dedi.

«Elaine de ben de tahmin etmiştik. Gelecek hafta sanatçılardan ve müzisyenlerden oluşan bir gruba davet veriyoruz. Umarım David ve sen aramıza katılırsınız... dostlarımız seninle tanışmayı çok arzu ediyorlar. Onları çok ilginç bulacaksın. Elaine seni yarın arar. Weitz'ler için söylediklerimi unutma! Birbirimize benzeriz ama hepimiz değişik insanlarız.»

Freddy içinden, yo hayır! Bence hepiniz aynısınız. İyi nazik sıcak kalpli birbirine bağlı mutlu yapıcı konuksever ve hayattan ne istediğini bilen kişilerseniz,» dedi.

Şimdi Bob'un yerini Jimmy almıştı. O anda David'in annesi, «Jimmy! Benden başka herkes Freddy ile konuştu. O sizleri değil beni ziyarete geldi, kendinizi yemeğe davet ettirmenize izin vermemeliydim,» dedi. Helen Weitz ela gözleriyle hayran hayran Freddy'e bakarak, «Yeni bir oyuncak almış çocuklara benziyorlar. Hepsinin kucağına atlayıp o güzel yüzünü öpmediklerine şaşırdım. Fakat David'i mutlu gördükçe öyle seviniyorlar ki onları suçlayamıyorum.»

Freddy, «Kızkardeşlerinin gözünde güneş David'in üzerinde doğup batıyor,» dedi.

David'in annesi gülerek, «Bu benim için de biraz geçerli sanırım. Kocam da beni her zaman bu yüzden suçlardı. Ama üç kızın ve tek oğlun olursa ve özellikle bu oğlan David ise ayrıcalık yapmamak çok zor.»

Freddy, «Evet özellikle David,» diye kadını onayladı.

«Yıllarca tekrar ne zaman âşık olacak diye merak edip durdum. Hep çok meşgul olduğunu söylerdi... ne saçmalık... ama karşısına uygun bir kız çıkınca vakti olacağını biliyordum. Seni daha fazla utandırmak istemiyorum. Yüzün kızarmaya başladı bile. Ama gelecek hafta tekrar yemeğe geleceksin değil mi Freddy? Sana söz veriyorum kızları çağırmayacağım. Yalnız üçümüz, böylece birbirimizi daha iyi tanımak fırsatını buluruz. Tamam mı?»

«Gayret edeceğim,» diye Freddy yanıt verdi. «Tablolarınız çok güzel Bayan Weitz.»

«Teşekkür ederim. Koleksiyona kocamla başlamıştık. Onun ölümünden sonra sanat eserlerini ben almaya devam ettim. Oyalanmama neden oluyorlar.»

Freddy yanındaki sehpada duran gümüş kâseyi aldı, burnuna götürüp kokladı.» «Bunları kendiniz mi yaptınız?» diye sordu.

Helene Weitz neşeli bir çığlık atarak sordu. «Nereden anladın Freddy! Gül yapraklarından potpori yapmak için çok özel bir yöntemim var. Aslında annemin gizli reçetesidir. Çoğunlukla kimse bunu anlamaz. Satın aldığımı sanırlar. Hazırlanması uzun sürer, ama sonuç buna değer doğrusu. İstersen sana öğretirim.»

Freddy hevesle, «Oh, evet, çok uzun sürdüğünü iyi bilirim,» dedi.

Şampanya üzümlerinin asmaları kış boyunca uyur ve şubat sonunda bir önceki yıl mart ayında yapılan ilaçlamadan açılan yaralardan sanki ağlıyormuş gibi hayat özü sızmaya başlar. Bu gözyaşları köylüler için büyüme mevsiminin başladığını müjdeleyen trampet seslerine benzer. Bu saf yapışkan öz tomurcukları asmaların çıplak dalları üzerinde belirmeye âdeta zorlar. Ve mart sonunda birer hevenge dönüşecek olan tomurcukların hepsi patlamıştır. Ağlamanın başladığı andan bağ

bozumuna kadar altı yedi aylık süre zarfında şampanya üzümü yetiştiren herkes, bir iki dönümlük bağı olan köylüler ve Marki Paul de Lancel gibi büyük arazi sahibi olanlar tedirgindir. Her gün her saat bağ bozumunu etkileyecek kötü doğa şartlarının tehdidi altında yaşarlar.

1951 Ekiminin son günlerinde Paul ve Eve de Lancel sonunda rahat bir nefes almışlardı. Bütün yazı Paul de Lancel yatırımların yönetimiyle, Eve de şatonun idaresi ve Valmont dışından gelen ardı arkası kesilmeyen misafirlerini ağırlamakla geçirmişti.

Champange bölgesinin tümünde bağ bozumu tamamlanmıştı. On bin kişilik mevsimlik bağ işçisi ordusu on günlük bir çalışma sonunda yorgun ama mutlu olarak dağılmışlardı.

Kahvaltı masasında Eve, Paul'a, «Bütün sınavları vermiş, beş ay hiç telaşlı olmayacak bir kız öğrenci gibi hissediyorum kendimi,» dedi. «Ne garip bir hafta ne pişireceğimi düşünüp telaşlanmayacağım artık.»

Paul, «Sen gerçekten kız öğrenciye benziyorsun ama biraz yorgun bir öğrenci. Sabah geç saatlere kadar uyumalısın ve biraz da kendini şımartmanı istiyorum,» diyerek masanın diğer yanından uzanıp karısının elini öptü. Sabahları makyajını yapmadan saçını toplamadan önce Eve'i seyretmek çok hoşuna gidiyordu. Onun için de bu haliyle elli beş yaşındaki Eve on beş yaş daha genç gözüküyordu.

«Aylarca erken kalkmanın kötü tarafı buna alışıyorsun... şimdi artık çalar saate bile ihtiyaç duymuyorum. Kendimi şımartmaya gelince merak etme bir tanem ikimiz için de planlarım var. Şükran Gününü California'da Freddy'yle geçirdikten ve Noel'le yeni yılı da Delphine ve Armand'la birlikte Barbados'ta geçirdikten sonra Paris'e döneriz ve ben Balenciaga gardırobumu yenilerim. Ritz'de büyük ve pahalı bir daire ayırttım. Tabii ki Vandome Alanına bakıyor. Tiyatrolar, müzeler, restoranlar. Bu yılın tüm kârını harcamayı planlıyorum.»

Paul bağlarının üzerinden ufukları seyrederken çok mutlu bir adamdı.

«Valmont'un yalnız bize kalması ne güzel değil mi? Dün o İngiliz yazar da gidince öyle keyiflendim ki, bütün konuk odalarını yeniden düzenleyeceğim. Biz yokken değiştirilecek yatak

örtüleriyle perdelerin kumaşlarını seçtim bile. Halılar bir yıl daha idare eder.»

«Hava çok güzel, benimle at gezisi yapmak ister misin?» diye Paul sordu.

«Hayır. Güllerimle gecikmiş bir randevum var. Onların diplerini gübreleyeceğim.»

«Neden, bu işi bahçıvanlardan biri yapamaz mı?»

«Herkes yapabilir, bir çocuk bile yapar. Aman ben kendim yapmak istiyorum. Neden bütün zevki bahçıvanlara bırakayım?»

Eve üstünü değiştirip bahçe kıyafetlerini giymek üzere kalktı. Paul'un saçlarını öptü. «İyi gezintiler sevgilim, öğle yemeğinde görüşürüz.»

Üç buçuk saat sonra gül bahçesinin bir bölümünü bitirmiş banyoda ellerinin tırnaklarını temizlemeye çalışıyordu. Birden kâhya telaşla kapıya vurdu.

«Madam, madam, ahırlara gelin, çabuk olun!»

«Lucie? Ne oluyor?» diye sorup Eve telaşla merdivenlerden inmeye başladı.

«Bilmiyorum madam, ahırdaki çocuk hemen oraya koşmanızı söyledi.»

Hızla ahırlara doğru koşarken Eve herhalde Paul düştü, evet düşmüş olmalı, bazen Paul kadar iyi bir binici bile hata yapabilir diye düşünüyordu.

Paul ahır kapılarından birisinin önünde başının altında at örtülerinden biri, etrafında sanki kımıldamaya korkar gibi suçlu suçlu ona bakan beş altı adamın arasında yerde yatıyordu.

Eve henüz onların yanına yaklaşmadan, «Doktora telefon ettiniz mi?» diye bağırdı.

Adamlar şapkaları ellerinde sanki onun söylediklerini duymamış gibi hareketsiz sessizce duruyorlardı.

«Hiç aklınız yok mu! Çabuk eve koşup doktora telefon edin! Telefon edin!»

Kimse yanıt vermedi, kimse kımıldamadı. Eve onun başını kucağına alıp, «Paul? Paul?» diye seslendi. En yaşlı seyise bakıp, «Emile Tanrı aşkına nasıl düştü?» diye sordu.

«Madam Mösyö Paul... şey... atına bindi... durdu... ve bana başının ağrıdığını söyledi. Baş ağrısının korulukta başladığını söyledi. Başının arkasını gösterdi. Bir ayağını üzengiden

çıkardı dizginleri eline aldı. Daha ona yardım etmeme fırsat kalmadan atın üzerinden kaydı. Ve yere düştü. Battaniyeyi başının altına ben koydum.»

«Oh Tanrım, neden hareket ettirdin? Canını yakmışsındır.»

«Hayır, madam onu asla kımıldatmadım. Ama o an anladım zaten...»

«Zaten mi? Zaten ne! Sen deli misin Emil! Doktoru çağır.»

«Çağırırdım, madam, çağırırdım ama artık doktor yardım edemez... o gitti... hanımefendi.»

«Gitti mi?»

«Evet zavallı hanımefendi o bizi terk etti.»

Paul'un ölümünü takip eden o şaşkınlık anlarında Eve'in düşünebildiği tek şey, bütün çocuklar Valmont'a toplanmadan cenaze töreninin yapılmayacağıydı. Delphine hemen arabaya atlayıp Paris'ten geldi. Birkaç saat içinde Valmont'a vardı. Bruno ile Freddy'e telefon edip haber verme işini üstüne aldı. Eve şokun etkisiyle dilsiz gibiydi. Gözleri kupkuru sessiz şatonun bir odasından diğerine öylesine dolaşıyordu. Sanki ilk kez görüyormuş gibi şatonun her penceresinden ayrı ayrı manzarayı seyrediyordu.

Freddy'nin yolculuğu uzun bir uçuş olacaktı. TWA ile Los Angeles'ten New York'a uçacak oradan Gander ve Shannon'a uğrayıp Paris'e giden Air France uçağına binecekti. Belki Paris'te onu Armand karşılayıp Champagne'a götürürdü.

Freddy'i havaalanına Swede Castelli götürdü. Haber ona ulaştığında acısının arasında Swede'nin Los Angeles'teki en yakın dostu olduğunu düşündü. Birbirlerini tam on beş yıldır tanıyorlardı. Ve bu hızla değişen dünyada hiç değişmeyen güvenilir bir insandı o.

Çıkış kapısına doğru yürürlerken, «Dinle Freddy uçakta biraz uyumaya çalış bitkin görünüyorsun,» dedi.

Freddy camdan pistte bütün heybetiyle bekleyen dört motorlu Locheed Constellation'a baktı ve ürperdi.

Birdenbire, «Swede burada bir bar var mı?» diye sordu.

«Havaalanlarında bir yerlerde hep bar vardır gidip bulalım mı?»

«Lütfen?»

Freddy ve Swede karşılıklı birer tek viski attılar. Bir süre

sonra Swede, «Bir tane daha ister misin?» diye sorunca Freddy başını salladı.

Freddy ikinci içkisini bitirirken sızlandı. «Neden barlardaki içkiler etkisizdir. İçki değil sanki su.»

«Belki şişelerin yarısı suyla doludur, bir de bardaklara buz koydular mı, al sana dörtte bir içki. Bir tane daha ısmarlayayım. Böylece belki uçakta uyursun.»

«İyi fikir.»

Swede Freddy'nin barda bile olsa hiç üst üste üç içki içtiğini görmemişti. Hele şimdi yaptığı gibi sabah 11'den önce onun içki içtiğine hiç tanık olmamıştı. Kimbilir belki Freddy de duygularıyla böyle hesaplaşıyordu.

Freddy içkisini çabucak içti. Uzun sıkıcı bir yolculuk olacaktı. Keşke yolda kendisine arkadaşlık edecek birisi olsaydı.

David hastalarına son anda bir not yazarak bırakabilseydi. İyi bir yol arkadaşı olurdu. Ama ne kadar zaman tanırsa tanısın onunla asla evlenmeyeceğini söylediği zaman bu olasılığı yitirmişti. Freddy'nin bu kararı vermesine ailesinin tutumunun neden olduğunu sanmıştı.

Büyük bir acıyla, «Sen her şeyi dilediğin gibi yapabileceğini, seni kendilerine uydurmaya çalışmalarına asla izin vermeyeceğimi bilmiyor musun?» dedi. Ona neden bu değil demek zorunda kaldı. Ne kadar kalabalık olurlarsa olsunlar Weitz'lerle kolayca baş edebilirdi. Ancak bu işin bütün geleceğini ilgilendirdiğini düşününce David'i Fransızların dediği gibi, 'aşkla sevmediğini' anladı. Oysa onu seviyordu. Ve hep sevecekti. Ama iyi bir insan, mükemmel bir doktor, sevgi dolu bir arkadaş gibi sevecekti. Fakat şimdi keşke yanında olsaydı belki ona çok sağlıklı olan babasının bu ani ölümünü açıklayabilirdi. Selebral anevrizmanın ne olduğunu anlatırdı. Fransız doktor bunu beyin damarlarından birinin zayıflaması ve ani ölümlere neden olduğunu söylemişti.

«Haydi artık gidelim Freddy, yolcuları uçağa almaya başladılar?» diye Swede onu uyardı.

«Acelen ne? Daha on dakika var. Beni almadan gidecek değil ya!»

«Sen ne zamandır bir yolcu uçağıyla uçmadın?»

«Yıllar oldu anımsamıyorum bile.»

«Eğer gidecekleri yere zamanında ulaşmak isterlerse, seni almadan da gidebilir. Haydi bakalım küçük hanım artık sallanma.»

«Küçük hanım mı?»

«Ağzımdan kaçtı efendim bir daha olmaz.»

«Boşver, aldırmıyorum.» Önündeki tabaktan ağzına bir fıstık atıp dalgın dalgın çiğnedi.

«Freddy kalkar mısın? Haydi kımılda!»

Freddy dikkatle çantasıyla mantosunu topladı. Sanki bir dakika önce kontrol etmemiş gibi tekrar biletini kontrol etti. Ve Swede'nin arkasından salına salına yürüdü.

Swede onu suçlayamıyordu, zevk için bile çok uzun bir yolculuktu. Bu yolculuğu bir de babasının cenazesine gitmek için yapmak gerçekten işkenceydi. Çıkış kapısına geldikleri zaman ona sımsıkı sarıldı, sonra pistte yavaş yavaş Lockheed'e doğru yürüyüşünü seyretti.

Freddy pencere kenarında bir yere oturdu. Kabinin içi hiç de fazla soğuk değildi. Ama o iliklerine dek üşüyordu.

Yanındaki koltuk boştu. Okumak için aldığı kitabını çıkardı, kemerini bağlayıp kitabını açtı, iki üç satır okudu. Hiçbir şey anlamadı. Tekrar okudu, hayır kelimeler ya da cümlelerde bir hata yoktu. Hata kendi akıllındaydı. Hiçbir şeyi algılamıyordu.

Freddy arkasına yaslandı. Gözlerini kapayıp çalışmaya başlamış motorların seslerini dinledi. Hayır iyi çalışıyorlardı hiçbir anormallik yoktu. Dışarıya baktı. Kanatların arkasında kalmış, pervaneleri göremiyordu. Bu uçağın bakımını yapan teknisyenlerin hiçbir şeyi gözden kaçırmadan gereken kontrolleri yaptıklarından emindi. Pilot, yardımcı pilot ve uçuş mühendisi mutlaka deneyimli güvenilir adamlardı. Ne de olsa yolcular kadar kendi can güvenliklerinden de sorumluydular.

Freddy kendi kendini ne çok biliyorsun diye azarladı. Bu arada kitabının yere düştüğünü fark etmedi. Ah bir içki olsaydı.

Hostesler yerlerine oturmuş, hemen kemerlerini bağlamışlardı. Uçak pistin ucunda havalanmaya hazır son emniyet kontrolleri yapılıyordu. Büyük motorlar çalışmaya başladı, kalkış için hız kazanıyordu Freddy içinden «çok erken, çok erken» diye söylendi. Pilotun çok erken kalkışa başladığını biliyordu ama bunu söyleyebileceği kimse yoktu. Bağırmak istedi. Bütün bu

aptal yolcular nasıl bir tehlike içinde olduklarını bilmiyorlardı. Freddy yine, «Çok erken» dedi ama artık uçak havalanmış ve bir kavis çizerek gökyülzüne doğru tırmanmaya başlamışlardı. Dönüş açısı çok derindi. Bu uçağı kullanan kovboy bunu bilmiyor muydu? Tırmanışa çok çabuk geçmişti. Nasıl bir pilotun eline teslim etmişlerdi bu uçağı? Bu adamlar ne biçim eğitim görmüşlerdi?

«Kemerlerinizi bağlayın» ışıkları sönmüştü. Hostesi çağırıp, «Bana bir duble viski getirir misiniz? Lütfen buzsuz olsun.» dedi.

«Tabii Bayan Longbridge başka arzunuz var mı? Dergi gazete? Bizimle uçmanız büyük şeref. Biraz sonra yemek servisine başlayacağız. Içkinizle birlikte menüyü de getirmemi ister misiniz?»

«Hayır teşekkür ederim. Sadece içki.» Sımsıkı tuttuğu koltuğundan parmaklarını çözmeye çalışırken, «Kahretsin! Bu Tanrının cezası kadın beni tanıdı,» dedi. Bluzunun içinden ter akıyordu. Saç dipleri sırılsıklam olmuştu. Ama hâlâ üşüyordu. Kalbi hızla çarpıyor, nefes almakta zorluk çekiyordu. Hayatında ilk kez hava tutmasından midesi bulanıyordu. Burada hava yoktu tabii, sorun buydu. Allah kahretsin hava yoktu. Bu koca uçağın içinde şu tepedeki havalandırmalardan tıslayan havadan başka oksijen yoktu. Taze hava almadan bu insanların burada saatlerce oturmasını nasıl isteyebilirlerdi? Şu cama yumruğunu indirip içeri temiz hava girmesi için neler vermezdi.

Hantal uçak gökyüzünde uçarken dört motoru korkunç gürültüler çıkarıyordu. Yüzlerce hayati parçadan birine bir şey sıkışmıştı. Çıkarmalıydı. Freddy onların hepsini tanır, isimlerini bilirdi!

Freddy hostesi tekrar çağırdı.

«Buyrun Bayan Longbridge?»

«Kaptanla konuşmalıyım. Acil çok acil.»

«Hemen şimdi sizinle konuşabilir mi bilmiyorum. Ama gidip sorayım.»

Freddy arızalı motoru dinlerken aradan sanki yıllar geçti. Daha iyi duyabilmek için gözlerini sımsıkı kapadı. İşte... sanki boğuluyordu, soluyor, hıçkırıyordu. Bu sesleri ancak bir pilot duyabilirdi. Tabii ne dinlediğini bilmeyenler anlayamazlardı.

«Bayan Longbridge?»

Freddy gözlerin açtı ve mavi üniformanın altında bir çift cilalı ayakkabı gördü. «Kaptan?»

«Evet efendim bir sorun mu var?»

«Motorlarınızın birinde bir terslik var duyuyor musunuz?»

«Hayır bayan Longbridge şimdi kontrol ettim, hepsi mükemmel çalışıyor.»

Freddy hem aptal hem de sağır mı bu adam diye düşündü. Ve kaptanın yüzüne baktı. Orta yaşta, deneyimli ve işinin ehli olduğu besbelli, havalı bir adamdı. Bunu anlamak için ona bir kez bakmak yeterliydi. Böyle görünüşe sahip bir adamı nerede olsa tanırdı.

Gülmeye gayret ederek, «Affedersiniz kaptan, galiba gaipten sesler duyuyorum,» dedi.

«Zararı yok Bayan Longbridge. Yemekten sonra pilot kabininde bizi ziyaret ederseniz çok mutlu oluruz.»

«Teşekkürler. Kaptan herhalde uyurum.»

«Bir şey değil. Eğer fikrinizi değiştirecek olursanız hostese haber verin.»

Freddy önüne getirdikleri yemeği geri çevirdi ve bir battaniye yastık ve bir içki daha istedi. Biraz dinlenmeliydi. Beynini yiyen, içinde oyuklar tüneller açarak uçuşan hayvancıklar bir karabasan paniğine sürüklüyordu onu. Gözlerini sımsıkı yumunca daha kötü oldu. Gözleri açıkken hiç olmazsa zevkle yemeklerini yiyen insanları görüyordu. Bütün dikkatini onlara verdi, eğer uçak düşecek olsa insanlar bu kadar rahat yemek yiyemezlerdi.

Freddy birden dehşetle irkildi. Uçak bir bulutun içine girmişti hem de hiç uyarıda bulunmadan. Tehlike tehlike var! Uçak birden kirli beyaz bir bulutun içine dalınca Freddy'nin uçak kazası geçirmeden önceki anıları canladı. Tekrar o dakikaları yaşıyordu. Altemetresini kontrol etti, Catalina'ya inmek için uçuş yüksekliği yeterliydi fakat Burbank'tan havalandığından beri barometre basıncını öğrenmek için civar havaalanı kuleleriyle hiçbir bağlantı kurmamıştı. En tecrübesiz pilot bile bu çok önemli noktayı bilirdi. Bütün pilotların hepsi bilirdi. Tabii kendini beğenmiş, öfkeli dünyadan bıkmış, kendisinden çok emin olanlar dışında. Kendinden o kadar emindi ki, bu en basit önlemi almayı bile unutmuştu. Bu kadar basit bir şeyi, Freddy unutabilirse, biraz önce konuştuğu kaptan da, dünyanın en kıdemli pilotu da unutabilirdi, hiçbir yerde güven yoktu. Çığlık atmamalıydı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Paul de Lancel'in tabutunu köy kilisesine dek izleyen yüzlerce insan cenaze töreninden sonra, onun dul eşine ve çocuklarına başsağlığı dinlemek için Valmont'a geldiler. Akşam üstüne doğru sonuncu konuk da gidince, bunca kederli insanı ağırlamaktan bitkin düşen Eve ve kızları nihayet oturabildiler. Baş başa kalmaya ihtiyaçları vardı.

Bu zor gün boyunca Bruno da onların yanında durmuş, dik bakışları ciddi ve mimiksiz kartalı andıran esmer yüzü ve erkeksi görünüşüyle kendisine uzatılan elleri sıkmış, dengeli bir ağırbaşlılıkla başsağlığı dileklerini kabul etmişti. Paul de Lancel'in arkadaşlarını ve komşularını düş kırıklığına uğratmıştı. Bruno ve Delphine birbirlerini candan ama iki çok uzak akraba gibi selamladılar. General von Stern'nin yemek davetindeki son görüşmeleri tüm canlılığıyle ikisinin de akılındaydı. Delphine çok başarılı bir aktrist, Bruno da iyice kaşarlanmış bir şarlatan olduğu için ikisi de aralarında geçen tatsızlığı unutmuş gibi davrandılar. Oysa bazı şeylerin asla unutulmadığını onlar da biliyordu. Bazı şeyler asla unutulmaz, asla affedilmez ve asla konuşulmazdı.

Eve için Bruno sanki görünmeyen bir varlıktı. Geldiği zaman ona ne elini uzattı ne de gözünün ucuyla yüzüne baktı. Onu görmemezlikten gelmiyordu, çünkü görmemezlikten gelmek onun var olduğunu kabul etmekti. Onun bu toplum içinde var olduğunu belli edecek hiçbir şey hiçbir hareket yapmıyordu ve

bunu öyle ustalıkla idare ediyordu ki Bruno'dan başka kimse durumu fark etmiyordu.

Şimdi formaliteler bitmişti. Bruno şatodan kaçıp koruluğa yürüyüşe çıkmıştı. Armand Sadowski, Tony Longbridge ve ailesi Penelope ve Gerald'ı Paris trenine binecekleri Rheims'e götürmüştü. Geceyi şatoda geçirecek olan Jane biraz uzanmak için yukarı odasına çıkmıştı.

Sonunda Delphine, Eve'e, «Anne ne yapacağını düşündün mü?» diye sorma cesaretini gösterdi. Annesi geleceği için bir karara varmadan onu yalnız bırakıp buradan ayrılamazdı. Ancak gelecek hafta Armand'ın yeni filmi için çalışmalara başlaması gerekti.

Eve, «Evet düşündüm,» diye beklenmedik kararlı bir sesle konuşunca Freddy ile Delphine şaşkınlık içinde birbirlerine kaçamak bir bakış fırlattılar. Şimdiye dek Eve üzüntüsüne sanki bir yalnızlık pelerini gibi sarınmıştı. Çocuklarının umduğu gibi sinirleri bozulup ağlama krizine tutulmamıştı. Fakat hiç kimseyi yanında istememişti. Zamanın çoğunu gül bahçesinde geçirmiş, Paul'un ölümünden önceki gibi onların diplerini gübrelemişti.

Eve usulca, «Kış için babanızla yaptığımız planları gerçekleştireceğim,» dedi. «Eğer ben ölseydim onun böyle yapmasını isterdim. Freddy seninle California'ya uçup planladığımız gibi bir süre senin yanında kaldıktan sonra Delphine ve Armand ile Barbados'ta buluşacağım. Noel tatilinden sonra Paris'e dönmek niyetindeyim. Yalnızca Ritz'de ayırttığım daireyi değiştireceğim... daha küçük bir daire bana yeter. Tabii ilkbaharda hemen buraya dönmeliyim. Asmalar uyurken seyahat edebilirim. Uyandıkları zaman yanlarında olmam gerek.»

Delphine, «Fakat... işi tek başına yürütebilecek misin?» diye sordu.

«Yalnız olmayacağım, tatlım. Savaştan sonra buraya geldiğimiz zaman bağlarda çalışan adamların hemen hepsi sağlıklı ve işe yarar durumdaydılar. Almanya'ya gönderilenlerden bazıları geri dönmedi. Örneğin mahzenci Martin kuzenlerin üçü de Gestapo tarafından kurşuna dizilmiş, fakat hepsinin yerini aileleri doldurdu. Bugün Lancel şaraplarında işe yaramaz tek adam yoktur. Bütün bu adamları yönetecek, organize edecek ve gözetecek birini bulmalıyım. Onu rahiplerin elinden çalmam gerek-

se bile Champagne bölgesindeki en iyi adamı bulacağım. Unutma ki şarapçılık hakkında çok şey öğrendim. Delphine Champagne güçlü dullar yetiştirir.»

«Anne nasıl böyle konuşabiliyorsun?»

«Doğru olduğu için. Şarabın tarihçesini oku anlarsın. Sana gerçekçi olmayı öğretir. Umarım geleceek yaz hepiniz çocukları alıp gelirsiniz, burası artık sadece bana ait değil sizin de eviniz.» Eve'in ağlamaktan kalınlaşan sesi güçlü ve kararlıydı.

Freddy, «Bence Valmont bana ait değil. Ona sahip olmayı düşünmüyorum bile,» dedi.

«Ama yine de sana ait. Senden sonra Annie'ye kalacak. Yarın noter gelip vasiyetnameyi okuduğu zaman sürpriz olmasın. Üçte biri bana, geriye kalan üçte ikisi de yasalara göre sen Delphine ve Bruno arasında eşit olarak paylaştırılacak. Ben öldükten sonra Lancel Şarapları eşit olarak üçünüze kalacak. Siz öldükten sonra da çocuklarınızın. Eğer hiçbiriniz bu işi yürütmek istemezseniz ya da yürütemezseniz satabileceğinizi unutmayın. Champagne'de toprak hiçbir zaman alıcısız kalmaz.»

Delphine karşı koydu. «Anne bizi ürkütme.»

«Ölümden söz etmek ürkütücü değildir, şekerim. Sadece rahatsız edicidir. Çünkü o zaman ebediyen yaşanmayacağının bilincine varırsın.»

Eve şefkatle kızlarına gülümsedi. Paul'suz bir yaşamı tek başına sürdürmek için saatlerce gül bahçesinde oyalanmak zorunda kalmıştı. Planlarını ne kadar ayrıntılı yaparsa yapsın, içindeki acıyı asla unutamayacaktı. Ama asla sönmeyen bir aşkın bedeli buydu. İkisini birden elde etmeye olanak yoktu.

Bruno ormandaki küçük açıklıkta ağaçların arasında süzülen gün ışığının aydınlattığı bir kütüğün üstüne oturdu. «Olabileceklerin en iyisi,» diyebileceği bir anı yaşıyordu. Bu onun için yepyeni bir duyguydu. Gelecek kendisine muhteşem bir gösteri hazırlıyordu. Babasının ölümü kendisine dünya zevklerinin bütün olasılıklarını bütün yollarını açmıştı bunu biliyordu. Şimdilik Marie de la Rochefould'u düşünmek yeterliydi. Üç hafta önce doğumgünü yemeğinde Marie arkadaşlarıyla hep onun hakkında konuştuğunu söyleyerek sevgisini belli etmişti. Marie

gibi bir kız ancak o geceki kadar açık konuşabilirdi.

Sonraki günlerde onu sık sık görmüştü. Artık duygularını biliyordu, onun biraz eski moda sakin tavırlarının arkasında hevesle Bruno'dan karşılık beklediğini biliyordu. Onu biraz daha ümitle, şüphe içinde merakla bekletip çekiciliğini kullanarak kendisine iyice âşık edecekti. Marie'yi çılgına çevirebilirdi kendisinde o gücü buluyordu. Ama şimdilik buna gerek yoktu.

New York'a döner dönmez nişan hazırlıklarına başlayabilirdi. Artık Fransa'ya dönmesini hiç kimse engelleyemezdi. Birkaç hafta içinde birlikte Paris'e gelip Marie'nin ailesiyle tanışırdı. Düğün baharda yapılabilirdi. O zamana kadar da Marie kendini Vikontes Bruno de Saint Fraycourt olmaya alıştırabilirdi. Birlikte bir hanedan kuracaklardı.

Fakat buradan Champagne'den uzak yaşayacaklardı. Valmont'u asla görmek istemiyordu. Burada kim isterse yaşayabilirdi. Yeter ki Bruno'ya Lancel kârından payına düşeni versin.

Evet, şatoya dönme zamanı geldi, diye isteksizce düşündü. Serinlik çıkmıştı. Yaprakların hışırtıları arkasındaki ayak seslerini duymasını engellemişti.

İri sert bir el ağzına kapanarak başını arkaya doğru bastırdı. Adeleli bir kol haşince boynuna dolandı. Diğer bir çift el kollarını arkaya çekip sıkıca bağladı. Ayağa kaldırıp arkasından ittiler, Bruno'yu yürümeye zorladılar. Saldırganlar da hemen arkasından yürüyorlardı. O kadar yakındılar ki onların nefeslerini ensesinde hissediyordu.

Birisi, «Buraya hiç dönmemeliydin,» diye homurdandı.

Bruno'nun hiç tanımadığı bir erkek sesiydi. «Suç sahnesine asla dönülmeyeceğini bilmiyor musun?»

«Gestapoya ihbar ettiğin üç Martin'i anımsıyor musun? Biz onların küçük kardeşleriyiz,» dedi ikinci adam.

Üçüncüsü de yavaşça konuştu. «Biz seni babanın savaştan döndüğü gün bulmaya çalıştık, ama ortalıktan yok olmuştun.»

İlk konuşan adam, «Sana iyi bir ders vermek niyetindeyiz. Haydi yürü!» diye homurdandı.

Dehşet içindeki Bruno kendisini mahzene doğru götürdüklerini anladı. Etrafta bir Allahın kulu yoktu. Ağzının üzerinde dev el bağırmasına engel oluyordu.

«Bu işten kolayca yakanı sıyıracağını sanıyordun değil mi? Define'yi bilen tek adamı da yok ettiğini sandın değil mi?»

Bruno çılgınca başını sallamaya çalıştı.

Üçüncü adamın sesi kulağında kırbaç gibi patladı. «İnkâr etme, onları senin ele verdiğini biliyoruz.»

İkinci ses uğursuz fısıltıyla, «Bir anahtar daha vardı. Ağabeyim Jacques'a, Martin'lerin en büyüğüne ait olan anahtar. Büyükbaban ona güvenmişti. Bir tane de babanda vardı. Ve diğer anahtar da sendeydi. Valmont tarihinde Define'nin asla üçten fazla anahtarı olmamıştır.»

«Bir gece Jacques mahzen yakınlarında bir Alman konvoyu gördü. Saklanıp gözetledi. Ve askerlerin kamyonlara şampanya taşıdıklarına tanık oldu. Ertesi gün gidip baktığında Define bomboştu. Korkmuştu birisi kendisini ya da kardeşlerini suçlayabilirdi. Sonra Valmont'un sırrını Almanlara senin sattığını düşündü. Olanları bize anlattı, ve saklamamız için anahtarı bize verdi.»

Kurt gibi uluyan fısıltı, «Gestapo kardeşlerimizi almaya geldiği zaman onları senin ele verip öldürttüğünü anladık. O zaman elimiz kolumuz bağlıydı, sana hiçbir şey yapamazdık. Çünkü Nazi dostların seni koruyordu. Savaştan sonra baban Define hakkında kimseyle konuşmadı. Asıl hırsızın kimliğini biliyordu. Bizde onun acısına ve utancına saygı gösterdik. Ama bir gün döneceğini biliyorduk. Baban da biliyordu.»

Kocaman mahzene girdiler. Bütün işçiler gitmişti. Define'nin gizli olduğu ilerideki duvara doğru yürüdüler. Bruno delice bir güçle onlarla mücadele etmeye çabaladı, ama usta bir kasabın elindeki et kadar acizdi. Bir tanesi parmağını işaretli yere bastırdı ve duvar sallanarak açıldı. Gizli kapının kilidi büyükbabasının ona Valmont'un sırrını ilk gösterdiği günkü kadar parlaktı. Adamlardan biri anahtarı soktu ve Define'nin kapısı açıldı.

Martinlerden birisi ışığın düğmesini çevirip lambayı yaktı. Adamlar Bruno'yu sürükleyerek boş mahzene soktular. Sırtını duvara dayadıkları zaman aklı hâlâ yerinde gözleri açıktı. Adamların üçü de Bruno'dan hızla uzaklaşıp, omuzlarındaki tüfekleri indirdiler ve nişan aldılar.

Üç patlama çınladı. Martinler beton zemin üstünde yatan cesede doğru yürüdüler. Biri yüzünü görmek için ayakkabısının burnuyla Bruno'nun başını çevirdi. Diğeri cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp üzerine «Hesap tamamen ödendi,» diye yazdı ve bu notu Bruno'nun göğsünün üstüne koydu. Av tüfeklerini

tekrar sırtlarına vurup oradan uzaklaştılar.

Delfine'nin kapısını arkalarından kapatırken Martin'lerden birisi, «Yarın anahtarı yollamalı ve onu polisin bulabilmesi için bir şeyler ayarlamalıyız,» dedi. «Göğsündeki yazıyı okuyunca soruşturma filan yapılmaz. Eğer ceset bulunmazsa Bayan de Lancel'e haksızlık etmiş oluruz. Çünkü onu sonsuza kadar arayıp dururlar. Ve hâlâ bulamazlar.»

Kuzenlerden birisi, «Onun kemikleri Valmont'da yatmamalı,» dedi.

Üçüncü Martin, «Seninle aynı fikirdeyim,» dedi. «Ayrıca insanların son hesaplaşma olmadığını bilmeleri de doğru olmaz. O adam gereğinden fazla yaşadı.»

Delphine ve Armand yemekten önce biraz uzanıp dinlenmesi için Eve'i ikna ettiler. Bu arada Freddy de küçük salonda Jane ile ayrı kaldıkları süre içinde yaşamlarında olup bitenleri birbirlerine anlatıyorlardı.

Jane yakındı. «Ingiltere'den ayrıldığın zaman senden ölesiye nefret etmiştim. O kadar uzakta yaşayacak olduktan sonra senin gibi yengeyi ben ne yapacaktım ki?»

Freddy, «Eh işte Tony artık geri döndü. İnan bana bugün onu çok iyi gördüm. Son gördüğümde berbattı. Köyün efendisi olmak ona yine güvenini kazandırmış.»

«Eğer seçme şansım olsaydı seni elinden kaçırmasına fırsat vermezdin... başka erkek kardeşlerim de var. Oh, canım ikiniz de bu evliliği doğru dürüst yürütemeyip berbat ettiniz. Savaş zamanı evlilikleri... ne saçma! Acaba hangisi uzun ömürlü oldu. Acele etmediğime çok seviniyorum.» Jane Freddy'e evliliğinde mutlu olan bir kadının kurumuyla gülümsedi.

«Düşünsene Freddy yoksa sevgili Humprey'i asla tanımayacaktım, sevgili çocuklarımı doğuramayacaktım. Savaş gelini olmadığıma seviniyorum. Böylesi daha iyi oldu.»

«Savaş gelini olabilme şansın dahi yoktu. Jane çok iyi anımsıyorum. Seni asla tehdit etmeyen kaderinden kaçtığın için insanın midesini bulandıracak kadar halinden memnundun.»

«Eğer Jock bana evlenme teklif etseydi bir an bile düşünmeden kabul eder ve tıpkı zavallı Tony gibi California'nın vahşi çöllerine sürüklenirdim.»

«Boş versene Jane! Jock ile flört bile etmedin!»

«Fazla kurcalama,» diye Jane karşı koydu.

Freddy şaşırdı. «Neden söz ediyorsun?»

«Hiç tahmin etmedin mi? Hayır etmediğin anlaşılıyor. Fakat zaten o zamanlar kimsenin bilmesini istemiyordum. Senin yaşadığını bile fark etmeyen birine âşık olmam çok komikti.»

«Sen Jock Hampton'a aşık mıydın?»

«Yıllarca. Böyle şaşırmana gerek yok... bu benim zevkimi yansıtıyor ve zevkimin mükemmel olduğuna inanıyorum Bayan Longbridge. Ben o şahane adama yıllarca âşık oldum. Humprey' le tanışana kadar Jock'u aklımdan doğru dürüst çıkaramadım. Ve sanırım o güzel yakışıklı sarışın tarzanı her zaman biraz seveceğim.»

«O kazmayı mı? O kaba saba kovboyu mu? O geri zekâlı gerzek beyinsiz herifi mi?» diye Freddy hayretle ve biraz da öfkeyle sordu. «Hayır Jane, benimle dalga geçtiğini söyle.»

«Ah ama ona âşıktım. Ve ben de nasıl âşıktım. Jock'a doğru dürüst baktığına şüpheliyim. Neyse boş ver... bu bir zevk meselesi. Fakat Freddy insan birisine âşık olunca ilk kez âşık olunca aşkını asla unutamaz. Benimle aynı fikirde değil misin?» diye Jane sordu.

«Bunda seninle hemfikirim,» diye Freddy anlaşılmaz, nostaljik acı tatlı anıları içeren saatlerin artık dönmeyeceğini biliyordu. «Ama neden Jock'la oynaşmadın... Onunla flört dahi etmedin... Oysa sen İngiltere'nin en utanmaz, en ünlü flörtçüsüydün. Seni durduran neydi?»

Jane, «Sen,» dedi.

Freddy öfkeyle karşı koydu. «Ben mi? Bu duyduğum en haksız suçlama. Ben seni nasıl durdurabilirdim?... Tanrı aşkına ben seni neden durdurmak isteyeyim?»

«Deli kız, tabii sen kendin engel olmadın... demek istediğim Jock sana deli gibi âşıktı, dönüp benim yüzüme bile bakmıyordu, işte bu yüzden onunla flört edemedim. Pervane gibi senin etrafında dönüyordu... daha doğrusu dönmemeye çabalıyordu... bir bakıma öğrenmek istediğimi bana öğretmişti. Tanrım ona baktıkça acıyordum. Tabii benim gururum vardı. Zaten ondan başka neyim vardı ki? Ah aşk! Ama söylediğim gibi benim için böylesi daha iyi oldu. Sen ve Tony evlilik gemisini yürütemedi-

ğinize gerçekten çok üzüldüğümü biliyorsun ve hâlâ da üzülüyorum. Jock'a gelince... sahi o nasıl?»

«Jock mu?... Jock biliyorsun... iyi... her zamanki gibi...»

«Zavallı Jock hâlâ seni seviyor mu... tıpkı Özgürlük Abidesinin elindeki meşale gibi, Jock'un seni sevdiğinden yıllardır şüphelendiğini Tony bana söyledi. Ama... birisi insanın tipi değilse onu zorlayamazsın değil mi?»

«Huh?»

«Dedim ki... boş ver. Tabii sen başka şeyler düşünüyorsun. Sana bir içki hazırlamamı ister misin tatlım?»

«Kim?»

«İçki ister misin, Freddy? Freddy? Kaç parmağım havada?»

«Ne?»

«Ben gidip içkileri hazırlayayım. Sen burada otur. Yorucu bir gündü. Burada kaldığıma sevindim... birisinin sana bakması gerek.»

Paul de Lancel'in cenaze törenini izleyen ertesi gün öğleden sonra Epernay polis merkezinden dört müfettiş Valmont'a geldi. Evin kâhyasına acısının içinde Madam de Lancel'i rahatsız etmek istemediklerini ama bir soruşturma için ona birkaç soru sormak zorunda kaldıklarını söylediler. Madamın mahzenlerini ilgilendiren bir not almışlardı.

Lucie elindeki yetkiye dayanarak, «Görevinizi yapın,» dedi. «Madam de Lancel de size aynı şeyi söyleyecekti ama şimdi bu saçmalıkla onu üzmek istemem.»

Polisler, ellerinde anahtar ve Define'nin gizli kapısını gösteren şemayla mahzenlere doğru gittiler. On beş dakika sonra Define'nin kapısı kapkaranlık bir mahzene açılınca hepsini hayretten ağızları bir karış açık kaldı. Mahzenin içinde ilerlediler. Dört adamdan üçü savaş süresince Epernay'da bulunduklarından Bruno'yu görür görmez tanıdılar. İkisi yavaşça küfür ettiler. Aralarından birisi eğilip Bruno'nun göğsündeki notu alıp okudu. Ve yanındaki adama geçirdi. Polislerin hepsi buldukları notu sessizce okudular. Ve Bruno'yu tanıyan üçü birbirlerinin yüzlerine bakıp hemen durumu anladılar.

Aralarındaki en genci, «Yüzbaşı şimdi ne yapacağız?» diye sordu.

«Cesedi şatoya taşıyıp, kazayı merkeze bildireceğiz oğlum.»

«Kaza mı komiserim?»

«Jacques sen savaşta burada değildin. Birçok kişi bu adamın ölmesini bekliyordu. Şimdi onun katilini nereden bulacağız? Ya da onun ölümünü isteyen insanlardan kimbilir kaçı burada? Bu zahmetli işe kim girişecek? Kimse yapmaz Jacques. Zaten soruşturma açılmadı da. Eğer yararlı bir şey öğrenmek istiyorsan beni dinle Jacques. Bu olması gereken bir kazaydı.»

«Siz söyledikten sonra komiserim.»

«Evet Jacques. Hepimiz aynı düşüncedeyiz.»

Freddy, «Bruno'nun ölümünü polis neden av kazası olarak niteledi bir türlü anlamadım,» dedi. «Hâlâ şok geçiriyorum. Onun bir cinayet olduğunu bilmiyorlar mı... imzasız bir ipuçu... daha başka ne olabilirdi? Ve soruşturma dahi yapmadılar, Bruno için doğrusu yas tutmuyorum ama ortada bir şeyler dönüyor? Benden başka bu olayı inanılmaz olarak niteleyen var mı?»

Freddy, Eve, Delphine ve Armand, Bruno'nun bir an önce kaldırılan cenazesinden az önce dönmüşler terasta oturuyorlardı.

Kolunu Freddy'nin omzuna dolayan Eve, «Ne kazaydı ne de cinayet,» dedi. «İdam kararıydı.»

«Ne! İdam kararı mı? Bu ne demek? Ne zamandan beri Fransa'da özel idam kararları yasallaştı? Niçin aranızdan hiçbiri... nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum... şaşırmadı? Evet, işte bu? Bruno'nun cesedini eve getirdikleri zaman sanırım gerçekten bir ben şaşırdım. Sizler ise sanki durumu kabul etmiş gibiydiniz. Ama kabul edemezsiniz! Bruno'nun ormana yürüyüşe çıktığının ertesi günü ölü bulunmasının sebebi ne?»

Eve, «Sevgilim, Epernay'in ortasındaki anıtı gördün değil mi?» diye sordu.

«Evet, ama Bruno'nun öldürülmesinin onunla ne ilgisi var?»

«Freddy o anıt şehit düşen askerlerin anısına dikilmiştir. Ve üstünde hepsinin isimleri kazılıdır. Bu küçük bölgede iki yüz sekiz kadın ve erkek direnişte öldüler. Bunlardan bazıları Gestapo'nun elinde can verdi. Ve çoğu da burada Valmont'da çalışıyorlardı. Polis Bruno'nun o ölümlerle ilgisi olduğuna inanıyor. O bir işbirlikçiydi.»

«Sen biliyor muydun?» diye hararetle soran Delphine eliyle ağzını kapattı.

«Babanız yalnız bana söyledi. Başka hiç kimsenin bilmesini istemiyordu... kendi öz oğlunun ailenin şerefine leke sürdüğünü bilinmemesini istiyordu... hatta sizlerden bile sakladı. Yine de ikimiz de öykünün yalnızca tek yüzünü bildiğimizi fark ettik. Bruno'nun işgal sırasında yaptığı kötülükleri kim bilebilir? Valmont'ta tek başınaydı. Büyükbabanız öleli üç yıl oluyordu. Ondan intikam almak için bekleyen birçok kişi olmalı.»

Freddy karşı koydu. «Ama savaş sona ereli altı yıl oldu.»

Armand, «Freddy senin işgal altındaki bir ülkede yaşamadığın kolayca anlaşılıyor,» dedi. «Altı yıl uzun bir zaman değildir. Eğer Bruno buraya on ya da yirmi yıl sonra dönecek olsaydı, onun idam fermanını imzalayanlar... her kimse... hâlâ onu burada bekleyeceklerdi. Hatta polis kendisi bile öldürmüş olabilir, veya onların tanıdıkları bazı kişiler akrabaları ya da arkadaşları olabilir. Bu cinayeti soruşturmadan kapattığına göre polisin de kendisine göre bazı nedenleri var.»

Freddy, «Delphine sen bir şeylerden kuşkulanıyor musun?» diye sordu. «Savaş süresince az çok Bruno'yla haberleşiyordun? Bu cinayeti kimin işleyebileceğini tahmin ediyor musun?»

«Hayır, hiçbir şey bilmiyorum. Bruno her zaman... bana karşı açık ve dürüsttü,» diye Delphine gözünü kırpmadan yanıt verip, Armand'ın elini tuttu. Bazı şeyleri çok çok derinlere gömmekte yarar vardı. General von Stern davet vermemişti. Delphine Bruno'dan asla yardım dilenmemişti. Elmaslarını takıştırıp Lille Sokağındaki evin sofrasında oturmayı, süs gibi oturmayı asla kabul etmemişti. Bruno her ne için öldürüldüyse, Delphine onun bu ölümü hak ettiğine inanıyordu. Hiç kimse, ne Freddy ne annesi, ne de Armand'ın kendisi işgal altında yaşamanın ne demek olduğunu tam anlamıyla bilemezlerdi. Eğer o karanlık günleri atlatıp hayatta kalabildiyse, olup bitenleri de unutması gerekti. Pratik düşünceli Fransız polisi sağ olsun diye içinden geçirdi.

Noter gelip gittikten sonra kollarını iki yana açan Eve, «Şimdi gerçekten buradan gideceğim günü iple çekiyorum,» dedi. Bü-

tün bu yasal işlemlerden sonra California güneşine ihtiyacım var.»

«Anne düşündüm ki... gemiyle dönmemiz daha eğlenceli olmaz mı?» diye Freddy önerdi. «Çocukluğumdan beri hiç deniz yolculuğu yapmadım. Havada hâlâ çok güzel. Ne dersin?»

«Duyduğum en kötü fikir! Birincisi haftalardır Annie'den uzaksın. O çocuğu kucağıma alabilmek için yanıp tutuşuyorum. İkincisi, beş gün okyanusa bakmaktan daha iç karartıcı bir şey düşünemiyorum. Hem de etrafımızda bir yığın yabancıyla. Freddy geminin ağır hızından sen aklını oynatırsın. Hayır istemem.»

«Yani düşünmüştüm ki... oh biliyorsun... dinlendirici, sakin ve rahat ayrıca lüks diye düşünmüştüm bir tür dinlenme kürü.»

«Çok sıkıcı. Yolculuk günlerce sürüyor. Ayrıca herkes de fil gibi yemek yiyor. Sevgilim, beni böyle düşünmen çok tatlı ama uçaktan başka bir şeye binmeyi düşünemem bile. Tek sorun ne zaman yola çıkabiliriz. Ben hemen hemen eşyalarını topladım. Evin kâhyasıyla son kez görüştüm. Bahçıvanlar, satış müdürleri ve mahzen şefiyle de görüştüm. Bugün yola çıkabilirim eğer olmazsa yarın kesin.»

«Paris'e telefon edip biletlerinizi ayırtayım,» diye Armand yerinden kalkıp telefona doğru yürüdü.

Freddy, «Aman harika,» diye mırıldandı. «Delphine kocan hep böyle yardım sever midir?»

«Bizim hemen Paris'e dönmemiz gerek. Herhalde onun için hemen ayaklandı. Son dakikada rezervasyon yapmak çok güç ama, Armand ne yapar eder size yarın için bilet bulur.»

Freddy kendi kendine ağzının içinden mırıldandı. «Aman bulsun.» Belki Eve uçakta pencere kenarına otururdu ve el ele tutuşurlardı, belki çok fena olmazdı. Fakat Los Angeles'e kadar el ele oturamazlardı. Freddy başını annesinin dizine koyup, gözlerini kapatıp yatardı. Ama bütün yolculuk boyunca Los Angeles'e kadar annesinin kucağında yatamazdı ya. Her tür endişeyi yendiği söylenen yeni bir ilaç vardı. Eğer ondan... «Delphine Miltown denilen ilacı duydunuz mu?» diye sordu.

«Miltown mu? Hayır duymadım.»

Eve, «Miltown nedir?» diye sordu.

«Bir Amerikan icatı. Hiçbir şey değil... önemli değil.»

Eve ve Freddy havalanından geldikleri taksiden inerlerken Helga, «Sizi daha geç bekliyordum!» diye bağırdı.

Freddy, «Rüzgâr arkadan geldi Helga onun için uçak erken indi,» dedi.

«Durun Madam de Lancel, ben sizin valizlerinizi taşımanıza yardım edeyim,» diye Helga şaşkınlık içinde iki yana koşuşturuyordu.

Eve, «Eve dönmek çok hoş, şimdi yorulduğumu anladım. Freddy ben yukarıya yatmaya gidiyorum. Ne günün ne de saatin farkındayım.»

«Anne uyanınca saat kaç olursa olsun gel beni bul. Herhalde uyuyamam.»

«Ümit ederim uyuyamayacaksın. Bütün yol boyunca battaniyenin altına gömülüp yattın. Yolculukta senin kadar çok uyuyan birisine rastlamadım. Sonra görüşürüz, sevgilim.»

Eve merdivenlerden çıkmaya başlayınca, Freddy, «Helga Annie nerde?» diye sordu.

«Bayan Longbridge sizin hemen önünüzden gitti.»

«Gitti mi? Nereye gitti? Ne zaman dönecek?» diye Freddy sabırsızca sordu.

«Hava kararınca döneceğine eminim. Birkaç saat sonra döner,» diyerek Helga mutfağa sıvışmaya çabaladı.

«Helga! Annie tek başına mı gitti?» diye Freddy öfkeyle sordu. «Hava kararınca döner ne demek? Kiminle olduğunu bilmediğimiz sürece onun sokaklarda dolaşmasına izin vermediğimi biliyorsun?»

«Yalnız değil Bayan Longbridge,» diye Helga telaşla yanıt verdi. «Bay Hampton'la birlikte.»

«Nereye gittiklerini söyledi mi?»

«Hayır pek söylemedi.»

«Helga! Neden öyle suçlu gibi duruyorsun? Burada neler dönüyor?»

Helga, «Oh!» diye vızıldandı. «Size sürpriz yapacaklardı. Bana ağzımdan tek kelime kaçırmamam için yemin ettirdiler. Annie siz döndüğünüz zaman onunla çok gurur duyacağınızı söyledi. Onu yapmayı çok istiyordu. Bay Hampton'da bana Annie'nin boyunun yeterince uzun olduğunu ve çok akıllı olduğunu söyledi. Oh Bayan hayır diyemedim. Bay Hampton... Annie'ye uçuş dersleri veriyor... siz gittiğinizden beri hemen hemen her gün

onu alıp götürüyor... doğrusunu isterseniz sizin kızacağınızı düşünmedim. İlk uçuş dersine başladığınız zaman ne kadar genç olduğunuzu belki bin kez Annie'ye söylediğiniz için kızmayacağınızı düşündüm... Onları durdurmalıydım, ama Bay Hampton çok tecrübeli... ne de olsa çocuğun vaftiz babası... Annie sizin birdenbire gelişinizden zavallı büyükbabasının ölümüne çok üzüldü... Oh Bayan Longbridge...»

«Tanrı aşkına sus Helga. Pekâlâ açıklamayı bırak ne olduğunu anladım... ağlamayı kes ve düşün. Nereye gittiler?»

«Santa Paula denilen bir yere. Bay Hampton orada çok iyi uçak kullanmasını öğreneceğini söyledi. Ne çok büyükmüş ne de fazla kalabalıkmış.»

«Doğru.» Freddy merdivenleri ikişer ikişer çıkıp odasına daldı, yolculukta giydiği elbiseleri çıkardı. Birkaç dakika sonra duştan çıkıp sırtına bir şey geçirip koşarak arabasına gitti. San Fernando Vadisinde Santa Paul'a kadar son hızla arabayı sürdü. Arkasını döner dönmez hergele çocuğun ahlâkını bozmaya kalkışmıştı. Annie'nin on beş yaşına basmasını bekliyordu. Ancak o zaman uçak kullanmasına izin verecekti. Tanrı aşkına uçmayı öğrenecekti hem de Jock Hampton'dan, hayatında bir kez olsun eğitim uçağı kullanmamış Jock Hampton uçuş dersleri verecekti... hem de daha on yaşına basmamış bir çocuğa! Annie ne kadar yalvarsa bile insanın onun isteklerine boyun eğmesi için ancak çılgın olması gerekti değil mi?

Freddy küçük havaalanında ana binanın dışındaki yöneticinin barakasına doğru koşturdu.

«Uzun boylu, sarışın bir erkekle siyah saçlı küçük bir kız çocuğu gördünüz mü?»

«Tabii. Az önce havalandılar. Bir süre önce yere inip birkaç lokma bir şeyler atıştırıp tekrar havalandılar.»

«Ne zaman geri döneceklerini söylediler mi?»

«Onlarla konuşmadım. Yemek bankosundaki kıza sorun. Belki o bilir.» Freddy dışarıya çıkıp deli gibi tahta binaya koşturdu.

«Jock ile Annie'yi mi arıyorsunuz? Her zamanki gibi çukulatalı pasta yiyip süt içtiler. Ve tekrar havalandılar,» diye bankodaki kız Freddy'e bilgi verdi. «Annie çok şirin bir kız. İlk geldikleri gün ders alması için pek küçük diye düşündüm ama

buradaki bütün çocuklar uçmaya küçük yaşta başlıyorlar... her yıl biraz daha yaşları küçülüyor gibi geliyor bana. Ne istersiniz?»

«Hiçbir şey! Onları bekleyeceğim.»

Freddy dışarıya çıkıp boş gökyüzünü gözleriyle taradı. Yarım saat kadar güneşin altında bağdaş kurup oturdu. İçin için öfkeyle kaynıyordu. Sabırsızca artık hava çabuk kararıyor diye düşündü. Iki ay sonra yılın en kısa günü gelecekti. Son iki günün en iyi zamanını uçağın içinde bir battaniyenin altına kıvrılıp geçirmişti. Ve eğer annesi yanında olmasaydı Freddy korkudan çıldırabilirdi. Freddy artık uçabileceğini tahmin etmiyordu. Hele çocuğun bir manyakla birlikte gökyüzünde olduğunu düşündükçe çıldıracak gibi oluyordu.

Freddy küçük bir uçağın motor sesini duyar gibi oldu, başını kaldırıp gökyüzüne bakınca küçük sarı uçağı gördü, batıya doğru uçuyordu. Uçuyor muydu yoksa yere mi inecekti? Bakışlarını uçağa dikti. Yere inişe hazırlanıyordu ve ayrıca çok hızlı hazırlanıyordu. Başını olmaz gibilerden iki yana salladı. Uçağın burnu doğru açıda değildi, Jock'un uçuş ustalığına uymuyordu. Hafifçe iki yana sallanıyordu, düzeliyor tekrar sallanıyor tekrar düzeliyordu. Jock sarsaklaşmaya başlamıştı. Aslında hiç de sarsak değildi. Binlerce kusuru vardı ama sarsak değildi.

Annie yerinden fırlayıp çaresizce etrafına bakındı, uçağı Annie kullanıyordu. Kızının uçağın kontrolleri başında olduğunu fark edince bugüne dek duymadığı bir korkuyla taş kesildi. Elinde sallayıp ona işaret verebileceği bir şey yoktu. Bu çılgın deneyi durdurabilmesi için Jock'a hiçbir şeyle işaret edemiyordu. Birdenbire uçağın iki yana sarsak sallanışlarını düzeltti, doğru dürüst iniş durumuna geçti ve oldukça hızı kesildi, kocaman sarı bir kelebeğin çiçeğin üstüne konuşu gibi tekerlekleri hafifçe yere değdi.

Freddy taş kesilmiş seyrediyordu. Uçak piste kaydı ve motoru durdu. Kapısı açıldı, Annie dikkatle dışarıya indi. Ayağı yere basana dek Jock onu sıkıca kolundan tuttu.

Freddy, «Annie buraya gel,» diye seslendi. Uzun boylu küçük kız dönüp baktı ve uçarcasına annesinin kollarının arasına koştu.

«Gördün mü anne? Beni gördün mü? Gördün mü?» diye

çığlık attı. Heyecanla Freddy'nin yüzünü belki yirmi kez öptü.

«Seni gördüm Annie. Evet... fena değildin.»

«Oh anne! Hiç de iyi değildim! Sarsak gibi iki yana sallandım! Jock böyle dedi .Ama her seferinde biraz daha iyileşiyorum. Ama hâlâ benim tek başıma iniş yapmama izin vermiyor.»

«Evet... anlıyorum.»

Annie büyük bir ciddiyetle, «Söylediğine göre daha çok öğrenmem gerekmiş,» dedi. «Anne çok şaşırdın mı? Büyükbabam için çok üzüldüğünü bildiğimden senin için harika bir şey yapmak istedim. Anne bu fikir benim kafamdan çıktı,» diyerek Annie dönüp pistin ucunda park eden uçağa baktı. «Sanırım Jock senin öfkeden delireceğini düşünüyor. Baksana korkudan uçaktan inemiyor.»

«Annie neden gidip beni yemek bankosunda beklemiyorsun? Ben Jock'a bir merhaba diyeceğim. Belki biraz gecikebiliriz. Al sana biraz para. Ne istersen ısmarla.»

Freddy uçağa doğru yürüdü, parmaklarının ucuna yükselip kapısını açtı. Jock kontrol aletlerinin önünde kollarını göğsüne kavuşturmuş oturuyordu. Bakışlarını da inatla uzağa dikmişti.

Freddy, «Çabuk dışarıya çık,» diye buyurdu.

«Neden?»

«Çık da senin için neler düşündüğümü açıklayayım.»

«Çok hoş ama istemem teşekkürler.»

Korkusundan düşünemeyecek kadar sinirlenen Freddy küçük uçağın ikinci koltuğuna zıplayıp oturdu.

«Jock bunu nasıl yaparsın? Annie'yi nasıl tehlikeye atarsın? Seni ellerimle parçalamak istiyorum.»

«Dikkatsizlik yapmadım. İnan bana çok çok dikkatliydim. Dinle Freddy. Fransa'ya sana telefon edip izin istemem gerektiğini çok iyi biliyorum. Sen gittiğin zaman her gün eve Annie'yi ziyarete gittim ve birdenbire onu bir kez uçağa bindirmek içimden geldi. Tabii birincisi ikincisini izledi... doğuştan pilot. Freddy mantıklı düşünemedim.»

«Küçücük bir çocuk böyle sorumsuzca davranman için seni ikna edebildi demek? Ve benim bu yalanı yutacağımı mı sanıyorsun?»

«İstediği zaman Annie herkesi ikna edebilir, ama sanırım... galiba ona gerçekten uçmayı öğretmek istiyordum,» diyerek

Jock dönüp onun yüzüne baktı. «Üzgünüm Freddy. Seni sinirlendirdiğim için gerçekten üzgünüm fakat onu asla tehlikeye atmayacağımı biliyorsun değil mi? Beni bağışlayacak mısın?»

Freddy ona tepeden tırnağa dikkatle baktı. Bir yıldır onu görmemişti, ne kadar iri olduğunu unutmuştu. Kokpitin içinde cüce gibi büzülmüş oturuyordu. Kendisini acındırmak için elinden geleni yapıyordu. Annesine ve Annie'ye bu kadar iyi davranan birisine nasıl uzun süre kızgınlık duyabilirdi?

«Pekâlâ Jock seni bağışlıyorum. Fakat bundan böyle ders filan yok. Annie büyüyünceye kadar bekleyeceksiniz. Bunu kendisine açıklarım.»

Jock rahat derin bir soluk aldı. «Sen nasıl istersen. Freddy şu küçük yavruyu neden göklere yükseltmiyorsun? Hep seninle uçmak isterdim... çok güzel bir pilotsun.»

Freddy, «Hayır,» diye karşı koydu.

«Sadece birkaç dakika için lütfen? Bak günün en iyi saati. Haydi gel güneşin batışını birlikte seyredelim,» diyerek uzandı ve kapıyı hızla kapattı.

«Hayır, Jock dur!»

«Neden? Havalandığımızı görünce Annie anlar.»

Freddy uyuşmuş gibi «Yapamam,» dedi.

«Anlamadım,» diyerek onun yüzüne baktı. Freddy neredeyse bayılacaktı.

Freddy, «Oh... Allah kahretsin Jock... cesaretimi yitirdim,» diye ağzından kaçırıverdi. «Kazadan beri uçaklara binmeye korkuyorum... hazır olmadığımı, uçmak istemediğimi söyleyerek kendimi kandırıyorum. Sonra Fransa'ya uçmak zorunda kalınca gerçeği anladım. Korkunç bir karabasandı. Panik içindeydim, korkudan hemen hemen aklımı yitirmiştim. Sırtımdan soğuk soğuk terler aktı. Her an düşüp parçalanacağımızı düşünüp deliye döndüm. Bundan böyle asla uçamam. Bunu senden başka kimse bilmiyor. Derdimi kimseye söyleyemem... beni anlayamazlar. Lütfen kimseye söyleme... kimsenin bilmesini istemiyorum.»

«Freddy uçmaktan korkmıyacaksın. Senin için uçmanın anlamı çok büyük. Tekrar gökyüzüne çıkacaksın Tıpkı attan düşen binici gibi tekrar atın sırtına bineceksin.» Aletlerin üstünde ellerini hızla dolaştırıp kontağı açtı.

«Jock! Dur! Motoru kapat. Oh Tanrım lütfen havalanma. Hergele,» diye Freddy çığlık attı. Jock onu dinlemedi.

«Otur ve çeneni kapa. Uçak benim kontrolümde senin bir şey yapmana gerek yok. Kemerini tak,» diye motor gürültüsünün üstünden seslendi.

Freddy ona itaat etti. Piste giden uçaktan atlayamazdı. Onu tartaklasa kontrolu yitirip ikisi de parçalanırdı. Uçak piste ilerlerken gözlerini sıkıca yumdu. Uçak havalanınca kalbinin çatlayacağını sandı.

«Soluk al, mosmor oldun,» diye Jock seslendi. Freddy içinde tuttuğu soluğunu koyverdi.

«Şimdi iyi misin?» diye Jock sordu.

«Şunu yere indir.»

«Gözlerini açıncaya dek indirmeyeceğim.»

«Jock sana yalvarıyorum. Lütfen bana bunu yapma.»

«Kendini böyle korkuya kaptırmana göz yumamam. O sersem gözlerini aç ve salak gibi davranmaktan vazgeç.»

Freddy hafifçe gözlerini araladı. Eğer gözlerini açana dek yere inmeyecekse onları hemen açmalıydı. Kirpiklerinin arasından etrafı gözetledi. Jock'un elleri aletlerin üstündeydi.

«Gözlerimi açtım. Tanrının belası şimdi yere in.»

«Açtın mı? Ben onlara açık demem. Dışarıyı gördüğün zaman gözlerini açtığını anlayacağım. Etrafına bakınıp aşağıdaki karaya bakıp uçtuğunu anlayıncaya kadar yere inmeyeceğim. Gözlerini açtığına inanırsam yere ineceğim, teğmen Marie-Frederique de Lancel.»

«Oh hergele bana eziyet ettiğin için zevkinden dört köşe oluyorsun. Bana eziyet etmekle eğleniyorsun. Kendini beğenmiş ukala dümbeleği sanki neden korktuğumu sana açıkladım?»

«Hey gözlerini açtın. Bir teorim var sen gözü kapalı sinirlenmiyorsun. Çünkü öfkeli bakışlarından ateş saçamazsın. Değil mi?»

«Tepkilerini kendine sakla ve yere in. Bana söz verdin,» diye Freddy ısrar etti.

«Etrafına bakınca aşağıdaki karaya bakınca dedim... şimdiye dek sadece uçağın içine baktın.»

Freddy utançla dişlerini sıkıp gözlerini iki yana çevirdi. Boynu korkudan kazık kesilmişti. Sonra başını çevirmeden tüm

vücuduyla yarım dönüp pencereden aşağıya baktı. Ve hemen geri çekilip bakışlarını uzağa dikti.

«İlginç bir şey gördün mü?»

«Çok komiksin.»

«Pekâlâ? Ne gördün?» diye ısrarla sordu.

«Tanrı belanı versin. Her zaman gördüğüm şeyleri gördüm. Filmi göreceğimi mi sanıyordun?»

«Hiç bilinmez. Burası çok vahşi bir ülke hemen hemen çölün kenarında... insan farkına varmadan yolunu kaybedebilir.»

«Bunu bilmediğimi sanıyorsun?»

Jock, «Demek bu araziyi tanıyorsun öyle mi?»

«İlk kez burada, Santa Paula'da tek başıma uçtuğumu biliyorsun.»

«Bilmiyordum. Nereden bileyim? Senin geçmişinin en küçük noktalarına dek bildiğimi mi sanıyorsun?»

Freddy kendisini çok gülünç hissetti. «Tabii ki bilmiyorsun.» Tabii ki bilmezdi. Deneyimli pilotlar birbirlerine nerede ve nasıl uçtuklarını anlatmazlardı.

Jock, «Bahse girerim ki benim ilk kez nerede uçtuğumu sen de bilmiyorsun?» dedi.

«Hayır bilmiyorum. Ve bilmek de istemiyorum. Hemen yere inmek istiyorum o kadar.»

«Pekâlâ. Bir dakika sonra ineceğiz. Dur sana ilk kez nasıl uçtuğumu anlatayım. On altı yaşıma basmıştım. Öğretmenim benim tek başıma uçmak için deli olduğumu biliyordu. Dokuz saat ders almıştım ve kendimi çok usta görüyordum. San Juan Caistrano yakınlarında küçük bir havaalanı vardır. Okuldan sonra derse gitmiştim, hava kararmak üzereydi, ya tek başıma uçacaktım veya asla uçmayacaktım. Evet, öğretmenim bir saat beni çalıştırdı ve hiçbir şey söylemedi, ne de ümit verici biçimde baktı. Bir saat sona erince hava hemen hemen kararmıştı. Tanrım o adamı asla unutmayacağım. Uçak piste inince. Yere indi ve Jock ben şuraya kahve içmeye gidiyorum sen henüz kahve içecek yaşta değilsin uçağı al biraz havada dolaş ve dön, dedi. Ve hiç arkasına bakmadan yürüyüp gitti. Önce benim tek başıma uçmamı istiyor diye düşündüm. Sonra sevinçten avaz avaza bağırdım... Insanın neler hissettiğini bilirsin Freddy. Ha-

va iyice kararıp benzinim bitene kadar uçabilirdim ama akşam yıldızını gördüm. Sanki uzaktan bana göz kırpıyordu. Sanki beni uyarıyordu. Birdenbire havanın kardığını fark ettim ve yere kötü bir iniş yaptım. Bu anlattıklarım 1936 yılındaydı. İşte al sana hayatımın öyküsü,» diyerek Jock esnedi. «Vay canına uykum geldi çok uykum geldi... bir günde birkaç heyecan beni tüketti... Freddy sanırım yaşlanıyorum ne dersin? Sen kontrol et.»

Koltuğunda gerindi, uzun kollarını başının altına yastık yaptı ve gözlerini kapattı. Freddy otomatikman direksiyonu eline aldı. Ayakları pedallara uzattı. Otomatikman önündeki paneldeki bütün aletleri kontrol etti. Ve otomatikman uçağı uçurdu. İyi ki Jock beni kandırıp başıma bu işi açtın. Doğrusu çok uyanıksın.

Başını çevirip ona baktı Jock derin bir uykuya dalmış numarası yapıyordu. Gözlerini sıkıca kapatmıştı. Ayrıca düzenli soluklar alıyor ve derin bir uykuya dalmış gibi yapıyordu. Nerdeyse horlamaya başlayacaktı.

Bir yıl ayrılıktan sonra Freddy uçağı hissetmeye çalışıyordu. Birkaç korkak dönüş yaptı. Küçük güçlü bir uçaktı. Freddy daha önce bunlarla uçmuştu. Bir çocuğun kullanacağı kadar basitti. Evet az önce bir çocuk kullandı diye kendisini uyardı.

Bir kez daha döndü, bu kez biraz daha hızla evet harikaydı, kendini yine harika hissetmeye başlamıştı. Başı dönüyor, gözleri kararıyordu. Âdeta zevkten sarhoş gibiydi. Gözlerine yaşlar doldu. En ufacık korku duymadığını anladı. Evet korkusunu yenmişti artık tekrar uçabilecekti.

Freddy içine dalıp çıkacağı bir bulut araştırdı. Ama bulut yoktu. Güneş ufukta alçalmak üzereydi, Annie aşağıda sabırla bekliyordu. Jock yarı horluyor yarı horlamıyordu. Uçağın burnunu biraz daha yükseltti. Ve dikkatle etrafına bakındı. Jock'a fark ettirmeden dimdik bir pike yaptı. Sonra tekrar yükseldi. Hergele herif hâlâ gözlerini açmamış uyku numarası yapıyordu.

Freddy tekrar tekrar yükseklere havalanıp havada takla attı pike yaptı. Evet artık uçabiliyordu. Korkusunu yenmişti. Son bir kez takla attıktan sonra ellerini kontrol aletlerinden çekti.

«Jock eğer uyandınsa şunu yere indir,» dedi.

Jock Santa Paula havaalanına indi uçağı yavaşlatıp bir süre piste kaydırdı. İkisi de uçaktan inmek istemiyordu.

Freddy, «Teşekkür Jock, iyi bir dostsun,» dedi.

«Bir şey değil.»

«Her şeydi.»

«Şey... şey.» Büyülenmiş gibi dili tutulmuş Freddy'ye bakıp sırıtıyordu. Çok güzel bir kadındı. Makyajsız filan güzeldi. Gözlerinin içindeki o neşeli bakışlar. Evet o bakışları uzun zamandır görmemişti.

Freddy hayranlığını belli edercesine başını salladı. «Doğrusunu istersen korkumu yenmeme yardımcı oldun,» dedi. «Belki, belki uzun süredir aklıma takılan bir şeyde de bana yardımcı olabilirsin. Bu hiç aklımdan çıkmayan bir şey.»

Jock hevesle, «Denerim,» dedi.

«Bir tür unutkanlık çekiyorum. Doktorlar bunun kazadan sonra doğal olduğunu söylüyor. Eski anılarımı asla hatırlayamıyacağımı söylediler... yaşantımın önemli bir dönemini. Bu beni deli ediyor. En son hatırladığım şey bir otelin orkestrası eşliğinde şarkı söylüyordum. Ve sonra gözümü açtığımda kendimi hastanede buldum. Meğerse gözümü haftalar sonra açmışım. Besbelli bir dağa çarpmışım. O kadarını biliyorum bana söylediler. Fakat orkestra eşliğinde şarkı söyledikten sonra olanları anımsamıyorum.»

«Hiçbir şey mi? Hiçbir şey anımsamıyor musun?»

«Hayır. Şarkı söyledikten sonra ne yaptığımı bilmiyorum. Herhalde bir süre sonra şarkı söylemeye son verdiğimi sanıyorum. Yoksa uçak kullanmazdım.»

«Biraz Gülümse adlı şarkının sözleri sana bir şey anımsatıyor mu?» diye sordu Jock.

Freddy, «Haydi oradan Jock annem bize o şarkıyı belki yüz bin kez söylemiştir. Bu şarkının kendisine uğur getirdiğini söyler ama nedenini açıklamaz. Ben de sizlere bu şarkıyı binlerce kez söyledim. Bütün yaşantımı unuttuğumu söylemedim.»

«Demek şarkı söyledikten sonra yaptıklarını anımsamıyorsun... O gece eve nasıl gittiğini de mi anımsamıyorsun?»

«Sana kaç kez söyleyeceğim şarkıyla geçirdiğim kaza arasında kocaman bir boşluk var.»

«Hmm evet anladım işte sorun bu.»

«Çok yardımcı oldun. Hiç olmazsa ortada bir sorun olduğunu anladın. İyi ilerliyoruz. Ağır ağır emin adımlarla ilerliyoruz. Sanırım buna ilerleme denilebilir.»

«Eğer bana gülmezsen bir fikrim var.»

Freddy, «Dinliyorum,» diyerek zorla gülümsedi.

«O geceki olayları... tekrar canlandırmalıyız. Tekrar eski savaş arkadaşlarını toplamamıza gerek yok. Örneğin o kırmızı elbiseni tekrar giyersin tabii eğer hâlâ duruyorsa bir yere yemeğe gider dans ederiz ve ben orkestra şefine bahşiş verip istediğimiz şarkıları çaldırırım... işte böyle başlarız. Senin anılarını harekete geçirecek bir şeyler olmalı.»

«Harika bir fikir... tabii şarkı söylemek zorunda kalmadıkça. Ne zaman gidebiliriz?»

«Ne zaman istersen ben hazırım. İstediğin zaman gideriz.»

«Bu geceye ne dersin? Yoksa çok çabuk mu olur?» diye Freddy sordu.

«Bu gece harika... yapacak daha iyi bir şeyim yok. Senin var mı?»

«Hayır Jock bundan daha iyi bir şey yok.»

Freddy telaşla Jock'un yanağına bir öpücük kondurdu. Ve uçaktan dışarıya atlamaya hazırlandı. Eğer anıları güçlü bir sarsıntı geçirmek istiyorsa bundan güçlüsünü bulamazdı. Nerdeyse kendini Jock'un kolları arasına atıp uygunsuz tekliflerde bulunacaktı. Freddy anılarını tazelemek için çok çalışacaktı. Oh evet! Unutkanlık güçlü bir sevgi, ateşli öpücükler, çığ gibi kucaklaşmalar ve ansiklopediler dolusu sevgi sözcükleri sayesinde tedavi edilebilirdi. Jock'un bunca yıldır sakladığı sevgisini açığa çıkaracaktı. Freddy onun tekrar tekrar kendisini sevdiğini söylemesini istiyordu.

«Freddy...» Jock içinden gelen bir dürtüyle ona doğru eğildi. Gözlerinin içinden neler hissettikleri belli oluyordu. Freddy neredeyse uçaktan fırlayıp kaçacaktı. Ya aklından geçenleri okuyabilirse? Bu kadar acele etmemeliydi. Unutkanlık illetine tutulmuştu. Freddy bunu düşünüp boş boş bakmaya çabaladı. Gözlerini kırpıştırdı.

Masumca, «Evet?» diye sordu.

«Seni seviyorum Freddy Allah kahretsin seni çok seviyorum artık dayanamayacağım.»

«Dur! Tekrar söyle!» diye Freddy buyurdu. Ve bekledi.

«Neden eskisi gibi bana tepeden bakmıyorsun?» diye sırıtarak sordu. Birdenbire Jock'un kendisine güveni gelmişti.

«Hayır... az önce söylediğin... sanırım... galiba bir şeyleri yavaş yavaş anımsıyorum. Birlikte uçmak gibi bir şey mi? Hmmmm... az önce uçmuyor muyduk?»

«Dalga geçmeyi bırak. İstersen ömrünün sonuna dek benimle her gün dalga geç ama önce seni bir öpeyim.»

«Ama beni pek fazla öpmek istemiyorsun değil mi, yüzbaşı?»

«Oh sevgilim, istiyorum. Hepsini istiyorum, önce öpüşmekle başlayıp. Lütfen Freddy.»

«Ben de sana bir şeyler söylediğimi anımsıyorum... evet şimdi hepsini anımsadım... sadece aptallar öpüşmek için bir kızdan izin isterler demiştin,» diyerek Freddy söylediklerine hayret etti ve Jock'a doğru uzandı. Başını kaldırıp sanki teslim olmak istermişcesine kollarını açtı.

SON

TEKRAR BULUŞUNCAYA KADAR

Papatya Prenses, Takıntı, Ressamın kızı ve seçkinler adlı eserleriyle Amerika ve Avrupa'da büyük üne kavuşan J. Krantz'ın tüm romanları filme alındı...

J. Krantz'ın bu son kitabı evinden kaçarak skandallar yaratıp, günahlar içinde yaşamayı göze alan cesur bir kadınla onun iki kızının coşku heyecan ve tehlikelerle dolu yaşamlarının ömür boyu belleklerde kalacak öyküsüdür.

"TEKRAR BULUŞUNCAYA KADAR" AMERİKA'da 1 milyon adet basıldı ve 1 ayda tükendi

ISBN 975-405-052-X